Lịch Sử Của Nhân Vật Nhỏ Trong Làng Giải Trí

Contents

Lịch Sử Của Nhân Vật Nhỏ Trong Làng Giải Trí **3**
1. Chương 1 . . . 3
2. Chương 2 . . . 6
3. Chương 3 . . . 9
4. Chương 4 . . . 11
5. Chương 5 . . . 14
6. Chương 6 . . . 17
7. Chương 7 . . . 21
8. Chương 8 . . . 24
9. Chương 9 . . . 28
10. Chương 10 . . . 31
11. Chương 11 . . . 35
12. Chương 12 . . . 39
13. Chương 13 . . . 43
14. Chương 14 . . . 46
15. Chương 15 . . . 50
16. Chương 16 . . . 53
17. Chương 17 . . . 56
18. Chương 18 . . . 59
19. Chương 19 . . . 62
20. Chương 20 . . . 65
21. Chương 21 . . . 68
22. Chương 22 . . . 71
23. Chương 23 . . . 74
24. Chương 24 . . . 77
25. Chương 25: Chương 25 . . . 81
26. Chương 26 . . . 83
27. Chương 27 . . . 86
28. Chương 28 . . . 89
29. Chương 29 . . . 92
30. Chương 30: Chương 30 . . . 94
31. Chương 31: Chương 31 . . . 97
32. Chương 32: Chương 32 . . . 100
33. Chương 33: Chương 33 . . . 103
34. Chương 34: Chương 34 . . . 106
35. Chương 35: Chương 35 . . . 109
36. Chương 36 . . . 112
37. Chương 37 . . . 115
38. Chương 38 . . . 118
39. Chương 39 . . . 121
40. Chương 40 . . . 124
41. Chương 41 . . . 127

42. Chương 42 . . . 129
43. Chương 43 . . . 132
44. Chương 44 . . . 136
45. Chương 45 . . . 139
46. Chương 46 . . . 142
47. Chương 47 . . . 145
48. Chương 48 . . . 148
49. Chương 49 . . . 151
50. Chương 50 . . . 154
51. Chương 51 . . . 157
52. Chương 52 . . . 160
53. Chương 53 . . . 163
54. Chương 54 . . . 166
55. Chương 55 . . . 169
56. Chương 56 . . . 172
57. Chương 57 . . . 175
58. Chương 58 . . . 179
59. Chương 59 . . . 181
60. Chương 60 . . . 185
61. Chương 61 . . . 187
62. Chương 62 . . . 191
63. Chương 63 . . . 193
64. Chương 64 . . . 196
65. Chương 65 . . . 199
66. Chương 66 . . . 202
67. Chương 67 . . . 205
68. Chương 68 . . . 208
69. Chương 69 . . . 211
70. Chương 70 . . . 214
71. Chương 71 . . . 217
72. Chương 72 . . . 220
73. Chương 73 . . . 223
74. Chương 74 . . . 227
75. Chương 75 . . . 230
76. Chương 76 . . . 233
77. Chương 77 . . . 235
78. Chương 78 . . . 238
79. Chương 79: Chương 79 . . . 242
80. Chương 80 . . . 245
81. Chương 81 . . . 248
82. Chương 82 . . . 252
83. Chương 83 . . . 255
84. Chương 84: Chương 84 . . . 258
85. Chương 85: Chương 85 . . . 261
86. Chương 86 . . . 265
87. Chương 87 . . . 268
88. Chương 88 . . . 271
89. Chương 89 . . . 274
90. Chương 90 . . . 277
91. Chương 91 . . . 280
92. Chương 92 . . . 283
93. Chương 93 . . . 287
94. Chương 94 . . . 290
95. Chương 95 . . . 293

96. Chương 96 296
97. Chương 97 299
98. Chương 98 303
99. Chương 99 305
100. Chương 100 309
101. Chương 101 312
102. Chương 102 316
103. Chương 103 319
104. Chương 104 323
105. Chương 105 326
106. Chương 106 329

Lịch Sử Của Nhân Vật Nhỏ Trong Làng Giải Trí

Giới thiệu
Nàng là Liễu Y, là một cô gái xinh đẹp nhưng lại bộc lộ một tý cảm xúc nào khiến cho ai cũng cảm t

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/lich-su-cua-nhan-vat-nho-trong-lang-giai-tri

1. Chương 1

Bầu trời tối om, chợt hiện ra ánh sáng của các con đường trong thành phố, quảng trường khu ngoại thành ẩn hiện bóng người, hàng loạt cửa sổ của tòa cao ốc cách đó không xa rực rỡ ánh sáng, trước cửa sổ ở tầng cao nhất, lộ ra ánh sáng lúc sáng lúc tối, không giống như ánh sáng của đèn huỳnh quang, cũng không giống như sự nóng rực của đèn sợi đốt, mà là ánh sáng ngầm của các ngọn nến.

Từ cửa sổ vào đến bên trong, phòng khách bị lấp đầy bởi các cây nến tạo thành một hình, ở chính giữa là một cô gái đang nằm với đôi mắt khép kín, khoảng hai mươi bốn tuổi, mái tóc đen dài trải đầy xung quang, mặc chiếc váy trắng, nếu không chú ý dọc theo cổ tay cô gái này đang chảy máu, sẽ nghĩ là cô đang ngủ thiếp đi.

Đồng hồ báo thức gõ qua 12 giờ, cổ tay cô gái giật giật, các vết thương dần biến mất, cho đến khi toàn bộ cổ tay trơn bóng như lúc ban đầu, đột nhiên cô gái đó trợn trừng hai mắt, tựa như thức dậy từ cơn ác mộng kinh khủng.

Liễu Y cảm giác được tình huống lúc này không bình thường, nhưng toàn thân vô lực, hơn nữa, đầu truyền tới từng cơn đau nhức, giống như bị một thứ đánh qua cực mạnh, cô tỉnh táo nhắm mắt lại,hô hấp cực ngắn, lặng lẽ nín thở tiêu tan lực tinh thần.

Một lúc lâu, Liễu Y có chút hoảng hốt, siết chặt tay, lông mi run rẩy báo hiệu đáy lòng vốn bình tĩnh của cô sợ hãi như thế nào.

Liễu Y mở mắt, đầu đau nhức một hồi, cảnh giác nhìn xung quanh, đang muốn nhảy lên, nhưng lúc này, đầu óc nhớ lại, chợt hiện ra cuộc sống của một người xa lạ, từ nhỏ đến lớn, từ khi tốt nghiệp đến lúc gia nhập công ty giải trí Tân Thần, từ lúc tràn ngập lòng tin đến khi thất bại,hạnh phúc khi có bạn trai đến lúc bị phản bội, đây là cuộc sống khá đầy đủ của một cô gái, thật giống như mấy phim truyền hình mà ti vi suốt ngày chiếu.

Liễu Y vẫn nắm chặt hai tay, nhắm chặt hai mắt, muốn thoát khỏi giấc mơ như thế này, nhưng đầu óc cứ nghĩ đến cảnh kia, tinh thần bắt đầu không tập trung.

Liễu Y cắn răng, chịu đựng lực tinh thần biến động, đột ngột, cơn biến động qua đi, chỉ còn sự yên bình, mà trên trán cô đầy những giọt mồ hôi, việc thứ nhất, kiểm tra lực tinh thần của mình, lòng thấp thỏm, trở lại chỗ cũ, có một loại niềm vui ở trong đó, đột phá, từ cấp 3 đạt đến cấp 4, chính là giới hạn từ 100m đến 500m, càng có thêm lòng tin để sống tiếp, vẻ mặt Liễu Y cứng ngắt, lộ ra khuôn mặt đã lâu không thoải mái.

Liễu Y hồi tưởng lại, nên dần dần ký ức hiện ra trong đầu cô.

Liễu Y thờ ơ nhìn cuộc đời của cô gái kia, biết người này cũng tên là Liễu Y, lòng hơi xúc động, cô gái vì để nguyền rủa người đàn ông kia, mà tin vào những điều vô căn cứ viết trong cuốn sách, và dựa theo đó trả thù.

Không vào luân hồi, mà để đạt được mong muốn, đã kêu gọi ác ma, hy sinh linh hồn của chính mình.

Liễu Y cười chế giễu, ở trong thế giới kia của cô, không hề có tình yêu, mà cũng không có tình thân, nếu có cũng chỉ là những nghi ngờ và âm mưu giữa người với người.

Trong lòng Liễu Y khẽ than một tiếng, nếu như sự dịu dàng đó biến thành kiên cường, thì kết cục của cô gái này sẽ không như thế này, bởi vì tin tưởng người khác như thế, mới làm cho cô ta lâm vào bước đường cùng, khiến cho sự thù hận bộc phát, nếu đã mất đi thì cần gì phải cố níu kéo.

Hình như có gì đó không bình thường, Liễu Y cảm thấy tình trạng hiện giờ của cô rất bất thường, sau khi tỉnh lại tiêu tan tinh thần lực thì phát hiện, bên cạnh là ba người đang say sưa ngủ, đây cũng là nguyên nhân làm cho cô tỉnh lại thì không giữ được bình tĩnh, bây giờ cảnh vật ở xung quanh rất yên tĩnh, nhưng không phải là yên lặng như tờ, mà lại có sức sống, đây không phải là sau khi tận thế.

Chậm rãi mở hai mắt, thấy ánh sáng nhấp nháy xung quanh, trong lòng chấn động, cố gắng nhìn rõ cơ thể trên trần nhà, lo lắng trong lòng càng tăng thêm, căn phòng này đến bây giờ vẫn được bảo vệ tốt, ở tận thế chưa từng thấy qua, một năm đã thay đổi, năm năm thì càng không thể nhận ra, Liễu Y bây giờ không phải vui mừng, mà là hoài nghi.

Dùng tư thế cảnh giác, cô từ từ ngồi dậy, sau khi nhìn một vòng xung quang, đôi mắt dần sắc nét, lại dùng lực tinh thần nhỏ bé quét mắt bốn phía, sắc mặt chợt biến đổi, cô thử nhéo cánh tay mình, cảm giác đau đớn cho cô biết, bản thân cô không nằm mơ giữa ban ngày, cúi xuống nhìn chiếc váy trắng dính máu, lòng cô đột nhiên thắt lại.

Liễu Y đưa tay sờ mặt và mái tóc của mình, có một cảm giác không tốt, mà lúc này, cánh cửa ngoài phòng khách hé mở, một trận gió lùa vào, làm cho những ngọn nến bên cạnh cô càng thêm u ám.

Lúc này, cô mới phát hiện mái tóc dài đến tận eo, vội vã đưa hai tay ra, vuốt ve những ngón tay trắng nõn thon dài, Liễu Y cúi xuống nhìn trước ngực, không thể không thừa nhận, đây không phải là thân thể của chính mình, mà vị trí không gian cũng không phải tận thế, không phải cái bóng tối đó, trái đất vẫn chưa bị phá hủy.

Liễu Y nhớ lại lúc cô bị đoàn người bỏ lại, khóe miệng mấp máy, đôi mắt hiện ra tia thù hận, nhưng trong giây lát, lại dần dần ảm đạm, nhưng nỗi đau thể xác vẫn còn sót lại, trơ mắt nhìn mình bị động vật biến dị xé rách chỉ trong chốc lát, sau đó thấy bản thân mình như đã chết, bị ném ra ngoài, tranh giành với đám động vật biến dị kia, dẫn đến chết.

Vậy hiện tại, mình là ai, thân thể này là của ai, mà lực tinh thần của cô lại không biến mất, không lẽ linh hồn của mình vẫn còn tồn tại,cô hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Mặc dù chưa nghĩ thông suốt, nhưng cô biết một chút tình huống hiện tại của mình, cúi đầu nhìn xung quanh, các cây nến bốn phía được sắp xếp theo một quy tắc nhất định, giống như một hình.

Ánh mắt Liễu Y bình tĩnh nhìn xa xăm, tình huống này cực kì giống hình ảnh của cô gái kia mà trong đầu cô vừa nhìn thấy, liếc nhìn các bức tường xung quanh, tìm được công tắc bật điện, tránh né những cây nến, đi đến bật công tắc lên, ánh sáng chiếu rọi xuống căn phòng giống như ban ngày, ánh mắt của cô vừa liếc qua đã thấy ngay.

Thấy được toàn bộ căn phòng, nên trong lòng Liễu Y chấn động dữ dội, hô hấp tăng nhanh, bám chặt vào tường, đây chính là nơi ở của cô gái vừa mới hiện ra trong đầu cô, khẳng định lại nhiều lần, Liễu Y chậm rãi ngồi xuống, lấy hai tay che mặt.

Liễu Y dùng cơ thể xa lạ này, rơi nước mắt của chính mình, trong khoảnh khắc bị người ta phản bội, giết chết, chạy trốn khỏi những động vật biến dị, hoàn toàn thuận theo tâm tình không ổn định.

Đã bao lâu rồi không khóc, kể từ khi chứng kiến cơ thể không lành lặn của ba mẹ, từ khi tận thế không còn đường về, bản thân mình chưa bao giờ rơi lệ.

Tinh thần buông lỏng, từ từ bình tĩnh trở lại, tin tưởng vào tương lai, ngồi một cách tự nhiên, chưa bao giờ có thể thả lỏng như thế này, đoạn thời gian căng thẳng kia, giống như hoàn toàn không tồn tại nữa, cho bản thân mình nghĩ ngơi một chút, thật tốt, thật bình thản, thật yên bình, thật thoải mái,phải nghĩ ngơi một lát.

Liễu Y lặng lẽ ngồi trên nền nhà, ánh mắt biểu lộ sự nhớ nhung, kéo dài miên man.

Cô đã xác định mình đã xuyên qua một thời điểm nào đó, cùng không biết đây là trong quá khứ, hay là tương lai, hoặc là thời dị không, hơn nữa cũng không phải thân thể của mình, nhưng những điều này không quan trong, quan trọng là, cô có thể thoát ra khỏi năm năm tận thế, cho dù chẳng qua chỉ là linh hồn.

Liễu Y biết rõ mình không khống chế được cảm xúc của chính mình, nhưng làm thế nào thì cũng phải tỉnh táo lại, không thể nào quá vui hay quá buồn.

Cô siết chặt tay lại, cố gắng bình tĩnh, suy nghĩ kỹ lại, cố gắng nhớ lại những ký ức hồi nãy, giống như một tập tài liệu, tự động lặp lại, cho biết đây là nơi nào.

Tìm kiếm trong trí nhớ, Liễu Y chợt cười một tiếng, đột nhiên khóe mắt mang theo nước mắt, đây không phải là thế giới kia của mình, có lẽ là, linh hồn hiện tại của cô nhập vào một cơ thể khác ở một không gian song song với thế giới của cô, hai thế này không chỉ chênh lệch về khoảng cách, còn có cả chênh lệch về không gian.

Liễu Y vô cùng mừng rỡ, cuối cùng cũng trốn thoát cái vận mệnh kia, hàng ngày phải trốn trong bóng tối, động vật biến dị, thực vật biến dị, còn có những người đàn bà và người đàn ông xấu xa kia,cái thế giới chứa đầy các loại nhân tính bị bóp méo, cho dù cô không hiểu rõ nơi này, nhưng cô có thể nhớ lại cuộc sống trước đây của thế giới này, yên ổn và hòa bình.

Theo mạch suy nghĩ nhớ lại rõ ràng, từ từ đứng dậy, nhớ đến một thứ, Liễu Y nghĩ tới thức ăn, sau khi cô khôi phục lại bình thường, việc đầu tiên nhớ đến, nhu cầu bức thiết, tự nhiên, phát ra từ nội tâm.

Theo trí nhớ, cô nhanh chóng chạy vào nhà bếp, nhín lướt qua, dựa theo trí nhớ chính xác, mở cửa tủ lạnh, lấy hết đồ ăn ra ngoài, ngồi xuống bên cạnh tủ lạnh, vùi đầu vào ăn, miệng nhét đầy thức ăn, nhai nuốt nhanh chóng, cho đến khi nhớ tới gì đó, động tác mới chậm lại, hài lòng ợ lên một cách no nê, sờ sờ cái bụng, cảm giác hạnh phúc khi no bụng, làm cho Liễu Y cảm thấy bản thân mình sống lại lần nữa.

Liễu Y bỏ thức ăn chưa ăn hết bỏ vào tủ lạnh, ngón tay xẹt qua, ánh mắt lưu luyến, nếu chưa bao giờ trải qua đói khổ, sẽ không thể nào hiểu thức ăn quan trọng thế nào.

Chậm rãi đứng lên, đột ngột, mở tủ lạnh ra, nhìn nửa ngày, mới từ từ đóng lại, trong lòng thỏa mãn, đứng thẳng dậy, nhìn kĩ tay chân nhỏ nhắn, chậm rãi ra khỏi nhà bếp.

Việc tiếp theo là làm rõ thân phận của thân thể này, nhớ tới trong ký ức kia nhắc tới một cuốn sách, nên Liễu Y muốn xem thử một chút, dù sao đây là việc để bản thân mình bắt đầu sống ở thế giới này.

2. Chương 2

Cô đi đến trước cửa phòng sách theo hình ảnh quen thuộc trong đầu, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, bật đèn, đi tới trước giá sách, ngón tay lướt qua các dãy sách, dừng tại một chỗ, nhanh chóng lấy cuốn sách kia, đứng trước kệ sách lật xem.

Liễu Y chỉ tốn mười phút để xem hết cuốn sách, lực tinh thần mạnh mẽ, nên Liễu Y xem rất nhanh mà không bỏ sót chi tiết nào, không tính là quá dầy, nhưng cũng không thu hoạch được gì, quả thực nó chỉ là một cuốn tiểu thuyết huyền ảo.

Yên lặng khép cuốn sách lại, vô tình liếc qua, ánh mắt dừng lại trên trang bìa cuốn sách, ngón tay vẽ một hình quen thuộc, giống như đã thấy ờ đâu đó, Liễu Y để cuốn sách trên tay xuống, mặt không chút thay đổi, đang muốn quay người đi ra ngoài, đột nhiên nhớ đến cái hình vẽ này không phải là hạt giống khiến cho cô có được lực tinh thần hay sao.

Ở tận thế, dị năng hoàn toàn có thật, nhưng đều không giống nhau, hơn nữa chỉ có rất ít, cụ thể mỗi hạt giống là ở đâu, làm sao để tồn tại, giống như tận thế lại tới, rồi đột nhiên nhận được sự giúp đỡ, nhờ niềm hy vọng còn sót lại, mà mình đã chạy trốn trong nửa năm qua lẫn trốn trong thư viện, tác phẩm điêu khắc được chạm trổ trên nóc thư viện, chính là cái hình vẽ này, khi bản thân mình phải đối mặt với cuộc tập kích của đám động vật biến dị, cô đã vô tình biết được lực tinh thần lúc sắp chết.

Mà dị năng, khi xuất hiện hoàn toàn không tuân theo qui luật nào, lúc đầu là cấp một, chỉ giới hạn trong 10m, đến cấp hai, giới hạn là 50m, đều do chính bản thân cô tự tu luyện, mỗi dị năng chia làm mười cấp, mà cách thăng cấp không giống nhau, cách thức rèn luyện cũng không giống nhau, một câu nói phổ biến là hoàn toàn dựa vào chính bản thân mình.

Như vậy thì, cô từ tận thế đến nơi này, chẳng lẽ là trùng hợp, hay chính là ác ma, vật tế mà chốn âm phủ đã sắp đặt, cho gọi.

Liễu Y nắm chặt cuốn sách trên tay, cho dù thế nào đi nữa, rất hiếm khi mình có thêm một mạng sống, việc này mới là quan trọng nhất, còn cái hình vẽ kia, Liễu Y nhất định sẽ điều tra rõ ràng, đối mặt với uy hiếp, không biết phải đối mặt với chuyện gì, Liễu Y tin tưởng vào sự diệt vong, hoàn toàn tiêu diệt, chỉ là trong giai đoạn này, phải làm sao để bản thân mình tồn tại, phải hiểu được cuộc sống của thân thể này, để người khác không phát hiện ra điều gì bất thường, về hình vẽ kia, về sau còn rất nhiều thời gian, dù sao vẫn còn có thể tìm ra lời giải đáp cho câu đố này.

Trước tiên, Liễu Y tìm chỗ để giấu cuốn sách này, đây chính là đầu mối duy nhất, sau đó đi đến phòng khách, nhìn thấy phòng khách giống như là nghi lễ tôn giáo, cô thở dài thật nhỏ, nghĩ thầm, Liễu Y cô sống rất tốt, không phải đó chỉ là một thằng đàn ông thôi ư, thế nhưng lại hành hạ chính bản thân mình, hy sinh linh hồn của mình, kích động ác ma, đưa mình tới một không gian khác.

Cô nên cảm ơn sự hy sinh hay là nên cảm khái về Liễu Y kia, còn làm cô cảm thấy xúc động hoặc là nói theo một cách khác, cô được gọi đến chẳng lẽ do ác ma tồn tại.

Vẻ mặt Liễu Y lạnh nhạt, không vui không buồn, nhìn phòng khách đầy các vệt máu lớn, lúc này mới đưa hai tay ra nhìn một chút, nhưng hai cánh tay hoàn toàn trơn bóng không có một chút vết thương nào, lòng đầy nghi ngờ, lập tức dọn dẹp sạch sẽ từ nhà vệ sinh đến phòng khách, cho đến khi hoàn toàn sạch bóng, thì mới phát hiện lúc này trời đã sáng.

Thật ra sau khi tỉnh lại, mặc dù cô trông có vẻ rất bình tĩnh, nhưng cô thật sự không thể tin được, chỉ sợ là mình đang ngủ, chỉ sợ phải trở lại cái địa ngục đó rồi bị tiêu hao sức lực, Liễu Y không muốn nhắm mắt nhưng có chút mệt mỏi, nên vào phòng tìm đồ ngủ, rồi xông thẳng vào nhà vệ sinh để tắm, thay quần áo xong, đi đến bên giường.

Ánh mắt thẫn thờ, ngón tay xẹt qua cái chăn bông, lòng đau xót, nằm xoay người lại, cơ thể không tự chủ điều chỉnh trạng thái cảnh giác, từ từ nhắm mắt.

Trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, cho đến tận giữa trưa, Liễu Y mới cảnh giác mở mắt ra, lập tức phóng lực tinh thần, bắt đầu nhìn xung quanh, cơ thể căng thẳng, bắt đầu thả lỏng, nheo mắt nhìn cách bài trí của căn phòng, nhớ đến gì đó, sắc mặt cô liền thay đổi, giống như đang cười lại vừa giống như đang khóc,

cảm giác thật kì lạ, đêm qua mình thật sự là không nằm mơ, quả thực là đã biến thành Liễu Y này rồi, nghĩ đến đêm qua soi gương thấy khuôn mặt không phải là của mình, cô thật không thể nào miêu tả được cảm giác lúc đó.

Thân thể của Liễu Y này, cũng được xem là xinh đẹp, hơn nữa dáng người cũng rất đặc biệt, điển hình là một cô gái yếu đuối, giống như một đóa hoa tầm gửi, mái tóc đen dài, ánh mắt mang theo cảm giác mông lung, giống như có thể rơi lệ bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, lúc mới nhìn thấy, Liễu Y hoàn toàn kinh ngạc, mình lúc trước thật sự cũng có thể xem là xinh đẹp động lòng ngườinhưng không cách nào so sánh được với tướng mạo bây giờ, dù vậy cô vẫn không quen nhìn vẻ ngoài của mình như thế này, thoạt nhìn quá yếu đuối.

Nếu như ở trong cái thế giới kia của cô, cô gái như thế này có thể sống được, không phải bởi vì lòng dạ quá đen tối, mà là quá ngây thơ, lòng dạ đen tối, sẽ khiến người khác chịu chết, quá ngây thơ, sẽ có người vì cô ta mà chịu chết.

Sau khi nghĩ ngợi xong, cô không mang dép mà nhảy xuống giường, duỗi lưng một cái, nhìn cửa sổ bị rèm che lấp, cô đi tới bên cửa sổ, kéo rèm cửa sổ ra, ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói mắt bên ngoài, ánh mắt lộ ra vẻ u ám, không biết vì sao, cô cảm nhận được một tương lai tương sáng đang đến.

Từ phòng ngủ đi ra ngoài, cô lập tức muốn chạy thẳng vào nhà bếp, nhưng thấy cửa sổ phòng khách vẫn giống như đêm hôm qua, một cánh cửa sổ khép hờ, nghe được động tĩnh bên ngoài, cô không kiềm chế được từ từ đi đến gần cửa sổ, nhìn xuyên qua cửa sổ, thấy dòng người hòa cùng dòng xe đang chạy, âm thanh ồn ào náo nhiệt, không hiểu sao cô lại cảm thấy run rẩy, đây mới là cuộc sống, thật quen thuộc làm sao, chưa bao giờ trải qua sinh tử, sẽ không hiểu được thế nào là hòa bình và tự do.

Trước khi tận thế, Liễu Y là một cô gái bình thường, đi học, đi làm, cuộc sống một nhà ba người ấm áp, nhưng khi phi thuyền chở người quay trở về, virut bắt đầu lan tràn, động thực vật biến dị, hoành hành điên cuồng, mà nhân loại chúa tể, lại bị ép phải chạy trốn, thức ăn trở nên khan hiếm, thực vật bị biến dị, thức ăn ngày càng khan hiếm hơn, công việc của cô ở thành phố vô cùng khó khăn, phải chạy về thị trấn nhỏ nơi cha mẹ sống, lại đối mặt với sự thật cửa nát nhà tan.

Liễu Y thành cái xác không hồn, vốn đã mất đi mục đích sống, lại bị người khác lợi dụng, nhưng vẫn kiên trì đứng lên, càng bị áp chế thì càng phải vùng dậy, nhưng thật không ngờ, cuối cùng, bị đoàn thể chung sống hai năm bỏ rơi.

Cô thật ra đã chuẩn bị tốt, suy cho cùng nếu đối mặt với đám động vật biến dị mạnh mẽ, một con thì tạm được, hai con còn có thể bảo vệ được tính mạng, nhưng một đám, cô chỉ có thể chạy thật nhanh, may ra cô có thể sống sót, nhưng lúc cô không kịp quan sát, lại đột nhiên bị một đám động vật biến dị chặn lại, thật ra khi đối mặt với điều này, Liễu Y chẳng thể trách ai, bản năng của con người chính là chạy trốn, nhưng từ trong đáy lòng, cô vẫn rất thất vọng, dù sao cũng đã ở chung lâu như vậy.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, cô chán nản thở dài, mình không có tư cách trách người khác, chỉ là mình không đủ mạnh mà thôi, hoàn toàn đã sớm biết quy tắc của thế giới kia rồi cơ mà…

Hít thở không khí hòa bình tự do xong, Liễu Y liền chạy thẳng về phía nhà bếp, mở cửa tủ lạnh, lại nhớ đến việc gì đó, bèn xoay người mở cái thùng ra, nhìn thấy thùng gạo trắng bóng, đôi mắt cô chợt sáng lên, tay chân luống cuống bắt đầu nấu cơm, sau đó chờ cơm chín.

Liễu Y nuốt nước bọt, ngửi mùi gạo thơm trong không khí, xa lạ mà quen thuộc, mắt chợt sáng lên, cơm chín rồi, cô vội vã lấy thìa múc cơm, rồi cầm lấy bát cơm vội vã ăn, không để ý cơm còn nóng, Liễu Y cố bỏ vào miệng, hai mắt trừng lớn, ăn như hổ đói, hương vị này, đã quá lâu rồi không nếm qua.

Nguyên một nồi cơm tẻ, nên Liễu Y ăn no nê, mới lưu luyến rời mắt khỏi thùng gạo, xoay người đi ra ngoài, nhìn bố cục căn hộ: một phòng khách, một nhà bếp, hai phòng ngủ và một nhà vệ sinh, Liễu Y quan sát căn hộ, bắt đầu tìm kiếm đồ vật gì đó sau này có ích ình, rồi đi đến phòng khách, ngồi trên sô pha, Liễu Y cẩn thận so sánh những kí ức kia với tài liệu trong tay, hồi tưởng lại và tự hỏi chính mình, cho đến lúc mặt trời lặn.

Liễu Y, nữ, hai mươi bốn tuổi, tốt nghiệp học viện điện ảnh Đô Thành khóa năm 2219, có một người mẹ, cha mất sớm, lúc Liễu Y năm tuổi thì mẹ cô ta tái hôn với giám đốc xí nghiệp Phong Thành – Chu Thành,

Chu Thành góa vợ, có một đứa con trai là Chu Phi, năm đó mười tuổi, Liễu Y từ khi lên trung học thì học nội trú ở trường, không về nhà, trong lòng oán giận mẹ, nên không chấp nhận mình có một gia đình mới.

Sau khi tốt nghiệp, mẹ cô ta lấy tiền dành dụm, giúp Liễu Y mua một căn hộ cao cấp ở chung cư Văn Hưng, để Liễu Y có chỗ ở.

Khi Liễu Y học đại học năm ba thì có bạn trai là Dương Vanh, sau khi tốt nghiệp cả hai kí hợp đồng với công ty giải trí Tân Thần, chưa đầy một năm, thì chuyển sang công ty khác chung với Tần Văn, rồi Liễu Y bị tung tin đồn là kẻ chuyên gia bám theo Dương Vanh , nói rằng cô thực sự không phải là bạn gái của hắn ta.

Liễu Y chỉ là diễn viên hạng ba, từng đóng một vài bộ phim, chỉ đóng vai đứa đầy tớ, một người qua đường Giáp, đóng một hai quảng cáo bình thường, khi vừa biết chuyện này, công ty lập tức đình chỉ công việc của Liễu Y, trừ người giới thiệu Liễu Y vào công ty là chị Tiền có mấy lần an ủi cô ấy, những người khác đều mắng chửi Liễu Y là một đứa vô liêm sỉ, còn thường xuyên đem vẻ mặt đáng thương của cô ta ra trêu chọc.

Trong lòng Liễu Y oán giận không thể nói ra, nên đi đến bước đường cùng, linh hồn không biết phải đi về đâu.

Cô thở dài một cách buồn bã, thật tội nghiệp cho cuộc đời của thân thể này, nhưng có điều, bây giờ đã biến thành cô rồi, cô cũng không thể đi làm diễn viên nữa, mặc dù có trí nhớ của Liễu Y kia, nhưng cô lại không có bản lĩnh của cô gái này.

Ở thế giới kia, lúc đầu Liễu Y chỉ là một cảnh sát, hoàn thành nhiệm vụ mỗi ngày là được, nhưng tận thế lại đến, cô phải rèn luyện thân thể để bảo vệ tính mạng, sau khi có được lực tinh thần, cô mới có thể sống sót trong năm năm.

Liễu Y suy ngẫm, hai mươi hai tuổi đã tốt nghiệp, làm việc mới một năm, thì tận thế, vô tri vô giác trải qua năm năm, thật ra đã hai mươi tám tuổi rồi, hiện tại được trẻ lại 4 tuổi, cơ thể của tuổi trẻ, thật tốt, mặt Liễu Y không chút thay đổi, bất chấp nói thế nào, thì nghề nghiệp của Liễu Y này, bản thân cô không thể nào làm được, đối với khuôn mặt hoàn toàn tê liệt của cô mà nói, thì việc này quá khó khăn.

Nằm trên ghế sô pha, cô vuốt đầu tóc lộn xộn, rồi nhìn mái tóc dài, thở phào một hơi nhẹ nhõm, lúc này cô chợt nhớ tới cô gái này chắc còn ít tiền để dành trong ngân hàng, lúc này mới nhớ tới, mà cũng không vội, cứ từ từ đi, cô còn có thể sống thêm được mấy tháng, trước tiên phải dự trữ, đây là việc quan trọng nhất, trong nhà có lương thực, lòng không hoảng hốt.

Nhanh chóng bò dậy, cô tiếp tục tìm hiểu, đầu tiên là phải hiểu được cái xã hội hoàn toàn mới này, một đất nước và thế giới hoàn toàn mới, để xem có nghề nghiệp nào thích hợp với bản thân hay không, nếu không thì cô sẽ chết đói.

Sắp xếp lại các tin tức có ích trong đầu, Liễu Y biết bây giờ là năm 2224, mùa thu, nước Z, người của quốc gia này không khác với người ở thế giới kia của cô là mấy, mà ngôn ngữ của thế giới này cũng giống của cô, mặc dù kiểu chữ có chút thay đổi, nhưng đất nước này rất rộng, văn hóa lịch sử hoàn toàn khác, Liễu Y biết được những người quen, thấy được nơi ở của họ nhờ vào trí nhớ.

Hiện tại, Liễu Y hoàn toàn không lo lắng về công việc của cô gái kia, cho nên cô chỉ suy nghĩ về công việc mà mình có thể làm, qua một lúc, thật sự không có, mà lực tinh thần vốn là bí mật của Liễu Y, ở tận thế, cô cũng không tiết lộ ra, đừng nói là ở thế giới yên bình này, đây là thứ tồn tại sâu nhất trong lòng cô, thứ duy nhất để cô có thể dựa vào.

Liễu Y đang lên kế hoạch ình, bỗng nghe được tiếng chuông cửa vang lên, cô nhanh chóng nhảy xuống ghế sô pha, cảnh giác nhìn chằm chằm về phía cánh cửa, lập tức bỏ đồ trên ghế sô pha vào túi, rồi vội vã quăng dưới gầm giường trong phòng ngủ, nghe chuông cửa bị nhấn liên tục, Liễu Y bình tỉnh, dùng lực tinh thần quét qua, như nghĩ tới điều gì đó.

Là chị Tiền – người đại diện của Liễu Y, làm sao mà lại xuất hiện ở đây cơ chứ, Liễu Y soi mình trong gương, vuốt vuốt khuôn mặt và mái tóc dài, mới bình tĩnh nói trong gương : "Bắt đầu từ hôm nay, mày sẽ là Liễu Y."

3. Chương 3

Tiền Văn Phương dùng sức bấm chuông, nhưng nhìn cánh cửa im phăng phắc, thì sự kiên nhẫn cũng tuyên bố kết thúc, bắt đầu lấy tay đập cửa, khi đập đến lần thứ hai, thì cửa khẽ mở ra, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

"Liễu Y, em ..." Tiền Văn Phương kinh ngạc khi nhìn thấy khuôn mặt của Liễu Y, tay liền lùi về chỗ cũ, dịu dàng khẽ nói: "Em không sao chứ, chị gọi điện thoại cho em nhưng mà không liên lạc được, Liễu Y, em không suy nghĩ linh tinh gì chứ."

Liễu Y, hiện tại cô chính là Liễu Y, cô chớp mắt hai cái, rồi lắc đầu: "Chị Tiền, em không sao."

Cô dĩ nhiên là không suy nghĩ linh tinh, cái người suy nghĩ linh tinh kia thì hồn đã sớm đi chầu trời rồi, haizz, nhìn vẻ mặt của chị Tiền, có vẻ khá quan tâm đến Liễu Y, nhưng rốt cuộc chị ta là người như thế nào, cô cũng không cách nào khẳng định được, chỉ có thể yên lặng quan sát, nếu dựa theo trong ký ức trong đầu, thì đánh giá một người, không phải là chuyện Liễu Y kia có thể làm được.

Tiền Văn Phương thở phào nhẹ nhõm, đưa tay vỗ ngực, nhưng giọng nói ôn hòa lập tức thay đổi, nhiêm túc nhìn chằm chằm Liễu Y: "Em không có việc gì, sao điện thoại không gọi được, em đó, em đó, em xem em thành cái dạng gì rồi, trời ạ, mặt của em sao lại thành như thế này."

Liễu Y chớp mắt hai cái, rồi lựa lời để nói, một lúc sau, mới sờ mặt, ngẩng đầu nhìn Tiền Văn Phương: "Chị Tiền, mặt của em không sao."

Tiền Văn Phương định đưa tay sờ mặt Liễu Y, nào biết mình chụp hụt, nhìn Liễu Y nhanh chóng né tránh, vẻ mặt oán giận, có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Em còn nói tốt được sao, thế làm sao lại tê liệt như vậy, khóc cho nhiều vào, không được, đi với chị tới bệnh viện xem sao."

Liễu Y ngạc nhiên nhìn Tiền Văn Phương, thật muốn liếc mắt xem thường: "Không cần, khuôn mặt không có ai nhìn thấy, không sao hết."

Tiền Văn Phương ngừng một lát, rồi lảng sang chuyện khác: "Không đi thì không đi, đi vào trong nói chuyện một chút, không nên đứng ở cửa nói như thế này, chị nhân lúc rãnh rỗi mới chạy đến đây, cho chị vào trong uống ly nước cái đã, đúng lúc có chuyện cần nói với em."

Liễu Y suy nghĩ một lát, rồi từ từ mở cửa phòng, nhường lối đi, nhìn chị Tiền đi thẳng vào bên trong, chẳng có người khách nào giống như chị ta, trong lòng có cảm giác, chị Tiền này có lẽ thật sự quan tâm Liễu Y, cô thu ánh mắt lại, mắt nhìn ra ngoài cửa, rồi đóng cửa lại, nhanh chóng xoay người đi vào bên trong.

Tiền Văn Phương thản nhiên rót ly nước ình, ngồi trên ghế sô pha, uống một hơi, rồi quay đầu nhìn Liễu Y giống như bị âm hồn xâm nhập, tim cô đập mạnh, con bé kia sao mà thay đổi nhiều quá.

Lúc trước, vừa nhìn thấy cô thì không ngừng khóc, còn khuôn mặt này nữa, nhìn không bình thường cho lắm, dường như là chẳng có tí cảm xúc nào, chỉ có con ngươi là chuyển động, nhưng lại hợp với bộ đồ ngủ màu trắng nhăn nhúm, mái tóc dài phát phới, bước đi nhẹ nhàng, thật kì lạ làm sao, chẳng lẽ bị đả kích quá lớn, rồi không chịu nổi nữa.

Tiền Văn Phương nhìn thẳng người đang ngồi đối diện, mắt chớp chớp: "Mấy ngày nay, em, sao không suy nghĩ đi, công ty không đi được, nhưng em cũng không thể lôi thôi như vậy được, Liễu Y, chị cho em biết, chị là người đại diện của em, chị có quyền sắp đặt cuộc sống của em, em phải nghe theo chị, dù là công ty đã đình chỉ công việc của em, em cũng phải nghiêm túc sống qua ngày, rồi cơ hội sẽ tới thôi."

"Oh" Liễu Y thản nhiên, nhìn chằm chằm Tiền Văn Phương, cơ thể căng thẳng, dường như còn chưa thích ứng được còn người ở thế giới này, cô luôn nghĩ tới có ý gì khác trong lời nói đó, dù sao cô vẫn cảnh giác nhìn bốn phía, cơ thể vẫn không thể nào thả lỏng.

Tiền Văn Phương nhìn bộ dạng trầm lặng của Liễu Y, nuốt nước miếng, rồi đưa tay chỉ vào Liễu Y, lớn tiếng nói: "Em đừng có ở đó mà oh, chị cho em biết, có cơ hội cho em rồi đó."

Tiền Văn Phương nhìn Liễu Y chẳng vui mừng chút nào, cô bị đả kích rất nặng, thật muốn tiến lại đấm cho nó một cú, đột nhiên nhớ đến việc gì đó, tay mới hạ xuống, ánh mắt có chút do dự.

“Có việc gì thì cứ nói đi, chị Tiền.” Liễu Y xem xét, rồi lên tiếng.

“Liễu Y à … việc này … có cơ hội … chỉ có điều …” Tiền Văn Phương không biết nên nói như thế nào, dù sao cũng có liên quan đến bạn trai trước của Liễu Y cùng với người tên Tần Văn kia.

“Chị đây sẽ thẳng thắn, chị nói thật với em là, công ty điện ảnh Thiên Khải Phong Vân của chị, chuẩn bị quay bộ phim thứ hai, có một vai phụ, đóng vai sát thủ - nhân vật phản diện, chị thấy vai diễn này cũng không tồi, xem như là nữ phụ, đối với em nói, đó là một cơ hội, nhưng mà…” Tiền Văn Phương nhỏ giọng, nhìn chằm chằm Liễu Y, nhưng hoàn toàn không thấy được biểu cảm gì, có phẩn nản lòng.

Ngay sau đó liền tiếp tục nói: “Nhưng mà, vai diễn này là Tần Văn đề cử, thật ra ý đồ của cô ta chị cũng biết rõ, chuyện của em và Dương Vanh cũng đã qua ba tháng, hai người bọn họ sau khi công khai thì cũng bình thường, mà em, thôi, nếu không thì cho qua đi, chị sẽ giúp em nói với công ty, có lẽ Tần Văn đã mở lời, chắc cũng không sao đâu, chị sẽ cố gắng hết sức giúp em nói chuyện với công ty, là có thể tiến hành công việc.”

Liễu Y nheo mắt lại, nghe thấy lời nói của Tiền Văn Phương, trong lòng cô có phần dao động, có lẽ là điều kiện phản xạ của thân thể này, có một chút không thoải mái, chỉ là, xem ra, vốn là Tần Văn cướp bạn trai của Liễu Y, làm ra vẻ cô ta là người tốt, thể hiện cô ta là một còn người rộng lượng.

Liễu Y thản nhiên nhìn lướt qua: “Chị Tiền, trước hết nói chuyện của chị cho xong đi, em không sao.”

Tiền Văn Phương nhìn bộ dạng không có tinh thần của Liễu Y, thầm nghĩ, cô thật không dám ở trước mặt con bé nhắc tới hai con người kia, chỉ sợ con bé sẽ tự tử, chỉ có điều là, nhìn thấy khuôn mặt của con bé chẳng có gì là sợ hãi, có thể là đã nghĩ thông suốt rồi, muốn buông xuôi.

Tiền Văn Phương dò xét nói: “Vậy thì chị sẽ nói cho em biết. chỉ là… em…”

“Em không sao, em vẫn rất tốt.” Liễu Y gật đầu, nhìn thẳng Tiền Văn Phương.

Tiền Văn Phương thở phào nhẹ nhõm, nhưng giọng nói vẫn có chút do dự: “Vai diễn kia đúng là Tần Văn giao cho em, đoạn thời gian trước ba người làm ầm ĩ hoàn toàn quá lắm rồi, cũng đã qua ba tháng, xem như là tất cả đều kết thúc, thật ra thì, chị cũng cảm thấy là Tần Văn lợi dụng chuyện này để mọi người đứng về phía cô ta, em đối với bọn họ mà nói thì em không là gì hết, nhưng cô ta lại giới thiệu vai diễn cho em, em mà khóc lóc kể lể gì đó, cũng không có ai đứng về phía em đâu, nhưng thật ra hoàn toàn không có ai bênh vực cho em hết.”

Trong lòng Tiền Văn Phương khiếp sợ, đến vui vui vẻ vẻ, rào rào nói ra hết, chỉ sợ con bé kia không chịu suy nghĩ, muốn tự tử.

Bởi vì quan hệ của Liễu Y với Dương Vanh, cô là người biết rõ nhất, mà Liễu Y bị oan ức cô cũng biết rõ, nhưng mà, Tần Văn rất biết cách lấy lòng mọi người, trong công ty, từ trên xuống dưới, ở nơi nào cũng thấy mặt cô ta, hơn nữa còn đi chung với Dương Vanh, tất cả mọi người đều thấy, nhưng Liễu Y thì chẳng thấy mặt, không ai biết con bé là bạn gái của hắn ta, sau này Liễu Y lại đi khóc lóc kể lể, ngược lại càng làm cho hình ảnh của con bé rất tồi tệ trong mắt mọi người, người ta đều cho rằng con bé mới là tiểu tam, haizz, nhưng mọi chuyện từ đầu tới cuối, Liễu Y lại là người vô tội nhất.

Liễu Y cúi đầu cọ cọ góc váy, trong lòng đang suy tính, nếu như là một vai diễn khác thì mình không thể diễn, nhưng vai sát thủ, đó không phải không cần có biểu cảm sao, đặc biệt chuyện này lại liên quan tới Tần Văn, vì để trả nợ quyền sử dụng thân thể này, Liễu Y làm sao có thể để cho hai con người kia sống vui vẻ được chứ.

Thật là đúng lúc, cô không cần phải tính toán thời cơ, mà cơ hội lại đưa đến trước mặt mình, Liễu Y làm sao có thể không nắm lấy, đặc biệt cô còn có cơm ăn, mới vừa rồi còn suy nghĩ xem cô nên làm công việc gì, còn có sẵn trước mặt, chuyện tìm việc thì cứ từ từ mà tìm, nếu mà tồi tệ nhất, cũng sẽ không khiến cô cạn kiệt lương thực.

Liễu Y ngẩng đầu, mắt không hề chớp: “Chị Tiền, cám ơn chị, nếu thực sự có được cơ hội này, em đồng ý, em muốn đị ra ngoài, nhất định phải đối mặt với bọn họ, đây cũng là chuyện sớm muộn thôi.”

Tiền Văn Phương mừng rỡ: "Thật sao, em đồng ý thật sao, đúng vậy, em nên đồng ý, Tần Văn cô ta nợ em cũng không phải chỉ lần này thôi, đã có cơ hội, tại sao không nhận chứ, mình cứ để cho cô ta từ từ mà trả."

"Vậy em cứ chờ đi, chị quay về công ty lấy kịch bản cho em, chuyện lần này, công ty chắc cũng sẽ đồng ý, sau khi diễn xong vai này, chuyện của em, công ty cũng không truy cứu nữa đâu." Tiền Văn Phương hấp tấp đứng lên, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Đột nhiên Tiền Văn Phương xoay người nhìn Liễu Y, ánh mắt bình tĩnh: "Liễu Y, em làm rất tốt."

Liễu Y chậm rãi đứng lên, xoay người nhìn thẳng Tiền Văn Phương, có chút buồn cười, nào biết khóe miệng lại giật giật, cô liền cúi đầu che giấu: "Chị Tiền, lời chị nói, em đều hiểu được, cũng lâu như vậy, cái nên suy nghĩ em đều nghĩ xong rồi, chị yên tâm đi."

"Không tồi, thật không tồi, em có thể nghĩ thông suốt là tốt rồi, Dương Vanh chỉ là thằng đàn ông đứng núi này trông nọ thôi, em..." lập tức im lặng, sau đó lại khoát tay: "Thôi chị không nói nữa, chính em cũng đã cân nhắc rồi, chị đây trước hết quay về công ty, nhớ đem điện thoại di động của em mở máy, ngày mai chị đem kịch bản tới đây."

Liễu Y nhanh chóng gật đầu, rồi cô chỉ thấy Tiền Văn Phương đi tới cửa, mở cửa, rồi đóng cửa lại, thì biến mất chẳng thấy tăm hơi.

Liễu Y trong lòng thả lỏng, cô chỉ sợ chị Tiền nhìn ra được điều gì đó, cũng may vì sắc mặt của cô không có gì biến hóa, có lẽ là cùng với Liễu Y kia một khoảng thời gian không liên lạc, nên sẽ không dễ dàng nhìn ra được điều gì, có lẽ sau này, người khác nhìn thấy cô, chắc cũng chỉ cho rằng cô gặp đả kích lớn quá nên mới như thế này.

Liễu Y đi tới sô pha liền ngã xuống, cô khẽ vuốt trán, vừa rồi còn lo không có gạo nấu cơm, thì lập tức có cơ hội kiếm tiền, xem ra, một chút nữa còn phải mệt mỏi vì vai diễn kia.

Liễu Y mặt đen lại, đưa tay ra nhìn nhìn, nhiệm vụ bây giờ là phải đem thân thể yếu đuối này rèn luyện, vì tinh thần cùng với cơ thể không phối hợp, làm cho Liễu Y có cảm giác vô lực, cô nắm tay lại, muốn có gạo nấu cơm, thì chuyện nhỏ này sẽ không làm khó được cô.

Liễu Y đi tới trước cửa sổ, nhìn sắc trời xong, rồi xoay người vào trong phòng tìm túi xách với chi phiếu, sau khi kiểm tra toàn bộ, nhìn một đống quần áo, cô tìm ra một cái quần jean, với một chiếc áo len trùm đầu, thêm một áo khoác dây kéo nữa, cô thầm than, thật ra hôm nay không xem là lạnh, nhưng thân thể này mặc ít quần áo cũng có chút lạnh lẽo.

Liễu Y đi tới cửa, cô lấy chìa khóa trong túi xách, rồi liếc nhìn gian phòng, bèn xoay người mở cửa, cô hít sâu một hơi, bước ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Liễu Y ra cửa, cô liền đi đến trước cầu thang bộ, đang đi, sau khi chợt nhớ tới gì đó, cô vỗ nhẹ trán, xoay người đi tới thang máy.

Đã rất lâu rồi cô không đi thang máy, cô chợt giật mình, nghe được tiếng leng keng, cô liền dùng lực tinh thần xem xét trước, một giây tiếp theo, cô tỉnh táo lại, trong lòng mang theo cảnh giác vẫn là không sửa chữa được, không vội, cứ từ từ đi.

Liễu Y đi ra cửa chính, chân chạm đất, cô lập tức xoay người nhìn tòa cao ốc, có chút hoảng hốt, mắt thấy bên cạnh có rất nhiều người đi ra đi vào, ngón tay có phần run rẩy, mình thật sự còn sống, không phải nằm mơ.

4. Chương 4

Sau khi hồi phục tâm tình, Liễu Y đi đến ngân hàng kiểm tra chi phiếu, còn một vạn, cô lấy ra hai ngàn, dựa theo giá cả hiện giờ, đủ để cô mua chút đồ, còn lại tám ngàn, Liễu Y cảm thấy có thể xoay sở được trong một thời gian ngắn.

Bây giờ bắt đầu ở trong đám người, cô sẽ chậm rãi thích ứng, sẽ không cảnh giác nhìn xung quanh, không cần lúc nào cũng phát ra lực tinh thần, mua đồ xong, Liễu Y xách bao lớn bao nhỏ trở về nhà, đi được một đoạn đường, cô nghỉ ngơi một lát.

Liễu Y thật là khóc không ra nước mắt, đúng là phế vật mà, phải nhân lúc còn rãnh rỗi, đem tố chất của thân thể này nâng ới được, nếu không thì việc gì cũng không thể làm.

Về nhà, việc đầu tiên cô làm là nấu cơm, làm đồ ăn, đã năm năm không nấu nướng, cô cắt cắt rồi nấu nấu, cuối cùng thì cũng làm xong thứ gọi là thức ăn.

Cô nghiêm túc ngồi trước bàn ăn, nhìn chằm chằm chén cơm với chén rau cải không ra màu sắc một cách thành kính, hồi lâu, sau khi ăn một cách ngấu nghiến, mọi thứ đều trở thành hư không, cô hài lòng sờ bụng của mình, lòng chua xót, xem ra cô, từ nay về sau chỉ cần bữa cơm như thế này, thì cô đã thỏa mãn rồi.

Rửa bát đũa xong, cô sắp xếp lại những đồ mình đã mua, sau đó dọn dẹp phòng sách, rồi thay quần áo, cô tìm quần áo thật dày, tháo ra, nhanh chóng sửa lại, lấy cục sắt mới mua về nhét vào đó, đem tay chân của cô cột lại, rồi thử hoạt động cơ thể, cô sẽ luyện tập ở phòng sách này.

Mấy tiếng sau, toàn thân Liễu Y vô lực, cả người run rẩy, mồ hôi đầm đìa, từ từ cởi xà cạp ra, ngã ngã bò bò đi vào nhà vệ sinh, cô xả nước nóng vào bồn, rồi quăng mình vào trong đó, thoải mái thở dài, cho đến lúc nước lạnh dần, cô mới chịu đứng lên.

Nhìn đồng hồ, Liễu Y trở lại phòng ngủ, mở máy vi tính mà cô dời từ phòng sách qua, thật ra cô cũng không thể giải thích tại sao, cái gì mà thế giới này có, thì thế giới kia của cô cũng có, còn cái không nên có, thì Liễu Y vẫn chưa được nhìn thấy, nhưng nói tóm lại thì thế giới này giống như một không gian song song, chỉ là văn hóa lịch sử có phần khác nhau, bởi vậy có những đồ vật giống thế giới kia của cô, mà điều này, Liễu Y thấy cũng hợp lý, còn sâu xa hơn nữa, Liễu Y cũng không cách nào hiểu được.

Ngồi trước máy vi tính, Liễu Y tiếp tục tìm hiểu thế giới này, mà thêm vào đó, cô cũng biết được chút sự kiện của giới showbiz, dù sao khi làm việc gì, trước hết cũng phải phòng ngừa chu đáo.

Lúc Liễu Y tìm kiếm tin tức về giới giải trí thì cũng đọc được một vài bài báo nói về khối thân thể này, cô không thể nào kiềm chế được sự phẫn nộ, tim cô đập dữ dội khi nhìn thấy hình Dương Vanh cùng với Tần Văn thân mật

Một lúc sau, cô dựa vào ghế, khẽ vuốt ngực, bản năng của thân thể này vẫn còn, chuyện này thì chỉ có thể từ từ mà vượt qua, xem ra, bước tiếp theo, cô phải xem hình của hai con người này nhiều một chút, để sự kiềm chế của thân thể này tăng lên một ít, dù sao, đã nhận vai diễn này, thì sẽ phải gặp mặt Tần Văn, nếu đến lúc đó, cô mà oán giận, thì đừng nói tới tiền lương, chỉ có việc làm cho thân thể này hả giận, cũng không thể làm được.

Hơn 12h, Liễu Y đúng giờ đi ngủ, cả đêm mộng đẹp, lúc tỉnh lại cô vẫn không tự nhiên đề phòng xung quanh , nhưng Liễu Y hôm nay tâm trạng tốt nên không để ý, ăn điểm tâm xong, cô tiếp tục rèn luyện cơ thể ở phòng sách, sau đó cô tiếp tục ăn cơm trưa.

Buổi chiều cô bắt đầu luyện tập diễn xuất, nhưng Liễu Y chán nản phát hiện ra, cô thực sự không thích hợp, đầu tiên, cô không có biểu cảm, cái thứ hai là ánh mắt, Liễu Y chỉ biết phát ra ánh mắt cảnh giác mà thôi, cái tình cảm mà dịu dàng như nước cô không thể nào làm được, cô soi gương luyện tập cả buổi, mà chẳng thu hoạch được gì.

Chỉ là, có cái làm cho Liễu Y rất vui là da mặt cô đủ dày, coi như nếu để cho cô nằm xuống ăn bánh bao mà người khác vứt cho thì cô cũng có thể gánh vác được, đây chính là thứ cô học được trong năm năm trời.

Liễu Y vẫn không nản lòng, dù sao bản thân cô cũng rất kiên cường, không phải sao ?

Đang ăn cơm tối, thì chuông cửa vang lên, Liễu Y lưu luyến bỏ chén đũa xuống, ăn thêm hai muỗng cơm, nghe tiếng chuông cửa dồn dập, cô sờ sờ mặt, cúi đầu nhìn bộ quần áo thể thao, rồi hít sau một hơi, mới đi tới trước cửa, cô không cần dùng lực tinh thần xem xét, cũng có thể biết là chị Tiền, bởi vì Liễu Y này căn bản không hề có bạn bè.

"Chị mệt chết mất, để chị nghỉ ngơi một chút, Liễu Y à, chị mang kịch bản đến cho em này." Tiền Văn Phương cầm gì đó trong tay đưa cho Liễu Y, nghiêng mình đi vào nhà, vừa đi vừa nói: "Ơ, đại tiểu thư mà cũng xuống bếp sao, chị đang đói bụng đây."

Liễu Y đi phía sau, cúi đầu nhìn kịch bản trong tay, nghe nói như thế, vội vàng chạy tới, nhưng vẫn không ngăn được Tiền Văn Phương lấy đồ ăn bỏ vào miệng.

Liễu Y nhìn chằm chằm miệng Tiền Văn Phương, liếc mắt nhìn trên bàn, vội vàng lấy đồ ăn bỏ vào chén cơm, rồi ăn hết tất cả một cách ngấu nghiến.

"Đây là cái vị gì thế này!!!" Tiền Văn Phương bóp cổ họng, xoay người qua muốn trách Liễu Y, nhưng chỉ biết trợn mắt nhìn, không nói nên lời.

Liễu Y ăn xong, kết thúc việc của mình, giơ tay lên lau miệng, bỏ chén đũa xuống, nhìn chằm chằm Tiền Văn Phương, cái ánh mắt kia là sao chứ, chị ăn của em mà còn nói…

Tiền Văn Phương hoàn toàn bị Liễu Y đả kích, đồ ăn không ra vị gì như vậy, mà cũng nuốt được, ánh mắt mang theo ngờ vực, chớp chớp, nhỏ giọng: "Liễu Y, em thật sự không bị làm sao chứ."

Liễu Y lắc đầu, bưng chén đũa đi vào nhà bếp, rồi xoay người nói: "Lần sau đừng có mà ăn đồ ăn em nấu, ăn xong còn ghét bỏ, thật là lãng phí."

Tiền Văn Phương nghẹn lời, nhìn chằm chằm bóng lưng của Liễu Y, lấy tay sờ tóc, lầm bầm nói: "Chẳng lẽ vị giác của mình có vấn đề, sao con bé ăn ngon như thế chứ!"

Liễu Y đi ra nhìn thấy Tiền Văn Phương uống tận mấy chén nước, rồi còn chỉ phía đối diện: "Ngồi đi, đồ ăn đó là em mua ở ngoài à?"

Liễu Y im lặng nhìn Tiền Văn Phương.

"Được rồi, chị không nói nữa, em muốn sao cũng được." Tiền Văn Phương vội vàng khoát tay, không đành lòng nhìn người trước mặt mình.

"Em xem kịch bản trước đi, chị đã nói với công ty rồi, công ty cũng đồng ý, chỉ là …có một điều kiện."

Tiền Văn Phương do dự không dám nói ra, nhưng chuyện này thì cần phải nói: "Nếu mà sau này ai hỏi em về quan hệ của em với Dương Vanh, em phải trầm mặc, một chữ cũng đừng nói, thật ra thì, em phải biết, Dương Vanh với Tần Văn cùng đã ở chung một chỗ, em với người khác có nói gì thì cũng muộn rồi, bởi vì Dương Van hắn ta không quan tâm em đâu, mà bây giờ, công ty đang tạo hình tượng cho cặp tình nhân này, cho hắn làm người phát ngôn, lời mời đóng phim rất nhiều, em tương lai không chừng sẽ tốt hơn, cho nên, công ty yêu cầu như thế, cũng rất hợp tình hợp lý."

Liễu Y hiện tại cũng không thèm đếm xỉa đến hai con người kia, nhưng cũng không thể biểu hiện quá mức, cô cúi đầu, một lúc sau, mới ngẩng đầu lên chớp mắt hai cái: "Em biết rồi, chị Tiền, những chuyện này em nghe chị, còn hắn ta, em không cần đâu."

"Được lắm, rất có chí khí, hắn ta chỉ dựa vào địa vị của đàn bà mà thôi, còn chúng ta dựa vào bản thân, cũng có thể đi lên, chị xem kịch bản rồi, cũng không tồi, em với Tần Văn là đối thủ, mà …" Tiền Văn Phương nhỏ giọng: "Em chỉ diễn ba phân đoạn, nhưng mà, em diễn cùng với nam chính, cho nên, dù chỉ là vai phụ nhỏ, nhưng đạo diễn vẫn rất coi trọng."

Liễu Y cúi xuống xem qua kịch bản một lần, nội dung sơ lược cũng đã nhớ rõ ràng rồi, lập tức hỏi: "Cho em hỏi một chút, Tần Văn đề cử em với đạo diễn, hay là công ty, hay là bên phía đầu tư."

Những kiến thức này Liễu Y cũng mới biết thôi, nhưng những quan hệ này, Liễu Y muốn biết rõ ràng, nếu không, vô tình đắc tội với người không nên đắc tội, thì sinh hoạt phí của cô sẽ hoàn toàn mất.

"Sao lại hỏi thế này." Tiền Văn Phương mắt sáng lên: "Liễu Y, em trước kia chưa từng hỏi chị chuyện này, chị đã nói giới giải trí này rất hắc ám, mà em không chịu tin, trải qua chuyện kia, em quả thực là đã biết rồi đó."

"Em còn phải cám ơn chị đó, chị giúp em chống đỡ những người bên ngoài, nếu không thì, em ngay cả vai đầy tớ cũng không được diễn." Liễu Y hồi tưởng lại ký ức, cô có thể thấy được chị Tiền rất quan tâm thân thể này, coi Liễu Y như là em gái của mình.

"Nghe em nói những lời này chị yên tâm rồi, cũng đừng cảm ơn, cố gắng kiếm tiền cho chị." Tiền Văn Phương đỉnh đạt khoát tay: "Vậy chị sẽ nói cho em nghe, Tần Văn cô ta đề cử em với đạo diễn, đạo diễn Hàn với Tần Văn quen biết cũng đã lâu, chắc là trước đó quay phim rồi quen biết, mà đạo diễn Hàn là công ty đặc biệt mời tới, bởi vì bộ phim đầu tiên không có hy vọng, muốn đổi phong cách khác, nên mới phải mời đạo diễn Hàn."

Liễu Y gật đầu, đạo diễn Hàn kia không phải là người tầm thường, không nên đắc tội, phải đối đãi cẩn thận, rồi cô ngẩng đầu lên: "Còn công ty sao lại đồng ý ?"

"Haizz, xem ra đó cũng là may mắn của em, nếu là đạo diễn khác em chắc chắn không được diễn, cũng vì scandal trước kia, nhưng đạo diễn Hàn đã mở miệng, công ty cũng đành thỏa hiệp." Tiền Văn Phương thở dài một tiếng.

Trong đầu Liễu Y đánh một dấu gạch chéo ở ngay tên của đạo diễn Hàn, phải đối xử đặc biệt với người này: "Em biết rồi, chị Tiền, cám ơn chị, em sẽ xem thật kỹ kịch bản."

"Được rồi, đây là cơ hội đó, em phải nắm lấy, dù sao là Tần Văn cô ta nợ em, em đừng có mà nhăn nhó, cô ta muốn ọi người thấy, em và Dương Vanh không có cái quan hệ kia, mình cứ để cho cô ta nhìn, coi như em không phải thế đi, người ta cũng không đứng về phía em đâu." Tiền Văn Phương an ủi Liễu Y.

Liễu Y cúi đầu, liếc mắt nhìn, vốn là chẳng có liên quan gì đến mình, thằng đàn ông như vậy, nếu mà có liên quan, chính là cần phải cho nó cái tát vào mặt, cô ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói: "Uhm, nghe theo chị hết."

"Được rồi, chị phải đi đây, xem ra em cũng đã nghĩ thông suốt rồi, tiếp tục giữ vững đó, còn về vai diễn này em cũng phải đi gặp đạo diễn Hàn trước, em biết đó, coi như là đạo diễn Hàn đã đồng ý, ông ta cũng không biết là có thích hợp hay không, ông ta đồng ý, cũng chỉ là cho Tần Văn mặt mũi, tuần sau chị qua đón em đi, haizz, chị làm người đại diện, cứ như là làm mẹ em vậy, em cũng đừng để cho chị phải lo lắng nữa." Tiền Văn Phương nói.

Liễu Y chớp mắt hai cái, rồi gật đầu khẳng định: "Em sẽ cố gắng."

Cô nghĩ thầm, mặc kệ như thế nào, mình không thể để bụng bị đói được, phải cố gắng một chút thử xem.

Tiền Văn Phương cười khẽ, đứng dối diện Liễu Y khoát tay: "Được rồi, chị đi đây, nhớ mở điện thoại đó."

5. Chương 5

Nghe tiếng đóng cửa, tiếng bước chân xa dần, Liễu Y thở ra một hơi, dựa vào ghế thả lỏng, hai mắt nhìn lên trần nhà, sững sờ không biết làm sao.

Không biết vừa rồi việc cô đồng ý vai diễn là đúng hay sai.

Nguyên nhân là sau khi xem qua kịch bản, Liễu Y cảm thấy rất tốt, nhưng giờ thì thấy rất tàn khốc.

Mặc dù chỉ diễn có ba phân đoạn, là vai nữ sát thủ, nhưng lại phải ngụy trang, trong ấn tượng của Liễu Y, sát thủ thì mặt ai cũng che miếng vải đen, ánh mắt hung dữ, trầm mặc ít nói, một đao giết chết, rất ư là dễ dàng, thế mà ở chỗ này, sát thủ cần phải giả dạng làm người khác, từ từ tiếp xúc nam chính, rồi nhân cơ hội giết hại.

Haizz, Liễu Y lấy tay ôm đầu, vò vò đầu, rồi cầm kịch bản lên, xem qua lần nữa.

Cảnh đầu tiên, đối với Liễu Y mà nói, độ khó đạt 5 sao, nội dung cụ thể: cô cùng với nam chính gặp nhau lần đầu tiên ở quán trà vùng ngoại ô, đóng vai một người phục vụ rót nước cho nam chính, sau đó nhân cơ hội động thủ, nhưng không thành công.

Cảnh thứ hai, độ khó vẫn là 5 sao, nội dung cụ thể: gặp nam chính ở lầu Tiêu Tương, đóng vai kỹ nữ, quyến rũ động lòng người, sau đó nhân cơ hội động thủ lần nữa, nhưng vẫn không thành công.

Cảnh thứ ba, phân đoạn đầu Liễu Y xem rất vừa mắt, nói chung thì độ khó là 3 sao, nội dung cụ thể: truy sát nam chính trong rừng cây, lại thấy nam chính đánh nhau với người khác, nhưng trải qua hai lần tiếp xúc với anh ta, nữ sát thủ đã yêu nam chính, nên vì nam chính cản một đao, thì chết queo.

Tóm lại sau khi coi xong, Liễu Y rất bực mình, tại sao không dứt khoát ngay cảnh thứ ba luôn đi chứ, cảnh một và cảnh hai căn bản chỉ lãng phí.

Ngây thơ ư, Liễu Y không có, quyến rũ động lòng người sao, cô cũng không có luôn, còn cảnh nằm trong ngực nam chính, đắm đuối gợi tình, Liễu Y cũng không thể làm được.

Liễu Y suy nghĩ hồi lâu, thì cô xác định mình chỉ là một kẻ vô dụng mà thôi, cô quăng kịch bản sang một bên, cô lấy tay nhéo mặt mình, giày vò một chút, rồi nhanh chóng đứng lên, dù thế nào đi nữa, cô cũng phải thử một lần, trừ được đến gần Tần Văn, trả thù đôi nhân tình kia, còn điều quan trọng nữ là, cô không thể tìm được công việc thích hợp ình, cũng không thể nhìn thùng gạo trong nhà cạn dần được.

Liễu Y lấy một tay sờ bụng mình, tay kia nắm thành quyền, phải liều mạng thôi, hiện tại phải qua được thử thách đầu tiên đã, đó là trường quay phim thử.

Liễu Y có quyết tâm, có nghị lực, chỉ thiếu duy nhất là kỹ năng diễn xuất, nhưng chỉ có một tuần lễ, cô phải tranh thủ trời gian, cho dù chỉ là vai phụ.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, Liễu Y thức dậy đúng giờ, từ sáng đến trưa, theo kế hoạch rèn luyện thân thể yếu đuối này, sau đó ăn bữa trưa không nhìn ra được màu sắc thức ăn, buổi chiều thì đứng trước gương khoa tay múa chân với tập nháy mắt, cho đến khi khóe miệng co giật, mắt cứng ngắc.

Ăn cơm chiều xong, Liễu Y lên mạng để bổ sung kỹ năng diễn xuất, so sánh với kỹ năng diễn xuất trong trí nhớ, cố gắng hiểu rõ toàn bộ xu hướng trong làng giải trí, đặc biệt là những tin tức về đạo diễn Hàn, còn có mỗi không quên nhìn hình của Tần Văn với Dương Vanh vài lần, mới lăn lên giường bổ sung giấc ngủ.

Một tuần sau đó, Liễu Y vừa ăn cơm trưa xong, liền nhận được điện thoại của Tiền Văn Phương, tinh thần cô tập trung cao độ.

"Liễu Y à, mau xuống đây đi, chị đang chờ em ở bên đường, nơi này không cho đỗ xe,em nhanh lên một chút." Tiền Văn Phương ngồi trên ghế tài xế, mắt nhìn chằm chằm chung cư Văn Hưng, cao giọng nói ra.

"Biết rồi, chị Tiền, em lấp tức xuống ngay." Sau khi Liễu Y cúp điện thoại, cô không thay bộ đồ thể thao ra, trực tiếp lấy túi xách, rồi đi tới trước cửa, vừa tới trước cửa, cô ngừng lại, từ từ xoay người, liếc nhìn bóng dáng hơi gầy trong gương, thuận tay xoa xoa mái tóc chẳng khác nào rơm rạ, chớp mắt hai cái, vuốt vuốt khuôn mặt cứng ngắc của mình, rồi cầm chìa khóa lên, mở cửa đi ra ngoài.

Vừa xuống dưới lầu, Liễu Y không ngẩng đầu, theo thói quen dùng lực tinh thần xem xét, bước chân chuẩn xác đi đến chỗ Tiền Văn Phương đỗ xe.

"Nhanh nhanh một chút, lên xe đi." Tiền Văn Phương bấm còi xe, thì thấy Liễu Y nhìn về phía cô, mới vội vàng la to.

Liễu Y bước chân nhanh chóng, rồi ngồi trên xe, cô còn chưa ngồi vững, thì chiếc xe nhấn ga chạy đi.

"Em làm sao mà lại mặc quần áo như thế này." Tiền Văn Phương không nhịn được gắt gỏng, vì phải lái xe, nên mắt nhìn về phía trước, mà trong giọng nói chỉ tiếc rèn sắt không thép.

Liễu Y cúi đầu nhìn, cô thấy cũng được mà, rất bình thường, ngay sau đó nói: "Chị Tiền, quần áo em có làm sao đâu chứ ?"

"Em còn nói được sao, em có thể nghiêm túc chút được không, mặc dù Tần Văn với đạo diễn Hàn cho em cơ hội trước mắt, nhưng bộ dạng của em thế này, sẽ khiến cho ấn tượng của đạo diễn Hàn đối với em giảm đi rất nhiều, đừng nói chỉ là quay phim thử, cứ xem như là không phải quay phim thử, mà em lại mặc đồ như thế này, haizz." Tiền Văn Phương nói hết một hơi, văng nước bọt tứ tung.

Liễu Y vỗ vỗ ót, thật đúng là như thế, bây giờ mình mới biết, đúng là mình quá thất lễ khi mặc như thế này, sau lần này, mình tìm công việc khác mà làm, cho dù để ình làm công việc lao động, so với diễn viên cũng dễ hơn nhiều.

"Chị Tiền, em quên mất, chị hối thúc em quá, nên em không để ý, nếu không thì quay về thay đồ." Liễu Y thấy có lỗi liền thừa nhận, trong lòng nói lên châm ngôn của mình, để có rau cải, để có cơm ăn, mình phải nhịn.

"Em… chị tức chết thôi, hiện tại làm gì còn thời gian chứ, người ta đã tiến hành từ sáng đến giờ, chị sợ em đi sớm, nghe thấy những lời nói xấu, nên mới chờ, hiện tại đạo diễn Hàn đang rãnh rỗi, chị mới tới đón em, chị còn chưa ăn cơm đây này, Liễu Y, em nói thật cho chị biết, em có muốn diễn hay không." Tiền Văn Phương chán nản nói.

Liễu Y nhanh chóng quay đầu nhìn sang, mím môi, rồi mở miệng nói: "Chị Tiền, em tất nhiên muốn diễn, hiện tại có cơ hội, em tại sao lại không nắm lấy chứ, dù sao cũng đã đưa tới trước mặt, hơn nữa nếu như lần này thành công, thì về sau công ty cũng sẽ không tiếp tục đình chỉ công việc của em, lợi ích rõ ràng như vậy, em đương nhiên muốn đi."

Liễu Y vừa nói vừa âm thầm phỉ báng, về sau nếu như không đình chỉ, mình cũng không làm cái nghề diễn viên chết tiệt này đâu, thật là khiến người ta chết mất, cả một tuần lễ, ngày ngày soi gương luyện tập, nhưng chỉ khiến mắt càng thêm tê liệt.

Tiền Văn Phương thở phào nhẹ nhõm, giọng nói trở nên nhẹ nhàng một chút: "Vậy thì được, Liễu Y, em nhớ lời em nói đó, chị không có ép em đâu đấy."

Liễu Y kiên định thừa nhận: "Em chắc chắn sẽ nhớ kỹ."

Thật ra thì trong lòng Liễu Y đã sớm ỉu xìu rồi, nghĩ đến lúc quay phim thử, Liễu Y chỉ có thể cầu nguyện, chỉ cần đạo diễn Hàn kia đầu nhất thời bị trật gân, gật đầu nhẹ, thì cũng tốt lắm rồi.

Lúc xe tiến vào tầng hầm đỗ xe của cao ốc Tân Thần, Liễu Y cảm thấy trước mắt tối sầm, thân thể bắt đầu căng thẳng, ngay sau đó cô nghĩ đến điều gì đó, mới từ từ thả lỏng.

Sau khi xuống xe, Liễu Y ngoan ngoãn đi theo chị Tiền lên thang máy, nhìn những con số trong thang máy, chợt cửa thang máy mở ra, Liễu Y nhìn xung quanh, thấy những người ăn mặc phong cách khác nhau đi tới đi lui.

Đi theo Tiền Văn Phương vào bên trong, bên tai nghe được những lời nói, cùng với những ánh mắt khác thường, đáy lòng Liễu Y khẽ nhúc nhích, còn Tiền Văn Phương trước mắt thì trừng mắt những người đó, vẻ mặt cứng ngắc, lôi kéo Liễu Y nhanh chóng bước đi.

Đi tới trước một cánh cửa lớn, Tiền Văn Phương liếc đầu nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Liễu Y, gật đầu một cái, nhỏ giọng nói: "Em đừng quan tâm đến những người đó, đừng lo lắng, biết không ?"

Liễu Y căn bản không lo lắng, nhưng mà, vẫn gật đầu một cái, im lặng không nói, không biết, rồi yên lặng theo dõi biến hóa, Liễu Y không được tùy tiện làm gì, đặc biệt mới vừa rồi, Liễu Y biết tình cảnh của mình, mà bây giờ quan trọng nhất là căn bản cái gì mà những người nhiều chuyện kia nói về mình, mà là việc sắp đối mặt, quay phim thử.

Sau khi đi vào, Tiền Văn Phương buông tay Liễu Y ra, đi phía trước dẫn đường.

"Xin chào đạo diễn Hàn ạ." Tiền Văn Phương thấy Hàn Thần chuẩn bị đứng dậy, vội vàng chạy lại, thái độ chào hỏi khiêm nhường.

Hàn Thần nhìn phụ tá khoát tay, rồi mới quay đầu nhìn sang: "Cô là…"

"Đạo diễn Hàn đúng là hay quên, tôi là người đại diện của Liễu Y." Tiền Văn Phương nhanh chóng nói.

Một lúc sau Hàn Thần mới nhớ ra: "Là Liễu Y mà Tần Văn giới thiệu sao, người đâu rồi."

"Đúng rồi a." Tiền Văn Phương nhanh chóng xoay người, cho Liễu Y sau lưng một cái nháy mắt, vội vàng đứng kế bên Liễu Y nói: "Người này chính là Liễu Y mà chị Tần giới thiệu."

Liễu Y thấy Tiền Văn Phương trừng mắt, vội vàng nhỏ giọng nói: "Xin chào, đạo diễn Hàn ạ."

Hàn Thần hất cằm, ánh mắt tối dần, chuyện của Tần Văn ông ta cũng biết, mặc dù nhìn Dương Vanh rất chướng mắt, nhưng ông càng chướng mắt cô gái này, cũng được, nếu Tần Văn muốn làm người tốt, chẳng qua cũng chỉ là vai phụ nhỏ, chỉ cần thích hợp, cũng không cần gì, ngay sau đó ừ một tiếng, nhàn nhạt nói ra: "Kịch bản xem qua rồi chứ ?"

Liễu Y gật đầu: "Xem qua rồi ạ."

"Vậy cô diễn thử phân đoạn truy sát trong rừng xem." Hàn Thần chẳng để ý, dựa vào ghế khẽ nói.

Liễu Y ngớ ra, truy sát trong rừng cây, có phần không xác định nhìn về phía Tiền Văn Phương.

"Nhanh lên đi chứ." Tiền Văn Phương im lặng than thở, hung hăng nhìn chằm chằm Liễu Y, hàm chứa cảnh báo, lần này Liễu Y nhìn cô, cô cũng chẳng làm được gì.

Liễu Y chớp mắt hai cái, hít sâu một hơi, đây chính là cảm giác như trời sập, haizz, cô không cần nói gì hết, chỉ cần thể hiện vai sát thủ thật hung ác là được rồi, Liễu Y cảm thấy như mình đang mơ, rồi vội vàng gật đầu, đứng về phía đối diện.

Tuy Liễu Y chưa từng thử diễn lần nào, nhưng không chịu nổi những tin tức trong trí nhớ kia, suy nghĩ một hồi, bắt đầu mặt dày, tự nhiên diễn.

Vừa chạy nhanh, ánh mắt sắc bén, giống như đang nhìn những con động vật biến dị một cách cẩn thận, mang theo căng thẳng và vô tình đuổi giết trong rừng cây.

Vài phút sau, Liễu Y dừng lại, lại đến phân đoạn cô không thể diễn, đó cảnh xả thân cứu nam chính, Liễu Y hoàn toàn không biết làm sao, cho nên, Liễu Y đứng yên chờ đợi, nhìn chằm chằm vị đạo diễn Hàn kia.

Hàn Thần vốn có ý muốn gây khó khăn, thấy Liễu Y dáng vẻ yếu đuối, chắc là cô ta không thể diễn được cảnh truy sát trong rừng cây, nhưng biểu hiện của Liễu Y rất tốt, ánh mắt kia, tuy mặt không chút thay đổi, nhưng lại cho thấy cảm giác là sát thủ thật sự.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt Hàn Thần tối dần, nhìn Liễu Y tự nhiên dừng lại, Hàn Thần thu hồi ánh mắt, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, mở miệng nói: "Vai diễn kia sẽ để cho cô diễn, trở về chuẩn bị cho tốt, tuần sau sẽ quay, thời gian cụ thể sẽ thông báo cho người đại diện của cô."

Hàn Thần khoát tay, lập tức đứng lên, đi ngoài, một đứa con gái mà không biết điều, không có gì cần phải quan tâm, chỉ cần phù hợp, coi như cho Tần Văn chút thể diện.

6. Chương 6

Trên đường trở về, Tiền Văn Phương thao thao bất tuyệt nói: "Liễu Y à, thật không thể tin được, kỹ năng diễn của em rất tốt, chị lúc đó còn vì em mà lo lắng, cũng may đạo diễn Hàn gật đầu, thật sự là quá tốt."

Liễu Y dựa vào ghế, mắt bất lực nhìn Tiền Văn Phương hưng phấn, trong lòng rối rắm, nên nói như thế nào đây, thôi tốt nhất là không nên nói.

"Sao thế, vui đến phát ngốc rồi hả, sao không nói gì hết, Liễu Y à, em phải diễn như một ngôi sao, để cho thằng Dương Vanh nó nhìn một chút, mặc dù chỉ là một vai phụ nhỏ, nhưg chị tin tưởng ở em, về sau sẽ tốt hơn thôi." Tiền Văn Phương tinh thần vui vẻ, tiếp tục nói bla bla .

Liễu Y vừa định nói thật, lại phải im lặng, chị ta hy vọng cao như thế, nếu bây giờ cô mà nói chỉ biết diễn mỗi phân đoạn này, Tiền Văn Phương chắc là giết cô chết mất.

"Biết rồi, chị Tiền, em sẽ cố gắng." Liễu Y mơ hồ nói, trong lòng càng thêm bất định.

Tiền Văn Phương không nghe được gì, nhưng vẫn gật đầu, tưởng tượng ra tương lai, hai mắt tỏa ra ánh sáng, nhỏ giọng nói: "Trong họa có phúc, trước kia em chẳng có được cơ hội này đâu."

Liễu Y tất nhiên hiểu được, nhưng cơ hội lần này làm cho cô rất khó xử, mới vừa

rồi quay phim thử chỉ là may mắn, đạo diễn Hàn mới gật đầu, đến lúc chính thức quay phim, cô chỉ có một biểu cảm duy nhất, phải diễn như thế nào đây, thật là còn khó hơn lúc chém mấy con động vật biến dị.

Mắt liếc Tiền Văn Phương, rồi cúi đầu thở dài một tiếng, cứ tới đâu rồi tính tới đó, nếu tới lúc đó, thực sự bị đá ra khỏi đoàn phim, dù sao cũng không cần tốn tiền mua đồ ăn, người ta cũng không được lợi từ cô.

Đứng kế bên xe, nghe Tiền Văn Phương căn dặn, Liễu Y gật gật đầu thật mạnh, nhìn chiếc xe đã phóng ga đi, lấy tay vuốt ngực một cái, cuối cùng cũng đã yên tĩnh lại rồi.

Lần đi một vòng công ty Tân Thần, rốt cuộc cũng từ từ từng bước thích ứng được xã hội này, Liễu Y tất nhiên muốn thích ứng thêm nữa, từ nay về sau cô hoàn toàn là Liễu Y rồi.

Về đến nhà, Liễu Y tiếp tục luyện tập, một tuần lễ sau, Tiền Văn Phương gọi điện thoại tới, cô mới biết, cô được sắp xếp quay phim vào tháng sau, như vậy thì có nhiều thời gian hơn, Liễu Y thở phào nhẹ nhõm, lời thoại cô đã thuộc lòng rồi, còn về diễn xuất, cô một chút cũng không tiến bộ.

Trong một tháng kế tiếp, Liễu Y tìm ra mấy cuốn sách đại học của thân thể này, bắt đầu học lại từ đầu, thật may cô có lực tinh thần cường đại, đại diện cho khả năng ghi nhớ hơn người, cô thử tìm kiếm cách thức diễn xuất, cũng không thể chưa diễn xong một phân đoạn, lại bị đuổi ra khỏi đoàn phim, mà sau một tháng rèn luyện thân thể, Liễu Y đã đạt tới một giới hạn nhất định, cần để ình nghỉ ngơi một thời gian, hai bên kết hợp, Liễu Y đối với việc đóng phim không có quá nhiều bài xích, coi như là cô biết được giới showbiz mà cô chưa từng thấy.

Liễu Y đang thả lòng tâm trạng thì nhận được điện thoại của Tiền Văn Phương kêu đi ra sân bay, gian nan lên đường, đến thành phố D.

Lúc Liễu Y đi tới chỗ ở quay phim, thì trời đã tối, Tiền Văn Phương cũng gác lại công việc của mình, theo Liễu Y tới đây, thật ra Tiền Văn Phương, không chỉ quản lý một mình Liễu Y, nhưng cô vẫn quan tâm Liễu Y nhất, trải qua biến cố mấy tháng trước, Tiền Văn Phương càng thêm lo lắng.

Hai người được sắp xếp ở một phòng trong khách sạn, biết ngày mai sẽ quay phim, cho nên, sau khi ăn cơm tối xong, Tiền Văn Phương không quấy rầy Liễu Y, suốt đêm không nói chuyện.

Sáng hôm sau, khi Tiền Văn Phương thức dậy, thì Liễu Y đã hoàn toàn tỉnh táo, bên cạnh có thêm một người, đối với Liễu Y mà nói, là một loại tra tấn, chỉ cần một chút động tĩnh, sẽ làm cô giật mình, cũng may đã đến thế giới này hơn một tháng, cô cũng có chút thích ứng, mặc dù tinh thần hơi mệt mỏi, nhưng không có để lại quầng thâm trên mắt.

Mấy chiếc xe của đoàn phim dừng lại trước cửa khách sạn, sau khi Liễu Y ăn điểm tâm mà đoàn làm phim sắp xếp, thi bị chị Tiền lôi lên xe.

Hai người ngồi ở ghế sau cùng, nhưng không thể chịu nổi có mấy người cứ chỉ chỉ trỏ trỏ, Tiền Văn Phương sớm đã biết được có tình huống này, lo lắng liếc nhìn Liễu Y bên cạnh, ngay sau đó mi tâm(*) nhảy dựng, con bé này sao lại bình tĩnh như vậy.

(*) mi tâm: chỗ ở giữa hai lông mày.

Bên cạnh Liễu Y bỗng nhiên nhắm mắt dưỡng thần, nên không biết tình trạng hiện giờ, ngoài mặt là như thế, nhưng thật ra Liễu Y không muốn so đo với mấy người đó, nói một hai câu không sao hết, cũng sẽ không mất miếng thịt nào.

Sau khi đoàn phim tới địa điểm quay, công việc bắt đầu bận rộn, Tiền Văn Phương dẫn Liễu Y đi thay phục trang trước, nhìn thấy không ai thèm quan tâm tới mình, cơn tức của Tiền Văn Phương từ từ bốc lên.

"Chị Tiền, không sao đâu, mình chờ là được, em đến trưa mới quay, sớm muộn gì cũng xong thôi." Liễu Y kéo tay Tiền Văn Phương, trấn an nói.

"Mấy người này ..." cơn tức của Tiền Văn Phương dần hạ xuống, coi như mình đi tìm người, cũng chưa nói gì, thật quá oan uổng rồi.

Liễu Y tìm chỗ ngồi xuống, mắt nhìn xung quanh, rồi nhìn Tiền Văn Phương đứng kế bên cô, nhỏ giọng nói: "Chị Tiền, chị biết những người này không, nói em nghe một chút đi."

Tiền Văn Phương cúi đầu, kinh nhạc nhìn Liễu Y, sau đó thở dài, Liễu Y thay đổi thật rồi, rồi ngồi kế bên Liễu Y: "Em muốn nghe, chị sẽ nói cho em nghe, mà dù sao cũng không đến lượt em đâu."

Lần này quay có một diễn viên phụ là Đào Tinh Tinh, những người khác đều vai phụ nhỏ, nhưng so với Liễu Y đều là nghệ sĩ lâu năm có uy tính, mà Tần Văn thì đi xe riêng, nam chính là Lục Thanh cũng đi xe riêng, hai con người này, có lẽ Lục Thanh lớn hơn một chút.

Liễu Y im lặng nghe, ghi nhớ trong lòng, không phát biểu ý kiến gì, hiện tại phải chấp nhận hoàn cảnh như thế này.

Đợi đến trưa, nhìn thấy mấy người đang rãnh, Tiền Văn Phương lập tức kéo Liễu Y đi thay phục trang, mà tổ trang phục cũng không thèm để ý, cầm quần áo ném qua, coi như không liên quan tới mình, mà tổ trang phục, chỉ có một cô bé mới thực tập, làm việc qua loa.

Tiền Văn Phương tức giận run cầm cập, nhưng Liễu Y lại bình tĩnh, cũng làm cho Tiền Văn Phương khống chế được tính khí nóng giận.

"Thật là, cô ta làm sao lại không biết xấu hổ, hừ."

"Đúng là, nhìn bộ dạng của cô ta xem, trông giống như tiểu tam."

"Tần tỷ thật tốt bụng, nhưng cô ta mặt dày thật."

"Muốn tôi phục vụ sao, phải xem cô ta là người thế nào đã."

Tốp năm tốp ba, nhìn chằm chằm Liễu Y bắt đầu chê cười, trong lời nói, thật khó nghe.

Liễu Y cúi đầu, thở dài một hơi, ngay sau đó sửa sang lại trang phục cổ bó sát mình một chút, trưa này quay phim chính là cảnh thứ ba trong kịch bản, mà hôm nay nay còn có một cảnh, quay buổi tối, chỉ cần qua được hôm nay, xem như thành công một nửa.

Những lời nói linh tinh kia, Liễu Y căn bản không quan tâm, cô cảm thấy một nửa chén cơm cũng không liên quan gì đến cô, cần gì phải để ý, chỉ là, nếu như động chạm tới cô, Liễu Y cũng sẽ không để yên.

Đi tới chỗ quay phim, bên trong im lặng một lúc, Liễu Y với Tiền Văn Phương cùng ngừng lại, nhìn thấy nam nữ chính đang diễn, nghe thấy âm thanh vang lên, Liễu Y mới hồi hồn, Liễu Y thầm than, đây mới chính là diễn viên, cả đời này cô cùng đừng nghĩ tới.

Đạo diễn Hàn đang nói chuyện với phụ tá, rồi ông ta nhìn một chút, ngay sau đó nói: "Đi theo tôi, cô nhanh chóng chuẩn bị, xong cảnh này là tới lượt cô."

Liễu Y gật đầu một cái, rồi nhìn trang phục mình không có vấn đề gì, rồi đi theo phụ tá.

Hàn Thần rất hài lòng tiến độ quay trong tháng này, Tần Văn đúng là diễn viên lão làng, Lục Thanh thì càng không cần lo lắng, dùng ánh mắt vui vẻ, gật đầu với hai người: "Không tệ, Tần Văn nghỉ ngơi đi, Lục Thanh thì chuẩn bị một chút."

Hàn Thần vừa nói xong, thấy phụ tá dẫn Liễu Y đi về phía bên này, thu lại nụ cười, liếc nhìn Tần Vân.

Tần Vân theo ánh mắt nhìn sang, ánh mắt thoáng qua một tia chán ghét, ngay sau đó quay đầu lại đối với Hàn Thần cười một tiếng: "Thật không nghĩ tới anh có thể đồng ý, thật cảm ơn."

Hàn Thần hừ một tiếng: :Cũng là cho cô chút thể diện thôi."

Tần Vân khóe miệng giương lên, đưa tay lên sửa tay áo trang phục của mình, gật đầu:

"Lần sau mời anh ăn cơm."

Hàn Thần khoát tay: "Sau này rồi nói."

Lục Thanh bên cạnh ánh mắt lóe lên một cái, mắt liếc nhìn Liễu Y đang đi tới, khóe miệng cười như không cười, liếc nhìn Hàn Thần đang nói chuyện với Tần Văn, im lặng không nói.

Tần Vân với Hàn Thần, Lục Thanh nói một tiếng, ngay sau đó nói: "Vậy em đi trước."

Lúc Liễu Y đi tới, ánh mắt nhìn chằm chằm Tần Văn đang đi xa, cúi đầu che giấu tâm tình đang dao động không bình thường.

Hàn Thần không nói gì, chỉ nói về cảnh diễn sắp tới với hai người , cuối cùng mới mới bình tĩnh liếc nhìn Liễu Y: "Nếu không được, tôi sẽ đổi người."

Liễu Y rất muốn cười, nhưng mà, nghĩ đến khóe miệng co giật, sau đó mới gật đầu, thái độ khiêm nhường nói: "Tôi sẽ cố gắng, đạo diễn Hàn."

Ngay sau đó liếc nhìn Lục Thanh đang quan sát mình: "Lần đầu tiên hợp tác, tôi có chút lo lắng, mong anh chiếu cố."

Lục Thanh khẽ cười, ôn hòa gật đầu: "Chiếu cố lẫn nhau thôi"

Liễu Y nhìn nụ cười của Lục Thanh, thầm nghĩ, quả nhiên không dễ chung sống, mặc dù cười, nhưng trong mắt lại rất bình tĩnh, không hổ là đại bài.(*)

(*) đại bài: một người nổi tiếng trong một lĩnh vực nào đó.

Sau khi chuẩn bị xong, Hàn Thần phẩy tay, rồi nhìn ống kính trước mặt.

Liễu Y nghe được tiếng hô bắt đầu, nắm đầm từ từ buông ra, nói cô không lo lắng là gạt người, nhưng áp lực càng lớn, Liễu Y càng bình tĩnh hơn, đây chính là thứ có được từ trong sống chết đi ra.

Cảnh theo dõi trong rừng cây rất thuận lợi, vị trí chạy cũng rất thích hợp, đến lúc Liễu Y đi ra cản đao, Liễu Y căn bản không có tâm trạng hăng hái đi cứu người, cũng bởi vì do dự, nên cảnh quay bị cắt.

Hàn Thần sau khi kêu dừng lại, liếc Lục Thanh bất đắc dĩ buông tay, ngay sau đó nhìn chằm chằm Liễu Y: "Cô với vừa rồi nghĩ gì thế, đó là người cô yêu, cô còn do dư gì chứ."

Liễu Y cọ cọ lòng bàn chân, cô dĩ nhiên biết mình sai, nhưng là đi đến cửa chết, mình phải hi sinh, dù đó là quay phim, cô cũng không thể làm được.

"Đạo diễn Hàn, thật xin lỗi, lần sau sẽ không như vậy nữa." Liễu Y vô cùng thành khẩn nói.

"Cô …" Hàn Thần thở dài một hơi: "Làm lại lần nữa."

Lục Thanh liếc nhìn phong cảnh tuyệt đẹp, thấy cảnh đẹp như thế, mà người bên cạnh lại quá nóng nảy, mắt liếc nhìn Liễu Y, cảm thấy cô gái này không giống như trong những tờ báo viết, có một loại cảm giác xa cách, cụ thể không đúng chỗ nào, thì không thể nói ra được.

Sau khi mỗi người vào vị trí, tiếp tục bắt đầu, Liễu Y tinh thần tập trung cao độ, trước mắt vô cùng thuận lợi, đến khi hăng hái đi cứu nam chính, Liễu Y không còn do dự, mặc dù Liễu Y không phát hiện, nhưng ngồi ở chỗ của Hàn Thần lại nhìn thấy.

Mà lần này Hàn Thần không ngừng la , bởi vì khuôn mặt không biểu tình của Liễu Y, mang theo ánh mắt đấu tranh, nhìn thấy nhiệm vụ chưa hoàn thành, chạy đến trước mặt Lục Thanh ngăn cản, ánh mắt kia vô cùng phù hợp với thân phận sát thủ của Liễu Y, đã sớm sắp xếp túi máu, máu văng tung tóe ra bên ngoài, Liễu Y không thể khống chế được.

Hàn thần ngồi tại chỗ, tay sờ cằm, nhìn chằm chằm ống kính, chẳng lẽ cô gái này có tư chất diễn kịch trời cho.

Mà lúc này Liễu Y im lặng nhìn xem, nhưng cô biết mọi cử động đều đang được quay, chỉ có thể diễn vô lực ngã xuống đất, âm thầm châm chọc, vai sát thủ này quá mờ nhạt, kịch bản chết tiệt này không biết là người nào viết, haizz.

Tiếp theo, Lục Thanh ôm Liễu Y vào trong ngực, ánh sáng phản chiếu bộ dạng Liễu Y đang nằm ngay đơ, rồi từ từ mở mắt.

Ánh mắt đắm đuối đưa tình, cũng đừng nghĩ tới, nhưng có thể đổi kiểu khác.

Liễu Y hơi híp mắt lại, diễn trạng thái vô thần, chậm rãi nói lời thoại, rất phù hợp lúc sinh mạng bị đe dọa, dừng lại mấy lần, đứt quãn, cuối cùng cũng nói xong, vươn tay, khi giơ lên tới không trung, chợt rũ xuống, rồi chết queo.

Hàn Thần nhìn Lục Thanh thâm tình ôm lấy Liễu Y, từng bước từng bước đi xa, cao giọng nói: "Được, cảnh này cho qua."

Mà Liễu Y bị Lục Thanh ôm trong ngực rất thính tai, sau khi nghe, lập tức nhảy xuống, khiến hai tay Lục Thanh trống không, khóe miệng giật giật.

Lục Thanh có chút bực mình, nói thật, anh ta thật không biết diễn như thế này làm sao lại cho qua, bởi vì vừa rồi anh ta không cảm thấy tình yêu gì ở Liễu Y, còn đôi mắt nửa híp lại, nhìn rất bình tĩnh, chẳng có tí nào đắm đuối đưa tình, nhưng đạo diễn Hàn còn chưa nói ngừng, anh ta cũng không có cách nào, chỉ có thể tiếp tục diễn, thế nhưng lại qua, cũng chẳng ai chú ý tới cả.

7. Chương 7

Phải nói, đúng là không có ai chú ý tới, ở góc độ đó rất khó thấy, ở trên màn hình, chỉ thấy một bên bên mặt, mà thứ Liễu Y che đậy sau ánh mắt, thật không có thể nhìn ra, chỉ có một mình Lục Thanh cúi đầu mới phát hiện ra mà thôi.

Liễu Y ngoài mặt bình tĩnh, thật ra trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đỗi cách khác thật sự là qua được, đây chính là cái Liễu Y suy nghĩ rất nhiều, khi quyết định làm, chỉ cần có kết quả tốt là được, rồi gật đầu với Lục Thanh một cái: "Cám ơn đã chiếu cố."

Xong rồi Liễu Y xoay người đi ra ngoài, mím môi một cái, qua cửa ải này, còn phải diễn hai cảnh độ khó 5 sao nữa, thật là đau đầu.

Mà nhìn bóng lưng của Liễu Y, Lục Thanh nhíu mày, ánh mắt mang theo nghi ngờ, cô gái này lúc nãy nói chiếu cố, mà chẳng có cử chỉ gì.

Từ lúc nãy tới bây giờ, Lục Thanh phát hiện anh nhìn không ra con người thật của Liễu Y, ngoài mặt thì khiêm tốn, lại không phải bởi vì anh là đại bài(*), mà chạy lại xu nịnh làm quen, thái độ rất tôn kính, rồi anh lại không nhìn thấy cái loại tôn kính phát ra từ nội tâm, khuôn mặt nhu nhược kia nhìn rất hợp với vẻ mặt bình tĩnh, thật sự là hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của anh, đặc biệt là vừa rồi nhìn thấy Tần Văn, nhưng vẫn bình tĩnh như cũ.

Lục Thanh nhớ rõ ba tháng trước, cô gái này mặt đầy nước mắt, yếu đuối, bất lực ngăn Tần Văn lại, cầu xin trả Dương Vanh lại cho cô ta, mà bây giờ lại nghĩ thông suốt, còn cho là chẳng có gì.

Thật ra Liễu Y chẳng có ý nghĩ gì, vừa rồi thấy điện ảnh lớn Lục Thanh đứng trước mặt cô, căn bản cũng không có một chút cảm xúc gì, mà lúc quay phim, bị Lục Thanh ôm trong ngực, ngược lại còn nổi hết cả da gà, bởi vì trong thế giới kia của cô, con người chia làm hai loại, có sức mạnh và không có sức mạnh, tất cả dựa vào sức mạnh để giải quyết.

Cho nên, đối mặt với Lục Thanh, tâm tính Liễu Y rất bình thường, còn Tần Văn đối với Liễu Y mà nói, thì phân loại ra, chỉ vì phải trả nợ cho quyền sử dụng thân thể này nên mới nhìn đến cô ta là một loại, mà đạo diễn Hàn cũng phải phân loại, chỉ vì để no bụng nên loại người này không thể đắc tội lại là một loại khác, quay xong phim lần này, đến lúc đó có thể nhớ rõ ai với ai, lại là vấn đề khác.

Tiền Văn Phương nhìn Liễu Y thuận lợi quay phim xong, khẽ cười, nhìn thấy Liễu Y đang đi tới, định chạy tới ôm, liền bị Liễu Y nhanh chóng tránh né.

Liễu Y nhìn Tiền Văn Phương đang cừng đờ, ngay sau đó nói: "Người em dơ lắm."

Tiền Văn Phương không để ý khoát tay, nghiêm túc nói: "Liễu Y à, bây giờ bắt đầu là giai đoạn thành công, cố gắng lên, đạo diễn Hàn kén chọn người như vậy, em còn có thể thuận lợi thông qua, tương lai của em sẽ rất sáng sủa."

Liễu Y im lặng liếc nhìn, thầm nghĩ, sẽ rất sáng sủa, nếu thông qua hai cảnh quay kia.

Liễu Y với Tiền Văn Phương đứng ở trong góc, lấy hộp cơm, cúi đầu nói chuyện với nhau.

"Ơ, tôi tưởng đây là ai cơ chứ, thì ra là tiểu tam, thế nào, Tần tỷ giúp cô lấy được vai diễn này, làm sao còn không đi cảm ơn, đừng nói là còn muốn làm tiểu tam đi." Đào Tinh Tinh trong lòng rất ấm ức, đừng tưởng rằng mình không có chú ý, mới vừa rồi Lục Thanh nhìn cô ta vài lần rồi, con này mà cũng xứng sao.

Liễu Y ngẩng đầu nhìn con đàn bà đang bới móc mình, người này chị Tiền nói là tiểu minh tinh thì phải, liếc mắt nhìn đám người đang yên lặng xung quanh, đều đang xem kịch vui, mà cách đó không xa, Tần Văn với Lục Thanh nghe động tĩnh cũng nhìn qua.

Tiền Văn Phương nhanh chóng đứng lên, nhưng bị Liễu Y lôi kéo ống quần, mới nhớ tới đây là chỗ nào, nhìn đạo diễn Hàn đang ăn cơm, ngừng cơn tức, hừ một tiếng.

"Thì ra là Tiền Văn Phương à, làm sao lại mang theo tiểu tam lại đây, không ai tìm thêm đi, thứ người như thế, cô còn muốn làm người đại diện của cô ta, đầu cô bị gì thế, chậc chậc." Đào Tinh Tinh nhìn Liễu Y không lên tiếng, tiếp tục chửi, có chút đắc chí, mắt liếc nhìn Lục Thanh, nhếch miệng nở nụ cười.

Liễu Y cho Tiền Văn Phương ánh mắt bình tĩnh, cúi đầu tiếp tục ăn, mà ánh mắt thoáng qua một tia tàn nhẫn, hiện tại không thể ra tay, cô sẽ ghi nhớ, không phải là không đánh lại, mà là chưa tới lúc, vì để cho đạo diễn Hàn không gây khó khăn cho cô, cô nhịn.

Đào Tinh Tinh nhìn khiêu khích nửa ngày, Liễu Y cũng không thèm hợp tác, sắc mặt khẽ biến thành giận, trực tiếp lấy tay quăng hộp cơm của Liễu Y: "Hạng ba chính là hạng ba, còn không nể tình, tôi đang nói chuyện với cô đó, lỗ tai cô điếc à."

Liễu Y một cái cũng không bắt bẻ, không ngờ con đàn bà này lại làm như thế, cúi đầu nhìn hộp cơm của mình, đau lòng muốn chết, khóe miệng mấp máy, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn con đàn bà đó, rất muốn tát ột cái, tay siết chặt, dùng lực tinh thần xem xét, thấy đạo diễn Hàn đang ăn cơm liếc qua đây, bình tĩnh đứng dây, cùng đối diện với con đàn bà đang giận dữ gật đầu nhẹ, hồi lâu: "Có thói quen lãng phí lương thực là không được, còn nữa, động tay động chân mới gọi là hẹp hòi.

Đào Tinh Tinh kinh ngạc ngay lăng tại chỗ, ngay sau đó phản ứng kịp, đưa tay liền muốn cho Liễu Y một bạt tai, lại chụp hụt.

Tại sao lại chụp hụt, bởi vì lúc đó Liễu Y ngồi xuống, nhặt hộp cơm lên, tiếp tục ăn.

Đào Tinh Tinh ngột ngạt khó thở lần đầu tiên cảm thấy để cho không người nào coi phải không nhưng tha thứ tội, tiến lên một bước, liền muốn động thủ, cánh tay kia bị Hàn Thần bỗng nhiên xuất hiện chặn lại, sợ vội vàng ra tiếng: "Đạo diễn Hàn."

Liễu Y không động thủ, là do được ban tặng lực tinh thần, biết Hần Thần đi tới, nếu Hàn thần không ngăn cản, cô cũng không để Đào Tinh Tinh đánh mình, mắt chớp chớp, lần này, mới khiến cho Hàn thần nhượng bộ trong cảnh quay thứ hai, coi như cô diễn không được, cũng sẽ không bị đuổi ra khỏi đoàn phim.

Liễu Y phải tính sao cho có lợi cho cô.

Mà Hàn Thần vẻ mặt giận dữ, buông tay Đào tinh Tinh ra, hừ một tiếng: "Không muốn diễn, thì cút ngay, còn muốn ở trong đoàn phim, thì an phận một chút."

Hàn Thần cũng không phải muốn giúp Liễu Y, chỉ là có chút chuyện quá khó nhìn, cảnh cáo liếc nhìn Đào Tinh Tinh, liếc nhìn Liễu Y đang cúi đầu ăn, bỏ đi mặc kệ.

Sau khi nhất thời im lặng, mọi người bắt đầu nhỏ giọng nói thầm, trừ Đào Tinh Tinh sững sờ, còn có Liễu Y cúi đầu dùng lực tinh thần, quan sát biểu tình của mọi người.

Nhìn mỗi người vẻ mặt một cái không sót gì, Tần Vân nhìn về phía bên này mang theo ác ý, Lục Thanh phong khinh vân đạm cười một tiếng, những người khác, có người mang theo hả hê, có người mang theo đùa cợt, còn có một số ít người đồng tình nhìn về phía Đào Tinh Tinh, mà căn bản không ai cho Liễu Y một vẻ mặt tốt.

Liễu Y suy nghĩ, rốt cuộc thân thể này đã làm ra chuyện gì, nhưng mà, cũng không liên quan tới cô, sau lần này, cô cũng không diễn nữa, chỉ mong lần này kết thúc tốt đẹp, có thể lấy tiền của mình, là tốt rồi, nếu

làm không công, Liễu Y không làm được.

"Đừng có ăn, rất bẩn." Tiền Văn Phương thấy Đào Tinh Tinh hung hăng liếc nhìn Liễu Y, đã quay đầu đi mất, thì thở phào nhẹ nhõm, lúc chợt phát hiện con bé bên cạnh lại tiếp tục ăn, vội vàng ra tiếng.

Liễu Y vừa nghe, tăng tốc tốc độ, chỉ hai muỗng liền ăn xong, ngẩng đầu nhìn Tiền Văn Phương: "Đã ăn xong rồi, chị Tiền."

"Em…" Tiền Văn Phương mở to hai mắt, thở dài một tiếng: "Mới vừa rồi em làm rất đúng, nếu cùng Đào Tinh Tinh cãi nhau, đối với em thì không tốt, dù sao người ở đây cũng nhìn chằm chằm, chỉ là, về sau tránh ra xa chút, mới vừa rồi lúc cô ta đi, ánh mắt kia rất bất thường."

"Uh, biết rồi, chị Tiền, nói cho em nghe một chút về con Đào Tinh Tinh đó đi." Liễu Y nhỏ giọng mà nói ra.

"Không phải mới vừa đã nói qua rồi sao." Tiền Văn Phương có chút nghi ngờ.

"Cụ thể một chút , em chỉ là muốn biết rõ ràng." Liễu Y nói.

"Được rồi, em cũng đừng tìm cô ta gây phiền toái, mặc kệ như thế nào, ở công ty, cũng cũng được tính là một tiểu minh tinh." Sau khi Tiền Văn Phương cảnh cáo một tiếng, từ từ nói về chuyện Đào Tinh Tinh.

Sau khi Liễu Y nghe Tiền Văn Phương nói xong, trong lòng có hiểu rõ, Đào Tinh Tinh chỉ có thể coi là loại nghệ sĩ thường ló mặt, cô híp mắt lại, sẽ để đó tính sổ sau.

Buổi chiều, Liễu Y cầm kịch bản ngồi ở một bên giả vờ giả vịt, mà mắt nhìn thẳng vào cảnh phim đang quay, thực tế cùng với lý thuyết luôn chênh lệch một chút, rốt cuộc có thể học được một ít trong thực tế, Liễu Y nắm chặt mỗi phút mỗi giây để học tập.

Chờ đến phiên Liễu Y diễn, đã là hoàng hôn, Liễu Y trấn định lôi trang phục hóa trang cô mới thay xong, hùng dũng oai vệ khí thế bừng bừng đi vào.

Hàn Thần thản nhiên nhìn thoáng qua, Lục Thanh dặn dò xong, sau đó nhìn Liễu Y cái hiểu cái không, không tự chủ lại nói một lần nữa, ngay sau đó khoát tay: "Bắt đầu đi,làm xong sớm, rồi nghỉ ngơi sớm."

Liễu Y với Lục Thanh đã từng đóng chung một lần, lần này trước khi diễn, hai người nhỏ giọng tập lời thoại một lần, phải nói, Liễu Y mặt dày xin nhờ anh ta chỉ bảo, sau khi trong lòng nắm chắc, nói với Lục Thanh tiếng cám ơn.

Quán trà nhỏ ven đường, thỉnh thoảng có mấy diễn viên quần chúng đi ngang qua, lúc này ở xa có một con bạch mã đang chạy tới, mà người cưỡi ngựa đi ngang qua quán trà nhỏ thì vội vàng cho ngựa dừng lại, rồi xoay người xuống ngựa, một loạt động tác lưu loát, có khí phách của hiệp sĩ hào hùng như cơn gió nhẹ thổi qua.

Liễu Y núp bên trong nhà, tâm dần dần lắng lại, một tay giơ bình nước trà lên, một tay bưng cái chén, cúi đầu ủ rũ đi ra.

Hàn Thần mắt tối lại, lập tức phất tay, Liễu Y nghe được âm thanh kêu dừng lại, thân thể cừng đờ, nhìn sang, cô lại sai lầm chỗ nào rồi.

"Cô là con gái thôn quê, cô bây giờ làm ra bộ dạng là đứa đầy tớ trong gia đình thì có ích lợi gì chứ." Hàn Thần trực tiếp tiến lên, chỉ vào Liễu Y nói.

Liễu Y bỗng nhiên có chút hiểu rõ, gật đầu: "Thật xin lỗi, đạo diễn Hàn, tôi biết rồi."

"Cô biết, cô mà biết, thế sao cô lại cúi đầu." Hàn Thần nghiêm túc chỉ ra.

Liễu Y thật không khóc ra nước mắt, cô không cúi đầu mà, đó không phải là do mặt cô tê liệt sao, làm sát thủ mà như thế này thật bực mình, thà trực tiếp lấy tay đâm một đao không được sao, kịch bản này rốt cuộc là ai viết vậy trời.

"Đừng luôn cúi đầu, nụ cười rực rỡ một chút, on gái thôn quê phải ngây thơ hoạt bát, biết không, lại một lần nữa, " Hàn Thần liếc nhìn Liễu Y một cái, rồi xoay người đi.

Lục Thanh khóe miệng khẽ cười, gật đầu với Liễu Y, xoay người lên ngựa, cưỡi chạy ra xa.

Đi trở về bên trong nhà Liễu Y hít sâu một hơi, thầm nghĩ, cô nụ cười là không có, năng động cũng không có luôn, nhiều nhất là nháy mắt hai cái đi, chỉ có thể làm thế thôi.

Nghe được tiếng bắt đầu, Liễu Y một tay bưng bình trà, một cầm tay chén, cọ chân, đợi đến lúc Lục Thanh xoay người xuống ngựa, đi về phía quán trà thì cô như một làn khói đi ra ngoài, tốc độ cực kì nhanh.

Hàn Thần đang ngồi chợt nhìn thấy Liễu Y xuất hiện trên màn hình, động tác nhanh chóng từ trong nhà đi tới bàn bên cạnh, mới vừa định giơ tay lên kêu dừng lại, khẽ vuốt trán, tốc độ này, căn bản không thể thấy được vẻ mặt, chỉ là, cũng phù hợp, ngay sau đó thả tay xuống, tiếp tục nhìn vào màn hình.

Liễu Y nghiêng mặt về một bên rót nước, vừa liếc nhìn Lục Thanh đang ngồi, nháy mắt hai cái, cúi đầu, sau đó lại liếc một cái, lại nháy hai cái mắt: "Quan khách, xin mời dùng nước."

Hàn thần một tay sờ cằm, nghĩ đến nhân vật của Liễu Y là sát thủ, tình huống này coi như phù hợp, còn gái nông thôn là phải hoạt bát, nhưng dù sao muốn tùy cơ động thủ, mặc dù không cười, nhưng khuôn mặt kia của Liễu Y rất hợp với động tác đôi mắt ngây thơ hồn nhiên, nhưng này, ngay sau đó ông suy nghĩ một chút, cũng không có hô ngừng, tiếp tục xe.

Đợi đến lúc Liễu Y rút ra con dao nhỏ trong tay áo, lúc đó, Lục Thanh bị ánh mắt tàn nhẫn của Liễu Y làm cứng ngay tại chỗ, nhất thời không làm gì được, bị Liễu Y lấy tay đâm một cái, trực tiếp đâm thẳng vào tim.

"Ngừng, chuyện gì đã xảy ra, Lục Thanh, còn Liễu Y nữa, các người xảy ra chuyện gì." Hàn Thần nhanh chóng đứng lên, này nam chính mà bị giết, thì còn diễn gì nữa.

Liễu Y vừa nghe, tay khẽ run rẩy, cúi đầu liếc một cái, mặc dù dao găm không có đâm thủng, nhưng cô có thể cảm thấy mủi đao đè ở ngực của Lục Thanh, lập tức đứng lên, tằng hắng một cái, một tay lấy cây đao dấu đi, một tay không được tự nhiên sờ lỗ mũi, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Thật không thể trách cô, vừa cầm được công cụ phạm tội, cô không kìm nén được, cũng may con dao kia không quá bén, cũng may cô không luyện tập quá lâu, bằng không thì sẽ xảy ra án mạng.

Lục Thanh vẫn giữ nguyên hình dáng vừa nãy, đầu trống trỗng, cúi đầu, nhìn y phục bị vết dao đâm một lỗ nhỏ, đưa tay sờ ngực hơi đau, không chừng bị bầm tím rồi, nhớ tới ánh mắt tàn nhẫn hồi nãy của Liễu Y,ánh mắt anh phức tạp nhìn Liễu Y đang dứng một bên, cố làm ra vẻ vô tội.

"Lục Thanh, trạng thái của cậu không thích hợp, mới vừa rồi làm sao lại không có phản ứng, chuyên nghiệp một chút chứ, đại minh tinh Lục à." Hàn Thần nói với Lục Thanh.

"Còn cô nữa, Liễu Y." Hàn thần nhanh chóng quay đầu: "Làm sao lại không phối hợp với Lục Thanh , cô thật to gan, lại dám giết nam chính, có phải không muốn diễn nữa hay không."

8. Chương 8

Người chung quanh mới vừa rồi còn sững sờ, lúc này, mới phản ứng được, bắt đầu cúi đầu cười, nhỏ giọng nghị luận.

Lục Thanh rất buồn bực, đã diễn nhiều năm như vậy, thật đúng là chưa bao giờ bị thảm hại như thế này, mới vừa rồi ánh mắt đó của Liễu Y, có lẽ không có ai chú ý, Lục Thanh không hy vọng có người nhìn thấy, đại khái chỉ có anh đối diện Liễu Y mới thấy được rất rõ ràng, ánh mắt giống như mấy con sói đang khát máu.

Lục Thanh cảm thấy Liễu Y giống như không còn biết gì nữa, như có một sức mạnh hung ác, cả người tản ra hơi thở nguy hiểm, làm người ta cảm thấy nghẹt thở.

Hàn Thần thấy hai người trầm mặc không nói, rồi còn nghe được người ở phía sau nói gì đó, nhàn nhạt nhìn qua: "Làm lại lần nữa, hai người chuyên tâm dùm chút đi, diễn viên thì phải rèn luyện hằng ngày, mặc kệ các cô các cậu là đại bài, hay là đứa đóng vai phụ."

Liễu Y mắt liếc nhìn đạo diễn Hàn đi xa, ngay sau đó từ từ đi tới bên cạnh Lục Thanh, cúi đầu nói: "Thật xin lỗi, anh không sao chứ."

Lục Thanh một tay sờ sờ y phục của mình, khoát tay áo, hứng thú liếc nhìn Liễu Y: "Không có việc gì, một lần là đủ rồi, diễn thôi nhưng cũng phải chừa chút đường sống chứ."

Liễu Y ngừng một chút rồi nói: "Mới vừa rồi không khống chế được, lần sau sẽ không như vậy nữa."

Làm lại một lần, Liễu Y thầm nghĩ, mới vừa rồi chắc là không liên quan đến cô, cũng không phải là cô không qua được lần này, ngay sau đó nắm chặt tay, xem ra vẫn có cơ hội phấn đấu, cố gắng lên, Liễu Y, cô chưa bao giờ làm không công , một lần lại một lần nhắc nhở chính mình, cái thế giới này là hòa bình, đối mặt là con người, không phải động vật biến dị.

Vừa có tiếng ho bắt đầu, Lục Thanh vừa bị nội thương, vừa phải tập trung tinh thần, sau khi xoay người xuống ngựa, chạy thẳng tới quán trà, mắt liếc Liễu Y chạy tới trước mặt anh như gió xông tới, một tay vung lên vạt áo rồi ngồi lên ghế, một tay vỗ lên bàn, rồi sửa sửa quần áo, chờ Liễu Y e thẹn nháy mắt mấy lần, rót đầy nước trà cho anh, rồi phất tay, lúc đang chuẩn bị uống, Lục Thanh tinh thần lo lắng, nhìn đao chợt đâm về phía mình, tránh xa ánh mắt kia của Liễu Y, rồi trực tiếp rút ra vũ khí của mình, hai bên vừa đụng nhau, bắt đầu tàn sát lẫn nhau.

"Được, tốt lắm, kết thúc công việc thôi." Hàn Thần hài lòng gật đầu một cái, không ngờ chỉ nói với Lục Thanh với Liễu Y có hai phần, mà bọn họ ngược lại hiểu bảy tám phần, mặc dù Liễu Y tự mình sửa lại diễn xuất, nhưng là rất phù hợp hoàn cảnh, Hàn Thần không phải là đạo diễn cứ phải làm theo trong kịch bản, ông hi vọng diễn viên trong lúc quay phim, cùng nhau thảo luận, mà Liễu Y diễn trong hai cảnh vừa rồi rất biết cách thể hiện nhân vật, mặc dù còn có chút cứng ngắc, nhưng trước mắt, cũng có thể bỏ qua.

Liễu Y mắt sáng rực lên, thành công được một nửa rồi, cô thử chơi liều một chút, lấy kịch bản ngày mai sửa lại, xem ra đổi lại cách diễn, cô cũng được thông qua , không phải sao.

Lục Thanh vô lực xoay người xuống ngựa, tay run run, ánh mắt nhìn về phía Liễu Y xong công việc liền đi mất, ánh mắt trầm xuống, nhìn tay anh bị sưng đỏ lên, rồi lắc đầu một cái, cúi đầu trầm tư.

Sau khi kết thúc công việc, trở lại khách sạn, Tiền Văn Phương vui sướng, ngay cả Liễu Y ăn cơm tối hơn hai chén, cô cũng không để ý, trở về phòng, vui vẻ khen ngợi , rồi cuối cùng nói, "Tiếp tục cố gắng, chị thấy em làm rất tốt, Liễu Y."

Liễu Y sững sờ, ánh mắt rối rắm: "Chị Tiền, chị không thấy là em không thể diễn được sao."

Tiền Văn Phương đang cười khẽ, trong nháy mắt lại biến dạng, nhanh chóng xoay người đi tới trước mặt Liễu Y, trừng mắt: "Sự tự tin của em đâu mất rồi, Liễu Y, chị cho em biết, em đừng có mà diễn cho có, tới ngày mai, em diễn cho tốt, nói không chừng, sau lần này sẽ có rất nhiều kịch bản cho em tha hồ mà chọn, em không muốn trả thù Tần Vân cô ta sao, em cũng không muốn cho Dương Vanh hối hận sao."

Liễu Y lui về phía sau ngồi xuống, đặt mông ngồi bên giường, sau đó ngửa người về phía sau, nằm phịch trên giường, âm thanh có chút chán nản: "Chị Tiền à, chỉ như em, là đứa diễn viên hạng ba, xem chừng đời này đừng nghĩ trả thù được Tần Vân, còn nữa, kịch bản xếp hàng để cho em chọn, em thà nằm mơ còn hơn."

Đóng phim để đả kích Tần Vân cùng Dương vanh, đây là điều Liễu Y chưa từng suy nghĩ tới , cũng không thực tế chút nào.

Nhân cơ hội này, Liễu Y chỉ là muốn tìm hiểu một chút Tần Vân rốt cuộc là người như thế nào, mà thông qua sự quan sát của cô trong hôm nay, Liễu Y cảm thấy trong ngoài không giống nhau, đó chính là Tần Vân.

Nếu hiểu rõ, Liễu Y cảm thấy vì để trả nợ quyền sử dụng thân thể này mà trả thù một chút, nhưng mà, cô tuyệt đối sẽ không lựa chọn đi đóng phim để đạp Tần Vân với Dương Vanh , như thế quá khó khăn, đối với Liễu Y mà nói, phương pháp mà cô lựa chọn, hiện tại chỉ là chờ đợi thời cơ đến mà thôi, chỉ là, còn phải thêm vào cả Đào Tinh Tinh, cô ta tự chuốc lấy, nếu không ra tay thì quá có lỗi với bản thân cô.

Nụ cười Tiền Văn Phương cứng đờ, liếc Liễu Y đang nằm ở trên giường một cái, nói: "Em thật không có tiền đồ, đây là mục tiêu, chị cũng không phải là để cho em bây giờ ở trước mặt Tần Văn phải ngẩng cao đầu, về sau đừng để cho chị nghe mấy lời xui xẻo, biết không."

Liễu Y đưa tay vô lực đầu hàng: “Biết rồi, chị Tiền, em sẽ cố gắng.”

Đóng xong phim này rồi hãy nói, Liễu Y rất hiểu rõ bản thân mình, lấy được tiền, trước tiên dự trữ lương thực trong nhà bếp, cái gì mà mục tiêu to lớn, Liễu Y không có ôm hi vọng, trước hết phải để cho cô có thể sống được, mới là quan trọng nhất.

Ngày hôm sau vừa rạng sáng, ở chỗ quay phim của đoàn làm phim tại thành phố D , Liễu Y cũng có cảnh quay vào xế chiều, cô không phải là đại bài, nên buổi sáng lphải đi theo xe của đoàn phim.

Mà Đào Tinh Tinh ngồi cùng xe thỉnh thoảng liếc nhìn Liễu Y ngồi ở cuối cùng, ánh mắt mang theo oán hận.

Tiền Văn Phương đưa tay lôi kéo Liễu Y đang nhắm mắt dưỡng thần, nhỏ giọng nói ra: “Em hôm nay kiên nhẫn một chút, chị thấy Đào Tinh Tinh cô ta lại có âm mưu gì đó.”

Liễu Y gật đầu, đưa tay vỗ vỗ tay của Tiền Văn Phương, cười thầm trong lòng, ra tay trước thì sẽ chiếm được lợi thế, mặc dù lần này cô không có cơ hội chống lại Tần Văn, nhưng Đào Tinh Tinh,cô vẫn có cơ hội ra tay, dù sao đều đã chuẩn bị xong tối hôm qua.

Buổi sáng, Liễu Y và Tiền Văn Phương đứng ở trong góc, thỉnh thoảng trò chuyện, thuận tiện nhìn những người khác đang quay phim.

Chờ đến trưa, Liễu Y liếc nhìn mấy người một trước một sau đi ra, đang cầm hộp cơm, sau khi do dự một lát, rồi quay đầu nhìn Tiền Văn Phương: “Chị Tiền, em đi vệ sinh một chút, chị giúp em trông hộp cơm, chớ ăn vụng đó.”

Tiền Văn Phương vô lực khoát tay: “Đi đi, chị nhất định sẽ giúp em trông coi hộp cơm .”

Tiền Văn Phương nhìn Liễu Y đi xa, cúi đầu nhìn qua hộp cơm trong ngực, cô cảm thấy Liễu Y bây giờ đặc biệt để ý đến thức ăn, sờ sờ cằm, làm người đại diện, chủ yếu nhất là phải nhạy cảm quan sát, rồi nhớ tới cái gì đó, khóe miệng khẽ cười.

Liễu Y một mình đứng trong nhà vệ sinh, ở con đường nhỏ trong rừng cây tuyệt đẹp, cô tính toán cự ly, dùng lực tinh thần xem xét, thử chạy chậm trên đường, đi tắt qua con đường nhỏ, rồi cô thấy Đào Tinh Tinh đang đi tới.

Lập tức đóng cửa nhà vệ sinh, Liễu Y mới quan sát chung quanh trong cự ly 500m, thấy Đào Tinh Tinh đang từ từ xuất hiện tại trong phạm vi của cô, Liễu Y cúi đầu, ung dung từ trong túi quần lấy ra cái bao tay, mang vào, sau đó lục lọi ở sau thắt lưng, từ từ lấy ta, một túi vải đen, đây chính là thứ mà Liễu Y tối hôm qua chuẩn bị, bây giờ trước hết để cho Đào Tinh Tinh thử một chút xem sao.

Lúc Đào Tinh Tinh mới đẩy cửa nhà vệ sinh ra, ngay lập tức, từ sau cửa Liễu Y trực tiếp lấy cái túi trùm trên đầu Đào Tinh Tinh mà cô ta không hề hay biết, lấy tay nắm chặt lại.

“Người nào đó, rốt cuộc là ai.” Đào Tinh Tinh đưa tay muốn nắm lấy cái gì đó trên đầu, cô tacái gì cũng không thấy.

Liễu Y bắt được hai tay đang quơ loạn của cô ta , bẻ tay cô ta ra sau, khống chế chặ chẽ, đưa tay đánh lên mặt cô, nghe thấy tiếng thét chói tai, cô căn bản không quan tâm, từng cử động ở xung quanh, Liễu Y đều có thể thấy được, cô chắc hẳn phải đánh cho đã nghiền, Liễu Y cho tới bây giờ , không nói chuyện, chỉ động thủ.

Đào Tinh Tinh sợ hãi mà mang theo kinh hoảng, tiếng thét chói tai trở nên khàn khàn, từ từ vô lực, mà thân thể run rẩy.

Liễu Y đột nhiên ngừng lại, bất đắc dĩ liếc nhìn Đào Tinh Tinh, mặt không biểu cảm gì ném Đào Tinh Tinh xuống đất, xoay người lập tức đi ra ngoài, vừa đi vừa cởi bao tay ra, bỏ vào túi quần, thong thả trở về con đường lớn.

Trong góc, có mấy người của tổ trang điểm, đang từ từ đi tới nhà vệ sinh.

Mấy người kia liếc nhìn Liễu Y đang theo sau, lẩm bẩm với nhau, ánh mắt mang theo giễu cợt, thỉnh thoảng vang lên tiếng cười.

Liễu Y chậm rãi đi theo bọn vào toilet, không ngoài dự đoán khi mở cửa thì nghe thấy được âm thanh của cô ta, tiến lên hai bước, trợn to hai mắt nhìn chằm chằm người nằm trên đất.

Từ đầu tới đuôi, Liễu Y mắt lạnh nhìn khuôn mặt sau túi vải, Đào Tinh Tinh mặt mũi bầm dập.

"Cô còn đứng đó làm gì, mau tới giúp một tay." Trong mấy người đó, có người chợt kêu Liễu Y đang giương mắt nhìn.

Liễu Y nhìn thản nhiên: "Tôi đi thông báo cho đoàn phim, các cô đỡ cô ta đi ra đi, nơi này là nhà vệ sinh nữ."

Liễu Y xoay người rời đi, ánh mắt vui vẻ, thật ra thì phương pháp trực tiếp nhất, mới là hữu dụng nhất , không phải sao, cô không rãnh mà chơi trò thật giả giả với cô ta, cô phải trừng phạt cô ta, cũng có thể chứ.

"Liễu Y cô ta cũng không biết thông cảm gì hết." Người mới vừa rồi lên tiếng nói.

"Đừng nói như thế… Ngày hôm qua Đào Tinh Tinh mắng chửi cô ta, cô ta như vậy, cũng bình thường thôi, trước hết đem Đào Tinh Tinh ra ngoài đi, mặt mũi này, chậc chậc, chắc là không diễn được nữa, không biết bao lâu mới khôi phục, chắc cũng một thời gian dài, đoán chừng có thể đạo diễn Hàn sẽ thay đổi người." Một vị khác lên tiếng nói.

"Cũng có thế, cô ấy mới diễn có hai cảnh thôi, cũng không biết đạo diễn Hàn sẽ sắp xếp thế nào, không biết Đào Tinh Tinh chọc phải người nào, bị đánh như thế này, đoán chừng có người cố tình trả thù." Người mới vừa rồi ra nói.

"Còn có thể là ai cơ chứ, không phải là vợ của những ông chủ kia chứ, tôi đã nói rồi, sớm muộn cũng sẽ có người tìm Đào đại tiểu thư gây phiền toái, xem đi, cô ta vừa mới bị đánh đó." Người khác hả hê nói.

Những người khác vừa rối rít suy đoán, vừa đem Đào Tinh Tinh đã bất tỉnh mang ra bên ngoài, mấy người này không hề có sức lực, nên giữa đường buông tay vài lần, khiến Đào Tinh Tinh vốn đang hôn mê lại bị ngã thêm mấy lần.

Liễu Y trở lại đoàn phim, tìm được một phụ tá, sau khi nhỏ giọng báo cáo tình huống, rồi xoay người trở lại bên cạnh Tiền Văn Phương, mới vuốt vuốt tay, cầm lên hộp cơm vùi đầu ăn.

Tiền văn phương nhìn mọi người rối loạn lên, có mấy người chạy rangoài, mà đạo diễn Hàn sắc mặt nhăn nhó.

"Chuyện gì xảy ra thế ?" Tiền Văn Phương nghi ngờ hỏi Liễu Y.

Liễu Y miệng đầy cơm, nhún vai, sau khi nuốt xong, mới nói nhỏ vào tai Tiền Văn Phương: "Đào Tinh Tinh đã xảy ra chuyện."

"Sao chứ, mới vừa rồi còn bình thường mà." Tiền Văn Phương càng thêm tò mò.

Liễu Y liếc nhìn đám người chung quanh, thầm nghĩ, không biết cô chiều nay có được quay hay không, dù sao cô chờ lâu mấy ngày cũng không sao, miễn là cung cấp thức ăn miễn phí, cung cấp chỗ ở miễn phí, lại thêm có bao cát miễn phí, cuộc sống này cũng không tệ lắm.

"Em nói cho chị nghe xem, Liễu Y à, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, chị tò mò chết mất." Tiền Văn Phương tiếp tục hỏi.

Liễu Y vừa ăn vừa nói sơ sơ cho Tiền Văn Phương nghe, rồi cuối cùng nói: "Miệng của cô ta chỉ thích chửi người khác, luôn sẽ gặp xui xẻo, còn lãng phí lương thực, sẽ phải chịu dạy dỗ thôi."

"Đúng thế, ha ha, Liễu Y, ngày hôm qua chị còn tức cành hông, hôm nay cô ta lập tức gặp xui xẻo, không biết cô ta dụ dỗ boss nào đó, nên vợ của người ta tìm tới." Tiền Văn Phương khẽ cười.

Liễu Y gật đầu, thầm nghĩ, dĩ nhiên, cô đã hiểu rõ cô ta, cô mới dám ra tay, nếu như cô ta không chọc ai, cô cũng không tìm được cơ hội, không phải sao.

Liễu Y biết chừng mực, cái mặt bầm dập kia, đoán chừng phải thật lâu Đào Tinh Tinh mới khỏi hẳn, mà thân thể, cũng không có gì, đóng phim là dựa vào khuôn mặt để có cơm ăn, kết quả có thể đoán được.

Chỉ chốc lát, đoàn phim thông báo, buổi chiều tiếp tục quay phim, mà Tiền Văn Phương thám thính được, vai diễn của Đào Tinh tinh phải tìm người thay thế, mà Đào Tinh Tinh đã bị đưa về Thành Đô rồi.

Đoàn phim thì thầm to nhỏ chuyện của Đào Tinh Tinh yêu hận tình thù gì đó, mà những thứ này, cũng không liên quan tới Liễu Y, hiện tại Liễu Y đang suy nghĩ, phải làm như thế nào trở thành một kỹ nữ mặt than xuất sắc.

9. Chương 9

Bởi vì chuyện của Đào Tinh Tinh, nên không khí của đoàn phim có vẻ có chút ngột ngạt, trên đường quay phim xảy ra chuyện như vậy, cho dù là Hàn Thần, cũng không khống chế được cảm xúc, dần dần u ám.

Liễu Y thay xong trang phục,nhìn trong gương, trên mặt đầy phấn trang điểm, áo lụa mỏng phiêu dật, da thịt như ẩn như hiện, mặt cô đen lại, rồi nói thầm trong lòng, cô là kỹ nữ, bây giờ là bóng tối trước khi bình minh, cô nhịn.

Liễu Y diễn cảnh cuối cùng trong hôm nay, Hàn Thần nhắn nhủ Liễu Y với Lục Thanh một chút, ngay sau đó phất phất tay, trầm mặc ngồi xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm ống kính.

Mỗi người vào vị trí của mình, nhiếp ảnh gia hết sức chăm chú, sau khi nghe được tiếng hô bắt đầu, Liễu Y thở một hơi thật dài, rồi đi vào ống kính, đi đến bên cạnh Lục Thanh thì cứng ngắt ngồi trong lòng Lục Thanh.

"Ngừng." Ánh mắt Hàn Thần tối tăm: "Liễu Y, cô phải phục vụ khách, dáng vẻ của cô, giống như người khác đang mắc nợ cô vậy."

Liễu Y cứng đờ, tay chân luống cuống thoát ra khỏi Lục Thanh, rồi nhìn Hàn Thần: " Đạo diễn Hàn, tôi có chút lo lắng."

"Hừ, không muốn diễn thì nói luôn đi, giống như Đào Tinh Tinh, tôi cũng kiếm diễn viên khác." Hàn Thần vốn bị nén hỏa khí, lập tức bắt được Liễu Y để trút giận.

Lục Thanh liếc nhìn, biết chuyện buổi trưa, cười nhạt: "Đạo diễn Hàn, làm lại một lần thôi."

Hàn thần hừ một tiếng, gật đầu một cái rồi nói với Liễu Y: "Lời của tôi nói cho tới bây giờ là chắc chắn, cô suy nghĩ cho thật kỹ, làm như thế nào diễn, đừng lãng phí thời gian."

"Dạ, đạo diễn Hàn." Liễu Y thái độ khiêm nhường nói, tay nắm thành quyền, việc này, thật không phải là ai làm cũng được, cô cũng không phải là trời sinh để làm kỹ nữ, thì làm sao mà diễn được chứ.

"Tốt lắm, các bộ phận chú ý, làm lại lần nữa." Sau khi Hàn Thần nhàn nhạt thoáng nhìn, ngồi xuống, khoát tay.

Liễu Y sửa sang lại y phục, mắt liếc Lục Thanh đã sớm ngồi ở trong sân, hừ hừ hai tiếng, coi như không phải trời sinh, thì cô cũng là ngày mai sinh, cô hồi tưởng lại trong trí nhớ với mấy tập tài liệu cô đã xem qua, cô phát hiện được nhân vật mà cô diễn, ánh mắt bắt đầu trầm lại.

Sau tiếng hô bắt đầu , Liễu Y thả lỏng, uốn éo đong đưa đi vào màn ảnh, từng bước một đi đến bên cạnh Lục Thanh, yếu ớt khẽ dựa vào Lục Thanh, nhìn chằm chằm Lục Thanh kêu lên: "Công tử."

"Ngừng, Liễu Y, cô phải quyến rũ, không phải để là để cho cô làm tiết phụ , ánh mắt quá cứng, làm lại một lần nữa." Hàn Thần lần này không cảnh cáo Liễu Y nữa, bởi vì cũng thấy Liễu Y có tiến bộ, ngay sau đó lại nói một câu: "Mặt của cô, đừng có đơ ra như thế, cô mặc dù là sát thủ, nhưng cô bây giờ là kỹ nữ."

Liễu Y nghe tiếng hô ngừng lập tức nhảy ra khỏi ngực của Lục Thanh, im lặng nghe Hàn Thần bắt bẻ, thầm nghĩ, chỉ diễn có ba cảnh, cô không biết đã bị chiếm bao nhiêu tiện nghi, diễn kỹ nữ thật là khó quá đi.

"Có nghe hay không, Liễu Y." Hàn Thần ánh mắt trầm xuống, giọng nói cao lên, liếc nhìn bên kia Liễu Y đang im lặng.

"Nghe được, đạo diễn Hàn,yên tâm." Liễu Y căn bản không dám nhắc tới vẻ mặt của cô, dù là mặt than, cũng sẽ có cách khác để thể hiện thôi.

Diễn lại lần nữa, đoàn phim không có người dám lớn tiếng, nhỏ giọng nói nhỏ, bởi vì buổi trưa chuyện Đào Tinh Tinh, ai cũng biết đạo diễn Hàn nén giận, hiện tại đáng đời Liễu Y chọc vào, ngược lại đối với Liễu Y trong sân có chút đồng tình, dù sao quay phim cũng không thể lập tức cho qua, nhưng bị đạo diễn Hàn nhân cơ hội mắng thành ra như vậy, quá xui xẻo.

Liễu Y tỉnh táo lại, trải qua thất bại hai lần, cô ước chừng biết ranh giới cuối cùng ở nơi nào, quá tam ba bận, cố gắng một chút.

Liễu Y cúi đầu chỉnh sửa một chút trang phục, một tay cố ý để trang phục hở ra một chút, tiếng hô bắt đầu vang lên lần nữa, cô lắc eo nhỏ, đi một cách xinh đẹp tới màn ảnh, chậm chuyển qua bên cạnh Lục Thanh , che giấu tầm mắt của mình, liếc mắt một cái, mềm nhũn dựa vào trong ngự Lục Thanh, nghiêng một góc 45 độ đẹp đẽ, khẽ mở đôi môi: "Công tử."

Lục Thanh một tay cầm ly rượu, một tay không chút để ý ôm hông của Liễu Y, Liễu Y mắt thoáng qua một tia giãy giụa, giùng giằng một cước đem Lục Thanh đang ôm mình

đạp bay , bây giờ nên rút đao ra, tiêu diệt anh ta.

Cái ánh mắt này là ánh mắt Hàn Thần mong mỏi, hài lòng gật đầu, rồi mới nhìn vào màn hình, đúng ánh mắt này, Hàn Thần đối với Liễu Y ấn tượng sâu hơn một chút, cùng Lục Thanh đóng chung, có thể không có chút hoang mang đã không tệ, bây giờ lại có thể diễn được ánh mắt đó, xem ra, cô ta không phải cái gì cũng sai.

Lục Thanh Phong cười phong lưu, cúi đầu nhìn qua mắt của Liễu Y, cúi người khẽ ngửi, sau đó trêu trọc người đối diện, âm thanh thoải mái.

Liễu Y vẫn nghiêng đầu, thỉnh thoảng tay nhẹ nhàng đấm hai cái, nếu không cúi đầu cố làm ra vẻ e thẹn, dù sao mà nói, cho tới bây giờ, tất cả đều rất thuận lợi.

Ở một giây kế tiếp, lúc Lục Thanh cúi người ghé sát khuôn mặt của Liễu Y, tóc gáy của Liễu Y dựng hết cả lên, căn bản quên là không đúng lúc, cô phản xạ có điều kiện, mất khống chế, tát một cái lên mặt Lục Thanh.

Đột nhiên tất cả đều im lặng, đoàn phim một mảnh trầm mặc, Hàn Thần cũng quên hô ngừng, trừng mắt nhìn ống kính.

Sau khi Lục Thanh một tay sờ lên mặt, ánh mắt tối dần, một lúc sau, đưa tay nâng cằm của Liễu Y lên, khóe miệng hừ một tiếng, trực tiếp ôm lấy Liễu Y.

Lúc này tổ nhân viên đoàn phim đang định dừng quay phim, còn chưa kịp ngừng, thì kinh ngạc nhìn nội dung quỷ dị đang diễn ra trong sân, thỉnh thoảng nhìn về phía đạo diễn, nhưng một lúc lâu cũng không nghe tiếng hô ngừng, nên nhắm mắt tiếp tục quay.

Liễu Y trừng mắt, nhìn Lục Thanh đang ôm mình, cô có chút mơ hồ, nội dung kịch bản đâu phải như thế này.

Nếu theo như kịch bản, trước khi cô tát anh ta, cô phải chủ động quyến rũ, sau đó cái anh công tử vai phụ rời đi, sau đó lôi kéo Lục Thanh lên giường, rồi Lục Thanh cự tuyệt, muốn đi ra ngoài, sau đó nữa, thấy mỹ nhân kế vô dụng, liền trực tiếp chạy lại giết anh ta.

Nhưng bây giờ là chuyện gì đang xảy ra cơ chứ, diễn như thế mà đạo diễn hàn không kêu dừng lại, lời thoại bây giờ không thể dùng được nữa, Liễu Y bây giờ không biết tiếp tục vùi đầu trong ngực Lục Thanh, hay là nhanh chóng nhảy ra, ánh mắt mơ hồ không biết.

Lục Thanh khóe miệng cười một tiếng, cùng với mấy anh công tử vai phụ nói xong lời thoại, sau khi nhìn bọn họ đi ra ngoài rồi đóng cửa, vẻ mặt không rõ nhìn Liễu Y, lập tức ôm Liễu Y đi tới trên giống, trực tiếp bá đạo đem Liễu Y áp đảo trên giường, một tay vuốt ve khuôn mặt của Liễu Y, rồi xẹt qua giữa gáy, đến trước ngực như ẩn như hiện, chợt lui về phía sau, đùa cợt cười một tiếng: "Lầu Tiêu Tương, đệ nhất mỹ nhân, không gì hơn cái này."

Liễu Y cặp mắt sáng lên, có cần phải diễn như thế này không chứ, thần kinh cô run lên, nhìn Lục Thanh đi ra ngoài, cầm đao nhỏ dưới gối, lập tực nhào tới, như hổ dữ, tràn đầy khí thế.

Lục Thanh động tác nhanh chóng lấy cây kiếm của mình ra cản đao, tay run run, phức tạp nhìn Liễu Y.

Liễu Y nhìn đao của mình bị cản, thở phào nhẹ nhõm, thật may cô mới vừa rồi dẫm lên mép váy, nên chậm một nhịp, bằng không, lần này lại giết nam chính lần nữa.

Tay vừa di chuyển, phát hiện ánh đao, động tác chậm lại, hai người cứ cô tiến anh lùi, dựa theo mấy động tác đã sắp xếp, Liễu Y bị kiếm của Lục Thanh chặn ngay cổ, hai người bắt đầu đứng yên, sau khi nghe Lục Thanh nói xong lời thoại, tay hất lên, bóng người lập tức biến mất, tay Liễu Y mới buông lỏng, đao rơi xuống, mặt không cảm xúc nhìn chằm chằm về phía cửa.

"Được rồi, tốt lắm." Hàn Thần gật đầu, đối với phụ tá ra dấu: "Chuẩn bị cảnh kế tiếp."

Liễu Y có chút không rõ, được thông qua sao, hồi nãy đâu có diễn theo kịch bản chứ.

Lục Thanh đi tới bên cạnh Liễu Y, vẻ mặt không rõ, đưa tay sờ gò má của mình, mới vừa rồi không nghe thấy đạo diễn Hàn hô ngừng lại, chỉ có thể tiếp tục diễn, thật may là thông qua, nếu không bị đánh như thế này thì hơi oan uổng.

"Cô tát cũng thật mạnh, nhưng theo kịch bản, thì chắc là không có cái tát này." Lục Thanh bình tĩnh nói.

Liễu Y mắt liếc, khóe mắt giật một cái, nhớ tới chuyện vừa rồi mình làm, cúi đầu: "Thật xin lỗi, tôi mới vừa rồi lo lắng, mặt của anh…"

"Thôi, về sau cô chú ý một chút đi, tôi thì không sao, nhưng nếu là người khác, thì cô lo mà giải quyết cho tốt." Sau khi Lục Thanh khoát tay, nhìn vào mắt của Liễu Y, xoay người rời đi.

Liễu Y chớp mắt hai cái, đây là dạy dỗ cô sao, còn cảnh cáo cô nữa, mặc kệ, dù sao lần này cũng kết thúc mỹ mãn, mặc dù, đến bây giờ cô không biết rõ làm sao có thể được thông quá, nhưng kết quả tốt là được rồi, sau này còn có thể diễn hay không, không thể biết chính xác được.

Tiền Văn Phương nhìn Liễu Y thuận lợi thông qua, mặt mày vui mừng hớn hở, cô thấy được Liễu Y đã thay đổi, nhưng cụ thể lại không nói ra được, không chừng bị đả kích dữ quá cho nên lần quay, Tiền Văn Phương sợ Liễu Y thấy Tần Văn thì mất khống chế, cũng may là ổn thỏa, không đến mức phải bỏ qua cơ hội lần này, thì sao mà Tiền Văn Phương không hưng phấn được chứ, dù là vai phụ, thì đó cũng là vai diễn nhỏ trong phim của đạo diễn Hàn, hơn nữa ba cảnh quay đều quay chung với nam chính, đợi sau lần này, Liễu Y cũng sẽ không bị đình chỉ công việc, về sau cũng sẽ cũng có người mời Liễu Y quay phim thôi.

Sau khi kết thúc công việc, Tiền Văn Phương dẫn Liễu Y đi tìm Hàn Thần, chào một tiếng, dù sao cảnh quay của Liễu Y cũng đã xong, cũng phải trở về Thành Đô, mà đoàn phim thì phải tiếp tục quay.

Trở lại khách sạn, ăn xong cơm tối, Tiền Văn Phương đi ra ngoài, còn Liễu Y xem ti vi trong phòng, đã lâu như thế, Liễu Y phát hiện, diễn viên trên TV chưa bao giờ thấy được trong thế giới của cô, có lẽ chỉ lả một không gian song song thôi.

Lúc này, cửa vang lên tiếng động, Liễu Y có chút nghi ngờ, Tiền Văn Phương chỉ mới đi ngoài thôi, đi đến trước cửa, dùng lực tinh thần xem xét, lòng chợt trầm lại, thầm nghĩ, mình chưa tìm tới cô ta, cô ta ngược lại đã tìm tới mình.

Liễu Y ánh mắt sắc bén, hồi lâu, sau khi bình phục tâm tình, kéo cửa phòng ra, thản nhiên nhìn Tần Vân đứng ngoài cửa: "Có chuyện gì sao?"

Tần Văn dịu dàng cười một tiếng, ánh mắt thoáng qua một tia khi dễ, hất cái cằm lên, "Không mời tôi vào ngồi một chút sao."

"Không có việc gì tôi muốn nghỉ ngơi, thứ lỗi cho tôi." Liễu Y lui về sau một bước, lập tức muốn đóng cửa lại, cùng người đàn bà này mình không có gì để nói, nên ghi vào sổ, từ từ trả thù.

Tần Vân sắc mặt khẽ biến giận, động tác chống cửa, khóe miệng vãnh lên: "Cô cứ như vậy đối với ân nhân, ừ."

Liễu Y rất muốn cười một tiếng, khóe miệng giật giật, ân nhân, người đàn bà này quá mặt dày đi, liếc nhìn cửa bị đẩy ra, thản nhiên, nhưng, vẫn ngăn cửa lại, ánh mắt bình tĩnh: "Cô cứ làm phản đi, Tần Văn, tôi mới là ân nhân của cô với dương Vanh, Dương Vanh chỉ là người thứ ba của tôi thôi."

Tần Vân nhìn chung quanh đường đi, sắc mặt càng thay đổi: "Cô quên rồi sao, Dương Vanh từ đầu tới đuôi cũng không thừa nhận cô… cô không biết xấu hổ quấn hắn, bây giờ còn dây dưa không rõ, lần này tôi cho cô cơ hội, lần sau, tôi sẽ đem cô đạp đi."

"Haizz, cũng không biết cô mê nhưng thằng như thế, cô có biết cô là kiểu đàn bà gì không, thật là khó tưởng tượng, Tần Văn, cô tới nơi này, đơn giản để cho tôi cảm động đến chảy nước mắt chứ gì, chỉ là, xin lỗi, cô đây là thiếu nợ tôi, tôi tiếp nhận là chuyện đương nhiên, không có gì để xin lỗi." Liễu Y hừ hừ nói thẳng, mặt không chút thay đổi.

"Cô, thật không biết điều, Liễu Y , tôi cũng vậy không ngờ cô có thể thông qua Hàn Thần, cho là dựa vào kỹ năng diễn hạng ba, liền tính đề nghị của tôi, cô cũng không còn cơ hội này, ngược lại thật ra tôi đã xem thường cô, chỉ là, cô nhớ cho tôi, Dương Vanh là bạn trai của tôi, chúng tôi tháng sau liền đính hôn rồi, ngươi đại khái không biết gia thế của Dương Vanh đi, chỉ là cũng thế, Dương Vanh đã sớm cùng tôi nói qua, hắn chỉ là cùng côvui đùa một chút mà thôi, nhìn cô như là tiểu bạch thỏ, thì có ý định chinh phục, nào biết, cô là dính lên liền không bỏ rơi được , tôi hi vọng cô tự hiểu, đừng giở thêm trò gì nữa, cơ hội đã cho cô, chớ không biết quý trọng." Tần Vân cảnh cáo, giễu cợt nhìn Liễu Y .

Liễu Y thật đúng là không biết gia thế của Dương vanh , nhớ tới trong trí nhớ của thân thể này với Dương Vanh lúc ở cùng nhau, thì không thấy gia thế của Dương Vanh tốt chỗ này, mà chuyện gì đã xảy ra, bây giờ với Liễu Y không liên quay, nhưng mà, thật may, thân thể này chưa lên giường với Dương Vanh, nếu không, Liễu Y sẽ trực tiếp chém thằng đàn ông đó, khiến cho nó gảy tay gãy chân đau đến không muốn sống.

Liễu Y hí mắt nhìn Tần Vân ở ngoài cửa, tinh thần lực phát hiện có một nhóm người đang chậm rãi đi tới, sờ sờ cằm, lập tức đưa tay ôm hông Tần Vân, lôi kéo, đè Tần Văn lên trên tường kế bên cánh cửa, một tay sờ cằm Tần Vân, cợt nhã nâng lên, cúi người sát mặt Tần Văn, nhỏ giọng nói: "Thằng Dương Vanh kia nếu cô muốn, tôi cũng không là gì, nhưng mà, nhìn cô giúp tôi được đóng phim, tôi cũng có câu nhắc nhở cô, Dương vanh gia thế rốt cuộc như thế nào, cô hiểu rõ sao, tôi chỉ biết, một thằng đàn ông mà keo kiệt hẹp hòi, cho dù có tiền, cũng chẳng có nhiều, tự cô giải quyết thì tốt hơn."

Lúc này, khúc quanh lối đi, chợt xuất hiện một nhóm người, Hàn Thần đi trước ngẩng đầu ,chợt dừng bước, ánh mắt nhìn chằm chằm trước cửa hai người ôm nhau thân mật, chỉ thấy Tần Vân bị dưới Liễu Y, sắc mặt trở nên hồng, mà Liễu Y nghiêng đầu hôn mặt bên Tần Vân, Hàn Thần ánh mắt tối dần, qua lại quan sát Tần Vân với Liễu Y.

Mà phía sau một nhóm người không biết vì sao, bước chân ngừng lại, theo tầm mắt của đạo diễn nhìn sang, nhất thời cảm thấy thì ra là như vậy, ánh mắt sáng lên, xì căng đan chính là chỗ này sinh ra sao

Tần Vân nghe được lời nói kìa, tức giận, mặt nghẹn đỏ rừng rực, cái gì gọi là mình không rõ ràng lắm Dương Vanh gia thế, đây chính là mình tận mắt nhìn thấy, Thành Đô Dương gia, này hào hoa Sơn Trang, tại sao có thể là giả, mà vừa định mở miệng khiển trách Liễu Y , ánh mắt ngắm thấy khúc quanh ra một nhóm người, vội vàng đẩy Liễu Y trên người ra, sắc mặt càng thay đổi.

Hàn Thần chậm rãi bước tới, liếc nhìn mặt Tần Vân ngày càng hồng, nhàn nhạt thoáng nhìn: "Cô, thì ra là như vậy."

Tần Văn nghe được lời nói mơ hồ của Hàn Thần, nhíu mày, nhớ tới mới vừa tình hình, tức giận vọt lên, nhìn Hàn Thần hất tay đi, muốn nói cái gì, lại không biết nên nói như thế nào, sững sờ ngay tại chỗ.

Tần Văn thấy sau lưng Hàn Thần mấy người quay đầu lại nhìn ánh mắt của mình, này dịu dàng nhàn thục bề ngoài, thật sự không kềm được rồi, thở một hơi thật dài, xoay người tìm Liễu Y , nhưng chỉ thấy cửa phòng đã sớm đóng lại, một tay nắm chặt, ánh mắt phẫn hận.

10. Chương 10

Liễu Y ở sau cửa hai tay để trước ngực, nhắm mắt dưỡng thần, bên ngoài có tiếng gõ cửa cũng không hề hay biết, cho đến Tần Văn ngoài cửa xoay người bước đi, mới mở hai mắt ra.

Sờ sờ cằm, thầm nghĩ, không uổng công những ngày nay cô ra sức học tập, học đi đôi với hành, hiệu quả cũng không tệ lắm, mặc dù chuyện thân thể này không liên quan đến cô, nhưng cô không chịu nổi mấy ánh

mắt của người ta nhìn cô, sau lần này, cũng không biết lời đồn sẽ như thế nào đây, lấy độc trị độc, ít nhất, sẽ tốt hơn tình trạng bây giờ một chút.

Liễu Y gật đầu một cái, trực tiếp đi vào trong, nằm lỳ trên giường, lục lọi ở đầu giường một cuốn sổ, bắt đầu tính xem tiền lương lần này được bao nhiêu cân gạo rồi.

Buổi sáng hôm sau, Tần Văn không tìm được Liễu Y trong khách sạn, chỉ thấy người đi hết, đè ép tức giận, cắn răng, chờ xem, Liễu Y, nghiền chết cô như nghiền chết con kiến, ánh mắt thoáng qua một tia tàn nhẫn.

Mà lúc này Liễu Y cùng với Tiền Văn Phương đã sớm trên máy bay trở về Thành Đô rồi, sau mấy tiếng, trở về an toàn.

Tiền Văn Phương chở Liễu Y đến cửa chung cư Văn Hưng, dừng xe, quay đầu lại nhìn Liễu Y ngồi kế bên ghế tài xế vẫn không nhúc nhích rồi nói: "Được rồi, xuống xe đi, chỉ vì em, mà chị bỏ hết công việc, bây giờ phải đi giải quyết đây."

Liễu Y nấn ná một lúc, vẫn không xuống xe, ánh mắt mắt liếc Tiền Văn Phương, muốn nói rồi lại thôi.

"Mau đi xuống, chị không có thời gian đâu." Tiền Văn Phương dọc theo đường đi nhận được rất nhiều cuộc gọi, tính tình bắt đầu nóng nảy, trừng mắt với Liễu Y.

Liễu Y không cách nào, chầm chậm mở cửa xe, từ từ xê dịch cái mông, từ từ đưa chân ra.

"Đúng rồi, trong khoảng thời gian này em không có việc làm, cho nên, em ở yên trong nhà cho chị, qua lần này, công ty cũng sẽ không đình chỉ công việc của em nữa, nhưng là hai ba ngày nữa đừng ra khỏi nhà, có lẽ nên tránh một đoạn thời gian, chỉ cần chờ phim được chiếu, đoán chừng cơ hội của em đã tới rồi, cho dù nói thế nào, cũng là vai phụ, đến lúc đó nhất định sẽ có người mời em diễn, em yên tâm ở nhà chờ chị thông báo, nhớ mở điện thoại di động đó, có nghe thấy không hả? " Tiền Văn Phương nhớ tới việc này, nên thấy Liễu Y chuẩn bị xuống xe thì nhắc nhở cô

Liễu Y một chân giẫm trên đường, một chân giẫm lên trong buồng xe, nửa người nhanh chóng nhìn sang Tiền Văn Phương, hồi lâu, mới cắn răng nói: "Chị Tiền, cái công việc kia em không vội, hiện giờ em chỉ có thể ở nhà thôi, không sao đâu."

Tiền Văn Phương nhíu mày, trừng mắt liếc: "Có cái gì thì nói, đừng có mà dài dòng."

"Thật ra thì, phim em mới vừa quay xong thì chừng nào có tiền lương hả chị ?" Liễu Y nhìn Tiền Văn Phương, ánh mắt mong đợi, nói hết một lèo .

Tiền Văn Phương nghẹn lời: "Bây giờ còn quan tâm tới tiền sao, Liễu Y à, bây giờ không phải là thời điểm mong có tiền cát sê, bây giờ nên cố gắng tranh thủ cơ hội này, hôm bữa chị thấy em quyết tâm lắm mà, em làm sao lại thế."

Liễu Y chớp mắt hai cái, kiên định nhìn về phía Tiền Văn Phương: "Em sẽ cố gắng, chị yên tâm đi, thật ra, thì cũng không thể để bụng đói, tiền này, cụ thể khi nào có thể tới tay em vậy?"

Tiền Văn Phương nhìn Liễu Y như thế, chớp mắt, khoát tay: "Biết rồi, chị sẽ tranh thủ nói với công ty sớm một chút chuyển tiền vào tài khoản của em, em cứ yên tâm đợi trong nhà cho chị, đừng tiếp có mà suốt ngày thức khuya đấy nhé."

Liễu Y nhanh chóng nhấc chân xuống xe, nhẹ nhàng đóng cửa xe của Tiền Văn Phương lại, gật đầu, vẫy tay với người bên trong xe, nhìn bóng xe như một làn khói chạy đi , một tay cầm ba lô, một tay để trong túi quần, đi tới căn hộ của mình trong chung cư Văn Hưng.

Sau khi mở cửa tiến vào, nhìn xung quanh nơi mình ở hơn một tháng, cả người Liễu Y tỉnh táo lại, cầm ba lô trong tay ném một cái, cả người khẽ dựa vào vách tường, mấy ngày nay, nhìn vẻ mặt tự nhiên của Liễu Y, thật ra thì trong lòng cô cũng rất lo lắng, chỉ sợ bị người khác nhìn ra gì đó, cũng may những người bên trong công ty kia chưa quen thuộc thân thể này, cũng may thân thể trải qua xì căng đan kia, nhìu lắm thì cho rằng cô bị đả kích, nhưng mà, nhớ tới của Lục đại bài ánh mắt kia, cùng với ánh mắt kia của đạo diễn Hàn, Liễu Y biết cô có nhiều chỗ khẳng định là không ổn, nhưng hiện tại bây giờ, cũng chỉ có thể như vậy thôi.

Liễu Y cả người mệt mỏi, nhanh chóng sửa sang lại túi hành lý, vọt vào nhà tắm, căn bản không nhìn bên ngoài trời còn sáng, rồi lập tức bò lên giường, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vừa cảm giác được trời tối, cuối cùng cũng lại sức Liễu Y vươn vươn cái lưng mỏi, nhảy xuống giường, tìm đồ ăn, lương thực dự trữ trong nhà bếp vẫn còn tương đối nhiều, nấu tô mì, nhanh chóng ăn xong, sờ sờ khóe miệng, vặn vẹo xoay xoay eo, sửa sang lại nhà bếp xong, mới trở lại phòng khách.

Đang trong lúc ấy, thì điện thoại di động ở đầu giường trong phòng ngủ vang lên, Liễu Y nhảy xuống ghế salon, chạy thẳng tới phòng ngủ, cúi đầu nhìn màn hình điện thoại di động đang sáng lên, phía trên hai cái chữ to đùng, "mẹ".

Liễu Y cứng đờ ngay tại chỗ, căn bản còn chưa có chuẩn bị xong để đối mặt với mẹ của thân thể này, sau khi suy tính xong, Liễu Y ngồi ở bên giường, trấn định cầm điện thoại di động lên, nhấn nút nghe.

Bên kia đầu điện thoại âm thanh thật nhỏ mà mềm mại truyền tới: "Tiểu Y à."

Liễu Y nuốt nước miếng một cái, nghiêng đầu tằng hắng một cái, hướng về phía điện thoại di động nhỏ giọng mà nói ra: "Mẹ."

Hai bên im lặng, Liễu Y không biết phải nói những gì, trái tim đau xót, sau lúc tận thế tới, cô cũng không gặp được ba mẹ một lần, vĩnh viễn âm dương xa cách.

Mà đầu bên kia mẹ Liễu, cũng không biết nên nói gì, mỗi lần trò chuyện con gái, con chỉ lạnh nhạt, đến cuối cùng, chỉ là lúng túng.

Tim Liễu Y như tan nát, tiếng 'mẹ' kia, kêu ra khỏi miệng, cùng với thân thể có chút đồng cảm, đôi mắt đỏ lên, rồi tự than thở chính bản thân cô, người bên kia đầu điện thoại vẫn không biết nguyên chủ của cái thân thể này đã sớm hồn bay phách tán rồi, ngay sau đó bình tĩnh nói: "Mẹ à, sao gọi điện thoại cho con."

Mẹ Liễu vừa nghe, có chút kích động nhất thời: "Tiểu Y à, mẹ chỉ muốn biết, con có sao không, xì căng đan kia, mẹ bây giờ mới biết, con sẽ không trách mẹ không quan tâm con chứ."

Liễu Y dừng lại, rồi nhớ tới chuyện gì đó, cúi đầu mím môi một cái: "Không có gì, đều đi qua rồi, con hiện tại rất tốt."

"Con cũng đừng suy nghĩ vớ vẩn, người kia, mặc dù đã nghe con nói, nhưng có thể làm ra chuyện như vậy , sớm muôn gì cũng bị trời phạt, con còn trẻ, rồi sẽ tìm được người thích hợp với con, tiểu Y, mẹ không cần con thành diễn viên gì đó, chỉ cần con bình an là tốt rồi, " Mẹ Liễu khóc thầm, hạ thấp giọng.

Trong lòng Liễu Y khẽ xúc động, ngửa về phía sau, nằm ở trên giường, mắt vô hồn nhìn trần nhà, nhỏ giọng mà nói ra: "Mẹ à, con biết rồi, con không ở bên mẹ, mẹ cũng chú ý thân thể, người kia, con không muốn nhắc lại, đã qua rồi."

"Được,mẹ không đề cập tới nữa, con đó, tiểu Y à, có rãnh rỗi, trở lại thăm mẹ, chú Chu cũng hỏi qua con, mẹ biết rõ con vẫn không thể chấp nhận Chu, chỉ là, chú ấy đối với con, không phải như con nghĩ." Mẹ Liễu liếc nhìn Chu Thành bên cạnh, nhìn chồng mình trong mắt mong đợi.

Liễu Y nghẹn lời, thầm nghĩ, chẳng lẽ cô quá chủ động rồi, chắc là Liễu Y kia không phải nói chuyện như vậy, rồi mới chậm rãi nói: "Mẹ, mẹ cứ sống tốt là được, con cũng lớn như vậy rồi, cũng có thể tự lập rồi, hiện tại tương đối bận rộn, chờ sau này có rãnh rỗi rồi hãy nói."

Mẹ Liễu vẻ mặt trầm xuống, nhìn chồng đang vỗ vỗ vai của mình, cười cười, nói trong điện thoại: "Tùy con vậy, con phải nhớ kỹ, nơi này cũng là nhà của con, tiền đủ dùng sao."

Liễu Y ngồi dậy, ánh mắt sáng lên, ngay sau đó ánh mắt tối lại, nói: "Đủ mà, mẹ yên tâm đi."

"Cái con bé này, nếu không đủ dùng, thì nói trực tiếp, bây giờ công việc của con, mẹ cũng biết, ăn bữa nay lo bữa mai , chi phí ở Thành Đô rất cao, có gì thì nói, chớ ngại ngùng." Mẹ Liễu có chút kích động, đây là lần đầu tiên nghe được con gái nói nhiều, tinh thần có chút phấn chấn, vô ý thức cũng nói nhiều lên.

"Sao chứ, mẹ à, con thật sự đủ dùng mà." Liễu Y rối rắm cự tuyệt, nhức nhối nhìn tiền tới tay lại bay mất, loại cảm giác đó, không cách nào miêu tả được, haizz.

"Được rồi, mẹ rõ con mà, con từ nhỏ miệng đã cứng rắn, chuyện này cứ như vậy, mẹ ngày mai sẽ gửi chút tiền vào tài khoản cho con, nên ăn thì ăn, nên dùng thì dùng, chớ để cơ thể bị bệnh, một mình con ở Thành Đô, mẹ thật không yên tâm." Mẹ Liễu trực tiếp nói.

Liễu Y tình thế khó xử, cũng không thể nói, cô không phải là con gái bà ấy, bà nên để cho cô tự kiếm tiền để sống.

"Có chuyện liền gọi điện thoại về, mặc dù mẹ không giúp được gì cho con, nhưng nơi này luôn là nhà của con." Mẹ Liễu có chút nghẹn ngào, sau khi nhỏ giọng nói mấy câu, từ từ rồi mới cúp điện thoại.

Liễu Y nhìn điện thoại di động đã tắt, từ từ ngồi dậy, ở trong lòng đấu tranh, muốn, hay là không muốn, không cần thì không nên phung phí, nhưng cô lại không có tư cách muốn, Liễu Y biết, cô bây giờ còn chưa có tiếp nhận tất cả của thân thể này, đặc biệt là vị kia gọi là mẹ ở Thành Phong, haizz, để có lòng thương xót của người khác, cô vẫn phải tỏ ra yếu đuối một chút.

Đưa tay xoa xoa đầu, thật đáng thương thay, này rõ ràng này rõ ràng thịt đã tới miệng cô lại không thể nhai, thật có lỗi với chính mình quá di.

Một lúc sau, Liễu Y để di dộng ở đầu giường , trầm mặc đi tới cửa sổ, nhìn đèn bên ngoài, phồn hoa đô thị, tâm hồn được thong thả một chút, vốn không muốn có quá nhiều trói buộc, nhưng mà tất cả những gì thân thể này lưu lại, coi như cô ở căn hộ này, cũng là người mẹ kia sắp xếp, bây giờ nghĩ lại, ngay từ lúc linh hồn cô tiến vào thân thể này, thì cô đã là Liễu Y rồi.

Thôi được rồi, mặc kệ đi, cái gì nên trả thì Liễu Y sẽ nhất định trả lại, đây là uy tín tối thiểu khi làm người, chỉ là có thể cùng người mẹ kia có nhiều thân cận, vậy thì không phải là việc Liễu Y có thể khống chế.

Tiền sao, là đồ tốt, nhưng phải là cô tự tay kiếm được , không phải là của cô, dù là một ít, Liễu Y cũng sẽ không cần, đây là nguyên tắc làm người, bắt đầu từ bây giờ, Liễu Y phải tự mình cố gắng làm ra tiền, nuôi sống mình.

Những ngày kế tiếp, bởi vì Tiền Văn Phương đồng ý nhanh chóng lấy được tiền lương của Liễu Y, cho nên, Liễu Y chỉ lo ở trong nhà rèn luyện thân cho tốt.

Buổi sáng thì rèn luyện, buổi chiều xem mấy tin tức có ích cho cô, thêm vào đó là tìm việc làm, nghề diễn viên này, Liễu Y không ôm hy vọng quá lớn, có phòng bị trước sẽ tránh được tai hoạ, mà buổi tối, thì bắt đầu trầm tư mặc tưởng, rèn luyện lực tinh thần, lúc tới đây, dị năng đã đạt tới cấp bốn, mặc dù đây là một thế giới hòa bình, nhưng không ngoại trừ có việc gì xảy ra, đây là bí mật lớn nhất của Liễu Y, thì Liễu Y đương nhiên có thể biết cách lợi dụng, cho nên phải tiếp tục rèn luyện, cũng không biết có thể đạt tới cấp cao nhất, thì sẽ như thế nào.

Tiền Văn Phương ấy ngày nay có chút thất thường, mấy ánh mắt nhìn mình, mang theo quỷ dị cùng với đồng tình, mà lúc cô đi tới, thì nhỏ giọng rối rít, bàn luận xôn xao.

Hôm nay, Tiền Văn Phương ở phòng vệ sinh, chuẩn bị đẩy cửa đi ra ngoài, thì nghe thấy mấy người đi vào, trong lời nói thế nhưng có tên của Liễu Y, Tiền Văn Phương ngừng tay, nghiêng tai lắng nghe.

"Cô có biết chuyện của Liễu Y không." Âm thanh đầu tiên vang lên.

"Cô không phải cũng biết sao, còn hỏi tôi làm gì." Âm thanh thứ hai vang lên, có loại hưng phấn ở trong đó.

Âm thanh người thứ ba chen vào, hỏi: "Chuyện gì, tôi mới vừa về công ty, Liễu Y không phải sớm đã bị công ty tạm đình chỉ công việc sao, không thấy, còn có chuyện gì chứ."

"Cái người này tin tức đã sớm quá hạn." Âm thanh đầu tiên lại vang lên.

"Đúng, thật không nghĩ tới , thì ra là như vậy." Âm thanh thứ hai cười hắc hắc.

"Hai cô nói gì bí hiểm vậy, nói nghe một chút đi, có phải hay không lại xảy chuyện gì, hay là Liễu Y lại đi tìm Tần tỷ phiền toái." Âm thanh của người thứ ba vội vàng hỏi.

"Không phải, mặc dù tôi không có chính mắt thấy được, nhưng nghe người khác nói , thật làm cho tôi thất kinh, chậc chậc, thật không nghĩ tới." Âm thanh đầu tiên nói.

“Chớ nhử mồi, nói nhanh lên.” Âm thanh người thứ ba hỏi.

“Đoạn thời gian trước, đạo diễn Hàn không phải chuẩn bị quay Thiên Khải Phong Vân 2 sao, nữ chính chính là Tần Văn, cô không biết, cô ta thế nhưng đề cử Liễu Y diễn vai phụ, mặc dù là vai phụ nhỏ, nhưng cũng là phim của đạo diễn Hàn, coi như nhỏ, cũng là nhân vật đi.” Âm thanh thứ hai bắt đầu giải thích.

“Thật, Tần tỷ cũng quá tốt bụng đi, Liễu Y cũng quá không biết xấu hổ, thật không có, ” Người hỏi xuy một tiếng.

“Cô cũng đừng nói Liễu Y như thế, biết vì sao Tần Vân đề cử Liễu Y không.” Người đầu tiên hừ một tiếng, nói.

“Tại sao, tiểu tam thì có gì tốt, làm sao cô lại giúp cô ta nói chuyện.” Âm thanh người thứ ba bất mãn nói.

Âm thanh thứ hai bật cười: “Cô ta hiện tại cũng không phải là tiểu tam rồi, này Dương Vanh mới phải Tiểu Tam đi, ha ha.”

“Đúng, thật không nghĩ tới, tôi xem a, này Dương vanh nhất định là bạn trai Liễu Y, tôi mới nói, này Liễu Y thế nào mà nhất quyết không tha, huyên náo dư luận xôn xao, Tần Văn cũng thiệt là, thích Liễu Y thì thích chứ, thấy ngứa mắt Liễu Y với Dương vanh, nên trực tiếp đem Dương vanh từ bên cạnh Liễu Y cướp đi, làm hại chúng ta còn tưởng rằng Liễu Y mới là người thứ ba, hiện tại thừa dịp Liễu Y thất tình, muốn thừa hư mà vào, haizz, tôi liền nói, Tần Văn làm sao lại đem Liễu Y đề cử với đoàn phim Phong Vân, thì ra là đánh cái chủ ý này.” Âm thanh đầu tiên phân tích nói.

“Tôi cũng cảm thấy là như thế này, chậc chậc, thật không nghĩ tới, Tần Văn lại như vậy, chỉ là, nghe nói cô ta muốn cùng Dương vanh đính hôn, tin tức có phải thật vậy hay không.” Âm thanh thứ hai nói.

“Là thật, nghe người ta nói , chỉ là, tôi nghĩ lần này Tần Văn chẳng được gì, còn bị Dương Vanh dính vào, haizz, Tần Văn chắc là rất thương Liễu Y, nghe người khác nói, cả người lãnh lạnh nhạt đạm, thê thê lương lương, tôi cảm thấy được, Dương Vanh mới phải làthứ cặn bã nam, thấy Tần Văn là diễn viên hạng A, nên khẳng định dính lấy không buông tay , muốn một bước lên mây sao, tôi cảm thấy được, Tần Văn đang dính lấy Liễu Y, lần này cũng không lầm đâu.” Âm thanh đầu tiên phiền muộn nói.

Âm thanh người thứ ba chỉ còn lại một tiếng hít vào, một lúc sau: “Thật sao, sao lại phát triển quỷ dị như vậy.”

Sau khi chờ âm thanh bát quái đi xa , Tiền Văn Phương hít vào một hơi, đặt mông ngồi ở trên bồn cầu, đưa tay sờ trán của mình, không có phát sốt, làm sao lại nghe nhầm rồi, này người nào biên kịch bản vậy chứ, Tần Vân thích Liễu Y, còn Dương Vanh là tiểu tam.

11. Chương 11

Lời đồn đãi bay tán loạn trong công ty Tân Thần. mà Liễu Y bên này gió êm sóng lặng, căn bản không biết ý tưởng của cô đã gây ra việc gì, học đi đôi với hành, khiến sự việc hướng phát triển theo một hướng khác.

Trải qua một ngày lại một ngày luyện tập, thân thể Liễu Y khôi phục khoảng phân nửa, mà lực tinh thần và độ phù hợp thân thể cũng đạt tới một thăng bằng nhất định, điều này làm cho tư tưởng Liễu Y bay bay, một lúc sau có mới trở về mặt đất, con người một khi quen được năng lực mình, thì sẽ lệ thuộc vào tư tưởng, mà tự tin, luôn phải tự mình cố gắng xây dựng.

Gió lạnh thổi run bần bật, mùa đông đã đến gần, bất tri bất giác cô tới cái thế giới này cũng ba tháng, ánh mắt nhìn lịch trên tường, thời gian bây giờ là giữa tuần tháng mười một.

Thấy nhà bếp dần dần cạn kiệt lượng thực dự trữ, Liễu Y cảm giác nguy cơ lại túa đi lên, mặc dù tiền văn phương đồng ý giúp mình tranh thủ, nhưng Thiên Khải Phong Vân còn chưa có hội tụ vào xong, còn phải chờ một đoạn thời gian, mà trong sổ tiết kiệm 8000, hiện tại cũng chỉ còn dư lại 5000 rồi, đây là Liễu Y kết quả tiết kiệm lại tiết kiệm .

Mẹ Liễu gửi tiền tới, Liễu Y không muốn động tới, vấn đề cũng không phải chí khí cùng với tự ái, mà là miệng ăn thì núi lở, hiện giờ tất cả mọi thứ, Liễu Y rất hài lòng, khoản tiền kia, là mẹ Liễu cho thân thể

này , Liễu Y không thể nào tiếp nhận được, vì quyền sử dụng thân thể, Liễu Y chỉ biết cố hết khả năng của mình, quan tâm mẹ Liễu, nhiều hơn nữa, Liễu Y không làm được.

Ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách, mặt Liễu Y phớt tỉnh cúi đầu lật xem tờ báo trong tay, nhìn chằm chằm trang in tin tức tìm việc, ánh mắt sáng lên.

Đầu bếp sao, mỗi bữa ăn Liễu Y nấu đồ ăn đều bị khét, cô đương nhiên tự biết, thư ký sao, Liễu Y chỉ biết tra tìm tin tức trên máy vi tính, xem từng cái một, ánh mắt Liễu Y nhìn ở một chỗ, tin tức tuyển dụng của một hội sở (*), cần tìm năm người công nhân làm vệ sinh, giới tính nữ, số tuổi không giới hạn, trình độ học vấn không giới hạn, bao ăn bao ở.

(*) hội sở: văn phòng của câu lạc bộ, hiệp hội

Liễu Y nắm chặt lại tờ báo trong tay, ngẩng đầu lên, tinh thần phấn chấn, miệng ăn thì núi lở, Liễu Y không làm được, công việc nơi đó của Tiền Văn Phương không biết bao giờ mới có, cho dù có cơ hội, Liễu Y cũng không biết, cô có thể hay không thành công như lần trước, cô bây giờ, cho dù có trí nhớ của thân thể này, nhưng không biết cụ thể bên trong, nói cho cùng, để diễn tả trạng thái bây giờ của cô mà nói thì có thể thấy nhưng không thể biết rõ, mà đoạn thời gian này, cũng không thể đợi được nữa, phải kiếm tiền nuôi sống mình, mà tìm công việc, đối với Liễu Y mà nói, thích hợp nhất, đặc biệt là câu cuối cùng, bao ăn.

Trước khi tận thế, Liễu Y chỉ là người dân bình thường, mà sau tận thế, chỉ lo sinh tồn, nên hệ thống tri thức, đã sớm quên mất, không phải Liễu Y không muốn làm ra tiền bằng đầu óc, chẳng qua là có lòng nhưng vô lực, mà từ tận thế đi tới cái thế giới này, Liễu Y chỉ muốn yên lặng sống, cho nên, đối với cái thế giới mới vừa tiếp xúc trước mắt này mà nói Liễu Y, lao động chân tay so lao động trí óc càng thêm thích hợp.

Ngồi thẳng người, vẻ mặt kiên định, cầm lên điện thoại trên khay trà theo số điện thoại trong tờ bào, bấm số gọi, nghe được bên kia đầu điện thoại hẹn thời gian, lúc này Liễu Y mới buông lỏng cúp điện thoại, chỉ chờ ngày mai đi phỏng vấn.

Mà lúc này, điện thoại mới vừa để xuống lại vang lên, Liễu Y cúi đầu thấy hai chữ chị Tiền hiện trên màn hình, tâm buông lỏng, nhớ tới cái gì đó, nhanh chóng nhận điện thoại.

"Chị Tiền, có phải hay không tiền lần trước đã có rồi? " Liễu Y vội vàng hỏi.

Tiền Văn Phương một tay nghe điện thoại, thân thể nghiêng, phòng tránh ánh mắt của những người đó, nghe lời nói của Liễu Y bên kia, khóe miệng giật giật, nhỏ giọng mà nói ra: "Liễu Y, em còn hỏi được nữa sao, chị không phải lần trước sẽ nói cho em biết, phải đợi quay phim xong, đây là chị giúp em nói dữ lắm mới được được, em đâu cần phải mỗi lần đều nói câu này."

Liễu Y thất vọng dựa người ra sau, mới có hi vọng lập tức tiêu tan, vô lực hỏi: "Chị Tiền, vậy thì phải chờ bao lâu nữa?"

"Em có phải hay không không có tiền dùng ?" Tiền Văn Phương từ lúc quay phim xong, điện thoại cho Liễu Y hai lần, mỗi lần con bé này đều vây quanh đề tài tiền lương này, nhớ tới cái gì đó, rồi hỏi.

Liễu Y thở dài một tiếng: "Còn tiền mà, em chỉ là hỏi mà thôi."

Liễu Y không muốn làm cho Tiền Văn Phương vì chuyện này phiền não, đã tiếp xúc qua mấy lần, hiểu được Tiền Văn Phương đối với thân thể này là quan tâm thật sự, chắc cũng có liên quan tới lợi ích một chút, nhưng Tiền Văn Phương làm người đại diện được tới lúc này, Liễu Y cũng có cảm động.

"Chờ một chút đi, không xù em đâu." Tiền Văn Phương im lặng cười

"Uh, cám ơn, chị Tiền." Liễu Y thật lòng nói

"Chuyện này trước để sang một bên đi, chị hỏi em chuyện này." Tiền Văn Phương nhỏ giọng: "Em có biết hay không hiện tại công ty lại bắt đầu đồn đãi chuyện của em đó."

"Chuyện gì chứ?" Liễu Y căn bản quên mình đã làm việc gì.

"Hiện tại người của công ty đều đang đồn em và Tần Vân có cái loại quan hệ kia" Tiền Văn Phương uyển chuyển hỏi.

Liễu Y đưa tay xoa xoa đầu, hồi lâu, nặn ra một câu: "Em cùng Tần Văn…"

"Liễu Y, em hãy thành thật nói cho chị biết, cái đó Tần Vân có phải làm chuyện đó đối với em, em cũng đừng gạt chị, chuyện này làm sao lại như thế chứ, em không sợ công ty lại ngừng công việc của em sao" Tiền Văn Phương cắn răng nói, muốn hỏi ông trời, sao mình lại là người biết cuối cùng chứ.

"Làm sao có thể chứ?" Liễu Y ngay sau đó trả lời, chợt nhớ tới chuyện đêm hôm đó, sững sờ, như kẻ trộm hỏi, "Chị Tiền, công ty lại đồn cái gì vậy."

Tiền Văn Phương liếc mắt, ngay sau đó nhỏ giọng đem công ty lời đồn đại nói một lần: "Em đến cùng là đã làm cái gì, để cho người khác đã nói như vậy, chị là người đại diện của em, tình huống này, chị làm sao lại không biết."

"Thì ra là như vậy, em không nghĩ tới lời đồn lại nhanh như vậy, hơn nữa thái độ còn như thế." Liễu Y suy sụp , mặc dù muốn cho người ta hiểu lầm, thật là không ngờ hiệu suất như vậy, hơn nữa còn sắp sếp như thế.

"Em… em nói cho chị nghe tốt cái gì chứ, với là chuyện của em và Dương vanh Tần Vân đã qua, bởi như vậy, lại nói bóng nói gió, Liễu Y à, em thật là." Tiền Văn Phương tính khí bộc phát, trực tiếp dạy dỗ .

Liễu Y thở dài một hơi, tận tình khuyên nhủ: "Chị Tiền à, chị nói, người khác cho ta là tiểu tam được, vậy thì sao không cho là Tần Vân vì yêu mà sinh hận chứ."

Tiền Văn Phương im lặng hồi lâu, chợt cười lên: "Nghe em nói như thế, thật là có chút mưu đồ rồi, trước kia họ là người bị hại, bây giờ em là người bị hại, không tệ, đối với em sau này đó sẽ là điều tốt, vậy chúng ta có nên nhân cơ hội này tiệp tục tung tin đồn không." Tiền Văn Phương hắc hắc cười một tiếng, dù sao về sau khi Liễu Y có bạn trai chuyện này cũng không truy cứu được nữa, nhưng đối với Liễu Y mà nói, đây cũng là cơ hội tốt, nghệ sĩ rất coi trọng hình tượng, một khi có điểm nhơ, cho dù về sau người đó thành công đi nữa, người khác cũng sẽ nói ra, thông báo cho công chúng biết.

Liễu Y tiếp tục sững sờ, không ngờ ý nghĩ của Tiền Văn Phương so với cô còn sâu xa hơn, tim khẽ động, thật ra cô muốn nói cho Tiền Văn Phương, sau này cô mà thật sự không thể đóng phim được, chị ta cũng đừng phí công, nhưng mà, tiếng cự tuyệt đã đến miệng, Liễu Y lại nói không được, cô cảm thấy Tiền Văn Phương đã tốn rất nhiều sức lực lên người cô, cô suy nghĩ một chút, ngay sau đó nói: "Chuyện này, nghe chị nói như thế, em cảm thấy lời đồn chỉ truyền nội bộ trong công ty, người ngoài không biết, mình thuận theo tự nhiên, giữ im lặng là được, chị đại khái cũng biết, Tần Văn sẻ cùng với Dương Vanh đính hôn, muốn xác minh, chắc chắn là có cơ hội."

Tiền Văn Phương suy nghĩ một chút, gật đầu, Liễu Y hiện tại ngày càng trưởng thành, có lẽ qua chuyện này, ngược lại khiến Liễu Y chững chạc hơn, chỉ là cô có chút không đành lòng: "Được rồi, hiện tại ra mặt thì không thích hợp, Liễu Y à, thế em có phải đang nghĩ biện pháp gì không."

"Thật sự là không có, nhưng em cảm thấy, chuyện này càng loạn càng tốt, xì căng đan này, em là đã nhìn ra, thật thật giả giả, chỉ cần để cho người khác nhiều chuyện là được." Liễu Y nói.

"Haizz, đúng là như thế, phải để cho người ta quên trước kia, chỉ có thể để cho người ta chú ý thôi, chị Tiền ủng hộ em, mặc kệ nói thế nào, cũng còn hơn người ta nói em là tiểu tam." Tiền Văn Phương nhỏ giọng nói.

Sau khi Liễu Y cúp điện thoại, đưa tay vuốt mặt, chớp mắt hai cái, thật không nghĩ hiệu quả lại tốt như vậy, vốn là chuyện không thấy, cũng có thể đồn đãi thành ra như thế, có thể thấy được nghệ sĩ không có lúc nào là không bị người nhìn chằm chằm, dù là cô và Tần Văn đều là nữ, nhưng chỉ cần công chúng cảm thấy hứng thú, vậy cũng có thể truyền ra đây đủ thông tin, cơ hội lần này xác thực khó được, tối thiểu trước hướng Tần Vân với Dương Vanh thu chút lợi tức.

Bởi vì nghe tin tức như thế, ngày tiếp theo Liễu Y tinh thần càng thêm phấn chấn, đi ra từ phòng sách mồ hôi đầm đìa , chạy vào nhà tắm, thay quần áo, rồi cầm túi xách lên đi ra cửa, đối với phỏng vấn hôm nay, tràn đầy lòng tin.

Liễu Y theo địa chỉ chạy tới nơi làm việc thử, lúc ba giờ, Liễu Y đi vòng vòng, thật vất vả ở trung tâm thành phố tìm được hội sở trong một góc vắng vẻ.

Liễu Y đứng ở trước cửa, híp mắt nhìn chằm chằm hội sở độc lập mà sang trọng, hít sâu một hơi, mới vừa tiến lên một bước, liền bị bảo vệ ở cửa ngăn lại: "Xin lấy ra thẻ hội viên."

Liễu Y lắc đầu một cái, từ trong túi móc ra mẫu quảng cáo tuyển dụng mà cô đã cắt: "Tôi tới để phỏng vấn."

Bảo vệ mắt liếc, sau khi nhỏ giọng nói diện thoại mấy câu, đưa Liễu Y tới lầu ba, gõ cửa một phòng làm việc, rồi mở cửa, tránh đường cho Liễu Y đi vào.

Sau khi Hà Dương nói với đầu điện thoại bên kia mấy câu, thấy người tiến vào, nhíu mày, ngay sau đó phất phất tay với bảo vệ, quay đầu tiếp tục nói.

Liễu Y nhìn bảo vệ đã lui ra, cửa đóng lại, tự giác đi tới trước bàn làm việc, đứng chờ.

Sau khi Hà Dương nhỏ giọng hàn huyên, mới cúp điện thoại, nhìn cô gái mặt sáng lên, khóe miệng giương lên: "Bây giờ là 4 giờ chiều, phỏng vấn đã sớm qua, cô làm sao giờ mới đến , chẳng lẽ không ai nói cho cô biết, 2 giờ đã bắt đầu rồi sao."

Liễu Y sững sờ: "Không ai nói tôi biết, anh ta nói, buổi chiều muốn đến lúc nào thì đến."

Hà Dương dừng lại, ngón tay gõ một cái lên bàn: "Không thể nào như vậy." Rồi hứng thú quan sát cô gái bình tĩnh đối diện mình, suy nghĩ một chút, mới nói với Liễu Y: "Quản lý phụ tá đã quyết định rồi, cô tới bây giờ cũng vô dụng."

Liễu Y đứng trước bàn làm việc, lòng bàn tay cọ xát quần áo, lắc đầu: "Tôi không phải nộp đơn phụ tá ."

"Sao, quản lý tài chính cũng tìm được người rồi." Hà Dương nhỏ giọng nói.

Liễu Y lại lắc đầu, im lặng liếc nhìn: "Tôi cũng vậy không phải nộp đơn quản lý tài chính."

Hà Dương sờ cằm, có chút ngạc nhiên, nghĩ tới cương vị khác, ngay sau đó đả kích nói: "Tiếp tân cũng đã hết chỗ rồi."

"Tiếp tân cũng không phải là chỗ tôi muốn nộp đơn." Liễu Y bình tĩnh nói.

"Thật ra thì nhân viên phục vụ quầy rượu cũng đầy rồi." Hà Dương ngược lại cảm thấy công việc này rất tốt cho cô ta, nhưng cương vị này đã tuyển xong rồi.

Liễu Y ánh mắt buồn bã: "Tôi là tới nộp đơn công nhân làm vệ sinh , cái này sẽ không cũng tuyển đủ rồi chứ."

Hà Dương trợn to hai mắt, một tay đặt ở miệng tằng hắng một cái, nhìn từ trên xuống dưới Liễu Y một thân đồ công sở, nói: "Cô nộp đơn công nhân làm vệ sinh, thế sơ yếu lý lịch của cô đâu."

Liễu Y có chút nghi ngờ: "Trong báo nói không giới hạn độ tuổi, không giới hạn trình độ học vấn, chẳng lẽ công nhân làm vệ sinh cũng cần sơ yếu lý lịch sao."

Liễu Y biết thân thể này có bằng đại học chính quy, nhưng cái này không phải là của cô, cho nên lúc tìm việc thời, căn bản không cần nhắc tới, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Liễu Y làm công việc này.

Hà Dương sững sờ một lúc, mới phản ứng được, ngay sau đó cúi đầu cười trộm một tiếng, khoát tay: "Dĩ nhiên là không cần, tôi chỉ hỏi thế thôi, công nhân vệ sinh quả thực chưa tuyển hết, công việc này, cô..."

Liễu Y nhìn ánh mắt hoài nghi đối diện, thở dài một tiếng bất đắc dĩ, cô không phải lớn lên bộ dạng điềm đạm đáng yêu ư, ngay sau đó mắt nhìn xung quanh phòng làm việc, rồi ánh mắt nhìn chằm chằm bàn làm việc, lập tức giơ lên, dọa Hà Dương ngồi ở sau bàn làm việc vội vàng nhảy lên.

Liễu Y buông tay, sàn nhà bắt đầu rung rinh, cô vỗ tay một cái, mắt liếc Hà Dương núp ở sau ghế, nhỏ giọng nói: "Tôi sức khỏe rất tốt, thật sự, việc làm công nhân vệ sinh, tôi nhất định có thể làm được."

Hà Dương trợn to hai mắt, nhìn thảm trải bàn trên bàn làm việc có dấu vết bị đập rất mạnh, hít vào một hơi, quan sát thân thể nhỏ nhắn của Liễu Y, hồi lâu, lầm bầm nói: "Điều này thật không hợp lý."

Liễu Y bình tĩnh đứng tại chỗ, ánh mắt nhìn qua Hà Dương sau ghế làm việc: "Có cần làm lại không, nếu không tôi dọn sạch sẽ một cái phòng làm việc này trước."

Hà Dương khóe miệng giật giật, cúi đầu chỉnh sửa quần áo một chút, thong thả ngồi trở lại cái ghế, ngẩng đầu híp mắt quan sát, ngay sau đó nói: "Không cần, cô đi tới bộ phận nhân sự ghi danh được rồi, thời gian làm việc với chỗ làm việc có người sẽ thông báo cho cô."

Liễu Y có chút hưng phấn , thở phào nhẹ nhõm, rồi hỏi: "Bao ăn bao ở thật sao, còn có lương tháng là bao nhiêu?"

Hà Dương đưa tay khẽ vuốt trán, chưa từng thấy qua người nào trực tiếp hỏi như vậy: "Thời gian thử việc ba tháng, lương tháng 1500, có ký túc xá cho nhân viên, bao ăn ba bữa cơm ."

Mắt Liễu Y sáng lên, gật đầu, lát sau nói: "Cái đó, tự tôi có chỗ ở, có thể đổi thành tiền lương cho tôi được không?"

Hà Dương sững sờ, ngay sau đó khoát tay: "Lương tháng 1800, được rồi chứ, tôi còn có việc, cụ thể có thể đi hỏi thăm bộ phận nhân sự."

Liễu Y một mực cung kính cáo từ, xoay người rời đi.

Hà Dương nhìn bóng lưng Liễu Y ra cửa, dựa người về sau, vốn là không cần mình phỏng vấn, chỉ là nhàn rỗi quá, căn bản lại không nghĩ tới, cô ta lại nộp đơn làm công nhân vệ sinh , Hà Dương lắc đầu, nhớ tới cái gì đó, ánh mắt nhìn chằm chằm bàn làm việc trước mặt, đứng lên, thử đưa tay sờ sờ, thấy vẫn không nhúc nhích, có chút xấu hổ buông tay ra, thật là người có tài.

Liễu Y từ bộ phận nhân sự đi ta, tâm tình kích động, ngày mai cô chính thức đi làm, còn bao ăn ba bữa, bây giờ bắt tay vào làm việc, kiếm tiền thôi.

12. Chương 12

Về đến nhà, tim Liễu Y đập mạnh, một lúc sau, mới bình phục lại, lần trước đóng phim mặc dù cũng coi là công việc, nhưng dù sao thì cô dùng trí nhớ của thân thể này, mà lần này, lại hoàn toàn khác, là tự cô tìm được, cho dù là làm công nhân vệ sinh, nhưng cũng xem như là một khởi đầu tốt.

Buổi sáng ngày hôm sau, sau khi dậy sớm luyện tập, Liễu Y tắm rửa sạch sẽ, mặc đồ bình thường, bới tóc lên, rồi cầm túi xách đi tới hội sở, lấy tấm thẻ ngày hôm qua được phát ra, đi vào từ cửa sau, rồi đến chỗ cà thẻ của hội sở báo cáo, sau đó vào phòng nghỉ thay đồng phục, chạy thẳng tới nhà ăn, thấy không có nhiều người, bởi vì các bộ phận làm việc đi làm thời gian không giống nhau, còn công nhân vệ sinh phải đi sớm hơn bình thường.

Liễu Y đưa thẻ của cô ra, rồi cô được cho qua, gật đầu với đầu bếp trong nhà ăn, đưa tay lấy phần ăn của cô, trên mâm đồ ăn cứ một tầng đồ ăn rồi thêm tầng nữa, thì cô mới hài lòng xoay người đi tim chỗ ngồi, vùi đầu vào ăn, dạo này, bởi vì muốn tiết kiệm, Liễu Y phải khống chế lượng thức ăn mà cô cần, nên chỉ no được bảy phần, mà bây giờ, được ăn miễn phí, hài lòng vuốt cái bụng của mình, nhìn cái khay rỗng trước mặt, chưa bao giờ hạnh phúc như thế này.

Mà ở nơi không xa có mấy người, đang trợn mắt há mồm, trực tiếp lấy tay dụi dụi mắt.

Liễu Y trở lại bộ phận quản lý, nhìn trong phòng làm việc đã có mấy người, nhưng mà, ai cũng đáng tuổi mẹ cô, Liễu Y lễ phép gật đầu với mọi người, rồi ngồi một bên.

Trợ lý bộ phận quản lý, thấy người đã đến đông đủ, cầm tài liệu trong tay phát ra, khi phát tới Liễu Y thì ánh mắt ngạc nhiên với nghi ngờ.

Liễu Y nhìn chằm chằm trong tay chỗ mà cô phải làm việc, miệng vô thức mở ra, wow, làm công nhân vệ sinh mà cũng cần phải có kỹ thuật nhiều như vậy, còn cần phải gọn gàng sạch sẽ, Liễu Y cảm thấy cô nộp đơn làm công việc này là quyết định rất đúng đắn, công việc này cũng cần dùng rất nhiều thể lực, tay nghề cao và cần có tinh thần nữa.

Cô phải làm hết trách nhiệm của mình, Liễu Y biết rõ điều này, ở khu vực mà cô phải làm vệ sinh, dựa theo qui trình công việc, chỉ cần đúng lúc đúng giờ, cần cù chăm chỉ, mặc đồng phục màu xám tro làm việc,

mang khẩu trang, từ 7 giờ làm việc đến 5 giờ chiều kiểm tra lại rồi bàn giao, mà sau 5 giờ, sẽ có một nhân viên khác làm việc, hội sở này kinh doanh 24/24, còn cái khác, thì không liên quan đến Liễu Y.

Lúc đầu thì hơi gấp gáp một chút, sau này sẽ ổn thôi, Liễu Y sắp sếp lại quy luật sống mỗi ngày của cô, còn việc rèn luyện mỗi ngày, Liễu Y trực tiếp cho vào công việc, vừa làm việc vừa luyện tập, đến lúc nghỉ ngơi, Liễu Y nhắm mắt trong phòng nghỉ của công nhân, sử dụng thời gian vô cùng hợp lý.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mới đó đã một tháng, chờ Liễu Y kiểm tra tiền lương xong thì lòng đau xót, đây là khoản tiền đầu tiên cô kiếm được, đã lâu cô không cảm giác kích động như thế này, đây mới là cuộc sống thực sự, đã năm năm rồi, vô tri vô giác, sau kinh nghiệm sống chết, mới vừa đến thế giới này cô không biết phải làm sao, bây giờ thì đã thản nhiên đối mặt, Liễu Y cảm giác cô đã từ từ gia nhập được thế giới này, trở thành một con người bình thường.

Đây chính là cuộc sống, Liễu Y đã mong đợi từ lâu, đi làm thì vừa rèn luyện vừa làm việc, lúc nghỉ ngơi, cùng với mọi người nói chuyện một chút, sau khi tan làm thì về nhà, xem máy vi tính một chút, tiếp tục học tập, cuộc sống không nhanh không chậm, từ từ trôi qua, phong phú mà rất nhàn hạ.

Trong lúc nói chuyện điện thoại với Tiền Văn Phương mấy lần, nhưng Liễu Y không dám nói công việc bây giờ của cô, cúi đầu nhìn ngón tay, rồi chỉ nói với Tiền Văn Phương tất cả rất tốt, nghe nói chuyện đính hôn của Tần văn với Dương Vanh, không biết vì sao lại trốn tránh, thế nhưng sẽ tuyên bố trong cuộc họp báo tháng sau, Liễu Y bây giờ mới nhớ đến, mình còn một công việc khác nữa là làm diễn viên.

Trước buổi trưa ngày hôm nay, Liễu Y lau dọn xong khu vực của cô, thì xoay người dọn đồ, trở về phòng nghỉ ngơi, mới vừa ngồi xuống, nghe điện thoại trong túi vang lên, mà mấy dì khác đang tán gẫu, cười cười, nhạo báng mấy câu.

Liễu Y cúi đầu nghe diện thoại: "Chị Tiền, có chuyện sao? "

"Không có chuyện thì không thể tìm em sao, em bây giờ ở đâu thế?" Tiền Văn Phương đi thẳng lên căn hộ, híp mắt nhìn chằm chằm cánh cửa một lúc lâu.

"Em bây giờ đang ở bên ngoài, chị Tiền, đang đứng trước cửa nhà em sao?" Liễu Y thử hỏi.

"Em, chị đã nói em ở yên trong nhà rồi mà, lại chạy đi đâu thế?" Tiền Văn Phương nhỏ giọng hỏi,

"Thật không có, ngày nào cũng ở trong nhà, buồn quá nên đi ra ngoài, chị Tiền, hại chị phải đi tới một chuyến mà không được gì, thật xin lỗi." Liễu Y vội vàng nói.

"Hừ, Liễu Y à, chỉ cần Dương Vanh với Tần Vân đính hôn, lời đồn đãi lần trước khẳng định lại thất bại, em rốt cuộc tính thế nào." Tiền Văn Phương lo âu nói.

Liễu Y sững sờ, nghiêng đầu nhỏ giọng nói: "Không phải còn chưa có đính hôn à."

"Em thật không cần vội sao, Liễu Y, hiện tại mọi người nửa tin nửa ngờ, Tần Vân ngậm miệng không nói, mà Dương vanh nói em mới là tiểu tam, tiếp tục như vậy, đối với em rất bất lợi." Tiền Văn Phương thở dài một tiếng.

Liễu Y giật mình trong lòng, sờ cằm: "Chị Tiền, cái buổi họp báo đó em có thể đi hay không? "

Tiền Văn Phương sắc mặt thay đổi, giọng nói nhẹ nhàng chút ít: "Ý của em là ..."

"Ý của em là, em sẽ gặp mặt bọn họ một chút, nếu người khác nửa tin nửa ngờ, em muốn cho người ta tin tưởng, lần này, làm cho công chúng đồn đãi tiếp tục, buổi hộp báo là cơ hội tốt nhất." Liễu Y nhỏ giọng nói ra, chỉ cần để cho cô với Tần Vân Dương Vanh, ba người gặp mặt ở một chỗ, bên nào cũng ình là dùng, bọn muốn đính hôn thì đính hôn đi, không liên qua đến cô, chỉ cần loại ra nguy cơ cô là tiểu tam là được rồi, dù sao cô cũng sử dụng thân thể này, về phần tính sổ bọn họ, không lo không còn cơ hội.

"Được, chị đến lúc đó cùng công ty thương lượng một chút, em nên có mặt." Tiền Văn Phương gật đầu đồng ý, ngay sau đó nói tiếp: "Em đừng có hai ba bữa lại chạy ra ngoài, ở yên trong nhà cho chị."

"Biết rồi, chị Tiền." Liễu Y nghiêm túc gật đầu, âm thầm khẩn cầu, cô không nói dối, chỉ là cô không có cơ hội nói thôi.

Liễu Y cất điện thoại di động xong, mí mắt chợt nhảy một cái, lấy tay sờ sờ, rồi 'xì' một tiếng, lập tức quên mất.

Buổi chiều tan việc, Liễu Y ăn xong cơm tối, chuẩn bị thay quần áo về nhà, đang nghỉ ngơi thì cửa phòng bị trợ lý bộ phận quản lý chặn lại.

"Tiểu Liễu, cô chớ vội đi, cô bữa nay tăng ca đi." Trợ lý nhìn Liễu Y vội vàng nói.

Liễu Y cầm khẩu trang trên tay, liếc mắt, hồi lâu, gật đầu: "Có thể, tiền giờ làm thêm là bao nhiêu."

Trợ lý sững sờ, ngay sau đó khẽ cười: "Không thiếu được cô đâu, đại sảnh không đủ người, cô bây giờ qua đó đi, nhớ, đừng có nhìn đông nhìn tây, lo làm việc của cô, biết chưa."

Liễu Y gật đầu, xoay người đi lấy dụng cụ của mình, mang khẩu trang, đi tới đại sảnh.

Nhìn đại sảnh tráng lệ, một hàng mỹ nữ mỹ nam đang đứng, người đến người đi, quần áo lộng lẫy, Liễu Y thầm than, đối với cô mà nói, chỉ cần ăn no là được rồi, mặc dù đã làm việc ở hội sở một tháng, nhưng trừ phụ trách khu vực kia ra, cô thật ra chưa đi tới những nơi này, lúc cô làm việc, không có người nào, không ai làm việc, chỉ có vài bảo vệ đứng đó, nhưng sẽ không cho phép nhân viên vệ sinh xuất hiện ở chỗ này.

Liễu Y được quản lý đại sảnh chỉ huy, bắt đầu lau dọn góc cầu thang, mà ánh mắt cô liếc nhìn một góc khác, có vài người cùng tổ cũng ở đó.

Liễu Y nửa ngồi thang trên bậc cầu thang, lau vách tường bên cạnh tấm thủy tinh, không có chú ý việc khác, hết sức chuyên chú.

Chợt nghe thấy trên cầu thang phát ra tiếng kêu sợ hãi, Liễu Y cảnh giác quay lại, thuận tay tiếp được một đồ vật gì đó từ trên trời giáng xuống.

Cánh tay hạ xuống, vừa lui lui về phía sau , tựa vào vách tường, cúi đầu nhìn qua đồ vật trong tay, mi tâm trực nhảy, lập tức muốn buông tay ra.

Cổ nhanh chóng bị người ôm, âm thanh âm trầm: "Ôm cho chặt vào, cô phải phụ trách." (Anh đã xuất hiện rùi keke)

Liễu Y theo phản xạ ôm chặt, ngạc nhiên nhìn chằm chằm người trong ngực, sắc mặt thì tái nhợt, ánh mắt lạnh nhạt, quần áo cầu kỳ, Liễu Y hít vào một hơi, mà mấy người đứng ở trên cầu thang, há to mồm, còn chưa tỉnh táo lại khi vừa rồi thấy xe xe lăn bị trượt, chỉ thấy dưới cầu thang tình hình quỷ dị, mọi người đều không ngặm miệng được.

Liễu Y ngẩng mắt nhìn trên cầu thang xe lăn bị ngã lệch ở một bên với đám người đang cứng đờ, lại cúi đầu nhìn người đang an ổn ở trong lòng ngực cô, tằng hắng một cái: "Gì chứ, đây đâu phải tách nhiệm của tôi."

Sau một câu nói ra, đám người xôn xao, một người đàn ông to lớn đen mặt đang bước nhanh đi xuống, lập tức muốn nhận lấy người trong ngực Liễu Y.

Người nào đó đang an ổn ở trong ngực Liễu Y nhẹ lay động đầu một cái, ôm tay Liễu Y, nắm thật chặt, ánh mắt nhìn chằm chằm cô gái đang ôm mình, là công nhân làm vệ sinh , trong nón có vài sợi tóc rơi ra, khẩu trang che kín nửa gương mặt, chỉ lộ ra cặp mắt cực kỳ bình tĩnh.

Người đàn ông sau lưng lộ ra một cái đầu, rõ ràng là người trước kia phỏng vấn qua Liễu Y – Hà Dương.

Hà Dương nhìn tình huống trước mắt, rồi nhớ tới lần đó anh ta phải buồn bực phỏng vấn, khóe miệng giương lên: "Ôm chặt một chút, mới bị dập đầu, bây giờ còn chưa bình tĩnh được đâu. " Ngay sau đó nháy hai cái mắt với người trong ngực Liễu Y, lộ ra nụ cười xảo trá.

Liễu Y ném đi cũng không được, không ném cũng không xong, trầm mặc nhìn chằm chằm người trong ngự, ngẩng đầu nhìn về phía người phụ trách hội sở - Hà Dương, nặn ra một câu, "Ngoài quy định công việc, phải trả thêm phí."

Mà mấy vị phía sau đang đi theo xuống cầu thang, bật cười, cúi đầu, bả vai run run, cùng Hà Dương trêu chọc nói: "Không ngờ trong đây, còn có người thú vị như vậy ."

"Một phút 100." Đôi môi Tuần Tu không nhiều huyết sắc khẽ mở, ánh mắt chờ đợi.

Mắt Liễu Y nhanh chóng sáng lên, rối rắm tính toán, suy nghĩ một hồi, gật đầu khẳng định.

"Hà Dương." Tuần Tu xác định xong, nhàn nhạt thoáng nhìn, gật đầu ra hiệu.

Hà Dương sắc mặt nghiêm túc, dẫn đầu đi lên trên cầu thang, mà người đàn ông to lớn mặt đen tình thế khó xử, ánh mắt nhìn chằm chằm Tuần thiếu nhà mình, lo lắng liếc nhìn cánh tay nhỏ bé của Liễu Y.

"Đuổi theo." Tuần Tu đơn giản nói, giọng điệu trầm thấp.

Liễu Y đang xem sức nặng trong tay cô, xem chừng có thể kiên trì bao lâu, nghe nói như thế, mắt liếc đồng hồ ở đại sảnh, lập tức bước đi như bay theo Hà Dương phía trước.

Mấy vị mới vừa rồi còn trêu chọc, bây giờ an tĩnh lại, ánh mắt lộ ra vẻ tìm tòi nghiên cứu, sau khi nhìn chằm chằm nhau, cũng lập tức đi theo.

Một nhóm khoảng bảy tám người, Hà Dương dẫn đầu, Liễu Y đi theo, người đàn ông bên cạnh coi chừng Liễu Y một tấc cũng không rời, đi vòng vo nửa giờ trong hội sở, mà Tuần tu trong ngực Liễu Y ánh mắt trầm tĩnh, nửa híp mắt nghe Hà Dương giới thiệu.

Liễu Y bây giờ đã không có sức lực gì rồi, thầm than, quả nhiên tiền không phải dễ dàng như vậy kiếm được , cánh tay khẽ run lên.

Tuần Tu mắt liếc một cái, "Tới đây thôi, về sau một tháng báo cáo một lần."

Hà Dương gật đầu, xoay người dẫn đầu xuống lầu, Liễu Y cắn răng, đi theo phía sau, đi qua đại sảnh, ra ngoài cửa, thấy một hàng xe hơi đang dừng ở ngoài cửa.

Liễu Y nhìn người đàn ông đang mở cửa xe ra, chợt dùng sức đem người trong ngực thả vào chỗ ngồi ở ghế sau, đôi tay đã không còn sức nặng, cả người buông lỏng, cửa liền bị người đàn ông kia đóng lại, mà năm sáu người mới vừa rồi đi theo sau, cũng rối rít lên xe, như một làn khói, hàng xe hơi biến mất ở trong đêm tối.

Liễu Y chớp mắt,hai cái đưa tay xoa xoa cánh tay của mình, xoay người nhìn chằm chằm Hà Dương bên cạnh: "Tiền kia…"

Sắc mặt Hà Dương biến đổi, rồi chợt khẽ cười, đưa tay liền muốn vỗ vai Liễu Y, bị Liễu Y nhanh chóng tránh né, cánh tay lúng túng ở không trung: "Cô trong mắt chỉ có tiền thôi sao, được rồi, tôi đưa cho cô ngay đây" Rồi nhớ tới cái gì đó, sắc mặt nghiêm túc nhìn Liễu Y: "Hôm nay cám ơn cô."

Liễu Y liếc nhìn: "Cảm ơn thì miễn đi, cho tôi thêm tiền lương là được."

Hà Dương lắc đầu khẽ cười: "Tôi chưa bao giờ gặp qua người như thế này,cô chỉ là làm công nhân vệ sinh tạm thời thôi đúng không, nếu không làm trợ lý cho tôi được không, tiền lương 5000, như thế nào hả?"

Liễu Y lắc đầu một cái, cô là tự hiểu rõ bản thân cô, cô việc trợ lý đó cô không thể làm được: "Tôi đây công việc tốt vô cùng, trợ lý cái gì chứ, coi như khỏi đi."

Hà Dương nhìn Liễu Y hồi lâu, rồi nói: "Tùy cô vậy, đợi tôi lấy tiền đưa cho cô đã."

Hà Dương mắt nhìn Liễu Y đang đứng, ánh mắt thoáng qua một tia nghi ngờ, ngay sau đó xoay người vẫy vẫy tay với quản lý đại sảnh, giọng nói bình tĩnh: "Người mới vừa rồi phụ trách dọn dẹp đại sảnh tầng hai, lập tức đuổi việc."

Liễu Y nghe Hà Dương phân phó, mặt liền biến sắc, một tay sờ cằm, xem ra, mới vừa rồi người đàn ông bệnh tật là một người chọc không nổi. haizz.

Rồi chớp hai cái mắt, cô cần gì phải biết anh ta là hạng người gì chứ, đâu không liên quan đến cô, rồi sau đó, trong lòng một giây kích động, nửa giờ sao, hai tháng tiền lương của cô sao, cô nuốt một ngụm nước bọt, cơ hội này, chỉ có lần này thôi, haizz.

Lúc tan việc, Liễu Y thay xong quần áo, lấy túi xách, đưa tay sờ sờ trong túi một sấp tiền dầy, đã sớm quên cánh tay đau nhức, bước chân nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Đoàn xe bên kia ra đi từng chiếc một, chỉ còn lại ba chiếc cuối cùng, hướng một cái phương hướng đi tới, xe đi vào từ của chính trang viên, trực tiếp lái đến cổng biệt thự hai tầng.

Tuần Tu híp mắt nhìn chằm chằm cửa xe mở ra, thấy xe lăn ở dừng bên ngoài, ánh mắt nhìn người đàn ông mặt đen, nhàn nhạt nói một câu: "Không cần xe lăn."

Người đàn ông khẽ kích động, ra hiệu cho người đàn ông bên cạnh, lập tức tiến lên ôm lấy Tuần Tu, chuẩn bị xoay người đi vào trong nhà.

"Ngồi xe lăn." Tuần Tu hơi nhíu lông mày, ra tiếng.

Người đàn ông có chút ngốc lăng, rồi mắt liếc người đẩy xe lăn, nhẹ nhàng đem Tuần Tu đặt trên xe lăn, đẩy đi vào trong nhà.

Tuần Tu một tay lau tay của mình, tựa vào xe lăn, cúi đầu trầm tư.

13. Chương 13

Tháng hai ở cái thế giới này rất náo nhiệt, bây giờ là tết ta, là lúc để nghỉ ngơi và đi du lịch trong năm, cũng là lúc giới giải trí sôi động nhất.

Thiên Khải Phong Vân lần đầu cũng định chiếu đầu tháng hai, các phim điện ảnh khác cũng lần lượt chiếu, trên đường chật chội, ngay cả công việc của Liễu Y ở hội sở, cũng bắt đầu cho nghỉ tết, các ngành các nghề khác cũng thế, mọi người vui mừng đón chào năm mới

Liễu Y căn cứ vào thời gian Tiền Văn Phương giao phó, điều chỉnh lại thời gian nghỉ ngơi của cô, ở nhà chờ Tiền Văn Phương sắp sếp

Ghé vào cửa sổ, nhìn chằm chằm dưới lầu có đám người sung sướng đi qua, xe lưu động thật dài hợp tấu âm nhạc, Liễu Y sờ lên nhịp tim của cô, vẻ mặt có chút tối, náo nhiệt sôi trào làm thức tỉnh kỷ niệm chôn giấu thật lâu trong Liễu Y, nhớ lại ngày cuối cùng ở thế giới kia được sung sướng, ánh mắt xa xăm, được rồi, không van xin ba mẹ có thể làm bạn bên cạnh cô mãi mãi, chỉ có thay thế bọn họ sống tiếp, nếu cô được hạnh phúc, bọn họ cũng sẽ yên lòng thôi.

Liễu Y chợt nhớ tới mẹ của thân thể này, vẻ mặt biến đổi, đưa tay xoa xoa đầu, xoay người cầm điện thoại di động lên, do dự một chút, nên gọi điện thoại hay không đây.

Sau mấy câu trao đổi, nghe bên kia có chút âm thanh kích động, Liễu Y hơi nhíu nâng chân mày, bình tĩnh lại hàn huyên thêm mấy câu, trấn an một chút, mới cúp điện thoại.

Nghĩa vụ nên làm, Liễu Y sẽ thay thân thể này hoàn thành, nhưng mà không có cách để làm người thân như một nhà, có lẽ thời gian mới có thể thay đổi tất cả, mà Liễu Y bây giờ, cũng chỉ có thể làm việc mà cô có thể làm.

Sau khi nghe được tiếng gõ cửa, Liễu Y cúi đầu chỉnh sửa một chút lễ phục từ trong tủ quần áo lấy ra , không chú ý cô còn mặc một chiếc áo lông rất dày, đi ra cửa, rồi mở cửa.

Tiền Văn Phương thở hổn hển, ghé vào khung cửa, ngẩng đầu nhìn Liễu Y không trang điểm, hừ một tiếng, "Chị biết ngay em sẽ có bộ dạng như thế này, cho chị vào đi, bộ dạng em như thế này thì đừng có nghĩ sẽ gặp được may mắn."

Liễu Y vội vàng tránh ra, tiến tới bên cạnh Tiền Văn Phương hỏi: "Hiện tại cũng quay xong rồi, chị Tiền à, tiền kia lúc nào thì có vậy?"

Tiền Văn Phương không tức giận ngược lại còn cười: "Hiện tại toàn bộ công ty cũng biết chị chuyên gia đòi nợ , người của phòng tài vụ vừa thấy chị, xoay người chạy mất, yên tâm đi, chị đã gửi vào tài khoản cho em rồi, chị chỉ là vội quá nên quên nói cho em biết."

Liễu Y ánh mắt sáng lên: "Thật sao."

Tiền Văn Phương gật đầu, bất đắc dĩ nói: "Thật ra, em tự mà kiểm tra đi, không phải rõ ràng trong đó sao, nhanh lên một chút, quần áo này em đổi cho chị."

Liễu Y thuận theo đi theo Tiền Văn Phương, nghe lời mở tủ treo quần áo ra, lần nữa đổi bộ lễ phục, ở trước mặt Tiền Văn Phương đi qua đi lại một vòng, mới đi đến trước gương, híp mắt nhìn một chút, ngay sau đó nói: "Tạm được, cùng cái hồi nãy không khác nhau lắm."

"Em thẩm mỹ kiểu gì thế, kém quá đi, có được hay không, đi thôi. " Tiền Văn Phương liếc mắt, nhớ tới cái gì, nhỏ giọng tiến tới bên tai Liễu Y hỏi: "Em thật chuẩn bị xong rồi sao."

Liễu Y khoát tay: "Yên tâm đi, chỉ cần em xuất hiện, Tần Văn với này Dương Vanh nhất định sẽ tìm tới, lâu như vậy, bọn họ không chừng cũng tức hộc máu rồi."

Tiền Văn Phương hoài nghi liếc nhìn, ngay sau đó tỉnh táo lại, nhỏ giọng mà nói ra: "Nếu như không được thì coi như xong, trường hợp lần này tổng giám đốc công ty cũng có mắt, đừng có mà chữa tốt thành xấu."

Liễu Y cúi đầu sờ sờ lễ phục, cầm áo lông bên cạnh mặc vào, ưỡn ngực ngẩng đầu: "Yên tâm, không được cũng phải được, đây là cơ hội để xoay mình."

Nghĩ thầm, coi như về sau không đóng phim nữa, cũng phải bỏ danh hiệu tiểu tam của thân thế này.

Liễu Y đi ra cửa, mang giày da vào, rồi định đi ra ngoài.

"Đổi thành giày cao gót đi." Tiền Văn Phương kéo Liễu Y lại, trừng mắt liếc.

Liễu Y cúi đầu nhìn cái váy, chớp hai cái mắt: "Chị Tiền à, căn bản không nhìn ra đâu, yên tâm đi." Liếc nhìn Tiền Văn Phương lại muốn dạy dỗ cô, vội vàng nói: "Giày đáy bằng thì cũng có chỗ tốt của giày đáy bằng."

Tiền Văn Phương nhất thời ngừng nói, mắt liếc, "Được rồi, tùy em vậy."

Xe đi đến rạp chiếu phim, rồi mở cửa ra, Liễu Y nhìn người người chen nhau ngoài cửa sổ, lúc này mới có chút cảm nhận được hiệu ứng của minh tinh, quay đầu liếc nhìn Tiền Văn Phương, nhỏ giọng hỏi: "Làm sao lại mà nhiều như vậy người, chị Tiền."

Tiền Văn Phương nhàn nhạt thoáng nhìn: "Em cho rằng chỉ có mình em à, Lục Thanh, Tần Văn, cái nào không phải đỏ rực cả nửa bầu trời người sao, ngay cả sau lại có Đào Tinh Tinh, cũng là tiểu minh tinh, còn có mấy ngôi sao điện ảnh uy tín lâu năm khác nữa, mặc dù chỉ diễn vai phụ, nhưng mấy người trong thời gian dài mê điện ảnh , hơn nữa mấy diễn viên khác trong công ty cũng sẽ đến, xuống xe đi, nghe theo sắp xếp nhân viên làm việc, biết không?"

Liễu Y sờ sờ cằm, gật đầu, phát hiện cô quá lạc hậu: "Biết rồi, chị Tiền, sẽ không thêm phiền toái cho chị."

Sau khi xuống xe, Liễu Y đi theo Tiền Văn Phương tới bên cạnh nhân viên làm việc, ngẩng đầu nhìn đám người bị cảnh sát ngăn lại, siết chặt tay, ngay sau đó phát hiện sau lưng hai người đi tới, còn muốn chờ chút, ai biết trùng hợp như thế.

Tần Vân kéo cánh tay Dương Vanh, nhìn chằm chằm bóng người quen thuộc bên cạnh Tiền Văn Phương, ôn hòa nói với Dương Vanh bên cạnh "Bên kia người tình cũ của anh, anh cũng không đi chào hỏi sao?"

Dương Vanh thân thể cứng đờ, mặt liền biến sắc, ngay sau đó khôi phục tao nhã lịch sự, mắt liếc Liễu Y đứng bên kia, xuy một tiếng: "Em biết đó, trong lòng anh chỉ có em, chúng ta mau đính hôn, tại sao lại quan trong chuyện xưa trọng, cái loại nữ nhân kia, đưa cho anh, anh đều không cần, sẽ không còn ghen chứ."

Tần Vạn hừ một tiếng, nếu như không phải là Dương vanh là người Dương gia, cô ta tại sao có thể để ý hắn, hắn và Liễu Y những chuyện kia, cô đã sớm tra rất rõ ràng, nếu hắn không muốn nói, cô ta cũng coi như không biết mà thôi: "Nhớ lời của anh là được, lần trước đề cử cô ta đi đóng phim, cô ta không cảm kích còn chưa tính, thế nhưng để cho người khác cho là em thích cô ta, hiện tại ánh mắt kia của người trong công ty, em nhớ tới tới liền ghê tởm."

"Anh sớm liền cùng em đã nói, cái loại nữ nhân kia, không cần thiết cho cô ta cơ hội, " Dương Vanh hung dữ nói.

Tần Vân mắt liếc, khóe miệng vãnh lên: "Em chỉ là vì anh còn hoản nợ mà thôi, anh cho rằng em nguyện ý nhìn này nữ nhân ở trước mặt của em xuất hiện à."

Dương vanh nhún vai, thâm tình nhìn về phía Tần Văn: "Trong mắt anh chỉ có em, lần này tuyên bố đính hôn, sẽ không người truyền những thứ ngổn ngang kia gì đó rồi, yên tâm đi."

Tần Vân cười duyên một tiếng, mắt giận: "Đi thôi, chúng ta đi xem một chút nữ nhân kia, em lại muốn biết, cô ta biết chúng ta đính hôn, vẻ mặt sẽ như thế nào."

Dương Vanh ngây cả người, ngay sau đó gật đầu: "Em nghĩ đi, anh đương nhiên cùng với…"

Liễu Y nhìn trong tay thứ tự sắp xếp, ánh mắt ngắm đến hai vị đang đến, ánh mắt lóe lóe, còn bên cạnh Tiền Văn Phương một phát bắt được Liễu Y, nháy mắt ra hiệu.

Liễu Y trực tiếp đem áo khoác ném cho Tiền Văn Phương, không có nhìn sau lưng hai vị đi tới, trực tiếp đi tới hướng thảm đỏ, bước chân thả chậm.

Mà Tần Vân cùng Dương vanh đi mau hai bước, đi tới bên cạnh Liễu Y dừng lại, lúc này, tới gần nơi này bên đám nhà báo rối loạn lên, đặc biệt là ký giả, nhìn phía trước ba vị đoạn thời gian xôn xao cư nhiên xuất hiện đồng thời, hưng phấn tuôn lên phía trước đi.

Tần Vân trên cao nhìn xuống mắt liếc Liễu Y, khóe môi nhếch lên trước sau như một tới nay ôn hòa nụ cười, có thể nói ra lời nói, chẳng phải nghe cảm động: "Thật không nghĩ tới, còn có thể nhìn thấy cô, tôi cho là cô lại bị công ty ngừng công tác."

Dương vanh phức tạp liếc nhìn Liễu Y, ngay sau đó đưa tay cầm cánh tay Tần Văn, "Người ở đây quá nhiều."

Tần Vân bị cái loại đó chán ghét ánh mắt, làm sao có thể bỏ qua cơ hội chế nhạo Liễu Y, bình thường ở công ty căn bản là không thấy, nhàn nhạt liếc nhìn Dương vanh, "Thế nào, mới vừa nói vậy , bây giờ đang ở trước mặt Liễu Y, anh lại không dám nói."

"Nhiều người ở đây nhãn tạp, bên kia còn có ký giả." Dương vanh cảnh giác mắt liếc trong đám người máy chụp hình sáng lên.

Tần Vân cười nhạo: "Chúng ta cũng không phải là người không nhận ra, người không nhận ra nhưng trước mặt chúng ta vị này, Liễu Y, cô còn có chiêu gì, đưa hết ra, có vài phần không biết không có ai nói cho cô biết, hôm nay tôi cùng Dương Vanh muốn đính hôn, đừng tưởng rằng diễn vai phụ được rồi, tôi có thể cho cô cơ hội , cũng có thể để cho cô về sau cũng nữa không có cơ hội."

Liễu Y mặt không chút thay đổi, tập trung tinh thần chú ý sau lưng tình huống, chờ một vị nhân vật mấu chốt đến, mà bên tai nghe Tần Văn mỉm cười nói qua những lời kia, không hề hay biết.

Tần Vân nhìn Liễu Y nửa điểm không cử động , giọng nói có chút không bình tĩnh, liền muốn khích bác nâng cảm xúc Liễu Y lên, chuyện này đã sớm đã làm một lần, nhưng lần này, hồi lâu cũng không còn động tĩnh.

Tần Vân hừ một tiếng, đưa tay đẩy Dương vanh bên cạnh trầm mặc, cười nói: "Xem ra, có anh ở đây, Liễu Y cũng không biết nói thế nào."

Dương Vanh vốn là cẩn thận, tại loại này trường hợp, càng thêm mặt ngoài công phu làm được nhà, hắn không bằng Tần Va7n như vậy không cố kỵ gì, liếc nhìn cách đó không xa ký giả nhìn chằm chằm bên này, khuyên Tần Văn, "Làm sao em lại loạn suy nghĩ, trường hợp này nên nói ít một chút."

Tần Vân hướng đám người nhàn nhạt thoáng nhìn, còn phất phất tay, cười nói, "Nhiều người tốt hơn, để cho người khác xem một chút, Liễu Y , chuyện lần trước tôi nhưng còn nhớ rõ, cô nằm ở lòng bàn chân tôi khóc nức nở."

Liễu Y phát hiện sau lưng Hàn Thần càng ngày càng đến gần, ngẩng đầu nhìn về phía Tần Vân cùng Dương vanh, chính là chỗ này hai người, khiến thân thể này hồn bay phách tán, chịu hết vu oan của người khác, nhìn Dương vanh đứng ở mặt bên của cô, Tần Vân càng ngày càng nhích lại gần cô, chợt lòng bàn chân Liễu Y vừa trợt, đảo phương hướng Tần Vân, một tay kéo cánh tay Tần Vân, rồi xoay ngược lại, đưa tay chộp bả vai Tần Vân, lòng bàn chân khống chế phân lượng hai người, nằm nghiêng ở trong ngực Tần Vân, nhìn Tần Vân kinh ngạc nhìn cô chằm chằm, ánh mắt Liễu Y thoáng qua một tia xảo trá.

Tình trạng đột nhiên xuất hiện này , khiến bên ngoài ký giả mật thiết nhìn chằm chằm chỗ này , nhanh chóng bấm máy chụp hình trong tay, mà một số người khác, há to mồm, Dương Vanh căn bản không kịp phản ứng, liền gặp được Tần Vân chủ động ôm lấy Liễu Y trượt chân, hai người tóc dài quấn quít, Tần Vân mặc lễ phục màu đỏ, mà Liễu Y mặc lễ phục màu xanh nước biển, hai người ôm nhau ánh mắt ký giả cùng người mê điện ảnh còn nhìn lẫn nhau, Dương Vanh nghĩ tới đây đoạn thời gian công ty lén lút lời đồn đãi, đưa tay liền kéo Liễu Y ra, kéo Tần Vân đi lên thảm đỏ, sắc mặt khó coi vô cùng.

Liễu Y mắt liếc bóng dáng của Dương vanh cùng Tần Vân, trầm mặc nháy hai cái mắt, mà sau lưng lúc chợt truyền đến một câu, "Tần Vân cô ta, cô đừng để ý."

Liễu Y xoay người nhìn sang, quả nhiên là đạo diễn Hàn, bên cạnh ông ta còn có một quý công tử nhìn hơi quên, nhỏ giọng nói:"Tôi không sao, cám ơn đạo diễn Hàn."

Hàn Thần nghiêng người liếc nhìn Hạ Thành Lâm bên cạnh còn chưa lấy lại tinh thần, đối với Liễu Y nói: "Vị này cô nên biết, Hạ tổng của công ty cô."

Ánh mắt Liễu Y sáng lên, lần này không chỉ bắt được đạo diễn Hàn, còn quen thêm được một con cá lớn ngay sau đó cúi đầu lễ độ nói: "Quen biết một chút, xìn chào Hạ tổng ạ, tôi là thủ hạ của chị Tiền - Liễu Y.

Hạ Thành Lâm nhìn lên nhìn xuống đánh giá, đây chính là Liễu Y nửa năm trước bị chính mình ngừng công việc sao, cùng lời đồn đãi tuyệt không giống như vậy, ưu nhã khoát tay áo, "Cô và Tần Vân..." Lập tức nghĩ tới tình huống bây giờ, nhìn thật sâu vào mắt Liễu Y, gật đầu với Hàn Thần: "Vậy tôi đi trước, tôi việc kia, anh cũng đừng quên."

Hàn Thần cười gật đầu, ra dấu với Hạ Thành Lâm, đứng bên cạnh Liễu Y, thu lại nụ cười: "Chuyện cô và Tần Vân, trong lòng cô tự hiểu đi, cô ta dù sao cũng đính hôn, cô đừng suy nghĩ vớ vẩn, chuyện này, trong giới giải trí này riết cũng quen thôi, xem cô chỉ có một mình, nếu không ngại thì cùng đi với tôi."

Liễu Y gật đầu, cầu còn không được, có vị này chống nạnh, chuyện cô và Tần Vân Dương vanh, sẽ đổ thêm dầu vào lửa, tự nhiên quen thuộc, đưa tay khoát tay Hàn Thần bước lên thảm đỏ, nghiên đầu nháy mắt với Tiền Văn Phương đang đứng đối diện nhân viên làm việc.

Tiền Văn Phương đưa tay giơ ngón tay cái, mới vừa rồi chiêu đó đủ khoe khoang, ánh mắt nhìn nhân viên làm việc bên cạnh hừ một tiếng, đường tưởng rằng các anh chị nhỏ giọng bàn luận, tôi không nghe thấy sao, căn cứ vào cảnh tượng vừa rồi, chắc chắn sẽ khẳng định, Tần Vân yêu Liễu Y, đoạt bạn trai của Liễu Y, mà Dương Vanh ngược lại yêu Tần Văn, chịu không nổi Tần Văn với Liễu Y bên nhau, mà Liễu Y khổ sở giãy dụa, tính tình thay đổi, tổng hợp lại từ trên xuống dưới, sẽ không nghĩ như thế đi.

Tiền Văn Phương nhìn bóng dáng của của Liễu Y với đạo diễn Hàn, tít trang đầu ngày mai nhất định sẽ có tấm hình này, xì căng đan, haizz, thật sự là như Liễu Y đã nói, chân tướng thật ra không ai biết, điều mà họ biết, chỉ là những gì họ nhìn thấy mà thôi.

14. Chương 14

Lần đầu công chiếu rất thành công, mà Tần Vân với Dương Vanh nhân cơ hội tuyên bố đính hôn thì không coi là thành công, cảnh mới vừa rồi trên thảm đỏ, đã in thật sâu ở trong lòng của ký giả và những người khác, nghi ngờ cũng có, kinh ngạc cũng có, sáng tỏ cũng có, mà lúc này sự thật đính hôn, ngược lại còn khiến mọi người có chút cảm thấy như đang giấu đầu lòi đuôi .

Mà Liễu Y ngồi ở trong góc trầm mặc, sắc mặt bình tĩnh, ngược lại khiến ọi người trong lòng suy đoán, đến cuối cùng là có chuyện gì xảy ra, là chuyện gì xảy ra cơ chứ.

Tin đồn trong quãng thời gian trước, bây giờ chỉ mới bắt đầu thôi.

Liễu Y hết sức chăm chú nhìn vào màn hình, bởi vì đây là lần đầu tiên cô diễn xuất, cô trợn to cặp mắt nhìn chằm chằm từng chi tiết của bộ phim, chỉ sợ một cái chớp mắt, mấy cảnh diễn của cô sẽ bị lướt qua.

Phim tiến triển đến một nửa, Liễu Y nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc, thả lỏng, thật sự không phí công, còn thấy được mặt, híp mắt nhìn khuôn mặt trên màn ảnh xa lạ mà quen thuộc, tựa như hỗn hợp linh hồn của cô với chủ nhân của thân thể thành một hình tượng mới, thấy cảnh phim, Liễu Y nhìn chằm chằm màn

ảnh, nhưng có chút không tin, đây thật là cô sao, từ đầu tới đuôi trên mặt không có vẻ mặt gì, thế nhưng ánh mắt, bao hàm tất cả tình cảm.

Liễu Y liếc Hàn Thần ngồi ở hàng đầu, không hổ là nổi danh đạo diễn, trong lòng cực kỳ cảm thán, chính mình loại gỗ mục, cũng có thể bị điêu khắc trở nên nhẫn nhụi như thế.

Nếu như nói lúc bắt đầu thì ký giả không có chú ý tới trong phim có nhân vật Liễu Y đóng, nhưng bắt đầu từ lúc ở trên thảm đỏ, liền theo bản năng chú ý tới Liễu Y đóng vai nữ sát thủ, không giống với Liễu Y trong thực tế, mà mang theo lạnh lùng với thùy mỵ, cảnh cuối cùng nằm trong ngực Lục Thanh đóng vai nam chính, mang theo sát khí tình yêu, rất cảm động, thật là để lại ấn tượng khó quên.

Hàn Thần không chút để ý mắt nhìn Liễu Y đang ngồi ở hàng ghế sau lưng trong góc đang giương mắt nhìn ông, khóe miệng cong lên, có lẽ ai cũng chưa từng chú ý, nhưng Hàn Thần lại biết, Liễu Y chắc chắn bị đả kích quá lớn, khuôn mặt của cô ta rất khó đạt tới hiệu quả biểu diễn, đây là lúc đang quay cảnh cuối, Hàn Thần mới phát hiện , nhưng Hàn Thần cũng không có nói ra , bởi vì thấy chính Liễu Y cô ta cũng không cảm giác chút nào, cái loại cảm giác mà trời sinh để đóng kịch, khiến Hàn Thần đối với Liễu Y rất rõ ràng, nhưng mà từ nay về sau để Liễu Y được đóng phim chắc cũng rất khó.

Cuối phim, vai nam chính với nữ chính cùng nhau bỏ nước Thiên Khải, bóng lưng hiu quạnh, dấu chấm cho cả chuyện xưa hạnh phúc mà tiếc nuối, trong rạp chiếu bóng vang lên tiếng vỗ tay, nhà sản xuất, đạo diễn, diễn viên, còn có giám đốc công ty Tân thần, lần đầu thành công.

Chỉ có Liễu Y thở dài, chân chính không ngờ, thì ra cô vẫn có có thể phát hiện ra mặt này, xem ra chỉ cần có thích hợp nhân vật bản thân, có lẽ nên thử một chút, dù sao có tiền thì chuyện gì cũng qua được, khóe miệng mấp máy.

Tiếp theo là lễ chúc mừng của công ty, đối với cái này thì Liễu Y nói với Tiền Văn Phương trực tiếp đưa cô về nhà.

"Làm sao em không đi được chứ, biết nhiều người cũng tốt." Tiền Văn Phương thở dài một tiếng, oán trách nhìn Liễu Y.

Liễu Y vội vàng nói: "Lái xe thì nhìn phía trước, chị Tiền à, mạng nhỏ quan trọng hơn."

"Em … " Tiền Văn Phương nhìn về phía trước, thao thao bất tuyệt: "Nên thừa dịp cơ hội, cùng với đạo diễn Hàn giao hảo một chút, sẽ luôn có nhân vật thích hợp với em."

Liễu Y nói: "Chị Tiền, mua bán không phải gấp gáp, thảm đỏ chuyện kia qua rồi thì nói tiếp, em cảm thấy được, công ty sẽ xử lý, yên tâm đi, coi như không đi lễ chúc mừng đó, nếu là cơ hội của chúng ta, thì cũng là của chúng ta."

Tiền Văn Phương suy nghĩ một chút, không cam lòng gật đầu: "Vậy trước cứ như thế đã, bắt đầu ngày mai, xem chừng em lại được trang đầu đề, chính em một người ra ngoài chú ý một chút, lúc ra cửa, những ký giả kia chỗ nào cũng có thể đuổi theo đó."

Liễu Y há hốc mồm, quay đầu nhìn Tiền Văn Phương đang nghiêm túc nhắc nhở, nhỏ giọng mà nói thầm: "Không thể nào, chị Tiền à, không kinh khủng như vậy chứ, muốn theo dõi, cũng là theo dõi hai người kia chứ?"

Tiền Văn Phương xuy một tiếng, "Không nghe lời chị nói, bất lợi ngay trước mắt, em làm chấn động lớn như thế, những ký giả kia sẽ bỏ qua cho em sao, suy nghĩ một chút lần em bị người ta ngăn ở trong quán cà phê đó."

Liễu Y hồi tưởng trí nhớ của thân thể này, quả nhiên có này đoạn đó, cả người run lên, những ký giả kia cũng quá là mạnh mẽ, ngay sau đó gật đầu, nghiêm túc bảo đảm nói: "Yên tâm, em chắc chắn sẽ không chống lại những ký giả kia."

Liễu Y vừa bảo đảm, vừa tự hỏi bản thân cô cách giải quyết, dù sao công việc kia vẫn phải làm, căn bản cuộc sống không biết trước được: "Nếu không thì em đi ra ngoài tránh hai ngày."

Tiền Văn Phương nhàn nhạt thoáng nhìn: "Em tránh đi đâu chứ, em ở Thành Đô chỉ biết mỗi chị, bọn bè của em cũng đừng nghĩ rồi, không đem ngươi bán là may rồi."

"Chuyện này tự em sẽ xử lý, chị Tiền, bảo đảm sẽ không để cho ký giả thấy được, bảo đảm sẽ không cho chị thêm phiền toái, được không?" Liễu Y thương lượng chắc chắn.

Tiền Văn Phương khẽ cười: "Được rồi, chính em tự xử lý, đừng giống lần trước gọi điện thoại cho chị, chị sẽ yên tâm."

Xe đậu ở cửa chung cư Văn Hưng, Tiền Văn Phương ánh mắt trầm xuống, kéo Liễu Y đang chuẩn bị xe, lắc đầu một cái, ngẩng đầu xem thử, Liễu Y nhạy bén nhìn sang, quả nhiên đã có mấy người lén lút xuất hiện tại cửa, suy nghĩ một chút: "Chị cứ để cho em xuống xe đi, chị Tiền, chị công ty còn có việc, nơi này tự em đối phó."

Tiền Văn Phương nhìn thật sâu mắt Liễu Y, gật đầu: "Được rồi, chính em chú ý một chút."

Xe tiếp tục đi lên phía trước,ngừng lại ven đường, phất phất tay với Liễu Y, Tiền Văn Phương trực tiếp lái xe tới công ty.

Liễu Y che kín áo khoác, xem xét trong khoảng cách xa, lắc đầu, mấy người này ôm cây đợi thỏ, nhất định sẽ đụng phải, nhớ tới cái gì đó, cúi đầu nhìn qua áo khoác với lễ phục, ngay sau đó ngoắc chiếc taxi, đi tới hội sở.

Liễu Y từ cửa sau cà thẻ tiến vào, chạy đến cửa phòng nghỉ ngơi, móc ra cái chìa khóa chuẩn bị mở cửa.

"Khụ..." Hà Dương bình tĩnh tựa vào vách tường khúc quanh sau lưng Liễu Y, mới vừa rồi vừa lúc phòng quan sát, thì nhìn thấy người lén lén lút lút đi vào từ cửa sau, hí mắt nhìn chằm chằm Liễu Y cứng ngắt ở trước cửa, khóe miệng khẽ cười: "Thế nào, từ buổi họp báo đến đây sao, cùng công nhân vệ sinh ở hội sở của tôi sao giống nhau thế."

Liễu Y đưa tay đánh lên trán một cái, làm sao lại quên cảnh giác rồi, từ từ xoay người nhìn sang, chỉ thấy người hút thuốc lá bên kia, trợn to hai mắt, điếu thuốc trong tay nhanh chóng rơi xuống đất.

Hà Dương không thể người, Liễu Y không trang điểm, xem ra đẹp đẽ động lòng người, Liễu Y trang điểm, rực rỡ hẳn lên, anh ta tiến lên hai bước, đi quanh Liễu Y một vòng, sắc mặt trầm xuống: "Liễu Y, cô rốt cuộc là ai?"

Liễu Y khẽ dựa vào cửa, đôi tay ôm khoanh trước ngực, liếc nhìn Hà Dương, "Hà quản lý, tôi có thể thay quần áo trước được không, mặc dù nhiệt độ hội sở củng rất ấm, nhưng là, anh muốn hỏi tôi ở chỗ này sao."

Hà Dương trầm mặc nhìn chằm chằm Liễu Y, gật đầu: "Tôi chờ cô ở phòng làm việc, cô không nói, tôi cũng có thể điều tra ra."

Liễu Y gật đầu, nhìn Hà Dương xoay người rời đi, đưa tay đập cửa nghỉ ngơi một cái phòng, không có khống chế xong sức lực, cửa gỗ khẽ biến hình, Liễu Y nhìn chằm chằm cửa, vội vàng đưa tay xoa xoa tóc, coi như không phải cô, mở cửa đi vào.

Liễu Y thay xong đồng phục làm vệ sinh, cuối cùng, đem lễ phục với áo khoác, nhét trong vào tủ chứa đồ, cầm túi xách lên lên, đi tới lầu ba.

"Vào đi." Hà Dương tựa vào trên ghế sa lon, nhìn cửa từ từ đẩy ra, cười nhạo một tiếng, "Liễu Y, cô đi vào nhanh cho tôi."

Liễu Y hết chần chứ, đi thẳng vào phòng làm việc, tiện tay đóng lại, giơ túi xách lên thoải mái đối diện Hà Dương, dựa vào trên ghế sofa, hất cái cằm lên: "Hỏi đi, tôi còn chưa ăn cơm tối đấy."

Hà Dương cười cười, một tay cọ xát cằm: "Cô chính là Liễu Y của công ty Tân Thần sao?"

Liễu Y sững sờ, ngay sau đó gật đầu: "Chỉ trong một lát, liền tra ra được rồi."

Hà Dương đưa tay chỉ phía sau Liễu Y, Liễu Y theo tầm mắt nhìn sang, ánh mắt lóe lóe, sau lưng cách đó không xa TV trên vách tường, đột nhiên có hình ảnh ôm nhau trên thảm đỏ, người đưa tin lựa lời uyển chuyển, phía dưới phụ đề viết, đại bài minh tinh dũng cảm quên mình, cùng nghệ sĩ công ty hiểu nhau không cần phải nói.

Liễu Y mím môi một cái, này cho dầu vào lửa rất tốt, không phải sao, ngay sau đó xoay người nhìn Hà Dương đang hả hê: “Anh đều biết, vậy thì hỏi tôi làm chi nữa, tôiđi xuống ăn cơm tối trước đây.”

Hà Dương vội vàng ngăn lại: “Đừng nóng vội, tôi giúp cô gọi cơm tối, chúng ta nói chuyện một chút .”

Liễu Y vừa nghe, thần kinh run lên, một tay đưa ra, ngón tay cọ xát, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Hà Dương, ngay sau đó nói: “Một vấn đề, 100.”

Hà Dương bật cười, cái thói quen này, sẽ không phải là Tuấn thiếu dạy hứ chứ , gật đầu, ”Được thôi

Liễu Y đang ngồi, ánh mắt sáng lên: “Hỏi đi, biết gì đều nói hết không giấu diếm.”

”Làm sao cô tới hội sở làm công nhân vệ sinh? “ Hà Dương nghi ngờ hỏi

“Không có gì cả không có tiền thôi, nghệ sĩ cũng có lúc đói.” Liễu Y nói thẳng.

Hà Dương nghẹn lời: “Mấy công việc khác cũng được mà, tại sao làm công nhân vệ sinh.”

“Công việc này không có cạnh tranh, thích hợp với tôi nhất.” Liễu Y nói.

“Cô và Tần Vân còn có cái gì kia, ” Hà Dương không nói ra tên.

“Dương Vanh.” Liễu Y nhắc nhở, một tay đếm số câu.

“À đúng rồi Dương Vanh, cô và bọn họ rốt cuộc xảy ra chuyện gì.” Hà Dương có chút nhiều chuyện hỏi.

“Cuộc tình tay ba chứ sao.” Liễu Y thẳng thắn.

Hà Dương mắt liếc nhìn Liễu Y không thèm quan tâm chút nào: “Vậy hồi nãy chuyện gì xảy ra, tôi nhớ được trước kia giống như nói cô là người thứ ba, hiện tại thì lại khác là sao.”

“Dương Vanh.” Liễu Y vô cùng vui lòng nhắc nhở.

“Đúng, hiện tại nói Dương Vanh là người thứ ba.” Hà Dương không ngờ chân tướng lại như vậy, sớm biết mới vừa rồi trước hết gọi điện thoại hỏi Thành Lâm một chút rồi, chuyện của công ty Tân Thần, anh ta chắc là biết rõ nhất .

“Thật ra thì vẫn là quan hệ tình tay ba.” Liễu Y lại vòng trở lại đề tài.

“Tôi thấy cô hình như không hề quan tâm tới thì phải?” Hà Dương cười như không cười.

Liễu Y gật đầu: “Chuyện hôm qua như nước chảy về đông, mãi xa ta không sao giữ được, mà giữ tới giữ lui, thì thành kẻ thù luôn chứ sao nữa.”(*)

(*)Câu chị nói là trong bài “uyên ương hồ diệp mộng” gì đó mình hok bik nữa, mà 4 câu đầu của bài chị sửa lại 2 câu sau, nguyên gốc của nó là thế này:

Chuyện hôm qua như nước chảy về đông

Mãi xa ta không sao giữ được

Hôm nay lại có bao chuyện ưu phiền làm rối cả lòng ta

Rút dao chém xuống nước, nước càng chảy mạnh

Hà Dương ha ha cười, phát hiện thêm được điều mới ở Liễu Y, sức lực mạnh mẽ như thế, bây giờ lại còn có chút hài hước, thật sự là không ngờ được: “Liễu Y, làm trợ lý cho tôi đi, tôi cấp lương tháng 8000, như thế nào?”

Liễu Y nhàn nhạt thoáng nhìn: “Tôi chỉ thích hợp làm công việc đơn giản một chút, dùng sức lao động của mình đổi lấy thù lao, thế là được rồi.”

Hà Dương nhìn thật sâu vào mắt Liễu Y: “Về sau cô không có ý định đóng phim tiếp tục sao?”

“Không nói chính xác được, phải xem sao đã? ” Liễu Y biết chị Tiền đối với cô lòng tràn đầy hi vọng, mà đóng phim tiền cũng nhiều, nhưng vấn đề là vai diễn, khó có thể có được, thích hợp với bản thân cô, thật sự rất ít.

Hà Dương gật đầu một cái: "Cô tới đây, có người biết không vậy?"

Liễu Y ngẩng đầu mắt liếc: "Chỉ có mình anh thôi."

"Tôi thật vinh hạnh quá, hoan nghênh hoan nghênh." Hà Dương khẽ cười, cực kỳ hài lòng, ngay sau đó nhớ tới cái gì đó, nói: "Nếu như muốn tiếp tục làm việc, về sau ít xuất hiện tại đại sảnh, cô có lẽ không biết, nơi này ngôi sao thường ra vào, cô biết là có ý gì không."

Liễu Y nhớ tới lời nhắc nhở của chị Tiền tỷ, nhìn Hà Dương từ trên xuống dưới, muốn nói lại thôi.

"Biết rồi, nơi này người ra vào đều là người có địa vị xã hội cao ở Thành Đô, những công ty giải trí kia, cùng với hội sở của tôi cũng có quan hệ nhất định, không chừng, Tân Thần cũng có, cô nên hiểu ý của tôi." Hà Dương nhàn nhạt thoáng nhìn.

Liễu Y năm năm tận thế đã thấy qua rất nhiều, những phụ nữ mà không có năng lực tự vệ, cuộc sống trôi qua, tận mắt nhìn thấy điều đó, Hà Dương nói như vậy , Liễu Y sao không hiểu được chứ, gật đầu, bình tĩnh nhìn Hà Dương: "Đây là chuyện của anh, không liên quan tới tôi, tôi chỉ là công nhân vệ sinh mà thôi."

"Cô cũng không muốn tôi giúp cô tìm người giúp đỡ sao ?" Hà Dương thử hỏi.

Liễu Y lắc đầu một cái: "Sống như thế, tôi càng thấy không được, bụng tôi đói rồi, câu chuyện hôm nay đến đây thôi, tổng cộng mười ba vấn đề, tôi lấy chẵng cho anh, đưa tôi 1000 được rồi."

Hà Dương ánh mắt lộ ra tò mò, rồi cười một tiếng, gật đầu, "Được rồi, hôm nay đến này thôi, lần sau tiếp tục."

"Về sau cứ theo quy định cũ." Liễu Y mắt chớp chớp, cơ hội như thế càng nhiều càng tốt, người như Hà Dương, căn bản đối với cô chỉ là nữ minh tinh hạng ba chắc chắn sẽ không ý nghĩ gì khác, chỉ là có chút ngạc nhiên mà thôi, người nhàn rỗi, sẽ suy nghĩ nhiều.

15. Chương 15

Sắc trời đã tối, trước trạm xe của chung cư Văn Hưng, một chiếc xe buýt đang ngừng lại, cửa xe mở ra.

Liễu Y chậm rãi bước xuống xe, cúi đầu nhìn qua đồng phục làm việc màu xám tro, đưa tay đè cái mũ xuống trên đầu, mắt liếc cửa chung cư vẫn còn bóng của ký giả, làm bộ như người đi đường, tránh tầm mắt ký giả, cúi đầu quẹo vào trong căn hộ.

Một đường tránh né, đến cuối lầu, sau khi mở cửa, tiện tay đóng lại, rồi cô khẽ dựa vào cửa, hít sâu một hơi, sau đó đem cái mũ trên đầu ném vào tủ giày giày thượng ném, cất bước đi vào phòng khách, đi tới phía trước cửa sổ, từ bệ cửa sổ nhìn xuống dưới, Liễu Y thở dài một tiếng, là chuyện gì đang xảy ra chứ, làm sao lại giống như Tom & Jerry vậy trời.

Nhưng bây giờ đã như thế rồi, thì dù như thế nào đi nữa, cũng chỉ có thể tiếp nhận, một mất một còn mà thôi, nhưng mà, chắc qua tầm vài ngày, họ cũng sẽ phải quên thôi.

Sáng hôm sau, Liễu Y mới vừa mở mắt ra, thì nghe điện thoại di động bên tai kêu lên, từ trong chăn vươn tay ra cầm điện thoại di động lên.

"Chị Tiền, thế nào sớm như vậy mà gọi điện thoại rồi." Liễu Y ngáp một cái, ngồi thẳng thân thể.

Tiền Văn Phương nắm tờ báo trong tay, tâm tình kích động không để ý tới gì nữa "Liễu Y, em xem báo chưa?"

"Em còn chưa rời giường đây này, chị Tiền à." Liễu Y hiếm khi được nghỉ ngơi, đang muốn bồi bổ giấc ngủ.

"Đánh thức em sao." Tiền Văn Phương lúc này mới nhớ tới, nhỏ giọng nói: "Chị nói em nghe này, chiêu của em dùng ngày hôm qua rất tốt, thay đổi cả càn khôn luôn, hiện tại qua báo chí đã lật lại nửa chuyện năm trước, hơn nữa còn phân tích nguyên nhân, xóa bỏ kết luận em trước kia dây dưa Dương Vanh ."

Liễu Y dụi dụi con mắt, "Chị Tiền à, thật sao?"

“Đương nhiên là thật, trong tay chị phần còn cầm tờ báo này, cũng có một tấm hình trong trường học của em, chứng thật em và Dương Vanh trước kia là một đôi.”

“Trước kia thì làm sao lại không nghĩ tới điều này, tới bây giờ mới…”

“Trước kia, trước kia thì ai sẽ chỉ vì em mà điều tra những thứ này chứ, như bây giờ đó, nhưng mà cũng chỉ là đồn thổi quan hệ của em với Tần Văn mà thôi, mới có thể đi điều tra mấy chuyện trước kia.”

“Có thể điều tra ra là được rồi, đây mới là mục đích của chúng ta, bị cướp bạn trai, dù sao vẫn hơn là phải làm tiểu tam.”

“Đúng, cũng không biết công ty hiện tại sẽ xử lý như thế nào nhỉ?”

“Coi như ngừng công việc của em, em cũng chẳng có sao.”

“Chắc không đâu, ngày hôm qua tổng giám đốc không phải cũng nhìn thấy à.”

“Em làm sao lại không biết, em chỉ gặp qua Hạ tổng của công ty.”

Tiền Văn Phương nhớ tới, cười hắc hắc: “Em làm sao lại không nhớ tên người này chứ, trước kia chị đã nói qua với em rồi đó, Hạ tổng chính là tổng giám đốc công ty chúng ta, nhìn như vậy chứ, công ty cũng sẽ không bắt tội em đâu, chắc chỉ có thể khiến Tần Văn ngậm bồ hòn làm ngọt thôi, giải thích thì chính là che dấu, chỉ có thể đè xì căng đan xuống thôi, lời của em, cũng sẽ làm cho người ta chú ý, chỉ là, em đừng tìm tới mấy ký giả kia, càng im lặng đối với em càng có lợi, chúng ta chỉ cần để cho người khác biết, em mới chính là người bị hại là được rồi.”

Liễu Y nghe Tiền Văn Phương phân tích, gật đầu: “Biết rồi, chuyện này cứ như vậy đi, dù sao đạt được mục đích của mình là được, Tần Văn với dương Vanh có ra sao, cũng chẳng có liên quan tới em.”

”Chị cũng nghĩ như vậy, em ở yên trong nhà đi, chị cảm thấy được qua ít ngày, em cũng nên nhận thêm kịch bản đóng phim rồi, em diễn vai sát thũ không tệ, hơn nữa hiện tại mượn thêm chuyện của Tần Văn Dương Vanh, sẽ có người mời em đóng phim thôi, em an tâm ở nhà chờ chị thông báo là được, biết chưa? Tiền Văn Phương càng nghĩ càng vui.

“Biết rồi, chị Tiền, chị yên tâm đi.” Liễu Y nhỏ giọng nói ra, rồi cúp điện thoại, lắc đầu, Tiền Văn Phương nói, hiện tại bây giờ, quả thực danh tiếng cũng được cải thiện, đặc biệt là mấy ký giả đang ở dưới lầu, khiến Liễu Y hiểu được cảm giác bị paparazzi theo dõi là như thế nào, không thể không nói, thất bại cũng tại xì căng đan, mà thành danh cũng do xì căng đan, haizz

Mà bởi vì chuyện của Liễu Y bị Hà Dương phát hiện, cho nên, Liễu Y thuận tiện có thêm mấy ngày nghỉ.

Mấy ngày nay, Liễu Y tương đối ngoan ngoãn ở nhà, tránh né ký giả tập kích, thật may là nhà bếp đã dự trữ đầy lương thực, cũng không lo bị đói, nhưng mà, ăn thức ăn ở hội sở quen rồi, bây giờ ăn lại thức ăn cô tự làm, Liễu Y mới phát hiện ra, cô làm đồ ăn quả thật là rất khó ăn, nhưng vì quý trọng lương thực, Liễu Y cũng không có gì rối rắm.

Mỗi ngày, Tiền Văn Phương cũng gọi điện thoại báo tin cho Liễu Y, sự việc đang phát triển theo hướng nào, mà công ty cũng đè xì căng đan xuống, nhưng người nên biết, thì đều biết hết.

Mặc kệ Tần Vân có thích Liễu Y hay không, nhưng lại cướp bạn trai của Liễu Y, đây là sự thật không thế thay đổi, mà Dương Vanh thì mặc kệ hắn ta có nhúng tay vào giữa Liễu Y với Tần Vân hay không, nhưng là hắn đá bạn gái cũ, cặp với ngôi sao tần Văn hạng A, cũng là sự thật không thể thay đổi, tuy chuyện này, làm cho ba người càng được chú ý, nhưng kết quả lại không giống nhau.

Liễu Y là một người bị hại, nên được đồng tình nhiều hơn.

Mà Dương vanh là một người thế lực, vốn là khuynh hướng tốt đẹp tiền cảnh, bởi vì chuyện này, tìm hắn quay phim cùng quảng cáo bắt đầu giảm bớt.

Cuối cùng chính là đại tỷ Tần Vân, khen chê khác nhau, hình tượng lương thiện bị giảm bớt nhiều, nhưng bởi vì bản thân là đại bài, sự nghiệp không có chịu ảnh hưởng quá lớn, mà công ty bổ túc kịp thời, cũng ít nhiều văn hồi một chút mặt mũi, chỉ là Tần Văn với Dương Vanh chuẩn lễ đính hôn bị rất lâu, lại phải làm khiêm tốn một chút, sau ba ngày, chỉ mời chút người làm tiệc rượu tượng trưng.

Chân tướng cũng được, xì căng đan cũng được, đều có một thời gian thôi, mặc dù còn có người suy đoán, ba người này rốt cuộc quan hệ thế nào, nhưng sự thật cuối cùng, cũng chỉ là Tần Vân cùng Dương Vanh đính hôn, mà Liễu Y là người bị oan uổng, lấy được đồng tình mà thôi, về phần Tần Văn rốt cuộc có ý gì với Liễu Y, cũng chỉ là lẫn nhau suy đoán mà thôi.

Liễu Y ở nhà một tuần lễ, đợi đám người dưới lầu tản đi, sau khi được Tiền Văn Phương đồng ý, mới yên tâm tiếp tục đi làm.

Tiền lần trước quay phim, Liễu Y đã kiểm tra rồi, nhưng so sánh với việc bế người đàn ông bệnh tật kia nửa tiếng vẫn không có được nhiều hơn, thật là đả kích Liễu Y, cô vô cùng buồn bã, nhưng mà, tính đi tính lại, làm việc ở hội sở ba tháng, cộng thêm thu vào ngoài định mức, tài khoản cũng có hơn một vạn, so với lúc trước thì điều này cũng khiến Liễu Y rất vui.

Cho nên, công việc vẫn là phải làm, tối thiểu, có thể bảo đảm cuộc sống, hơn nữa, người phụ trách hội sở Hà Dương cũng không bởi vì Liễu Y là một ngôi sao hạng ba mà chận cửa, làm việc để sinh sống thì nên làm công việc mình đã quen, đối với Liễu Y mà nói, không còn gì tốt hơn như thế.

Ngày hôm nay, sau khi tan việc, Liễu Y chạy thẳng tới phòng ăn, đi tới cửa sổ, chỉ thấy

đầu bếp mập cứng ngắt để muỗng cơm xuống.

"Chú Mập, như cũ nha." Liễu Y bưng cái mâm, ngẩng đầu chờ đợi.

Chú Mập rồi rắm liếc nhìn, nhanh chóng lấy một phần đưa ra, đôi mắt nhìn chằm chằm Liễu Y lấy quá trời thức ăn, thầm nghĩ, ba tháng quá, ăn nhiều như vậy, làm sao vẫn không thấy béo lên nhỉ.

Liễu Y bưng cái mâm, đi tới trước bàn ăn, để xuống, rồi vùi đầu bắt đầu ăn.

"Khụ..." Hà Dương từ lần trước biết Liễu Y là nghệ sĩ, nên đặc biệt chú ý Liễu Y một chút, nên cũng có chút hứng thú.

Liễu Y là một nghệ sĩ, cũng đang làm công việc cực khổ nhất hội sở, chính là chuyện không thể tưởng tượng nổi, mà Liễu Y trải qua những chuyện kia, Hà Dương xem ra, thật sự quá phức tạp, mặc dù nói không biết đến bây giờ lại phát triển như thế nay, là trùng hợp hay cố ý, nhưng Hà Dương có thể từ trong nhìn ra, Liễu Y làm như thế cũng có tác dụng nhất định, mà nếu như là vậy, thì bây giờ Liễu Y đã thoát khỏi khốn cảnh, tại sao còn làm công nhân làm vệ sinh chứ.

Liễu Y ngẩng đầu nhìn, vội vàng nuốt thức ăn trong miệng, mắt sáng rực lên, tiến lên trước: "Thế nào, anh lại có vấn đề muốn hỏi tôi sao?"

Hà Dương cười như không cười mắt liếc trước mặt Liễu Y toàn là bát đĩa, nói: "Cô ăn nhiều quá, hèn chi kinh phí chi cho phòng ăn sao lại tăng lên tăng lên, thì ra là như thế này sao?"

"Chú Mập nấu rất ngon." Liễu Y nói tránh vấn đề chính.

Hà Dương cười cười: "Nghệ sĩ không phải phải giữ eo sao, phải khống chế ăn uống sao, hay là, cô không tiếp tục đóng phim nữa sao."

Liễu Y lắc đầu một cái, nhàn nhạt thoáng nhìn, cúi đầu tiếp tục.

"Cô..." Hà Dương đã nhớ ra, một tay vỗ trán: "100."

Liễu Y nhanh chóng ngẩng đầu lên, nháy hai cái mắt: "Người ta như thế nào, tôi không rõ lắm, tôi không cần khống chế gì cả, công việc bây giờ lượng vận động rất lớn, đây là năng lượng cần thiết, hơn nữa cái này với đóng phim không liên quan với nhau."

Hà Dương gật đầu, mắt liếc Liễu Y không cần thiết chút nào mà đang mãnh liệt ăn, thở dài một tiếng: "Cô hiện tại danh tiếng khôi phục như cũ, cô còn tính làm công nhân làm vệ sinh sao, cô cũng không có suy nghĩ gì sao?"

Mặc dù Liễu Y cảm thấy Hà Dương này quá tò mò, nhưng mà, sẽ không thể để tiền bay mất: "Tôi cảm thấy công việc này rất tốt, chủ yếu nhất bao ăn, báo viết những thứ kia rồi cũng sẽ có thay đổi thôi, mặc

dù tôi bỏ được danh hiệu tiểu tam , nhưng là chỉ là, Tần Văn với Dương Vanh cũng được chú ý đó thôi, sẽ có người nói rằng, tôi léng phéng Tần Văn rồi sao."

"Cô…" Hà Dương lắc đầu, anh chưa bao giờ gặp qua người không chịu được đẳng chân lên đẳng đầu, nếu là nghệ sĩ khác, đã sớm nhân cơ hội này rồi: "Cô ở trong này, thì không sợ về sau người khác lấy ra chuyện cô ra nói, nhưng bây giờ theo tôi biết, báo chí cũng đang tò mò chuyện của cô, chắc chắn sẽ có người nhận ra."

Liễu Y dừng lại: "Anh đang lo lắng cho tôi sao?"

Hà Dương nghẹn lời, hừ một tiếng: "Tôi không phải là người ăn no rãnh rỗi, để quan tâm cô đâu!"

"Thật ra thì cũng không ai nhận ra, với tôi, nó không phải là vấn đề, nhưng thật ra thì, mấy bác trong tổ thường nói tôi, anh biết là cái gì không?" Liễu Y bình tĩnh hỏi.

Hà Dương lắc đầu một cái: "Nói gì ?"

"Họ thường nói với tôi, ơ, Liễu Y à, cô trùng tên Liễu Y bị cướp bạn trai đó." Liễu Y giả giọng của mấy người đó, nhỏ giọng nói.

Hà Dương cười một tiếng, khoát tay: "Tùy cô vậy, tôi cũng sẽ nói như lần trước, cô tình nguyện nán ở trong này bao lâu đều được, nhưng mà, đừng mang đến phiền toái cho hội sở, công việc ở chỗ này, thì cứ làm xong việc, nếu như có chuyện, thì nói trước với tôi một tiếng."

"Biết rồi, yên tâm đi." Liễu Y điểm đầu, nói thật: "Cám ơn đã lo lắng, tổng cộng 300."

Hà Dương nhíu mày: "Cô…" Một tay từ bên trong túi móc ra ba tờ, để trước mặt Liễu Y: "Sẽ không thiếu cô đâu."

Liễu Y nhanh chóng bỏ tiền vào túi, căn bản mặc kệ trước mặt người nào đó đang nhìn mình chằm chằm cô, vẫn tiếp tục ăn cơm.

16. Chương 16

Lúc này, trợ lý của Hà Dương đi vào từ ngoài cửa, liếc mắt một cái, vội vàng đi tới, nhỏ giọng bên ta Hà Dương nói thầm vài câu.

Mặt Hà Dương biến sắc, gật đầu đầu, nhanh chóng đứng dậy, vội vã chạy ra ngoài, mới vừa bước được vài bước, thì dừng lại, xoay người nhìn Liễu Y đang cúi đầu ăn cơm, nhớ tới một việc, khóe miệng nhếch lên, cúi người đi tới trước mặt Liễu Y nói: "Có muốn làm ra tiền không?"

Liễu Y ngẩng đầu lên, nuốt hết thức ăn, hơi nghi ngờ nói: "Anh lại có chuyện muốn hỏi tôi sao?"

Hà Dương lắc đầu: "Còn nhớ rõ lần trước trong nửa tiếng, cô kiếm bao nhiêu không?"

Liễu Y gật đầu, ngay sau đó ngẩn ra, ánh mắt tò mò nhìn Hà Dương, chẳng lẽ lại có cơ hội nữa, rồi mới nặn ra một câu: "Ý của anh là…"

Hà Dương gật đầu: "Chính là như thế đó."

"Bây giờ sao? " Liễu Y hỏi.

"Ngay bây giờ, đúng hạn sẽ thanh toán, như thế nào hả?" Hà Dương dụ dỗ.

Liễu Y vội vàng làm mặt bàn trở nên trống rỗng, nhanh chóng đứng lên: "Đi thôi."

Hà Dương trợn mắt há mồm, tốc độ này, ngay sau đó mới hồi hồn, tằng hắng một cái, cúi đầu cười trộm một tiếng, sau khi giao phó mấy câu cho trợ lý, rồi mang theo Liễu Y đi ra ngoài.

Liễu Y trầm mặc đi theo sau lưng Hà Dương, đi qua lối đi nhân viên, tiến vào hội sở, quẹo khúc quanh, rồi đi vào đại sảnh, Liễu Y thấy mấy quản lý đã sớm đứng ở đó, cúi đầu lấy khẩu trang ra, nhanh chóng đeo lên.

Đại sảnh quản lý tiến lên đón tiếp, nói với Hà Dương: "Mười phút nữa sẽ đến."

Hà Dương khoát tay, trực tiếp đi ra cửa, nhớ tới một việc, bèn xoay người nhìn Liễu Y, chợt sững sờ, hất cằm lên: "Sao cô lại ăn mặc như thế này hả?"

Liễu Y sờ sờ khẩu trang: "Anh không phải đã nói sao, lỡ đụng phải người nào thì mệt lắm."

Hà Dương cười một tiếng: "Cô thật suy nghĩ chu đáo, tùy cô vậy."

Còn mấy quản lý bên cạnh liếc nhìn bộ dạng của Liễu Y, trải qua chuyện lần trước, trong lòng mọi người cũng đã hiểu rõ, mặc dù rất hiếu kỳ, nhưng không nói gì hết.

Mọi người đứng ở ngoài cửa, không bao lâu, thì từ đầu đường có mấy chiếc xe đang chạy tới, từ từ ngừng lại trước cửa, mà chiếc xe ở chính giữa cửa mở ra, rõ ràng là người đàn ông mặt đen lần trước.

Hà Dương tiến lên một bước, ngăn cản người đàn ông mặt đen lấy xe lăn ra, trực tiếp nói: "Không cần, tôi nơi này có xe đẩy tay."

Người đàn ông mặt đen mặt đen sững sờ, ngay sau đó mắt liếc Liễu Y đứng sau lưng Hà Dương, nhớ đến lần trước, mặt hơi vặn vẹo, ngay sau đó trầm mặc mở cửa xe sau ra, nhỏ giọng mấy câu.

Hà Dương hai tay khoanh trước ngực, nhíu mày, chỉ thấy người đàn ông mặt đen gật đầu với anh ta một cái, thì xoay người dùng mắt ra hiệu cho Liễu Y.

Liễu Y thở dài một tiếng, tại sao cô lại trở thành xe đẩy tay cơ chứ, nhưng mà, làm ra tiền bằng thể lực, Liễu Y không cảm thấy có lỗi, lúc đi qua bên cạnh Hà Dương thì nhỏ giọng một câu: "Cứ như cũ nhá."

Nụ cười Hà Dương cứng đờ, chưa bao giờ gặp qua người mà trong mắt chỉ có tiền, vô lực gật đầu.

Liễu Y đi tới trước cửa xe, nhìn vào bên trong, cả người cảm thấy lành lạnh, cái ánh mắt lạnh băng mà nhìn chằm chằm cô như thế, khiến mí mắt Liễu Y giật giật.

Liễu Y thở sâu một hơi, khom người, một tay đỡ hai chân của người đó lên, một tay ôm ngang lưng, rồi dùng sức, lập tức nghe một tiếng 'binh'.

Hà Dương vừa nghe, vội vàng giả bộ như không có việc gì, quay mặt đi chỗ khác, khóe miệng giật giật, mà người đàn ông mặt đen nắm chặt tay lo lắng, lập tức vội vàng chạy lại.

"Hải Phong, lui ra." Tuần Tu nhỏ giọng nói một câu, sắc mặt càng thêm tái nhợt, coi thường đầu mình đang đau nhói, mắt liếc cô gái đang cúi người, lấy tay vòng lên cổ Liễu Y.

Mắt Liễu Y giật giật, mắt nhìn người đang nằm im trong lòng ngực cô, hơi chột dạ, mới vừa rồi cô không để ý, bị đụng như thế, chắc là sẽ không đưa tiền cho cô chứ, nhưng động tác tay thì vẫn không ngừng, thuận thế hạ người xuống, dùng sức bế ra.

"Smith nửa tiếng nữa sẽ đến, Hà Dương." Tuần Tu nói thẳng, thản nhiên nhìn lướt qua.

Hà Dương nghiêm sắc mặt, che giấu nụ cười mới vừa rồi, gật đầu: "Đã sắp xếp xong hết rồi, thưa Tuần thiếu"

Tuần Tu gật đầu, mắt híp lại: "Dẫn đường đi."

Đoàn người đi vào trong hội sở, Liễu Y cao 1m65 thật ra cũng được xem là cao, nhưng trong ngực lại bế người cao 1m78, thấy Liễu Y không có cảm giác gì, mấy người nhìn thấy, luôn mang theo ánh mắt kinh ngạc.

Hà Dương lúc đầu chỉ là nói thử, nhưng không ngờ Tuần thiếu thế nhưng lại đồng ý, vừa đi, vừa nghĩ, chẳng lẽ, này Liễu Y thật sự có sức hấp dẫn sao,rồi nhớ tới bộ dạng ngụy trang của Liễu Y, lắc đầu một cái, đại khái chỉ có thể nói chắc là do sức lực của Liễu Y.

Người đàn ông mặt đen nhìn chằm chằm Liễu Y đang bế Tuần thiếu, có chút phẫn nộ, nghĩ thế nào cũng không thông suốt được, làm sao Tuần thiếu lại đồng ý chứ, lòng chua xót cúi đầu liếc cơ ngực của mình, vừa nhìn cánh tay nhỏ bé của Liễu Y, haizz.

Thang máy đi lên lầu ba, cuối đường đi, phòng V.I.P cửa đang mở ra, nhìn vào bên trong xa hoa, Liễu Y theo Hà Dương đi vào, ánh mắt nhìn hai mỹ nữ trước cửa, nuốt một ngụm nước bọt.

Tuần Tu híp mắt tựa vào bả vai Liễu Y, dọc theo đường đi nhìn chằm chằm cặp mắt trầm tĩnh, khi thấy phòng V.I.P, thì thấy được ánh mắt sáng lên của Liễu Y thoáng qua rồi biến mất, khóe miệng chợt cong lên.

Liễu Y nghe Hà Dương nhắc nhở, nhẹ nhàng đem người trong ngực dặt lên trên ghế sa lon, thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt liếc người nào đó bị đụng đầu vào mui xe, cọ cọ bên cạnh Hà Dương, nhỏ giọng hỏi: "việc lúc nãy có bị trừ tiền không vậy?"

Hà Dương nghiêng đầu liếc nhìn, nhớ việc lúc nãy, rồi cười như không cười: "Được rồi, không trừ tiền đâu."

"Vậy tôi.. " Liễu Y chợt nhận thấy được ánh mắt của người trên ghế sa lon đang nhìn sang, lập tức ngậm miệng.

Hà Dương hất cằm: "Cô cứ đi xuống trước đi, không thiếu của cô đâu."

Liễu Y gật đầu, tránh ra ánh mắt kia đang nhìn cô trên ghế sofa, vội vàng đi ra khỏi phòng, sau khi đi ra tới ngoài cửa, vội vàng cúi đầu lấy tay tính toàn, nãy giờ cũng khoảng mười phút, haizz, còn thiếu chút nữa thôi, nhưng mà, dù ít tiền nhưng vẫn là tiền thôi."

Liễu Y trở lại phòng nghỉ ngơi, vội vàng tủ ra, hít sâu một hơi, thay quần áo xong, xoa tóc, rồi cầm túi xách đi ra ngoài.

Mới vừa về đến nhà, Liễu Y ném túi xách một cái, nằm ở trên ghế sofa, tay để sau đầu, nhìn lên trần nhà, mới vừa rồi nhìn liếc quá, Liễu Y cảm thấy cuộc sống xa xỉ nếu mà so với cô, quả thật là khác nhau một trời một vực, nhưng cuộc sống thành như bây giờ, Liễu Y cũng đã thỏa mãn, có sống yên ổn khoảng chục năm nữa, không phải lo ăn hôm nay o ngày mai, đã là ước mơ tha thiết của Liễu Y rồi, con người phải biết tự thỏa mãn chính bản thân mình.

Lúc này, điện thoại di động vang lên , Liễu Y lục điện thoại trong túi xách ra, lười biếng mở máy.

"Chị Tiền."

"Có ở nhà không ?" Tiền Văn Phương rút chìa khóa xe, rồi gọi điện thoại, đi vào chung cư Văn Hưng.

"Ở nhà." Sau khi Liễu Y thuận miệng trả lời xong, lập tức ngồi thẳng lên: "Chị Tiền, chị có chuyện gì sao ?"

"Uh, đợi chị lên nhà em, rồi nói tiếp." Tiền Văn Phương đi vào thang máy, rồi cúp điện thoại, cúi đầu nhìn một xấp kịch bản trong tay, khóe miệng giương nụ cười.

Liễu Y vội vàng nhảy lên, lấy túi xách ném vào phòng ngủ, thay quần áo khác, xõa tóc ra, vuốt vuốt, đi tới bên cạnh cửa, thuận tay mở ra.

Tiền Văn Phương đang định bấm chuông, trợn to hai mắt, nhìn khe cửa mở ra: "Làm sao em biết là chị thế ?"

Liễu Y sững sờ, ngay sau đó xuy một tiếng: "Chị đi thang máy đi lên, cũng không phải là đi thang bộ."

Khóe miệng Tiền Văn Phương giương lên, cười hắc hắc, đi vào lối đi mà Liễu Y nhường đường, thong thả đi vào, vừa đi vừa nói: "Em khá thông minh đó, Liễu Y à, có một tin tốt, và một tin xấu, em muốn nghe cái nào trước?"

Liễu Y đóng cửa lại, mắt liếc Tiền Văn Phương đang hả hê, đi vào trong: "Tin tốt trước đi."

Tiền Văn Phương ngồi lên ghế sa lon, hất cằm lên: "Rót cho ly nước trà nóng trước đi, bên ngoài lạnh quá."

Liễu Y xoay người đi vào nhà bếp rót ly nước nóng, thả để trên khay trà trước mặt Tiền Văn Phương, đặt mông ngồi đối diện: "Chị Tiền, chắc là có người mời em đóng phim nhỉ ?"

Tiền Văn Phương đang uống nước, lập tức phun ra ngoài, rút khăn giấy trên khay trà , vội vàng lâu, trợn to hai mắt: "Làm sao em biết."

Liễu Y thở dài, ánh mắt liếc trền Tiền Văn Phương đang cầm kịch bản: "Chị Tiền, tin tốt của chị không phải là việc này chứ."

Tiền Văn Phương cúi đầu nhìn trên tay, cười ha hả: "Chính là cái này này, Liễu Y, cho em biết, thực sự có người tìm em mời đóng phim rồi đó, xem ra, em bây giờ nổi tiếng lắm đó, vậy em đoán thử xem, tin xấu là gì ?"

Liễu Y đưa tay vuốt vuốt mặt, nhàn nhạt thoáng nhìn Tiền Văn Phương đang vui mừng, thuận miệng nói: "Không phải là có quá nhiều người mời em đóng phim chứ."

Tiền Văn Phương nghẹn lời, im lặng liếc nhìn Liễu Y: "Làm sao em lại đoán được chứ ?"

Liễu Y ngồi thẳng thân thể, cũng có chút không tin, cô có khả năng này sao, nếu như bởi vì xì căng đan, thì sẽ có người mời cô đóng phim, nhưng sao lại nhiều như thế: "Chị Tiền à, thật sao."

Tiền Văn Phương gật đầu một cái, mở túi đựng kịch bản ra, trực tiếp để trước mặt Liễu Y, hất cằm lên: "Xem một chút đi, nhiều kịch bản lắm, lúc thấy nhiều như thế này, chị cũng kinh ngạc lắm đây này, ha ha, Liễu Y, đến thời của chúng ta rồi, chị Tiền tỷ mong đợi vào em lắm."

Liễu Y liếc mắt, cúi đầu cầm lên ba bản kịch bản trên khay trà, xem qua, một lúc sau, mặt có chút vặn vẹo, ngẩng đầu nhìn Tiền Văn Phương: " Mất những người đó có vấn đề sao, làm sao lại đóng em đóng vai nữ chính chứ, theo em thấy…"

Tiền Văn Phương hừ một tiếng: "Thế nào, sao em không coi trọng mình chứ, thật ra thì, chị cảm thấy cũng được mà, đạo diễn này cũng nổi tiếng, cũng coi như có chút hiệu ứng danh nhân, hơn nữa, chị thấy em diễn vai sát thủ trong Phong Vân, chị cảm thấy kỹ năng diễn xuất của em khá hơn nhiều rồi, em đừng tự hạ thấp mình như vậy."

Liễu Y im lặng, cũng do Tiền Văn Phương hy vọng nhiều ở cô, cô mới chịu xem qua, cô tự biết rõ bản thân cô, dễn mà chẳng có cảm xúc thì vai phụ còn tạm được, vai chính, căn bản đừng nghĩ tới.

17. Chương 17

Tiền Văn Phương mắt liếc Liễu Y, mất tự nhiên cọ cọ mông, rồi lúng túng cười một tiếng: "Thật ra thì, vai diễn đó, chị không cần em đồng ý đâu, cái kịch bản này, với đoàn làm này nữa, chị không thích, hơn nữa vai chính lại là người thứ ba, chắc là họ thấy xì căng đan nên mới mời em đóng." Giọng nói của Tiền Văn Phương ngày ngày càng nhỏ lại.

Rồi Tiền Văn Phương đứng lên, cầm một kịch bản khác lên, chỉ chỉ: "Cái này hay này, mặc dù là vai phụ, nhưng là nhân vật chính phái, là một nữ cảnh sát, em cảm thấy như thế nào."

Liễu Y dựa người về sau, cúi đầu nhìn kịch bản Tiền Văn Phương mới vừa nói, lập tức cái kia quăng sang một bên, đúng là thối nát đến mức dung tục, phim viết về tiểu tam sao, chính xác là nhằm vào xì căng đan của cô, chẳng trách Tiền Văn Phương đánh giá như thế.

Liễu Y không nhìn kịch bản trong tay Tiền Văn Phương, mà lấy cái cuối cùng, xem tỉ mỉ, phim tình yêu, là một vai phụ, tính tình giống với chủ thân thể này, nếu là lúc trước, đại khái có thể đóng được, nhưng bây giờ, Liễu Y phải lắc đầu một cáu.

Tiền Văn Phương lắc lắc kịch bản trong tay: "Mấy kịch bản này chị đều xem qua rồi, chị cảm thấy cái này là thích hợp với em nhất, nữ cảnh sát, mặc dù là vai phụ, nhưng diễn cũng nhiều, còn có ba cảnh rất quan trọng, phim này của công ty Phong Thượng sản xuất, bên trong cũng rất phức tạp, nhưng đạo diễn thì cũng có danh tiếng trong giới, em cảm thấy thế nào."

Liễu Y đưa tay nhận lấy, cúi đầu xem, có chút rối rắm nhìn Tiền Văn Phương, hồi lâu nói: "Chị Tiền, nữ cảnh sát này quá ngây thơ hồn nhiên, chị cảm thấy em thích hợp sao."

"Nhân vật này là em gái của nam chính, mặc dù không thích hợp với em cho lắm, nhưng mà, em cũng có thể suy nghĩ một chút đi." Tiền Văn Phương thử thuyết phục.

Liễu Y khoát tay, lấy kịch bản đập vào mặt một cái, âm thanh buồn buồn nói: "Để cho em diễn nữ cảnh sát, em thà diễn vai đại tỷ của tổ chức phản động." Sau đó từ từ lấy kịch bản, lộ ra khuôn mặt vô cảm, ngồi thẳng thân thể: "Chị xem bộ dạng của em đi, có thể diễn vai nữ cảnh sát à."

Tiền Văn Phương sững sờ, đặt mông ngồi xuống, há hốc mồm, im lặng nhìn chằm chằm Liễu Y: "Cũng được, Liễu Y à, nếu chung ta đi bệnh viện khám thử xem, sự kiện kia cũng đã qua, em…"

Liễu Y lắc đầu một cái, đưa tay vuốt vuốt gương mặt, bệnh này không thể chữa, nbệnh này chắc là bệnh về tâm lý, thân thể này không có vấn đề gì, nhưng linh hồn của cô vó vấn đề, năm năm rồi, không biết từ lúc nào lại bị như vậy, chẳng lẽ là lúc cô bị đoàn người bỏ rơi, hay là lúc chủ nhân thân thể này bị giết bởi người cướp người đàn ông của cô ta, nhưng cô chỉ biết cô không thể mỉm cười được nữa, sau đó, chị còn lại khuôn mặt vô cảm mà thôi.

Tiền Văn Phương thở dài một tiếng, mặc dù đã là quá khứ, nhưng lại mang đến tổn thương cho Liễu Y, chợt ánh mắt sáng lên, hai người kia đính hôn, mặc dù Liễu Y phá như vậy, tình huống cũng phát triển quý dị, nhưng vẫn không thể đạp đổ được Tần Văn.

Tiền Văn Phương dựa người về sau, nhìn mặt Liễu Y vô cảm, nhanh chóng ngồi thẳng lên, nhỏ giọng nói ra: "Nếu không chị xin cho em diễn vai đại tỷ của tổ chức phản động, thì được đúng không? "

Liễu Y nhàn nhạt thoáng nhìn: "Công ty Phong Thượng kia chắc sẽ không đồng ý, ý muốn của em sao dễ dàng được chấp nhận chứ."

Tiền Văn Phương khoát tay: "Có thể mà, chị cảm thấy ba kịch bản này, chính là nhằm vào em,nói thật, nếu như bộ dạng của em không phải như thế này, chị cảm thấy có thể được, nhưng mà, bộ dạng của em quá yếu đuối, nếu diễn vai đại tỷ của tổ chức phản động, nếu như là chị…chị cũng không đồng y, haizz, để chị đi hỏi thử, nếu không được, thì mình sẽ chờ kịch bản khác, hai cái kia, chị chẳng thích cái này, chẳng biết kịch bản từ chỗ nào rơi xuống nữa."

Liễu Y cúi đầu nhìn kịch bản trong tya, hồi nãy cô chỉ thuận miệng mà nói ra, không ngờ Tiền Văn Phương thế nhưng lại nói thế, có lẽ do bộ dạng của cô, rất khó có được vai diễn thích hợp, nhưng thử một chút vẫn có thế, có tiền còn hơn là không có, hơn hai kịch bản kia giống như Tiền Văn Phương, coi như là thích hợp với cô, quay xong rồi, không biết có hay không.

Liễu Y gật, nghiêm túc nhìn Tiền Văn Phương: "Vậy chị thử hỏi đi, làm phiền chị rồi, chị Tiền."

Tiền Văn Phương bật cười: "Hai chúng ta cùng ở trên một chiếc thuyền, em có thể diễn hay không, chị làm sao không biết được chứ, em mới vừa rồi nói như thế, chị cũng cảm thấy nhân vật của tổ chức phản động rất thích hợp với em, nhưng mà, còn phải xem đoàn làm phim bên kia có đồng ý hay không nữa, chúng ta cũng phải thử hỏi xem sao, không được, chờ một chút đã, chị Tiền xem trọng ngươi, cũng không thể để cho diễn vai mà mà em không thế diễn được."

Liễu Y cảm kích liếc nhìn, gật đầu, nếu so sánh với tiền, thì Tiền Văn Phương vẫn có thể xếp hạng hai .

Liễu Y tiễn Tiền Văn Phương, nằm trên ghế sofa, nhìn kịch bản, cốt truyện rất đơn giản, hai anh em cảnh sát, vai nam chính là ca ca, bởi vì đồng nghiệp nằm vùng bị giết, nên đi tìm hiểu nguồn gốc, tra ra chứng cớ giao dịch của tổ chức phản động, cảnh sát đó bị tổ chức phản động hãm hại, luôn luôn bị truy sát, lúc trên đường chạy trốn, đụng phải nữ chính, cùng chung hoạn nạn, mà em gái của người cảnh sát đó vẫn kiên trì điều tra, lại bị tổ chức phản động đó bắt được, mà tổ chức phản động đó cưỡng ép nữ cảnh sát với nữ chính phải giao ra bằng chứng mà nam chính tìm được.

Mà lúc Liễu Y thuận miệng nói vai đại tỷ của tổ chức phản động, cũng chính là nhân vật phản diện lớn nhất, mặc dù diễn không nhiều lắm, nhưng là từ đầu tới đuôi luôn tôn tại sau lưng một người, lòng dạ độc ác.

Liễu Y hiểu được nội dung kịch bản, vai này vô cùng phù hợp với cô, mặc dù dáng vẻ của cô rất yếu đuối, nhưng lòng dạ ác độc, cô có, muốn có thủ đoạn, cô cũng có, cho nên, Liễu Y mới có thể tuận miệng nói ra, mà cái vai nữ cảnh sát kia, căn bản là cô gái ngây thơ chưa trưởng thành, vô luận thế nào, Liễu Y cũng không thể diễn được.

Mà lúc này trong phong V.I.P của hội sở, sau khi Tuần Tu nói chuyện với Smith xong, rồi nói: "Kế hoạch thì vẫn như cũ, nếu lão Tam, Tề gia liên lụy tới cậu, hắn ta muốn gì, cậu cứ cho hắn ta cái đó.?

"Dạ vâng, ông chủ." Smith gật đầu, rồi thả lỏng: "Vậy tôi đi trước, Tề lão tam vẫn đang chờ tôi đây."

"Uh, không cần sắp xếp đại minh tinh Kiều đi theo chứ?" Tuần Tu trừng mắt, khóe miệng cong lên.

Smith cười hắc hắc: “Ông chủ à, công ty của Tề lão tam bên kia Kiều Kỳ chưa chắc làm được gì, tôi chỉ là biết thời biết thế thôi.”

”Sắc đẹp không chừng hỏng việc, cậu nhớ chú ý đấy. Tuần Tu híp mắt, tay tái nhợt để lên ghế sofa, giọng nói bình tĩnh.

“Yên tâm đi, vỏ bọc đường tôi ăn, còn đạn pháo tôi cho tụi nó, vậy tôi xin phép đi trước, thưa ông chủ.” Smith gật đầu với Tuần Tu, cáo lui đi ra ngoài.

Smith đi ra ngoài vỗ vai Hà Dương một cái, rồi dẫn một đám người ông mặc đồ đen đi mất.

Khóe miệng Hà Dương vễnh lên, mắc liếc trong phòng, đẩy cửa đi vào, vừa đi vừa nói: “Smith lâu lâu mới tới, mới đó đã đi rồi, cũng lâu rồi không uống rượu với anh ta.”

khóe miệng vểnh lên, đưa đầu mắt liếc phòng, đẩy cửa vào, vừa đi vừa nói chuyện,

Hà Dương từ trong tủ rượu lấy ra chai rượu đỏ, sau khi mở ra, rót hai chén, xoay người đi tới chỗ Tuần Tu.

Tuần Tu một tay cầm ly rượu đỏ, lắc lắc một cái: “Cậu ta còn có chính sự phải làm, câu cho rằng ai cũng giống cậu, không chịu làm việc đàng hoàng gì hết.”

“Khụ…” Hà Dương đang uống thì bị sặc, xoay người ngồi đối diện Tuần Tu: “Đại thiếu gia, tôi rất cần cù chăm chỉ đấy, lấy hội sở làm nhà, cái đó, tôi cảm thấy cậu thỉnh thoảng đổi cánh thức, cũng rất tốt, lại nói, cậu cũng không cự tuyệt.”

Người đàn ông mặt đen nãy giờ vẫn đứng sau Tuần Tu hừ một tiếng, rồi quay đầu nhìn lên trần nhà.

Hà Dương nghe thấy, cười hắc hắc: “Ơ Hài Phong đang ghen sao.”

Tuần Tu cúi đàu vuốt vuốt miệng ly, nhàn nhạt thóng nhìn: “Cậu quản lý hội sở cho tốt vào, đạc biệt là quan hệ với Tề gia.”

Tuần tu cúi đầu vuốt ve miệng chén, nhàn nhạt thoáng nhìn, “Ngươi cho ta hảo hảo nhìn chằm chằm hội sở, đặc biệt là cùng Tề gia có quan hệ.”

Hà Dương nghiêm sắc mặt, gật đầu một cái: “Tôi sẽ quản lý tốt ở đây, yên tâm đi, sẽ không hỏng việc của cậu đâu.”

Ánh mắt Tuần Tu xẹt qua một tia tàn nhẫn, rồi lập tức trở lại bình thường: “Cậu chớ tiếp xúc nhiều với Thành Lâm, sang năm, con cờ mới phát huy tác dụng.”

“Biết, tôi sẽ chú ý.” Hà Dương gật đầu, nghiêm túc trả lời.

Tuần Tu để cái ly ở bên canh, một tay sờ hai chân, khóe miệng xẹt qua một tia ý lạnh, trong nháy mắt, lại bình tĩnh ngẩng đầu lên: “Thỉnh thoảng đổi cách thức thật không tệ.”

Người đàn ông mặt đen Hài Phong vừa nghe thấy, cố chút uể oải, trừng mắt Hà Dương ở đối diện.

“Tất nhiên, lần đầu tiên phỏng vấn, con bé đem bàn làm việc tôi dịch chuyển, trọng lượng của cậu, tuyệt đối không thành vấn đề.” Hà Dương sợ thiên hạ còn chưa loạn, không sợ liếc Hài Phong đang đứng: “Cái đó, tôi chỉ muốn biết một chút, sao cậu lại như thế…”

Tuần Tu khoát tay, chặn lại câu nói của Hà Dương, khóe miệng cong lên: “Được rồi, hôm nay dừng ở đây.”

Hà Dương há hốc mồm, muốn nói lại thôi, nhớ tới việc gì đó, mắt liếc hai chân của Tuần thiếu, mắt xẹt qua tia chán nản: “Bây giờ cũng nên đi thôi, con bé kia vừa mới tan việc, nếu không gọi Hải Phong đi.”

Ánh mắt Tuần Tu trầm xuống, nghiêng đầu liếc nhìn người đàn ông mặt đen, phất tay một cái.

Hà Dương nhìn Hải Phong đi ra ngoài, có chút vội vã nói: “Hồi nãy tôi quên mất, nếu không tôi…”

Tuần Tu bình tĩnh nói: “Bây giờ không phải là lúc để buông lỏng đâu.”

“Vâng, sẽ không gây thêm rắc rối cho cậu.” Hà Dương nhỏ giọng nói.

Sau khi Tuần Tu nhàn nhạt thoáng nhìn: “Được rồi.”

Tuần Tu ngồi lên xe lăn, bị người đàn ông mặt đen đẩy đi, đến cửa chính, quay đầu liếc nhìn Hà Dương: "Sau này đừng có mà làm khoa trương quá."

Hà Dương dừng lại, gật đầu, thầm nghĩ, bao giờ Tuần thiếu lại nói chuyện nhẹ nhàng như thế, nhìn chiếc xe rời đi, xoay người có chút trầm tư.

Ngày hôm sau, Liễu Y làm xong công việc của mình, thì đi tới phòng nghỉ ngơi, được nửa đường thì thấy Hà Dương đang tựa dựa vào tường, mắt nhất thời chớp chớp, tiến lên trước: "Làm sao anh lại đích thân đưa tới vậy, để trợ lý đưa là được rồi."

Hà Dương nhìn từ trên xuống dưới, che giấu ánh mắt, khóe miệng vẽnh lên: "Cô thật thẳng thắn." Một tay lấy tiền phí hôm qua từ trong túi ra, đưa tới trước mặt Liễu Y: "Cô thiếu tiền dữ lắm sao."

Liễu Y lập tức cầm lấ, gật đầu một cái, hài lòng bỏ vào túi, nghe thấy câu nói của Hà Dương, nghi ngờ nhìn: "Sao chứ, anh lại có việc giới thiệu cho tôi làm sao?"

Hà Dương xuy một tiếng, gật đầu với Liễu Y một cái: "Cô cũng thật có tiền đồ, làm nghệ sĩ, lại làm thêm công việc này, thật là hiếm thấy."

18. Chương 18

Liễu Y thản nhiên nhìn Hà Dương, rồi bỏ đi.

Hà Dương trừng mắt trước không khí, rồi lập tức xoay người đuổi theo Liễu Y: "Cô thấy người hôm qua như thế nào?"

Liễu Y dừng bước lại: "Như cũ, được chứ?"

Hà Dương vô lực gật đầu: "Được rồi, như cũ"

"Về mỹ nam tàn tật đó sao ?" Liễu Y nhỏ giọng hỏi.

Hà Dương miệng nhếch lên, một tay sờ sờ cằm, gật đầu: "Cô nói như thế, tôi cũng hiểu được phần nào…"

"Tôi không có ấn tượng gì, tôi chỉ cảm thấy anh ta hơi âm trầm." Liễu Y suy nghĩ một chút, thật đúng là không có ấn tượng gì, có lẽ ấn tượng lớn nhất, chính là thấy người kia, thì nghĩ đến một phút 100, khai sáng cho cô một con đường khác làm ra tiền.

Hà Dương nhìn chằm chằm, thử hỏi: "Nếu cho cô đổi lại công việc, cô nghĩ sao?"

Liễu Y cảnh giác nhìn Hà Dương, lắc đầu một cái, "Không cần thiết, nơi này mà không nhận tôi, tôi tìm chỗ khác, cùng lắm thì, tôi nghỉ việc làm chỗ khác."

"Tôi chưa nói gì hết, cô sao mà phản ứng dữ vậy?" Mũi Hà Dương khẽ hừ, nói.

Liễu Y một tay cầm khẩu trang: "Quản lý, công việc tôi đây rất tốt, tạm thời không muốn đổi lại, nếu như có thu nhập ngoài định mức, không tốn quá nhiều thời gian của tôi, tôi sẽ đồng ý."

Lúc Liễu Y lần đầu tiên đỡ được mỹ nam tàn tật kìa, cô đã dùng lực tinh thần xem qua, hai chân căn bản rất tốt, mặc dù có thể thấy vết thương cũ trước kia, nhưng đã qua mấy năm, nên có thể đi lại bình thường, nhưng không biết tại sao cho đến bây giờ vẫn ngồi xe lăn, mà điều đó cũng không liên quan tới cô, hơn nữa nhìn thái độ Hà Dương với mỹ nam tàn tật kia, không khó đoán ra, boss giấu mặt ở hội sở này là ai.

Lời nói của Hà Dương mới vừa rồi, Liễu Y đã hiểu được, cũng bởi vì hiểu được, nên mới có cảnh giác, nên ít tiếp xúc với những người này thì tốt hơn, nhưng kiếm tiền, lại không thể bỏ qua được, cho nên sở trường của Liễu Y là qua cầu rút ván.

Hà Dương có chút ý nghĩ sâu xa liếc nhìn: "Nếu như tiền lương cao hơn thì sao?"

Liễu Y bình tĩnh nói: "Vậy thà làm trợ lý cho anh còn hơn."

Hà Dương gật đầu: "Cô đã nói như vậy, thì tôi biết rồi."

Liễu Y mắt chớp chớp: "Tổng cộng 400."

Hà Dương nghẹn lời, một tay sờ sờ khuôn mặt đẹp trai của mình: "Cô bây giờ nhìn thấy mặt tôi, thì chắc toàn thấy tiền không nhỉ?"

Liễu Y hung hăng gật đầu, "Tổng cộng 500."

Liễu Y hài lòng cầm tiền xoay người rời đi, ánh mắt liếc vị nào đó đang tự ái, cúi đầu tính toán sổ sách .

Sau đó một thời gian, Liễu Y không gặp Hà Dương nữa, mặc dù cô rất tiếc vì không có cơ hội kiếm thêm tiền, nhưng so với cuộc sống yên tĩnh của cô, thì cũng không đáng nhắc tới.

Nửa tháng sau, Liễu Y bình thường tan việc, đi về nhà, thuận đường đi mua đồ dùng cần thiết, xách bao lớn bao nhỏ về đến nhà thì thấy Tiền Văn Phương đứng ở trước cửa, ánh mắt lộ ra nghi ngờ: "Chị Tiền, chị tới đây sao không báo cho em biết?"

Tiền Văn Phương ngẩng đầu, đứng lên, ánh mắt nhìn từ trên xuống, nhìn từ trái sang phải, sắc mặt trầm xuống: "Em nói thật đi, em rốt cuộc đã đi đâu?"

Liễu Y há miệng, cúi đầu mắt liếc, tằng hắng một cái: "Chị Tiền, chị nói gì vậy chứ?"

Tiền Văn Phương đưa tay vỗ cửa, xoay người nhìn chằm chằm Liễu Y đang cố tỏ ra vô tội, hừ một tiếng: "Chị tới đây ba lần rồi, từ sáng đến tối, em căn bản không có ở nhà, em cũng đừng nói em đi dạo phố."

Liễu Y nháy hai cái mắt, chị Tiền này cũng khá thông minh nhỉ, rồi đi lên phía trước, "Chị Tiền, vào nhà rồi hãy nói, em sẽ thành thật khai báo, được chưa?"

Tiền Văn Phương nhàn nhạt thoáng nhìn, hai tay ôm trước ngực, hất cằm lên: "Mở cửa đi."

Sau khi hai người vào nhà, Tiền Văn Phương tự nhiên rót ly nước, ngồi trên ghế sa lon, bày ra tư thế thẩm vấn.

Liễu Y chuẩn bị xong, xoa xoa lòng bàn tay, khéo léo ngồi đối diện: " Chị Tiền, chị hôm nay tới đây có chuyện gì thế?"

Tiền Văn Phương vừa nghe, nhất thời nhảy lên: "Chuyện gì, đương nhiên chuyện vai diễn của em chứ chuyện gì nữa, chị đây vội vã chạy tới, mà em cũng chẳng quan tâm gì hết, haizz, em nói rõ cho chị, em rốt cuộc đi đâu?"

Liễu Y chớp hai cái mắt, lắp bắp hồi lâu: "Em đi làm việc?"

"Việc gì chứ?" Tiền Văn Phương vội vàng hỏi.

"Đại loại công việc bình thường thôi, giống như là phục vụ." Liễu Y tránh nặng tìm nhẹ.

Tiền Văn Phương tức giận mà cười, hai tay chống nạnh: "Em cũng hay thật, lần trước chị hỏi em rồi, em còn không chịu nói, phải để cho chị ép em, phục vụ là sao, loại nào phục vụ.rốt cuộc làm gì?"

Liễu Y vội vàng nói: " Làm công nhân vệ sinh, thật, em đều đeo khẩu trang, không ai biết đâu."

Tiền Văn Phương dừng lại, ánh mắt mờ mịt, sững sờ ngồi xuống, nhìn Liễu Y đối diện, thở dài một tiếng: "Em đó, chị thấy hình như chị không hiểu em, trước kia chị không dám chắc, hiện tại, em ngay cả công việc này mà cũng có thể làm được, Liễu Y, em còn có ý định trả thù hai người kia không, nếu không, thì không sao cả, có lẽ, em bây giờ đối với giới nghệ sĩ, cũng có người bài xích, còn cơ hội đã có, em p[hải tập trung vào chứ, mà bây giờ, chị chẳng thấy em quan tâm chút nào."

Liễu Y cọ cọ tay, mặc Tiền Văn Phương không nói rõ ràng, nhưng đúng là như thế, đối với nghề diễn viên này, Liễu Y không có quan tâm, đóng phim đối với Liễu Y mà nói, cũng chỉ là cách để kiếm tiền thôi, cô không muốn trở thành minh tinh gì đó, ánh mắc liếc Tiền Văn Phương đang bực mình, nhỏ giọng nói: "Chuyện trước kia, em không quan tâm nữa, nhưng mà, cũng không có cách nào hăng hái tham gia, chị Tiền à, em không thích hợp với giới showbiz này đâu."

Ánh mắt Tiền Văn Phương nhìn chằm chằm Liễu Y, rồi nhíu mày một cái: "Nếu trước kia em bỏ cuộc, có lẽ chị cũng sẽ đồng ý, nhưng xem em diễn Phong Vân, chị cảm thấy em cũng có thiên phú, nhưng chị không biết tại sao em lại thành như thế này, nhưng cứ từ từ đi, chị cảm thấy vẫn có hy vọng mặt em trở lại như cũ, Liễu Y à, làm người đại diện của em, chị hy vọng em tập trung 100% vào cho chị,nhưng mà, tình huống

của em chị cũng biết rõ, chị sẽ không nói gì nữa, chỉ hy vọng, em có được cơ hội, nhất định phải bết nắm lấy, công việc kia của em, coi như chưa nghe qua, trong giới showbiz này, nghệ sĩ thất bại có nhiều lắm, em bắt đầu so với người khác cao hơn rất nhiều, chị cảm thấy, em không nên bỏ cuộc, con đường này, em có thể đi rất xa."

Liễu Y nghe được lời nói của Tiền Văn Phương, ánh mắt chớp chớp, gật đầu, "Chị Tiền, em chắc là không như chị nói đâu, bây giờ em cũng chẳng dám chắc như thế, nếu như có cơ hội, em sẽ cố gắng."

"Được rồi, nghe những lời này của em, chị cũng yên tâm rồi, công việc kia của em, em thích thì cứ làm đi, nhưng mà, tốt nhất là nên nghỉ đi, hiện tại thì chị cũng không có ý kiến gì, nhưng về sau bị người khác moi ra, chuyện gì cũng có thể xảy ra." Tiền Văn Phương dặn dò tỉ mỉ.

Liễu Y thở dài một tiếng, cô là người bình thường, một ngày không ăn thì sợ đói, tiền thì đồng nghĩa với lương thực, không có tiền không có lương thực, cô luôn cảm thấy không nỡ, mặc dù Tiền Văn Phương nói rất hợp lý, nhưng thực thì tế không cho phép, mắt liếc Tiền Văn Phương mong đợi nhìn cô chằm chằm, nhỏ giọng nói: "Chờ em dự trữ đủ rồi hãy nói, yên tâm đi, sẽ không để cho người khác biết đâu."

Tiền Văn Phương gật đầu: "Em hiểu được là tốt rồi, à mà, bên kia đã đồng ý, em nên xem kịch bản đi, trước khi quay chính thức, nhất định sẽ quay phim thử, nhưng không yêu cầu cao như đạo diễn Hàn, cũng không có vấn đề gì nữa, chị chỉ lo lắng cho em thôi."

Liễu Y trợn to hai mắt, dễ dàng như vậy sao: "Vai đại tỷ của tổ chức phản động sao?"

Tiền Văn Phương gật đầu: "Uh, lúc chị hỏi thử cũng không ôm hy vọng gì, nhưng bên kia lại đồng ý, chỉ là, nhân vật này em suy nghĩ lại một chút đi, nếu muốn diễn tốt, cũng không dễ dàng đâu, cũng xem như là thử thách đó."

Liễu Y một tay sờ sờ mặt, ánh mắt trầm xuống: "Không sao đâu chị à."

Tiền Văn Phương dừng lại, suy nghĩ một chút, có chút trầm mặc: "Không phải tại mặt của em chứ, chủ yếu là, trong khoảng thời gian này em nhận được lời mời, là do muốn lăng xê vai nữ chính là Kiều Kỳ của công ty Phong Thượng, vai nam chính cũng là ngôi sao nổi tiếng Trương Diệc, tiền cát sê của em tính theo diễn viên hạng hai, so với Phong Vân, chắc chắn cao hơn một chút."

Vừa nghe đến tiền, Liễu Y lập tức tập trung tinh thần, gật đầu mạnh, vỗ vỗ ngực, bảo đảm nói: "Yên tâm đi, chị Tiền, em nhất định sẽ nỗ lực."

Tiền Văn Phương cười một tiếng, "Thật ra thì cũng do em thôi, trước kia chị cầu xin người ta, họ còn không cho em một vai phụ nào , hiện tại, ít nhất cũng có người mời, Liễu Y , chúng ta tiếp tục cố gắng, kiếm nhiều tiền."

Liễu Y dựa người về sau, nhiều tiền sao, sẽ không phải lo về vấn đề ăn uống nữa, trong lòng cô thật ra cũng mong đợi.

Nếu đã quyết định, Liễu Y chỉ cần chờ thông báo của Tiền Văn Phương, mà bình thường trừ đi làm, cô lại đem những tài liệu trước kia ra xem, vốn tưởng rằng về sau không thể nào đóng phim được nữa, ai biết, thế nhưng lại phải tiếp tục, mà Liễu Y vì tiền, nên cũng có hứng thú với chuyện đóng phim, nhưng là chỉ là chút ít mà thôi.

Dựa theo kịch bản, Liễu Y diễn tám cảnh, cảnh đầu, chính là giết đồng nghiệp của nam chính, đang nằm vùng, cảnh hai, ở quầy rượu, hỏi thăm, mặt đối mặt với nam chính, cảnh ba, chỉ huy đệ tử theo dõi nam chính, cảnh bốn, bắt đầu tính kế nam chính, cảnh năm, sau khi hãm hại, bắt được em gái của nam chính tự mò tới cửa, cảnh sáu, đi bắt nam chính mà không bắt được, chỉ bắt được nữ chính, cảnh bảy, dùng hai cô gái uy hiếp nam chính, sau đó bị cảnh sát chạy đến bao vây, cảnh tám, khoanh tay chịu trói, bị cảnh sát bắt.

Liễu Y vừa nhìn, vừa than thở, lão đại của tổ chức phản động sao mà dỡ thế, toàn là bị đùa giỡn, nhưng mà, so với nữ cảnh sát phải chạy tới chạy lui, lại không cần vẻ mặt phong phú, chỉ cần lãnh khốc vô tình, lòng dạ độc ác là được, chuyện này, là nghề của cô mà.

Mặc dù đã từng có kinh nghiệm một lần, nhưng kỳ thật Liễu Y chẳng nhớ được gì, lần trước chỉ làm cho có, mà lần này, được diễn nhiều cảnh hơn, có mắt từ đầu tới cuối phim, mặc dù chỉ là vai phụ, nhưng chỗ nào cũng có.

Liễu Y suy nghĩ nghiêm túc, nếu phải làm, nhất định phải làm cho tốt, đây chính là tiền mà.

Đợi sau khi Tiền Văn Phương thông báo, Liễu Y nói với Hà Dương xin nghỉ một tháng, mặc dù không được ăn đồ ăn chú Mập nấu, nhưng đồ ăn của đoàn phim cũng là miễn phí, điều này cũng làm cho Liễu Y vui mừng không ít.

Hà Dương nhìn Liễu Y đứng ở trước bàn làm việc , lắc đầu, "Cô thật là giống như công nhân vệ sinh v.i.p ở hội sở này đấy?"

Liễu Y cọ cọ chân, nhỏ giọng nói: "Quản lý à, bên này một tháng 2000, sau thời gian thử việc, anh tăng thêm cho tôi 200, bên kia, một tháng, nếu tính thấp nhất tôi cũng có được 8000, tôi nhắm mắt lại, cũng biết nên chọn thế nào."

Hà Dương dở khóc dở cười, còn có loại tính toán thế này sao: "Chỗ của tôi còn bao ăn đấy."

"Bên kia một ngày cũng bao ăn ba bữa, quản lý à, một tháng sau, tôi chắc chắn sẽ đi làm lại như bình thường, năng lực công tác của tôi anh cũng biết, cần cù chăm chỉ, cẩn trọng, hiện tại cũng chỉ là có chuyện xảy ra, anh chớ đem khu vực kia của tôi phân cho người khác, tôi cũng đã nói qua với mấy người trong tổ rồi, họ sẽ giúp tôi." Liễu Y ngẩng đầu nghiêm túc nói.

Hà Dương dựa người về sau, híp mắt nhìn chằm chằm Liễu Y mặt dày nói xong: "Được rồi, tôi đồng ý rồi, thật không biết đoàn phim nào lại đi chọn cô, cô như vậy, tôi thật sự lo lắng cho đoàn phim rồi."

Liễu Y thần kinh run lên: "Thật cám ơn quản lý."

Liễu Y vừa định xoay người đi, thì bị Hà Dương gọi lại: "Đợi lát nữa đi, cô lần này diễn vai gì thế, vai sát thủ lần trước, cô diễn không tệ."

Liễu Y dừng bước lại, ánh mắt có chút rối rắm.

Hà Dương một tay rút tờ 100 ra: "Nói đi."

"Đại tỷ của tổ chức phản động." Liễu Y lập tức trả lời.

Hà Dương híp mắt nhìn khuôn mặt mềm mại của Liễu Y, cúi đầu cười một tiếng, hứng thú, lại nói tiếp: "Thế thì công ty nào sản xuất, lại để cho cô diễn đại tỷ của của tổ chức phản động, ý kiến này quá liều lĩnh."

Liễu Y hừ một tiếng: "Công ty Phong Thượng gì đó, quản lý à, hỏi xong rồi tôi đi nha."

Liễu Y lanh lẹ đem tiền bỏ vào túi, rồi đi ra ngoài.

Mà Hà Dương đang ngồi đó có chút sững sờ, ánh mắt phức tạp bóng dáng của Liễu Y đã ra ngoài, một tay sờ sờ cằm, công ty Phong Thượng sao, là công ty của lão tam Tề gia, liễu y này, không biết có sao không, có thể trở về không đây.

19. Chương 19

Nhận được thông báo quay phim thử của Tiền Văn Phương, Liễu Y nhanh chóng cầm túi xách xuống lầu, lần này, Liễu Y cũng chú ý ăn mặc đàng hoàng, trang phuc vừa vặn, giày cao cổ, tóc dài xõa ra, có vẻ điềm đạm và dịu dàng.

Xuống lầu, cô nhìn lướt qua, rồi trực tiếp đi tới xe của Tiền Văn Phương đang đậu ở ven đường, vừa đi vừa nghi ngờ, bên trong xe sao lại có tới hai người.

Tiền Văn Phương vừa chờ Liễu Y, vừa nói chuyện với trợ lý mà công ty phái tới, rồi ánh mắt nhìn trang phục Liễu Y mặc, vui mừng gật đầu, hạ cửa sổ xe xuống: "Ngồi ghế sau đi, Liễu Y."

Liễu Y gật đầu, liếc nhìn người xa lạ ngồi ở ghế phụ, xoay người mở cửa sau rồi lên xe, mới vừa ngồi vững vàng, lại hỏi: "Chị Tiền, ai thế?"

Tiền Văn Phương khởi động xe, sảng khoái cười một tiếng: "Con bé này là trợ lý công ty cấp cho em, Hiểu Mẫn, em bây giờ cũng có chút danh tiếng rồi, cũng được xem là diễn viên hạng hai rồi, chị không thể cứ đi theo em, lịch trình của em về sau thì Hiểu Mẫn sẽ giúp em sắp xếp, Hiểu Mẫn vừa tới công ty không bao lâu, chuyện của em, chị mới vừa nói cho em ấy biết, em ấy chăm sóc em, chị cũng yên tâm phần nào."

Liễu Y ngồi thẳng lên, mắt liếc tiểu cô nương đang quay lại cười hì hì với cô, xem ra chắc nhỏ hơn cô hai tuổi, cô lễ độ gật đầu: "Vậy sau này chắc làm phiền em rồi, Hiểu Mẫn à."

"Liễu tỷ, là em làm phiền chị chứ, về sau chăm sóc nhiều hơn." Ánh mắt Hiểu Mẫn nhìn Liễu Y ngồi phía sau, mang theo tò mò, người mà công ty gần đây đồn đãi, thế nhưng xì căng đan lan truyền ra, mặc dù người của công ty có giải thích riêng, ghen tỵ cũng có, đồng tình cũng có, nhưng Hiểu Mẫn chỉ có tò mò, nghe nói trước kia bị hiểu lầm lầm là người thứ ba, bây giờ lại thoát khỏi hoạn nạn, ngược lại cũng nổi tiếng hơn chút ít, khiến công ty coi trọng, xem như là xoay chuyển được tình thế.

Liễu Y thản nhiên đầu, thầm nghĩ, chắc là công ty trấn an mình đây, ánh mắt lại đụng phải ánh mắt của Tiền Văn Phương trong kính chiếu hậu, trong lòng hai người đều rõ, tất cả không phải cần nói.

"Hiểu Mẫn, tình huống của chị em cũng biết rồi đó, nếu em thấy không được, thì cứ nói với chị Tiền nói chuyện với công ty." Liễu Y nói.

"Chị Tiền nói với em, Liễu tỷ à, nếu em đã tới đây, đương nhiên là phải đi theo chị, chẳng lẽ chị không cần em sao." Hiểu Mẫn cười híp mắt, trực tiếp xoay người nhìn Liễu Y.

Tiền Văn Phương liếc một cái, cười hắc hắc: "Liễu Y à, em cũng đừng từ chối, Hiểu Mẫn không tệ đâu, đi theo em, chị cũng yên tâm, lần này em đi quay phim, chị đại khái không có quá nhiều thời gian, công ty lại sắp xếp cho chị làm đại diện của nghệ sĩ khác nữa, có em ấy ở bên cạnh em, vẫn tốt hơn nhiều."

Liễu Y vừa nghe, gật đầu: "Vậy sau này làm phiền Hiểu Mẫn rồi."

"Không phiền đâu, Liễu tỷ." Hiểu Mẫn vội vàng lắc lắc tay, nói thẳng.

Vừa đi vừa nói chuyện, xe nhanh chóng dừng trước cổng công ty Phong Thượng, Liễu Y nhìn cao ốc trước mặt, khí thế này so với cao ốc Tân Thần, chỉ có hơn chứ không kém, cúi đầu đi theo Tiền Văn Phương vào bên trong, mà Hiểu Mẫn chủ động cầm túi xách Liễu Y lên, đi theo bên cạnh.

Tiền Văn Phương gọi điện thoại, rồi trực tiếp mang theo Liễu Y lên lầu, ra khỏi thang máy, liền chạy thẳng tới chỗ quay phim.

Đoàn làm phim đang rất bận rộn, công việc còn đang tiến hành, phó đạo diễn Trần với đạo diễn Lưu đang ban bạc, chỉ thấy Tiền Văn Phương ba người đi tới.

"Đạo diễn Lưu, cô Trần, xin chao hai người." Tiền Văn Phương có liên lạc qua mấy lần, nên cũng quen biết hai người này, nên lên tiếng chào hỏi.

Lưu Trường Minh thật ra cũng có chút bất mãn với sự sắp xếp của công ty, nghe được Liễu Y đóng vai đại tỷ của tổ chức phản động, cũng hơi khó chịu, mặt liếc Liễu Y sau lưng Tiền Văn Phương, tùy ý gật đầu: "Tới rồi sao?"

Phó đạo diễn Trần biết nguyên nhân, uyển chuyển nói: "Nếu đã tới, thì trước hết diễn thử xem."

"Uh, diễn thử trước, nếu không hợp, thì tôi sẽ nói lại với công ty." Lưu Trường Minh nghiêm túc nói, ánh mắt nhìn chằm chằm dáng vẻ yếu đuối của Liễu Y, trong lòng xem thường, như thế này, làm sao diễn vai đó được chứ.

"Được chứ." Tiền Văn Phương dừng lại, rồi cười cười, xoay người liếc nhìn Liễu Y, giới thiệu: "Liễu Y à, đây là đạo diễn Lưu, còn vị kia là cô Trần."

Liễu Y trong lòng hiểu rõ, nên lễ phép chảo hỏi hai vị đạo diễn, dáng vẻ lễ độ.

Lưu Trường Minh ừ một tiếng, đối với thái độ của Liễu Y có chút hài lòng, quay đầu nhỏ giọng nói với phó đạo diễn: "Cho diễn thử cảnh Liễu Y đối mặt với người nằm vùng đi."

Cô Trần hơi kinh ngạc, thật ra thì hiện tại diễn viên cơ bản đã xác định, mà cấp trên sắp xếp Liễu Y, không có tình huống ngoài ý muốn, cũng là lệnh , mà quay phim thử, thật ra thì cũng chỉ là làm cho có thôi, hiện tại đạo diễn Lưu sắp xếp như vậy, có thể thấy được ông ta hơi bất mãn với công ty, ánh mắt mang theo đồng tình nhìn Liễu Y, ngay sau đó gật đầu, đi tới bên cạnh Tiền Văn Phương, nhỏ giọng nói mấy câu, rồi xoay người đi sắp xếp việc.

Tiền Văn Phương có chút nghi ngờ, liếc nhìn đạo diễn Lưu, xoay người nói với Liễu Y mấy câu, có chút lo lắng: "Em được mời đóng phim, mà chị cảm thấy thái độ của đạo diễn Lưu …"

Liễu Y mặc dù không biết gì, nhưng thật ra là cô không để ý, vai diễn này, trong lòng Liễu Y cũng có phần nắm chắc, so với lần trước diễn kỹ nữ, lần này rõ ràng cdễ dàng hơn, nếu như vị đạo diễn Lưu này không chịu, cô cũng không còn biện pháp.

Cô trấn an Tiền Văn Phương: "Không có việc gì, chị Tiền, chị không phải đã sớm biết, en có thể lấy được nhân vật này là do nguyên nhân nào, do nhìn thấy xì căng đan của em với Tần Vân, cũng không phải là nhìn trúng kĩ năng diễn xuất của em."

Tiền Văn Phương gật đầu: "Được rồi, vậy em đừng lo lắng, chị Tiền tin tưởng em."

Mặt Liễu Y , lo lắng thì không có, cô cũng không biết, vị đạo diễn Lưu kia còn có chiêu gì nữa.

Phó đạo diễn Trần hiểu rõ nguyên nhân, không thể đắc tội hai bên, cho nên chỉ làm hết phận sự của mình sắp xếp cho Liễu Y diễn cảnh với người nằm vùng, sau khi sắp xếp xong, mới đi đến bên cạnh đạo diễn Lưu nhỏ giọng nói: "Đạo diễn Lưu, tổ trang phục vẫn chưa tới."

"Cứ như vậy đi." Lưu Trường Minh liếc nhìn Liễu Y, nhíu mày một cái, thuận miệng nói.

Lần này quay phim thử so với lần trước rõ ràng tốt hơn nhiều, sắp xếp nơi chốn, nhân viên làm việc cũng có, trừ tổ trang phục không có.

Bởi vì không thay trang phục, cho Liễu Y mặc trang phục nữ, cúi đầu buồn bực liếc nhìn, ánh mắt mắt liếc mấy tiểu đệ đi theo sau mình, ưỡn ngực, thở nhẹ một hớp, nhìn trong sân hai người bị bắt được do nằm vùng, bên tai nghe được tiếng bắt đầu, thần kinh run lên, đôi tay ôm ở trước ngực, mặt không vẻ gì, từng bước từng bước đi tới.

Đạo diễn Lưu nhìn chằm chằm ống kính, gật đầu, mặc dù Liễu Y nhìn quá yếu đuối, thân hình không hợp, nhưng khí thế đã xuất hiện, trầm mặc không nói.

Không nhanh không chậm, cứ mỗi một bước, nhẹ nhạng mà nặng nề, gót giày đi nghe lẹp xẹp lẹp xẹp, ở phim trường im lặng, tựa như giẫm vào trong lòng mỗi người, còn Tiền Văn Phương đứng bên cạnh cũng trợn to cặp mắt, nhưng có chút không tin.

Liễu Y từ từ đi tới người nằm vùng trước mặt, dừng bước lại, một tay phất lên, hai tiểu đệ hai bên cũng thả tay xuống, chỉnh tề lui ra sau lưng Liễu Y, mà người nằm vùng trọng thương không chống đỡ được nằm trên đất, trượt chân trên mặt đất, từ từ ngẩng đầu nhìn chằm chằm lão đại của tổ chức phản động cao cao tại thượng, ánh mắt mang theo phẫn hận.

Liễu Y hơi híp mắt lại, ôn hòa nhỏ giọng nói một câu: "Thật không nghĩ tới, thì ra là lại là anh, che giấu rất kỹ đó."

"Hừ, muốn giết cứ giết, tôi không có gì có thể nói." Nằm vùng cắn răng nghiến lợi, sau khi nói xong, nghiêng đầu nhìn về phía khác.

Liễu Y cúi người nâng cằm của người nằm vùng lên, nhìn chằm chằm ánh mắt hung tợn của anh ta, bình tĩnh nói ra: "Thật đáng tiếc."

Liễu Y thả tay xuống, từ từ đứng thẳng dậy, đưa tay từ trong túi móc ra cái khăn tay, cúi đầu, thong thả ung dung lau ngón tay, nhẹ giọng nói ra: "Nếu không nói, thì cũng không cần thiết giữ lại." Tiện tay đem khăn tay ném xuống đất, nghiêng đầu mắt liếc một tiểu đệ bên cạnh: "Thành Tử Hòa cùng hắn quan hệ tốt, cậu tiễn hắn một đoạn đi."

Lưu Trường Minh trợn mắt nhìn chằm chằm khăn tay không biết ở đâu ra, lỗ mũi hừ hừ, nhưng không nói gì.

Một tiểu đệ sau lưng Liễu Y thân thể cứng đờ, ánh mắt có chút bối rối, tay siết chặt, ngay sau đó nói: "Dạ vâng, đại tỷ."

Liễu Y lui về sau một bước, ngồi trên ghế dựa, một tay chống lên mặt, ánh mắt u tĩnh, nhìn nằm vùng bị đánh gục trong sân, khẽ gật đầu, ánh sáng lạnh chợt sáng lên: "Vứt xác ra Đông Hà, đây chính là kết quả của người nằm vùng." Ngay sau đó ánh mắt nhìn vòng quanh tất cả tiểu đệ bên trong sân, nhàn nhạt khẽ hừ.

Tiểu dệ bị Liễu Y nhìn chằm chằm, run cầm cập, thân thể căng thẳng, không thể khống chế được cảm giác trên người, hô hấp ngừng lại, tim bùm bùm nhảy lên.

Đạo diễn Lưu gật đầu, phất phất tay, lúc này mấy người không thể thở mới chậm rãi thả lỏng, mà Liễu Y làm xong công việc, chậm rãi bước đi tới trước mặt đạo diễn Lưu, ánh mắt an tĩnh.

Lưu Trường Minh ánh mắt phức tạp liếc nhìn Liễu Y, thật không nghĩ tới, hồi lâu nói: "Không tệ, ba ngày sau chính thức quay, cô chuẩn bị một chút, cô Trần sẽ thông báo cho cô."

Liễu Y gật đầu: "Cám ơn đạo diễn Lưu cho tôi cơ hội, tôi sẽ nỗ lực."

Lưu Trường Minh chợt khẽ cười, hòa ái liếc nhìn: "Chỉ cần giữ vững như thế, cô, thật không tệ."

Phó đạo diễn Trần kinh ngạc nhìn đạo diễn Lưu, ngay sau đó mắt liếc Liễu Y, có chút tò mò.

Tiền Văn Phương trực tiếp đi tới, ôm bả vai Liễu Y, hưng phấn hết mức, nói với đạo diễn Lưu: "Cám ơn đạo diễn Lưu nhiều ạ."

Lưu Trường Minh khoát tay, có chút ý tứ nói: "Đây là công ty sắp xếp, công ty ánh mắt tốt mà thôi, chẳng quan hệ tới tôi."

Trên đường về nhà, miệng Tiền Văn Phương không ngừng nói, cứ nói tới nói lui với Hiểu Mẫn, giọng nói lộ vẻ kích động.

Còn Liễu Y thì đang suy nghĩ, mới vừa rồi câu nói đó, đều sẽ khiến người khác lo lắng, mặc dù cũng nghe Tiền Văn Phương nói qua chuyện của công ty Phong Thượng, nhưng Liễu Y không để ý nhiều lắm.

Mà bây giờ, cô hơi nghi ngờ, làm sao lại tìm cô chứ, nhìn thái độ của đạo diễn Lưu cũng biết rồi, mà công ty Phong Thượng không nói nhiều, lại đồng ý cho cô diễn vai này, diều này không bình thường cho lắm, cái này không phù hợp lẽ thường.

Liễu Y một tay sờ sờ mặt, chẳng lẽ cô thật sự có sức quyến rũ như vậy, làm sao có thể chứ.

20. Chương 20

Ngày thứ ba, Liễu Y với Hiểu Mẫn đi tới phim trường, thấy hai minh tinh Kiều Kỳ với Trương Diệc, còn có những diễn viên lâu năm khác mà Tiền Văn Phương nhắc tới, cũng ở đó, bởi vì ngày hôm nay là chính thức bắt đầu quay phim.

Liễu Y biết vai diễn này thích hợp với cô, nhưng không thể nào tìm được cánh thể hiện rõ ràng, nên mặt dày , chủ động đạo diễn Lưu để thảo luẫn, cũng thu hoạch được rất lớn, khiến Liễu Y hiểu rõ hơn, còn có thêm lòng tin.

Buổi sáng, chưa tới lượt Liễu Y, cho đến buổi chiều, Liễu Y thay xong trang phục màu đen, tóc uốn thành lọn, hóa trang xong, rồi đi tới phim trường.

Cảnh đầu, cũng là cảnh quay phim thử hôm trước , Liễu Y vô cùng thuận lợi thông qua.

Mà Kiều Kì đứng cách đó không xa, nhìn Liễu Y quay phim thuận lợi, trong lòng cũng hơi kinh ngạc, mấy xì căng đan trên báo, Kiều Kì dĩ nhiên cũng xem qua, cho nên đối với Liễu Y cũng hiểu biết chút ít, không ngờ này kỹ năng diễn xuất của Liễu Y cũng không tệ lắm, lúc quay, cái loại diễn xuất yếu đuối với lạnh

lùng sắc sảo, bề ngoài Liễu Y mê hoặc, ngược lại khiến nhân vật này càng thêm có tính xung đột, ai cũng không nghĩ tới, tổ chức phản động lại nắm trong tay một phụ nữ như thế.

Mà Lưu Trường Minh không biết công ty chọn Liễu Y do kĩ năng diễn xuất hay là xì căng đan kia, nhưng khi thấy Liễu Y quay phim thuận lời, bất mãn lúc trước hoàn toàn bay mất, ngược lại chong mong vào Liễu Y.

Sau khi quay xong Liễu Y chuẩn bị đi nghỉ ngơi, thì phó đạo diễn Trần nói tối nay có liên hoan, Liễu Y không hiểu như thế nào nên gọi điện thoại cho Tiền Văn Phương, mới gật đầu, dù sao quan hệ tốt với đoàn làm phim, mới có thể quay phim dễ dàng, Liễu Y cũng biết rõ điều này, hơn nữa còn miễn phí, Liễu Y rất sẵn lòng.

Ngày đầu tiên vừa quay xong, Hiểu Mẫn đi theo sau lưng Liễu Y nhỏ giọng mà nói: "Liễu tỷ, chị cũng đừng quá lo lắng, chị Tiền đã nói qua, tùy ý là được, hơn nữa những mấy đại bài cũng có mặt, nhân cơ hội hàn huyên một chút, đối với chị cũng tốt."

Liễu Y gật đầu: "Uh, chị không có lo lắng đâu, không ăn cũng uổng."

Hiểu Mẫn im lặng liếc nhìn Liễu Y , thầm nghĩ, chị ấy mà nghe đến ăn, là mắt sáng rỡ, mặc dù mới tiếp xúc mấy ngày, nhưng có chút hiểu rõ, có chút bi phẫn, chẳng lẽ cô đang đi theo một người vô tích sự sao.

Hai người đi tới cửa, đúng lúc gặp Kiều Kì với trợ lý, mắt liếc Liễu Y, nhớ tới cái gì đó, dừng bước lại: "Các cô không đi xe, nếu không ngại, thì đi cùng với tôi."

Hiểu Mẫn cặp mắt hưng phấn nhìn Kiều Kì, cặp mắt chớp không ngừng, được tiếp xúc gần gũi đại bài, còn có thể dễ dàng nói chuyện như vậy.

Mà Liễu Y sững sờ, có chút nghi ngờ nhìn Kiều Kì: "Cám ơn, tôi đi theo xe của đoàn phim xe được rồi."

Phụ tá sau lưng Kiều Kì mắt liếc, còn Kiều Kỳ cười duyên một tiếng: "Cô cũng đừng đợi xe của đoàn phim nữa, chẳng lẽ cô không biết, thà tự mình đi còn hơn."

Liễu Y dừng lại, mắt liếc Hiểu Mẫn: "Thật sao?"

Hiểu Mẫn rối rắm gật đầu, vội vàng nói: "Em quên nói với chị rồi, là như vậy, Liễu tỷ."

Kiều Kỳ che miệng cười, lắc đầu: "Đã biết cô từ lâu, nhưng chưa bao giờ biết, cô như thế nào, mà Tần Văn cô ta cắm sừng cô, không cần để ý cô ta, đi thôi, tôi thuận đường, đúng lúc có dịp gặp nhau thế này."

Hiểu Mẫn suy nghĩ một chút, gật đầu với Liễu Y, Liễu Y thả lỏng, người ta nói đến nước này rồi, cô cũng không nên để cho cô ta mất mặt, cô khách sáo nói: "Vậy thì làm phiền cô rồi.

"Đừng khách sáo, được quay phim chung coi như cũng có duyên phận rồi, tôi đã sớm muốn làm quen với cô, có thể để cho Tần Vân rớt đài, cô cũng coi là lợi hại, gọi tôi là Kiều Kỳ đi, Liễu Y à." Kiều Kỳ tương đối nhiệt tình, nhiệt tình đến mức Liễu Y có chút kinh ngạc.

"Cô và Tần Văn không giống nhau." Liễu Y thẳng thắn nói.

"Dĩ nhiên, Tần Vân người này, người bình thường thật đúng là không nhìn ra, trong ngoài bất nhất, như cô vậy, ngược lại ngoài dự liệu của tôi." Kiều Kỳ cười nhạo một tiếng, ngay sau đó nhìn thật sâu vào mắt Liễu Y.

Liễu Y không nói gì, dù sao cô không cần hiểu rõ cô ta, hơn nữa, như Kiều Kỳ nói, ngoài mặt thật đúng là không nhìn ra, coi như Kiều Kì đối với cô quá nhiệt tình không như mấy người khác, nên Liễu Y đành phải đem nghi ngờ chôn trong lòng.

Quán rượu Hải Bích, phòng khách nhỏ ở tầng ba, chờ Liễu Y với Kiều Kỳ đến thì đã đầy người.

Hiểu Mẫn được sắp xếp ở một bàn khác, còn Liễu Y lại ngồi cùng bàn với Kiều Kỳ, cô không hiểu tại sao lại có thể ngồi chung với đại bài, có chút nghi ngờ, nhưng Liễu Y trầm mặc tiếp nhận, không để ý tới cái khác, chỉ nhìn chằm chằm mấy món ăn trên bàn đã nguội hết, cô nuốt một ngụm nước bọt.

Lưu Trường Minh thấy ánh mắt Liễu Y sáng rỡ, rồi lại bình thản hút thuốc, Liễu Y nhớ Tiền Văn Phương dặn dò, chủ động lễ phép chào hỏi mấy người ngồi trên bàn, mặc dù không thân thiện, nhưng cũng coi như là tao nhã lễ độ.

Sau khi khai tiệc, Liễu Y không để ý đến chuyện bên ngoài, chỉ lo gắp mấy món ăn trước mặt, Kiều Kì lấy tay khều một cái, hất cái cằm lên, nhỏ giọng nói: "Làm sao cô không đi kính rượu đạo diễn đi."

Liễu Y nhìn diễn viên đang quay quanh đạo diễn, mặt , ngay sau đó nói: "Đâu phải là tôi không muốn làm đâu chứ."

Kiều Kỳ nhìn Liễu Y lại cúi đầu ăn lấy ăn để, ánh mắt mang theo khó hiểu, đối với Liễu Y ấn tượng ngược lại lại sâu hơn một chút, nhớ tới tình cảnh của mình, khẽ cười khổ một tiếng, mặc dù mặt ngoài như thế, thật ra thì bên trong chỉ cô biết rõ.

Ở công ty Phong Thượng, để có được vị trí bây giờ, phải bỏ ra bao nhiêu, cũng chỉ có cô biết, nội bộ công ty những người đó nghị luận sau lưng thế nào, thật ra thì Kiều Kỳ biết rõ, cũng chỉ có Liễu Y lại bình tĩnh như vậy, khiến Kiều Kì lòng thoải mái.

Bắt đầu, cô cũng chỉ có chút hứng thú với xì căng đan của Liễu Y với Tần Văn, nhưng vừa mới tiếp xúc, đối với Liễu Y người này, Kiều Kỳ cũng hơi mang theo tán thưởng, chắc có lẽ là do cô muốn mời Liễu Y đi chung với cô.

Lúc giữa bữa tiếc, cửa phòng khách nhỏ mở ra, mà Liễu Y bên cạnh Kiều Kỳ ngẩn ra, Phong Thượng như thế nào, Kiều Kỳ xâm nhập trong đó, rất rõ ràng, cũng không biết, lần này Tề Tam lại nhìn trúng người nào.

Lưu Trường Minh trong dự liệu, đứng dậy, chủ động tiến lên mời Tề tổng: "Thật là trùng hợp, Tề tổng."

Một nhóm ba, bốn người dẫn đầu, tác phong nhanh nhẹn, bất ngờ thấy Tề Hoàn của Phong Thượng, đi theo phía sau là một vị tây trang chỉnh tề, phía sau nữa, là hai người đàn ông khôi ngô, vừa xem là hiểu ngay.

"Vừa lúc ở nơi này dùng cơm, tới xem một chút." Tề Hoàn cười nói, ánh mắt nhìn chung quanh phòng khách nhỏ một vòng, ánh mắt nhìn chằm chằm một người ngồi trên bàn, ý nghĩ không rõ chợt lóe lên.

"Đa tạ Tề tổng quan tâm." Bên cạnh phó đạo diễn Trần vội vàng nói, rồi nói tiếp: "Vừa đúng lúc diễn viên đoàn phim đều ở đây, đạo diễn Lưu, nếu không thì giới thiệu cho Tề tổng một chút."

Lưu Trường Minh trầm mặc đứng đó, ánh mắt mang theo một tia chán nản, ngay sau đó gật đầu: "Vậy để tôi giới thiệu."

Tề Hoàn khóe miệng lộ ra nụ cười, ánh mắt lóe lóe: "Không có quấy rầy mọi người chứ."

"Làm sao mà quấy rầy chứ, Tề tổng là boss cơ mà." Phó đạo diễn Trần lập tức nói: "Tề tổng mời tới bên này."

Liễu Ytừ từ ngẩng đầu, nhìn tình hình phát triển ngoài ý muốn, mắt liếc bên cạnh Kiều Kì không bình thường, nhìn theo ánh mắt của Kiều Kì, liếc một cái, thấy vị kia được mọi người vây quanh, mặc dù nhìn qua tác phong nhanh nhẹn, nhưng ánh mắt kia, lập lòe bất định, khiến Liễu Y có loại cảm giác lo lắng.

Tề Hoàn ngồi ở chủ vị, khóe miệng lộ ra đùa giỡn, ánh mắt mắt liếc trên bàn mấy diễn viên, ánh mắt dừng trên người Liễu Y, rồi nhìn chằm chằm Kiều Kì, mới khoát tay: "Tất cả ngồi đi."

Phó đạo diễn Trần lanh lẹ bắt đầu giới thiệu từng người, lúc giới thiệu Hạ Tâm, còn khen mấy câu, tới Liễu Y, nhớ tới ánh mắt của Liễu Y lúc quay phim, hơi ngừng lại, nói qua loa, hết một vòng, mới chậm rãi ngồi xuống.

Liễu Y mắt liếc Hạ Tâm, liền giật mình, không ngờ là người diễn vai cảnh sát, nghe cô Trần giới thiệu, cô nương này cũng coi là có chút danh tiếng .

Khi Tề Hoàn đến, thì không khí bắt đầu trầm tĩnh, nhưng không bao lâu, nghe Tề hoàn nói mấy câu, trên mặt bàn mấy diễn viên thả lỏng ra, nói mấy câu nịnh hót, chỉ có Trương Diệc với Kiều Kì trước sau như một bình tĩnh, mà Liễu Y, nên tiếp tục ăn đồ ăn của cô.

Liễu Y ăn một miếng bánh ga-tô, bên tai nghe được nhỏ giọng một câu: "Cô ăn xong liền đi sao."

Sau khi thất thần xong thì thấy Kiều Kì đang ngồi ăn, còn tha thiết bưng ly rượu lên, cung kính chào hỏi vị Tề Hoàn kia.

Tề Hoàn để ly rượu lên miệng, ngay sau đó để xuống, ánh mắt có thâm ý nhìn Kiều Kỳ, ngay sau đó nhìn về phía mặt bàn, khóe miệng vểnh lên: "Đừng câu nệ quá, cứ tự nhiên đi."

Phó đạo diễn Trần nói tiếp: "Đúng, mọi người cứ tự nhiên,Tề tổng cũng không phải là hổ."

Trên bàn nhất thời cười lên, rồi Trương Diệc cũng đứng lên mời một ly, mặc dù anh ta cũng có chút danh tiếng, nhưng so với boss công ty, nhìn cũng đủ biết, trường hợp này nên làm là chuyện tất nhiên.

Có hai vị đại bài dẫn đầu, những người khác cũng rối rít mời rượu, Hạ Tâm cũng đứng lên, cung kính mời một ly, cho đến chỉ còn lại mình Liễu Y.

"Liễu Y, chỉ còn sót cô thôi." Phó đạo diễn Trần mắt sắc bén gọi.

Liễu Y buồn bực ngẩng đầu, lưu luyến buông đũa xuống, thuận miệng, bưng lên ly rượu mới vừa rót đầy, thở dài một tiếng nho nhỏ, mới vừa rồi Kiều Kỳ cảnh cáo, Liễu Y có cảm giác, ánh mắt liếc boss Phong Thượng đang ngồi đó, nụ cười kia, mang theo đùa giỡn không thể phát giác.

Liễu Y mặt không biểu cảm nói: "Vô cùng cảm tạ Tề tổng, vô cùng cảm tạ công ty Phong Thượng, vô cùng cảm tạ đoàn làm phim, vô cùng cảm tạ đạo diễn Lưu, tôi sẽ cố gắng, tôi sẽ uống cạn ly này, Tề tổng cứ tự nhiên."

Liễu Y sau khi nói xong, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, rồi đặt mông ngồi xuống.

Ánh mắt chung quanh có chút ngốc lăng, này Liễu Y cũng thật là, cũng không phải bị ai cướp hai từ cảm tạ, làm thế này hơi quá rồi, ngay sau đó thấy Liễu Y vùi đầu tiếp tục ăn, khóe miệng mọi người giật giật.

Mà Tề Hoàn lần đầu tiên nghe được lời cảm ơn như vậy, khóe miệng cứng ngắc, đưa tay cầm ly rượu đưa lên miệng, thầm nghĩ, đây thật là qua báo chí viết về Liễu Y sao, khi đó chính là đối với cô gái này có chút hứng thú nên mới cho người mời cô ta đóng phim, có thể nghe tên không bằng gặp mặt, cô gái này nhìn động lòng người, làm sao lại ăn nói như kẻ lỗ mãng.

Tề Hoàn nhìn tướng ăn của Liễu Y, ánh mắt phai nhạt đạm, ngay sau đó nhìn chằm chằm Hạ Tâm mặt ửng đỏ nhìn sang.

Kiều Kỳ vừa xem hiểu ngay, tâm buông lỏng một chút, đối với Liễu Y ấn tượng lại thêm thích, có thể chống đỡ hấp dẫn, còn biết rõ vị trí của mình, tương lai có lẽ sẽ đi được xa hơn, mà mình, đã như vậy, có thể ở trong giới showbiz này, chắc là không bao lâu nữa.

21. Chương 21

Liên hoan vừa kết thúc, Tề Hoàn cười một tiếng, rồi từ từ đứng lên, "Nếu bên này kết thúc rồi, thì đi tăng hai đi, mọi người cũng cứ tự nhiên.""

Phó đạo diễn Trần vội vàng gật đầu: "Vậy làm phiền Tề tổng rồi."

"Cô cứ sắp xếp đi, chỗ cũ, hóa đơn tính cho tôi." Tề Hoàn gật đầu, dẫn đầu đi ra ngoài.

Liễu Y sờ bụng một cái, thỏa mãn để đũa xuống, vừa nghe kết thúc, mắt liếc đi mất bóng lưng Tề Hoàn, nhớ tới lời nói của Kiều Kì, cùng với mấy người trên bàn chào hỏi: "Đạo diễn Lưu, cô Trần, chị Tiền buổi tối có chuyện tìm tôi, có thể công ty bên kia có chuyện, tăng hai tôi không đi được rồi."

Phó đạo diễn Trần mắt liếc, suy nghĩ một chút, mới vừa rồi ánh mắt Tề tổng chỉ chăm chú nhìn Hạ Tâm, chỉ cần vị kia không biến mất, chắc cũng không sao: "Nếu có chuyện, có cứ đi trước đi, chỉ là, cơ hội tốt như vậy, có lại có chuyện, haizz."

Lưu Trường Minh gật đầu, trực tiếp nói: "Lần sau cũng được, Liễu Y nếu có chuyện, hãy đi về trước đi, ngày mai nhớ đến đúng giờ quay phim."

Liễu Y cảm kích nhìn đạo diễn Lưu, rồi gật đầu với Kiều Kì ngồi bên cạnh, rồi chào hỏi mấy vị ngồi trên bàn, thì mang theo Hiểu Mẫn đi trước.

Mà khóe miệng Lưu Trường Minh lộ ra một tia nụ cười, nhìn bóng dáng Liễu Y đi xa, ánh mắt lại nhìn Hạ Tâm đang cúi đầu xấu hổ, không tự chủ lắc đầu một cái.

Ánh mắt Kiều Kỳ chớp chớp, rốt cuộc Liễu Y đã biết rõ, ngay sau đó nói: "Nếu Liễu Y còn có việc, cứ để cô ấy đi, tăng hai là cô Trần sắp xếp, hay còn có người khác nữa."

Những người khác không giống Liễu Y, đạo diễn cũng sẽ đi, dĩ nhiên nnhân cơ hội để thân thiết, hiện tại tổng giám đốc công ty đã lên tiếng, dĩ nhiên phải nghe theo, chỉ có Trương Diệc cũng đứng lên, nói cáo từ.

Trở về trên đường, Hiểu Mẫn không rõ liếc nhìn Liễu Y đang ngồi bên cạnh, nhỏ giọng mà nói ra: "Liễu tỷ, tại sao chị không đi , cơ hội này rất tốt mà, chị Tiền mà biết, chắc sẽ nói lải nhải lên cho coi."

Liễu Y ngồi ở trong taxi, tay để sau ót, thuận miệng nói: "Chị ấy mà biết, chắc cũng sẽ đoán ra, cái người Tề tổng kia, chị thấy không bình thường chút nào."

Hiểu Mẫn bật cười, đưa tay đẩy Liễu Y một cái: "Liễu tỷ à, chắc có mình chị nghĩ vậy thôii, Tề tổng tuấn tú lịch sự như thế, hơn nữa Tề gia ở Thành Đô cũng là số một số hai, này Tề tổng đứng hàng lão tam, trên hắn ta còn có hai trai uy quyền, ai cũng muốn nịnh bợ, mặc dù có hơi phong lưu, nhưng mấy phụ nữ cũng cứ nhào vào hắn ta thôi."

Liễu quần áo một tay đầu hàng: "Chị chỉ là nhân vật nhỏ thôi, cùng mấy người kia còn phải giữ khoảng cách, lại nói, chị ký hợp đồng Tân Thần, xem như là bị trói buộc, cho nên cũng không dám với tới, không cần thiết."

Hiểu Mẫn gật đầu: "Kiều Kì cũng rất quan tâm tới chị đó , nếu có thể chị có thể tiếp xúc với Kiều Kì nhiều hơn đi, về sau chắc sẽ được giúp đỡ."

Liễu Y trầm tư hồi lâu, thở dài một tiếng: "Chờ xem đã, chị không biết tại sao cô ta lại như thế, nhưng thời gian dài, cũng sẽ biết thôi, nếu gặp, thì cứ nói chuyện, chỉ là, chị cuối cảm giác, cô ta không giống như những gì mà người ta noi."

"Đúng rồi, mới vừa rồi ngồi cùng xe, em không cảm thấy Kiều Kì giống như kiêu cao cao tại thượng." Sau khi Hiểu Mẫn suy nghĩ xong, rồi nói.

"Uh." Liễu Y trầm mặc gật đầu, đặc câu nói hồi nãy không biết là vô tình hay cố ý nhắc nhở mình, khiến ấn tượng của Liễu Y với Kiều Kì càng thêm tốt.

Vừa về đến nhà, Tiền Văn Phương lập tức gọi điện thoại, Liễu Y gác chân ngồi trước máy vi tính xem tin tức về cong ty Phong Thượng, còn có tin tức về Kiều Kì, rồi thuận tay nghe điện thoại di động.

"Chị Tiền, chắc là nghe Hiểu Mẫn mật báo hả?" Ánh mắt Liễu Y nhìn chằm chằm tin tức về cong ty Phong Thượng, thuận miệng nói.

"Hiểu Mẫn cũng là vì muốn tốt cho em, chỉ là, em không đi, chị ngược lại cũng yên tâm, thật ra thì có một số việc, chị không nói với em, cong ty Phong Thượng ở Thành Đô này không ai dám đắc tội, Tề Hoàn kia không phải dễ chọc, Tề gia ở Đô thành là cây lớn rễ sâu, những thứ này đều là nghe thấy, hơn nữa, chuyện trong Phong Thượng toàn là quy tắc ngầm, chị chưa nói, bởi vì em chỉ diễn vai phụ nhỏ thôi, chị cũng không để ý, nhưng hôm nay nghe thấy, chị thật ra có chút bận tâm."

Liễu Y thuật lại lời cảnh cáo của Kiều Kì cho Tiền Văn Phương nghe rồi nói: "Chị Tiền, vậy về sau em phải làm sao đây."

Tiền Văn Phương trầm mặc nhíu mày, có chút sợ: "Kiều Kì kia đối xử em không bình thường, trong giới này, cô ta đối với ai sắc mặt đều không tốt, lời đồn đãi, cô ta và cấp trên của Phong Thượng có quan hệ gì đó, sớm biết như thế, chúng ta thà chờ đợi còn hơn phải nhận bộ phim này, haizz."

Liễu Y cọ cọ cằm: "Chị Tiền, bây giờ đã nhận rồi, em chỉ lo lắng quay xong, tiền cát sê của em..."

Tiền Văn Phương dở khóc dở cười, Liễu Y không lo lắng mình có an toàn hay không, ngược lại còn nghĩ tới tiền cát sê, không vui nói: "Đầu óc em nghĩ cái gì thế, tài vụ công ty ngồi chơi à, không thiếu được em đâu, em kể lại chuyện hôm nay cho chị nghe xem, trước hết lo cho bản thân mình cái đã."

Liễu Y ngốc lăng, cô đang sợ mình phải làm không công, nếu như Tiền Văn Phương lo lắng giống Kiều Kì như vậy, thế cô phải làm gì đây, chẳng lẽ cô khỏi quay phim nữa, chắc phải hỏi trước xem sao.

Liễu Y nghe được kia bên đầu điện thoại giọng nói hung hăng, cô mới ngoan ngoãn đem tình huống vừa rồi lại nói một lần, còn cộng thêm những phản ứng mà cô thấy được.

Tiền Văn Phương thở phào một cái, tim trở về chỗ cũ: "Chắc không có chuyện gì đâu, em hôm nay biểu hiện rất tốt, về sau ở trong đoàn làm phim, cứ như vậy, những chuyện khác đừng để trong lòng, nghe lời đạo diễn Lưu , nếu có liên hoan kiểu này, có thể tránh thì cứ tránh, không thể tránh thì đi theo Kiều Kì, chị cảm thấy được cô ta đối với em có cảm tình."

Liễu Y gật đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm tin tức về Kiều Kì trong máy vi tính: "Biết rồi, em hiểu rồi, chị Tiền, chị thấy Kiều Kì như thế nào, nghe nói, cô ta và Tần Văn không hợp."

"Em biết rồi còn hỏi, Tần Văn trước kia công khai nói xấu Kiều Kì, tóm lại không dễ nghe, sau nay hai người cứ như vậy, luôn đối nghịch nhau, Kiều Kỳ đối với em như thế, chắc cũng là do nguyên nhân này." Tiền Văn Phương thử phân tích nói.

Liễu Y đồng ý việc này, nếu không nhân vật lớn như vậy, tội gì phải tốt với mình như thế.

"Nhưng mà, Liễu Y à, em cũng đừng tiếp xúc nhiều với Kiều Kì, cô ta tâm cơ quá sâu, trước kia có một người đắc tội với cô ta, thì bị hạ bệ, không biết có phải hay không là cô làm, quan hệ của cô ta rất phức tạp, còn quan hệ không bình thường với Tề tổng, có biết không?" Tiền Văn Phương liên tục dặn dò.

Liễu Y há hốc mòm, thủ đoạn này, so với cô cũng không kém, một tay cọ cọ lỗ mũi.

"Yên tâm đi, chị Tiền, chúng ta cũng không cần đi tìm quan hệ, người ta nhìn vào sẽ nói này nói nọ." Liễu Y gật đầu nói.

"Uh, chị chỉ sợ em thôi, nhưng mà, em hiện tại rất hiểu chuyện, suy nghĩ cũng chu toàn, Hiểu Mẫn ở bên cạnh em đã quen thuộc chưa, không được, chị sẽ nói chuyện với công ty. " Tiền Văn Phương chu đáo nói.

"Không sao hết, bình thường mà." Liễu Y suy nghĩ một chút, Hiểu Mẫn cũng được, không tự làm theo ý mình, nghe theo sự sắp xếp.

"Vậy được, chị hiện tại rất bận, còn có mấy người muốn mời em đóng quảng cáo, chỉ là, còn chưa quyết định , chờ có kết quả, chị lại thông báo em, có rãnh rỗi chị sẽ qua bên kia xem em, chính em cũng coi chừng một chút." Tiền Văn Phương tiếp tục dặn dò .

Liễu Y cúp điện thoại, ánh mắt chớp chớp, quảng cáo sao, đóng cái này lại có thêm thu nhập rồi, một tay gõ gõ mặt bàn, quả nhiên làm diễn viện vẫn có nhiều tiền hơn .

Nghĩ xong, ánh mắt nhìn chằm chằm máy vi tính tỉ mỉ xem xét, mình cũng đã bước vào trong Phong Thượng, như thế nào thì, cũng phải tìm hiểu một chút, theo như chị Tiền nói, có lẽ mình sẽ không gặp chuyện gì , nhưng ngộ nhỡ bị rồi làm sao, mặc dù Liễu Y đối với sự quyến rũ của mình không có tự tin chút nào, nên không nghĩ tới Tê tổng kia làm sao lại để ý tới cô, nhưng lo trước vẫn tốt hơn.

Hôm sau, Liễu Y đúng giờ cùng Hiểu Mẫn đi tới đoàn phim, ánh mắt của nhân viên làm việc nhìn Liễu Y so với trước kia mang theo chút thân thiện, mà Lưu Trường Minh cũng cùng gật đầu chòa Liễu Y, làm cho Liễu Y có chút kinh ngạc, rồi nhớ tới ngày hôm qua, cũng đã hiểu phần nào, rồi xoay người đi thay quần áo, chuẩn bị quay .

Sau khi Kiều Kì quay xong, cũng chủ động tới bên cạnh Liễu Y, cười lên tiếng chào: "Kế tiếp sẽ đến lượt cô đó."

Liễu Y có chút thụ sủng nhược kinh, nghe Tiền Văn Phương dặn dò, với mấy tin tức mà cô xem được, mới biết Kiều Kì ở trong giới này còn cao hơn Tần Văn, gật đầu một cái: "Biết rồi, Kiều tỷ."

Kiều Kỳ chợt cười một tiếng: "Đừng gọi như vậy, gọi Kiều Kỳ được rồi, chẳng lẽ có ai nói gì với cô sao."

Liễu Y gật đầu một cái: "Người đại diện của tôi có nói một chút về cô, trước kia tôi không biết, ngày hôm qua thất lễ rồi."

"Tôi thích cô rồi đó, cứ trực tiếp gọi tên tôi đi, cảnh sau cô sẽ diễn với Trương Diệc, chớ lo lắng, tôi xem qua cảnh đầu cô diễn, diễn không tệ đâu." Kiều Kỳ gật đầu, nói.

Thần kinh Liễu Y lên, ánh mắt chớp chớp, gật đầu, nhìn Kiều Kì xoay người rời đi, cúi đầu cọ cọ chân, lần đầu tiên có người nói như vậy với cô, chắc là về sau sẽ có cơ hội kiếm nhiều tiền .

Liễu Y mang theo ước mơ, chờ có tiền, mua ình một căn hộ riêng, có một phòng đặc biệt để dự trữ lượng thức, có thêm sân nữa thì càng tốt, còn có trồng ít rau xanh.

Mà Hiểu Mẫn đi theo Liễu Y, khóe miệng toét ra, nhỏ giọng nói: "Liễu tỷ, Kiều Kỳ người này thật không tệ."

Liễu Y hồi phục tinh thần lại, gật đầu, đúng là như thế, nhưng mà cô cũng không biết Kiều Kì tại sao lại đối xử với cô như vậy, thế nhưng loại chân thành, Liễu Y có thể cảm tnhận được, cảm giác có bạn bè, Liễu Y đã sớm quên mất rồi, ngay sau đó lắc đầu một cái, bỏ đi mấy cái suy nghĩ lung tung của cô.

Trong Diệc biết cảnh này diễn chung với Liễu Y, không để ý nhiều, anh cũng không biết sao Liễu Y được nhận vai diễn này , nhưng mấy xì căng đan kia, trong lòng vẫn không thích Liễu Y.

Lưu Trường Minh nhỏ giọng dặn dò Liễu Y với Trương Diệc vấn đề quay phim, ánh mắt thấy bộ dạng Trương Diệc không đành lòng, khóe miệng cười nhạt, cũng không có nói gì, đại bài thì có khí thế kêu ngạo cụa đại bài, đây là tất nhiên, chỉ cần nghe theo sắp xếp, không tự ình là đúng, hở chút quơ tay múa chân là được rồi.

Dặn dò xong, phim trường cũng sắp xếp xong, Lưu Trường Minh gật đầu với phó đạo diễn, rồi ngồi xuống , hết sức chuyên chú nhìn chằm chằm vào ống kính.

22. Chương 22

Liễu Y đưa tay kéo cái quần mỏng, rối rắm liếc nhìn, thở dài một tiếng, cô như thế này chắc cũng là hy sinh vì nghệ thuật sao, quần áo bó sát người, đường cong cơ thể hoàn toàn bị nhìn thấy, cầm kịch bản trong tay đưa cho Hiểu Mẫn bên cạnh, xoay người đi tới cảnh quay đã được bố trí xong, cô hít sâu một hơi, để bình phục tâm tình.

Đi theo phía sau Liễu Y là sáu người đàn ông áo đen, khi nghe được tiếng hô bắt đầu, Liễu Y đi giày cao gót, từ từ đi vào trong quán rượu ồn ào náo động, mắt liếc bàn ghế để dầy xung quanh, tiểu đệ sau lưng tiến lên mở đường, đám người tiêu sái đi vào.

"Đại tỷ, tiểu tử này tới đây đập phá quán." Tiểu đệ nào đấy bị Trương Diệc đánh gục một cái vội vàng đi từ từ đến trước mặt Liễu Y.

Mặt Liễu Y vô cảm nghiêng đầu một cái, rồi đưa tay đem vị tiểu đệ vết thương chồng chất xách tới trước mắt: "Như vậy mà đánh cũng không lại, ném đi cho rồi."

Một người ở đằng sau đi lên như diều hâu bắt gà con đem tiểu đệ kia lôi ra ngoài.

Liễu Y ngẩng mắt nhìn Trương Diệc đang đứng đó cười, chậm rãi bước tới trước mặt anh ta, khi đi tới trước mặt Trương Diệc, cô cợt nhã cười một tiếng.

Ánh mắt Liễu Y lạnh lùng: "Cậu là người của Trần gia, tôi không nên giữ cậu lại, nếu là hiểu lầm, thì tôi sẽ giải thích, còn các anh em thì không tiện nói."

Trương Diệc cười nhạo, ánh mắt mang theo nhẫn nhịn, thầm nghĩ trong lòng, cô gái này vẫn có chút khí thế.

Liễu Y lập tức cầm lên chai rượu là đạo cụ trên bàn, trực tiếp đánh lên đầu nam chính, nhìn thấy hắn ta bị bể đầu, thản nhiên hừ một tiếng, buông tay quăng chai rượu đã bể tan tành, ngay sau đó thò tay lấy khăn trắng mà tiểu đệ sau lưng đưa tơi , cúi đầu tỉ mỉ lau sạch ngón tay.

Trương Diệc cũng biết cái này có trong kịch bản, nhưng vẫn sợ hãi, cô gái này động tác cũng quá nhanh, không báo trước giờ, đưa tay sờ sờ vết máu đã sắp đặt trước đó, ánh mắt chớp chớp, thấy Liễu Y không thèm để ý tới, không khống chế được tiến lên một bước, nếu như cho anh thêm một cái cơ hội, Trương Diệc cũng chỉ biết ngốc tại chỗ chờ đợi đạo diễn Lưu hô ngừng.

Liễu Y cúi đầu đang hết sức chuyên chú chờ đợi cảnh này kết thúc, cảm thấy Trương Diệc tiến lên một nược, theo trực giác nắm quyền, nhanh chóng thủ thế, trực tiếp đá bay Trương Diệc, rồi sau đó nghe thấy tiếng rên rỉ, Trương Diệc dính vào vách tường, sau đó từ từ trượt xuống.

Xung quanh im lặng như tờ, ngay cả mấy tiểu đệ sau lưng cũng có chút mờ mịt, trong kịch bản đâu có chi tiết này.

Một người đang quay phim hết sức chăm chú tay cũng bắt đầu run lẩy bẩy, ngẩng đầu nhìn lên, lập tức há to mồm, nhìn chằm chằm Trương Diệc đang dính chặt vào tường đang từ từ bị trợt xuống .

Mà Lưu Trường Minh có chút nghi ngờ quay sang nhìn phó đạo diễn, phó đạo diễn Trần cũng mờ mịt nhìn Lưu Trường Minh, nhân viên làm việc chung quanh hít thở không thông, cứ cho là làm theo kịch bản, nhưng trong lòng thầm nhũ, đá kiểu này cũng quá mạnh bạo, chỉ là động tác của Liễu Y rất đẹp, mặc quần ngắn như thế mà vẫn đá cao được như vậy, nên ánh mắt mang theo sự sùng bái.

Sắc mặt Trương Diệc trầm xuống, một tay ôm bả vai, sao lại nhục như thế chứ, cái này không hợp lý, ai thay đổi kịch bản vậy chứ.

Lưu Trường Minh một lúc sau hồi hồn, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm Liễu Y trong ống kính, mặc dù không có trong kịch bản, nhưng cảnh tượng này quá phù hợp, đại tỷ của tổ chức phản động nên có hình tượng như vậy, rồi ánh mắt nhìn Trương Diệc đang bực bội, khóe miệng vểnh lên, mới vội vàng đứng lên "Được rồi, cảnh này qua, Trương Diệc nghỉ ngơi một chút, cậu vất vả rồi."

Mặc dù là có lỗi, nhưng Liễu Y này không tệ, một cước kia quá thần kì, mặc dù Trương Diệc phải chịu đau một chút, nhưng so với hiệu quả mà ông muốn, cũng chỉ có thể ủy khuất Trương Diệc một chút thôi.

Thân thể Liễu Y căng thẳng chợt nghe được lời của đạo diễn Lưu, mới thở phào nhẹ nhõm, đưa tay gõ mu bàn tay một cái, tật xấu hay cảnh giác của cô vẫn chưa bỏ được, cái này, chỉ cần chút xíu nữa thôi là giết nam chính luôn rồi.

Cô xoay người chạy đến trước mặt đạo diễn Lưu, nhỏ giọng, có lỗi nói: " Đạo diễn Lưu, mới vừa rồi…"

Một tay Lưu Trường Minh phất lên: "Mới vừa rồi rất tốt, cô tiếp tục cố gắng, cô còn một cảnh nữa, ngày mai mới quay, hiện tại không còn việc gì, cô đi về cũng được."

Liễu Y chớp mắt hai cái, không có chuyện gì sao, rồi cô mạnh mẽ gật đầu, xoay người định đi ra ngoài, thì thấy Trương Diệc khập khễnh đi tới, chột dạ đi lên, nhỏ giọng nói một câu: "Thật xin lỗi, anh không sao chứ?"

Trương Diệc híp mắt nhìn chằm chằm, hận không đâm được một lỗ thủng trên người Liễu Y, hừ một tiếng, rồi đi tới chỗ của đạo diễn Lưu, phải hỏi cho ra lẽ đã.

Trương Diệc hết sức buồn bực, đi tới Lưu trước mặt Trường Minh, cắn răng nghiến lợi, "Đạo diễn Lưu, chuyện gì xảy ra vậy, tôi nhớ rõ cái này không có trong kịch bản."

Lưu Trường Minh tằng hắng một cái, ánh mắt ý bảo Liễu Y đi trước, nhìn Liễu Y nhanh chóng biến mất, liếc Trương Diệc một cái, uyển chuyển nói: "Cái đó sao, tôi cùng Liễu Y thương lượng qua, nhưng quên thông báo cho cậu, như thế nào, không sao chứ?"

Trợ lý Trương Diệc đi theo đằng sau, đi lên phía trước: "Đạo diễn Lưu, đây là anh không đúng, tại sao không nói trước một tiếng, nếu biết trước, thì nên dùng thế thân chứ ."

Trương Diệc khoát tay, ánh mắt dần bình tĩnh lại: "Đạo diễn Lưu, anh thật sự đã cùng Liễu Y bàn bạc sao."

Lưu Trường Minh gật đầu, nghiêm túc nói: "Trách tôi là dùng, trước đó không cùng cậu nói một tiếng, nhưng hiệu quả không tệ, một lần đã quay xong, cậu và Liễu Y phối hợp cũng tốt, không hổ là đại bài, Trương Diệc, nếu không, cậu trước hết nghỉ ngơi đi, mấy cảnh kia, tôi sẽ giúp cậu sắp xếp lại."

Khóe miệng Trương Diệc mấp máy, kéo trợ lý bên cạnh đang bực tức, lắc đầu một cái,:"Không có việc gì, mới vừa rồi chỉ là không có chuẩn bị mà thôi, Liễu Y thật ra không tệ, tôi sẽ quay tiếp, không cần điều chỉnh lại đâu."

Lưu Trường Minh nhìn bóng lưng Trương Diệc rời đi, không tự chủ gật đầu một cái, cũng phải nể mặt đại bài một chút chứ, nhưng một cước kia của Liễu Y, chắc cũng đau lắm đây, một tay sờ sờ cằm, có thể có được ngày hôm nay, Trương Diệc có kêu ngạo, nhưng thấy rõ tình thế, không giống những người khác, nếu tình huong1 này, đã làm ầm ỹ lên rồi.

Phó đạo diễn Trần xông tới: "Đạo diễn Lưu, mới vừa rồi thật là anh sắp xếp sao."

Lưu Trường Minh nhàn nhạt thoáng nhìn, gật đầu, mặc dù tiếp xúc với Liễu Y không nhiều lắm, nhưng cũng có nhân cách tối thiểu của nghệ sĩ, hơn nữa không phải cái loại dùng quy tắc ngầm để đi lên, giúp cô ta ngăn cản chuyện này, cũng tốt cho cô ta, với mình cũng tốt: "Đương nhiên là thật, chỉ là của tôi quên nói một tiếng."

Trên đường về nhà, Hiểu Mẫn líu ríu, sùng bái nhìn chằm chằm Liễu Y bên cạnh: "Liễu tỷ, chị thật là lợi hại."

Mặt Liễu Y , không được tự nhiên xoa xoa đầu, không biết vì sao đạo diễn Lưu không nói gì hết, cũng may không có gây ra chuyện gì, thật có lỗi với vị nam chính ki rồi, mới vừa rồi chỉ là phản xạ có điều kiện, nhưng lúc đá ra, cô đã kịp thời giảm lại sức lực, bằng không, vị nam chính kia chắc chắn bị trong thương rồi."

Liễu Y nhắm mắt gật đầu: "Cái đó sao, thuận chân mà thôi."

"Liễu tỷ, chị quá khiêm tốn rồi, mới vừa rồi chị đá rất đẹp, những người khác nhìn mà trợn mắt há mồm." Hiểu Mẫn tự nhiên nói.

Liễu Y thầm nghĩ, dĩ nhiên phải trợn mắt hốc mồm rồi, vốn không có trong kịch bản, trong lòng cô bắt đầu nhắc nhở chính mình, chuyện như vậy chỉ có lần này thôi, nếu còn nữa không chừng ngày nào đó, bị đuổi khỏi quay phim.

Mà hôm sau Kiều Kì nghe được, một tay vỗ vỗ bả vai Liễu Y, ý tứ sâu xa liếc nhìn Liễu Y.

Ánh mắt những người khác ít nhiều gì cũng có chút khác thường, mà vị Trương Diệc kia, trực tiếp đi tới trước mặt Liễu Y, nhìn Liễu Y trốn tránh, khóe miệng vểnh lên, nhỏ giọng nói một câu: "Tôi không hiểu sao, cô thật ra vận khí tốt, khiến đạo diễn Lưu nhìn trúng, lần sau, cần phải chú ý một chút, không chừng cô chẳng được đóng phim nữa đâu ."

Liễu Y nghe được lời uy hiếp, nhìn Trương Diệc xoay người rời đi, cúi đầu xem lại phần còn lại của kịch bản, ơ, hai cảnh cuối cùng là chống lại.

Ánh mắt Liễu Y chớp chớp, mặc dù vẫn cho rằng biết được người nào có vai vế lơn mới là chân lý, nhưng là, bây giờ đã không tận thế, nguyên tắc này không phổ biến, một lúc sau, Liễu Y nắm quyền lại, cứ làm như thế đi.

Mấy ngày kế tiếp, quay phim vô cùng thuận lợi, quay phim với Kiều Kì cũng thuận lợi hoàn thành, còn có ba cảnh, công việc của Liễu Y sẽ kết thúc, mà hôm nay, liễu Liễu Y quay vào xế chiều, diễn cùng với vị Hạ Tâm đến và chẳng có ai biết.

Sau lần đầu tiên gặp qua, Liễu Y rất ít gặp Hạ Tâm, cũng nghe người khác bí mật nghị luận, không có gì hơn là được thêm cảnh, hoặc là làm tình nhân của Tề tổng công ty Phong Thượng.

Liễu Y chỉ thỉnh thoảng nghe Kiều Kỳ đề cập tới vài câu, Hạ Tâm này lâu dài sẽ không được, khi đó Kiều Kỳ nhìn cô với ánh mắt kì lạ, có thoải mái và chân thành.

Chờ nhìn thấy Hạ Tâm, Liễu Y trong lòng ngẩn ra, biến hóa quá lớn, ấn tượng lần đầu tiên gặp mặt lập tức tiêu tán, cáo loại thuần khiết đã trở thành kiêu căng

Lưu Trường Minh có mắt không tròng, trong giới này, đã sớm thấy đầy ra đó, mặc dù có chút bất mãn Hạ Tâm được thêm cảnh diễn, nhưng cũng may lúc quay Hạ Tâm cũng nghe theo sắp xếp, cho nên cũng không còn quá nhiều phê bình kín đáo.

Lưu Trường Minh liếc nhìn Liễu Y ngồi trong góc, lại nhìn Hạ Tâm ngồi như mình ngôi sao nổi tiếng, cúi đầu cười một tiếng, tới tới lui lui, trong giới này, đã sớm sáng tỏ, nếu như lần trước Liễu Y không chạy sớm, có lẽ cũng sẽ như vậy đi, đồ mà Tề Tam muốn, không thể nào không chiếm được, mà Liễu Y, ngược lại khiến Tề Tam buông tha, cũng không biết Liễu Y vô tình trốn hay là cố ý.

Lưu Trường Minh dặn dò Liễu Y với hạ tâm, rồi chuẩn bị quay.

Bắt đầu vẫn tương đối thuận lợi, hạ tâm theo kịch bảndiễn, đợi đến lúc bị Liễu Y bóp cổ, hạ tâm kinh hoảng nhìn thấy mặt Liễu Y vô cảm, cảm thấy hoảng sợ, từ trong đáy lòng phát ra một loại sợ hãi, mà đoạn thời gian bị Tề hoàn nuông chiều Hạ Tâm làm sao có thể chịu được ở loại này khó chịu, cắn môi, lúc Liễu Y buông tay ra, đưa tay định tát một cái.

Liễu Y nhanh chóng chặn lại được, liếc nhìn hạ tâm hung ác nhìn cô chằm chằm, quay đầu đỉnh đạc hướng về phía đạo diễn Lưu hô: "Đạo diễn Lưu, cái này không có trong kịch bản."

Lưu Trường Minh nhíu mày một cái, phất phất tay, đi tới trước mặt hạ tâm, nhỏ giọng nghiêm nghị: "Chuyện gì xảy ra?"

Hạ Tâm cắn môi, hai mắt đỏ một chút, lay cánh tay bị Liễu Y nắm, hừ một tiếng: "Đạo diễn Lưu, tôi cảm thấy diễn như vậy mới có thể biểu hiện tôi bất khuất."

Lưu Trường Minh trầm ngâm một lúc, quay đầu nhìn Liễu Y.

Liễu Y dĩ nhiên không thể nào để người ta đánh mình, đi tới bên cạnh Lưu Trường Minh: "Đạo diễn Lưu, anh nói, tôi có thể đá bay Trương Diệc, làm sao có thể không ngăn được cái tát cô ta chứ, cái này không đáng tin."

Lưu Trường Minh cười nhạt, quay đầu nhìn hạ tâm: "Có nghe thấy không, tôi là đạo diễn hay cô là đạo diễn, nếu không muốn diễn, tôi sẽ đề nghị với công ty vậy."

"Các người, tôi hôm nay mệt mỏi, không muốn diễn." hạ tâm ưỡn ngực, quay đầu rời đi, bên kia một nhóm người.lập tức vây lên

Lưu Trường Minh nhìn ánh mắt Liễu Y lo lắng, lắc đầu một cái, nhỏ giọng nói một câu, "Tôi là đạo diễn."

Hạ Tâm mặc dù nói không muốn diễn, không phải thật không diễn, chỉ là bực mình,bị mất mặt, cho nên cũng không hề rời đi.

Sau khi Lưu Trường Minh nói thầm vài với câu phó đạo diễn Trần, vững vàng ngồi xuống, mà Liễu Y ngồi bên cạnh đạo diễn Lưu, Liễu Y không biết cũng phải biết, bây giờ ngồi kế bên đạo diễn an toàn hơn nhiều, cũng không thể bởi vì cái này, lại bị đuổi khỏi đoàn phim, mà sau lưng Hạ Tâm cô ta là núi lớn, cô chỉ là người bình thường không chọi lại nổi.

23. Chương 23

Phó đạo diễn Trần khóc không ra nước mắt, một bên là tình nhân mới của boss, một bên là đạo diễn nổi danh, chính giữa còn có thêm Liễu Y.

Liễu Y có thể có được vai diễn này, cô ta là người biết rõ nhất, mặc dù lần trước Tề tổng coi trọng Hạ Tâm, nhưng nếu Liễu Y có thái độ này nọ, ai biết sẽ nghĩ Tề tổng thế nào, nếu hắn bất chợt nhớ tới thì sao đây, cho nên khiến phó đạo diễn Trần làm vàotình thế khó xử.

Nhìn cục diện giằng co, phó đạo diễn Trần trực tiếp gọi điện thoại cho trợ lý của Tề tổng, nhỏ giọng nói xong tình huống này, rồi chờ đợi chỉ thị.

Lúc này,bên trong sơn trang Cửu Hoa Sơn, ba ông trùm của giới giải trí tại Thành Đô, Phong Thượng, Tân Thần, Khải Đế với giám đốc đài truyền hình Thành Đô đang tiến hành thương lượng việc hợp tác hằng nằm, mỗi năm một lần lại thương lượng, đã là thông lệ bất thành văn.

Đây coi như là phân chia lợi ích, ba ông trùm luôn cạnh tranh kịch liệt, tất cả đều đang uống rượu, cười nói liên tục, từ xưa đến này, trong làm ăn chỉ cần có lợi chứ không cần bằng hữu, câu này luôn luôn đúng, mới vừa rồi tranh giành quyền lợi, đã lập tức tiêu tán.

Nếu không có được lợi ích lớn nhất , cũng chỉ có thể chờ đến năm sau, vẫn phải nở nụ cười, còn nếu lấy được lợi ích lớn nhất , thì cứ mà mừng thầm trong lòng.

Hạ Thành Lâm cầm ly rượu, ưu nhã nâng chén: "Lần này Tề tổng quân cờ rất hay, chúc mừng."

"Đa tạ, Hạ tổng." Tề Hoàn nụ cười lan tràn, nâng ly lên uống cạn.

Mà Phùng tổng của công ty Khải đi thì đang lắc lắc ly rượu: "Tôi nên mời hai vị một ly, chống lại Tề tổng với Hạ tổng, tôi chẳng được gì cả, ha ha."

Ba người cứ khen lẫn nhau, Cố tổng ngồi bên cạnh mấp máy rượu trong ly, nhỏ giọng nói một câu: "Tề tổng nên mời khách chứ."

Tề Hoàn cười nói: " Dĩ nhiên dĩ nhiên, buổi tối tôi sẽ sắp xếp, Cố tổng phải nể mặt tôi đó, còn có Hạ tổng với Phùng tổng."

Trợ lý Tề tổng gõ nhẹ cửa, rồi thả lỏng một chút, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Tề Hoàn, nhỏ giọng nói mấy câu, đứng thẳng mà đợi.

Tề hoàn nụ cười dừng một chút, lúc chợt không rõ nhìn Thành Lâm, mà bên kia Phùng Khải cao giọng nói một câu, "Tề tổng có phải hay không có chuyện, anh cũng đừng quỵt nợ."

Tề hoàn thả cái ly trong tay ra, khoát tay: "Không có việc gì, chính là trong nhà nuôi nuôi một con mèo hơi lỗ mãng."

Phùng Khải cười ha hả: "Tôi xem như đã nhìn ra, Tề tổng thương hoa tiếc ngọc, lần này lại là từ đâu tìm."

"Chút nữa sẽ ọi người nhìn một chút không được sao?" Tề Hoàn vừa nói, con mắt vừa nhìn Thành Lâm, khóe miệng lộ ra nụ cười, xoay người nói với trợ lý nhỏ mấy câu, khoát tay, quay đầu nói, "Buổi tối tôi sắp xếp, nhất định sẽ rất vui v3 ."

Ba người kia vừa nghe, Cố Khải híp mắt lại, lộ ra một tia sáng loáng, trao đổi ánh mắt với Phùng Khải, sau đó đầu.

Mà Hạ Thành Lâm dựa người về sau: "Vậy chúng ta sẽ chờ Tề tổng sắp xếp, khó được có rãnh rỗi để gặp mặt."

Sau khi phó đạo diễn Trần nghe điện thoại, sắc mặt đổi tới đổi lui, ngay sau đó dạ mấy tiếng, đi tới trước mặt Hạ Tâm, đưa di động đưa tới "Trợ lý Tề tổng."

Hạ tâm vừa nghe, cười lên, vội vàng nhận lấy, nhưng nghe đôi câu, sắc mặt có chút tối tăm, ngay sau đó gật đầu một cái, đưa di động hướng phó đạo diễn Trần ném một cái, khoát tay: "Vậy quay nhanh, tôi còn có việc đấy."

Trong dự liệu của Lưu Trường Minh, Tề Tam người này chính là như thế, coi như cưng chiều một nữ nhân, cũng có ranh giới cuối cùng, rồi gật đầu với Liễu Y bên cạnh, "Chuẩn bị một chút đi, Liễu Y."

Liễu Y vâng một tiếng, tim trở về chỗ cũ, đưa tay vuốt vuốt mặt, mặc dù đánh lén hạ tâm không sao cả, nhưng ngoài sáng, có một số việc, vẫn phải là tuân thủ quy tắc này thôi.

Nghe được cảnh cáo của trợ lý kia, hạ tâm ngược lại an phận, mặc dù đối với Liễu Y bất mãn, nhưng là theo kịch bản thuận lợi quay xong, nghe được tiếng hô ngừng, Hạ tâm hí mắt nhìn Liễu Y, lỗ mũi hừ hừ một tiếng, xoay người liền đi ra ngoài.

Liễu Y cũng không thèm để ý, lúc mới tới đã thấy thế rồi, năng lực chịu đựng đã sớm tăng cường, chỉ cần hạ tâm đừng nghĩ tớicái khác, mấy ánh mắt đó, chẳng ảnh hưởng gì tới cô cả.

Sau khi đi vào, thay xong quần áo, Liễu Y nhìn dáng vẻ lúng túng của Hiểu Mẫn, quay đầu hỏi: "Có chuyện sao, chị Tiền lại có cái gì phân phó sao?"

Hiểu Mẫn khổ sở liếc nhìn, cầm lấy túi xách của Liễu Y, nhìn Liễu Y muốn đi ra bên ngoài, nhỏ giọng nói ra: " Cô Trần mới vừa rồi nói, buổi tối có liên hoan."

Bước chân Liễu Y dừng lại, có chút nghi ngờ: "Lại có liên hoan, thế nào không có nghe bọn họ nói."

Hiểu Mẫn gật đầu, nhỏ giọng, "Ta đã hỏi những người khác, cái đó cô Trần nói, bên ngoài có xe chờ chị, chị quay xong thì trực tiếp đi qua."

Liễu Y một tay xoa xoa đầu, híp mắt lại, mắt liếc nhân viên làm việc chung quanh, tới bên tai Hiểu Mẫn nhỏ giọng hỏi: "Em thấy không bình thường sao?"

Hiểu Mẫn gật đầu: "Em gọi điện thoại cho chị Tiền rồi, chị Tiền nói để cho chị trực tiếp về nhà."

Liễu Y chợt hiểu rõ, trợn to hai mắt: "Chẳng lẽ là tiếp rượu trong truyền thuyết."

Hiểu Mẫn nghẹn lời, vội vàng bịt miệng Liễu Y lại: "Liễu tỷ, chị có thể nhỏ giọng một chút hay không?"

Liễu Y bình tĩnh bỏ tay Hiểu Mẫn ra, tằng hắng một cái: "Biết, chị chỉ là giật mình mà thôi, chị thật đúng là không ngờ, chuyện này lại đến phiên chị, đi thôi, nghe theo chị Tiền, chúng ta đi về nhà, cái gì kia liên hoan, mặc dù là ăn miền phí, nhưng thà về nhà ăn cơm trắng còn hơn."

Chị ấy vừa nghe đến ăn, thì cái gì cũng không để ý, cũng may phân biệt rõ ràng, liền vội vàng gật đầu: "Được thôi."

Hai người dọn dẹp xong, trực tiếp đi ra ngoài, mới ra cửa chính, Liễu Y thấy phó đạo diễn Trần với Kiều Kỳ nhỏ giọng nói gì đó, bước chân Liễu Y chậm lại, rồi lên tiếng chào hỏi Kiều Kỳ.

Phó đạo diễn Trần liếc nhìn Liễu Y, cười nói, "Tôi còn muốn đi vào tìm cô đây, Liễu Y, chuyện liên hoan trợ lý của cô đa nói với ô rồi chứ, vừa đúng lúc đi cùng với Kiều Kì đi."

Liễu Y khoát tay, "Công ty tôi có việc, liên hoan hôm nay không đi được, lần sau đi."

Phó đạo diễn Trần sắc mặt trầm xuống, nháy mắt Kiều Kỳ bên cạnh, khẽ cười: "Liễu Y à, chỉ là ăn một bữa cơm, Kiều Kỳ cũng ở đây, cô sợ cái gì chứ, có phải hay không, Kiều Kỳ."

Mắt Kiều Kỳ hiện lên một tia bất đắc dĩ, nhớ tới Tề Tam cảnh cáo, hồi lâu, nhỏ giọng mà nói ra: "Nếu quả thật có chuyện, sẽ để cho Liễu Y đi về trước đi, lần sau cũng có cơ hội."

"Kiều Kỳ, cô lên trước xe đi." Phó đạo diễn Trần cảnh cáo liếc nhìn, quay đầu lại nói với Liễu Y: "Công ty có việc gì, tôi biết rõ, chuyện cô hôm nay cùng hạ tâm đừng quên, ngươi tốt tính toán một chút thôi."

Kiều Kỳ không có nói thêm gì nữa, trực tiếp xoay người ngồi vào trong xe, mà Liễu Y Hiểu Mẫn kéo kéo vạt áo, phục hồi tinh thần lại, ánh mắt nhìn chằm chằm bóng lưng Kiều Kỳ, suy nghĩ một chút, xoa xoa tóc dài, tằng hắng một cái: "Cô Trần, công việc bên ngoài, phải trả phí ."

Một câu nói, bốn phía tĩnh mật, Hiểu Mẫn há to mồm, đây là giao dịch tiền bạc trắng trợn sao, giao dịch bất chính sao, mặc dù cô biết chị ấy thích tiền, nhưng lời nói này, xác thực sự là ngoài dự liệu Hiểu Mẫn, nhìn sang Liễu Y, ánh mắt ngạc nhiên.

Phó đạo diễn Trần trợn mắt hốc mồm, ngay sau đó khi dễ một cái, Liễu Y này cũng quá sảng khoái đi, không có người nào đỉnh đạc đem những thứ này nói ở đây, lập tức khó tiếp thụ.

"Ý của cô là..." Phó đạo diễn Trần lấy lại tinh thần, không có chống lại không được hấp dẫn sao, Liễu Y này còn không phải ngoan ngoãn.

Liễu Y cúi đầu tính toán giá tiền, nếu như Kiều Kỳ mới vừa nói câu kia, Liễu Y ngược lại có thể sảng khoái xoay người rời đi, dù sao tài vụ công ty không phải ngồi chơi xơi nước, cùng lắm thì, thì không diễn nữa, nhưng bây giờ, thấy trong mắt Kiều Kỳ bất đắc dĩ, Liễu Y dù là người máu lạnh, cũng biết, cứ như thế này, trốn cũng không được, nếu làm thì cũng phải quang minh chính đại mà làm.

Liễu Y tiến tới bên cạnh phó đạo diễn Trần, nhỏ giọng nói ra: "Bảng giá thì hai chúng ta thương lượng một chút đi, tôi cũng vậy không hiểu chuyện, không phải sao."

Phó đạo diễn Trần dừng lại, ánh mắt có chút rối rắm, đây là chưa bao giờ gặp qua đi, Liễu Y tự nguyện sao, hay là chờ nước đục thả câu.

Mấy người lần trước, chính là lắc đầu mà cự tuyệt , hay là cứ nhân cơ hội này mà đi lên, loại thứ hai thì đừng nghĩ mà trốn được, thật là chưa từng thấy qua người tính toán chi li như vậy, còn công khai ghi giá, chẳng lẽ còn có kiểu mới.

Liễu Y giữ tư thế như cũ, đưa tay chìa ra, "Cô Trần, tôi cảnh báo trước, tiếp rượu thì không sao cả, chính là chút giao dịch bí mật kia, tôi không có biện pháp tiếp nhận, nếu như không được, thì không kiên quan tới cô, cùng lắm thì không làm diễn viên, chỉ là, tôi cũng quay khá lâu rồi, cô phải thanh toán tiền cho tôi, Liễu Y tôi chưa bao giờ làm không công."

Hiểu Mẫn cúi đầu run run bả vai, sao cô lại làm trợ lý cho chị ấy chứ, này quy tắc ngầm chính là cũng chỉ có biết thôi không cần nói ra như thế, thế nhưng Liễu Y lại nói thẳng, còn cò kè mặc cả với cô Trần, Hiểu Mẫn mới vừa rồi hiểu lầm Liễu Y nên yên lặng mà sám hối, nhìn chằm chằm Liễu Y, ánh mắt sùng bái, không nói nên lời.

Phó đạo diễn Trần tâm run lên, mồm há to không khép được, mắt trợn to, nói chuyện có chút cà lăm: "Cô...cô, ý của cô là sao chứ?."

Ánh mắt Liễu Y trở nên lạnh băng, hừ một tiếng: "Nếu để cho tôi ra sân, thì phải nghe bảng giá của tôi, không thì thôi, cô Trần, tôi đã nói rất rõ rồi."

Phó đạo diễn Trần tim đạp không ngừng, hít vào một hơi, "Liễu Y, cô cũng không muốn biết hậu quả à?"

Hai tay Liễu Y khoanh lại, mình còn có công việc làm công nhân vệ sinh, không chết đói: "Dĩ nhiên biết, tôi không đi, cô cũng nên biết, cô cũng sẽ nhận hậu quả gì chứ?"

Phó đạo diễn Trần đưa tay ôm ngực, giận đến giận sôi lên, cắn răng, gật đầu, "Được, cô nói điều kiện đi."

"Nói miệng không có bằng chứng, cô Trần, mình ngồi xuống từ từ nói đi, trả tiền trước, làm việc sau." Liễu Y không cần vội.

Phó đạo diễn Trần muốn ói máu vô cùng, này Liễu Y không sợ bị đuổi, còn đem lựa chọn thả lên tay cô ta, nếu như lần này, Liễu Y không đi, kết quả chờ đợi cô ta xác thực không dễ chịu chút nào.

"Được, theo ý của cô vậy." Phó đạo diễn Trần nói.

24. Chương 24

Liễu Y gật đầu, cực kỳ hài lòng, mắt liếc Kiều Kỳ ngồi yên trong xe, liền thì kéo cô Trần ra một chỗ khác, rút ra tờ giấy, bắt đầu ghi bảng giá, làm xong thì kết thúc công việc.

Rồi xoay người đem tờ giấy đưa tới trước mặt cô Trần đang muốn té xỉu, hất cằm lên, "Cô xem một chút đi, mấy cái điều khoản này, trước chuyển tiền vào tài khoản cho tôi đã."

Cô Trần lòng đầy đau xót, híp mắt nhìn xuống, thật may là cô không có vấn đề về sức khỏe, nếu không, nhất định đã bất tỉnh từ lâu rồi, bi phẫn xem mấy điều khoản trong tờ giấy , sau đó nói: "Hiện tại chuyển khoản à."

Liễu Y trừng mắt: "Dĩ nhiên, đây là quy tắc của tôi, nếu như ngoài phạm vi, đến lúc đó, cô phải trả tiền thêm." Liễu Y cúi đầu viết viết, ghi lại một hợp đồng mới, ngay sau đó ý bảo cô Trần bên cạnh đang đứng không vững: "Ký tên đi, đến lúc đó tôi sẽ ký sổ , nếu có chuyện gì còn có bằng chứng để nói chuyện với cô."

Tay cô Trần run run ký tên lên, chợt phát hiện ra, muốn giật tờ giấy lại , nào biết, đã bị Liễu Y nhanh chóng lấy lại,

Cô Trần càng nghĩ càng thấy không đúng, cô tại sao bị Liễu Y cho vào tròng như thế, cái này không hợp lý, cái này không phải hợp đồng, mà là khế ước bán cô đó chứ.

Liễu Y trấn an vỗ vai cô Trần, ôn tồn nói: “Không có việc gì, chỉ có hai chúng ta biết biết, sẽ không cho người khác thấycô cũng đem tiền chuyển vào tài khoản tôi nhanh đi, tôi cũng sẽ nhanh hoàn thành công việc, không phải sao.”

“Cô, Liễu Y…” Cô Trần chợt vỗ đầu, chuyện này làm sao lại thành ra như vậy rồi.

Liễu Y híp mắt ôn hòa nói: “Tôi mà không đi, cô cứ suy nghĩ đến hậu quả sẽ như thế nào đi.”

Cô Trần chợt ngốc lăng, đúng là như thế, bây giờ đã như vậy, quan trọng nhất có thể hoàn thành nhiệm vụ mà Tề tổng nhấn nhủ, quỷ dị liếc nhìn Liễu Y, cô ta thật là khó đối phó.

Nghĩ đến mấy điều khoản kia, cô Trần thầm nghĩ, chắc phải lấy tiền của đoàn làm phim nhỉ, cô cũng không thể tự bỏ tiền túi ra.

Xem đồng hồ với sắc trời, đi tới một bên, nahnh chóng gọi điện thoại, tinh thần phấn khởi đi tới bên cạnh Liễu Y, gật đầu: “Xong rồi đó, tiền một phân cũng không thiếu, đã chuyển đến tài khoản của cô rồi đó.”

Liễu Y ung dung gọi một cú điện thoại, nghe được bên kia báo đã nhận 10 vạn, hài lòng gật đầu, tiền này cũng coi như là cô lao động mới có được thôi.

Ngồi mấy tiếng, một phút 200, năm tiếng tổng cộng là sáu vạn, kính mấy ly rượu, một ly 3000, mười ly là ba vạn, nói mấy câu, một câu nói 100, 100 câu thì một vạn, đây cũng là công việc dùng thể lực đó chứ.

Liễu Ynhỏ giọng dặn dò Hiểu Mẫn một cái, bị cô Trần đưa lên xe y như là ôn thần, Liễu Y hạ cửa sổ xe xuống, lễ độ cùng cô Trần phất phất tay, nói một câu: “Tôi sẽ giữ tờ giấy này, còn có cái làm bằng chứng.”

Cô Trần cứng ngắc cười cười, vội vàng đưa tay bảo tài xế lái xe đi: ” Không còn kịp thời gian nữa đâu, đi nhanh đi.”

Xe lái đi, Kiều Kỳ nhàn nhạt thoáng nhìn: “Cô đồng ý đi sao?”

Liễu Y thở dài một tiếng, dựa người về sau: “Cô cũng đi đó thôi.”

“Tôi cái cô khác nhau, Liễu Y à, cô đừng tự chà đạp mình, chuyện này đã có một lần thì sẽcó lần thứ hai, đi lên con đường này, sẽ không quay lại được đâu.” Kiều Kỳ nhỏ giọng mà nói.

Liễu Y quay đầu nghiêm túc nhìn Kiều Kỳ: “Tại sao cô lại đối xử tốt với tôi như vậy.”

Kiều Kỳ cúi đầu cười một tiếng: “Cô đặc biệt giống như trước ta đây, khi đó mới vừa bước vào giới này, tôi cũng giống như cô vậy, một lòng một dạ lo diễn xuất, nhưng là, lâu ngày rồi, cũng không cam chịu mình như thế, liền muốn ra mặt, đi được tới ngày hôm này, tôi sớm không còn cái gì là ngây thơ nữa.”

Liễu Y gật đầu, ngay sau đó nói: “Yên tâm đi, tôi chỉ là đi theo nói chuyện, tôi hiểu rõ tôi muốn cái gì.”

Kiều Kỳ kinh ngạc, khoát tay, cười ha hả: “Liễu Y, cô thật là ngoài dự đoán của tôi, lại thẳng thắn như vậy, tôi cũng chẳng còn gì nữa, lâu như vậy, tôi đã sớm hãm sâu vào, chuyện này cũng không phải là lần đầu tiên, tôi cũng quen rồi.”

“Chuyện của cô, tôi không biết, tôi cũng không có tu cách mà xen vào, chỉ là, lần đó cô nhắc nhở tôi, tôi còn phải cám ơn cô, mới vừa rồi tôi đều thấy được, nếu như mà tôi không đi, cũng sẽ khó khăn cho cô, hơn nữa, tôi cũng chiếm được không ít từ cô Trần, yên tâm đi.” Liễu Y thẳng thắn mà nói.

“Đúng rồi, hai người hồi nãy nói gì thế, ta tôi cảm thấy mặt cô ta không bình thường.” Kiều Kỳ tò mò hỏi.

Liễu Y dừng lại, nhớ tới cái gì đó, cặp mắt sáng lên, cúi đầu từ trong túi móc ra cái hợp đồng: “Mới vừa rồi cùng cô Trần thảo luận bảng giá, haizz, cô giúp tôi nhìn xem, có phải quá thấp so với giá thị trường hay không.”

Kiều Kỳ nhận lấy, cúi đầu nhìn một cái, cười lăn, đến mức run rẩy hết cả người: “Liễu Y, cô, ha ha, yên tâm, đợi cô đi theo tôi, chẳng ai dám kêu cô đi nữa đâu , cô thật là, cô ta thế nhưng lại đồng ý.”

Liễu Y rối rắm mắt liếc nhìn thân thể của mình, chẳng lẽ mình bảo vệ bản thân không tốt sao, lần này đồng ý, chỉ là, muốn trả ân tình cho Kiều Kì, mới vừa rồi thấy ánh mắt bất đắc dĩ của Kiều Kì, khiến tim Liễu Y bị kích thích.

"Uh, cô Trần không phải đã ký tên sao, tiền đã chuyển tới tài khoản của tôi rồi, tôi mà quay đầu lại, thì phải trả tiền lại cho cô ta." Liễu Y nhỏ giọng nói.

Kiều Kỳ chưa từng nghĩ đến, liễu Liễu Y lại đồng ý theo cách này, nhớ tới Tề Hoàn, khóe miệng vểnh lên, định hại Liễu Y sao, xem chừng những người đó cũng chẳng làm được gì, hơn nữa có cô ở bên cạnh Liễu Y, sẽ không có vấn đề gì.

Ánh mắt nhẹ nhàng: "Liễu Y, cô làm tôi thật bất ngờ."

Liễu Y dừng lại, cúi đầu ánh mắt thản nhiên, nói thật: "Kiều Kỳ, tôi chỉ không muốn làm khó cô, cũng coi như là trả ân tình cho cô, tôi không thích phải nợ người khác , hơn nữa, ý tốt của cô tôi thật sự có thể cảm nhận được."

Kiều Kỳ hé miệng cười cười, cặp mắt sáng lên: "Biết rồi, tôi thấy cô thuận mặt, nếu không, tôi chẳng thèm quan tâm."

Xe lái vào bên trong sơn trang Cửu Hoa Sơn, cũng có một chiếc xe đang lái đi vào.

Hạ cửa xe xuống, Liễu Y chỉnh sửa quần áo một chút, vén vén tóc, chỉ thấy một chiếc xe khác có hai người đi xuống , ánh mắt trầm xuống, ngay sau đó xấu bụng cười cười, đi tới.

"Đây không phải là Kiều tỷ ư, ơ, vị này là đại tỷ của đoàn phim đi, thật không nghĩ tới, có thể ở nơi này đụng phải." hạ tâm cười nói.

Kiều Kỳ gật đầu, "Hạ tâm, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, Tề Tam đã dạy cô rồi chứ."

Mặt Hạ tâm liền biến sắc, nhìn Liễu Y cười cười, "Có vài người nhìn thanh ca, còn phải là tới nơi này, hừ, Kiều tỷ, em cho chị mặt mũi, chỉ là, cô ta, coi như xong đi."

Liễu Y mắt liếc Kiều Kỳ biến đổi sắc mặt, tiến lên một bước, bóp cổ hạ tâm, Liễu Y chưa bao giờ nói, chỉ làm, một tay khẽ bóp chặt lại, bình tĩnh nói: "Tay này cảm giác thật tốt."

Hạ tâm kinh hãi khủng bố đưa tay lay tay trên cổ, nhớ tới lúc quay phim cảm giác hít thở không thông, mắt thoáng qua sợ hãi.

Liễu Y thấy mục đích đạt tới, một tay buông lỏng, từ trong túi móc ra khăn tay trắng , cúi đầu tỉ mỉ lau ngón tay, không chút để ý liếc một cái, động tác giống như lúc quay phim.

Hạ Tâm sờ sờ cổ, tim đập nhanh hơn, liền vội vàng xoay người đi vào trong đi, bước chân không yên.

Kiều Kỳ bật cười, đưa tay đẩy Liễu Ymột cái bên cạnh: "Cô sao mà nhập vai dữ thế." Rồi nhìn theo hạ tâm đang chạy: "Cô dọa Tiểu Bạch Thỏ sợ rồi kìa."

Liễu Y đem khăn tay bỏ lại vào túi, liếc nhìn Kiều Kỳ trêu chọc: "Làm cho người ta hận cô, thì thà làm cho người ta sợ cô, nếu không thì rất phiền toái, không phải sao."

Mắt Kiều Kỳ thoáng qua một tia kinh ngạc, Liễu Y không phải giống như vẻ bề ngoài, ngay sau đó hồi hồn, mình cũng đã làm rất nhiều việc, hơn nữa, mình nhận định người, như thế nào đi nữa, cũng có một loại bình tĩnh.

"Đúng là như thế, Liễu Y à." Kiều Kỳ gật đầu nói.

Hai người cùng nhau đi, từng bước từng bước vào trong trang viên, quản lý chào đón , dẫn hai người đi tới một căn phòng lớn.

Căn phòng cổ kính, khôn gian theo kiểu cung đình cổ đại, ba ông trùm của giới giải trí đang ngồi ở đó, ngồi đối diện nhau, nhỏ giọng nói chuyện, mà trên mặt thảm ở giữa có mỹ nhân ngồi đàn, âm nhạc êm ái.

Lúc này bên cạnh Phùng Khải đã trái ôm phải ấp, rrõ ràng là chị em của Phong Thượng mới nổi tiếng, mà trong ngực Tề Hoàn, là Hạ tâm.

Bên kia Cố tổng mỉm cười nhìn: "Tề tổng, anh và Phùng tổng mỹ nữ trong ngực, tôi cùng Hạ tổng hai người cô đơn."

Hạ Thành Lâm nhỏ giọng cười một tiếng, ưu nhã giơ chén lên, một tay chống, "Cố tổng sốt ruột sao, gừng càng già càng cay, có phải hay không, Tề tổng."

Tề Hoàn đưa tay nhéo mặt hạ tâm, khóe miệng cười như không cười, gật đầu, "Dĩ nhiên, Hạ tổng nói rất đúng, càng già càng cay, Cố cục, chỉ sợ anh không chịu nổi thôi."

Vừa dứt lời, quản lý ở cửa phất phất tay, mấy vũ nữ trong nháy mắt lui ra, quản lý tiến lên vài bước: "Tề tổng khách đến."

"Cho các cô cấy đi vào đi, Cố cục của chúng ta với Hạ tổng đợi không kịp." Tề Hoàn gật đầu.

Kiều Kỳ với Liễu Y vừa tiến vào, Tề hoàn có thâm ý mắt liếc Cố cục với Hạ Thành Lâm, khóe miệng dâng lên nụ cười: "Hai vị này nhưng không dễ dàng đến được, không biết Cố cục với Hạ tổng có hài lòng hay không."

Cố cục ánh mắt nhìn chằm chằm Kiều Kỳ, cười ha hả: "Đây chính là ngôi sao của công ty Tề tổng, Tề tổng chịu."

Tề Hoàn hướng kiều kỳ nháy mắt ra dấu, Kiều Kỳ một tay vỗ vỗ Liễu Y, liền đi tới bên cạnh Cố cục, chầm chậm ngồi xuống: "Sớm nghe Tề tổng nói qua, Cố cục, nhưng ngài quá bận rộn."

Mà Hạ Thành Lâm nhìn chằm chằm Liễu Y đứng bên kia, ánh mắt mang theo nghi ngờ, có chút quen mắt a, ngay sau đó nhìn về phía Tề hoàn, này không biết hắn ta lại dùng chiêu g: "Tề tổng, vị này là."

Tề Hoàn đứng lên, đi tới bên cạnh Liễu Y, cười nói, "Hạ tổng, vị mỹ nữ này là ngườ của côn ty anh."

Hạ Thành Lâm quay đầu vừa nghĩ, tay cầm ly rượu dừng lại, phức tạp nhìn Liễu Y, ngay sau đó cười nói: "Vậy sao."

Tề hoàn nghiêng đầu nhìn Liễu Y: "Hạ tổng, mỹ nữ này là tôi cố ý từ công ty của anh thỉnh trở về, bây giờ đang quay phim của Lưu Trường Minh làm đạo diễn, cô ấy cũng là người của công ty anh, như vậy mỹ nữ, cũng đừng mai một."

Hạ Thành Lâm thuận tay đẩy thuyền, khẽ cười nói: "Thì ra là như vậy, vậy cũng muốn cùng cô ấy hàn huyên một chút rồi."

"Cái này đúng rồi, Liễu Y, ngồi bên cạnh boss của cô đi, cơ hội khó được." Tề hoàn tăng thêm giọng nói, cùng Hạ Thành Lâm thầm giao chiến.

Liễu Y gật đầu, trực tiếp đi tới bên cạnh Hạ Thành Lâm, cách ra xa một chút, quay đầu mắt liếc Hạ tổng của cô ty cô, thầm nghĩ, tiền này thật không dễ lấy.

Liễu Y nghe hai người nói chuyện, nhìn ra gì đó, nhưng cái này không liên quan đến cô, lấy tiền của người ta, làm xong việc thì thôi, mình vẫn còn có đạo đức nghề nghiệp , ngay sau đó không biến sắc, phối hợp, bắt đầu làm việc của mình.

Tề hoàn mặc dù đối với Liễu Y không có hứng thú gì, nhưng cũng phải có dụng ý, nhìn Hạ Thành Lâm khéo léo ngòi bên cạnh Liễu Y, cười một tiếng, xoay người ngồi tbên cạnh hạ tâm, ôm, cúi người hôn một cái.

Chuyện như vậy, vẫn bình thường thôi, coi như hạ Thành Lâm biết Liễu Y là ai, trong bụng không thích, nhưng lúc này, cũng đè xuống nghi ngờ, trò chuyện vui vẻ.

Hạ Thành Lâm cúi đầu uống một ít rượu, mắt liếc Liễu Y ngồi cách xa mình, nhíu mày một cái, có chút không hiểu cô ta nghĩ cái gì.

Nếu đến nơi này, Hạ Thành Lâm cho là Liễu Y có chút ý kiến, nhưng đến bây giờ, cũng không có như những người kia bám vào mấy boss, cũng khôngnhân cơ hội nịnh nọt anh, nhưng cụ thể không bình thường chỗ nào lại không nói ra được, cứ như bây giờ như vậy, hễ hỏi thì đáp, nhưng không nóng không lạnh, người khác mời cô uống, cô cũng nghe lời, còn lại thì, chỉ lo vùi đầu vào ăn, căn bản quên anh ngồi kế bên cô.

Tề Hoàn mắt liếc động tĩnh bên kia, khóe miệng giật giật, cô gái này, cơ hội đưa tới cửa, cũng không thấy cô ta hành động, chỉ lo ăn như vậy quả nhiên hiếm thấy, lúc đó làm sao lại có hứng thú với cô ta chứ, tề hoàn thật nghi ngờ con mắt của mình.

25. Chương 25: Chương 25

EDITOR: ngocminh2206

Liễu Y vừa ăn vừa tính toán sổ sách, thỉnh thoảng trả lời Hạ Thành Lâm đôi câu, đợi đến lúc bữa tiệc gần kết thúc thì Liễu Y hoàn thành xong điều khoản trong hợp đồng, kết thúc công việc.

Mà bây giờ Hạ Thành Lâm hỏi Liễu Y thì cô chỉ im lặng, khiến Hạ Thành Lâm lòng đầy nghi hoặc.

Nói càng nhiều càng sai, nhưng không ai biết là cô đang làm việc, nếu nói thêm thì phải bảo cô Trần cho thêm tiền, nhưng cái này không đáng tin, nên cứ ngồi im lặng là được.

Tề Hoàn nhìn tình hình bên kia, khóe miệng vểnh lên, "Hạ tổng, đi ra ngoài chơi, anh sao cẩn thận thế, hơn nữa Liễu Y là người trong công ty của anh, chẳng lẽ Hạ tổng thấy không được sao."

Tề Hoàn vừa nói, vừa nhìn Hạ Tâm trong ngực: "Nếu không, vị này, như thế nào."

Mặt Hạ tâm biến sắc, thân thể run rẩy: "Tề thiếu, Liễu Y có thể so với em đẹp hơn nhiều, Hạ tổng làm sao có thể không ra chứ."

Hạ Thành Lâm thả ra trong ly rượu tay, khẽ nhíu mày, nghĩ nên kéo Liễu Y qua, nhưng lại không kéo đến, bị chụp hụt, lúng túng để tay xuống.

Tề Hoàn nhỏ giọng cười một tiếng, cúi người hôn Hạ Tâm một cái: "Vậy thì em hay ngoan ngoãn đi, bảo bối, xem ra, Liễu Y không cho Hạ tổng mặt mũi rồi."

Phùng Khải với Cố cục cười ha hả, dù bận rộn những vẫn ngó xem động tĩnh bên Hạ Thành Lâm.

Tay Kiều Kỳ dừng lại, cười duyên nói: "Liễu Y chưa từng thấy qua trường hợp này, đang ngồi ở đây toàn là boss số một số hai của Thành Đô, cô ấy làm sao mà không lo lắng được chứ, hơn nữa bên cạnh cô ấy còn là boss của công ty."

Tề Hoàn thoáng nhìn quá, cúi đầu uống một chút rượu: "Kiều Kỳ nói rất đúng, chỉ là, đã đến nơi này rồi, cũng đừng làm bộ làm tịch, có phải hay không, Liễu Y."

Liễu Y thấy Tề Hoàn ánh mắt lạnh quét qua, mà ánh mắt Kiều Kỳ lo lắng, tê dại da đầu, suy nghĩ một lát, ngoan ngoãn từ từ nhích qua bên Hạ Thành Lâm, sau đó lại tránh né.

Hạ Thành Lâm rất bực mình, chẳng lẽ anh là ôn dịch sao, mặc dù không thích Liễu Y, nhưng dù sao cũng là nghệ sĩ công ty mình, Tề Hoàn vừa nói như thế, thật ra khiến Hạ Thành Lâm buồn cười.

Nhìn Liễu Y nhích lại gần mình, Hạ Thành Lâm cười như không cười, mặc dù vẫn còn hơi xa, nhưng so với lúc nãy cũng đã gần hơn, từ từ đưa tay, rồi thuận thế ôm bả vai Liễu Y: "Tề tổng nói đùa, Liễu Y là người của công ty tôi, nếu tôi nói, tôi cũng có thích cô ấy thì sao?"

Lúc này Phùng Khải nhạo báng cười: "Thì ra là như vậy, tôi nói rồi, chỉ là, Tề tổng ngược lại hiểu ý định Hạ tổng, còn đặc biệt tìm cho Hạ tổng một người như thế."

"Cho nên, còn phải cám ơn Tề tổng, không phải sao." Hạ Thành Lâm nâng ly lên, , cúi đầu uống một hớp.

"Đúng đúng, phải cảm ơn Tề tổng, bằng không, tôi cũng không gặp được Kiều Kỳ." Cố cục gật đầu.

Lúc này Tề tổng được mời rượu hết lần này tới lần khác, anh tới tôi đi, Hạ Thành Lâm híp mắt nhìn, ánh mắt phai nhạt đạm, cúi đầu vuốt vuốt ly rượu trong tay, căn bản quên mình đang ôm một người nào đó.

Liễu Y chớp mắt hai cái, ánh mắt liếc cánh tay khoác lên trên vai cô, rối rắm nhìn qua, thừa dịp không ai chú ý, khẽ nói với Hạ Thành Lâm bên cạnh: "Hợp đồng không có điều khoản này, Hạ tổng, tôi bị thiệt thòi lớn, anh làm ơn bỏ tay ra, được không?"

Hạ Thành Lâm nghiêng đầu, mắt tối dần, nhỏ giọng nói: "Hợp đồng gì chứ?"

Liễu quần áo nhìn chòng chọc trên bả vai tay, muốn nói lại thôi.

"Liễu Y, mặc dù cô là người của công ty tôi, bên ngoài cuộc sống riêng của cô công ty không cần biết, nhưng là, cô tự biết lo ình đi, cô đừng gây phiền toái thêm cho công ty nữa, chuyện Tần Văn lần trước, công ty

cũng biết không phải là lỗi của cô, cho nên công ty cũng bồi thường cho cô, cho nên, có một số việc, cô tự biết rõ, chuyện của cô với Tề Hoàn, thì không liên quan đến tôi, chỉ hy vọng, về sau cô tự giải quyết cho tốt." Hạ Thành Lâm cảnh cáo, ánh mắt lạnh đi.

Liễu Y đang rối rắm nhìn cánh tay trên vai tay mình, nên trực tiếp hất ra, hay là trực tiếp đánh bay, căn bản không nghe người nào đó cảnh cáo mình.

"Hạ tổng, ngài có thể bỏ tay ra không, đây không phải là công việc trong phạm vi của tôi." Liễu Y nhỏ giọng nghiêm túc nói, chớp mắt hai cái.

Hạ Thành Lâm vừa nghe, tay cứng đờ, nhỏ giọng khụ một tiếng, vội vàng bỏ tay ra.

Hạ Thành Lâm vốn là không có hứng thú gì với Liễu Y, nếu hồi nãy Tề hoàn không nói gì, anh làm sao có thể sẽ đụng vào Liễu Y được chứ, chỉ là, nhớ tới câu nói của Liễu Y, trong lòng đầy dấu chấm hỏi , chợt hỏi: "Cô nói rõ ràng cho tôi, hợp đồng nàochứ, phạm vi công việc là sao?"

Liễu Y suy nghĩ, nếu bây giờ Hạ Thành Lâm là đối tượng công việc của mình, thì chắc nên nói cho anh ta biết, gắp rau cải bỏ vào miệng gặm, nhìn sang: "Hạ tổng, trước khi đến đây,phạm vi công việc của tôi đã sớm thỏa thuận xong rồi, bây giờ đã ra ngoài phạm vi rồi, haizz, chắc phải bảo cô Trần đưa thêm tiền thôi."

Hạ Thành Lâm cầm ly rượu mà cứng đờ, đầu đầy dấu chấm hỏi, nghe Liễu Y mà một chữ anh cũng không hiểu được, nhưng mà, ghép lại thành câu, lại càng không hiểu được, chỉ số thông minh của anh đâu có thấp đâu chứ.

Liễu Y tiếp tục nói, đưa mấy ngón tay lên tính toán sổ sách: "Ngồi ở đây, một tiếng 200, năm tiếng thì chỉ còn nửa tiếng nữa, là hết thời gian, uống rượu, đã uống xong 10 ly, một ly 3000, mới vừa uống xong ly cuối cùng, thuận lợi hoàn thành, tiếp chuyện, một câu 100, tôi nãy giờ nói cũng hơn cả trăm câu rồi, còn dư 10 câu, haizz, anh mới vừa rồi còn khoác tay lên vai tôi, cái này không có trong hợp đồng, tôi bị lỗ rồi, Hạ tổng, đầu năm nay nghe nói nhiều người bị quỵt nợ lắm, tôi đây đã tính toán hết rồi, thế nhưng lại dư ra, không biết có được thêm tiền không nữa."

Liễu Y sau khi nói xong, ý tứ sâu xa liếc nhìn Hạ Thành Lâm, ánh mắt ý nói anh nên hiểu chứ.

Hạ Thành Lâm ngốc lăng ra, ly rượu trong tay nghiêng qua một bên, chợt nghe được di động của Cô cục vang lên, mới lấy lại tinh thần, vội vàng bỏ cái ly xuống bàn, quay đầu nhìn chằm chằm đang ngồi ăn, suy nghĩ chắc không theo kịp thời đại rồi, chỉ số thông min của anh thật là thấp mà.

"Cô… Liễu Y … " Hạ Thành Lâm hồi lâu mới nặn ra được một câu, bị đả kích quá lớn mà.

Tề Hoàn híp mắt nhìn động tĩnh của Liễu Y bên kia, vừa định nhạo báng mấy câu, thì Cố cục nghe điện thoại xong, mở miệng cáo từ.

Tề Hoàn nháy mắt ra dấu với Kiều Kì, cười nói, "Vậy để Kiều Kỳ tiễn Cố cục thôi."

Cố Khải vừa nghe, nheo mắt lại, ngay sau đó cười cười: "Có Kiều mỹ nhân đưa tiễn, đương nhiên cầu còn không được rồi, hôm nay đa tạ Tề tổng chiêu đãi, bên kia thật sự có việc, tôi xin cáo từ trước, lần sau gặp lại vậy."

Kiều Kỳ vẫn bình tĩnh, dựa vào Cố Khải, cười cười: "Tiễn Cố cục, là vinh hạnh của tôi mới đúng."

Hai người đứng lên thì Kiều Kỳ bí mật ra hiệu cho Liễu Y, thấy Liễu Y gật đầuthì khoác tay Cố cục ra ngoài, mặc dù hơi lo lắng cho Liễu Y, nhưng trực giác nói cho Kiều Kỳ biết, lo lắng cho Liễu Y thà lo lắng ấy người kia còn hơn.

Phùng Khải cũng đứng dậy theo, trái ôm phải ấp, cười nhẹ một tiếng: "Tề tổng, nếu Cố cục đi rồi, tôi cũng xin cáo từ, không biết có thể để hai mỹ nữ theo tôi trở về không."

Tề Hoàn ôm hạ tâm, ngẩng đầu nói: "Phùng tổng nguyện ý, họ dĩ nhiên cũng sẽ nguyện ý, còn có tăng hai nữa, chúng ta hiếm khi gặp nhau, sao lại đi sớm như vậy."

"Mỹ nhân trong ngực, Tề tổng hiểu chứ." Phùng Khải có thâm ý cười một tiếng: "Cũng không biết Hạ tổng có phải hay không giống như tôi."

Tề Hoàn với Phùng Khải đồng thời nhìn Hạ Thành Lâm, Hạ Thành Lâm phục hồi tinh thần lại, thở dài một hơi, bày ra khuôn mặt thản nhiên, nói: "Phải nói sao đây, cám ơn Tề tổng, nếu không, tôi chắc cũng không biết tới mỹ nữ này."

Hạ Thành Lâm vừa nói, vừa nhìn Liễu Y bên cạnh, cảm thấy ngột ngạt khó thở, vội vàng quay đầu nhìn Tề Hoàn với Phùng Khải, cứng ngắc cười một tiếng.

Tề Hoàn cười ha hả: "Cảm ơn thì không cần, xem ra, Hạ tổng cũng muốn, tôi hiểu mà"

Mà lúc này Liễu Y đang cúi đầu ăn trở nên cứng đờ, lời này hình như có ý gì đó thì phải, cúi đầu nhìn thân thể của mình, ánh mắt trầm xuống, mắt thấy Tề Hoàn nói lời tạm biệt Phùng Khải, thì nhanh chóng chạy tới bên cạnh cửa, thấy Hạ Thành Lâm không để ý.

Ra tay trước thì sẽ chiếm được lợi thế, hoàn thành xong việc rồi, đã đủ năm tiếng đồng hồ, hiện tại không đi, thì đợi đến bao giờ chứ.

Mắt Liễu Y chuyên động, giơ tay đánh một cước, đánh một cái vào cổ Hạ Thành Lâm không có đề phòng, nhìn boss trực tiếp ngã lên người cô, hài lòng gật đầu, cả quá trình chỉ trong chớp mắt, cô ra tay cũng không manh, nên trong lòng cũng không có gì áy náy.

Tề Hoàn liếc nhìn Phùng Khải đã đi, thu tay lại, một tay sờ cằm, ôm Hạ Tâm quay đầu lại thì dừng bước lại: "Hạ tổng sao thế?"

Liễu Y vô tội đỏ bả vai Hạ Thành Lâm, mắt liếc cửa hai người nam nữ ở cửa, mắt chớp hai cái, giọng nói bình tĩnh: "Hạ tổng uống nhiều quá."

Tề Hoàn lấy tay vỗ trán, không thể nào chứ, mới vừa rồi còn tốt lắm, tiến lên nhìn, quả nhiên là ngất rồi, ánh mắt thoáng qua tia nghi ngờ, ngay sau đó thản nhiên nhìn vào mắt Liễu Y, bình tĩnh phân phó: "Nếu Hạ tổng say rồi, vậy cô đưa Hạ tổng trở về đi, tự cô đi về nhà, đừng quên, cô hiện tại còn ở trong đoàn làm phim, chuyện cô và hạ tâm lần này coi như xong, làm xong việc cô nên làm, nếu không, giới này, cô cũng không thể diễn được nữa đâu, tôi có cách để cho cô biến mất."

Liễu Y nghe cảnh cáo xong, trong lòng nghi hoặc, mình đâu phải là người của công ty hắn ta, chỉ là tạm thời ở trong đoàn phim của Phong Thượng mà thôi, nhưng mà còn Hạ Tâm kia nữa, gật đầu: "Vâng, Tề tổng, vậy tôi đưa Hạ tổng trở về trước."

Tề hoàn vốn định nhìn Hạ Thành Lâm chơi bời đêm nay, không ngờ lại như vậy, ngay sau đó phất phất tay, mất hứng, đuổi Hạ Thành Lâm với Liễu Y.

Từ căn phòng lớn ra ngoài, hai người chưa phát hiện ra Hạ Thành Lâm, tiếp nhận túi xách của Liễu Y, chậm rãi đi theo.

Đi thẳng ra ngoài, đi qua dãy hành lang, tới cửa chính, chỉ thấy ngoài xe có hai người đang chờ, một tài xế với một trợ lý.

Hai người này mới vừa biết được boss sẽ đi ra, lập tức chạy ra ngoài, lái xe tới cửa ra vào chờ đợi, nào biết, boss lại ngất đi như thế này, hai người nhìn nhau, vô cùng ngạc nhiên.

26. Chương 26

Lúc trợ lý Khi Lỗi của Hạ Thành Lâm chạy nhào tới, thì chỉ thấy boss đang ngủ mê mang, mới vội vàng hỏi: "Chuyện đã gì xảy ra thế?"

Liễu Y từ sau đi tới, ngẩng nói: "Hạ tổng uống nhiều quá."

"Không thể nào như vậy được!!" Khi Lỗi giương mắt nhìn.

Liễu Y bình tĩnh, khoanh tay lại: "Tin hay không thì tùy."

Mặt Khi Lỗi biến sắc, thấy Liễu Y nhìn quen quen, trước tiên xoay người đem Hạ Thành Lâm bỏ vào ghế sau của xe, nhìn Liễu Y vội vàng nói: "Cô khoan đi đã."

Liễu Y dừng lại, thuận miệng nói một câu: "Tề tổng kêu tôi đến đây, thì tôi phải tự trở về thôi"

Khi Lỗi sững sờ, nhìn Liễu Y từ trên xuống dưới: "Hạ tổng chưa bao giờ uống rượu say như vậy, bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Tề Hoàn đã để cho cô đưa Hạ tổng về, vậy thì đi cùng đi, tôi có chuyện muốn hỏi cô."

Cặp mắt Liễu Y sáng lên, mắt liếc người đang đứng trước mặt cô: "Hễ hỏi thì tôi trả lời, nhưng một vấn đề là 100, chắc giá nha, giao dịch tiền mặt, thuận tiện đưa tôi đến trước của chung cư Văn Hưng đi."

Khi Lỗi trợn mắt há mồm: "Cô…"

"Không chấp nhận thì ký sổ, nếu không, tôi đi đây." Liễu Y nói thật, mới vừa rồi cô còn bị lỗ, hiện tại tiền trước mặt, không lấy cũng uổng.

Khi Lỗi nhìn boss đang ngủ mê man trong xe, vừa nhìn Liễu Y bộ dạng như cây ngay không sợ chết đứng, cắn răng, rồi gật đầu, "Không thành vấn đề."

Trên đường đi, Liễu Y kể lại chi tiết mọi việc, từ lúc phải đi Cửu Hoa Sơn, cô và Tề Hoàn không có quan hệ gì hết, trong bữa tiệc những người đó đã nói những gì, còn nói luôn cô là người của Tân Thần, rành mạch rõ ràng.

Chỉ cần Khi Lỗi hỏi, Liễu Y trả lời rất rõ ràng, nhưng mà cô luôn khẳng đinh Hạ Thành Lâm uống say, còn cô thì chăm sóc cho anh ta, cho nên, xe tới trước cửa chung cư Văn Hưng thì Liễu Y xòe tay ra, thành thật nói: "Tổng cộng 6000, cám ơn đã đưa tôi về."

Khi Lỗi nghệch ra, mình chưa từng gặp qua người nào như thế này, thật sự là Liễu Y trong công ty mình sao, thật sự là Liễu Y mà bị Tần Văn cướp bạn trai sao, đưa tay sờ sờ cái bóp, nhỏ giọng thương lượng: "Nếu là đồng nghiệp, vậy có thể giảm giá được không?"

Liễu Y híp mắt nhìn chằm chằm: "Không được."

Khi Lỗi nghẹn lời: "Tôi biết là tôi hiểu lầm cô rồi, tôi cứ nghĩ là Tề Hoàn sắp xếp cô tiếp Hạ Thành Lâm, bây giờ tôi biết là cô bị ép buộc, cho nên, cô xem này, dù sao cũng chung công ty, hiện tại tôi tôi chỉ có 3000, hay là, lần sau cô qua công ty tôi sẽ đưa thêm, chắc chắn là trả đủ cho cô mà."

Liễu Y một lúc sau mới gật đầu: "Vậy tính thêm tiền lãi nha."

Khi Lỗi rất muốn lấy đầu đập vô tường cho rồi, tại sao lại hỏi cô ta làm chi chứ, sớm biết như thế, hồi nãy không ngăn cô ta lại, mới khổ tâm móc bóp ra, khóc không ra nước mắt lấy hết tiền ra, đưa cho Liễu Y, mắt liếc nhìn boss đang say sưa ngủ, thật là hạnh phúc làm sao.

Liễu Y lấy tiền bỏ vào túi, hài lòng gật đầu, xoay người bước xuống xe, lại nhỏ giọng nói thêm một câu: "Đừng quên trả số tiền còn lại, còn thêm tiền lại nữa, tôi sẽ tới đòi nợ , tôi sẽ nói cho anh một bí mật, Khải Đế với Phong Thượng hình như là đã kí thỏa thuận gì đó, anh nhớ nói cho boss biết, lần sau gặp lại."

Liễu Y nói xong thì đóng cửa xe lại, xem như Tân Thần tạo ình công việc ổn định, thì cô cũng nên báo cáo cho họ.

Hồi nãy Liễu Y đâu chỉ lo ăn, cô rãnh quá nên thử nhìn xem tài liệu cơ mật trong cặp của Phùng Khải, thế nhưng phát hiện Khải Đế với Phong Thượng lén lút hợp tác với nhau, cho nên nói, tinh thần lực của cô bây giờ cũng chỉ có thể làm rađa, nhưng nó là cái rađa tốt nhất.

Ngành giải trí ở Thành Đô, từ xưa tới nay chỉ có ba ông trùm, thì làm sao có thể tiến hành theo trình tự chứ, ngoài mặt ba công ty giải trí thì không có gì cả, mờ ám bên trong ai mà biết được.

Lần này, Liễu Y xem chừng, vị Cố cục kia đã làm gì đó, hồi nãy Cố cục liếc mắt với Phùng Khải ra hiệu, chắc là Tân Thần sẽ gặp phải chuyện gì đó, vô cùng nghiêm trọng.

Mà cô, là diễn viên hạng ba dưới trướng Tân Thần, đương nhiên vẫn hy vọng công ty được ổn định, không ảnh hưởng tiền đồ của cô.

Ở Hạ trạch, Hạ Thành Lâm nằm trên giường từ từ tỉnh lại, nhíu mày, đưa tay sờ sờ lên cổ, nghiêng đầu thấy Khi Lỗi đang nhìn mình chằm chằm, nhỏ giọng nguyền rủa, rồi ngay sau đó hỏi: "Chuyện gì xảy ra thế, sao tôi lại nằm ở nhà."

Khi Lỗi vội vàng tiến lại, đỡ lão đại dựa vào người vào giường: "Sao chứ, anh uống say, thật may là có Liễu Y ở đó, đưa anh ra ngoài, nếu không, Tề hoàn mà dùng thủ đoạn gì đó, tôi chẳng biết nên làm thế nào nữa, sao này hãy tôi đi theo anh đi."

Hạ Thành Lâm sững sờ, mất thoáng qua nghi ngờ, cầm chén canh giải rượu, nhớ tới cái gì đó: "Cậu nói là Liễu Y sao?"

"Đúng vậy, thật không nghĩ tới, Tề Hoàn ép buộc nghệ sĩ của công ty chúng ta đi tiếp rượu, thật may, Liễu Y gặp lão đại, nếu không, chẳng biết sẽ ra sao, Phong Thượng chính là cái hang sói, bây giờ còn lôi kéo công ty của chúng ta nữa, lão đại, chúng ta lúc nào thì ra tay đây." Khi Lỗi nói.

Hạ Thành Lâm nhìn trợ lý của mình từ trên xuống dưới, anh uống say sao, ccòn nói là uống quá nhiều, thế nhưng mình còn nghe được Khi Lỗi nói hình như là Liễu Y báo cáo, mới nhỏ giọng hỏi: "Sao cậu biết được chứ?"

Khi Lỗi sững sờ, chẳng lẽ nói mình phải bỏ tiền ra hỏi mới biết được những thứ này sao, sờ sờ mũi: "Là Liễu Y nói , lão đại, cô ấy còn nói, Phong Thượng với Khải Đế hình như đã kí thỏa thuận, để hợp tác với nhau."

Sắc mặt Hạ Thành Lâm trầm xuống, rồi đem canh giải rượu để qua một bên: "Là Liễu Y nói sao?"

"Đúng vậy, lão đại, vậy chắc là Tề Hoàn có ý định gì rồi?" Khi Lỗi gật đầu, nghiêm túc nói.

Hạ Thành Lâm đi xuống giường, không để ý tới nghi ngờ của Khi Lỗi, cầm điện thoại di động lên, gọi một cuộc điện thoại, nhỏ giọng nói mấy câu xong, cúp điện thoại, mặt trầm tư.

"Hai năm qua Tân Thần phát triển nhanh, đoán chừng Tề Hoàn này không chịu ngồi yên, Khi Lỗi, cậu giao phó mấy người, bảo họ để ý hai công ty này, nếu có động tĩnh, thì báo cáo." Hạ Thành Lâm phân phó.

Khi Lỗi gật đầu: "Dạ vâng, lão đại."

Hạ Thành Lâm thấy Khi Lỗi định đi ra ngoài: "Khi Lỗi, cậu để ý Liễu Y một chút dùm tôi."

Khi Lỗi dừng bước lại, hơi rối rắm một chút, gật đầu: "Dạ vâng, lão đại."

Hạ Thành Lâm một tay sờ sờ cổ, anh uống say hay không anh tự biết rõ, lúc đó khi nghe Liễu Y nói xong, bị đả kích quá lớn, nên không có tinh thần, rồi tự nhiên bất tỉnh.

Chỉ nhớ rõ là mình bị ai đó đánh, mà gần mình nhất, chỉ có Liễu Y thôi, cộng thêm lời nói của Khi Lỗi, Hạ Thành Lâm cảm thấy tôn trọng cô gái này, xem ra, nên nói cho Tuấn thiếu biết, kế hoạch cho tới bây giờ, không thể bị sự cố ngoài ý muốn mà bị vỡ kế hoạch.

Hạ Thành Lâm nhớ tới việc đó, cảm thấy rất buồn cười, Liễu Y này thật không ngờ, cách làm việc lại càng không thể ngờ, không trách được, lúc trước, có thể để cho Tần Văn kinh ngạc, thủ đoạn này, không thể nào giải thích được, lại làm cho người ta không thể cảnh giác, may mắn là diễn viên công ty mình, phải chú ý tới cô ta một chút.

Liễu Y dĩ nhiên không biết cô đã bị người khác để mắt tới, cho dù có biết rõ, thì cũng chẳng ảnh hưởng tới cuộc sống của cô, người không phạm ta, thì ta không phạm người, Liễu Y luôn làm việc theo nguyên tắc.

Về đến nhà, Liễu Y coi lại sổ sách, rồi gọi điệnt hoại cho Tiền Văn Phương, chắc Tiền Văn Phương lo cho cô lắm, nên mới chỉ nghe được một tiếng "tít", thì đã có người nghe máy.

"Liễu Y à, em không sao chứ." Tiền Văn Phương vội vàng hỏi, nãy giờ đứng ngồi không yên, mặc dù Hiểu Mẫn đã nói qua, nhưng không nhận điện thoại của Liễu Y thì Tiền Văn Phương sao mà yên tâm được chứ.

Liễu Y dựa vào ghế sa lon: "Không có việc gì, khiến chị Tiền lo lắng rồi."

"Em đó, tự làm theo ý mình không à, nhưng mà, cũng không thể trách emem mà không đi, cũng không được, tình hình sao rồi, không ai làm khó dễ em chứ." Tiền Văn Phương thở dài một tiếng.

"Không sao đâu, chị yên tâm đi, chị Tiền, thật ra thì em đ bởi vì em thiếu Kiều Kì một ân tình, em xem ra, cô ta và Phong Thượng chắc có liên quan rất lớn, chuyện lần trước, cô ta nhắc nhở em, em không thích nợ người khác." Liễu Y thành thật nói.

"Em về sau bớt tiếp xúc với cô ta đi, Kiều Kỳ người này, chị cũng không thể nhìn ra, rốt cuộc có ý gì với em hay không." Tiền Văn Phương nhỏ giọng dặn dò.

Liễu Y sờ sờ cằm, gật đầu: "Cứ thuận theo tự nhiên đi, em hiểu rồi, chị Tiền."

"Uh, chuyện này chị không nói nữa, chỉ là, cô Trần kia, trải qua lần này, chắc cũng sợ rồi, về sau mà có chuyện như vậy, em dễ xử lý hơn." Tiền Văn Phương cảm thán.

"Cô Trần sao, chắc vậy, chỉ là, quay phim cũng sắp xong rồi, lúc đó em không liên quan tới Phong Thượng nữa." Liễu Y nói.

"Đúng rồi, chị bên này có một quảng cáo mời em đóng, mặc dù chỉ là công ty nhỏ, nhưng tiền cát sê cũng không tệ lắm, em quay phim xong bên kia, chị sẽ sắp xếp giúp em." Tiền Văn Phương nhớ tới rồi nói ra.

Liễu Y xoa xoa phát, thầm nghĩ, dạo này sao dễ kiếm tiền thế nhỉ, mím môi một cái: "Chị cứ sắp xếp đi, em không có ý kiến, nhưng mà, em còn có công việc, nếu như quay quảng cáo, chị giúp em sắp xếp trong thời gian em được nghỉ đi, được không chị."

"Em vẫn làm công việc kia sao?" Tiền Văn Phương hỏi.

"Em cảm thấy rất tốt, làm diễn viên, không phải ngày nào cũng làm, lúc rãnh thì không cần ở nhà, còn kiếm được tiền nữa." Liễu Y không muốn nghỉ việc, dù sao kiếm được tiền do chính mình lao động, cũng không ai nhận ra mình.

"Tùy em vậy, chỉ là, chị nói trước một tiếng, nếu nếu như sau này có công việc nhiều hơn, em phải xin nghỉ, biết không, chớ vì việc nhỏ mà mất việc lớn." Tiền Văn Phương bất đắc dĩ nói.

"Uh, em đã tính toán hết rồi." Liễu Y đồng ý, chợt nhớ tời việc gì, hỏi: "Chị Tiền, em lần trước nhờ chị hỏi thăm chuyện Dương Vanh với Dương gia, chị có biết được gì không."

"Liễu Y, em còn nhớ tới hắn ta sao?" Tiền Văn Phương lo lắng hỏi.

"Thật không có, chỉ là lần trước Tần Văn nói qua một câu, biết Dương Vanh mấy năm, còn không biết hắn là người của Dương gia, trong lòng không thoải mái, nên muốn biết một chút." Liễu Y uyển chuyển nói.

"Chị nghe nói thế này, Dương gia có hai anh em, anh lớn đã sớm kết hôn, mà người kia thì chưa ai thấy qua, hơn nữa cũng có người thấy Dương Vanh đi qua đi vào biệt thự của Đương gia, cho nên, thấy trùng hợp, nhưng chuyện này, chỉ có mấy người lén lút suy đoán, Tần Vân nói cho em biết, như vậy là sự thật sao." Tiền Văn Phương kể lại mấy chuyện mà mình nghe được.

27. Chương 27

Liễu Y sờ sờ cằm, cô cảm thấy không phải đơn giản như vậy, lần trước, vì phải lo kiếm tiền, nên không có thời gian đi trả thù Dương Vanh với Tần Văn.

Liễu Y rất muốn làm theo ý của mình, nhưng thế giới này vẫn còn có pháp luật, đây nê Liễu Y chỉ có thể nhẫn nhịn, nhưng nếu vượt qua ranh giới cuối cùng của cô, thì cô sẽ không để yên.

Dương Vanh với Tần Văn thiếu nợ chủ nhân của thân thể này , nếu như đánh trực tiếp thì phải chờ cơ hội, nếu không thì càng phiền phức thêm, không có lợi gì cả, cho nên phải hỏi để biết rõ cái đã, có thể lợi dụng được hay không.

Liễu Y trầm tư suy nghĩ, xem ra chưa đến lúc, trước hết phải biết rõ Dương vanh có phải người Dương gia hay không, dù sao hai người này cũng chạy không thoát, chỉ cần hai người bọn họ đừng tìm cô gây phiền phức, vậy thì tạm thời buông tha, chờ đợi thời cơ, thì sẽ tính sổ bọn họ.

"Vậy cám ơn chị nhiều, em cũng thuận miệng hỏi thôi, tuần sau, em quay xong hai cảnh nữa là kết thức, chờ bên kia quay xong, em sẽ gọi cho chị nha." Liễu Y nói.

“Được rồi, em nên cẩn thận một chút, trong giới này đề có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.” Tiền Văn Phương nhỏ giọng dặn dò.

“Uh, em sẽ để ý.” Liễu Y nói xong, thì quăng di động sang một bên, tay để sau ót, nhìn lên trần nhà.

Một tuần lễ sau, Liễu Y với Hiểu Mẫn đi tới đoàn làm phim, mà Lưu Trường Minh hình như đã biết gì, ánh mắt phức tạp nhìn Liễu Y, nhưng mà, thấy Liễu Y vẫn bình thường, nên không nghĩ gì nữa.

Cô Trần vừa thấy Liễu Y, nhanh chóng chạy lại: “Liễu Y à, đã lâu không gặp.”

Hiểu Mẫn cười cười: “Cô Trần, mới có một tuần lễ thôi mà.”

“Tôi chỉ là quan tâm Liễu Y thôi.” Cô Trần cười lúng túng, vội vàng giải thích.

Liễu Y im lặng liếc nhìn, mắt liếc nhân viên làm việc, vỗ vai phó đạo diễn Trần, nhỏ giọng nói: “Yên tâm, mặc dù có việc ngoài điều khoản, nhưng không sao cả, cô cũng không cần đưa thêm tiền cho tôi đâu.”

Cô Trần muốn nói lại thôi, không cảm thấy vui mừng, nhỏ giọng nói: “Liễu Y à, cái hợp đồng lần trước tôi kí có thể đưa cho tôi được không?”

Liễu Y chớp mắt hai cái: “Cô Trần, chúng ta đã kí cái gì tôi đã sớm quên rồi.”

Phó đạo diễn Trần chỉ vì lỡ kí tên mà hối hận vô cùng, vì để hoàn thành nhiệm vụ mà Tề tổng giao phó, không để ý, bây giờ mới biết, lại liên lụy tới cô, nếu như cái hợp đồng này, không cẩn thận bị lộ ra, mình sẽ chết chắc.

Phó đạo diễn Trần đi tới sát bên cạnh Liễu Y, vẻ mặt tươi cười: “Liễu Y à, lần trước tôi cũng là bất đắc dĩ thôi, cho cô đi đến đó chỉ là để cô biết mặt mấy boss thôi, tôi thật sự không có gì ý gì khác, cô nghĩ thử xem.”

Liễu Y khoát tay, nghiêm túc nhìn cô Trần: “Tôi hiểu rõ chứ, cô Trần, tôi cảm thấy tôi nên giữ lại, về sau có chuyện như vậy, chúng ta cứ theo như vậy mà thực hiện, tôi cũng rất thông cảm cho cô.”

Cô Trần cười khổ, thầm nghĩ, mình lần đầu dẫn mối mà đã như thế này, mình còn dám làm nữa sao chứ, nói chứ, cái này mình nên để cho người khác làm thì hơn, hai ngày nay vì 10 vạn kia, mình chắp vá lung tung, đến mức sắp hết tiền trong tài khoản luôn rồi.

Nhìn ánh mắt Liễu Y nghiêm túc bình tĩnh, cô Trần cười lúng túng: “Chắc không có lần sau rồi, về sau người nào mà cô, cô cứ nói với tôi, tôi sẽ không để họ bảo cô đi tới mấy chỗ đó, bản hợp đồng đó cô giữ cũng không cần thiết, hay là đưa cho tôi đi.”

“Cô Trần, yên tâm đi, cô quan tâm tôi như vậy..tôi biết rõ mà, nói không chừng, sau này chắc sẽ làm phiền cô Trần.” Liễu Y uyển chuyển nói.

Phó đạo diễn Trần nghẹn lời, chưa từng thấy qua người nào được nước làm tới như vậy, lần trước trong bữa tiệc kia, không biết Liễu Y có dùng quy tắc ngầm để leo lên không nữa.

Trầm mặc một lát, cô Trần mới cười cười: “Sao mà khách sáo thế, Liễu Y à, về sau đừng gọi là cô Trần nữa, gọi Trần ca đi, việc kia đã qua, chúng ta đừng nhắc lại nữa.”

Liễu Y gật đầu, hai người nhìn nhau như thế, mọi người xung quanh tò mò vô cùng.

Mà Lưu Trường Minh bên kia thì vô cùng nghi hoặc, phó đạo diễn Trần sao lại thân thiết với Liễu Y như vậy chứ, không bình thường chút nào.

Buổi sáng hôm nay quay phim, vai chính vai phụ đều có mặt.

Mà Kiều Kì lại đi tìm Liễu Y mới thay đồ xong, nhỏ giọng hỏi đôi câu, thấy Liễu Y nói lần trước không có việc gì, Kiều Kỳ lúc này mới yên tâm.

Mà Hạ Tâm lúc tới đoàn làm phim, vẫn dùng ánh mắt phức tạp nhìn Liễu Y, nhưng lại không bới móc, trong lòng vẫn còn sợ cái bóp cổ kia.

Qua việc lần trước, hạ tâm cũng biết, có một số việc có thể nói, có một số việc chỉ có thể hiểu, hơn nữa Tề thiếu đã cảnh cáo mình, Hạ Tâm sao dám làm loạn.

Mà Trương Diệc thấy Liễu Y không có gì khác thường, cũng không để ý nữa, thật ra cũng cảm thấy lạ.

Nhưng đến lúc quay phim thuận lợi vô cùng, khiến Lưu Trường Minh rất ngạc nhiên, bởi vì mấy cái quan hệ bên trong, chỉ có Lưu Trường Minh là biết rõ nhất, nhưng không có việc gì xảy ra ngoài ý muốn, thật sự không thể tin được.

Sau khi ăn cơm xong, nhân viên bắt đầu làm việc, chuẩn bị quay cảnh diễn cuối cùng của Liễu Y, cũng chính là cảnh Liễu Y bị cảnh sát khống chế, giải lên xe, với lại thêm một phân đoạn cuối cùng với nam chính.(Minh@LQĐ)

Chỉnh sửa trang phục xong, Liễu Y soi gương, mắt chớp hai cái, nên trả nợ cú đá mà cô đá Trương Diệc lúc trước rồi, anh ta cũng đã nói trước rồi, Liễu Y cho tới bây giờ mới hiểu được, thì ra là vẫn chờ đến lúc này đây, cho nên mới nói, dùng lực tinh thần cũng có lợi lắm chứ.

Liễu sờ sờ mặt, cô mặt dày mà, chắc sẽ không có chuyện gì đâu, tuy là trả nợ, nhưng Liễu Y sẽ không để cho Trương Diệc trả thù cô dễ dàng vậy đâu.

Lưu Trường Minh nhìn Liễu Y với Trương Diệc, gật đầu, dặn dò xong, nghiêm túc nói: "Liễu Y, mặc dù cô bị bắt, nhưng nhớ, cô chính là lão đại của tổ chức phản động, khi chất kia, đừng để mất đi, còn Trương Diệc, ánh mắt phải cảm thấy được mình hơi hối hận, dù sao vì trả thù cho đồng nghiệp, nên mới xảy ra chuyện như vậy, biết chưa?"

Liễu Y với Trương Diệc nhìn nhau một cái, cả hai đều đang suy nghĩ, cùng nhau gật đầu.

Lưu Trường Minh khẽ mỉm cười, vỗ vai Liễu Y: "Đây là cảnh cuối cùng của cô, cố gắng lên."

Mọi người vào vị trí xong, nhân viên làm việc yên lặng chờ đợi, nhìn chằm chằm vào cảnh quay, còn Lưu Trường Minh cúi đầu nhìn vô ống kính, phất tay lên.

Tiếng hô bắt đầu vang lên, Liễu Y bị hai nữ cảnh sát hộ tống, áo khoác đen khẽ bay theo gió, mái tóc dài bập bềnh, vẻ mặt không biểu cảm gì, mắt bình tĩnh, từng bước từng bước đi tới chỗ xe cảnh sát.(Minh@LQĐ)

Trương Diệc đi tới, theo kịch bản thì anh ngăn Liễu Y lại, ánh mắt phức tạp, khóe miệng lộ ra nụ cười, nhỏ giọng nói: "Tôi có một chuyện muốn hỏi."

Liễu Y nhìn qua chỗ khác, đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

Trương Diệc mắt sáng lên, tự nhiên nó: "Cô giết Lâm Hạo không do dự sao, hắn đi theo cô tận năm năm."

Liễu Y giống như mới hồi hồn quay đầu nhìn Trương Diệc, khóe miệng khẽ mở: "Lâm Hạo là ai?"

Trương Diệc sững sờ, cười khổ, mặt vặn vẹo, tức giận nhìn Liễu Y chẳng có cảm xúc gì: "Cô thật là không tim không phổi mà, cái người nằm vùng mà bị cô vứt xác ở Đông Hà đó, cô quên rồi sao?"

Mắt Liễu Y chớp chớp, thản nhiên hừ một tiếng: "Không nhớ rõ, tôi giết quá nhiều người sao mà nhớ nổi."

Trương Diệc nhìn mặt Liễu Y vô cảm, lập tức đưa tay tát một cái, một tiếng "bốp" vang lên.

Xung quanh yên tĩnh, mắt Lưu Trường Minh trợn to, ngượng ngùng cười, thì ra là Trương Diệc trả thù sao, đánh như thế, nhưng mình vẫn không thể nói gì hết, chỉ có Liễu Y phải chịu khổ thôi, cái tát kia chắc đau lắm.(Minh@LQĐ)

Mắt Liễu Y thoáng qua tia xảo trá, sớm biết sẽ bị một cái tát đau như thế, nên cô đã giấu một túi máu giả trong miệng rồi, khóe miệng bắt đầu từ từ chảy ra một vệt máu.

Tâm Trương Diệc chợt dao động, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì chứ, nhưng không nghe được tiếng hô ngừng, tát thì cũng đã tát rồi, nên phải dẹp mấy suy nghĩ kia đi, tiếp tục diễn: "Cái tát này là cô thiếu Lâm Hạo, hắn thật sự là nằm vùng, nhưng mà, thế nhưng hắn lại yêu cô."

Liễu Y chợt sững sờ, cúi đầu, âm thanh nhỏ dần: "Đây không phải là lý do."

Sau khi nói xong, Liễu Y từ từ đứng thẳng dậy, y như khí thế trước kia, ánh mắt lạnh nhạt: "Nếu như không có gì nữa, tôi đi đây."

Trương Diệc nhìn miệng Liễu Y đầy máu, lòng dao động, nhưng diễn thì vẫn phải diễn: "Cô đi đi."

Nói xong, cúi ra hiệu cho hai nữ cảnh sát bên cạnh Liễu Y, nhìn bóng dáng Liễu Y đi lên xe cảnh sát, Trương Diệc đứng ở đó, ánh mắt mang theo cảm giác mờ mịt.

"Được rồi, tốt lắm." Lưu Trường Minh đứng lên, vỗ tay một cái: "Cảnh này qua, Liễu Y thật không tệ, Trương Diệc à, cái tát kia cũng không tệ, chỉ là, lần sau chớ tự sửa kịch bản."

Lưu Trường Mình vừa nói xong, nhân viên làm việc xung quanh lập tức cúi đầu nhỏ giọng bàn tán, cái tát hồi nãy, thật sự là muốn trả thù mà.

Trương Diệc nghe thấy, mặt biến sắc, thấy Liễu Y bình tĩnh bước xuống xe, định nói rồi lại thôi.

Liễu Y một tay lau đi vết máu ở khóe miệng, hất cằm lên, đi tới trước mặt Trương Diệc: "Nợ anh tôi đã trả đủ, coi như thanh toán xong."

Liễu Y đã biết trước rồi, nếu như cô muốn né, Trương Diệc không thể nào đánh được, nhưng cô nợ người khác, thì phải trả, nhưng cũng không thể để Trương Diệc cảm thấy vui cẻ được, mặc dù đánh cũng hơi mạnh, nhưng so với cú đá kia của cô, thì chẳng là gì cả.

Trương Diệc nhìn theo bóng dáng Liễu Y, cái tát hồi nãy chắc hơi quá tay, nên cảm thấy hơi hối hận, thấy nhân viên làm việc liếc mình.

Tay Trương Diệc nắm thành quyền, trong lòng thật ủy khuất, nếu so với cú đá kia, anh đánh thế chẳng là gì, làm sao mình lại bị chỉ trích chứ, cái này không hợp lý chút nào, haizz.

28. Chương 28

Liễu Y cũng đã quay bộ phim này một tháng rồi, không tính là quá dài, nhưng những người đã tiếp xúc với Liễu Y, đều biết Liễu Y không giống như những lời đồn đãi kia, có lẽ bởi vì thái độ khi quay phim của Liễu Y, khiến nhân viên đoàn phim nhìn cô bằng một ánh mắt khác.

Liễu Y quay xong, phần lớn nhân viên làm việc cũng chào tạm biệt Liễu Y, ngay cả Lưu Trường Minh cũng khích lệ Liễu Y mấy câu, khiến Liễu Y vô cùng kinh ngạc, trong giới này mà cũng có thứ tình cảm như vậy sao chứ.

Kiều Kỳ còn xin số điện thoại của Liễu Y, hi vọng về sau có thể liên lạc nhiều hơn, nhưng mà còn cảnh cáo Liễu Y, đừng nên dính líu tới Phong Thượng nữa.

Mà cô Trần lúc tới cũng đi tìm Liễu Y, năn nỉ cả buổi, thế mà Liễu Y chẳng chịu đem bản hợp đồng kia ra đưa cho cô, rồi làm ra vẻ thân thiết, xin số điện thoại, để về sau còn liên lạc.

Trương Diệc thấy Liễu Y sắp rời đi, tâm tình thất thường tìm Liễu Y, chỉ nói một câu hi vọng lần sau có cơ hội hợp tác, rồi xoay người bỏ đi, Liễu Y cũng chẳng để ý, thiếu nợ cũng đã trả rồi, có thể gặp lại hay không, làm sao có thể biết được chứ.

Không còn việc gì nữa, sau khi Liễu Y từ đoàn phim về nhà, thì cho Hiểu Mẫn nghỉ ngơi một thời gian, mà cô cũng nghĩ xả hơi vài ngày, xong lại đi tới hội sở để làm việc.

Hà Dương nghĩ Liễu Y sẽ không làm việc ở đây nữa, mặc dù Liễu Y đã nhắc lần này tới lần khác nhưng Hà Dương cũng chẳng để ý.

Thứ nhất, Phong Thượng nội tình bên trong quá sâu, có thể làm cho thiếu nữ thành thục nữ, có thể làm cho ngây thơ thành lẳng lơ, trừ khi bản thân không muốn dính líu vào, nhưng nếu chỉ cần đi vào công ty Phong Thượng kia, thì vĩnh viễn cũng sẽ chạy không thoát, cho nên, Liễu Y quay phim của phong Thượng sản xuất, nên Hà Dương chắc chắn Liễu Y một đi không trở về.

Thứ hai, là bởi vì không thể nào tin được Liễu Y có thể cầm được mà không buông được, dù sao không ai có thể thản nhiên đối mặt với hai thân phận khác nhau của mình, coi như Liễu Y không phải là đại bài, nhưng cũng có chút danh tiếng, cũng có thể nổi tiếng hơn nữa, nên không cần gì phải tiếp tục làm công nhận vệ sinh, chỉ cho là Liễu Y nói vậy thôi chứ không tới làm nữa.(Minh@LQĐ)

Cho nên tại phòng làm việc của anh thấy Liễu Y đúng hẹn quay lại, Hà Dương cảm thấy thậ là ngoài ý muốn mà.

Hà Dương trợn to hai mắt, nhìn Liễu Y đứng trước mắt, giọng nói không ổn,: "Cô làm sao lại quay trở lại rồi?"

Liễu Y liếc mắt: "Quản lý à, tôi chỉ xin nghỉ đến ngày hôm này,nếu không trở lại, anh chắc chắn sẽ trừ tiền lương của tôi."

Hà Dương vỗ trán, nhìn Liễu Y trong mắt chỉ có tiền kia, bất đắc dĩ: "Cô quay phim xong rồi sao."

Liễu Y gật đầu: "Tôi quay xong rồi, quản lý, khu vực của tôi anh không phần công cho người khác làm đó chứ?"

Hà Dương nghẹn lời, anh cảm thấy Liễu Y sẽ không trở lại, nên khu vực đó đã sớm phần công cho người khác rồi, cúi đầu cười trộm: "Làm sao lại thế chứ, không phải tôi đã hứa với cô rồi sao?"

Liễu Y chớp mắt hai cái: "Đừng nói là anh nghĩ tôi sẽ không quay lại đây chứ?"

Nghe Liễu Y nói xong, khiến Hà Dương cười lúng túng, khoát tay: "Sao có thể chứ, tôi chỉ cảm thấy, cô làm ở khu vực kia không thích hợpnên tôi đã nói phòng nhân sự chuyển khu vực của cô lên lầu ba rồi, cô thấy thế nào?"

Liễu Y nhìn thoáng qua, trong lòng thử tính toán, bởi vì đã có kinh nghiệm bị paparazzi bám đuôi, hơn nữa Tiền Văn Phương còn thỉnh thoảng cảnh cáo cô đừng xuất đầu lộ diện, mà Liễu Y không thể bỏ qua công việc còn được bao ăn này, bây giờ nghe Hà Dương nói, ngược lại còn gãi đúng chỗ ngứa của cô.(Minh@LQĐ)

Gật đầu, nói: "Thật ra thì tới chỗ nào cũng không sao hết, tôi sẽ làm theo sắp xếp, nhưng mà, quản lý à, khu làm việc kia có nhiều góc chết, rất khó dọn dẹp, tôi nghĩ là, tiền lương của tôi chắc phải tăng thêm một chút đúng không?"

Hà Dương bật cười, quả nhiên là Liễu Y, đưa tay gõ gõ bàn, dựa người về sau: "2500, như thế nào hả?"

Mắt Liễu Y sáng lên: "Vậy thì thật cám ơn quản lý."

"Cô khoan đi đã." Hà Dương nhìn Liễu Y xoay người rời đi, mới vội vàng nói.

Liễu Y dừng bước lại, quay đầu: "Quản lý à, cứ như cũ nha."

"Vậy sao hồi nãy sao cô không thu tiền? " Hà Dương không phục, nhíu mày hỏi.

"Hồi nãy là nói về công việc, bây giờ là công việc bên ngoài, quản lý à, nếu như không có việc gì, vậy tôi xin phép đi trước, tôi còn muốn làm quen với khu vực mới đây." Liễu Y bình tĩnh nói.

Hà Dương tằng hắng một cái, hạ thấp giọng, chỉ chỉ cái ghế trước mặt: "Ngồi xuống trước đi, chúng ta tâm sự một chút, cứ như cũ, tôi biết mà."

Liễu Y vừa nghe thấy, nhanh chóng ngồi xuống, chỉnh thân thể cho ngay ngắn xong, hất cằm lên: "Rồi đó, hỏi đi."

Hà Dương thấy tốc độ nhanh chóng của Liễu Y, im lặng thở dài, đưa tay chống cằm, nhỏ giọng hỏi: "Cô bây giờ lẽ ra cũng là diễn viên hạng hai rồicô làm sao lại đi làm ocng6 việc này nữa, tôi chỉ tò mò mà thôi."

"Cái nghề diễn viên này tôi không nỡ bỏ, còn làm công nhân vệ sinh thì vẫn yên ổn hơn." Liễu Y suy nghĩ, rồi nói suy nghĩ của mình.

Hà Dương gật đầu, Liễu Y này có phải là người của thời đại này không chứ, không có mơ mộng như mấy cô gái khác: "Lần này cô quay phim cho Phong Thượng, không gặp chuyện gì chứ?"

Việc Hà Dương tò mò chính là việc này, nếu nhìn ngoại hình của Liễu Y, có nhan sắc, dáng vẻ thanh thuần, mặc dù tính tình có hơi kì cục, nhưng người như vậy thì Phong Thượng không thể nào bỏ qua , đặc biệt là Tề hoàn vị kia.

Liễu Y liếc nhìn, Hà Dương trong lòng Liễu Y từ máy rút tiền đã thăng cấp lên thành người nhiều chuyện, dựa người ra sau: "Quản lý à, anh hi vọng tôi gặp chuyện gì lắm à?"

"Không có đâu, thật mà, ta tôi chỉ cảm thấy cô ham tiền, thì làm sao có thể bỏ qua cơ hội này chứ" Hà Dương đành phải giải thích.

Liễu Y mím môi, thở dài: "Tôi ham tiền, nhưng tôi biết, cái có thể kiếm ra tiền, còn có cái thì không thể, mà tôi đâu có bỏ qua cơ hội đâu chứ, chỉ là, gặp được người tốt như cô Trần, thật là hiếm thấy."

Hà Dương chẳng hiểu gì cả, mắt sáng lên, nhiều chuyện hỏi tiếp: "Nói tỉ mỉ cho tôi nghe xem."

Liễu Y nhìn sang, chớp mắt: "Quản lý à, tôi không thể nói đượctôi đã hứa là không nói cho người khác biết rồi, tôi cảm thấy làm công nhân vệ sinh vẫn thực tế hơn."

Hà Dương hiểu rõ Liễu Y, cô mà không muốn nói, thì có cho nhiều tiền hơn nữa, cũng sẽ không nói, lắc đầu, đưa tay sờ sờ cằm, rồi khoát tay: "Được rồi, cô đi làm công việc của cô đi, tôi biết mà, tổng cộng 400, không thiếu cô đâu."

Liễu Y gật đầu, hài lòng nhìn Hà Dương, rồi xoay người rời đi.

Hà Dương lấy tay gõ gõ bàn, nghĩ tới một chuyện, thì nghe tiếng chuông điện thoại, vội vàng bắt máy.

"Vâng, Tuần thiếu." sắc mặt Hà Dương nghiêm túc, giọng nói cung kính.

Tuần Tu cúi đầu nhìn tài liệu trong tay, ngón tay trắng bệch và thon dài lật xem mấy tấm hình, chân mày hơi nhíu lại, nói: "Hà Dương, tại họi sở của cậu có một người tên là Liễu Y đúng không?"

Hà Dương ngạc nhiên, rồi khẽ khẽ cười: "Sao lại hỏi việc này, Tuần thiếu, lần trước tối muốn chuyển công tác của cô ta qua làm việc với anh, thế nhưng anh không chấp nhận, sao chứ, đổi ý rồi hả?"(Minh@LQĐ)

"Đừng đùa nữa." Giọng nói Tuần Tu âm trầm: "Cậu làm thế là có ý gì hả?"

"Con bé kia rất khỏe, anh đã sớm biết rồi còn gì?" Hà Dương gật đầu nói.

Tuần Tu giờ mới nhớ tới: "Thì ra là cô ấy sao, Hà Dương, Liễu Y đó, cậu trông chừng cô ấy cho tốt, có lẽ dùng được."

"Dạ vâng, Tuần thiếu." Hà Dương không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng vẫn đồng ý.

Tuần tu cúi đầu nhìn hồ sơ của Liễu Y gần đây: "Cô ấy thiếu tiền dữ lắm sao?"

"Hình như là vậy." Hà Dương sững sờ, rồi nói: "Lúc trước anh nói câu một phút 100, làm cho con bé kia như được khai sáng, bây giờ tôi mà hỏi cái gì, thì mỗi câu 100, hồi nãy còn bị bóc lột 400, Tuần thiếu, con bé đó bị anh dạy hư mất rồi."

Khóe miệng Tuần Tu cong lên, híp mắt nhìn tấm hình trong tay, trong tấm hình là cảnh Liễu Y lúc kết thúc vai diễn đại tỷ của tổ chức phản động: "Cô gái này cũng thú vị đó chứ."

Hà Dương lập tức hỏi: "Liễu Y chẳng lẽ có chuyện gì sao?"

"Cô ấy thì không có chuyện gì, cậu chỉ cần trông chừng thật tốt cho tôi, đừng để lộ liễu quá." Giọng nói Tuần Tu phai nhạt đi: "Cậu và Thành Lâm cứ thương lượng cụ thể đi, dù sao Liễu Y cũng là cấp dưới của hai người."

"Dạ vâng." Hà Dương vô cùng ngứa ngáy, có chuyện gì mà mình không biết vậy chứ.

Tuần Tu cúp điện thoại, rồi đưa điện thoại cho người đàn ông mặt đen đằng sau lưng, rồi nhìn tài liệu trong tay, ánh mắt thoáng qua tia ý lạnh, cô gái này không biết nên khen ngợi hay không nhỉ, thật không ngờ, nhưng không biết là tốt hay xấu đây, hi vọng đừng ngăn cản con đường của mình.(Minh@LQĐ)

Tuần Tu phát phất tay, người đàn ông mặt đen đẩy xe lăn đi vào thư phòng, Tuần Tu vừa vào tới thư phòng, lập tức giơ tay lên.

Hải Phong buông xe lăn ra, tự động lui ra, đóng cửa thư phòng lại.

Tuần Tu lẳng lặng ngồi trên xe lăn, hai tay chống trên tay vịn, từ từ đứng thẳng lên, mặt đã tái nhợt lại càng thêm tái nhợt, sau khi bước được vài mấy bước, đứng thẳng người lên.

Từng bước một đi tới trước bàn đọc sách, rồi xoay người ngồi trên ghế, thở hổn hển, buông lỏng dựa người ra đằng sau, tay vỗ vỗ hai cái chân, sắc mặt âm u.

Chưa có ai biết Tuần Tu có thể đi được, trị liệu trong ba năm, Tuần Tu đã có thể đi lại bình thường, nhưng vừa đến mấy ngày mưa dầm, thì rất khó chịu, đây đều là Tề gia gây ra cho anh.

29. Chương 29

Tuần Tu cầm khung hình ở trên bàn lên, lộ ra hoài niệm, đôi mắt u buồn, gia đình này, chỉ còn lại anh và chị của anh thôi, chỉ là, cũng may Dương gia đối xử với chị anh không tệ, nên anh cũng yên tâm phần này, chỉ cần chị ấy hạnh phúc là đủ rồi.

Mà còn anh, nếu ngày nào mà chưa trả thù được Tề gia, thì chỉ có thể ngồi trên xe lăn, cái danh hiệu thiếu gia của Tuần gia, đã sớm không còn nữa rồi, anh bây giờ, người ngoài nhìn vào, thì anh chỉ là một người tàn phế vô tích sự.

Ánh mắt Tuần Tu trở nên ác độc, tay nắm thành quyền, đã sắp kết thúc rồi, ngày mà anh có thể chân chính đi lại bình thường, sẽ không còn xa nữa đâu.

Sau khi Hà Dương nghe được lời dặn dò của Tuần Tu, thì lập tức gọi điện thoại cho Hạ Thành Lâm, nghe ngóng tình hình xong, anh phải nhìn Liễu Y bằng đôi mắt khác rồi, Liễu Ynày, quả nhiên không thể nghĩ theo cách bình thường được, khiến cho Hà Dương càng tò mò hơn.

Từ khi Liễu Y thay đổi khu vực làm việc, cô đã có riêng một phòng nghỉ ngơi, vô cùng hài lòng, nên luôn cố gắng lau chùi sạch sẽ, bởi vì là khu làm việc văn phòng, có thời gian làm việc cố định, nên cô được nghỉ ngơi nhiều hơn.

Buổi sáng làm xong công việc, Liễu Y ngồi trong phòng nghỉ ngơi ôn lại kiến thức diễn xuất, tranh thủ đem trí nhớ kia biến chuyển thành của cô, cô học tập cũng rất dễ dàng, lí thuyết với thực hành, không có ai quấy rầy, nên ngày càng thông thạo.

Ngày nghỉ, Liễu Y dữ trữ lương thực trong phòng bếp xong, tính toán tài sản của cô, lúc xem sổ sách thì thấy Khi Lỗi còn thiếu nợ cô, mắt sáng lên, rồi gọi điện thoại cho Tiền Văn Phương, liên lạc xong, thay đồ, rồi cầm túi xách đi ra ngoài.(Minh@LQĐ)

Xe buýt tới cao ốc Tân Thần, đi tới trước cửa cao ốc, Liễu Y thấy xung quanh có rất nhiều người.

Liễu Y chưa từng biết bị fan cuồng bám đuôi như mấy minh tinh là như thế nào, đang định đi tới cửa chính, chỉ thấy mấy người đó chạy tới bên cạnh cô, ngày càng có nhiều người hơn .

“Ây, chỉ là người bình thường thôi.”

“Chính là cô ta đó.”

“Tần Văn không thể nào lại đi giành bạn trai cô ta.”

“Đúng là, sao lại đi tin tưởng cô ta, mắt mù mới tin cô ta.”

“Dương Vanh tại sao có thể là bồ cũ của cô ta chứ.”

Fan Tần Văn tất nhiên rất tin tưởng cô ta, hơn nữa sau lần trước, mặc dù báo viết Liễu Y bị oan, nhưng Tần Văn lên tiếng phủ nhận, Dương Vanh cũng không thừa nhận, mà sự thực là Tần Văn với Dương Vanh đính hôn.

Cho nên, fan Tần Văn dĩ nhiên không tin, hiện tại vừa thấy Liễu Y vu oan Tần Văn xuất hiện, đương nhiên rất phẫn nộ .

Liễu Y vừa thấy, tim đập mạnh, nghe tiếng nói đứt quãng, cũng biết phải làm gì, lập tức quay đầu bỏ chạy, vừa chạy vừa nhìn trời, hôm nay không đòi nợ được rồi.

Liễu Y chạy rất nhanh, nhưng những người đó rất nhiều, Liễu Y , thầm than, Tần Văn với Dương Vanh quả nhiên là khắc tinh thân thể này ,à.

Trải qua lần này, Liễu Y quyết tâm, chắc chắn sẽ tìm cách trả thù Tần Văn với Dương Vanh cho hả giận, nếu không cô không là Liễu Y nữa, mà rõ ràng, đây là Liễu Y giận cá chém thớt.(Minh@LQĐ)

Chạy đông chạy tây, một từ cửa trước chạy ra cửa sau, Liễu Y dùng lực tinh thần, nhanh chóng tránh né, thấy mấy fan cuồng kia lại chia nhau đi tìm, liễu Liễu Y thấy mấy người này cũng quá dư tinh lực, cũng thật tội nghiệp cho cô ta.

Nghe âm thanh xa dần, Liễu Y nhìn khắp bốn phía, con đường này tương đối vắng vẻ, cô chuẩn bị tìm đường chạy tiếp, chỉ thấy chiếc xe dừng trước cửa quán cà phê có người quen.

Mắt Liễu Y sáng lên, nhanh như mèo chạy thoáng qua, thừa dịp không ai chú ý, trực tiếp mở cửa xe ra chạy vào trong, thuận tiện đóng cửa xe lại, nhìn rối rít mấy fan cuồng rối rít đuổi theo mình, đang tụ tập bốn phía, nghị luận ầm ĩ, kiểm tra chung quanh.

Thấy mấy người đó đã đi xa, Liễu Y thưa dịp này, chuẩn bị mở cửa ra.

Cửa mở ra, nhưng thực tế khiến Liễu Y chắc chắn ngày hôm nay không phải ngày tốt, Liễu Y nằm trong xe với Tuần Tu đang ngồi xe lăn bên ngoài nhìn nhau chằm chằm , mà người đàn ông mắt đen đẩy xe lăn mặt biến sắc.(Minh@LQĐ)

Tuần Tu liếc mắt thấy mấy fan cuồng bên ngoài, khóe miệng cong lên: "Hải Phong, lên xe."

Người đàn ông mặt đen ngốc lăng, hung hăng nhìn Liễu Y bên trong xe, nặn ra một câu, "Tuần thiếu à."

"Lên xe." Sắc mặt Tuần Tu trầm xuống, lặp lại lần nữa.

Liễu Y thấy vậy, bò dậy, định muốn đi ra ngoài bằng cửa bên kia, nhưng nghe Tuần Tu nói: "Ở yên trong đây đi, nếu không cô không thoát được mấy người kia đâu."

Tay Liễu Y cứng đờ, thấy mấy đứa fan cuồng lại xuất hiện, trán hiện lên vạch đen, nhanh chóng lật người nằm xuống, trơ mắt người nào đó ngồi xe lăn được đại hán mặt đen sắp xếp cho ngồi phía sau, đặt mông ngồi kế bên cô, hồi lâu, xe lăn bánh.

Mấy fan cuồng truy kích Liễu Y đã tản đi gần hết, Liễu Y lật người lại, ngồi thẳng dậy, ho mất cái, mắt liếc người nào đó bên cạnh: "Thật cám ơn anh, xe sdừng ở đây là được rồi."

Tuần Tu híp mắt lại , rồi từ từ mở mắt ra, môi trắng bệch khẽ mở, mang theo ít trào tính: "Một phút 1000, tổng cộng là 5000, trả tiền đi."

Liễu Y nghẹn lời, nắm chặt túi xách,ánh mắt buồn bã: "Anh nói đùa sao?"

Tuần Tu nghiêng đầu nhìn sang, không để ý: "Cô nghĩ tôi mà nói đùa sao?"

Mặt Liễu Y đã không có biểu cảm, bây giờ càng thêm cứng ngắc, thì ra là còn có người mặt dày hơn cô, chỉ là, mỹ nam tàn tật này cũng khai sáng con đường kiếm tiền cho cô, có thể nói ra lời này, Liễu Y thừa nhận anh ta còn ác hơn cô nhiều.

Nhưng mà, tiền sắp vào tay Liễu Y, làm sao có thể lấy ra chứ, đường này không được, thì còn có đường khác: "Tôi bây giờ đang rãnh, anh không dừng lại thì thôi."

Liễu Y dựa người ra sao, lấy tiền của cô sao, nằm mơ đi.

Tuần Tu sững sờ, nghiêng đầu nghiêm túc nhìn sang, quả nhiên không khác trong tài liệu chút nào, yêu tiền như mạng, cúi đầu nhàn nhạt nói: "Tùy cô vậy."

Còn người đàn ông mặt đen thì mặt cứ lúc hồng rồi lại chuyển sang mặt đen, hai tai nghe ngóng, nghe hai người sau lưng đối thoại, vỗ ngực liên tục, đừng tưởng rằng cởi khẩu trang ra thì anh không biết, làm sao thiếu gia nhà anh lại đụng phải con bé chỉ thấy tiền này nữa chứ, nhưng có gì đó không bình thường thì phải, anh rất muốn đá con người nào đó xuống xe cho rồi.(Minh@LQĐ)

Xe chạy được một lúc, Liễu Y thấy người nào đó không cho cô xuống xe, nhớ tới cái gì đó, mới gọi điện thoại cho Tiền Văn Phương, nhỏ giọng nói mấy câu xong, cúp mấy, thầm than trong lòng, hôm nay quả nhiên không phải ngày tốt để đòi nợ, ngược lại còn bị thiếu nợ nữa chứ.

Xe lại đi thêm nửa tiếng nữa, đường lên núi quanh co, giữa sườn núi, con đường trống trải, quẹo khúc quanh, rồi tiến vào biệt thự của Tuần gia, xa chạy thẳng bên trong, cho đến trước cửa căn biệt thự hai tầng mới dừng lại.

Lúc này đại người đàn ông mặt đen nhanh chóng xuống xe, lấy xe lăn đặt ở bên ngao2i cửa xe, sau khi mở cửa xe ra, mặt chờ đợi.

Tuần Tu liếc nhìn Liễu Y ngồi im lặng bên cạnh, mắt thoáng qua tia thú vị, nhỏ giọng nói: "Nên xuống xe thôi."

Dọc theo đường đi , trong lòng Liễu Y chắc lưỡi, biệt thự năm giữa sườn núi như vậy, không phải là rất có tiền, mà chính là rất có thế lực, nhưng mặc kệ có cái gì, đối với Liễu Y mà nói thì chẳng liên quan gì đến cô.(Minh@LQĐ)

Liễu Y rối rắm liếc nhìn, cúi đầu nhìn túi xách trong ngực: "5000 kia."

Tuần Tu giờ mới nhớ ra, có thâm ý nhìn Liễu Y, ngay sau đó nói: "Đương nhiên là phải đưa chứ."

Liễu Y nghiêng đầu, sắc mặt bình tĩnh: "Vậy tôi sẽ ngồi trong xe, dù sao hôm nay tôi cũng rãnh, chẳng sao cả."

Liễu Y dĩ nhiên sẽ không trả tiền, tiền chỉ có vào chứ không có ra, đó là nguyên tắc của Liễu Y, cùng lắm thì thừa dịp không ai chú ý, cô sẽ trốn về, muốn tiền sao, một phần cũng không đưa.

Tuần Tu mím môi, ngón tay gõ gõ, khẽ bất đắc dĩ, mắt liếc Hải Phong chờ đợi bên ngoài cửa xe, ngay sau đó nói: "Một phút 100, đưa tôi vào bên trong, 5000 hồi nãy nhớ gửi cho tôi, nếu không thì..."

Mắt Liễu Y sáng rực lên, cúi đầu thử tính toán, trong nháy mắt ngẩng đầu lên: "Một phút 1000."

Khóe miệng Tuần Tu cong lên: đưa hai ngón tay lên: "Hai trăm."

Liễu Y lắc đầu, không chịu thua thiệt: "800."

"500, cái này so với lần trước là đã nhiều lắm rồi." Tuần Tu nói thẳng, châm chọc Liễu Y.

Liễu Y sững sờ, đưa tay sờ sờ mặt, không đeo khâu trang cũng có thể nhận ra sao, thị lực này, mắt chớp chớp, coi như cũng có thể kiếm tiền, gật đầu: "Đồng ý."

Người đàn ông mặt đen ngoài cửa ngẩng đầu nhìn lên trời, con bé này thật là, mà thấy con bé này, thì thiếu gia nhà mình cũng không được bình thường cho lắm.

Liễu Y mở cửa ra, đẩy Hải Phong ra, theo trình tự lần trước khom lưng bế người nào đó, đã từng có kinh nghiệm một lần, lúc bế Liễu Y nói: "Cúi đầu xuống, nếu không bị đụng đầu."

Tuần Tu cúi đầu, tay ôm cổ Liễu Y, tựa vào trong ngực Liễu Y, cảm giác tin tưởng lại trỗi dậy, không biết vì sao lại như vậy, chỉ có ở ở trong ngực Liễu Y, Tuần Tu mới không cảm nhận được cảm giác yếu đuối, có lẽ là bởi vì cặp mắt bình tĩnh của Liễu Y.

Chiếc xe lăn này đã theo Tuần Tu sau năm, năm hai mươi tuổi, bị tai nạn xe nên người nhà không còn nữa, chẳng còn quyền thế, phải nằm trên giường bệnh hơn một năm, ba năm trước đây, mới khỏi hẳn.

Vì muốn điều tra rõ nguyên nhân bị tai nạn xe, Tuần Tu vẫn phải ngồi trên xe lăn, làm như thế để cho người ta không cảnh giác anh, muốn như thế, thì phải nhẫn nại, trừ bác sĩ gia đình là Chu Phi, thì không ai biết Tuần Tu còn có thể đi lại bình thường.

Liễu Y đi thẳng vào bên trong, cúi đầu liếc qua, cảm nhận được khí thế lạnh lẽo của người nào đó, thầm than một tiếng, quanh đi quẩn lại, rốt cuộc cũng đụng phải người này, duyên phận thì không phải là tiền, nên Liễu Y chẳng vui mừng chút nào.

30. Chương 30: Chương 30

EDITOR: ngocminh2206

Không tới mấy phút, đã đi vào bên trong, Liễu Y vừa bế vừa nói thầm, muốn có tiền thì phải ráng chịu thôi, mà càng nhiều tiền càng tốt, tiền tới tay không lấy sao được.

Tuần Tu được bế nên cảm thấy thoải mái, lâng lâng, đầu tựa vào trước ngực Liễu Y, hai tay ôm lấy cổ, mặt tái nhợt hơi đỏ lên, căn bản quên mất phải trở lại hiện tại .

Cả hai người đều yên lặng, cứ đi vòng vòng tròng phòng , nhưng người nào đó thì theo phía sau hai người, bất đắc dĩ phải lên tiếng, không thể nào chịu nổi nữa rồi, phá vỡ không khí nói: "Đủ 5000 rồi."

Nghe thấy thế Liễu Y cúi đầu nhìn, cùng lúc đụng phải ánh mắt người nằm trong ngực, cảm giác ánh mắt này hơi kì quái, Liễu Y cố tỏ ra bình tĩnh gật đầu: "Đủ rồi sao, ngồi ghế sa lon hay ghế dựa đây."

Mắt Tuần Tu lập tức tối đen, không còn cách nào, nhìn ghế salon hất cằm lên: "Ghế sa lon đi."

Liễu Y cũng không biết làm sao, cô còn muốn kiếm thêm chút tiền nữa mà, liếc nhìn người đàn ông mặt đen đang nhìn chằm chằm cô, mới bế Tuần Tu đặt xuống ghế salon, thuận tiện điều chỉnh tư thế ngồi của anh ta, đoạt lấy tấm đệm mỏng trong tay người đàn ông mặt đen, giúp Tuần Tu để lên trên, còn lấy cái gối dựa kế bên, để sau lưng anh ta, rồi kết thúc công việc của mình.

Không ai nợ ai nữa, Liễu Y đưa tay sờ mũi, mở miệng cáo từ: "Hôm nay cám ơn anh, nếu không có anh, tôi cũng không biết phải trốn nơi nào, cũng đã tới trưa rồi, đã thanh toán xong, vậy tôi xin phép đi trước."

Người như thế này, nên ít tiếp xúc thì hơn, bởi vì, Liễu Y phát hiện người này mặc dù trông thì yếu đuối, nhưng không biết trong lòng lại đen tối tới mức độ nào, ít nhất, so với cô còn cao hơn một bậc, phải cẩn thận mới được.

Tuần Tu ngẩn ra, mắt mờ mịt, nhìn Liễu Y chuẩn bị đi, chợt nói với Hài Phong một câu: "Bữa trưa chuẩn bị xong chưa?"

Liễu Y vừa nghe thấy, đang chuẩn bị đi thì lập tức ngừng lại, bụng sôi ùng ục.

Hải Phong không biết gì, vội vàng nói: "Đã chuẩn bị xong rồi, ăn bây giờ hay lát nữa ạ?"

Tuần Tu trừng mắt, Hải Phong nhanh chóng nuốt xuống câu mà mình định nói, mặt nghiêm túc: "Vậy tôi nói bác Ngô chuẩn bị dọn cơm."

Tuần Tu gật gật đầu, nhìn Hải Phong đi xa, mới nghiêng đầu nhìn Liễu Y, chỉ chỉ chỗ ngồi đối diện, nhỏ giọng nói: "Ngồi đây đi, cảm ơn thì không cần đâu, giống như cô nói, đã thanh toán xong, từ nơi này xuống chân núi, cũng khá là xa, nếu không thì ăn cơm xong hãy đi, đến lúc đó tôi gọi người đưac ô xuống chân núi."

Liễu Y trong lòng khó xử, cúi đầu mắt liếc cái bụng xẹp lép, thật không biết phải làm sao, haizz…

Tuần Tu không ngừng cố gắng, không để ý nói: "Tôi có quen biết với Hà Dương, trước kia đã gặp cô hai lần, lần này, cũng tính là lần thứ ba rồi, đây cũng xem như là duyên phận."

Liễu Y ngẩng đầu, rất muốn hỏi nghi ngờ trong lòng, ngay sau đó ngồi vào chỗ đối diện, ngẩng đầu hỏi, "Trước kia tôi lúc nào cũng đeo khẩu trang, lần này không đeo, làm sao anh có thể nhận ra được chứ?"

"Sức mạnh lớn như cô, cả Thành Đô cũng không tìm được người thứ hai." Tuần Tu xuy một tiếng, mang theo nụ cười.

Liễu Y thở dài, quả nhiên là nhận ra mình, lúc này, cái bụng lại biểu tình, thấy ánh mắt mòng chờ của Tuần Tu, cô cũng khôn làm giá làm gì, không ăn cũng uổng: "Vậy tôi xin ăn nhờ bữa cơm này, hôm nay làm phiền anh quá."

Tuần Tu lắc nhẹ tay, có y khác nói: "Tôi làm phiền cô mới đúng, nếu không ngại, cô có thể đưa tôi tới phòng ăn được không?"

Liễu Y trừng mắt, nhìn người nào đó, định cự tuyệt, nhưng lại không dám ra, cúi đầu tính toán, một bữa cơm để trả phí cho sức lực của cô, cũng không bị lỗ, ngay sau đó ngẩng đầu nói: "Đương nhiên không thành vấn đề, thuận tay thôi mà."

Tuần Tu nhìn sắc mặt của Liễu Y, không biết cô đang nghĩ cái gì, ánh mắt lộ ra tò mò, cái tật mê tiền, nếu so sánh trong tài liệu thì chỉ có hơn chứ không kém.

Mới vừa rồi chỉ thử kiểm tra xem, Tuần Tu phát hiện, Liễu Y mặc dù rất mê tiền, nhưng vẫn giữ nguyên tắc của mình, không làm thì không lấy tiền, trao đổi công bằng.

Tuần Tu nhớ tới một việc, trong tài liệu viết tính tình Liễu Y trong hiện tại với trước kia, hoàn toàn khác nhau, giống như là hai người khác nhau, chẳng lẽ bị vu oan là tiểu tam, mới bị đả kích, tính tình trở nên thay đổi, Tuần Tu không có cách nào xác định được.

"Đúng rồi, gặp qua cô mấy lần, nhưng không biết cô tên gì?" Tuần Tu chợt nói ra, vốn là không có ý định tiếp xúc nhiều với Liễu Y, nhưng duyên phận lại trớ trêu, nhân cơ hội này tìm hiểu thử coi sao, cô còn biết được tin tức Khải Đế với Phong Thượng bí mật kí hợp đồng, Liễu Y này, chắc có thể dùng được.

Liễu Y híp mắt nhìn sang, mỹ nam tàn tật này sao lại làm quen với cô chứ, không hợp lý chút nào, rồi nói: "Tôi chỉ là công nhân vệ sinh bình thường, không cần biết tên đâu."

Tuần Tu ngần ra, nghe Liễu Y từ chối trả lời, sắc mặt tối tăm, nhớ tới việc Hà Dương nói, lợi dụng nói: "Một câu nói 100, tôi biết nguyên tắc của cô mà."

Liễu Y giật mình, tiền đưa tới cửa, nhưng mà, người này cũng biết nhiều thật chứ, nhớ tới Hà Dương cũng quen biết người này, cúi đầu trầm tư xong, nói: "Vậy thì hơi kì quá."

Tuần Tu nhàn nhạt hừ một tiếng, nhìn Liễu Y như vậy, trong lòng bất đắc dĩ: "Tôi hỏi cô trả lời là được, sẽ không thiếu cô đâu ."

Liễu Y thầm than một tiếng, bị buộc phải lấy tiền, cảm giác này sao mà hơi bị khó chịu, cũng đành ngồi thẳng dậy: "Anh hỏi đi, vậy tôi cũng không khách sáo nữa."

"Tên của cô?" Tuần Tu mặc dù đã biết, nhưng Liễu Y chắc chắn không biết là anh biết tên cô, phải hỏi cái này trước đã.

"Liễu Y." Liễu Y thành thực trả lời, âm thầm bẻ ngón tay.

Tuần Tu giờ mới phát hiện Liễu Y này không phải người bình thường, giống như Hà Dương với Hạ Thành Lâm đã từng nói, hoàn toàn không suy nghĩ thể theo lẽ thường: "Liễu Y sao, tên không tệ, tôi là Tuần Tu, hôm nay cũng coi như chính thức biết nhau."

Liễu Y trợn tròn hai mắt, cô là công nhân vệ sinh mà còn có thể quen biết người giàu có như thế này sao, còn cái gì mà chính thức quen biết nữa chứ, chỉ là, mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trên mặt không lộ điều gì, gật đầu: "Tên của anh cũng không tệ."

Tuần Tu nghẹn lời, rồi dựa người ra sau: "Nếu biết rồi, có mấy việc, tôi đây nói thẳng, tôi cảm giác cô nhìn hơi quen, à phim Thiên Khải Phong Vân tôi đã xem qua."

Liễu Y khẽ nguyền rủa, khẽ ho: "Vậy sao?"

"Mấy người hồi nãy đuổi theo cô, hình như là fan cuồng phải không?" Tuần Tu nói thẳng, từng bước từng bước.

Liễu Y mắt liếc, chột dạ, chẳng lẽ người này đã sớm biết, Hà Dương này thật là nhiều chuyện mà, bất mãn nhỏ giọng nói: "Anh tinh mắt ghê."

"Tôi tàn phế như thế, cũng chỉ có đôi mắt là dùng được thôi." Tuần Tu hời hợt, hơi âm trầm.

Liễu Y thầm than, đừng giả bộ chứ, giả bộ mà cũng không giống nữa chứ, người khác không biết anh có tàn tật hay không, cô hoàn toàn biết rõ, đôi chân này mặc dù không thể chạy nhảy, nhưng đi lại bình thường vẫn có thể được.

"Mắt anh thật không tệ, tôi thực sự là nghệ sĩ của Tân Thần." Liễu Y thử dò xét, thấy đôi mắt bình tĩnh của Tuần Tu, cô nguyền rủa Hà Dương.

Mà lúc này Hà Dương đang ngồi trong hội sợ bỗng cảm thấy lạnh cả người, hắt xì hai cái, thầm nghĩ, chẳng mẽ mình bị cảm sao.

Liễu Y nói thật, Tuần Tu gật đầu, nhẹ nhàng nói một câu: "Cho nên, cô chính là người diễn vai sát thủ trong Thiên Khải Phong Vân, hèn chi nhìn cô rất quen."

Liễu Y nghe xong, trong lòng châm chọc, cách nói nhẹ nhàng này, thật đúng là không thích hợp với cô mà.

Sờ sờ hai tay cô nói: "Đúng rồi, Hà quản lý ở hội sở cũng biết, diễn viên thì chỉ có cái tiếng, chứ không đủ tiền để ăn, nếu không, thì tôi cũng không phải làm công nhân vệ sinh ở hội sở."

Tuần Tu hiểu Liễu Y nói gì, khóe miệng cong lên: "Yên tâm, chỉ có tôi hiểu rõ thôi."

Đang nói thì người đàn mặt đen đi tới, đứng kế bên Tuần Tu, nói: "Đã chuẩn bị xong, hiện tại dùng cơm luôn ạ."

Tuần Tu liếc nhìn Liễu Y bên kia, gật đầu, về sau còn có nhiều thời gian, nhìn Hải Phong chuẩn bị đi lấy xe lăn, nói: "Không cần."

Hải Phong không hiểu gì, dừng bước lại, thấy Tuần Tu hất cằm nhìn Liễu Y, đưa tay chờ đợi.

Liễu Y thật nội thương, chỉ là vì một bữa ăn chực mà thôi, cô nhịn.

Ánh mắt Tuần Tu dần nhu hòa, ung dung nhìn người trước mặt bất đắc dĩ đit ới bên cạnh mình, thấy cô cúi đầu , tai rũ xuống, cánh tay mảnh khảnh kéo eo của mình, dùng sức, bị cô vững vàng bế vào trong ngực.

Tuần Tu lấy tay vòng lên cổ trắng nõn của Liễu Y, cảm giác chỉ cần một tay cũng có thể nắm chặt, chút nữa là có thể bẻ gãy, nhưng mà, bên trong thân thể yếu đuối này, lại cất dấu một sức mạnh nào đó, khiến Tuần Tu không tự chủ suy đoán.

Liễu Y nghe Tuần tu chỉ định, đi tới phòng ăn, đi tới cạnh bàn ăn, trực tiếp đem người trong ngực ném xuống ghế, mà người đàn ông mặt đen đi theo sau chợt hoảng hốt, trợn mắt nhìn Liễu Y.

Liễu Y không thèm để ý người nào đó đang trừng mình, xoay người ngồi đối diện, nhìn chằm chằm các loại món ăn trên bàn ăn, nuốt nước bọt.

Tuần Tu coi thường cái mông bị thương, nhíu mày, liếc Hải Phong sau lưng, rồi nhìn Liễu Y: "Bác Ngô không biết có khách tới, nên món ăn hơi đơn giản, cô cứ tự nhiên."

Liễu Y nghe xong, thần kinh run lên, mắt sáng rực lên, lập tức chuẩn bị, trong miệng nói, "Tôi sẽ tự nhiên, cám ơn đã mời."

Một mảnh quét qua, ngay cả lá rau cũng không còn, Liễu Y phồng miệng lên, mong mỏi nhìn chằm chằm, mấy món này ngon hơn chú Mập ở hội sở nhiều, mắt nhìn chằm chằm trên mặt bàn, vừa mới ăn xong, lại lấy thêm nữa .

Đôi đũa trong tay Tuần Tu cứng đờ, nhìn chằm chằm người đối diện không hề hay biết gì, con gái gì mà lại ăn như thế, mắt thoáng qua tia sáng, rồi cúi đầu ưu nhã dùng cơm.

Mà Hải Phong đứng phía sau sắc mặt biến đổi màu này hết màu khác, con bé này trong trại tị nạn mới ra hả trời.

Tuần Tu vừa ăn, vừa nhìn, khóe miệng cong lên, tâm tình thả lỏng, lại thêm một chén, Hải Phong sau lưng xem thế là đủ rồi, vẫn không ngừng quan sát Liễu Y.

Liễu Y từ từ buông chiếc đũa trong tay xuống, đưa tay vuốt cái bụng, mắt liếc trên mặt bàn hầu như đã trống rổng, bất đắc dĩ ngẩng đầu lên nhìn Tuần Tu đang nhìn chằm chằm cô.

31. Chương 31: Chương 31

EDITOR: ngocminh2206

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Liễu Y ngượng ngùng nhìn người nào đó, không biết ánh mắt kia là có ý gì.

"Anh ăn no chưa?" Liễu Y nhắm mắt hỏi.

Tuần Tu buông chiếc đũa trong tay xuống, cúi đầu cầm khăn lên lau miệng, ngẩng đầu nói: "Tôi là chủ, tôi nên hỏi cô câu này mới đúng."

Liễu Y cũng học theo cúi đầu lấy khăn lau miệng, cô cực kỳ hài lòng bữa ăn hôm nay, ngẩng đầu nói:"Tôi no rồi, đầu bếp nhà anh tay nghề không tồi chút nào."

"Thích là được rồi." Tuần Tu thản nhiên nói, gật đầu.

Liễu Y ăn xong, thật vất vả mới có một ngày nghỉ ngơi, thế nào cũng phải đòi nợ cho bằng được, buổi sáng không được, thì buổi chiều lại đi đòi tiếp, những đó chẳng cứ đứng ở đó hoài.

Rồi đứng lên, gật đầu, "Tuần tiên sinh, hôm nay cám ơn anh, cũng đến lúc tôi phải đi rồi."

Sắc mặt Tuần Tu bình tĩnh, giọng nói lạnh đi: " Gọi Tuần Tu, đừng gọi là Tuần tiên sinh, nghe quá khách sáo."

Liễu Y chợt dừng lại, cảm thấy hơi khó hiểu, nhưng vẫn nói:"Được rồi, Tuần Tu, tôi phải đi rồi, cám ơn đã mời tôi ăn cơm, còn hồi nãy…"

"Sẽ không thiếu cô đâu, chút nữa Hải Phong đưa cho cô." Giọng điệu Tuần Tu trầm thấp, khoát tay.

Liễu Y nghe xong, cả người buông lỏng, cảm ơn lần nữa, rồi xoay người rời đi, phất tay một cái, lấy 1000 rồi đi.

Ngồi ở trong xe, ra khỏi cửa chính của biệt thự, Liễu Y lập tức quăng Tuần Tu ra sau đầu, chỉ là tình cờ gặp nhau, không cần để ý làm gì, cái thế giới xa hoa đó, Liễu Y cũng không thèm quan tâm.

Tuần Tu ngồi trên xe lăn, một tay chống cằm, ánh mắt nhìn chằm chằm bóng xe đi xa, rồi từ từ biến mất, đáy lòng giống như bị mất một vật gì đó, nhớ tới bộ dạng lúc ăn vô cùng tự nhiên của Liễu Y, trong lòng không chắc chắn lắm, mới tiếp xúc nửa ngày, cũng không dài không ngắn, nhưng Tuần Tu lại không biết nói thế nào, Liễu Y này không thể suy đoán như người bình thường được, càng tiếp xúc, càng nhìn không thấu.

Hải Phong kế bên Tuần Tu, trầm mặc chờ đợi, mà thấy thiếu gia nhìn ra ngoài cổng, trong lòng thử suy đoán, nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt vặn vẹo, không thể nào, con gái gì mà còn đã ham tiền còn ham ăn, mắt của thiếu gia chắc cũng không bình thường.

Tuần Tu nhắm mắt lại, nhỏ giọng nói: "Trở lại thư phòng đi."

Hải Phong ừ một tiếng, mắt liếc khí thế lạnh lẽo của thiếu gia, cảm thấy không bình thường cho lắm.

Liễu Y bảo tài xế lái xe vào bãi dỗ xe ở tầng hầm cao ốc Tần Thần, sau khi xuống xe, cám ơn tài xế nhà Tuần Tu xong, rồi xoay người đi tới thang máy, vừa đi, vừa gọi điện thoại cho Tiền Văn Phương.

"Cái gì, em còn dám tới đây sao, buổi sáng nghe nói em bị mấy đứa fan cuồng nó rượt phải không? " Tiền Văn Phương nhỏ giọng nói.

Liễu Y bước chân ngừng lại, nhỏ giọng nói ra: " Chị Tiền, làm sao chị biết vậy?"

"Chị sao không biết được chứ, buổi trưa trong công ty nghị luận ầm ĩ, nói là gặp em bị fan cuồng rượt, chị biết ngay là không bình thừng, sao hồi sáng em không báo cho chị." Tiền Văn Phương vội vàng nói.

"Em quên mất, chị Tiền." Liễu Y nhỏ giọng nói.

Tiền Văn Phương liếc mắt: "Em bây giờ ở đâu, ở yên đó đi, chọ tới đón em."

"Không cần đâu, em ở dưới tầng hầm, lập tức lên ngay." Liễu Y trấn an nói.

Tiền Văn Phương thở phào nhẹ nhõm: "Vậy được rồi, em chú ý một chút, đừng làm ấy fan cuồng kia bao vây nữa, trong khoảng thời gian này Tần Vân với Dương vanh tương đối lộ liễu, làm hành động yêu đương tứa lưa, nhìn thấy thật muốn ói, mấy fan của cô ta suốt ngày đứng dưới lầu, mặc dù chuyện của em đã qua lâu rồi, nhưng nàng mấy cái nhưng mấy người kia muốn biết sự thật, chuyện này là do chị hết, không nói cho em biết, buổi sáng không có sao chứ?"

"Không có việc gì, chị nói em sớm em chuẩn bị, Tần Văn vốn là biết làm người, em chưa muốn cô ta thân bại danh liệt, chị cần bỏ danh hiệu tiểu tam là được, thế mà mấy đứa fan cuồng kia, chẳng liên quan tới em,

em trốn là được." Ánh mắt Liễu Y nhìn chằm chằm mộthướng khác, nói khẽ với Tiền Văn Phương bên kia: "Gặp mặt rồi nói tiếp, em đến ngay."

Liễu Y cúp điện thoại, ánh mắt trầm xuống, Dương vanh, nhìn chung quanh bãi đậu xe trống trải, cơ hội không phải lúc nào cũng có, hôm nay tự nhiên lại có, sớm không gặp, muộn cũng không gặp, vừa đúng lúc, thật là may.

Dương Vanh dừng xe xong, rồi nói với Tần Vân bên kia điện thoại lấy lòng mấy câu, cúp điện thoại, lắc đầu, thật không biết Tần Văn tại sao để ý Liễu Y, mình đã sớm vạch rõ giới hạn với Liễu Y, chuyện lần trước vừa ra, tính khí Tần Văn càng thêm nóng nảy, nếu không phải cô ta là diễn viên hạng A, Dương Vanh làm sao có thể chịu được đến bây giờ, chỉ có chờ đến từ mấy ra mặt, Tần Văn cũng chẳng là cái gì.

Dương Vanh nhìn kính chiếu hậu chỉnh kiểu tóc, tiện tay mở cửa xuống xe, đóng cửa xe hậu, xoay người trong nháy mắt, giật mình..

"Liễu Y làm sao cô lại ở chỗ này." Dương vanh sắc mặt càng thay đổi.

Liễu Y an tĩnh tựa vào cây cột bên cạnh xe, ngẩng đầu nhàn nhạt nói: "Tôi làm sao lại không thể ở chỗ này."

"Cô.. " Dương Vanh mắt nhìn chung quanh, cảnh giác nhìn Liễu Y, trong lòng mất tự nhiên, giọng nói lạnh lẽo: "Chuyện trước kia đã sớm đã qua, làm sao cô còn dây dưa không rõ."

Liễu Y bình tĩnh mà nhìn, cọ xát lòng bàn chân: "Anh nói cho rõ ràng, tôi chỉ là dựa vào đây nghỉ ngơi một chút, nhà để xe cũng không phải là nhà anh, rốt cuộc là ai dây dưa không rõ hả?"

Dương Vanh đen mặt, bị đả kích, không lựa lời nói: "Liễu Y, tôi đã sớm nói với cô, tôi và cô căn bản là không thể , cô bây giờ như vậy, có ý gì."

"Tôi cũng cảm thấy như vậy, cho nên, mời tiếp tục giữ vững." Liễu Y lưu loát phản kích.

"Cô...cô đừng tưởng rằng cô làm bộ như không quan tâm, tôi sẽ quay đầu lại." Dương vanh nói.

Liễu Y hừ hừ hai tiếng: "Anh cũng đừng nằm mơ, hiện tại trời sáng lắm."

Mắt Dương Vanh thoáng qua tức giận, không nói được, không nói rõ, trước kia Liễu Y dây dưa mình, ngại phiền, mà bây giờ Liễu Y ước gì vạch rõ giới hạn, Dương Vanh ít nhiều cảm thấy không thoải mái.

"Liễu Y, trong lòng cô vẫn còn hận tôi sao, tôi biết rõ, đoạn thời gian trước tôi quá đáng, nhưng mà tôi cũng không còn biện pháp, trong mắt Tần Văn vê không vào hạt cát, tôi không thể nào ở trước mặt người khác thừa nhận cô là bạn gái tôi, bằng không, cố gắng của tôi mất hết, tôi và cô đã nói qua, ta muốn , cô không có, nhưng là Tần Văn có thể cho tôi, lần trước sau đó, người khác cũng biết cô và tôi trước kia quan hệ, cô có biết hay không, vì chuyện này, Tần Văn đến bây giờ cũng không cho tôi sắc mặt tốt, Liễu Y à, chuyện tôi và cô đã qua, cô dây dưa tiếp nữa cũng không dùng." Dương vanh thu lại phức tạp trong lòng, nhỏ giọng nói.

Liễu Y trợn to hai mắt, đây chính là làm gì kia, còn phải lập đền thờ sao, xuy một tiếng, khoát tay áo: "Hai chúng ta không quen, anh lo lắng quá rồi."

Dương Vanh nắm chặt tay, mắt lóe lóe: "Cô vẫn còn hận tôi, tôi biết rõ mà."

Liễu Y phát hiện thế giới này biến hóa quá nhanh, da mặt cũng quá dầy, nhìn thật sâu vào mắt thằng dương Vanh, đưa tay vuốt vuốt cánh tay của mình, chuẩn bị bắt đầu làm việc, đây chính là đưa tới cửa, hất cằm lên: "Tôi đương nhiên hận anh."

"Liễu Y, về cô sau đừng tìm Tần Văn nữa, tôi với Tần Văn đã đính hôn, đã sớm thành quyết định, tôi và cô không thể nào, cô hận tôi, thí cứ hận đi. " Dương Vanh tha thứ nói.

Liễu Y hừ hừ hai tiếng: "Đây chính là anh nói đó."

Buổi sáng bị mấy người kia mắng chửi, Liễu Y đã rất bực mình, nào biết người này trùng hợp như vậy đưa tới cửa, còn không có ai ở đây, cơ hội thật tốt, không ra tayđánh một trận, thì không phải là người bình thường.

Liễu Y vừa dứt lời, nhấc chân đá lên, đưa tay bắt được cánh tay Dương vanh, rồi đá một cái vô ngay đầu gối, đưa tay bắt đầu đánh tơi bời, để cho âm hồn hắn bất tán, để cho hắn có thể ở chung với Tần Văn, để cho hắn cứ nằm mơ giữa ban ngày đi, ánh mắt mắt liếc hắn ta, càng đánh mạnh thêm.

Khi Lỗi đang ngồi ở phòng quan sát nói chuyện phiếm với đội trưởng đội bảo vệ, lập tức mở to hai mắt, nhìn bóng dáng người trên xe bước xuống, sờ ví tiền trong túi quần, trong lòng rỉ máu, tới đòi nợ rồi sao.

Trong lòng đang tính toán, thì quay đầu lại, chỉ thấy cảnh tượng trong màn hình camera khác, đầu đầy mồ hôi, wow, Liễu Y này cũng ác ghê, đánh thế sao mà chịu nổi chứ.

Khi Lỗi thấy mí mắt phải giật giật, vội vàng đẩy đội trưởng bên cạnh: "Lão Thống à, lập tức kêu người phong tỏa cửa chính tầng hầm ga ra cho tôi, kêu người coi chừng cửa thang máy luôn, đừng để người khác nhìn thấy."

Lão Thống trợn mắt há mồm, thấy cô gái trên màn hình, nuốt nước bọt một cái, lập tức lấy bộ đàm phân phó, nhìn chằm chằm người nào đó bị đánh thê thảm, nhỏ giọng nói ra: "Xử lý như thế nào đây, cô gái này sao mà đánh ác thế."

Khi Lỗi nhíu mày, vội vàng chỉ chỉ máy theo dõi: "Đoạn băng này đưa cho tôi, trước hết đem hắn ta đi cấp cứu, sau đó gọi cô gái kia lại đây, tình huống cụ thể chúng ta lại không rõ ràng lắm, có đúng hay không, lão Thống."

Đội trưởng đội bảo vệ không kịp phản ứng, rồi thấy Khi Lỗi nháy hai cái mắt, sờ sờ cằm, cười hắc hắc: "Đúng là như thế, máy theo dõi sẽ có lúc bị hư, ai biết trong ga ra tầng ngầm xảy ra chuyện gì, này Dương Vanh bị người nào đánh, thật đúng là khó mà nói ra được, chỉ là, Khi Lỗi, cậu hãy thành thật khai báo, cậu và cô gái kia không phải có quan hệ gì mờ ám chứ, trước kia không thấy cậu bảo vệ ai như vậy."

32. Chương 32: Chương 32

EDITOR: ngocminh2206

Khi Lỗi liếc mắt, trong lòng lệ rơi đầy, mình rất muốn nói mà lại nói không được, lão đại còn nói phải chú ý Liễu Y nhiều hơn, nếu không thì mình không đi bao che Liễu Y làm gì.

Trừng mắt nhìn lão Thống: "Việc không nên hỏi thì đừng hỏi, cấp trên giao phó, anh cứ coi như không nhìn thấy, chỉ là, Dương Vanh này bị đánh là phải, biết người hồi nãy đánh là ai không, chính là Liễu Y lúc trước bị Tần Văn cướp bạn trai, mà hắn ta cũng quá yếu, mới đánh có hai cái cũng không chịu nổi."

Đội trưởng gật đầu, cười híp mắt vội vàng nói: "Biết rồi, thật không nhìn ra, Liễu Y này cũng khỏe thật, nếu như mà cô ta xin tuyển vào làm bảo vệ, tôi sẵn sàng tặng chức đội trưởng của tôi cho cô ta luôn."

Lúc này, Liễu Y ở gara dùng sức đá một cái, chỉ nghe người nào đó rên lên, rồi co lui về phía sau một bước, dựa vào cây cột, xoa xoa cổ tay, ngẩng đầu mắt liếc camera, nhỏ giọng nói: "Rốt cuộc cũng có cảm giác hả giận rồi."

Mới vừa nói xong, chỉ nghe một tiếng "đinh", cửa thang máy mở ra, rồi có mấy bảo vệ đi tới chỗ Liễu Y, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm Liễu Y đang đứng đó.

Liễu Y cũng không tránh né, trực tiếp đi tới trước mặt mấy người bảo vệ: "Mới vừa rồi tôi đi ngang qua đây, thấy người này bị té, chắc không sao đâu, các anh lại xem coi sao."

Người bảo vệ dẫn đầu bật cười, đã sớm biết rõ chuyện xãy ra rồi, hả hê liếc người nào đó nằm gục trên sàn, vội vàng phất tay, nói với người phía sau: "Đem người này đi cấp cứu đi, tình huống cụ thể điều tra sao, còn cô có thể đi chúng tôi tới phòng bảo vệ được không?"

Liễu Y gật đầu: "Được thôi."

Liễu Y căn bản không lo lắng, cho dù có biết rõ cô đánh hắn ta thì sao chứ, cũng chỉ nội bộ biết mà thôi, vì sợ công ty bị ảnh hưởng, nên chỉ xử lý nội bô, nếu tệ nhất, thì đình chỉ công việc của cô thôi, mà cũng không sao cả, ít nhất cô còn được đánh hắn ta, cho hả giận tại hắn mà cô phải chạy trốn.

Bên kia mấy người mang Dương Vanh đã bất tỉnh đi cấp cưu, bên này, Liễu Y chậm rãi đi theo bảo vệ đi tới phòng quan sát.

Mở cửa đi vào, Liễu Y thất Khi Lỗi đang ngồi đó thong thả uống trà, thở phào nhẹ nhõm, chắc sẽ không sao, dù sao có người quen ở đây mà.

Khi Lỗi đứng lên, đi tới trước mặt Liễu Y: "Cô mới thật làm cho tôi mở rộng tầm mắt, nhìn cô đánh hắn ta rất tuyệt."

Liễu Y gật đầu: "Không thể khống chế được thôi."

Khi Lỗi xua tay bảo mấy người sau lưng Liễu Y rời đi, nên trong phòng chỉ còn anh, Liễu Y với người nào đó đang ngồi hóng chuyện.

"Ngồi đi, không có việc gì đâu, mời cô tới đây, cũng chỉ là tìm hiểu xem hồi nãy trong gara xảy ra chuyện gì thôi, dù sao camera cũng có lúc bị hư." Khi Lỗi lần ngồi xuống, nói.

Mắt Liễu Y sáng lên, không ngờ lại may mắn như thế, rồi cô nghiêm túc gật đầu, ngồi kế bên Khi Lỗi: "Thật ra thì tôi không để ý cho lắm, lúc đi ngang qua, mới phát hiện người kia té xuống đất, haizz, không biết ai lại làm cho hắn ta bị như thế."

Đội trưởng cúi đầu xuống bả vai run run, rất muốn cười, thật là mở rộng tầm mắt, chưa từng ai mà mặt dày như thế, không chịu nhận, còn giả bộ vô tội, không hỗ là diễn viên.

Khi Lỗi gật đầu, bừng tỉnh hiểu ra: "Thì ra là như vậy, vậy thì không còn chuyện gì nữa rôi, cô có chuyện thì cứ đi đi, chúng tôi sẽ điều tra sau."

Đội trưởng che mặt, vô lực gục trên bàn, da mặt của Khi Lỗi cũng càng ngày càng thật dầy rồi.

Liễu Y nửa phần không động, ánh mắt nhìn chằm chằm Khi Lỗi, hồi lâu, nặn ra một câu, "Thật ra thì hôm nay tôi tới tìm anh."

Đội trưởng vừa nghe xong, bắt đẩu dỏng tai lên, Liễu Y này có quan hệ gì với Khi Lỗi kia chứ.

Khi Lỗi che ví tiền của mình, giả bộ cười nói: "Chuyện hồi nãy tôi giúp cô, cô xem, tiền kia, chắc là nên trừ bớt."

Liễu Y nhìn chằm chằm: "Chuyện hồi nãy là chuyện gì chứ, anh không phải là đã nói không có gì rồi mà, trợ lý Khi à, thiếu nợ thì phải trả, nếu như không phải tôi đi đòi nợ anh, tôi chắc chắn sẽ không tới Tân Thần, mà tôi không tới thì sẽ không gặp cái người kia dưới gara."

Khi Lỗi khóc không ra nước mắt, không ngờ mính giúp cô ta, cô ta còn không biết cảm ơn, lắp bắp: "Có tính tiền lãi không?"

Liễu Y nói: "Trợ lý Khi à, tôi tự mình tới đây, còn chưa có tiền công đâu."

Khi Lỗi hồi lâu, móc ví tiền ra, cúi đầu đếm, đưa tiền ra: "3000, lãi là bao nhiêu."

Liễu Y nhận lấy một xấp, hài lòng gật đầu, rồi ngẩng đầu nói: "Cho thêm 1000 đi, lần trước tôi còn báo tin tức quan trọng cho anh đấy."

Khi Lỗi sững sờ, cắn răng, lại rút ra một xấp: "Được rồi, thanh toán xong rồi."

Liễu Y ừ một tiếng, thuận tay nhét vào trong túi xách: "Tôi đi trước đây, hẹn gặp lại."

Liễu Y nghênh ngang rời đi, đòi được nợ, đánh Dương Vanh một trần, hôm nay cũng hên đó chứ, còn phải đi xuống dưới nói chuyện với Tiền Văn Phương nữa.

Còn bên trong phòng quan sát, Khi Lỗi chưa gượng dậy nổi, đội trưởng bên cạnh an há to mồm, mắt trợn to, lắp bắp: "Khi Lỗi, hồi nãy cậu..."

Khi Lỗi tức giận liếc mắt: "Chưa từng thấy ai đi đòi nợ sao?"

Đội trưởng ngậm miệng lại, ánh mắt âm trầm, thật ra là chưa thấy ai đòi nợ như vậy , hơn nữa còn đòi nợ trợ lý cấp cao của Tân Thần, cái này không bình thường chút nào.

Khi Lỗi nghiêng đầu liếc mắt, lấy thân phận người từng trải, cảnh báo nói: "Liễu Y này anh nên cách xa ra, còn không thì đem theo nhiều tiền vào, biết không, lão Thống."

Đội trưởng gật đầu, rồi nghĩ ra cái gì, nói: "Hồi nãy cậu bao che Liễu Y thì ra là như vậy."

"Đúng vậy, phí sức lại chẳng được gì, vẫn bị bóc lột như thường, haizz, chuyện Dương Vanh tôi sẽ nói với lão đại, anh yên tâm đi, mấy người kia thì khiến họ ngậm miệng lại." Khi Lỗi phiền muộn nói.

"Biết rồi, không cần nói đâu, Dương Vanh này tôi chẳng ưa chút nào, bày đặt ăn bám Tần Văn, thấy mà ghét." Lão Thống hả hê cười nói.

"Uh, hắn chẳng là gì , chỉ là, hiện tại bởi vì Tần Văn, hắn ta cũng nổi tiếng hơn, công ty chỉ là thuận theo thôi , nghe có người nói, hắn là người của Dương gia, thật không biết những người đó nghĩ như thế nào nữa." Khi Lỗi hừ hừ nói.

Lão Thống lại nhiều chuyện: "Làm sao cậu biết, hình như là phụ tá Tần Văn đã đề cập tới một lần."

Khi Lỗi sờ sờ cằm: "Tần Văn với Dương vanh cấu kết lại, đoán chừng là do mấy lời đồn đó, người của Dương gia rất ít lộ diện, người không biết còn nhiều, chỉ là Dương vanh này, tuyệt đối không phải là người của Dương gia, anh đừng có mà nhiều chuyện, biết không?"

Khi Lỗi đã từng đi theo boss gặp lão đại Dương gia, Dương gia có hai anh em, con trai thứ hai thì ở nước ngoài, tại sao có thể là Dương vanh chứ, chỉ là, những thứ này không liên quan tới công ty, mấy lời đồn nhảm mà thôi.

Đội trưởng gật đầu, như có điều suy nghĩ: "Yên tâm, tôi kín miệng lắm."

Liễu Y đi đến tầng 18, trực tiếp tìm phòng làm việc của Tiền Văn Phương, gật đầu chào hỏi với vài nhân viên làm việc, phát hiện có vài người thái độ hòa ái, có vài người vẫn giống trước kia.

Liễu Y coi như không thấy, đi thẳng tới trước bàn làm việc của Tiền Văn Phương ngồi xuống, bên cạnh, một tay chống đầu: "Chị Tiền, em tới rồi đây."

Tiền Văn Phương liếc mắt, nhớ tới hồi nãy trong cao ốc có đòn cái gì đó, nhỏ giọng mà nói: "Lúc em tới, dưới gara có thấy gì không?"

Liễu Y cầm lấy ly nước Tiền Văn Phương đưa, cúi đầu uống một hớp, thở dài: "Có, hơn nữa còn thấy rõ ràng."

Tiền Văn Phương lập tức nói: "Nói cho chị biết đi là em đánh hắn ta hả."

Liễu Y nhìn vào mắt Tiền Văn Phương, khoát tay: "Làm sao có thể, đúng lúc nhìn thấy thôi, hắn ta thật thê thảm."

Tiền Văn Phương liếc nhìn phẫn hận, kéo ghế đến gần Liễu Y: "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, em mới yên ổn được mấy ngày, đừng có làm chuyện gì phiền toái nữa, người ở phòng bảo vệ có tìm tới em không."

"Em mới từ phòng bảo vệ đi ra, không có việc gì, chỉ là tình cờ thôi, đoán chừng hắn ta bị kẻ thù đánh." Liễu Y thản nhiên nói, rồi uống một hớp trà.

Tiền Văn Phương không tin, nếu là lúc trước, có thể thật sự không liên quan tới Liễu Y, nhưng bây giờ Liễu Y có nhiều lúc cô cũng nhìn không thấu, nhỏ giọng hỏi: "Em thật không có chuyện gì sao?"

"Thật không có, phòng bảo vệ chỉ hỏi vài chuyện thôi, nếu như có chuyện, em bây giờ cũng đâu có ngồi đây được, không phải sao? " Liễu Y ngẩng đầu nói.

Tiền Văn Phương vỗ vỗ ngực: "Em làm chị sợ muốn chết, em đó…."

Tiền Văn Phương bật cười: "Ngươi đừng có nói nha, chị nghe bọn họ nói, Dương vanh bị đánh nhìn không ra mặt mũi luôn, thật là đáng đời, ha ha, chỉ là, lúc này em đừng đến công ty nữa, mặc dù không liên quan tới em, nhưng coi chừng Dương Vanh trả thù em, công việc của em, chị sẽ trực tiếp đến nhà em, biết không?"

Liễu Y ngoan ngoãn gật đầu: "Chị nói có người mời em đóng quảng cáo sao, bao nhiêu tiền thế?"

Tiền Văn Phương trừng mắ: "Em… Liễu Y, mình phấn đấu vì nghệ thuật, không phải vì tiền."

Liễu Y im lặng cúi đầu, thầm nghĩ, trông cậy cô vì nghệ thuật mà phấn đầu, thà đợi kiếp sau còn hơn.

Tiền Văn Phương lấy trong ngăn kéo ra một tờ hợp đồng, đưa tới: "Em xem đi, nếu không có gì thì ký tên đi, chị sẽ giúp em sắp xếp, giá tiền ở chỗ này, nhìn cho kỹ vào."

Cấp mắt Liễu Y sáng lên, nhanh chóng cầm lấy, cúi đầu liếc qua, mấy số lẻ, mặc dù không nhiều, nhưng cũng đủ dùng, chỉ là, thấy sản phẩm quảng cáo, sững sờ nói: "Chị Tiền, đồ dùng cho trẻ em sao."

Tiền Văn Phương hừ hừ hai tiếng: "Cái này là được nhất rồi, cái khác mấy, không hợp với em, có cái là sảm phẩm cho người già, cái này coi như là giá cả vừa phải, nhãn hiệu này cũng nổi tiếng lắm."

Liễu Y suy nghĩ: "Được thôi, sắp xếp xong nói cho em biết nha, mà nhớ lựa lúc em nghỉ ngơi đó."

Tiền Văn Phương nhìn Liễu Y kí tên xong, khoát tay: "Đi nhanh đi, coi chừng mấy phóng viên nó thấy được, à còn nữa coi chừng mấy đứa fan cuồn ngoài kia nữa đó."

Liễu Y gật đầu, đòi nợ xong rồi, chuyện quảng cáo cũng xong, hơn nữa còn đánh được Dương Vanh, cực kỳ hài lòng: "Vậy em đi trước, có gì thì gọi cho em."

Tiền Văn Phương ừ một tiếng, nhìn Liễu Y xoay người rời đi, ánh mắt chớp chớp, không dễ dàng chút nào, Liễu Y đi được đến lúc này, vô cùng khó khắn, cũng may côn ty không làm khó Liễu Y nữa, còn chuyện dưới gara không biết có phải Liễu Y làm hay không nữa.

Chỉ là, mặc kệ đi, thái độ của công ty thế này thì thật may quá, nếu như là Liễu Y làm, thì công ty cũng sẽ phải che giấu.

Tiền Văn Phương khẽ mỉm cười, Liễu Y bây giờ thông minh hơn, so với trước kia, càng biết rõ tình huống của mình, về sau sẽ còn đi xa hơn nữa .

33. Chương 33: Chương 33

EDITOR: ngocminh2206

Ngày hôm sau trện trang đầu, hình Dương Vanh đầu heo hình bỗng nhiên có trên đó, hình tượng hết sức thê thảm, tựa đề vô cùng thu hút, sự kiện kì lạ dưới gara.

Các tờ báo lớn rối rít suy đoán, bị trả thù hay là do tình cũ đánh, còn Dương Vanh bị còn bị chửi thêm, còn có mấy tờ báo viết câu chuyện tình ái của hắn với Tần Văn, chỉ là, chẳng có lời tốt đẹp nào cả, còn có người tiết lộ, Dương Vanh có thể là người của Dương gia, lần này chọc phải tổ ong vò vẽ rồi.

Mà ngày thứ hai, Dương Vanh có phải là người của Dương gia hay không truyền ra ngoài, thậm chí, còn trực tiếp tìm tới Tần Vân, mà cô ta cũng thừa nhận việc này, khiến sự việc lại tiếp tục lên đỉnh điểm.

Nhưng ngày thứ ba, lại có một người tiết lộ, Dương Vanh căn bản không phải người của Dương gia, hắn chỉ là con trai của quản gia ở Dương gia, sự việc sang bước ngoặt mới, hơn nữa, Dương gia tỏ thái độ với chuyện này, khiến sự việc kết thúc.

Mà ngày thứ tư, việc này đã yên ổn lại dấy lên lần nữa do Tần âăn xuất hiện ở nhà hàng với một người đàn ông thần bí nào đó, lại đồn đãi, bắt đầu suy đoán Dương Vanh bị đánh, có liên quan đến người thần bí đó hay không, mà cũng đồn Tần Văn bắt cá hai tay.

Ngày thứ năm, Tần Vân tuyên bố chia tay với Dương Vanh, tuyên bố bạn trai mới Thiếu Đông Gia của công ty điện tử Nhật Thịnh.

Chuyện này vừa tuyên bố xong, cả giới giải trí xôn xao, Tần Vân chẳng còn hình tượng nữa, mà Dương Vanh không chịu nổi, mới rơi vào mức này, không thể không nói, hai người này gieo gió gặt bão, nhưng ký giả với paparazz ngày nào cũng theo đuôi, tư liệu sống đây, xì căng đan đây, bát quái đây.

Tần Vân lúc này vô cùng hối hận, vốn tưởng rằng Dương Vanh là người của Dương gia, cho nên biết Dương Vanh bị đánh, nên muốn mọi người chú ý sang việc khác, mới nói trợ lý tiết lộ tin tức Dương Vanh là người của Dương gia, cho là có tin này, sẽ khống chế lại tin tức kia.

Thật không nghĩ đến sự thật khiến Tần Vân vô cùng thất vọng, không liên quan Dương gia, Dương vanh chỉ là con trai quản gia ở Dương gia, vô cùng mất mặt, ngay sau đó, Tần Vân đi ăn cơm với phú nhị đại(*)của công ty Nhật Thịnh – người mà theo đuổi cô ta lúc trước, lại bị bắt gặp tại chỗ, lời đồn đãi nổi lên bốn phía, còn không thể dẹp yên việc kia, hơn nữa lúc này, Dương Vanh còn tìm tới hỏi tội Tần Văn.

(*) phú nhị đại: thế hệ con nhà giàu thứ hai

Tần Vân đã biết gia thế của Dương Vanh, thì còn dây dưa với hắn ta làm gì nữa, vừa đúng lúc này tuyên bố chia tay, nhưng Dương Vanh cứ bám hoài, khiến Tần Vân không thể chịu được nữa, trực tiếp tuyên bố có bạn trai mới, nên tình hình hiện tại là như thế.

Cao ốc Tân Thần thỉnh thoảng thấy có vài bóng người, đều là mấy kí giả với paparazzi, chờ đợi tin tức trực tiếp.

Trên tầng cao nhất của Tân Thần, Hạ Thành Lâm đứng trước cửa sổ nhìn xuống, nhỏ giọng nói điệnt hoại.

"Tuần thiếu à, làm thế này, tôi thấy không cần thiết." Hạ Thành Lâm thật không nghĩ ra, Tần Vân mặc dù có liên quan đến Tề Hoàn kia, nhưng dù sao cũng là diễn viên hạng A của công ty, bởi vì chuyện này, còn phải đi dẹp loạn, chẳng được gì cả, mà Dương Vanh cũng không thấy có ý kiến gì.

"Cứ làm theo lệnh của tôi là được, lấy đoạn băng dưới gara lúc trước đưa cho tôi, Dương Vanh với Tần Vân đã đi quá giới hạn rồi, cứ được nước làm tới, Dương gia không phải dễ trêu như vậy, chúng ta cũng chỉ là thuận theo tự nhiên thôi, nhân cơ hội này điều chỉnh nhân sự trong công ty luôn, đem mấy thứ như thế vứt đi cho rồi." Tuần Tu dựa vào ghế trong thư phòng, thấp giọng nói.

"Dạ vâng, còn Liễu Y kia thì làm sao ạ?" Hạ Thành Lâm đã xem trong đoạn băng, bây giờ nhớ tới cũng thấy sợ, không thể xem thường cô ta được.

Tuần Tu nghe xong, khóe miệng lập tức cong lên: "Không liên quan đến cô ấy, đừng có mà làm liên lụy tới cô ấy, cô ấy ở công ty thì cô ấy muốn gì cứ làm theo đi."

Hạ Thành Lâm dừng lại, trong lòng chắc lưỡi, bởi vì Liễu Y nên nhân cơ hội điều chỉnh nhân sự, hay điều chỉnh nhân sự bời vì dính dáng đến chuyện hai người kia, trong lòng không yên: "Dạ vâng, Tuần thiếu, chỉ là Dương Vanh hắn ta."

"Làm cho hắn câm miệng, cái gì nên nói, cái gì không nên nói , hắn biết, đừng làm cho tôi nghe đến tên hắn ta nữa." Tuần Tu nhỏ giọng nói.

Hạ Thành Lâm nắm chặt tay, lập tức cười cười: "Không thành vấn đề."

Cúp điện thoại xong, Hạ Thành Lâm thở ra một hơi, Liễu Y này không đơn giản a, xem ra, phải để ý nhiều hơn.

Liễu Y ngồi trên ghế salon, cúi đầu xembáo, nghe Tiền Văn Phương bên kia điện thoại thông báo, ngốc lăng tại chỗ, sao lại thế chứ, chỉ vô tình đánh Dương Vanh, thế nhưng hiệu quả lại mạnh mẽ đến như thế.

Liễu Y bất thình lình che kết quả lại, sau khi Tần Văn biết gia thế Dương Vanh, nên chia tay, cô ta cũng ác thật, mà Dương vanh bị cô đánh, thế mà cũng sáng tỏ được thân phận của hắn, sao mà kì lạ vậy chứ.

Tiền Văn Phương ở đầu điện thoại bên kia cười ha ha, hả giận vô cùng: "Liễu Y à, em còn nghe không vậy?"

"Đang nghe đây này, chị Tiền à, thật không ngờ mà." Liễu Y nói thật, cô cảm thấy không bình thường, giống như có ai phía sau điều khiển việc này.

"Hiện tại công ty đang điều chỉnh nhân sự, Tần Văn bây giờ cũng im im, còn Dương Vanh thì không thấy nước, Liễu Y à, em thành thật nói cho chị biết đi, lần trước là em đánh có phải hay không?" Tiền Văn Phương nhỏ giọng hỏi, cô có thể cảm giác được mấy ngày nay trong công ty mọi người vô cùng lo lắng.

Liễu Y sững sờ, sờ mũi: " Chị Tiền, em đánh hay không quan trọng đến thế sao, em chỉ biết, chuyện này, không phải là do Dương Vanh bị đánh mà vỡ lẽ ra hết, có lẽ do mấy lời đồn kia."

"Ý của em là, Dương gia sao?" Tiền Văn Phương nhỏ giọng nói.

“Chắc là thế, em cảm thấy mấy bài viết trên báo hôm giờ hơi kì lạ, hơn nữa tờ báo nào cũng giống nhau giống như có ai đã sắp xếp.” Liễu Y tỉ mỉ phân tích.

“Em mới vừa nói rất đúng, có phải là em hay không, đúng là không quan trọng, chỉ là, hai người này có hậu thế này, thật là hả giận mà, Liễu Y à, nếu muốn đi xa hơn, thì mấy cái chương mặt này càng ít càng tốt , em phải cố gắng lên cho chị.” Tiền Văn Phương nói.

Mặt Liễu Y , nói thật: “Biết rồi, chị Tiền.”

Liễu Y điện thoại, xoa tóc, dựa người ra sau, nhìn lên trần nhà, công ty điều chỉnh nhân sự, sao lại vào lúc này chứ, thật là không bình thương mà.

Liễu Y lắc đầu một cái, dù sao cô cũng là người bình thường thôi, có suy tính quá nhiều, cũng không thể dùng, sống qua ngày là được, hơn nữa, mặc kệ là ai, kết quả này cũng giải đáp được nghi ngờ của cô.

Liễu Y đưa tay sờ sờ cằm, lúc đó mình đánh cũng cảm thấy đã, mà sao cô đánh ít thế nhỉ, chỉ đánh có một lần, chưa đã ghiền chút nào.

Mắt Liễu Y lay đông, chờ cơ hội lần sau thôi, cũng có thể đánh lần nữa, còn Tần Văn cô ta đó thôi.

Tần Văn trốn ở trong biệt thự vùng ngoại ô, nghe động tĩnh ngoài cửa, vội vàng nói với phụ tá: “Đi xem thử đi, hắn ta đi chưa.”

“Tần tỷ, chị phải nói chuyện rõ ràng với Dương vanh đi.” Phụ tá khuyên nhủ.

“Nói chuyện rõ ràng sao, có chuyện gì để nói chứ, toàn là nói dối, đến bây giờ, tất cả đều là lỗi của Dương vanh, tôi làm sao mà biết hắn không phải người Dương gia.” Tần Vân hận hận nói.

Ngoài cửa lại có tiếng gõ cửa, Dương Vanh sắc mặt xanh, vỗ cửa, cao giọng: “Tần Vân, em mở cửa cho anh đi.”

Tần Vân hừ một tiếng, phụ tá nói với: “Mặc kệ hắn đi.”

“Tần tỷ.” Phụ tá nhỏ giọng nói.

“Bảo cậu đừng để ý, chuyện này không biết cái gì, công ty hiện tại nói như thế nào.” Tần Văn hỏi.

“Công ty để cho chị tránh danh tiếng, ít liên lạc với vị bên Nhật Thịnh kia, trước hết để cho chuyện này trôi qua lại nói.” Trong lòng phụ tá run sợ.

Tần Vân nhanh chóng đứng lên, đi tới lui mấy bước, dừng chân lại: “Tôi lại cảm thấy chuyện này không bình thường.”

Tần Vân từ làng giải trí từng bước từng bước đi lên, lần này rõ ràng bị người nắm mũi dẫn đi, hơn nữa dư luận chửi bới, giống như nhằm vào chính mình với Dương Vanh , lên mới, hay là bởi vì Dương vanh bị người đánh, đến bây giờ, Tần Vân còn chưa có hỏi Dương Vanh rốt cuộc bị ai đánh.

Dương Vanh dĩ nhiên không chịu nói ra, một là mất mặt, hai là căn bản không dám nói.

Dương Vanh bên ngoài gõ cửa: “Tần Vân, mở cửa, em đừng cho là em nói chia tay, anh sẽ đồng ý, anh chỉ vì em mà chia tay với Liễu Y, chỉ vì em, anh che giấu lương tâm nói cô ta là tiểu tam, Tần Vân, em mở cửa cho anh.”

Tần Vân nhàn nhạt hừ một tiếng, nghe động tĩnh ngoài cửa, không hề hay biết.

Dương Vanh đưa tay sờ sờ đôi môi nứt ra, không nghĩ tới Liễu Y sẽ hung ác như vậy, còn dám anh hắn, chờ hắn phản ứng kịp, cũng đã bị như hế này rồi, mà bây giờ Tần Vân lại muốn chia tay với hắn, chỉ là, muốn đá hắn, không dễ dàng như vậy đâu.

Tần Vân hiện tại chỉ muốn dứt khoát với Dương Vanh, Tần Vân bây giờ mới hiểu, có lẽ lần này nguyên nhân lớn nhất là bởi vì Dương gia, nếu như không phải cô ta kêu phụ tá tiết lộ tin tức, sau đó thiết lập quan hệ với Dương gia, thì sẽ không lớn chuyện như thế này.

Nhưng bây giờ đã đến bước này, Tần Vân phải làm, chính là chia tay với Dương Vanh, bây giờ yên lặng không có nghĩa là vẫn yên lặng, chắc chắn sẽ có lúc trở mình.

Tần Vân đi tới bên cạnh điện thoại, thông qua một cuộc điện thoại, nhỏ giọng nói mấy câu, từ từ cúp điện thoại.

Khẽ hừ một tiếng, Liễu Y cô ta thật đúng là tốt số, mình cướp của ta, thế nhưng lại cướp đồ giả mạo, lần trước bị Liễu Y tính toán, thế nhưng có thể thay đổi càn khôn, sau đó mình khiến Tề hoàn để mắt tới cô ta, nào biết còn có thể trở lại, cô ta không bị gì, mình lại rơi vào kết quả như vậy, còn bị Dương gia ghi thù.

Mắt Tần Vân thoáng qua một tia hung dữ, từ từ đi, thuộc về mình, đều sẽ trở về.

34. Chương 34: Chương 34

Editor:ngocminh2206

Ở biệt thự Tuần gia có ánh đèn mờ mờ, trầm tĩnh, lành lạnh, trước cửa sổ sát đất trong thư phòng, có một bóng người lúc ẩn lúc hiện.

Lúc này, cửa thư phòng có tiếng gõ cửa, đánh vỡ sự yên lặng bên trong, bóng người di chuyển, Tuần Tu giật giật cái chân cứng còng, ngồi trở lại xe lăn, tay xoay bánh xe, xoay người lại nói: " Vào đi."

"Tuần thiếu, có điện thoại từ Dương gia ạ." Hải Phong đẩy cửa ra, đứng ở cửa, thấy không khí bên khá nặng nề, nhỏ giọng mở miệng nói.

"Được rồi." Tuần Tu bình tĩnh nói: "Mở đèn đi."

Hải Phong đi vào trong, đưa tay nhấn công tắc bật đèn, rồi đi tới trước mặt Tuần Tu, cung kính đưa điện thoại ra, thấy Tuần Tu khoát tay, lập tức xoay người ra ngoài.

Tuần Tu dựa người ra sau, thả lỏng, rồi cầm điện thoại lên: "Alo, anh rể."

Dương Thiểu Minh ngồi trên ghế salon trong thư phòng, nhàn hạ nhấp một ngụm trà, nghe giọng nói quen thuộc, mới cười nhẹ: "Uh, là anh, thân thể có khỏe không?"

"Cũng không tệ." Tuần Tu nhỏ giọng nói, không nhìn ra tâm trạng.

"Uh, cậu phải cẩn thận, có chuyện gì, cứ giao ấy đứa nó làm, đừng có tự mình làm, biệt thự lớn như vậy, chắc cũng cảm thấy lạnh lẽo lắm phải không?" Dương Thiểu Minh nói, rồi đốt điếu thuốc, hít sâu, phiền muộn nói.

"Không có việc gì đâu, cũng quen rồi, anh rể à, có Hải Phong ở đây, anh đừng có lo lắng. " Tâm Tuần Tu khẽ động.

"Anh cũng đã sớm biết tính tình của cậu rồi, anh và chị cậu cũng hết cách với cậu luôn, cậu không sao là tốt rồi." Dương Thiểu Minh cười cười: "Đúng rồi, Tân Thần có bị ảnh hưởng gì không, cậu làm sao lại điều chỉnh nhân sự trong công ty thế, mấy người đó cậu đều nắm trong tay, không cần gấp gáp, đuổi việc bây giờ thì hơi sớm rồi đó."

"Thì đúng lúc nhân cơ hội này, giữ lại mấy người có thể làm việc thôi." Tuần Tu giải thích.

"Vậy anh an tâm rồi, còn Dương Vanh cậu muốn làm gì hắn thì cứ làm, hắn bên ngoài lấy danh nghĩa Dương gia, anh đã sớm cũng biết, trước kia là nể mặt quản gia Dương, anh mới không làm gì hắn, còn có người nào đó là Tần Văn , đừng để cô ta có thể muốn làm gì thì làm, muốn dựa vao quan hệ với Dương gia, cô ta còn phải xem lại cô ta là ai đã." Dương Thiểu Minh giọng nói biến đổi, lạnh đi mấy phần.

Tuần Tu dựa người ra sau, ánh mắt lẳng lặng: "Vâng, em biết rồi, chỉ là, Tần Văn còn có khả năng lợi dụng được, cô ta còn có người đứng sau, nhưng không còn lâu nữa đâu."

"Được, cậu xem đó mà làm, có chuyện thì nói một tiếng với anh, cậu cũng đừng đè nén quá, đã chờ nhiều năm như vậy rồi, không cần vội đâu, dù sao Tề gia cũng không trụ nổi trong bao lâu nữa đâu." Dương Thiểu Minh quan tâm nói.

"Vâng, không còn bao lâu nữa, abg rể à, đừng nói cho chị em biết, để mọi việc xong xuôi rồi cho chị ấy biết." Tuần Tu nhắc lại lần nữa.

“Uh, cậu đã nói với anh rất nhiều rồi, anh tất nhiên nhớ chứ, sẽ không để cho cô ấy biết, nếu có biết, cũng chỉ lo lắng thêm mà thôi.” Dương Thiểu Minh nhỏ giọng nói, ngay sau đó dừng lại: “Đúng rồi, con gái của Lý gia đã từ nước ngoài trở về, chắc cũng chuẩn bị đi chào hỏi cậu đó.”

“Anh rể à, Lý gia với Tuần gia chúng ta không có quan hệ gì cả.” Tuần Tu nhíu mày.

“Lý gia xác thực không có quan hệ gì với chúng ta, nhưng chuyện cũng đã qua lâu rồi, Lý gia cũng quen biết với Tuần gia, sau đó ba mẹ cậu gặp chuyện không may, Lý gia gió chiều nào theo chiều nấy cũng bình thường tôi, anh chỉ nói trước cho cậu biết một tiếng, con gái Lý gia kia trở lại, Lý gia nhất định sẽ mời cậu, chuẩn bị sớm cũng tốt.” Dương Thiểu Minh nói.

Tuần Tu cong cong khóe miệng: “Anh rể à, em biết rồi.”

“Uh.” Dương Thiểu Mnh yên tâm gật đầu.

Tuần Tu nhìn sắc trời: ” Vậy không còn việc gì thì em cúp máy.”

“Uh, cũng không còn việc gì nữa, nhớ giữ gìn sức khỏe, Chu Phi kia tốt chứ?” Dương Thiểu Minh nở nụ cười dịu dàng.

“Vâng, cũng được.” Tuần Tu gật đầu nói.

“Vậy được rồi, cậu cũng nghỉ ngơi sớm đi, nếu rãnh rỗi, ta anh với chị sẽ đi thăm cậu, nhóc con tiểu Thành suốt ngày ầm ĩ đòi gặp cậu.” Dương Thiếu Minh gật đầu nói.

“Nếu rãnh rỗi kêu Hải Thiên dẫn nó tới đây đi, chị em cũng quá chiều nó rồi.” Tuần Tu gật đầu nói.

“Được rồi, anh cúp máy đây.” Dương Thiểu Minh gật đầu nói.

Sự việc Dương vanh mặc dù chưa kết thúc, nhưng Liễu Y vẫn cứ đi làm theo bình thường, theo Liễu Y suy đoán, sự việc này chắc chắn có người phía sau điều khiển nên mới như thế, mà Liễu Y đến cả một chút hứng thú cũng không có, chỉ cần không dính dáng tới cô là được rồi.

Liễu Y không rãnh để chú ý mấy cái đó, thà để thời gian đi kiếm tiền còn hơn, mà Tiền Văn Phương nghe Liễu Y nói, cũng không còn gì để nói, chỉ chắc chắn Liễu Y không phải là Liễu Y của lúc trước nữa.

Ngày hôm nay hết giờ làm việc, Liễu Y thay đồ xong, đi ra khỏi phòng nghỉ ngơi, mới ra khỏi cửa, thì đụng trúng Hà Dương.

Từ lúc ra khỏi biệt thự Thuần gia, Liễu Y rất bực mình cái miệng nhiều chuyện của Hà Dương, cô cũng không tính toán việc Hà Dương tiết lộ tin tức, mà là việc Hà Dương chơi buôn bán kiểu hai mặt, một bên thì mua tin tức, thế nhưng một bên tiết lộ không lấy tiền, thật quá lãng phí. (chị làm như ai cũng như chị chắc =))))

“Liễu Y, tan việc sao.” Hà Dương cười hì hì hỏi.

Liễu Y gật đầu, lập tức muốn đi ra ngoài, sau này mà muốn giao dịch với Hà Dương phải suy nghĩ cẩn thận hơn thôi.

“Đừng vội vậy chứ.” Hà Dương phát hiện Liễu Y gần đây vừa thấy mình lập tức im lặng không nói gì, cảm thấy thât không bình thường, nên vội vàng ngăn lại, cười hề hề tiến lên trước: “Tôi đây có việc cho cô kiếm tiền, cô muốn làm hay không.”

Liễu Y liếc mắt, không cử động gì, rồi lắc đầu, căn bản không muốn nói nhiều lời .

Hà Dương làm ra vẻ tội nghiệp: “Liễu Y, tôi nhớ tôi đâu có đắc tội với cô, sao gần dây cô dối xử với tôi như thế.”

“Quản lý Hà à, không có việc gì thì tôi về đây.” Liễu Y nhẹ giọng nói.

Hà Dương tằng hắng một cái, sờ cằm, nhìn Liễu Y từ trên xuống dưới, lắc đầu: “Liễu Y à, chúng ta cũng quen biết khá lâu rồi, người này, cô cũng biết, lần này, cô thực sự phải giúp tôi đó, cứ như cũ nha.”

Liễu Y nghe xong, nhìn Hà Dương, hơi nghi ngờ: “Anh cứ thử nói coi.”

Hà Dương nghe thấy, há hốc mồm, nhớ tới cái gì đo, phất phất tay: "Đi lên phòng làm việc rồi nói, ở đây không tiện cho lắm."

Liễu Y nghe xong, giơ cổ tay xem đồng hồ mà cô mới mua: "Cho anh mười phút đó, quản lý Hà à, quá thời gian, tôi sẽ tính tiền đó."

Hà Dương sững sờ ngay tại chỗ, Liễu Y này thật là, bây giờ còn tính luôn cả thời gian, trước mắt Hà Dương một mảnh tối đen, đã tính trước sẽ phải bị thu tiền, chỉ là, hôm nay thật đúng là Liễu Y phải ra tay, theo như Tuần thiếu dặn dò, người mà Hà Dương bây giờ có thể tìm, cũng chỉ có Liễu Y mà thôi.

Hà Dương cắn răng, miễng cưỡng gật đầu: "Được rồi, mà cho tôi hỏi, nếu quá thời gian cô sẽ thu tiền như thế nào."

Liễu Y thật không nghĩ tới Hà Dương sẽ đồng ý, cô làm vậy vì không muốn phí thời gian mà thôi, rồi mắt lập tức sáng lên, thử dò xét nói: "Tính tiền như cũ."

Hà Dương cảm thấy ngột ngạt khó thở, lấy tay vỗ trán: "Được rồi, theo bảng giá của cô."

"Bây giờ đã qua hai phút rồi đó, Hà quản lý à." Liễu Y không muốn đả kích anh ta quá mức, nên mới nhắc nhở.

Hai người trực tiếp đi tới phòng làm việc, vừa vào cửa, Hà Dương tiện tay đóng cửa lại, ngồi trên ghế sofa, nhìn Liễu Y ngồi đối diện, nhỏ giọng nói ra, đi thẳng vào vấn đề, "Cô còn nhớ mỹ nam tàn tât kia không?"

Liễu Y sững sờ, trong lòng thắc mắc, chẳng lẽ Hà Dương không biết mình đã tới biệt thự của tuần gia sao, ngay sau đó gật đầu: "Dĩ nhiên là nhớ rồi."

"Nhớ là tốt rồi, tôi muốn nói với cô, là như vậy." Hà Dương nhanh chóng nói hết mọi việc, không kịp thở, nói rõ ràng tình huống, rồi dừng lại, mong đợi nhìn Liễu Y.

Liễu Y dựa người ra sau, đưa tay sờ sờ mặt, mặt của cô có khả năng tiếp khách được sao chứ, rồi hoài nghi nhìn Hà Dương: "Chỉ là đi theo chăm sóc, không cần lên tiếng, không cần uống rượu phải không?"

Hà Dương không nghĩ tới Liễu Y sẽ hỏi rõ ràng như thế, hơi xấu hổ, cười nói, "Có thể sẽ uống rượu, cái này tùy theo tình huống, tôi đây không phải là không tìm được người, nhưng chỉ có cô, là tôi biết rõ nhất, cô phải giúp tôi chứ?"

Hà Dương năn nỉ, có một số việc, không thể nói quá rõ, Tuần thiếu yêu cầu quá khó khắn, trước kia từng có mấy lần, mỗi lần mình phí sức lại chẳng có kết quả tốt, đưa tới trước mặt Tuần Tu, lập tức Tuần Tu tăng ình ánh mắt có giết người.

Mà Liễu Y, là cô gái mà Hà Dương từ trước đến giờ thấy Tuần Tu có thể tiếp nhận, hơn nữa, Liễu Y cũng coi như là diễn viên, cũng có tiếng, trường hợp thế này, thì Tuần Tu cũng không bị mất mặt.

Liễu Y khoát tay, ngăn lại lời nói của Hà Dương, cúi đầu trầm tư, đi theo Tuần Tu tới tiệc rượu, còn là cái loại cao cấp tiệc rượu, Liễu Y cũng không thích chút nào.

Nói tóm lại, thứ nhất, Tuần Tu người này quá âm trầm, khiến Liễu Y không thể nào nhìn rõ được, thứ hai, công việc này phạm vi quá rộng, vượt ra khả năng tính toán, ai biết sẽ xuất hiện tính huống nào khác nữa chứ.

Nhưng là, tiền đã tới trước mặt lại không lấy, Liễu Y cũng rất đau lòng, nếu như không biết thì thôi, mà cơ hội lại đến trước mắt, không biết có thể mua được bao nhiêu cân gạo đây.

Liễu Y chần chừ một lát, mất liếc thời gian trên đồng hồ đeo tay, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Hà Dương: "Được thôi, nhưng mà giá tiền không tính theo trước kia nữa, như vậy đi, tôi cho anh xem bảng giá, nếu anh thấy được, thì tôi đồng ý."

Hà Dương nhướng mày tim đập mạnh, tưởng Liễu Y sẽ không đồng ý, không ngờ lại như thế, rồi Hà Dương suy nghĩ một lát, gật đầu: "Được thôi."

"Đưa tiền trước, công việc sau, cái này không thương lượng." Liễu Y nói tiếp.

Hà Dương nhìn mắt Liễu Y sáng lên, đè nén sự bứt rứt: "Không thành vấn đề."

Liễu Y lấy cái hợp đồng lần trước ra, thầm nghĩ, để trong túi xách, xem ra vẫn có tác dụng, rồi đưa tới trước mặt Hà Dương, hất cái cằm lên: "Cứ theo như thế này."

Hà Dương mặc dù đã nghe Hạ Thành Lâm đề cập tới, nhưng chưa tận mắt nhìn thấy, cô Trần kia lúc kí tên chắc cũng không có mù chứ, tay Hà Dương run lên, nhìn Liễu Y với ánh mắt khác trước hoàn toàn , có loại sùng bái mất tự nhiên ở trong đó.

35. Chương 35: Chương 35

EDITOR: ngocminh2206

Hai người lập tức thảo luận chi tiết, cả hai đều có lợi, đơn giá không thay đổi, nhưng tăng thêm điều khoản.

Hà Dương tìm tới Liễu Y, thật ra thì còn có nguyên nhân khác nữa, Tuần thiếu ngồi xe lăn, có Liễu Y ở kế bên, bế lên bế xuống , cũng rất tiện, dựa vào việc Liễu Y có thể đỡ được Tuần Tu bị rớt từ trên cầu thang xuống, căn bản không cần lo lắng an toàn của Tuần thiếu, có Liễu Y, hai trong một, mặc dù giá tiền cao, nhưng mua được sự yên tâm thì tốt chứ sao.

Liễu Y nhìn số tiền, với hợp đồng Hà Dương đã kí tên, hài lòng gật đầu, rồi bỏ vào túi xách, sau đó gọi điện thoại, xác định tài khoản đã có nhiều tiền hơn, thì thỏa thuận kết thúc.

Liễu Y đứng dậy: "Đi bây giờ sao?"

"Đúng, rồi, tối 9 giờ mới khai tiệc, bây giờ dẫn cô đi thay đồ cái đã." Hà Dương không nghĩ ngợi gì, căn bản chưa từng nghĩ lỡ Tuần thiếu trả Liễu Y lại, thì tiền chuyển vào tài khoản của Liễu Y, có lấy lại được hay không.(tất nhiên là không =)))

Liễu Y nhìn chằm chằm Hà Dương vội vã đi, không chịu đi, chỉ nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay, ý nghĩa tôi không cần nói anh cũng phải biết.

Hà Dương vỗ trán, chưa từng thấy người nào tính toán chi li như thế, vội vàng móc ra mấy tờ tiền, cũng không thèm đếm, đưa tới: "Chưa từng thấy ai giống như cô, nhanh lên chút đi, còn phải chọn trang phục cho cô nữa."

Liễu Y nhận tiền, liếc một cái, chỉ nhiều không ít, hài lòng đi theo bên cạnh Hà Dương: "Anh em ruột, sổ sách còn phải rõ ràng, anh bây giờ vẫn chỉ là boss của tôi, thì càng phải tính toán rõ ràng."

Trong phòng khách, Hà Dương ngồi trên ghế sa lon, thong thả nhấp một hớp cà phê, mắt nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt, vô cùng muốn nhìn xuyên qua để thấy được bên trong.

Thay xong quần áo, Liễu Y nhìn chằm chằm mỹ nhân dịu dàng như nước mà phong tình trong gương, trề miệng một cái, mắt thoáng qua kinh ngạc, thật không tệ, chỉ là khuôn mặt không biểu cảm của cô, hơi giết phong cảnh một tí, nhưng mà hiệu quả rất tốt nên có thể bỏ qua.

Cúi đầu liếc nhìn, ưỡn ngực, đưa tay sờ vạt áo, dẫm lên dép lê, từ từ đi ra ngoài.

Hà Dương đang cười hì hì, thì lập tức phun hết cà phê ra, nên vội vàng cầm lên khăn giấy lau, rồi ho khan hai tiếng, đi tới trước mặt Liễu Y, hài lòng gật đầu: "Không tệ, bộ dạng thế này cảm thấy giống diễn viên rồi."

Liễu Y nhìn cái váy, cau mày: "Hình như hơi dài quá."

Hà Dương nhìn xuống, vội vàng nói với nhân viên sau lưng: "Tại sao lại là giày đáy bằng?"

Nhân viên hai mắt trợn ngược, hồi nãy cũng tại đôi giày này, mà phải tranh luận với cô gái này cả giờ đồng hồ, dĩ nhiên, vẫn là mình nói, mà vị này chỉ nói có hai ba tiếng, không nói thì làm sao mà biết được chứ, nhân viên thoáng nhìn, nói: "Bây giờ phong cách này rất thịnh hành."

Liễu Y vừa thấy, dĩ nhiên biết được tình huống, khoát tay: "Nhanh lên chút đi, không có việc gì thì đi thôi, thời gian là vàng bạc."

Hà Dương nhìn qua, đúng là như thế, bây giờ cũng không có cách nào để mà so đo nữa, có thể để cho Liễu Y mặc trang phục này, cũng đã mất cả buổi rồi, giờ thì thuyết phục cô ta mang giầy cao gót thì biết bao giờ mới xong.

Hà Dương khởi động xe, mắt liếc Liễu Y sau lưng, nhỏ giọng nói: "Bây giờ sẽ trực tiếp đi tới biệt thự của Tuần gia, đến lúc cô đi theo Tuần thiếu, biết không."

Liễu Y gật đầu, cầu cũng không được: "Biết rồi, yên tâm đi, anh dặn dò tôi sẽ nhớ kĩ, không phải chỉ cần giúp anh chăm sóc tốt my nam tàn tật đó thôi sao, anh trả tiền, tôi đương nhiên để hoàn thành tốt."

Xe lái đến sườn núi, Liễu Y nhìn ngoài cửa sổ trời đã bắt đầu tối, liếc nhìn con đường quen thuộc, thầm nghĩ, cái gọi là duyên phận, sao lại tới nhanh thế.

Tuần Tu ngồi trên xe lăn, vẻ mặt thản nhiên, bị Hải Phong đẩy đi ra cửa.

"Tuần thiếu…" Hải Phong lo lắng nhỏ giọng nói.

Tuần Tu lắc nhẹ tay: "Không có việc gì đâu, cũng nên để người ta biết, Tuần gia còn chưa có biến mất."

Hải Phong định nói vài câu, bây giờ trầm mặc không nói, ra khỏi cửa chính, thì thấy có một chiếc xe chạy vào, cúi người, nói với Tuần Tu: "Hà Dương tới rồi."

Tuần Tu nhìn sang, che giấu ám sắc trong mắt, giật giật khóe miệng, mang theo chút ít cười cợt: "Tôi cũng không hy vọng vào ánh mắt của cậu ta, nhưng mà lần này phải mang theo một cô gái rồi."

Hải Phong rất đồng ý điều này, nhưng mà nhìn thấy người trên xe bước xuống, mặt đen lại, cuộc đời sao lại trớ trêu thế, cứ cách mấy ngày gặp một lần, sao mà gặp hoài vậy chứ.

Tuần Tu nhìn sang, ánh mặt bắt đầu gợn sóng, tay nắm chặt.

Nhìn Liễu Y đang đi tới, đáy lòng giật giật, thật không nghĩ tới gì Hà Dương lại có thể tìm tới Liễu Y, chỉ là, theo ý nghĩ Hà Dương, xác thực chỉ có tìm được Liễu Y, vừa ngoài dự đoán, vừa trong dự tính.

Hà Dương đi phía trước, đứng trước mặt Tuần Tu, chỉ chỉ Liễu Y sau lưng, nói: "Như thế nào, lần này được chứ, mắt của tôi chắc cũng có tiến bộ chứ."

Tuần Tu căn bản không để ý Hà Dương đứng trước mặt, nhìn ra sau, môi cong lên: "Uh, lại gặp mặ rồi, Liễu Y."

Liễu Y nghe xong, cảm thấy hơi bất ngờ, cô chỉ là người bình thường mà anh ta nhớ rõ ràng thế sao, ngay sau đó lễ độ chào hỏi: "Lại gặp mặt rồi, Tuần tiên sinh."

Hà Dương muốn nói lại thôi, mắt ngạc nhiên, chẳng lẽ hai ngươi này quen nhau, chắc là ảo giác thôi.

Tuần Tu nghe được Liễu Y khách sáo chào hỏi, lông mày hơi nhíu, nhưng không nói gì nữa, chỉ gật đầu, nhìn Hà Dương: "Chỉ cô ấy đi thôi, cũng đã nói rõ ràng rồi."

Hà Dương lập tức đem ảo giác hồi nãy ném ra sau đầu, vô cùng đắc chí, rốt cuộc Tuần thiếu đã hiểu được ánh mắt của mình rồi, cũng quên mất số tiền mình phải đưa cho Liễu Y, ừ một tiếng: "Nói rõ ràng rồi, yên tâm đi, Tuần thiếu"

Hải Phong liếc nhìn, cúi đầu trầm mặc không nói , nội tâm giao chiến, thiếu gia nhà mình sao lại thế chứ, mình cảm thấy thiếu gia đối xử với con bé này không được bình thường.

Tuần Tu thả lỏng, ra lệnh: "Lên xe."

Liễu Y đứng ở một bên, thấy Hà Dương mãnh liệt nháy mắt, thần kinh run lên, công việc lớn lao, tiến lên một bước, đẩy đại hán mặt đen ra, rồi đẩy xe lăn đi tới chỗ xe hơi.

Hải Phong không bắt bẻ, lăn lỡ mất dịp tốt, cặp mắt trợn to, mắt liếc Hà Dương vẻ mặt tươi cười bên cạnh, hừ một tiếng, bước nhanh đuổi theo.

Đến bên cạnh xe, Liễu Y dừng bước lại, cúi đầu nhìn qua cái váy của cô, lại nhìn Tuần Tu ngồi xe lắn, vô cùng khó xử.

Tuần Tu hồi lâu thấy không có động tĩnh, giương mắt lên, nhìn qua, trong lòng sáng tỏ, ánh mắt thoáng qua tia sáng, nhỏ giọng nói ra: "Hôm nay làm phiền cô rồi."

Sau khi nói xong, Tuần Tu giương mắt nhìn Liễu Y, ánh mắt lộ ra mong đợi.

Liễu Y nghẹn lời, đã lấy tiền của người ta rồi, cúi người dùng sức, đem người nào đó ôm vào trong ngực.

Váy của Liễu Y dán chặt thân thể, mà bả vai lộ ra, bị Tuần Tu khẽ dựa vào, thế nhưng có thể cảm thấy được hô hấp nhẹ nhàng, trên cổ bị cánh tay vòng quanh, thật chặt leo lên, đáy lòng không thoải mái, nhưng lúc để xuống thì không để ý nữa, xoay người đem người nào đó nhét vô chỗ ngồi phía sau, liếc nhìn người đàn ông mặt đen đứng cạnh cửa, Liễu Y gật đầu, vén váy rồi bước lên xe.

Tư thế ngồi của Tuần Tu không thuận, dựa người ra sau, cúi đầu nhìn ngón tay, nhớ tới xúc cảm hồi nãy, mặt tái nhợt trở nên đỏ ửng, một lúc sau, nghiêng đầu nhìn Liễu Y ngồi bên cạnh mình, nhỏ giọng nói ra: "Hà Dương đã nói rõ với cô rồi chứ."

Liễu Y ngồi thẳng thân thể, mắt liếc Tuần tu không thế nào thoải mái, cầm tấm đệm bên cạnh lên, bỏ vào sau lưng Tuần tu: "Vâng, quản lý Hà đã thông báo."

"Nhưng Hà Dương còn có một việc chưa nói." Tuần Tu thản nhiên nói.

Liễu Y nghiêm túc nhìn sang: "Chuyện gì?"

"Thật ra thì hôm nay cô phải làm bạn gái của tôi." Tuần Tu nhíu mày.

Liễu Y há to mồm, đây là công việc bên ngoài hợp đồng rồi, rối rắm nhìn xe khởi động, hiện tại xuống xe chắc còn kịp chứ.

"Có phải cô không muốn làm nữa không, tôi đang định thêm tiền cho cô." Tuần Tu dĩ nhiên biết Liễu Y tới đây, khẳng định đã bàn bạc xong với Hà Dương, Liễu Y này trong mắt chỉ có tiền, thì chắc chắn là thế, nhưng Hà Dương chắc chưa nói rõ ràng, bởi vì đối tượng là Liễu Y.

Tuần Tu thử dò xét, mong đợi nghe Liễu Y trả lời, đã tiếp xúc qua với Liễu Y mấy lần, vô cùng hiểu rõ, cô gái này trong mắt chỉ có tiền, cho nên, ranh giới cuối cùng ở nơi nào, là điều Tuần Tu vô cùng muốn biết.

Liễu Y nuốt một ngụm nước bọt, đưa tay cọ xát ghế ngồi, thật ra thì đối với Tuần Tu coi tiền như rác, trực giác Liễu Y chiếm thế thượng phong, cô cảm thấy cầm tiền người này không an toàn, hơn nữa mỗi lần cô chưa nói gì, người này đã chủ động để tiền trước mắt cô để quyến rũ, thật sự là quá khó khăn để từ chối.

Nghiêng đầu liếc nhìn người nào đó hơi lim dim mắt: "Cái danh hiệu này, ngàn vàng cũng khó mua được, quản lý Hà chỉ là kêu tôi chăm sóc anh, tôi cảm thấy nếu như muốn tìm người làm bạn gái anh, hay nói quản lý Hà tím người khác đi, chuyện này, tôi không làm được."

Liễu Y nói một hơi, chỉ sợ chính mình lại đồng ý, chuyện này không thể làm, coi như có nhiều tiền hơn nữa, cũng không thể đồng ý, cũng không phải Liễu Y chú trọng nhiều hình tượng, mà là loại này trao đổi này đụng tới nguyên tắc của Liễu Y, đồng ý chăm sóc Tuần Tu, làm người bảo hộ, cũng chỉ là nhất thời, mà bạn gái, đối với Liễu Y mà nói, không phải có thể tùy tiện làm là được.

Tuần Tu nhấc tầm mắt lên, ánh mắt u tĩnh, nghe câu trả lời, trong lòng buông lỏng, từ việc này, có lẽ đã nhìn ra ranh giới cuối cùng của Liễu Y, bình tĩnh nói: "Không cần tìm người khác, cô nếu không muốn, chuyện này coi như tôi chưa nói."

Liễu Y phức tạp liếc nhìn Tuần Tu, ngay sau nói: "Được rồi."

Hai người trầm mặc chờ đợi, xe lái ra vùng ngoại ô, xung quanh vắng vẻ, không bao lâu, ngừng lại trước cửa một tòa biệt thự sang trọng.

Liễu Y có kinh nghiệm, một lần tay đã quen thuộc, hai lần lại càng quen thuộc hơn, ba bốn lần, đã sớm quen thuộc việc này rồi, sau khi xuống xe, nhanh chóng mà nhẹ ngàng bế Tuần Tu xuốn xe, đặt trên xe lăn.

Hải Phong yên lặng đúng kế bên, nhìn chằm chằm động tác hai người này, khóe mặt giật, Liễu Y mặc váy bế thiếu thiếu gia mặc vest, hình tượng này mặc dù cũng đẹp, nhưng làm cho người ta cảm thấy đau bao tử.

Mà người trong cuộc, Liễu Y không có cảm giác cô bế Tuần Tu là không bình thường, Tuần Tu chỉ cảm thấy ở trong ngực Liễu Y thời gian quá ngắn, hai người coi như chuyện đương nhiên, căn bản không thèm để ý ánh mắt người khác, chẳng khác nào trăm sông đổ về một biển.

Ba người tiến vào, Liễu Y đẩy xe lăn, kế bên là người đàn ông mặt đen, trước mặt là Tuần Tu, đi thẳng vào bên trong.

Đi qua vài người mặc quần áo sang trọng, thỉnh thoảng có người nhìn sang, có vài người, ánh mắt mang theo sáng tỏ, mà có vài người, lại ẩn ý châm biếm.

36. Chương 36

Editor: ngocminh2206

Cửa chính biệt thự hiện lên trước mắt, Hải Phong tiến lên một bước, cầm thiếp mời trong tay đưa cho bảo vệ, sau đó lui về kế bên Tuần Tu.

Bảo vệ tương đối có ánh mắt, không có ánh mắt kinh ngạc, người đến người đi, ai biết sẽ đắc tội hạng người gì, mà là sau khi cúi đầu lật xem, xác nhận không có lầm, cung kính nghiêng người chào.

" Chờ bên ngoài." Tuần Tu ngẩng đầu, nói với Hải Phong.

Hải Phong chần chừ hồi lâu, không yên lòng, nhỏ giọng nói:"Tuần thiếu"

Tuần Tu giương mắt, liếc nhìn, khẽ lắc đầu, trầm mặc không nói .

Liễu Y đưa tay kéo váy, tằng hắng một cái, nghiêm túc nói với Hải Phong: "Có tôi ở đây, đừng lo lắng, sẽ không một cọng lông nào ."

Tuy nói quá, nhưng làm cho Hải Phong bớt lo lắng hơn, thiếu gia nhà mình đã lâu rồi không đi mấy tiệc rượu này, hơn nữa thân thể lại như vậy, hơi lo lắng, nhưng nếu Tuần Tu đã ra miệng, cũng chỉ có thể đồng ý, trầm mặc gật đầu, nhìn bóng dáng hai người đi vào trong, chỉ hy vọng không có gì ngoài ý muốn.

Hai người thuận lợi đi vào, vừa vào đại sảnh, ồn ào náo động, náo nhiệt xông tới, bóng người lần lượt thay đổi, ánh đèn sáng chói, Liễu Y đứng thẳng, bước chân ngừng lại, khung cảnh như thế, cảnh tượng nâng chén cười nói, cô cảm thấy hơi chói mắt, thấy Tuần tu nghiêng đầu nhìn cô, Liễu Y nhanh chóng hồi hồn.

"Sao thế?" Tuần Tu cảm giác Liễu Y giật mình, nhỏ giọng hỏi.

Liễu Y bỏ đi phiền muộn với hồi ức trong lòng, khẽ lắc đầu: "Không có việc gì."

Tuần Tu nghe Liễu Y trả lời qua loa, ánh mắt trầm xuống, nhưng không nói gì, đưa tay chỉ khu nghỉ ngơi tương đối an tĩnh.

Liễu Y bình tĩnh lại, đẩy xe lăn quẹo khúc quanh, đi tới chỗ Tuần Tu chỉ.

Đám người trong đại sảnh, lúc Liễu Y với Tuần Tu mới xuất hiện, không khí dao động, sau khi hai người đi tới khu nghỉ ngơi, nhỏ giọng bắt đầu nghị luận, ánh mắt nhìn chằm chằm.

Chuyện Tuần gia, dù sao ai cũng biết, nhưng là, cũng qua nhiều năm rồi, không rõ tình huống rối rít mà hỏi, mà biết rằng, nhỏ giọng mà nói, thiếu gia Tuần gia biến mất đã lâu một lần nữa xuất hiện trường hợp này, không biết bao đáy lòng nhiêu người bắt đầu suy tư.

Lực tinh thần của Liễu Y không phải ngồi không, bên tai ít nhiều gì cũng nghe được những thứ kia nói chuyện linh tinh, mắt liếc Tuần Tu ngón tay thon dài nắm chặt tay vịn xe lăn, gân xanh tái nhợt cực kỳ rõ ràng.

Tuần Tu khóe miệng kéo ra một tia ý lạnh, nửa híp mắt, sắc mặt càng thêm phai nhạt đi, bình tĩnh tựa vào xe lăn.

Liễu Y trong lòng tính toán, quả nhiên tiền này không phải đồ tốt mà, còn phải bổ sung thêm công việc an ủi nữa, rồi cô cúi đầu hỏi: "Anh không sao chứ?"

Tuần Tu lắc đầu, sau đó nói: “Đừng lo lắng.”

Liễu Y nghe xong, cũng không nói gì thêm, đẩy xe lăn đi tới bên sofa, đang chuẩn bị bế Tuần Tu đến trên ghế sa lon, lại bị Tuần Tu ngăn cản.

Tuần Tu giương mắt, khóe miệng vãnh lên: “Cũng không phải là ở nhà, không cần.”

Liễu Y đứng thẳng người, thầm than một tiếng, trăm hay không bằng tay quen rồi, cúi người sửa lại tấm thảm trên hai chân Tuần Tu, rồi ngồi trên ghế sa lon, ánh mắt nhìn chằm chằm chỗ đồ ăn tự chọn .

Tuần Tu theo tầm mắt nhìn sang, cong cong khóe miệng: “Muốn ăn thì cứ đi đi.”

Liễu Ynuốt nước bọt, nhớ tới trách nhiệm của mình, lắc đầu một cái, dối lòng: “ôi phải theo sát anh, bây giờ chưa đói.”

Vừa mới nói xong, tay ly bị Tuần Tu nắm chặt, cô muốn hất ra, thì nghe bên tai có tiếng nói: “Có người tới.”

Liễu Y cảnh giác nhìn Tuần Tu, mắt nháy hai cái.

Tuần Tu nhỏ giọng tiếp tục: “Đừng quên, mặc dù cô không phải là bạn gái của tôi, nhưng làm bạn gái của tôi, đây là trách nhiệm của cô.”

Liễu Y sững sờ, mắt liếc cổ tay bị Tuần Tu nắm, cảm xúc lạnh lẽo, ngẩng đầu nhìn người nào đó, lòng đau khổ, người này một câu đã đâm trúng ý nghĩ của cô, đạo đức nghề nghiệp thì Liễu Y dĩ nhiên sẽ không quên, nên cô nhịn, không phải là sờ sờ tay thôi sao.

Tuần Tu nhìn ánh mắt rối rắm của Liễu Y, trong lòng buông lỏng, khóe miệng cong lên, cúi đầu , không tự chủ vuốt ve trong lòng bàn tay tay nhỏ bé, một mảnh ấm áp, tăm tối trở thành hư không.

“Ơ, tôi nói là ai đâu rồi, đây không phải là đại thiếu Tuần gia biến mất rất lâu ư.” Một công tử, bên cạnh kéo một phụ nữ đi tới.

Tuần Tu nắm tay Liễu Y căng thẳng, từ từ ngẩng đầu lên, khẽ mở miệng: “Cậu là.”

Mặt Phấn Kiểm Ca biến sắc, Tuần Tu không nhớ rõ, nhưng hắn nhớ, nhiều năm trước, bởi vì tình cờ một lần, đụng phải Tuần Tu, bị giáo huấn, làm sao có thể quên, hiện tại Tuần gia đã sớm không phải năm đó Tuần gia rồi, hơn nữa Tuần Tu đã sớm tàn phế, lần này có thể đụng phải, ông trời thật có mắt.

Lỗ mũi khẽ hừ, hai mắt ửng ực chuyển, nhìn Liễu Y kế bên Tuần Tu, cay nghiệt mà nói: ” Chậc chậc, Tuần thiếu không hổ là Tuần thiếu, bị như vậy, còn có gái đi theo anh, tiểu mỹ nhân, không ngại, hay làđi theo anh, khẳng định không khiến em cô đơn khổ sở.”

Liễu Y nhanh chóng ngẩng đầu, vừa định nói chuyện, phát hiện tay mình bị ngón tay xẹt qua, tim đập mạnh, nghiêng đầu trừng mắt Tuần Tu bên cạnh không chút để ý.

Phụ nữ bên cạnh Phấn Kiểm Ca không chịu cô đơn, cười duyên một tiếng, đưa tay ôm cánh tay Phấn Kiểm Ca, liếc Liễu Y: “Người ta còn đứng bên cạnh anh, anh lại nhớ thương người khác.”

Phấn Kiểm Ca cười hắc hắc, vội vàng ôm nữ nhân bên cạnh: “Bảo bối, anh nào dám đem em quên mất, anh đây không phải nhìn Tuần thiếu lực bất tòng tâm, muốn giúp một tay à.”

Liễu Y cúi đầu liếc mắt, quả nhiên nơi có người, thì có tranh đấu, mắt liếc bên cạnh người nào đó không hề hay biết, xuy một tiếng, coi như người này ngồi xe lăn, cũng không phải là dễ chọc, huống chi, người này cũng rất tốt, hai vị này đi bới móc , thật là không có mắt.

Tuần Tu nhìn chằm chằm ngón tay đâm đâm trong lòng bàn tay, từ từ mười ngón tay nắm chặt, ngẩng đầu , nhẹ nhàng; “Không nhọc ngài rồi.”

Liễu Y nổi da gà, đưa tay muốn rút ra, nhưng thấy Tuần Tu nhìn chằm chằm, sững sờ, bi phẫn khác thường, thua thiệt, bạn gái cùng bạn gái cách nhau một đường, mà Tuần Tu biểu hiện như vậy, cô căn bản dán nhãn bạn gái mất rồi.

Sớm biết, mới vừa rồi không nên đồng ý, Liễu Y thật hối hận, tiền tới tay cứ như vậy không có, nếu như cho thêm Liễu Y một cơ hội, cô cũng không nói hai lời, trước tiên đem tiền nhét vào túi.

Phấn kiểm Ca ánh mắt chợt ám, vừa định nói chuyện, có người sau lưng ra tiếng, "Nói cái gì đó, cũng cho tôi nghe một chút, lúc nào thì trước mặt Tuần thiếu đến phiên cậu ở đây dạy dỗ hả."

Âm thanh lạnh lùng truyền đến, Phấn Kiểm Ca quay đầu nhìn sang, mặt biến sắc: "Đường Lễ."

"Hừ, không biết cái gì, nói chuyện cũng không nhìn nơi nào." Đường Lễ đẩy mắt kiếng, nhàn nhạt liếc.

Phấn Kiểm Ca rụt đầu, vị này chính là hắc đạo thượng đại gia Đô Thành, tại sao lại ở chỗ này đụng phải, không cam lòng liếc nhìn Tuần Tu, vội vàng nói, "Dạ dạ, Đường thiếu ở đây, tôi nào dám nói chuyện."

Con chuột thấy mèo xoay người lập tức biến mất, trong lòng đối với Tuần thiếu phẫn hận càng thêm sâu.

Tuần Tu nhìn người tới, đáy lòng trầm xuống, che giấu suy đoán trong mắt: "Thì ra là Đường thiếu."

Đường Lễ khóe miệng cười như không cười, cúi đầu nhìn Tần Văn trong ngực, hất cằm lên: "Em không phải là muốn quen biết vị này ư, đây chính là đại thiếu Tuần gia nổi danh lừng lẫy, chào hỏi thôi."

Liễu Y từ lúc vào cửa, căn bản không chú ý gì, thật không nghĩ tới ở chỗ này có thể thấy Tần Văn, nhớ tới trong khoảng thời gian trước sự kiện xôn xao, lòng đầy nghi hoặc.

Ánh mắt nhìn Tần Vân với người đàn ông bên cạnh cô ta, trong lòng chắc lưỡi, mới vừa đá Dương Vanh, lại liên lụy thiếu gia công ty Nhật Thịnh, sao giờ lại có Đường thiếu.

Tần Vân từ lúc thấy Liễu Y vào cửa, vẫn chú ý, làm sao có thể bỏ qua cơ hội chế nhạo Liễu Y, thân thể càng thêm dán chặt Đường Lễ, liếc nhìn người bên cạnh Liễu Y ngồi trên xe lăn, khóe miệng dâng lên hài lòng, dịu dàng mà cười: "Chưa từng thấy qua, chỉ là nghe nói qua, Tuần thiếu, chào anh."

Tuần Tu che giấu đáy mắt phức tạp, Tần Vân, Tề Hoàn, Đường Lễ, thật không nghĩ tới, thì ra là Tề gia cùng Đường gia đã sớm thầm lui tới, không trách được mấy năm này, Đường gia càng làm càng lớn, như vậy có một số việc, đã có thể giải thích rõ.

Tần Vân đã sớm mấy năm có lui tới với Tề hoàn, nhưng Tần Văn có thể ngồi vững vàng ghế diễn viên hạng A, dựa vào là không phải Tề hoàn, mà là một vị khác, cho nên Tân Thần vẫn chọn lựa là mặc kệ, mà lần này, Tần Vân bị bức không còn đường để đi, nhất định sẽ ra bài cuối cùng, mà cái này, chính là thứ Tuần Tu chờ đợi.

Mà tình huống bây giờ, khiến Tuần Tu vừa xem đã hiểu ngay, vị thiếu gia kia của Nhật Tịnh, đoán chừng là Tần Vâă dùng để dời đi tầm mắt của công chúng, mà mục đích Tần Văn leo lên Dương gia, hiện tại có thể giải thích một cách tự nhiên rồi.

Chỉ là vị Đường Lễ này khiêm tốn làm việc, Đường gia càng phải như vậy, làm sao lần này lại đến cùng với Tần Văn, Tuần Tu nghĩ đến hiện trạng Tề gia, trong lòng đã hơi sáng tỏ.

Sự thật chắc chắn giống như Tuần Tu đoán, Tề gia ở ngoài sáng, Đường gia ở trong tối, trước kia cản trở Tuần gia, chính là bị hai nhà này đánh sụp, Tần Văn vẫn là nhân tình bí mật của Đường Lễ, thông qua Đường Lễ, mới biết Tề Hoàn, mà Tần Văn có thể đi tới trình độ hôm nay, cũng là Đường Lễ một tay thúc đẩy.

Nhưng hai năm qua Tề gia càng ngày càng khó bước đi, quyền thế co rúc lại, Đường gia đã sớm muốn buông tha, tìm kiếm phương hướng khác, mà Dương gia phát triển không ngừng, tự nhiên trở thành lựa chọn hàng đầu, đây cũng là lý do Tần Vân sẽ để mắt tới Dương Vanh.

Không ngờ, nhưng bởi vì Dương Vanh là đồ giả, mà thất bại trong gang tấc, Tần Vân muốn lần nữa lật người, Đường Lễ muốn cho Tần Vân phục khởi, nên mới phải xuất hiện ở đây.

Đường Lễ đối với Tuần Tu không có quá nhiều ý tưởng, mặc dù chuyện Tuần gia là một tay Đường gia cùng Tề gia tạo thành , nhưng Tuần gia không người nối nghiệp, căn bản không cần lo lắng.

Hơn nữa Đường gia một mực ám, coi như Tuần Tu muốn đối phó, cũng chỉ sẽ tìm tới người Tề gia, mà từ nơi này mấy năm qua nhìn, một người tàn phế, căn bản là không thể tạo thành bao nhiêu uy hiếp, cho nên Đường lễ mới có thể như thế lẽ mạnh dạn xuất hiện trước Tuần Tu.

37. Chương 37

Edittor: ngocminh2206

Tuần Tu nhẫn nhịn nói: "Đường thiếu quá khen, đều là chuyện quá khứ rồi."

Đường Lễ khóe miệng khẽ nhếch, ôm Tần Vân: "Là Tuần thiếu kiêm tốn thôi."

"Chân Tuần thiếu..."Tần Vân làm như không biết mở miệng hỏi.

Tuần Tu đáy mắt trầm xuống: "Không có gì."

Đường Lễ nghiêm mặt: "Cho dù như thế , Tuần thiếu vẫn là Tuần thiếu." Nghiêng đầu liếc nhìn Tần Vân:"Đây không phải là điều em nên hỏi ."

Tuần Tu khoát tay: "Không sao."

Tần Vân cười duyên liếc nhìn Liễu Y: "Ơ, Liễu Y cũng ở đây à."

"Sao thế, em quen sao?" Đường Lễ nhìn Tần Vân trong ngực, ngay sau đó quay đầu lại cười nói với Tuần Tu: "Tuần thiếu, không giới thiệu sao."

Tuần Tu nghiêng đầu liếc nhìn Liễu Y, nắm thật chặt tay Liễu Y, nói qua loa: "Không bằng Tần tiểu thư, so ra còn kém Đường thiếu."

Liễu Y nghe xong, thầm than, đừng mập mờ như vậy chứ, mắt liếc Tần Vân bên kia, Liễu Y trầm mặc không nói , nhưng đáy mắt lạnh đi.

Tần Vân cười duyên một tiếng: "Em với Liễu Y chung một công ty, dĩ nhiên biết, chỉ là, thật không nghĩ tới, Liễu Y bạn gái lại là Tuần thiếu."

Liễu Y trán đầy vạch đen, thiệt thòi lớn rồi, bị dán mác như thế, làm sao xóa bỏ được đây, mắt liếc Tần Văn chợt muốn châm chọc, Liễu Y không nể mặt: "Đúng là quen biết, chỉ là, tôi nhớ được cô là vợ chưa cưới của Dương Vanh, mà cũng lâu rồi, nên chắc tôi nhớ nhầm ."

"Cô..." Tần Vân nghẹn lời, sắc mặt trắng bệch, không có người nói thì sẽ không ai để ý, Liễu Y này là khắc tinh của mình mà, ngay sau đó cười, lập tức cũng không nể mặt: "Tôi nhớ cô là bạn gái trước của Dương Vanh đó thôi."

Liễu Y gật đầu: "Đúng là như thế, chỉ là, Dương Vanh vẫn bị cô cướp đi mà."

Liễu Y căn bản không phải là người theo lẽ thường xuất chiêu, hơn nữa những thứ này cũng không phải là không thể nói, dù sao Tuần Tu cũng không phải là bạn trai cô, thì cô sợ gì chứ.

Vừa nói ra, ba người im lặng chờ đợi, Tuần Tu cúi đầu, ánh mắt thoáng qua nụ cười, mà Đường Lễ nhìn chằm chằm Liễu Y, cô ta thật không có đầu óc,cái này mà cũng có thể nói, chỉ có Tần Vân tức giận toàn thân phát run, mặc dù là sự thật, nhưng Liễu Y này thực có can đảm nói sao.

Đường Lễ liếc, nhàn nhạt nhìn Liễu Y: "Tuần thiếu cần phải dạy dỗ lại, lời như thế, không phải ở đâu cũng có thể nói."

"Cô ấy nhanh mồm nhanh miệng, cũng ưu điểm đó chứ." Tuần Tu thản nhiên nói, không để ý tới lời nói của Đường Lễ .

Mà lúc này, có một nhóm người đi tới, dẫn đầu là đại thiếu Lý gia.

Lí Mặc Phong liếc động tĩnh bên này, chào hỏi Đường Lễ, rồi nói, "Thế nào, không có quấy rầy mọi người nói chuyện chứ?"

Vừa dứt lời, Đường Lễ đẩy gọng kiếng, cười nói: "Không có đâu, mới vừa nói chuyện xong."

Tần Vân bước chân không động, hung ác nhìn chằm chằm Liễu Y, còn Đường lễ hừ một tiếng, cảnh cáo liếc nhìn Tần Vân, hai người xoay người rời đi.

Lí Mặc phong liếc nhìn đường lễ bóng dáng của, trong bụng trầm tư, ngay sau đó đi tới Tuần cạo mặt trước, nhỏ giọng một câu, "Rất lâu không có thấy, thế nào nán trong này rồi."

Tuần Tu gật đầu: "Nơi này an tĩnh lại rồi."

Lí Mặc Phong liếc nhìn: "Ba tôi vừa nhắc tới cậu, nếu không, có thể cùng đi."

Rồi phất phất tay, nói với một người sau lưng: "Không thấy Tuần thiếu thế sao, còn không biết giúp đỡ."

Mặt Tuần Tu không thay đổi, lắc đầu, lôi kéo tay Liễu Y chẳng thèm để ý: "Cảm ơn ý tốt Lý thiếu rồi."

Lí Mặc Phong nhìn sang, ánh mắt sáng lên, nhìn chằm chằm này mười ngón tay đan xen: "Tuần thiếu có mỹ nữ làm bạn sao, vậy thì không cần hỗ trợ, vị này là."

"Lời nói của Lý thiếu thật là, bên cạnh anh cũng không tồi." Tuần Tu lãng sang chuyện khác.

Lí Mặc Phong liếc nhìn bạn gái, khóe miệng khẽ cười: "Tuần thiếu khiêm tốn quá rồi."

Liễu quần áo nhức đầu nhìn trường hợp này, này cong cong quẹo quẹo , thật phí trí nhớ, không nhìn những người khác, đứng lên xoay người, đi tới Tuần tu thân hậu, giúp đỡ Tuần tu điều chỉnh một chút dựa lưng, ngẩng đầu một câu, "Đi thôi."

Lập tức trầm tĩnh lại, khóe miệng Tuần Tu cong lên, gật đầu, nói với Lí Mặc Phong: "Đi chào hỏi bác Lý đã."

Ánh mắt Lí Mặc Phong tìm tòi nghiên cứu, chưa từng thấy qua phụ nữ mà không có mắt như vậy, nhưng mà, thấy Tuần Tu đồng ý, cũng không nói gì thêm, gật đầu, xoay người dẫn đường.

Liễu Y đẩy xe lăn, nhỏ giọng nói bên tai Tuần Tu: "Tôi với quản lý Hà chỉ thỏa thuận làm trong 3 tiếng, anh cứ mà tính đi."

Tuần Tu sững sờ, rồi gật đầu: "Yên tâm, sẽ không quá giờ đâu."

Liễu Y hài lòng đứng thẳng đứng dậy, đẩy xe lăn đi, mắt mắt liếc mấy ánh mắt nhìn sang cách đó không xa, tim nhảy lên, tại sao Tần Văn theo dõi cô chứ, chờ xem, sớm muộn gì cũng sẽ ..., không cần vội.

Lý Trưởng đang dẫn vợ với con gái tiếp khách, chỉ thấy bên kia có một nhóm người đi tới, liếc nhìn, lời nói lập tức dừng lại, vẫn thật không nghĩ tới, Tuần Tu sẽ xuất hiện, liếc nhìn Tuần Tu ngồi xe lăn, trong lòng phức tạp.

Lý Trưởng mắt liếc con gái xinh đẹp bên cạnh, thở dài một tiếng, nếu như Tuần gia không có ra sự kiện kia, có lẽ con gái nhà mình đã sớm thành đôi Tuần Tu rồi, thật có chút chuyện, nói không rõ ràng, năm đó Tuần gia bị tai nạn, mình lại muốn mưu cầu cái khác, mặc dù nói chuyện này không nói, nhưng mình cũng nên vì người nhà mà suy nghĩ.

Lý Trưởng chào hỏi khách, rồi dẫn vợ với con gái nghênh đón.

"Tuần Tu đó sao." Lý Trưởng tiến lên, gật đầu, nói với Tuần Tu.

"Bác Lý, đã lâu không gặp." Giọng nói Tuần Tu bình tĩnh, lên tiếng chào, rồi gật đầu với Lý Trưởng.

"Cháu có thể đến, bác đây rất vui, đây là Thiến Thiến, các con chắc cũng đã lâu không gặp mặt. " Lý Trưởng lôi kéo con gái giới thiệu.

Mà Lý Thiến nhàn nhạt hừ một tiếng, tùy ý gật đầu, đưa tay vén vén tóc, xoay người nói với cha Lý: "Cha, bạn con đang chờ, con đi trước."

Lý Trưởng sững sờ, phức tạp liếc nhìn con gái, rồi gật đầu, nhìn con gái vội vàng xoay người đi, lúng túng liếc nhìn Tuần Tu: "Con bé này càng lớn tính khí càng thất thường."

Tuần Tu nhếch miệng lên, chợt nói: "Cháu đi đến đây, muốn xem bác Lý, rất lâu không ra ngoài đi lại, bộ dạng này của cháu, cũng không dễ dàng."

“Ngươi có thể , ta rất vui vẻ a, nhớ năm đó, ” lý trưởng Chính Cương mở đầu.

Bên kia Lí Mặc Phong nhỏ giọng khụ, xen ngang: “Cha, nếu không tìm một chỗ cha và Tuần thiếu có thể hàn huyê, người ở đây quá nhiều.”

“Đúng rồi, đi thư phòng đi.” Lý Trưởng liếc nhìn Tuần tu.

Tuần Tu gật đầu, thầm nghĩ Lý Trưởng chắc có mục đích, hiện tại làm tiệc này, chắc chắn không phải lý do là Lý Thiến mới đi nước ngoài về.

Bên trong thư phòng, Lý Trưởng đuổi con trai đi ra ngoài, mắt nhìn Liễu Y đúng sau Tuần Tu, có vẻ như là đã hiểu.

Tuần Tu nhàn nhạt nói: “Không có việc gì sao, bác Lý, hai chúng ta.”

Lý Trưởng ngồi trên ghế sa lon, nhìn Tuần Tu đối diện sắc mặt bình tĩnh, cảm thán.

“Bác cũng chỉ muốn gặp cháu thôi, thật là nhiều năm rồi.” Lý Trưởng mở miệng, nhớ lại năm đó.

Tuần Tu lúc chợt cười: “Bác Lý à, trước kia đã sớm đã qua.”

“Đừng nói như vậy, là bá không đúng, năm đó Tề gia càng ngày càng lộ vẻ, báccũng chẳng còn cách nào khác.” Lý Trưởng đang nói.

Tuần Tu dựa người ra sau: “Vâng.”

Lý Trưởng lúng túng, ngay sau đó cúi đầu cười: “Cháu cũng biết, do thời do mệnh, Tề gia mấy năm nay thế lực cũng thu nhỏ lại, bác không cần bận tâm quá nhiều.”

Hai người thử dò xét lẫn nhau, Liễu Y ngồi kế bên Tuần Tu, vô cùng buồn ngủ, nghe hai người giống như ôn chuyện, cô nhìn ra có chỗ không bình thường.

Sắc mặt Tuần Tu bình tĩnh, nếu đã biết mục đích, cũng không cần thiết sống ở đây nữa, nâng nâng tay, rồi nói: “Cháu nên đi rồi, cũng không còn sớm.”

Liễu Y vừa nghe xong, tỉnh táo lại, cúi đầu xem đồng hồ, vội vàng ngồi thẳng thân thể.

Lý Trưởng ân cần hỏi han: “Thật chẳng lẽ cứ như vậy cả đời, bác sẽ giúp cháu xem sao, không chừng có thể trị hết.”

“Không có việc gì, đã thành thói quen, cám ơn ý tốt của bác.” Tuần Tu thản nhiên cự tuyệt.

“Haizz, nếu như không có chuyện kia, cháu và Thiến Thiến…” Lý Trưởng phiền muộn nói.

Tuần Tu cúi đầu, mắt thoáng qua giễu cợt, đưa tay nắm tay Liễu Y, giữ trong lòng bàn tay: “Chuyện trước kia, cháu đã quên, hiện tại cũng rất tốt.”

Lý Trưởng nhìn Liễu Y ngồi kế bên Tuần Tu, khẽ cười: “Cũng tốt, cũng tốt, cháu có thể như vậy, không hổ là người Tuần gia, cô gái này.”

Tuần Tu không nói, khóe miệng cong lên, trong lòng đã sớm biết, nếu như có thêm hành động quá khích, Liễu Y không biết sẽ làm thêm chuyện gì nữa, phải biết chỗ dừng thôi.

Lý Trưởng nhìn nhìn biết Tuần Tu không muốn nói, lập tức sáng tỏ, khoát tay áo: “Cháu thấy tốt là được, vậy bác không giữ cháu lại nữa, cháu bây giờ cũng không dễ dàng, về sớm rồi nghỉ ngơi đi.”

Tuần Tu thấy Lý Trưởng đã tiễn khách, ngước mắt nhìn Liễu Y, tựa vào xe lăn, nửa híp mắt.

Hai người vừa ra khỏi cửa chính, Hải Phong tiến lên đón, nhìn thiếu gia vẫn an toàn, trong lòng thả lỏng, rồi đi theo tới bãi đậu xe, vị Phấn Kiểm Ca kia lại xông ra, ngăn cản đường đi.

“Sao đi sớm thế.” Phấn Kiểm ca châm chọc nói.

Tuần Tu híp mắt nhìn sang, liếc nhìn Hải Phong.

Hải Phong tiến lên một bước: “Tránh ra.”

Phấn Kiểm Ca lui về phía sau một bước, sau đó lại ưỡn ngực: "Tuần tu, cậu cũng có ngày hôm nay."

Tuần Tu trầm mặc không nói, mà Liễu Y nhìn đồng hồ, sắp tới giờ, nên không có chú ý gì, trực tiếp đẩy xe lăn ra ngoài.

Phấn Kiểm Ca bị bơ, kéo lại tay vịn xe lăn: "Thế nào, không nói gì đã muốn chạy, trước kia Tuần đại thiếu uy phong, chỉ một ngón tay, cũng làm người ta chịu không nổi, hiện tại làm sao lại chỉ biết chạy."

Liễu Y đã sớm không còn kiên nhẫn, hắn ta sao cứ dây dưa mãi thế, rốt cuộc muốn làm gì.

Cúi đầu mắt liếc cái tay trên xe lăn, lập tức đưa tay cầm cánh tay đó, lôi kéo, chân đá một cái, rồi nghe bộp bộp, vị Phấn Kiểm Ca đang đắc chí vô cùng thì đã nằm trên mặt đất, co rút thành một cục.

Liễu Y hừ một tiếng, nhìn Hải Phong: "Có thế này mà cũng giải quyết được, trông khá mà không dùng được, đi thôi."

Hải Phong oan ức muốn chết, anh không muốn gây chuyện cho thiếu gia nhà mình, mới không động thủ, mà còn bé này lại dám đánh thẳng, cúi đầu liếc cơ ngực phình ra, vừa nhìn cánh tay nhỏ nhắn của Liễu Y, vội vàng đuổi theo, chân không cẩn thận cánh tay của người nào đó trên mặt đất, chỉ nghe răng rắc, làm cho người ta kinh ngạc.

Tuần Tu cúi đầu, khóe miệng nở nụ cười, Liễu Y này không ra tay thì thôi, mà nếu đã ra tay thì không ai biết trước được gì, rồi lắc đầu một cái, chắc hồi đó mình đắc tội hắn ta, nhưng mà, có thể nhìn ra mặt khác của Liễu Y, cũng đáng đó chứ.

Tuần Tu dựa vào sau xe lăn, ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhớ tới lúc Liễu Y đánh Dương Vanh dưới ga ra, có lẽ có thể sống tự do như Liễu Y, thì cuộc sống mới có thể thoải mái được.

38. Chương 38

Editor: ngocminh2206

Xe chạy băng băng trên đường, mà không khí bên trong xe vô cùng quỷ dị.

Tài xế lái xe hối hận vì đã ở trong tình huống này, mặt nghiêm túc nhìn thẳng phía trước, gáo thét trong yên lặng, coi như mình chưa nghe được gì hết.

Hải Phong ngồi kế bên tài xe, mặt thì lúc đen lúc đỏ, lúc thì lại trắng bệch, dỏng lỗ tai lên, khóe miệng giật giật, con bé kia đang nói thiếu gia nhà mình ư, hình như có gì đó không bình thường, không thể tin được.

Lúc này hai người ngồi đằng sau, một người thì cầm điện thoại di động thượng lượng giá cả, nghiêm túc trả giá, còn một người bên cạnh thì ánh mắt bình tĩnh, nếu như bỏ qua đôi tai hơi đỏ ửng, thì tương đối bình thường.

"Quản lý Hà à, anh không nói qua với tôi cần phải hy sinh nhan sắc, bàn tay nhỏ bé của tôi còn bị sờ soạng cả tiếng đồng hồ, tôi thấy giá tiền này không cao lắm, phí tổn thất danh dự thì cũng không cần, anh xem tính thế nào đi." Liễu Y nhỏ giọng, hết sức cố lấy lấy lại tổn thất của cô, nên không quan tâm cảm giác của người nào đó ngồi kế bên.

"Nếu như anh muốn xác nhận, thì anh ta đang ngồi kế bên tôi đây này." Liễu Y cảm thấy có gì không bình thường, nghiêng đầu liếc Tuần Tu đang trầm mặc, nghe người bên kia từ chối cô, hừ một tiếng: "Quản lý Hà à, một là một, hai là hai, anh để tôi thiệt thòi quá nhiều rồi, vậy sau này cũng đừng giao dịch nữa."

"Không được, đừngc ó mà trả giá, nhanh đem tiền gửi vô tài khoản cho tôi." Liễu Y nghe được người bên kia miễn cưỡng đồng ý, lập tức dẹp bỏ gánh nặng trong lòng, cũng may không thiệt thòi quá nhiều, cuối cùng còn có thêm tiền, gật đầu: "Được rồi, cứ vậy đi, tôi cúp máy đây."

Tuần Tu ngồi kế bên sắc mặt tối tăm, nhìn Liễu Y cất điện thoại vào túi xách, chợt nói: "Tiền của tôi sao cô không thèm lấy vậy hả?"

Liễu Y dừng tay lại, nghiêng đầu nhìn sang, thầm than, bởi vì lấy tiền của anh không an toàn chút nào, nhưng ngoài miệng lại chính trực nói: " Quản lý Hà là chủ, anh là đối tượng làm công việc, cái nào ra cái

đó, à mà, thuận đường thì đưa tôi đến chung cư Văn Hưng đi, trễ thế này không có xe buýt, thuê xe thì quá mắc."

Tuần Tu mặt đen thêm vài phần, ánh mắt phức tạp, ra hiệu cho tài xế, mở miệng nói với Liễu Y: "Hôm nay cảm ơn cô."

Liễu Y nghe thấy, rồi khoát tay: " Trong phạm vi công việc, không cần cảm ơn đâu."

Tuần Tu đã tiếp xúc Liễu Y mấy lần, nhưng càng tiếp xúc, lại càng khó dời ánh, giống như cô và anh không phải người chung một thế giới, giá trị quan(*), nhân sinh quan (**), đối với con người, có thứ khoảng cách không thể giải được, bất luận là Hà Dương, hay là anh, Liễu Y cô đều không sợ, cứ tùy ý làm, thẳng thắn, tính cách thế này, khiến Tuần Tu không thể nào không để ý.

(*) giá trị quan: là việc phán đoán xem việc gì là quan trọng, việc gì là không quan trọng, bằng cách đưa vào những thứ tự ưu tiên, trọng số khi đánh giá nó, cũng có thể hiểu nôm na nó giống như phong cách sống, quan điểm.

(**) nhân sinh quan: nhân sinh quan là sự xem sét, suy nghĩ về sự sống của con người, hoặc nói văn vẻ hơn, nhân sinh quan là quan niệm của chúng ta về những định luật diễn hóa trong đời sống nhân loại và sự sống của con người.

"Cô và Tần Văn..." Tuần Tu hỏi bâng quơ.

Liễu Y xoay qua nhìn, rồi mím môi, chớp mắt hai cái: "Hả?"

Tuần Tu vừa ngeh đã hiểu ngay, khóe miệng cong lên, dựa người ra sau: "Quy tắc cũ, tôi biết rõ mà, nói đi."

Mắt Liễu Y lóe sáng lên, cô chưa mở miệng, vị này ngược lại còn nói trước, có loại tiền nên cầm, có loại tiền thì không nên cầm, Liễu Y hiểu rất rõ, rồi suy nghĩ một lát, thẳng thắn nói: "Thật ra thì cũng không có gì, tin đồn lúc trước, chắc anh cũng biết, nói tóm lại, thì tình yêu đồng tính chứ sao."

"Còn cô với Dương Vanh." Tuần Tu không tự chủ hỏi, rồi lập tức hối hận, ánh mắt cứng ngắc, tay từ từ nắm chặt.

Liễu Y không phát hiện người kế bên không bình thường, dù sao chuyện của chủ thân thể này cũng là chuyện của cô, không có gì không thể nói, rồi thuận miệng nói: " chuyện đã qua, trước kia ở trường học quen biết Dương Vanh, sau đó yêu đương, rồi sau khi ký hợp đồng với Tân Thần, hắn bắt đầu thay đổi tâm tính, nếu như lúc hắn nói chia tay với tôi, thì cũng chẳng sao, nhưng là, thế nhưng hắn lại âm thâm lui tới với Tần Văn, đợi đến lúc người khác biết Tần Văn mới là bạn gái hắn, tôi mới biết, khi đó, không có đầu óc, làm nhiều việc ngu ngốc, cũng may sau này tỉnh táo lại."

"Hắn bây giờ đã chia tay với Tần Vân, vậy cô với hắn." Tuần Tu thử hỏi, ánh mắt lộ ra lo lắng.

Liễu Y lắc đầu: "Đã sớm đã qua, tôi là tôi, hắn là hắn."

Tuần Tu ngẩn ra: "Cô không cảm thấy, hồi nãy chỉnh Tần Vân, cô nói quá thẳng thắn sao."

Liễu Y nháy mắt hai cái: "Trước kia cô ta là diễn viên hạng A trong công ty, tôi không quan tâm, bây giờ cô ta rớt đài, tôi lại càng không thèm để ý, nói cho cùng, cây ngay không sợ chết đứng, hơn nữa, tôi còn có công việc khác để sống tạm, công việc diễn viên này, có là làm, không có cũng không sao, tôi chỉ cảm thấy có lỗi vì chị Tiền đã kì vọng vào tôi."

Tuần Tu nghe xong, tay từ từ thả lỏng, cúi đầu nhìn hai chân của mình, anh mắt lúc sáng lúc tối, chợt cười, có lẽ đây chính là nguyên nhân Liễu Y có thể sống tự do, làm bằng cái tâm, sống cuộc sống thực sự.

Tuần Tu nghiêng đầu nhìn Liễu Y, đôi mắt chợt sáng ngời dưới ánh đèn mờ mờ trong xe, trong lòng hiện lên loại khống chế cảm xúc không cách nào.

"Tần Văn cô có thể không quan tâm, nhưng có vài người, cô phải để ý đó." Tuần Tu thản nhiên nói, không biết là quan tâm hay là thử dò xét.

Liễu Y nghiêm túc nhìn sang, thấy rõ sự tăm tối trong ánh mắt của Tuần Tu: "Haizz, tôi biết anh là đang nói vị Đường thiếu kia chứ gì."

Tuần Tu không nghĩ tới Liễu Y phản ứng nhanh như vậy, anh có thể thấy được Liễu Y biết rất rõ cái gì nên biết, nhưng lại không thèm đi nịnh hót: "Đúng là như thế."

Liễu Y gật đầu, lẳng lặng nhìn Tuần Tu, hồi lâu, nặn ra một câu: "Anh đang lo lắng cho tôi sao?"

Tai Tuần Tu đỏ lên, quay đầu nhìn ra cửa sổ: "Tôi chỉ nhắc nhở cô thôi."

Liễu Y ồ lên, không tiếp tục tò mò nữa, thầm nghĩ, Đường Lễ cũng được, Tần Văn cũng được, đừng đụng tới mình là được, nếu không, rốt cuộc sẽ như thế nào, còn chưa biết được đâu.

Trong lúc hai người nói chuyện, xe từ từ ngừng lại.

Liễu Y nhìn ngoài cửa xe, thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc nhiệm vụ hoàn thành rồi, qua người nhìn Tuần Tu: "Đến nơi rồi, tổng cộng 1000, cám ơn anh đã đưa tôi về."

Tuần Tu nghe xong, tằng hắng một cái, ra hiệu cho Hải Phong, chỉ thấy Hải Phong đầu đổ mồ hôi cúi đầu móc túi, rồi mới nhớ ra, nói: "Liễu Y à, hôm nay ra ngoài tôi không mang theo tiền mặt."

Liễu Y nghe thấy, ánh mắt rối rắm, mắt liếc Tuần Tu, trong lòng tính toán, người như vậy, chắc không quịt nợ đâu, suy nghĩ xong, gật đầu: "Được rồi, lần sau nhớ đưa cho tôi, tính thêm tiền lãi."

Liễu Y bước xuống xe, đóng cửa xe lại, cả người thả lỏng, rồi vẫy tay, mới xoay người rời đi.

Tuần Tu nhìn theo bóng dáng Liễu Y đang từ từ biến mất, dựa người ra sau, ra hiệu với tài xe, xe bắt đầu chạy, ngón tay sờ qua chỗ ngồi mang theo hơi thở của Liễu Y, nửa híp mắt.

Về đến nhà, bên trong thư phòng, Tuần Tu nói điệnt hoại xong, từ từ cúp máy, vẻ mặt tối tăm nhìn bầu trời đen như mực, giống như lòng đầy trĩu nặng của anh.

Chỉ không bao nữa, Tề gia, Đường gia, chỉ chờ xác định xong, cái gì nên trả phải trả, muốn trốn cũng trốn không thoát.

Mấy ngày sau đó, Liễu Y coi lại sổ sách, nhìn tài khoản càng lúc càng nhiều tiền, tâm tình bắt đầu vui vẻ, mỗi lần đi làm, thấy Hà Dương nhìn cô chằm chằm, nhưng cũng không ảnh hướng tới tâm trạng vui vẻ của Liễu Y.

Hà Dương vừa thấy Liễu Y, lập tức nghĩ tới lời nói kinh khủng hôm trước, mtay nhỏ bé bị sờ soạng cả tiếng đồng hồ, thỉnh thoảng Hà Dương lại nhớ lại, cũng không dám hỏi Tuần thiếu, mà mỗi lần nhìn thấy Liễu Y, rất muốn tìm ra được cái gì đó.

Liễu Y không suy nghĩ nhiều như vậy, nên cứ theo bình thường đi làm rồi tan việc, mà ngày nghỉ, thì Tiền Văn Phương thông báo quảng cáo chuẩn bị quay.

Liễu Y với Hiểu Mẫn ngồi trong xe Tiền Văn Phương, cúi đầu kịch bản quảng cáo, sắc mặt vặn vẹo, cảm thấy vô cùng nghi ngờ.

"Chị Tiền, đây thật sự là quảng cáo tả giấy cho cái công ty Vĩnh Cường gì đó sao." Liễu Y liếc Tiền Văn Phương đang lái xe, hỏi liên tục.

Mặt Tiền Văn phương cũng hơi vặn vẹo, nhưng đã sớm ký hợp đồng, hiện tại đổi ý cũng được, haizz, bút sa gà chết mà.

Rồi thở dài, nói: "Đúng thế, Liễu Y, chúng ta nếu muốn thỏa mãn nhu cầu của khách hàng, thì đừng suy nghĩ quá nhiều, biết không, chị cảm thấy mấy quảng cáo nhỏ kia mà nói, cái này có thể xem là tốt lắm rồi."

Liễu Y nghẹn lời, tốt sao, chắc chắn là mình sẽ nổi tiếng vô cùng, Liễu Y bây giờ cũng có thể đoán sau khi quảng cáo phát sao, mặt của cô chắc ai cũng biết.

"Chị Tiền à, nhất định phải theo như kịch bản này mà quay sao." Liễu Y hỏi.

"Hy sinh vì nghệ thuật đi, mặc dù cái này cách nghệ thuật còn hơi xa, nhưng mà, tích tiểu thành đại, Liễu Y, chị tin tưởng em." Tiền Văn Phương nghiêm túc nói ra cái lý luận không thực tế của mình.

Liễu Y gật đầu, cũng được, có người tìm cô quay quảng cáo, thì cũng xem như trời sập rồi, hình tượng hay không có hình tượng, Liễu Y đã sớm không cần: "Em biết rồi, chị Tiền."

Vừa đến chỗ quay, Tiền Văn Phương dẫn Liễu Y đi chào hỏi đạo diễn, giới thiệu một xong, rồi bắt đầu chuẩn bị.

Liễu Y cam chịu số phận, thay xong trang phục, cô e ngại đi soi gương, tóc dài phất phới, trang phục màu trắng giống tiên nữ, cộng thêm cái mặt vô cảm, làm cho người ta cảm thấy càng thêm lạnh lùng, thật là giống như mấy hiệp nữ trong phim kiếm hiệp.

Liễu Y kéo váy dài lên, một tay cầm cây kiếm, từng bước một đi tới chỗ quay.

Đôi mắt ti hí của vị đạo diễn Đại Hồ Tử kia nhìn sang, thấy ly bước ra, hai mắt sáng lên, đánh giá từ trên xuống dưới, hài lòng gật đầu,: "Không tệ, không tệ, thật giống như trong tưởng tượng của tôi."

Liễu Y im lặng nhìn đạo diễn trước mặt đang hưng phấn cực độ, vội vàng nói: "Đạo diễn à, bắt đầu đi ạ."

Đạo diễn Đại Hồ Tử nghe xong, lúc này hô hấp bình thường trở lại, dặn dò Liễu Y tỉ mỉ, rồi để ấy nhân vật phụ với Liễu Y diễn thử, tập đi tập lại mấy động tác độ khó cao, cho đến khi Liễu Y thấy không thành vấn đề, mới chính thức quay.

Tvo với Hiểu Mẫn nhìn Liễu Y chuẩn bị quay, nhỏ giọng thầm nói, trong lòng Tiền Văn Phương rất vui mừng, nhìn Liễu Y từng bước từng bước đi lên, từ từ trưởng thành, đó cũng là loại cảm giác gặt hái được thành quả.

39. Chương 39

Editor: ngocminh2206

Sau khi nghe tiếng bắt đầu, mọi người nhanh chóng vào vị trí, đạo diễn Đại Hồ Tử hưng phấn nhìn vào ống kính, còn Liễu Y đang ngồi trong xe ngựa đang lo lắng vô cùng.

Mặc dù lần này là quay quảng cáo, không phải quay phim, cô chưa từng thử bao giờ, hơn nữa, đây chính là lần đầu tiên Liễu Y diễn vai chính, đương nhiên phải làm cho nghiêm túc, chỉ là, Liễu Y nghĩ tới nội dung trong kịch bản, thấy hơi buồn bực, cô cảm giác được biên kịch này mạnh mẽ tới mức độ nào.

Người quay phim tập trung cầm máy, ở cuối con đường, một chiếc xe ngựa từ từ đi tới, vang lên tiến lộc cộc lộc cộc, xe đừng trước cửa thành lũy, gió thổi qua, rèm bay lên, lộ ra một thiếu nữ thoắt ẩn thoắt hiện.

Liễu Y hơi ngẩng đầu, thở một hơi thật dài, từ từ đưa tay vén rèm lên, rồi từ từ bước ra ngoài, gió thổi làm lá cây đung đưa, chỉ chốc lát, Liễu Y đã đứng kế bên xe ngựa.

Căn cứ theo kịch bản, Liễu Y xoay người từ trong xe lấy ra một cái túi, trong túi bỗng một đứa trẻ sơ sinh xuất hiện, tay còn lại cầm cây kiếm lên, từ từ đi tới trước mặt người đánh xe.

Liễu Y mới vừa giơ tay lên, chỉ thấy xe ngựa quay đầu thật nhanh, phu người đánh xe giống như trút được gánh nặng, không thèm lấy tiền đi xe trong tay Liễu Y, ra sức chạy trốn, giống như có ai đang đuổi theo sau lưng.

Liễu Y liếc chiếc xe chạy như bay theo kịch bản, mặt tỉnh bơ ôm cái túi, từng bước từng bước đi vào bên trong thành lũy, cảm giác như không nahnh không chậm, lại giống như bóng ma, thoáng cái đã không thấy đâu, mọi người nhanh chóng tản ra, không dám thở mạnh, lo lắng quan sát.

Liễu Y có đủ khí chất, áo trắng bồng bềnh, cả người toát ra hơi thở lạnh lùng, đúng là hình tượng nữ hiệp tiêu chuẩn, nhưng sau đó nghe được tiếng "bẹp", khí chất của Liễu Y không thể bắt bẻ được, còn chân thì đạp lên váy dài, nên bị ngã xuống đất.

Xung quanh im lặng, rồi cả trường quay ai cũng cười nghiên ngả, còn diễn viên quần chúng cúi đầu cười trộm, Tiền Văn Phương che mặt, mắt liếc Liễu Y đang nằm trên đất, mà đạo diễn Đại Hồ Tử nhanh chóng đứng lên: "Hồi nãy vẫn bình thường mà, chuyện gì xảy ra vậy hả Liễu Y."

Liễu Y không nói gì liếc cái váy dài quá mức, hồi nãy cô đang tập trung diễn, nên không chú ý dưới chân, rồi ngeh thấy tiếng của đạo diễn Đại Hồ Tử, mau chóng phủi môn đứng lên.

"Liễu Y, cô bao nhiêu tuổi rồi hả, đi cũng không vững là sao." Đại Hồ Tử thật bực mình, làm sao lại xảy ra chuyện vậy chứ, cảnh tượng hồi nãy rất đẹp cơ mà.

Liễu Y cúi người nhặt túi xách trên mặt đất lên, thầm nghĩ, may mắn đây là em bé giả, nếu không chắc bị cô đè chết luôn rồi, quay đầu liếc nhìn đạo diễn đang tức giận , đưa tay kéo cái vày dài lên: "Đạo diễn, mới vừa rồi đạp vào váy."

Đại Hồ Tử nhìn sang, lập tức quay đầu nói với người chuẩn bị trang phục: "Trang phục này sao lại thế chứ, sửa lại nhanh lên dùm tôi đi."

Đợi đến lúc Liễu Y trở ra, váy ngắn đi một khúc, còn đạo diễn dặn dò lần nữa, ra hiệu cho trợ lý, mới chầm chậm ngồi xuống, trước khi bắt đầu lại nói một câu: "Nhìn đường đi dùm, đừng có mà té nữa."

Tiếng bắt đầu vang lên lần nữa, Liễu Y chuẩn bị sẵn sàng, ưỡn ngực, một tay ôm cái túi, một tay cầm kiếm, đi vào bên trong thành lũy, chậm mà nhanh, chỉ thấy xung quanh ov6 cùng yên tĩnh, chợt xuất hiện mấy người áo đen, Liễu Y cảnh giác ôm chặt cái túi trong ngực, tản khí như có như không.

Cảnh sau phải đánh nhau, chuyện này thì Liễu Y rành nhất, một tay giờ cây kiếm lên, một tay ôm cái túi, một mình đánh bọn họ cho thê thảm, càng đánh càng ác liệt, mấy người áo đen cảm thấy rối loạn, trong lòng thầm nhũ vị diễn viên này sao mà đánh như thật vậy chứ, nên ra sức chạy trối chết.

Liễu Y lúc này trong tay cầm hung khí nên tập trung tinh thần đuổi giết, không thèm để ý tới cái gì cả, cái túi trong tay không buộc chặc nên "bịch", em bé giả rớt xuống, xung quanh sững sờ.

Liễu Y nghe tiếng hô ngừng, lúc này mới dừng động tác lại, nghi ngờ liếc qua, cái trán hiện lên đầy vạch đen.

Đại Hồ Tử lắc đầu, khoát tay, đi tới trước mặt Liễu Y: "Cô đánh rất tốt, động tác rất đẹp, vô cùng chuyên nghiệp, chỉ là, cô đánh quá mạnh, xin cô đó, khống chế lại đi, tôi đây là đang quay quảng cáo, không phải thật đâu."

Liễu Y lúng túng cúi đầu, mắt liếc em nằm trên đất, vội vàng gật đầu: "Lần sau sẽ không như vậy nữa, đạo diễn."

Mấy người áo đen đã sớm tránh qua một bên run bất bật, thầm nghĩ, cái gì mà truy sát l y chứ, quả thực là Liễu Y truy sát bọn họ mới đúng.

Đạo diễn Đại Hồ Tử nghiêm túc dặn dò lại lần nữa, cố gắng làm kịp tiến độ, chỉ là, thấy Liễu Y đánh như thế, đạo diễn giật mình, nhân vật này rất thích hợp với Liễu Y, quảng cáo này mà phát sóng , hiệu ứng chắc chắn sẽ vô cùng tuyệt vời.

Mặt Liễu Y như đưa đám cọ chân, thở dài một, tổng kết lại kinh nghiệm thất bại, cuối cùng, là cô quá độc ác, thật ra thì cô cũng không nghĩ tới, chỉ cần cầm vũ khí, cô không thể khống chế được, quá tam ba bận, lần này, vì tiền, phải cố gắng mới được.

Lần thứ ba chính thức quay, trước mắtt tương đối thuận lợi, còn lúc đánh nhau, Liễu Y cũng khống chế, ôm cái túi, một tay vung kiếm, tỉnh táo nhìn người áo đen đang đi tới, động tác chậm lại.

Căn cứ vào động tác đã tính toán tốt, vừa đánh nhau, vừa khống chế sức mạnh, dựa theo kịch bản, chợt có cây kiếm xẹt qua, Liễu Y thuận thế giơ cái túi trong ngực ra cản, chỉ thấy vũ khí của đối phương gãy làm đôi, Liễu Y nhân cơ hội diệt hết bọn họ.

Liễu Y từ từ đứng thẳng dậy, bỏ kiếm xuống, trong lòng thoải mái, hồi trước đóng phim thật bực mình, lần này thật tốt, có thể diệt sạch.

Sau đó theo kịch bản, lập tức cúi đầu kiểm tra đứa bé trong ngực, thấy không sao, đưa tay lấy một miếng tả giấy từ trong cái túi, sau đó xoay người nhìn ống kính mặt vô cảm nói: " Tã giấy Vĩnh Cường, siêu khô thoáng, thấm hút tuyệt đối."

"Được rồi, tốt lắm." Đạo diễn Đại Hồ Tử nhảy bật lên, vội vàng tiến lên, vỗ vỗ vai Liễu Y: "Không tệ, hiệu ứng chắc chắc sẽ rất tốt, Liễu Y à, quảng cáo này này chắc chắn sẽ nổi tiếng cả nước."

Liễu Y tằng hắng, mắt liếc trong tã giấy tay, thầm than, thật ra thì bây giờ cũng có thể tưởng tượng ra, quảng cáo này sau khi phát sóng, sẽ như thế nào, chỉ là, cũng may, không cho cô lấy tả giấy để cản nhát kiếm kia, thật may mắn, không phải sao.

Liễu Y nhìn đạo diễn Đại Hồ Tử hưng phấn nói, cô nhanh chóng chuồn mất, vội vàng thay quần áo, kéo Tiền Văn Phương đi về.

Tiền Văn Phương lái xe, nhìn Liễu Y ngồi ở ghế sau cúi đầu trầm tư, buồn cười mà không dám cười, còn Hiểu Mẫn bên cạnh cúi đầu cười trộm.

Tiền Văn Phương cho là Liễu Y còn chưa bình tĩnh được, động viên nói: "Liễu Y, mặc dù cái quảng cáo này hơi mất hình tượng, nhưng kỹ năng diễn xuất của em rất tốt thật đó."

Liễu Y liếc mắt, nghi ngờ: "Em không sao, chị Tiền à, mặt em như thế mà có quảng cáo tìm đến thì cũng cơi như là mấn mấn rồi."

"Em có thể nghĩ như vậy là tốt rồi, đừng kiêu ngạo đừng nóng nảy, phải giữ vững đó." Tiền Văn Phương vui mừng nói.

Liễu Y gật đầu, muốn nói lại thôi, hồi lâu, nặn ra một câu: "Chị Tiền à, số tiền kia lúc nào thì có vậy?"

Tiền Văn Phương sững sờ, im lặng liếc Liễu Y sau lưng: "Em chẳng lẽ chỉ suy nghĩ việc này thôi hả, sẽ không thiếu em đâu , yên tâm đi."

Liễu Y lúc này mới thả lỏng dựa người ra sau, hài lòng sờ cằm, mấy thứ kia đều là mây bay, tiền tài mới là chân lý.

Mà lúc này, điện thoại Liễu Y vang lên.

Liễu Y mở túi xách, lấy điện thoại di động ra, số lạ, hơi nghi ngờ.

"Là tôi, Liễu Y."

Liễu Y không hiểu ra sao, nghe lời nói bên kia điện thoại, chợt nhớ lại, nhỏ giọng nói: "Dương Vanh."

"Liễu Y, tôi muốn cùng cô nói chuyện, không biết cô có thời gian hay không?"

Tiền Văn Phương nghe động tĩnh phía sau, dỏng lỗ tai lên, sắc mặt nghiêm túc.

Liễu Y thật sự không để ý tới Dương Vanh, mở miệng trực tiếp nói: "Tôi không có gì nói với anh, đừng quên chuyện dưới gara hôm trước, tôi không ngại đánh anh lần nữa."

Bên kia trầm tĩnh, ngay sau đó nhỏ giọng: "Liễu Y, tôi chỉ là muốn nói mấy câu với cô, cô trước kia không phải như thế."

Liễu Y hừ hừ, người còn có mặt mũi nói chuyện trước kia, nhưng mà bây giờ, Liễu Y chẳng có gì để ý nói, cúi đầu nhặt máy, tiện tay ném vào túi xách, dựa người ra sau.

"Dương Vanh lại tìm em sao." Tiền Văn Phương vội vàng hỏi.

Liễu Y nói:"Nói là muốn nói chuyện với em, em không đồng ý."

"Em cũng đừng mềm lòng, người như vậy, đã có một lần tức có lần thứ hai, hiện tại Tần Văn đá hắn, lại tìm tới em, em ở yên trong nhà cho chị, cũng đừng đi ra ngoài." Tiền Văn Phương lập tức dặn dò.

Liễu Y thở dài: "Yên tâm đi, em đã sớm nghĩ thông suốt."

"Vậy thì tốt, em đừng làm chuyện điên rồ, công ty hiện tại ngừng công việc của Dương Vanh, lúc trước, hắn vẫn dây dưa Tần Văn, chỉ là, không có kết quả gì, ai biết hắn tìm em vì cái gì, e, bây giờ dầu gì cũng coi như đã trở mình, phải chú ý đến hình ảnh, đặc biệt là Dương Vanh, bớt tiếp xúc thì tốt hơn, lỡ gặp phải chuyện nữa." Tiền Văn Phương nói.

Liễu Y nghiêm túc nghe, liếc nhìn sắc mặt Tiền Văn Phương, trong lòng ấm áp, ánh mắt chớp chớp:, "Vâng, hắn đã sớm không liên tới em rời, trong lòng em đã suy tính hết rồi."

Tiền Văn Phương nghe Liễu Y liên tục bảo đảm, mới thở phào nhẹ nhõm, lại xoay người dặn dò công việc cho Hiểu Mẫn.

Liễu Y nghe Tiền Văn Phương thao thao bất tuyệt, có thể cảm nhận được thứ tình cảm gọi là quan tâm, mặc kệ Tiền Văn Phương đối xử với cô hay với chủ của thân thể này, trong lòng Liễu Y âm thầm quyết định, mặc kệ như thế nào, sẽ chú ý vào việc làm việc diễn viên nhiều hơn, ít nhất không để cho Tiền Văn Phương thất vọng.

Trước chung cư Văn Hưng, Liễu Y tạm biệt Tiền Văn Phương với Hiểu Mẫn, xoay người đi vào nhà, mới bước ra thang máy, bước chân Liễu Y ngừng lại, theo thói quen xem xét, thế nhưng phát hiện trước cửa nhà có một người quen.

Liễu Y cọ cọ chân, nhớ tới cái gì đó, mắt sáng lên, chắc là đến trả nợ đây.

Tuần Tu ngồi xe lăn, mắt nhìn chằm chằm cái cửa, mặt tối tăm, sau đó chuyển động chiếc xe, ngẩng đầu , khóe miệng cong lên: "Về rồi sao."

Mặt Liễu Y , lời nói này sao giống lúc vợ về rồi chồng hỏi thăm chồng thế nhỉ, cái này không bình thường chút nào.

40. Chương 40

Editor: ngocminh2206

Liễu Y thấy Tuần Tu chỉ có một mình, lập tức xem xét xung quanh, thì phát hiện có hai người đang nấp trong bóng tối, âm thầm gật đầu, cũng bình thường mà, người như anh ta sao có thể ra ngoài một mình được chứ.

Liễu Y đi lên trước hai bước, mắt sáng lên: "Anh tới đây trả nợ sao, mà anh tự mình tới đây làm gì chứ, trực tiếp cho người đưa tới là được, nếu không thì tôi đi lấy cũng được, nhưng mà, anh làm sao lại biết tôi ở đây thế ."

Tay Tuần cứng đờ, cố gắng bình tĩnh lại, anh chỉ là đi ngang qua, nghe Hà Dương nói Liễu Y xin nghỉ phép, cũng không biết tại sao, thế nhưng đi ngang qua chung cư cô ở, rồi đứng đợi ở trước cửa căn hộ mấy tiếng đồng hồ, đến tận bây giờ, mà mới vừa gặp mặt, l y lại đi đòi nợ một cách thẳng thắn, khiến Tuần Tu hết nói nổi, quả nhiên làm cho người ta tức chết mà.

"Lần trước tôi đưa cô về nhà đó, nhớ không." Tuần Tu cố gắng kiềm chế, ánh mắt bình tĩnh.

Liễu Y cảnh giác liếc nhìn: "Không thể nào."

"Tôi đợi đến lúc cô mở đèn mới đi, nên mới có thể đoán ra." Tuần Tu căn bản là đã thuộc làu địa chỉ trong tài liệu, mà phải mắt nhắm mắt mở nói dối Liễu Y.

Liễu Y thả lỏng, việc này mà cũng có thể xảy ra sao, chỉ vì trả nợ, không đến nỗi như thế chứ, mắt liếc Tuần Tu một cái, dạo gần đây tiền dễ kiếm thật, rồi cô nhớ tới tiền trong ngân hàng sắp tăng lên, trong lòng vui vẻ, phất phất tay: "Vào nhà rồi hãy nói."

Liễu Y xoay người mở cửa, căn bản không nhìn thấy ánh mắt mong đợi Tuần Tu, chỉ chỉ bên trong nhà: "Vào đi."

Tuần Tu cúi đầu chuyển động xe lăn từ từ đi vào trong, thấy Liễu Y không thèm giúp đỡ, nhỏ giọng tằng hắng, một lần, hai lần, lần nữa rốt cuộc chỉ thấy Liễu Y đóng cửa lại, tự nhiên đi thẳng vào nhà.

Tuần Tu không ôm hy vọng gì tự mình làm hết, từ từ di chuyển xe lăn vào bên trong, nhìn xung quanh, căn phòng tuy nhỏ, nhưng sạch sẽ gọn gàng, mà nó lại sạch sẽ một cách quá đáng, cảm giác chủ nhân của nó lúc nào cũng dọn dẹp.

Những điều này thật ra là thói quen của Liễu Y từ thế giới bên kia, cô không có chỗ ở cố định, lúc nào cũng chuẩn bị để dọn đi, cho nên trong phòng sạch sẽ trống trải, nhưng trừ nhà bếp ra.

"Sao cô không hỏi tôi làm sao tới được đây?" Tuần Tu không biết làm sao Liễu Y lại cảm thấy đó là chuyện hiển nhiên, dù sao anh là người tàn phế, mặc dù chỉ là giả bộ, nhưng cô lại chẳng thèm hỏi thăm gì cả.

Liễu Y sững sờ, bỏ túi xuống, quay đầu nhìn Tuần Tu trong phòng khách, xoa xoa tóc, cười ha hả, nói: "À đúng rồi, tôi quên mất, anh tới đây bằng cách nào thế?"

Nghe xong, khiến Tuần Tu nhíu lông mày, cái này gọi là tự làm tự chịu, một lúc sau, mới nói: "Chỉ là thuận đường tới đây, bọn họ vẫn còn ở lầu dưới đấy."

Liễu Y liếc mắt, nghiêm túc điểm đầu, thật ra thì trong lòng không tin, lừa gạt người khác là tốt rồi, lại dám gạt cô, vậy hai người trốn dưới cầu thang là ai chứ, ngoài miệng nói, "A, vậy tôi yên tâm rồi." (mọi người nghĩ hai người đó là ai, họ chẳng tốt lành gì đâu nhé)

Liễu Y đi tới trước mặt Tuần Tu, ánh mắt rõ ràng, mà Tuần Tu không hiểu, cúi đầu nói: "Tôi đợi cô lâu rồi, không ngại rót cho tôi ly nước trà chứ?"

Liễu Y sững sờ, chẳng lẽ không phải là trực tiếp trả sạch khoản nợ, sau đó ra về ư, đây là sao chứ, nghi ngờ nhìn chằm chằm Tuần Tu.

Tuần Tu lặp lại, anh chưa từng thấy ánh mắt nhìn anh như vậy, nhìn thẳng Liễu Y, nhắc lại : "Tôi có thể uống ly nước không?"

"Có thể, đương nhiên là không thành vấn đề, một ly 100, được chứ." Liễu Y hồi hồn lại, thuận miệng nói, rồi xoay người đi vô nhà bếp: "Anh chờ chút."

Tuần Tu vỗ trán, biết là sẽ thế này mà, liếc nhìn bóng dáng Liễu Y chạy vô nhà bếp, rồi chuyển động xe lăn đi vô nhà bếp.

Vừa tới cửa nhà bếp, khóe miệng Tuần Tu giật giật, nghiêng đầu nhìn lại phòng khách, rồi nhìn nhà bếp lần nữa, ngẩng đầu nhìn trần nhà, cái này thật sự là nhà bếp sao, không phải là kho hàng, chỉ thấy hai bên nhà bếp, chất đầy bao gạo, còn có thêm một đống rau cải chất thành đồng, chính giữa là mấy cái tủ, có mấy cánh cửa mở ra, có thể thấy bên trong cũng có rất nhiều đồ dự trữ, còn nơi tương đối trống, thì có bếp gas với bồn rửa chén, còn lại thì nơi nơi đều chất đầy đồ ăn dự trữ, cái này cần ăn bao nhiêu lâu mới hết đây chứ.

Tuần Tu thầm than, nhưng càng muốn tìm hiểu về Liễu Y nhiều hơn.

Liễu Y rót trà ra, xoay người, gật đầu nói: "Nơi này quá nhỏ, hay là ra phòng khách."

Hai người đi ra phòng khách, Liễu Y cung kính đặt ly trà vào trong tay Tuần Tu, thuận miệng nói: "Trong nhà không có trà, chỉ có nước lọc, chấp nhận đi, giá tiền không thay đổi."

Tuần Tu thoáng nhìn, không so đo quá nhiều, gật đầu, tinh tế uống vào, ưu nhã mà khóe léo.

Liễu Y ngồi đối diện, ánh mắt nhìn chằm chằm ly nước dần dần ít đi, lộ ra chờ đợi.

Với ánh mắt như thế, có thể bình tĩnh tiếp tục uống nước cũng chỉ có Tuần thiếu mà thôi, nhưng chỉ cần nghĩ ly nước này, hết 100, không thể không khiến Tuần Tu hoài nghi Liễu Y thiếu tiền đến mức độ nào, nếu cẩn thận ngẫm kỹ lại, Tuần Tu lại cảm thấy mùi vị không tồi, dù sao tiền nào của nấy, mặc dù chỉ là nước, nhưng lại là ở nhà Liễu Y.

Tuần Tu vuốt ve cái ly, dù bận vẫn ung dung nhìn Liễu Y đang nhìn mình chằm chằm, khóe miệng cong lên: "Thêm một ly nữa đi."

Liễu Y trợn to hai mắt: "Anh chắc chứ?"

Tuần Tu gật đầu, nhìn người nào đó đang nhanh chóng đi lấy ly nước, trong mắt hiện lên nụ cười.

Liễu Y nhìn người nào đó uống hết ly này đến ly khác, nhưng lại không thấy trả nợ, uống xong lại đi về.

Bầu trời dần tối, bụng Liễu Y sôi ùng ục, rối rắm liếc nhìn ly nước lại đưa tới, Liễu Y bắt đầu lay ngón tay, ba tiếng uống năm ly nước, ngẩng đầu nhỏ giọng hỏi thăm: "Sắc trời không còn sớm, anh nên đi về không phải chứ?"

Tuần Tu giương mắt, nhìn Liễu Y, chợt nói: "Đúng vậy, tôi phải đi về rồi."

Hai mắt Liễu Y sáng lên: "Vậy tiền anh nợ …"

Nghe thấy Liễu Y nói thế, Tuần Tu không chút để ý thoáng nhìn, nhếch miệng lên, "Không thiếu được cô, còn có lãi suất."

Liễu Y thấy người nào đó đưa tiền ình, trong lòng vui mừng, đếm xong u, ngẩng đầu nhìn Tuần Tu: "Đủ rồi, cám ơn đưa tới đây, cái đó, để tôi tiễn anh vậy."

Tuần Tu thấy Liễu Y nhanh chóng đứng lên đẩy xe lăn, không nói cái gì nữa, bị Liễu Y đẩy ra ngoài cửa, chỉ là trên đường, nghiêng đầu liếc nhìn: "Đúng rồi, hôm nay thiếu lần sau lại trả, yên tâm, tính luôn lãi suất."

Bước chân Liễu Y ngừng, nhớ lại hồi nãy nói chuyện, mắt liếc mấy ly nước trên bàn, lại quay đầu nhìn người nào đó đang tựa vào xe lăn, nuốt nước bọt, đây là tiền đưa tới cửa, mà tiền này sao thấy không an toàn vậy chứ, lại một lần nữa, khiến Liễu Y khó có thể tiếp nhận, thứ tới quá dễ dàng, luôn làm cho con người cảm thấy lo lắng.

"Cái đó không cần thiết, tôi hồi nãy cũng đã nói …" Liễu Y cúi đầu, mau chóng đẩy xe lăn ra bên ngoài, người này nên bớt tiếp xúc thì hơn.

Tuần Tu cúi đầu khóe miệng cong lên, trừ lần đầu tiên ở trong xe nghiêm chỉnh cự tuyệt, đây chính là lần thứ hai nhìn thấy bộ dạng kia của Liễu Y, ngay sau đó bình tĩnh nói: "Không được, cái nào ra cái đó, hôm nay không mang đủ, lần sau lại trả cô, hay là, tiền của tôi cô không cần phải không."

Liễu Y khựng lại, còn có chuyện này, gấp gáp đưa tiền, trước đó chưa từng có, chỉ là, nếu người này chân thành như thế, cô đây cũng yên tâm: "Vậy thì lần sau đi."

Liễu Y đẩy xe lăn đem Tuần Tu đến trước cửa chung cư Văn Hưng, mắt liếcHải Phong, hai người chào hỏi, rồi lễ phép tạm biệt Tuần Tu, mới xoay người đi vào trong.

Mà lúc này Tuần Tu chặn lại hành động của Hải Phong , chuyển động xe lăn đưa mắt nhìn bóng dáng Liễu Y đi xa, tay xiết chặt, đáy mắt tối tăm, không biết nghĩ cái gì.

Liễu Y về đến nhà, vội vàng đóng cửa lại, chạy đến trước gương, đưa tay nắm chặt lấy mặt của mình, nhìn chung quanh, không thu hoạch được gì, âm thầm nghĩ Tuần Tu vì sao lại không mời mà tới nhà cô, có thể tưởng tượng toàn bộ, thật là không có gì cái gì để Liễu Y có thể nghi ngờ với cảnh giác, cô như thế nào, cô tự biết rõ.

Liễu Y vỗ ót, không nghĩ ra gì nên bỏ cuộc, dù sao thì đợi đến nước tới chân rồi nhảy.

Vùng ngoại ô Đô Thành nhà riêng Tần Vân, đèn sáng.

Tần Vân mặc áo ngủ từ trên lầu đi xuống, khóe miệng nở nụ cười, nhớ tới lần trước thỏa thuận vai diễn, Tần Vân tâm tình vui vẻ, đối với tương lai tràn đầy lòng tin, âm thầm nghĩ đến, chỉ cần cho cô ta thời gian, cô ta có thể lần nữa ngồi vững ở vị trí đầu.

Vừa tới dưới lầu, điện thoại vang lên, Tần Vân khoát tay áo với phụ tá chạy ra phòng bếp, "Tôi nghe cho."

Đi tới sofa, cầm điện thoại lên, dịu dàng nói: "Tôi là Tần Văn."

Nghe được âm thanh của nhà sản xuất quen thuộc, khóe mắt Tần Văn mang theo nhu tính, nhưng sau mấy câu, sắc mặt trầm xuống, tay nắm chặt điện thoại, nghe được giọng nói bên kia, vội vàng xác nhận: "Anh lặp lại lần nữa cho tôi."

Tiếng nói xác định truyền tới, Tần Vân không đợi cuộc trò chuyện kết thúc, lập tức cúp điện thoại, mắt lộ ra tức giận.

Tần Vân hiện tại không thèm rửa mặt, nóng nảy đi tới đi lui trong phòng, phụ tá bưng sữa tươi đi tới, nhỏ giọng nói ra: "Tần tỷ, sữa tươi."

Tần Vân có mắt không tròng, khoát tay áo, xoay người đi tới ghế sa lon, thấy phụ tá ngăn trước mặt, phiền lòng đưa tay lật đổ cái ly: "Để cho tôi yên đi, không có việc gì thì đừng có xuất hiện trước mặt tôi."

Phụ tá cúi đầu liếc cái ly bị bể, vội vàng xoay người đi lấy đồ làm vệ sinh.

Tần Vân nhướng mày liếc nhìn, nhảy qua, ngồi trên ghế sofa, vỗ trán, sắc mặt tối tăm.

Nhà sản xuất từ chối mình, Tần Vân ngày càng cảm thấy khó khăn, thật chẳng lẽ không thể xoay minh được, càng nghĩ càng nóng nảy, đưa tay cầm điện thoại lên đi ra ngoài.

41. Chương 41

EDITOR: ngocminh2206

Hồi lâu, lại nghe có tiếng động: "Lại có cái chuyện gì nữa?"

Tần Văn hít sâu một hơi, bình tĩnh hỏi: "Thế nào, chê tôi phiền sao, Đường đại thiếu."

"Làm sao lại thế chứ." Đường Lễ phất phất tay với người trước mặt, liếc nhìn cửa thư phòng đóng lại, đẩy mắt kiếng, dựa người ra sau, vuốt vuốt mi tâm.

"Anh nói thật dễ nghe, bây giờ muốn qua cầu rút ván rồi. Tần Văn cười nhạo.

"Cô lại muốn gì nữa." Khóe miệng Đường Lễ đùa cợt, giọng điệu ôn hòa hỏi.

Tần Vân hừ một câu: "Đường thiếu, anh đừng xem tôi đứa bé ba tuổi để dụ dỗ, lần trước đi Lý gia, anh giới thiệu đều là người nào, vốn là đã nói là có vai diễn đó, mới vừa rồi gọi điện thoại, lại nói có người khác rồi, tôi chẳng lẽ dễ lừa gạt lắm sao."

"Tần Vân, chỉ vì chuyện lần trước của cô, tôi phải nhín chút thời gian, đặc biệt đi với cô một chuyến, cô phải biết, quan hệ của chúng ta tốt nhất là không để ai biết." Đường Lễ lạnh nhạt nói.

"Vậy ta vì người lúc anh tiến cử tôi, làm sao anh lại chưa nói gì với tôi, Đường Lễ, tôi có thể biết được tất cả, lúc đầu xác thực anh âm thầm lót đường, mà tôi cũng không qua cầu rút ván, tôi dắt cho anh biết bao nhiêu mối anh quên rồi sao, thế nào, hiện tại tôi xuống dốc, anh chán tôi rồi, cho nên cũng không sao." Tần Vân nói.

Đường Lễ thản nhiên nói: "Đừng nghĩ nhiều, dầu gì qua nhiều năm như thế rồi, đừng nghĩ tới nữa."

"Đường Lễ, anh có ý gì, sự kiện Dương Vanh kia tôi cũng không biết sẽ trở nên như vậy, hơn nữa Dương gia anh để cho tôi trèo lên phía trên , hiện tại cũng không được, lần trước tôi để cho anh giúp tôi giải quyết chuyện Dương Vanh, anh nói hắn và Dương gia còn có quan hệ, tôi cũng bỏ qua, dù thế nào đi nữa hắn cứ vài ngày lại xuất hiện, chỉ là hơi chán, nhưng là, tôi thành như bây giờ, đều là bởi vì anh, công ty hiện tại không quan tâm tôi, trước kia quen thuộc bởi vì Dương gia, giờ đã sớm không có tung tích, tôi mới để cho anh giúp tôi giới thiệu mấy người, anh cứ ra sức từ chối, còn có một lần, giới thiệu cho tôi người không ra gì, Đường Lễ, anh tự hỏi anh đi, tôi Tần Vân nhiều năm như vậy đi theo anh, không có công lao cũng có khổ lao chứ, Đường gia của anh được như bây giờ, tôi cũng có công trong đó mà, tôi hiện tại chỉ muốn xoay người lần nữa, lấy lại thứ của tôi." Tần Vân nói.

Khóe miệng Đường Lễ cười như không cười: "Tần Vân, nên giúp cho cô, tôi cũng giúp rồi, cô phải biết, giống như tôi vậy , vốn không nên xuất hiện trường hợp ngoài ý muốn, chỉ vì cô, tôi phải cùng cô đánh trống khua chiêng đi một lượt, người nên giới thiệu cũng giúp cô giới thiệu, kết quả như thế nào, cô nên biết rõ, là tôi không có sức lực, hay bản thân cô có vấn dề, tốt lắm, chỉ cần cô an phận, tôi sẽ cố gắng làm ọi chuyện êm xuôi."

Tần Vân cười ha hả, cười ra nước mắt, chợt thở gấp, giọng nói tối tăm: "Đường đại thiếu quả là thế, tôi đã làm trâu làm ngựa tới ngày hôm nay, anh cũng phải để tôi an ổn cả đời đi, tôi với anh, cùng những người đó gặp dịp thì chơi, anh cho rằng tôi tiện, tôi khi đó dù sao cũng coi như diễn viên hạng A của Tân Thần."

“Tốt lắm, tôi không có thời gian ôn lại chuyện cũ với cô, thứ cô có là tôi đưa cho cô, như bây giờ, tự cô chuốc lấy, Dương Vanh có phải người của Dương gia hay không, là cô khẳng định, Tần Văn, cô nhớ kỹ lại đi, bên ngoài, tôi chẳng liên quan gì tới cô, lần trước tôi đã ra mặt, kết quả như vậy, cũng chỉ có thể trách chính cô mà thôi.” Đường Lễ bỏ cô ta cũng đúng tôi, có giá trị lợi dụng, thì phải lợi dụng, còn khôn có thì vứt đi cho rồi.

Lần trước Đường Lễ cũng muốn cho Tần Vân xoay người làm lại từ đầu, nhưng không ngờ mấy ngày sau Dương gia thế nhưng nói thẳng, thì ai mà dám ở nơi này giúp đỡ Tần Vân, coi như Tề Hoàn giúp một tay, cũng không thể đồng ý được, đã sai lầm một lần, tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai, đây không phải là chuyện Đường Lễ có thể làm, giải quyết dứt khoát mới là chuyện Đường Lễ phải làm.

Lần trước tiệc rượu gặp Tuần Tu, trong lòng Đường Lễ cũng có cảnh giác, Đô Thành quá nhỏ, mà bây giờ, Tần Văn bây giờ đã hết giá trị lợi dụng rồi, còn như thế nào nữa, cũng không không được lợi gì.

Tần Vân sững sờ, cắn răng nghiến lợi: “Đường Lễ, mặc kệ nói thế nào, anh phải giúp tôi xử lý Dương Vanh với Liễu Y, cái đôi cẩu nam nữ đó, tôi chịu đủ rồi, những chuyện khác, tự tôi nghĩ biện pháp, không có anh, tôi cũng không chết.”

Đường Lễ không ngờ Tần Vân vẫn nghĩ tới xoay người, chợt cười, trấn an nói: “Dương Vanh mặc dù không là người của Dương gia, nhưng cũng có quan hệ với Dương gia, mà Liễu Y, cô là người Tuần gia, bây giờ mặc dù Tuần gia không có gì lớn, nhưng cô đừng quên, còn gái lớn Tuần gia là gả cho Dương gia, cô để cho tôi động thủ trên đầu Dương gia là không thể nào , nếu như cô thật muốn, cũng phải chờ, đến lúc đó, côthích làm sao thì làm.”

“Đừng nói dễ nghe, tôi đã nhìn ra, anh có quyền càng lớn, sao lá gan lại càng nhỏ thế, Dương vanh Dương gia đã sớm mặc kệ, cha hắn đã sớm nghỉ hưu rồi, còn Liễu Y chỉ bị Tuần Tu đùa giỡn thôi, tôi cũng không tin, anh có chút chuyện cũng không thể làm, Đường Lễ, mặc dù tôi Tần Vân trình độ cho tới bây giờ, nhưng là, tôi cũng đi theo annh nhiều năm, đừng ép tôi làm ra chuyện gì , anh và Tề Hoàn mấy cái kia mờ mờ ám ám, đừng cho là tôi không biết. ” Tần Vân chỉ cần vừa nghĩ tới, đi tới việc hôm nay đều là Dương Vanh với Liễu Y gây ra, trong lòng tức vô cùng, làm sao có thể để cho bọn họ thoải mái, ai cũng không tốt lên.

Đường Lễ sắc mặt âm trầm, trầm mặc xong, khẽ cười: “Chỉ là hai nhân bật nhỏ, về phần côi sao, lần trước cô để cho tôi trước mặt Tề Hoàn nhắc tới Liễu Y, cô đánh cái chủ ý này đi, thật không nghĩ tới cái này diễn viên hạng ba thế nhưng để cho ngươi nhớ mãi không quên.”

“Tôi hiện tại cũng được diễn viên hạng ba, đến bước này, chính là chuyện hai người kia, tôi không tốt lên, bọn họ làm sao có thể an ổn sống qua ngày.” Tần Vân nói.

Đường Lễ suy nghĩ, ngay sau đó nói: “Tốt lắm, tôi biết rồi, yên tâm đi, tôi sẽ sắp xếp, , chỉ là, Tần Văn, có một số việc không nên biết, đến lúc đó, đừng trách tôi ra tay ác độc.”

Tần Vân nghe bên kia cúp điện thoại, khóe miệng nở nụ cười, nụ cười kia khiến phụ tá đang đi tới, trong lòng run sợ.

Mấy ngày Kế tiếp, Liễu Y ăn ngon ngủ yên, công việc tốt, hôm nay hết giờ làm, thì nhận được điện thoại của Tiền Văn Phương.

Thấy Tiền Văn Phương hưng phấn khác thường, Liễu Y chẳng hiểu ra sao, khi biết được phiem hôm bữa cô quay đã được chiếu, mới hiểu rõ vì sao Tiền Văn Phương kích động .

“Liễu Y, em có nghe chị nói không, em nhanh chóng xin nghỉ việc cho chị, bên này qua một thời gian ngắn, em có thể không làm tiếp được đâu.” Tiền Văn Phương hài lòng nói, miệng há ra không khép lại được.

Liễu Y im lặng nghe bên kia nói không biết mệt, trong lòng tính toán, mất đi một khoản thu, một công việc ổn định, Liễu Y suy nghĩ, không có bị bị Tiền Văn Phương dụ dỗ về tương lai rộng mở, nhỏ giọng nói ra: “Chị Tiền, đây là suy đoán của chị, chờ lúc thật sự không có thời gian, em sẽ nghĩ việc.”

Tiền Văn Phương sững sờ, nhớ tới tính khí Liễu Y, ngay sau đó lựa lời khuyên bảo: “Liễu Y, chị đã xem, quá tuyệt vời, người torng nghề tương đối xem trọng em, hơn nữa không có Tần Văn chèn ép em…em sẽ thuận lợi phát triển tiếp, hiện tại chính là thời cơ, em cũng đừng bỏ lỡ chứ.”

Liễu Y dựa người ra sau, đưa tay vuốt đầu tóc rối bù, thở dài, bị đả kích: "Chị Tiền, chị cũng đừng quên, em có khuyết điểm, con đường của em sao có thể rộng mở như vậy chứ, về sau nếu như có cơ hội cũng có thể sẽ bỏ qua"

Tiền Văn Phương đặt mông ngồi xuống, cầm điện thoại trong tay sững sờ, nhớ tới cái gì đó, cảm giác hưng phấn tiêu tán chút ít: "Liễu Y, em nói thật cho chị, mặt của em, có phải là thật không bình thường hay không, trước kia không dám nhắc tới, chỉ sợ em loạn tưởng, em hiện tại đã nói, vậy em nói thật cho chị đi."

Liễu Y thở dài một tiếng, nhỏ giọng thừa nhận: "Đúng thế, nhưng đây chỉ là vấn đề của em, trước kia không nói cho chị, chỉ sợ chị suy nghĩ nhiều, hiện tại đến bước này, cũng nên đàng hoàng nói cho chị biết, chị à, chị hy vong ở em bao nhiêu, ta đều biết, em sẽ cố gắng, nhưng là tình trạng như vậy giờ, có vài nhân vật không thể diễn được."

Tiền Văn Phương nhíu mày: "Không thể chữa được sao?"

"Có thể, về sau giới hạn vai diễn đây là chuyện đương nhiên." Liễu Y nói thật, đã tới lúc này chỉ có thể nói như thế với chị ấy thôi, nếu không sẽ bị nghi ngờ.

Tiền Văn Phương thật hối hận mà, cắn răng nghiến lợi: "Đều là Tần Vân với Dương Vanh làm hại mà, hiện tại Tần Văn còn thỉnh thoảng chạy công ty , muốn một cơ hội lần nữa phục khởi, nhưng công ty đã sớm giao phó, Tần Văn còn không có cơ hội ký hợp đồng, Dương Vanh ngược lại mai danh ẩn tích, chỉ là, nghe người khác nói, còn đi quấn Tần Văn hay sao đó, cứ như vậy bỏ qua cho hai người bọn họ, quá khoan dung rồi, chị đã vất vả bồi dưỡng nhân tài nghệ thuật thế mà."

Liễu Y nghe thấy, mặt hơi đỏ, lời này không phải không đúng, Liễu Y hiểu rõ bản thân, bây giờ có thể thuận lợi hoàn thành vai diễn, một là dựa vào kiến thức của thân thể này, hai là dựa vào chính cô, nếu như diễn một thể loại khác, muốn diễn cũng không thể, nhưng ngoài miệng nói: "Chị Tiền, những thứ kia đều qua rồi, em cũng không nghĩ tới nữa, chỉ là, về sau muốn phiền toái chị giúp em để ý một chút, muốn tìm vai diễn thích hợp với em thật không dễ dàng."

"Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy, haizz, ta sao em lại lãng sang chuyện khác thế, chị nhớ chị đang thảo luận công việc kia của em mà." Tiền Văn Phương chợt nhớ tới.

"Thật không có mà, hồi nãy chị đã đồng ý chờ thời gian không đủ mới nghỉ việc mà." Liễu Y phản ứng nhanh nói.

"Thật sao ?" Tiền Văn Phương cố gắng nhớ nhớ lại, hình như là vậy, chỉ là một khi Liễu Y đã quyết định, rất khó có thể thay đổi, đây điều Tiền Văn Phương biết rõ, so với trước kia, tính tình Liễu Y thay đổi rất lớn, nhưng thay đổi như vậy, làm cho Tiền Văn Phương cảm thấy vô cùng bình thường, dù sao cũng đã trưởng thành.

"Tốt lắm, chuyện này sau hãy nói, em phải có gắng giữ vóc dáng cho chị, biết không, còn tiền quảng cáo đã gửi vào tài khoản cho em rồi, nhớ kiểm tra lại." Tiền Văn Phương bây giờ mới nói chuyện này, nếu như hồi nãy mà nói thì không có cách nào nói chuyện với l y cả.

Liễu Y nhảy lên: "Gửi tới tài khoản của em rồi, thật sao?"

"Uh, không thiếu một xu, còn có nhiều hơn, họ tương đối hài lòng quảng cáo này." Tiền Văn Phương vui mừng nói.

"Được, vậy thì em cúp máy đây, em kiểm tra tài khoản đã." Liễu Y vừa nói xong, lập tức cúp điện thoại.

Mà bên kia Tiền Văn Phương im lặng nhìn điện thoại bị cắt đứt, thầm nghĩ, quả nhiên là như thế mà.

42. Chương 42

Editor: ngocminh2206

Biệt thự Tuần gia, bên trong thư phòng, Tuần Tu lười biếng dựa vào ghế sa lon, một tay cầm ly rượu, mắt nhìn màn hình ti vi trên vách tường, có hai chữ to đùng, lóe sáng trên màn hình.

Tuần Tu thả lỏng, ánh mắt thản nhiên, ngồi xem phim, khóe miệng cong lên, cho đến lúc thấy một cô gái mặt đồ đen hiện ra, ánh mắt lộ ra ám sắc, nhìn chằm chằm từng cử động của cô gái kia, cho đến khúc cuối, thấy cô gái đó bị tát, khóe miệng đầy máu, thì không khí trong thư phòng trở nên lạnh lẽo.

Tuần Tu đưa tay lấy điều khiển nhấn một cái, màn hình ảnh ngừng lại, ngay hình ảnh của cái gái đó, mặt không chút thay đổi, ánh mắt có sự gian xảo trong đó, nếu không nhìn kỹ, thì chắc chắn sẽ không phát hiện, Tuần Tu cúi đầu cười cười, sự lạnh lẽo trong phòng dần tiêu tán, rồi anh từ từ nhắm mắt lại, ngón tay vô thức vuốt ve ly rượu trong tay.

Yên ắng hồi lâu, đưa tay cầm điện thoại di động lên, thoáng nhìn qua, thấy dãy số quen thuộc.

"Tuần thiếu."

"Tiến triển như thế nào rồi?" Tuần Tu lạnh giọng hỏi.

"Đã xác định có quan hệ với nhau, còn đang tìm bằng chứng.."

"Nếu chắc chắn, điều tra quá khứ của mấy người đó, tập trung vào Đường gia." Giọng nói lạnh nhạt, lộ ra sự lạnh lẽo, không để ý gì, nói thẳng vào vấn đề.

"Dạ vâng, Tuần thiếu, việc ngài giao phó đã xong rồi ạ, có Dương gia cảnh cáo, không ai dám đưa tay giúp đỡ, hơn nữa Tần Văn với Đường Lễ đã có gì nữa, chỉ là, còn có cái tin tức này."

"Hải Sinh." Tuần Tu thản nhiên, khiến người bên kia điện thoại áp lực tăng thêm.

"Đường Lễ vì trấn an Tần Văn, chuẩn bị ra tay với Dương Vanh và Liễu Y."

Cho Hải Thành đi theo bảo vệ Liễu Y." Mặc dù giọng nói rất bình tĩnh, lại có sự đè nén trong đó.

"Vâng"

"Khi cần thiết, thì cứ ra tay." Lại nói thêm một câu, ánh mắt Tuần Tu trở nên dữ tợn: "Tần Văn kia, trông chừng cô ta cho tôi."

"Vâng."

Sau khi kết thúc điện thoại, lại có cuộc điện thoại khác, có vài người kết cục của họ đã sớm định xong.

Hơi thở lạnh lẽo bao phủ toàn bộ thư phòng, Tuần Tu bình tĩnh nói: "Hà Dương, liên lạc với Thành Lâm, có thể ra tay với Phong thượng bên kia rồi, cho Khải Đế an phận một chút, muốn kết cục như thể nào, còn phải xem Phùng Khải hắn ta như thể nào đã."

Khóe miệng Hà Dương vểnh lên: "Dạ vâng, Tuần thiếu, tôi đã chuẩn bị xong rồi, tôi đợi cậu ra lệnh đây."

"Cũng đến lúc cá lọt lưới rồi, cũng nên bắt đầu, đã đủ lâu." Tuần Tu che giấu thâm trầm torng mắt.

"Dạ vâng, Tuần thiếu." Ánh mắt Hạ Thành Lâm sáng lên.

Tiếp đó, lại gọi một cuộc điện thoại.

"Tuần thiếu, nhớ tôi sao." Smith vội vàng để chân xuống, phất tay ra hiệu ỹ nhân trong ngực, nhìn cô ta đã đi xa, ngồi thẳng thân thể, tiếp tục nghe điện thoại.

"Hồi nãy đang tâm sự với người đẹp sao. " Tuần Tu thản nhiên nói.

"Tuần thiếu à, tôi thích thế đó." Smith nhỏ giọng nói.

"Cậu để ý chút đi, bắt đầu rút tiền tập đoàn Phong Thượng đi, âm thầm thu mua nhanh lên." Tuần thiếu trực tiếp nói, đáy mắt dao động.

Smith dừng lại, khẽ cười: "Ơ, rốt cuộc tới rồi sao, Thành Lâm bên kia chắc cũng bắt đầu rồi chứ, chỉ là, Tuần thiếu à, tôi có thể thương lượng một chuyện không, chờ kết thúc, anh có thể giữ lại Kiều Kì cho tôi không?"

"Này phải hỏi cô ta có đồng ý hay không, một ngày nào cậu sẽ chết vì gái thôi." Tuần Tu hừ hừ nói.

“Yên tâm, cô ấy chắc chắn sẽ đồng ý, nhưng mà Thành Lâm phảy xuống tay nhẹ một chút, tôi không muốn Kiều Kỳ bị rớt đài.” Smith vội vàng nói.

“Chuyện này tôi mặc kệ, tôi chỉ muốn kết quả thôi.” Tuần Tu khóe miệng cong lên.

“Vậy thì cảm ơn Tuần thiếu.” Smith cung kính nói, khóe miệng khẽ cười.

Lại tiếp thêm một cuộc điện thoại, cho đến người cuối cùng thì Tuần Tu nhìn ra ngoài cửa sổ thấy bầu trời đen kịt, ánh mắt u ám, mặc kệ bao nhiêu năm, cũng đã lúc mặt trời mọc rồi.

“Anh rể.” Tuần Tu bình tĩnh nói.

“Bây giờ gọi điện thoại , không cần phải nói anh cũng biết, cậu chuẩn bị động thủ sao.” Dương Thiếu Minh nói, đã trong dự tính, hai anh em Tề gia đang gặp rất nhiều khó khăn, chỉ xem cũng có thể hiểu rõ.

“Uh, hai anh em Tề gia cũng đi tới chỗ bọn họ chào hỏi xem sao.” Tuần Tu nhẹ nhàng nói.

“Vậy được, anh sẽ chào hỏi ông cụ bên đó, về sau cậu không cần lo lắng.” Dương Thiếu Minh hiểu rõ Tuần Tu, nếu mà anh ra tay thì hậu quả cũng sẽ không khác Tuần Tu làm là bao, có nợ phải trả, đây là Tề gia nên trả .

Ngay sau đó nhớ đến một việc: “Đúng rồi, hai ngày trước, Lý Trưởng thế nhưng tìm anh, còn nhắc tới chuyện của cậu và Lý Thiến, cậu cẩn thận đó, rốt cuộc nói gì rồi?”

Tuần Tu vừa nghe, cười châm chọc: “Lý Trưởng người này, rất biết rõ tính thế, phát hiện Tề gia không bình thường, chỉ là đánh sai chủ ý, con gái bảo bối của ông ta căn bản không coi trọng em, ông ta cho là ăn nói khép nép, em sẽ nể mặt ông ta, chính em tại trong mắt của ông ta, ông ta cũng chẳng coi ra gì, cũng chỉ là muốn thông qua em tìm tới Dương gia thôi, nhưng là, để xem ông ta có bản lĩnh hay không.”

“Anh đã nói mà.” Dương Thiếu Minh sáng tỏ nói.

“Uh, bằng không cũng sẽ không mời em dự tiệc, chỉ là, vừa đúng trong dự tính của em, qua nhiều năm như vậy, rất nhiều người đã sớm quên Tuần gia.” Sắc mặt Tuần tu trầm xuống, cười châm chọc.

“Lần đó, anh còn tưởng rằng ông ta nhớ tới cậu, mới nói với em, thì ra là như thế, cậu cũng đừng để trong lòng, Lý gia nhìn xa, nhưng cũng chẳng làm được gì đâu.” Dương Thiếu Minh an ủi nói.

“Uh, em đã nói rồi, Tuần gia với Lý gia đã sớm không liên quan tới nhau nữa.” Tuần Tu nhỏ giọng nói, mình thật ra lại không quên được, những người đó năm đó đối xử với mình như thế nào, trốn tránh, ngoan độc, hiện tại nếu như không phải là Dương gia càng ngày càng lớn mạnh, càng ngày càng cao, có lẽ không ai nhớ tới mình, Tuần gia, ai còn biết để nhớ chứ.

Ra lệnh xong, biệt thự Tuần gia vẫn yên tĩnh như bình thường, Tuần Tu bỏ điện thoại trong tay xuống, nhắm mắt chờ đợi, một lát sat, mở mắt, từ từ đứng dậy, từng bước một đi tới trước cửa sổ, sắc mặt tái nhợt, nhìn xa xăm.

Đường ga đã xuất hiện, vậy thì không cần cố kỵ gì nữa, ở ngoài sáng thì không đáng sợ, đáng sợ giấu giếm trong tối, từ lúc biết ai gây ra tai nạn ình, Tuần Tu nhẫn nhịn, chỉ đợi đến lúc mình có thế lực lớn lên, không muốn bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để Tề gia thanh bại danh liệt, cho nên mới điều tra rõ ràng.

Cùng Tề gia lui tới, từng cử động dần dần được nắm rõ trong lòng bàn tay, nhưng Tuần Tu cảm giác có gì đó, trong lúc vô tình thì phát hiện Tần Vân có quan hệ với Tề hoàn, mới tra ra còn có người ẩn núp sau lưng, thật không nghĩ tới lại là Đường gia.

Đường Lễ giảo hoạt như cáo, chưa bao giờ đơn độc gặp Tề Hoàn với Tần Vân tiếp xúc, thì Tuần Tu cũng không nhớ đến, dù sao địa vị của Đường Lễ hôm nay, vẫn còn rất thấp, làm có thể nghĩ tới chứ, chỉ là, Tần Văn bị rớt đài, rốt cuộc đi nhầm một bước, hiện tại coi như không lộ chút sơ hở, chỉ đợi cuối cùng mình đá hắn, cho hắn rớt từ trên cao rớt xuống.

Bóng dáng Tuần Tu đứng thẳng tắp trong bóng đêm, lập loè, con cờ trong tối ngoài sáng đang lẳng lặng chờ đợi, thừa cơ hành động, một tháng sau, Tề gia có lẽ sẽ kết thúc, Tề gia chắc cũng không biết ai làm đâu, giãy giụa, rồi chôn vùi, đó mới là bữa tiệc cuối cùng của bọn họ.

Đô Thành gió êm sóng lặng, mà mấy ngày nay lại bị đánh vỡ, trong công ty Phong Thượng có diễn viên tự sát chưa rõ nguyên nhân, đã bắt đầu xôn xao, từng tấm màn đén phía sau bị vạch ra, làm cho Phong Thượng vô cùng hỗn loạn.

Tin tức đầy như thế, mà Liễu Y lại đang ngồi trong phòng của Tiền Văn Phương thảo luận công việc.

"Đây là phim truyền hình công ty chúng ta chuẩn bị quay, đề tài quân lữ, chị cảm thấy được không tệ, em xem đi, hơn nữa lần này em là nữ chính." Tiền Văn Phương vừa uống trà, vừa ngẩng đầu nói, làm bộ như không để ý, lại mừng thầm trong lòng.

Liễu Y cầm kịch bản lên, nghe nói như thế, tay dừng lại, sau đó nghiêm túc xem cẩn thận.

"Quả nhiên là nữ chính." Liễu Y nhìn Tiền Văn Phương: "Sao toàn diễn chung với nam không vậy."

Tiền Văn Phương cười hắc hắc: "Em là con gái duy nhất, đương nhiên là nữ chính rồi, Liễu Y, thật không biết công ty nghĩ như thế nào, lại giao vai diễn này cho em, lúc tìm tới chị, chị còn giật mình đây, chị xem xong rồi, vai diễn này chắc thích hợp với em, mặc dù toàn là nam, nhưng là, vai diễn này cũng rất được, có nhiều cảnh diễn nữa chứ."

Liễu Y dựa người ra sau, một tay sờ sờ cằm: "Công ty sắp xếp sao?"

"Uh, chị cũng vậy cảm thấy sao sao ý, mặc dù em diễn vai đại tỷ kia rất thành công, nhưng cũng không vì như thế lại nhìn trúng em chứ, còn có người tốt hơn em mà." Tiền Văn Phương cũng rất ngạc nhiên.

Liễu Y suy nghĩ, ngay sau đó gật đầu: "Chuyện kì lạ bao giờ cũng có, nnhưng dạo này hơi nhiều thì phải, em mới xem qua vai diễn này, cũng không có vấn đề, cơ hội đưa tới cửa, không nên lãng phí, em nên nhận thôi."

"Chị cũng là cho là như vậy, mặc kệ như thế nào, công ty luôn có quyết định riêng ai mà biết được, em bây giờ hết chịu khổ rồi." Tiền Văn Phương khẽ cười.

Mắt Liễu Y lóe sáng lên, tiếp đó, phải hỏi bao nhiêu tiền đã, đây mới là quan trọng nhất.

"Giá tiền thì sao?" Liễu Y trực tiếp hỏi.

"Tính theo giá của diễn viên hạng B, em có khoảng mười cảnh diễn, số tiền này." Tiền Văn Phương chỉ vào tờ giấy.

Liễu Y hài lòng gật đầu: "Chị Tiền, chị sắp xếp đi, em cũng không việc gì."

"Được, chỉ là nghe nói muốn phải đi trải nghiệm cuộc sống bộ đội một tuần lễ, còn công việc của em." Tiền Văn Phương chợt nhớ tới rồi hỏi.

Liễu Y khựng lại, ngay sau đó nói: "Không sao, chị nói trước với em một tiếng là được, lần này xem ra lại muốn xin nghỉ, một tháng 2500, thật đáng tiếc."

Tiền Văn Phương mắt, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, em trong mắt chỉ có tiền, nhưng sao cái gì cũng muốn thế, làm cái đó tốt bằng làm diễn viên sao: "Nhặt vừng mè mà bỏ quên dưa hấu, chút tiền lương của em kia với cái này có thể so sánh sao, chỉ cần em có tên tuổi lớn, tiền kia chỉ cần ngoắc ngoắc tay là đã tới rồi sao."

Liễu Y nhún vai, thầm nghĩ trong lòng, ít cũng là tiền, hơn nữa Hà Dương bên kia thỉnh thoảng còn có doanh thu mà.

43. Chương 43

Editor: ngocminh2206

"Đúng rồi, em còn liên lạc với Kiều Kỳ không?" Tiền Văn Phương hỏi.

Liễu Y sững sờ, kịp phản ứng: "Lâu lâu rãnh rỗi tán dóc, sao thế ?"

"Chẳng lẽ em không biết, dạo này Phong Thượng gặp xui xẻo." Tiền Văn Phương hả hê nói.

Liễu Y lắc đầu: "Lúc trước nói chuyện phiếm với cô ta em thấy bình thường mà , không nghe cô ta nhắc tới."

"Em thật sự có phải người trong giới này không vậy, Liễu Y, chị không hy vọng gì vào em nữa rồi." Tiền Văn Phương khinh bỉ liếc nhìn.

Ngay sau đó nói: "Hiện tại có chuyện lớn, mấy ngày trước một nữ diễn viên tự tử, bởi vì Phong Thượng cho cô ta tiếp khách, thật ra thì chuyện này mọi người ai cũng biết, chỉ là không ai nói ra, vốn nên đè xuống, chỉ là, tiếp đó bắt đầu truyền ra một chút giao dịch trong ngầm nội bộ."

"Ồ, Tề gia không phải ở Đô Thành ngang như cua ư, chắc không có chuyện gì đâu?" Liễu Y hứng thú hỏi.

Tiền Văn Phương uống một hớp trà, khẽ cười: "Em đoán sai rồi, nghe nói là có giao dịch bất chính gì đó, hai anh em Tề gia cũng có phần, hơn nữa bùng nổ ra không phải chỉ có một diễn viên đó, mấy diễn viên khác của Phong Thương cũng dính dáng vô, Kiều Kỳ cũng có."

"Cô ta..." Liễu Y mặc dù không thân lắm với Kiều Kỳ, nhưng cũng có quen biết, hơn nữa bình thường cũng có liên lạc, Liễu Y ngạc nhiên.

"Cô ta cũng may, chỉ là suy đoán, nhưng cô ta cũng nổi tiếng, nên chỉ cần dính líu một chút, thì mấy nhà báo sẽ tìm cho ra." Tiền Văn Phương cảm thán: "Lần này Phong Thượng có kịch hay để xem rồi, chúng ta ngược lại thật ra còn may mắn, phim của em đóng thuận lợi được chiếu, bằng không chắc em cũng bị dính vào."

"Nghiêm trọng như thế sao?" Liễu Y hốt hoảng, cũng may tiền đã đến tay cô rồi.

"Uh, công ty ra lệnh, nên bớt tiếp xúc Phong Thượng bên kia, hiện tại bên kia đang loạn vô cùng, em có rãnh rỗi thì mua tờ báo xem đi, chị cũng phải cập nhật tin tức, em cũng đừng quá tách rời ra như thế." Tiền Văn Phương cảnh cáo liếc nhìn Liễu Y.

Liễu Y đưa tay sờ sờ cằm, nhớ tới cái rồi hỏi: "Còn Khải Đế không có gì sao?"

Tiền Văn Phương tò mò liếc nhìn, không biết vì sao sao Liễu Y hỏi vấn đề này, lắc đầu, "Sao lại hỏi Khải Đế làm gì, cái này không liên quan đến bên kia."

Liễu Y cảm thấy không bình thường, trong lòng suy nhầm, chẳng lẽ là Tân Thần ra tay.

"Chuyện này em cũng đừng để ý quá nhiều, dù sao không liên quan đến chúng ta, em nghe cho biết là được rồi, thời gian kế tiếp, em ở nhà xem kỹ kịch bản cho chị, đây chính là công ty đầu tư, có lợi với em vô cùng, còn việc nữa, phim em đóng đó có rãnh thì đi rạp chiếu phim mà xem, quảng cáo của em tuần sau bắt đầu phát sóng, nếu rãnh rỗi thì tự xem đi." Tiền Văn Phươngnhắc nhở.

Liễu Y nghe thấy, thần kinh run lên, cái quảng cáo đó ..., ngay sau đó gật đầu: "Uh, nếu rãnh rỗi em sẽ xem ."

Tiền Văn Phương dặn dò xong hết, đứng dậy chuẩn bị đi, cuối cùng lại dặn dò: "Nhớ, đừng liên lạc với Kiều Kì nữa, ít nhất là trong khoảng thời gian này, biết không, mặc dù không có gì, nhưng em mới vừa quay phim kia xong, nếu như có người thấy em gặp Kiều Kỳ, không chừng lại có thêm tin tức xấu, chị không phải nói là Kiều Kỳ không được, chỉ là có chút chuyện, ít dính vào thì tốt hơn, cô ta và Tề Hoàn quan hệ rất phức tạp."

Liễu Y thật thà gật đầu: "Chị Tiền, em biết rồi, em bây giờ rất bận, nào có rãnh mà để ý những thứ này."

"Tốt lắm, chị chỉ nhắc em thôi, thôi chị đi đây, Trương Huệ lại rước thêm phiền phức vào cho chị, bị người ta phát hiện đang ở chung với ca sĩ của Khải Đế, lại phải đi dẹp loạn rồi." Tiền Văn Phương nghĩ tới đã cảm thấy choáng váng, mắt liếc Liễu Y ngồi trên ghế sa lon, cảm thán, cũng may vị này trừ xì căng đan lúc trước, sau lại cũng không có gì, bằng không cũng chẳng biết sao nữa.

Liễu Y nghe Tiền Văn Phương nhắc tới: "Cái người mà chị mới nhận làm người đại diện sao?"

"Uh, cô ta nghe lời như em là được rồi, thôi, không nói nữa, nhớ tới làm cho chị thật nhức đầu, chị đi trước, em nhớ lời chị nói đó, công ty sắp xếp xong, chị sẽ thông báo cho em, em lo chuẩn bị trước đi."

Liễu Y tiễn Tiền Văn Phương đi, phất phất tay, đóng cửa lại, dựa vào tường, nhíu mày, trong khoảng thời gian này phải đi làm việc vào ban ngày, còn buổi tối phải học tập, thật đúng là không có thời gian đi tìm hiểu tin tức trong giới này, lần cuối nói chuyện với Kiều Kỳ là cả tháng trước, cho nên không biết động tĩnh gì.

Liễu Y chạy thẳng tới phòng ngủ, mở máy vi tính ra, bắt đầu tìm kiếm tin tức, nhìn nội dung nhảy ra từng cái, trong bụng hoài nghi, cái này sao mà đúng lúc thế .

Tỉ mỉ xem xong, Liễu Y dựa vào ghế, trong lòng thầm nghĩ, mặc dù mặt ngoài là nhằm vào Phong Thượng, nhưng mà, mọi chuyện thì chỉa vào Tề gia, hơn nữa lại có thể đem mấy bằng chứng giao dịch ngầm ra rõ ràng , này cũng thật không dễ dàng.

Liễu Y mắt liếc mấy nữ minh tinh bị dính líu, nhớ tới công việc ở hội sở của mình, cảm giác những người này nhìn rất quen mắt, chẳng lẽ có quan hệ với hội sợ.

Liễu Y nhất thời không rõ tình trạng, nhưng mà, làm cho Liễu Y ngạc nhiên, cả sự việc phát triển giống như là bị ai đó điều khiển, hơn nữa lại tương tự như chuyện Tần Vân cùng Dương vanh lần trước, hết sức căng thẳng, không đạt mục đích, không thể buông tha.

Liễu Y thở dài, cô chỉ là người bình thường, đđây không phải là việc cô có thể biết được, chỉ là Liễu Y có thể khẳng định, đó chính là hội sở với Tân Thần nhất định có kiên quan, nhưng không biết vì cái gì.

Mấy ngày kế tiếp, Liễu Y nếu rãnh rỗi thì chú ý một hai tờ báo, tin tức thì thỉnh thoảng xem, mà mỗi lần đi làm, lúc nghỉ ngơi, Liễu Y cố gắng tìm hiểu, thấy động tĩnh của Hà Dương, Liễu Y càng thêm chắc chắn, nhưng là, càng ngày càng không hiểu ra sao, tại sao hại Tề gia, mà hội sở với Tân Thần rốt cuộc quan hệ như thế nào.

Chỉ là, những thứ này cũng chỉ là Liễu Y suy nghĩ lúc rãnh, lúc khác thì quăng qua một bên, dù sao những chuyện này không liên quan đến cô, nếu như nói có liên quan, vậy cũng chỉ là có liên quan đến Kiều Kỳ thôi.

Ngày hôm này nghỉ ngơi, Liễu Y đi mua đồ rồi về nhà, mới bước ra thang máy, thì phát hiện Kiều Kỳ đang lén lút đứng trước cửa nhà, cảnh giác nhìn xem bốn phía, ngay sau đó thở phào nhẹ nhõm, đi lên.

"Liễu Y, đã lâu không gặp." Kiều Kỳ thấy bóng dáng Liễu Y, đi ra khỏi cầu thang, bỏ khẩu trang ra, bỏ nón xuống, xấu hổ, mấy ngày nay bị vây chặt, không dám trốn trong mấy trụ sở, lại không còn chỗ nào để đi, mà Tề Hoàn cũng không thấy đâu, không có cách nào khác, mới nhớ tới trước kia Liễu Y cho địa chỉ, suy nghĩ xong, mới chạy tới đây.

Liễu Y bình tĩnh thoáng nhìn, thầm than trong lòng, mấy tháng không thấy, Kiều Kỳ thế nhưng biến thành như vậy, liếc nhìn trán Kiều Kỳ đầy mồ hôi, mở cửa, cũng không hỏi gì, trực tiếp nói: "Đi vào rồi hãy nói."

"Cảm ơn." Kiều Kỳ sững sờ, phản ứng kịp, đi vào trong nhà, lộ ra vui mừng, căn bản không có hy vọng gì, bởi vì Kiều Kỳ có thể hiểu được tính tình Liễu Y, đối với người khác luôn giữ khoảng cách, cho nên, lúc đến đây cũng không còn ôm hy vọng gì, mà bây giờ, thật là ngoài dự tính.

Đóng cửa lại, Liễu Y bỏ túi xách trên tủ giày, liếc nhìn Kiều Kỳ ngượng ngùng đứng đó: "Ngồi trước đi, tôi đi rót ly trà."

"Được." Kiều Kỳ cởi áo khoác ra, thuận tay sửa lại tóc, nhẹ nhàng đi ghế sofa ngồi xuống, đứng thẳng, nhìn xung quang căn hộ có một phòng khách hai không ngủ.

Bưng ly trà, Liễu Y đưa cho Kiều Kỳ, xoay người ngồi đối diện, liếc nhìn, dựa người ra sau, mặc dù sắc mặt Kiều Kỳ hơi tiều tụy, chỉ là, tinh thần vẫn còn tốt.

Không khí nhất thời tĩnh mật, hai người bốn mắt nhìn nhau, Kiều Kỳ đã uống vài hớp, để ly xuống, cúi đầu suy nghĩ, ngẩng đầu nói: "Liễu Y, không biết có tiện hay không, có thể cho tôi ở khoảng vài ngày không?"

Liễu Y nhìn Kiều Kỳ, nhớ tới lời nói của Tiền Văn Phương, mặc dù đe dọa, nhưng là muốn tốt ình, ánh mắt nhìn về phía Kiều Kỳ, suy nghĩ: "Muốn ở bao lâu."

Kiều Kỳ ngạc nhiên, ngoài ý muốn, mắt đỏ lên: "Hai tuần lễ là được, hiện tại danh tiếng bị như thế, qua thời gian này, những người đó có thể sẽ không để ý tới tôi."

Liễu Y hiểu ý nghĩa lời nói này, không để ý tới, nhớ tới lúc trước Kiều Kỳ giúp cô, Liễu Y trong lòng tính toán, gật đầu: "Ở có thể ở, chỉ là, tôi nói trước, không phải miễn phí, một ngày 1000 tiền thuê, cái khác thì lúc khác tính toán, nếu như muốn ra ngoài thì nói tôi biết, tôi giúp cô sắp xếp, thời gian còn cô lại phải ở trong đây, tục chuyện của Phong Thượng tôi có biết sơ sơ, người đại diện của tôi đã nói với tôi, để cho tôi bớt tiếp xúc với cơ, cho nên, hi vọng có có thể hiểu."

Kiều Kỳ trợn to mắt, nhìn Liễu Y thẳng thắn nói, hơn nữa còn muốn đòi tiền, khóe miệng giật giật, cảm động hồi này đã biến mất luôn rồi, một lúc sau, cười ha ha mấy ngày nay bị vây chặt, phiền não trở thành hư không, Liễu Y này thật là làm cho người ta ngoài ý muốn, ngay sau đó gật đầu: "Được, không thành vấn đề, đưa vây giờ hay là trước khi đi tôi trả tiền."

Mắt Liễu Y lóe sáng lên, sờ cằm, suy nghĩ : "Trước khi đi đi, cô bây giờ cũng không có chuẩn bị, tôi thấy cô không mang quần áo, đợi chút nữa tôi giúp cô mua, còn dọn dẹp thư phong trước đi."

"Liễu Y à, cám ơn nhiều lắm, người mà tôi quen biết, ai cũng sợ chọc phải phiền toái, tôi thật sự không biết phải tìm ai, không ngờ cô có thể đồng ý, còn giúp tôi sắp xếp." trong lòng Kiều Kỳ lại xúc động.

Liễu Y rối rắm, mắt liếc kiều kỳ đang càm động, bình tĩnh nói: "Tôi giúp cô mua đồ nhưng sẽ ghi sổ , chờ lúc cô đi, cô trả cho tôi."

Kiều Kỳ nghẹn họng, mới cảm động lập tức biến mất, nhỏ giọng cười: "Mặc kệ nói thế nào, tôi vẫn muốn cám ơn cô."

Liễu Y bình tĩnh nhìn Kiều Kỳ, cảm ơn thì không cần, cô cần hành động thực tế: "Cô nấu cơm được không."

Tay Kiều Kỳ run run: "Nấu cơm sao?"

"Cô ở chỗ tôi, nhất định phải ăn cơm, tôi tự biết rõ, tài nấu nướng của tôi chưa ra gì, nếu như cô có thể, tôi cũng không cần mua thêm đồ ăn cho cô, dù sao trong nhà có đồ ăn dự trữ." Liễu Y suy tính.

"Không thành vấn đề, cái này tôi làm được." Kiều Kỳ gật đầu, khẳng định.

Liễu Y thở phào nhẹ nhõm, không cần bỏ ra chi phí quá nhiều, thật tốt, còn có nữ đầu bếp miễn phí, chờ lúc Kiều Kỳ đi, còn có thêm doanh thu, không tệ.

Hai người tách ra làm việc, chờ Liễu Y trở lại lần nữa, Kiều Kỳ đã dọn xong thư phòng, đang ở nhà bếp nấu cơm.

Liễu Y lấy quần áo mua cho Kiều Kì để torng thư phòng, trở về phòng ngủ xem cuốn sổ, cúi đầu tính sổ, hai mắt nheo lại, tâm tình thoải mái.

Cơm tối, Liễu Y nhìn trên thức ăn bàn ăn, hài lòng gật đầu, không cùng đẳng cấp so với cô mà, vùi đầu vào ăn, ăn xong, mắt liếc Kiều Kỳ còn dư lại nửa chén cơm, buông chén đũa xuống, nghiêm túc nhìn sang: "Cô ăn không vô sao."

Tâm tình Kiều Kỳ nặng nề, thấy Liễu Y ăn như thế Kiều Kỳ cũng ăn không vô, gật đầu: "Không có khẩu vị."

Liễu Y nhàn nhạt thoáng nhìn: " Đừng lãng phí thức ăn, về sau cô làm ít lại đi."

Kiều Kỳ thấy Liễu Y nghiêm túc, mắt nhìn chằm chằm chén cơm, tâm run lên, không để ý tâm tình của mình, vội vàng cúi đầu gắp thức ăn: "Hình như tôi cảm thấy đói bụng."

Liễu Y bình tĩnh lại: "Tâm tình không tốt cũng đừng để bụng đói, chờ cô một ngày nào đó không có cơm ăn thì sẽ biết."

Lời nói nhẹ nhàng mang theo nặng nề, Kiều Kỳ mặc dù không hiểu tại sao Liễu Y nói như vậy, nhưng biết Liễu Y bất mãn mình lãng phí, cũng gật đầu: "Uh, tôi mới vừa rồi chỉ là không có khẩu vị, hiện tại thật cảm thấy đói bụng rồi."

Liễu Y thấy thế, cúi đầu ăn xong đồ ăn của cô, sau đó thì thức ăn trên bàn đã trở thành hư không, bát đĩa trên bàn rỗng tuếch, bắt đầu dọn dẹp.

"Cô nghỉ ngơi trước đi, tôi dọn một mình được." Liễu Y cự tuyệt Kiều Kỳ giúp một tay, đây chính là thu lệ phí, dĩ nhiên mình phải làm.

Kiều Kỳ lập tức lại cảm động, ánh mắt long lanh nhìn chằm chằm bóng lưng Liễu Y.

44. Chương 44

Editor: ngocminh2206

Liễu Y rửa mặt xong rồi đi ra từ nhà vệ sinh, nói với Kiều Kỳ ngồi trong phòng khách nói: "Cô rửa mặt trước đi đi, tôi đã mua đồ giúp cô để trong thư phòng đó."

Kiều Kỳ vừa nghe, gật đầu, cô rửa mặt xong đi ra ngoài, thì Liễu Y đang ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách, cúi đầu xem kịch bản trong tay.

Kiều Kỳ đi thay đồ xong ra ngoài, nhìn bộ đồ thể thao, rất lâu không có mặc đồ như thế này, cảm giác trẻ ra rất nhiều, ánh mắt Liễu Y thật không tệ, rồi nhẹ nhàng ngồi kế bên Liễu Y, nói cảm ơn:"Liễu Y, ánh mắt của cô không tệ, bộ này rất hợp với tôi, cám ơn nhiều."

Liễu Y bỏ kịch bản trong tay xuống, nghiêng đầu nhìn qua, nhìn Kiều Kì giống như thiếu nữ, hài lòng gật đầu, đúng là tiền nào của nấy, thuận miệng nói: "Đúng thế, rất hợp với cô, 50 khối một bộ cũng không tệ lắm."

Nụ cười của Kiều Kỳ cứng đờ, cúi đầu liếc qua, chỉ có 50 thôi sao, ngẩng đầu nhìn Liễu Y vẫn bình tĩnh, đang muốn nói tiếp cũng không nói được, rồi cố gắng cười cười: 'Dù sao đi nữa, tôi vẫn muốn cảm ơn cô."

Liễu Y xua tay: "Tôi sẽ thu tiền."

Nụ cười Kiều Kỳ càng thêm cứng ngắt, thấy kịch bản trong tay Liễu Y, vội vàng nói sang chuyện khác: "Cô lại nhận thêm vai diễn nữa sao, phim gì thế?"

Liễu Y dựa người ra sau, cầm kịch bản trong tay đưa tới: "Công ty chuẩn bị quay phim, đề tài quân lữ."

Kiều Kỳ cúi đầu xem qua, nói: "Kịch bản không tệ, vai diễn của cô là nhân vật này sao."

Liễu Y thấy Kiều Kỳ giật mình, không phủ nhận: "Đúng là cái này."

Kiều Kỳ hít sâu một hơi, mắt liếc dáng vẻ gầy yếu của Liễu Y: "Dùng thế thân sao?"

Liễu Y lắc đầu: "Phim không dài, mà dùng thế thân, tôi thà tự diễn còn hơn."

"Cô ..." Kiều Kỳ im lặng dựa người ra sau: "Cô suy nghĩ kỹ lại đi, không có đùa được đâu."

"Không có việc gì, chị Tiền cũng nói với tôi rồi, đến lúc đó sẽ có các biện pháp an toàn." Liễu Y căn bản không muốn quá nhiều, coi như không có các biện pháp an toàn, những thứ này không làm khó được cô.

Kiều Kỳ không nói thêm gì nữa, liếc nhìn thái độ kiên định của Liễu Y, rất ngạc nhiên về tinh thần chuyên nghiệp của Liễu Y: "Vậy tôi sẽ chờ lúc phát sóng, nếu như cô không làm được, nên dùng thế thân thì tốt hơn, tôi hiểu rõ cô đóng phim nghiêm túc, nhưng là, có lúc quá nguy hiểm, cũng không tiện."

Liễu Y thầm nghĩ, dùng thế thân sao, phải lãng phí bao nhiêu tiền đây, ngay sau đó gật đầu, "Uh, yên tâm đi, những thứ này tôi đã tính hết rồi ."

Liễu Y nhận lấy kịch bản, nhớ tới kinh nghiệm diễn xuất của Kiều Kỳ, mắt sáng lên, rồi hỏi vấn đề không hiểu trong kịch bản, mà Kiều Kỳ hễ hỏi thì đáp, hai người trao đổi một lục, khiến Liễu Y càng thêm lòng tin đối với vai diễn này.

"Cảm ơn." Liễu Y lấy lại kịch bản, nghiêng đầu nghiêm túc nhìn Kiều kỳ, quả nhiên cho Kiều Kỳ ở đây là quyết định đúng đắn mà.

Kiều Kỳ cúi đầu cười: ' Tôi chỉ nói một chút mà ôc đã hiểu, tôi cảm thấy cô rất thích hợp làm diễn viên, mà tôi, bây giờ còn không biết ngày mai như thế nào, không ngờ có ngày sẽ như bây giờ, còn phải nhờ cô giúp một tay."

“Người có lên voi xuống chó, đây là bình thường.” Liễu Y bình tĩnh nói, cũng không phải cố ý an ủi Kiều Kỳ.

Kiều Kỳ nghe xong, biết Liễu Y an ủi mình, trong lòng xúc động, bất tri bất giác, nói thẳng ra: “Cũng chỉ có cô nói như vậy, tôi không thể bình tĩnh như cô, trải qua lần trước, rồi đến mức hiện nay, chắc tôi cũng không thể làm diễn viên được nữa.”

Liễu Y suy nghĩ, gật đầu, nếu như mình lại trở lại lúc tận thế, chắc cũng không có cách nào để giữ bình tĩnh được.

Nhớ tới cái thế giới đó, tay Liễu Y từ từ nắm chặt lại, nếu như trở lại thế giới kia, cô phải cố gắng sống sót, còn sống thì còn có hy vọng, coi như mở mắt ra cũng chỉ có chém giết, cô rất cảm kích khi có thể để cô sống một cuộc sống bình yên như thế này, cũng không có gì tiếc nuối, Liễu Y nhắc nhở mình, chuyện gì thì cũng phải dựa vào chính mình.

“Cô còn chưa mức như thế, hiện tại chỉ là nhất thời thôi.” Liễu Y nói.

Ánh mắt Kiều Kỳ u ám, lắc đầu: “Cô không phải không hiểu, tôi cảm thấy lần này không đơn giản.”

Liễu Y ngẩn ra, nhìn Kiều Kỳ, trong lòng cảm thán: “Sao cô lại nghĩ thế?”

Kiều Kỳ dựa người ra sau, đưa tay khẽ vuốt trán, không biết vì sao, đối mặt Liễu Y thì cô luôn có thể thoải mái nói ra lời trong lòng: “Không nghĩ như vậy sao được, cô không hiểu rõ Tề Hoàn, nhưng tôi sẽ giải thích, nếu như không có những nguyên nhân khác, dựa vào bối cảnh của Tề Hoàn, hiện tại đã sớm đè xuống rồi, tôi cảm thấy có nội tình khác, hơn nữa hiện tại, xảy ra sự tình lớn như vậy, Tề Hoàn còn không ra mặt, công ty loạn như thế, nếu tiếp tục như vậy, cũng không biết lúc nào sẽ đến phiên tôi.”

Liễu Y nghi ngờ nhìn Kiều Kỳ, “Đến phiên cô…”

“Cô cho rằng ta là người tốt sao, ở Phong Thượng lâu như vậy, tôi làm sao có thể ở trong bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, những chuyện kia, bị người biết rồi nói, cũng chỉ là sớm muộn, hiện tại Phong Thượng khó trụ được, tôi như vậy , cũng chỉ có thể tự sinh tự diệt, ”Kiều Kỳ nói.

“Cô quá bi quan.” Liễu Y nói.

Kiều Kỳ cười khổ: “Chỉ có thể nghĩ đến tình huống xấu nhất, kỳ thật tôi cũng nghĩ tới ra khỏi Phong Thượng, nhưng đã đến hôm nay, Phong Thượng nếu quả thật không còn, tôi không biết nên như thế nào cho phải, bây giờ, có thể tránh được thì tránh, điều tôi có thể làm, cũng chỉ chờ đợi, tôi nghĩ, qua hai tuần lễ, tình thế sẽ không thể khống chế được nữa, vậy thì chuyện gì cũng có thể xảy ra.”

“Vậy cô định làm sao?” Liễu Y hỏi, nếu như còn ở chỗ của cô, thì phải thu lệ phí như thế nào đây.

Kiều Kỳ cảm thấy Liễu Y quan tâm, lắc đầu: “Không nói chính xác được, sự việc mấy ngày nay phát triển, tôi đại khái cũng có thể nhìn ra, tôi cảm thấy là nhằm vào Phong Thượng, bây giờ mặc dù không đến phiên tôi, nhưng ai biết được có phải hay không, có thể hay không tránh thoát không phải do tôi định đoạt, là ai đó muốn diệt Pghong Thượng quyết định, những chuyện kia của tôi, đoán chừng người nào đó đã sớm điều tra rất rõ ràng, cũng không biết lúc nào thì sẽ tung ra, bây giờ nói tính toán, cũng quá sớm.”

Liễu Y liếc qua, cúi đầu tính toán: “Vậy cô cũng chỉ có thể đợi.”

Kiều Kỳ gật đầu: “Đúng là như thế, ngay cả Tề Hoàn cũng không có biện pháp khống chế được, tôi như vậy cũng chỉ có thể nghe theo mệnh trời, về sau rốt cuộc ra sao, cũng không ai biết, trước hết tránh được khoảng thời gian này rồi hãy nói.”

Liễu Y gật đầu, mắt sáng lên, đoán chừng sẽ hơn hai tuần lễ.

“Trước kia tôi thấy Tần Văn như vậy, còn cười nhạo, thật ra thì, nói cho cùng, những người như chúng ta, cái gì cũng không còn.” Kiều Kỳ cảm thán.

“Cho nên tôi cảm thấy làm người bình thường là tốt nhất.” Liễu Y gật đầu khẳng định, lặng lẽ kiếm tiền, cuộc sống yên bình.

Kiều Kỳ sững sờ, ngay sau đó khẽ cười: "Tôi sớm xác định rồi, cô không ôm chí lớn, nếu không lần đó ngươi cũng sẽ không như vậy, chỉ là, tôi không làm được như cô vậy, đoán chừng Tần Văn cũng không làm được."

Liễu Y thầm than, cô không phải không ôm chí lớn, chỉ là cô không có tinh lực để làm như thế, có một số việc, quay đầu lại cũng chẳng còn gì, không bằng an ổn sống qua ngày.

Sáng sớm hôm sau, mắt Liễu Y đầy quầng thâm đi ra phòng ngủ, một tay xoa đầu tóc rối bù tóc, mắt cửa thư phòng đang đóng, tình thế thật khó xử, một bên là tiền, một bên là giấc ngủ.

Mặc dù đã quen với thế giới này, nhưng có cái nói đổi là đổi được, bình thường trước khi ngủ, Liễu Y luôn luôn kiểm tra bên trong nhà một lần, mới yên giếc, mà có Kiều Kỳ, bên trong nhà thêm một người, trực tiếp khiến chất lượng giấc ngủ của Liễu Ygiảm xuống, không bỏ được tiền tới tay, cũng chỉ có thể hi vọng qua tầm vài ngày, cô có thể quen được.

Rửa mặt xong từ phòng vệ sinh đi ra ngoài, Liễu Y viết tờ giấy, báo cho Kiều Kỳ, rồi cầm túi ra cửa đi làm, mặc dù có Kiều Kỳ ở đây, nhưng cuộc sống của cô vẫn phải tiếp tục.

Lúc tan việc, bởi vì Kiều Kỳ ở cô, cho nên sau khi xuống xe, dùng lực tinh thần quét xem xung quanh, đề phòng, nếu không xem không biết, mà xem xong, Liễu Y trong lòng nghi ngờ, ở sau lưng của cô cách đó không xa, có hai người khả nghi.

Liễu Y nhìn hai người kia không có động tĩnh gì, chỉ là đi theo cô, nhìn cách ăn mặc, không giống như là mấy ký giả, Liễu Y thả lỏng một chút, ngay sau đó trực tiếp về nhà.

Một lần thì cũng thôi đi, mà ngày thứ hai tan việc, Liễu Y mới vừa xuống xe, lại phát hiện tình huống như thế, lần này, Liễu Y không trực tiếp về nhà, mà đi dạo siêu thị cách đó không xa, nhìn hai người trong dự liệu đuổi theo, có chút sáng tỏ, lúc này mới xoay người quay về chung cư Văn Hưng.

Liên tiếp mấy ngày, dấu hiệu tỏ rõ, hai người này đi theo Liễu Y, không phải nhằm vào Kiều Kỳ, mà là nhằm vào cô.

Liễu Y thấy địch không động, cô cũng không động, trừ dặn dò Kiều Kỳ khi ra cửa, chuyển cửa, vẫn cứ theo lẽ thường đi làm, cho đến ngày thứ năm.

Liễu Y mới vừa xuống xe, chậm rãi đi tới chung cứ Văn Hứng, mới vừa vào cửa chính chung cư, có người nhào tới dùng khăn gây mê, không ngoài dự đoán, quả nhiên ra tay, Liễu Y thở đều, hai mắt trợn ngược, ngất đi.

"Như thế nào, làm xong chưa?"

"Bất tỉnh, nhanh lên lái xe đi."

"Được."

Mặt Liễu Y không chút thay đổi, nhắm mắt lại, nghe hai người đối thoại, siết chặt.

Trong chốc lát, hai người nhét Liễu Y vào sau xe i, như một làn khói, xe liền biến mất ở trong dòng xe cộ.

"Trói lại không."

"Không có việc gì, này thuốc mê phân lượng nhiều lắm, đủ cô ta ngủ một ngày một đêm."

"Cẩn thận không có sai lầm đó."

"Một người đã xong, còn người, so với chúng ta bên này phiền toái hơn nhiều."

"Có cái gì phiền toái, cũng chỉ là một người đàn ông chứ sao."

"Nghe nói cô ta là một diễn viên."

"Trông nom nhiều chi vậy, người kia hình như cũng thế."

"Ai, mày nói Hổ ca rốt cuộc nghĩ như thế nào."

"Mày đừng nói, tao thật hết biết, đây cũng không phải là chuyện Hổ ca, nghe nói là vị kia Đường thiếu phân phó, đoán chừng hai người này đắc tội Đường thiếu chứ sao."

Liễu Y giật mình, Đường thiếu, Đường Lễ, Tần Văn, thì ra là như vậy, haiz, không nghĩ tới nhanh như vậy lại tìm tới cửa, thật ra thì mình thật không phải người bạo lực, đây đều là bị ép buộc thôi.

45. Chương 45

Editor: ngocminh2206

Xe quẹo cua bảy tám lần, rốt cục cũng ngừng lại, Liễu Y không lo lắng nằm yên, hô hấp đều đặn, thầm nghĩ trong lòng, việc này là sở trường của cô, quả nhiên làm nghệ sĩ cũng có chỗ tốt.

Hai người xuống xe, cật lực mang Liễu Y đi tới kho hàng, mới vừa vào cửa, đâm đầu đi tới trước mặt một người.

"Ơ, người mang đến, không có đụng phải phiền toái chứ."

"Không có, vô cùng thuận lợi, người kia còn chưa có trở lại à."

"Bọn họ sao, chắc nhanh thôi, ở trên đường, hai người tụi bây trước tiên đem cô ta đưa đến Hổ ca bên kia."

Liễu Y thầm than trong lòng, lại một người nào đó, sẽ không phải là Dương Vanh chứ, này Tần Văn lật mặt quả thật là tốc độ.

Liễu Y nhắm mắt điều tra bốn phía, cả kho hàng trừ hai người mang cô tới, còn có ba người, hai ở trong nhà, một là người mới vừa nói .

Hai người mang Liễu Y vào trong phòng, sau đó ném trên mặt đất, Liễu Y nhíu mày, thật may là cô da dầy, cũng không nhúc nhích, tạo hình tự nhiên.

Vị Hổ ca kia ngồi trên ghế, đgật đầu với hai người, đứng lên, đi tới trước người Liễu Y cúi người mắt liếc, giơ hình trong tay lên đối chiếu nhìn : "Chậc chậc, cô ta thật đẹp, đáng tiếc."

Mặt Liễu Y vặn vẹo, siết chặt, mình nhịn, người đến đông đủ, mình từ từ tính sổ.

Trong chốc lát, cửa truyền đến âm thanh, theo tiếng bước chân, Liễu Y trong lòng xuy một tiếng, quả nhiên là Dương Vanh, này Tần Văn để tâm thật đúng là nhỏ.

Dương Vanh cũng giống Liễu Y bị hôn mê mang đi vào, sau đó bịch …một tiếng cũng ném xuống đất.

Vị Hổ ca kia lại lấy ra một tấm hình liếc một cái, gật đầu: "Được rồi, nhanh lên một chút động thủ đi, đợi chút còn phải đi qua chỗ Đường thiếu bên đó đây, chuyện này kéo lâu như vậy, Đường thiếu đã hỏi mấy lần."

Một âm thanh vang lên, năm người kia động tác, vị kia Hổ ca ngồi ở trên ghế, chỉ huy tới chỉ huy lui.

"Hổ ca, trước chụp vị kia sao."

"Nữ, đem đàn ông kia trước kéo đi một bên, nhanh lên một chút."

Một người kéo Dương Vanh ném tới một góc, một người đứng ở trước người loay hoay, ba người chạy thẳng tới bên cạnh Liễu Y, đang chuẩn bị ra tay, Liễu Y chợt mở mắt ra.

Mà vị nào đó mới vừa đưa tay đụng phải Liễu Y, cặp mắt trợn to, còn chưa kịp nói gì, liền bị Liễu Y một tay kéo xuống, lên gối, đưa tay đánh ngay cổ, ngất đi.

Còn hai vị sau lưng, còn ngẩn ngơ, bị Liễu Y nhảy lên dùng hai chân đá trúng, không tới hai chiêu, ngất đi.

Trong nháy mắt đánh ngã ba vị, Liễu Y bình tĩnh đứng thẳng lên, khoang tay lại, hí mắt nhìn chằm chằm ba vị khác.

"Làm sao cô không ngất." Hổ ca đứng lên, thô thiển hỏi.

Liễu Y đưa tay xoa tóc, một tay phủi phủi quần áo, ngẩng đầu lên, trầm mặc không nói .

Hổ ca nghiêng đầu ra hiệu, ba người trực tiếp tiến lên.

Tới thật đúng lúc, Liễu Y còn sợ không đủ để cô đánh, xuống tay càng thêm hung dữ, lại đá lại đánh, Liễu Y nhẫn nại đến bây giờ, toàn bộ dêu phát tiết lên bọn họ, sau đó nhìn xung quanh.

Liễu Y mắt liếc tất cả đều ngất đi, cúi đầu chỉnh sửa quần áo nghiêng đầu, mắt nhìn phía sau cánh cửa.

"Đi ra đi." Liễu Y nhẹ nhàng nói.

Hải Thành cả kinh, không ngờ mình sẽ bị phát hiện, trái lo phải nghĩ xong, từ từ đi ra, mắt liếc trên đất nằm đầy người, mặt vặn vẹo: "Cô …"

Liễu Y đã sớm phát hiện có thêm một người đang ẩn nấp, đây cũng là nguyên nhân Liễu Y vẫn không động thủ, chỉ là không thể nhịn được nữa, cuối cùng cũng không quan, cùng lắm thì thu thập xong, lại dọn dẹp tiếp.

Liễu Y quan sát xong, đưa tay sờ sờ cằm, mắt liếc , trực tiếp hỏi: "Không phải đồng bọn chứ."

"Tuyệt đối không phải." Hải Thành vội vàng nói, giơ hai tay lên, không nhúc nhích, mắt vô cùng vô tội nhìn Liễu Y, trong lòng thầm hận, tôi là người lương thiện, rất lương thiện.

Hải Thành vốn là bị Tuấn thiếu phái tới bảo vệ Liễu Y , hơi bất mãn, nhưng nhị ca Hải Sinh dặn dò, còn phải mật thiết chú ý, mới vừa rồi vẫn ẩn núp trong chỗ tối, chưa tìm được cơ hội ra thủ, Liễu Y này đã tự mình giải quyết.

Kinh ngạcthì không đủ để diễn tả tâm tình của Hải Thành bây giờ, mắt liếc bộ dạng yếu của Liễu Y, im lặng ngẩng đầu nhìn trời, cô ta như vậy, căn bản chưa cần mình ra mặt, bây giờ còn bị Liễu Y này tóm gọm, Hải Thành chua xót bị đả kích nặng nề.

Liễu Y liếc nhìn mặt của vị này, trong lòng sáng tỏ, chờ bên này xog, sẽ chậm chậm hỏi thăm.

Ngay sau đó nói: "Tới đây giúp một tay thôi."

Hải Thành trợn to hai mắt, không hiểu gì, đưa tay chỉ mình: "Tôi sao?"

"Đương nhiên chính là anh rồi, nơi này cũng đâu còn ai." Liễu Y bắt đầu tính toán, không chút để ý nói Hải Thành.

Hải Thành thấy ánh mắt kia của Liễu Y, giật mình, vội vàng chạy tới: "Có chuyện gì xin cứ việc phân phó."

Liễu Y hừ một tiếng, bắt đầu chỉ huy, gậy ông đập lưng ông, nam nam sao, cũng rất hợp đó, hơn nữa Dương Vanh cũng ở đây, hiện tại vừa đúng cùng nhau giải quyết, chỉ cần về sau Dương Vanh an phận, mình cũng không làm gì, nếu như còn muốn làm gì mình nữa, thì cũng đừng trách mình.

Mà Tần Vân với Đường Lễ, dám hại mình, chờ đi, cô sẽ không để yên như vậy

Liễu Y mặt không chút thay đổi bình tĩnh chỉ huy, mà Hải Thành bên kia đầu đầy mồ hôi, mặt đỏ như gấc, liếc ánh mắt của Liễu Y, lòng thấp thỏm tiếp tục làm việc.

Đến lúc trời tối, Liễu Y hài lòng gật đầu, cô cũng thật có khiếu làm đạo diễn, nhanh chóng lấy máy quay phim ghi hình lại, nói với Hải Thành: " Mặc quần áo tử tế cho bọn hắn đi, thuận tiện đem Dương Vanh quăng lên xe đi."

Hải Thành hiện tại căn bản không dám phản kháng, Liễu Y này so với đại thiếu nhà mình càng biết hành người khác, nhanh chóng làm việc, vội vàng mặc quần áo cho những người này, sau đó khiêng Dương vanh lên đi ra ngoài, chân bước nhanh hết mức có thể.

Liễu Y liếc nhìn bóng lưng Hải Thành biến mất, xoay người đi tới bên người vị Hổ ca kia, nhấc chân nhắm ngay mặt mà đá , nhìn hắn ta từ từ mở mắt, ngồi chồm hổm xuống.

Hồi lâu, Liễu Y từ từ đứng dậy, liếc nhìn hắn ta bị chính mình hành hạ không còn gì để nói, nhàn nhạt nói: "Nên nói sao với Đường Lễ tự mày biết rõ, mày nên biết, đừng quên lời của tao nói, thiếu một mao tiền, tap sẽ rất nhanh xuất hiện tại trước mặt mày, thiếu nợ thì phải trả, của thiên trả địa, mày trốn được đầu tháng, thì trốn không khỏi 15, đừng có mà giở trò nữa, hôm nay có thể đem mày đánh như thế, sáng mai cũng giống vậy, mới vừa rồi giúp tụi bây quay phim, tôi giữ lại để thưởng thức, đợi ngày nào đó tâm tình tốt, lại nói."

Hổ ca cắn răng, lòng chua xót, nào có vừa tổn thất tinh thần vừa bị mất 10 vạn, giựt tiền cũng không thẳn thắng như thế chứ, chỉ là thấy ánh mắt lạnh lùng của Liễu Y, lòng run lên, mơ hồ không rõ nói: "Biết…rồi…"

Hải Thành nghe âm thanh gào thảm bên trong thì ngừng lại, sợ hết hồn hết vía, mắt liếc Liễu Y xuất hiện, lập tức đứng thẳng người.

"Bọn họ…" Hải Thành nói.

Liễu Y bình tĩnh nhìn vô trong: "Đi thôi."

Hải Thành theo bản năng gật đầu, liếc nhìn Liễu Y đi ra ngoài, suy nghĩ, bước nhanh đuổi theo, thầm nghĩ, đại thiếu à, chẳng lẽ thật sự thích Liễu Y sao, bây giờ hối hận vẫn còn kịp .

Ngồi ở trong xe, Liễu Y mắt liếc Hải Thành lái xe phía trước, chợt nói: "Hải Phong là gì của anh?"

"Anh lớn của tôi. " HảiTthành mới vừa nói xong, thật muốn cắn lưỡi, lọt hố rồi, hồi lâu, nói: "Làm sao cô biết."

Liễu Y dựa người ra sau, quả nhiên có quan hệ, mặt mũi dáng dấp quá giống như rồi, một tay sờ sờ lên cằm, cúi đầu trầm tư, Tuần Tu.

"Tùy tiện tìm một chỗ, trước tiên đem vị này ném ra." Liễu Y lãng sang chuyện khác.

Hải Thành gật đầu, nghe lời lái xe đến nơi nào đó vắng vẻ, dừng xe, theo chỉ thị của Liễu Y, ném Dương vanh ở ven đường, ngay sau đó lên xe khởi động.

Hai người trầm mặc, cho đến trước chung cư Văn Hưng , Liễu Y mắt liếc Hải Thành đứng ngồi không yên, giọng nói lạnh nhạt: "Nói cho Tuần Tu, ý tốt của anh tôi nhận, chuyện của tôi, tự tôi giải quyết."

Hải Thành muốn nói lại thôi, nhìn Liễu Y mở cửa ra, khóc không ra nước mắt, đại khái có thể đoán được tương lai của mình sẽ mù mịt như thế nào.

Buổi sáng ngày hôm sau, Liễu Y thấy tài khoản tăng thêm tiền, hài lòng gật đầu, bị như thế cũng thật có gái trị, Hổ ca hắn ta cũng biết điều, chỉ là, còn phải nhìn biểu hiện về sau.

Mà sau đó, cuộc sống của Liễu Y bình thường trở lại, ban ngày đi làm bình thường, buổi tối nói chuyện với Kiều Kỳ một lúc, rồi đi ngủ.

Ngày nghỉ tuần này, ăn xong cơm tối, Liễu Y ngồi trên ghế sa lon, chờ đợi thời gian quảng cáo, mà Kiều Kỳ cũng ngồi vào bên cạnh Liễu Y.

"Hôm nay chiếu sao?" Kiều Kỳ rót ly trà, đưa một ly cho Liễu Y, hỏi.

Cầm ly trà, Liễu Y gật đầu: "Uh, chị Tiền nói là hôm nay."

Đang nói chuyện, thì màn hình TV có quảng cáo, hai người trầm mặc mà đợi.

Kiều Kỳ thấy Liễu Y xuất hiện trong ti vi, thưởng thức nói: "Tạo hình không tệ, khí thế không tệ, Liễu Y, tôi cảm thấy cô rất thích hợp quay phim cổ trang, chỉ là, đây rốt cuộc là quảng cáo cái gì?"

Liễu Y đem ly trà trong tay để lên bàn, dựa người ra sau: "Cô thấy rồi đó."

Kiều Kỳ khẽ cười, lắc đầu, uống một hớp trà, nhìn chằm chằm TV, trong miệng nói: "Cô đừng nói, cô cũng thật bản lĩnh, không trách được công ty cô để cho cô nhận vai diễn như thế."

"Có lẽ.." Liễu Y nghe Kiều Kỳ nói như vậy, cũng nghĩ đến loại khả năng này, lần trước chuyện dưới gara, có lẽ đã sớm bị lãnh đạo công ty thấy được.

Kiều Kỳ cảm thán: "Tôi lại hi vọng lần sau hợp tác với cô một nữa, lần trước chúng ta quay Ám Kim, không có nhiều lúc diễn chung."

Liễu Y nghiêng đầu liếc nhìn, nếu như diễn chung với kiều Kì, phải diễn vai quan trọng, như vậy tiền sẽ nhiều hơn, ngay sau đó nghiêm túc nói: "Tôi cũng hi vọng vậy, mong có cơ hội."

Kiều Kỳ vừa nghe, nhẹ nhàng ừ một tiếng, trong bụng cảm động, ánh mắt lóe lóe, che giấu cúi đầu uống một hớp trà, mới vừa ngẩng đầu lên, thấy trên Liễu Y ti vi mặt không chút thay đổi nói ra câu nói kia, trà

trong miệng phun ra ngoài, ngay sau đó ho khan, tay run run, chỉ vào TV, nghiêng đầu im lặng nhìn Liễu Y.

Ánh mắt Liễu Y sáng tỏ, cũng biết như thế, nhún vai, lấy khăn giấy trước mặt đưa tới.

"Liễu Y, cô..." Kiều Kỳ trừng mắt, không khống chế được cười to, nhận lấy khăn giấy lau xong, không thể ngưng cười: "Biên kịch này rất sáng tạo, tôi nói, lần này cô có thể nổi tiếng rồi."

Liễu Y dựa người ra sau, hiệu quả so với chính mình tưởng tượng hay hơn rất nhiều, hình ảnh qua hậu kỳ, có loại cảm giác tuyệt đẹp, chỉ là câu nói cuối cùng, đánh một cái, biến một phim võ hiệp thành phim hài.

"Nổi tiếng cái gì tôi không quan tâm, tôi chỉ hi vọng người khác sẽ không gọi tôi là nữ hiệp tã giấy là được rồi." Liễu Y thẳng thắn.

Kiều Kỳ mới ngưng cười, nghe Liễu Y nói, cười tiếp, thở không ra hơi: "Liễu nữ hiệp, ha ha."

Liễu Y liếc mắt, thở dài, biết sẽ như thế mà, một tay vuốt vuốt mặt, hiện tại hơi hối hận, hình tượng bị hủy sạch rồi.

46. Chương 46

Editor: ngocminh2206

Trong một căn phòng, Hải Sinh giao nhiệm vụ xong, ra hiệu cho thuộc hạ, nhìn bóng lưng chỉnh tề lui ra, mới dựa người ra sau, nhéo nhéo mi tâm, rồi nghiêng đầu qua, thấy Hải Thành vẫn ngồi đối diện, nói:"A Thành."

Hải Thành đang suy tư, thì nghe nhị ca gọi, chợt giật mình, ngồi thẳng lên, mặt hơi đỏ, thật may là da mình đen, nên không nhìn ra cái gì, vội vàng nói: "Xong rồi sao, vậy em xin phép đi ra."

Hải Sinh liếc mắt, nhìn Hải Thành chuẩn bị đứng dậy, đưa tay cản lại, bình tĩnh nói: "Ngồi xuống đi, anh có việc muốn hỏi cậu."

Hải Thành vừa nghe thấy, ngồi xuống lần nữa, mắt sợ hãi nhìn nhị ca, chẳng lẽ lại dạy dỗ mình nữa, hồi nãy mình không tập trung bị nhìn thấy hết rồi sao.

"Cậu gần đây xảy ra chuyện gì thế, không phải bảo cậu đi theo bảo vệ Liễu Y sao, mà anh thấy cậu ngày nào cũng xuất hiện ở đây hả, Tuần thiếu đã phân phó, cậu cũng biết, nên làm như thế nào." Hải Sinh nói.

Hải Thành vừa nghe xong, càng rầu hơn, bản thân mình đường đường là đàn ông, mà còn không bằng một phụ nữ yếu đuối, còn cái loại phụ nữ mà mình coi thường nhất, làm sao mà chịu nổi chứ, Liễu Y đã cảnh cáo, Hải Thành lại không dám nói ra, nếu nói ra, tương lai chắc chắn sẽ càng tối tăm hơn nữa, qua dược ngày nào hay ngày nấy.

"Em có đi theo, yên tâm đi, nhị ca, bảo đảm Liễu Y sẽ không sao cả." Hải Thành vội vàng nói.

Thầm than trong lòng, không thể trông mặt mà bắt hình dong được, cụ thể là Liễu Y, cô ta là sói đội lốt cừu, mình quay đầu đi theo dõi vị Hổ ca kia, thì phát hiện hắn ta lại ngoan ngoãn gửi 10 vạn cho Liễu Y, thấy kia Hổ ca vị cố tình tiếp cận, thật chua xót làm sao, hơn nữa nhớ tới ngày hôm đó mấy người đó bị quay phim, thật may là không phải là mình.

"Anh biết rõ cậu không muốn, nhưng là Tuần thiếu có nguyên tắc, chắc cậu hiểu chứ?" Hải Sinh thản nhiên nói, ý tứ sâu xa.

Hải Thành vội vàng gật đầu, thề thốt: "Em có nói không muốn đâu chứ, thật đó, em sẵn sàng làm nhiệm vụ mà, nhị ca."

Hải Sinh gật đầu: "Hiện tại anh không có thời gian lo mấy thứ này, anh đang phải xem Đường gia bên kia, cậu cũng tự mà lo đi, anh nghĩ bất quá, chuyện này cậu làm thế cũng đủ rồi, ngộ nhỡ Đường Lễ cho người động thủ, cậu phải bảo đảm Liễu Y an toàn không việc gì, hiện tại chúng ta ở trong tối, hắn đang ở ngoài sáng, cậu nhớ cẩn thận một chút, đừng cho người ta biết."

Hải Thành nội tâm, ưu buồn ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, hiện tại mới dặn dò, quá muộn rồi, nhị ca à, Liễu Y đã sớm giải quyết xong, chỉ là ngoài miệng lại nói: "Yên tâm đi, nhị ca, em biết mà."

Hải Sinh thở dài, mặc dù nói không biết thiếu gia nhà mình làm sao lại coi trong Liễu Y, chỉ là có Hải Thành đi theo, chắc không sao, cũng yên tâm phần nào, khoát tay: "Cậu trở về trước đi , lời anh nói, cậu nhớ cho kĩ đó."

Hải Thành ừ một tiếng, chân thành liếc nhìn nhị ca của mình, rồi xoay người đi ra ngoài, ưu buồn nhíu mày, phải làm sao đây, nếu như Tuần thiếu biết mình còn chưa kịp ra tay, thì Liễu Y đã giải quyết xong, hơn nữa còn vô ý khai tên Tuần thiếu ra, hậu quả của mình, Hải Thành càng ngày càng run, càng nghĩ càng buồn.

Hải Sinh liếc nhìn bóng dáng em trai mình, cười lắc lắc đầu, gọi điện thoại cho Tuần Tu, nhỏ giọng nói mấy câu.

Tuần Tu ngồi trên xe lăn, ra hiệu cho Hải Phong sau lưng, cúi đầu nghe máy, nghe Hải Sanh báo cáo, ừ một tiếng: "Đường Lễ này, cậu cứ xem đó mà làm, mấy cái tài liệu kia về Tề Đại với Tề nhị, bây giờ có thể tung ra rồi, đúng lúc để cho bọn họ nếm mùi rồi."

"Dạ, Tuần thiếu." Hải Sinh trả lời.

Ánh mắt Tuần Tu bình tĩnh, khóe miệng đầy ý lạnh, Đường lễ, chờ xử lý xong Tề gia, sẽ từ từ dọn dẹp mày, rồi nhớ tới một việc, bấm điện thoại, kê lên tai.

"Thành Lâm, cậu cũng nên bắt đầu đi."

Khóe miệng Hạ Thành Lâm vểnh lên, giọng nói nhẹ nhàng, dựa người ra sau: "Vâng, Tuần thiếu, còn Phùng khải."

"Có Khải Đế che phía trước, Tân Thần sẽ không bị phát hiện, đã nó rội đấy, có phần dành riêng cho hắn, tập đoàn Phong Hằng bên kia thì bảo Smith tăng nhanh tiến độ." Tuần Tu nói, ánh mắt khó hiểu.

"Vâng, tôi sẽ liên lạc với Smith, hiện tại một mình Tề gia còn chống không vững mà." Hạ Thành Lâm cười nói.

"Ai bảo có quá nhiều người cứ gió chiều nào theo chiều nấy." Tuần Tu nói.

"Đường gia bên kia… " Hạ Thành Lâm lo lắng nói.

"Có Hải Sinh rồi, chuyện của Tề gia hắn sẽ không nhúng tay vào đâu." Tuần Tu nhếch miệng lên, lạnh lùng nói.

"Tôi biết rồi." Hạ Thành Lâm nói: "Đúng rồi, Tuần thiếu, cái quảng cáo mới qua cậu xem chưa."

Tuần Tu nghe thấy, phiền muộn lập tức tiêu tán, mắt ti vi trên tường, khóe miệng cong lên, chợt nói: "Cô ấy rất thích hợp với mấy vai này."

Hạ Thành Lâm thả lỏng, chỉ sợ mình nghĩ lung tung, xem ra, Tuần thiếu có ý đồ với Liễu Y mà, thử thăm dò: "Thế công việc của cô ta về sau sắp xếp thế nào đây?"

"Cô ấy muốn sao cũng được, chuyện này không cần hỏi tôi." Tuần Tu bình tĩnh nói.

Hạ Thành Lâm nhếch miệng lên, cười cười: "Vâng, tôi biết rồi, Tuần thiếu"

"Uh," Tuần Tu cúp điện thoại, dựa người ra sau, đưa tay nhấn remote, nhìn đoạn phim quảng cáo, nụ cười ở đáy mắt càng thêm nồng đậm, trong lòng khẽ động.

Tầng cao nhất ở cao ốc Tập đoàn Phong Hằng, Tề Hoàn nóng nảy đi tới đi lui trong văn phòng, tay run rẩy đưa điều thuốc lên miệng, hít sâu một cái, rồi phun khói ra, chẳng khác nào súc vật.

Tin tức liên tiếp, khiến Tề Hoàn đứng ngồi không yên, Phong Thượng bên kia càng ngày rơi vào tình trạng khó khăn, mà tập đoàn Phong Hằng cũng gặp phải khó khăn về tiền bạc, đại ca nhị ca thì lâm vào nguy cơ, giống như sẽ sắp có một cơn bão lớn đổ ập vào.

Cục diện này, hiện tại không thể làm gì, không thể kiềm chế được, ngân hàng thì không cho vay, mấy người khác thì chẳng ai giúp, mắt Tề Hoàn đỏ bừng, dập tắt tàn thuốc, tay siết chặt lại.

Nhớ tới cái gì đó, nóng nảy đi tới trước bàn làm việc, đưa tay bấm điện thoại, hồi lâu, bên kia mới bắt máy.

"Tề thiếu."

"Đường Lễ, cậu điều tra được cho tôi là ai ở phía sau ra tay không, đối thủ hiện tại của tôi thì tôi không thể biết hết, cũng không thể thua như thế này được." Tề Hoàn âm trầm nói.

Khóe miệng Đường Lễ nhếch lên, nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi, Tề thiếu, tôi không điều tra được, cậu cũng biết, tôi bên này cũng loạn lắm rồi, tự lo còn không xong."

"Đường lễ, cậu cũng đừng quên địa vị của cậu bây giờ là như thế nào có được."

"Tề thiếu, sao nóng thế, tôi cũng muốn lắm mà chẳng tìm ra là ai cả."

"Đường Lễ, cậu đừng quên anh trai cùng cha khác mẹ của cậu chết như thế nào, còn có vợ chồng Tuần gia kia."

"Tề thiếu, tôi không thích nhất bị người uy hiếp."

"Tôi cũng không thích, nhưng cậu bây giờ như vậy, tôi phải nhắc nhở cậu."

"Vậy thì cám ơn Tề thiếu nhắc nhở, cậu không nói thì tôi quên mất, chỉ là, những chuyện kia hình như là cậu phân phó, là cậu động thủ, tôi chỉ là mượn mấy người cho cậu mà thôi, coi như xảy ra chuyện, cũng không liên quan tới tôi."

Tề Hoàn nhíu mày, nhỏ giọng nói: "Đường Lễ, Tề gia mà ngã, cậu có ích lợi gì chứ."

"Đúng là không có ích, chỉ là tôi cũng không giúp được gì, không phải sao."

"Cậu…"

"Nếu như không có việc gì, tôi cúp máy đây"

Tề Hoàn nhìn chằm chằm điện thoại bị cúp máy, mặt nhăn lại, người với người chỉ có lợi ích chứ không thể là bạn bè, Đường Lễ, coi như Tề gia phải ngã, Đường gia của cậu cũng không phải ngã theo.

Sau mấy ngày nghỉ, Liễu Y dặn dò Kiều Kì xong, mới ra cửa đi làm, vừa đi vào hội sở khu làm việc, thì thấy có mấy người nhìn mình cười cười, Liễu Y nghi ngờ đưa tay sờ sờ, rồi bỏ qua.

Chưa đi được vài bước, thì lại tiếp tục như thế, Liễu Y nghi ngờ đi tới phòng nghỉ ngơi, soi gương, sờ sờ mặt, không hiểu mô tê gì cả.

Cả ngày, Liễu Y phải đối mặt ánh mắt quỷ dị của mọi người, rất bực mình, sâu trong đáy lòng lại cảm thấy lo lắng.

Lúc tan việc, Liễu Y nhanh chóng thay xong quần áo, cầm túi xách chuẩn bị về nhà, vừa ra cửa, chỉ thấy Hà Dương dựa vào tường ánh mắt thâm trầm nhìn Liễu Y.

Sáng sớm Hà Dương đã nhận được điện thoại của Tuần thiếu, không hiểu gì cả, kêu mình cho Liễu Y nghỉ việc, cái này không hợp lý , Tuần thiếu coi trọng Liễu Y mà, mình cũng không phải là không nhìn ra, làm sao lại ra lệnh thế chứ .

Tới chiều, Hà Dương đã hiểu rõ, nghe mấy người làm việc bàn tán xôn xao, không nhịn được hỏi vài câu, bừng tỉnh hiểu ra, nhớ tới Liễu Y quay cái quảng cáo kia, cả một buổi chiều nằm liệt trên ghế sa lon.

"Nữ hiệp đại nhân, sắp tan sở sao" Hà Dương biết còn cố hỏi, vừa nghĩ tới quảng cáo kia, không thể nhịn cười được.

"Nữ hiệp?" Liễu Y cái hiểu cái không, giống như đã biết, nhưng lại không biết.

"Có rãnh không, đến phòng làm việc tâm sự một chút đi, tôi có việc nói với cô." Hà Dương , Tuần thiếu ra lệnh, xác thực khiến Hà Dương rất khó xử, vừa nghĩ tới Liễu Y trong mắt chỉ có tiền, cảm thấy đầu tê liệt, cũng không biết, Liễu Y mà nghe xong, sẽ phản ứng như thế nào.

Liễu Y nghe xong, gật đầu, cô cũng rất muốn biết, sao hôm nay không bình thường chút nào.

Hai người đi vào phòng làm việc, Hà Dương ngồi trên ghế sofa, mắt liếc Liễu Y ngồi đối diện, thở dài, không biết xong lần này, còn có thể gặp nhau nữa không, nói thật, mặc dù Liễu Y há mồm ngậm miệng đều là tiền, có thể tính tình chân thật như vậy, cũng làm cho Hà Dương đối với Liễu Y có cảm giác khác thương.

"Tôi nói trước, tôi như vậy cũng là vì muốn tốt cho cô." Hà Dương mở đầu đã nói một câu như vậy.

"Uh, có chuyện cứ nói đi, quản lý Hà." Liễu Y liếc mắt.

"Cái đó… " Hà Dương thật lòng không muốn nói ra, hai mắt nhắm lại, hạ quyết tâm, "Hội sở chuẩn bị cho cô nghỉ việc… cô hiện tại không thể làm tiếp ở hội sở, nguyên nhân cụ thể, cô cũng nên biết rõ."

Liễu Y kinh ngạc, nhanh chong nhớ tới, mấy cái ánh mắt kia, cố gắng nén cười, cũng tại quảng cáo kia gây họa ình mà.

Cho tới nay, Liễu Y làm việc rất thoải mái, đó là bởi vì, cô rất ít khi đóng phim, không có nhiều người biết, hơn nữa, người khác căn bản sẽ không thể nhận ra cô với Liễu Y kia là một, nhưng bây giờ ai cũng biết, Liễu Y phát hiện 2500 mỗi tháng đã không còn nữa, cảm thấy rất buồn.

Liễu Y nhìn chằm chằm Hà Dương: 'Quảng cáo kia anh cũng xem sao."

"Uh, quả nhiên rất hiên ngang mạnh mẽ, câu nói kia rất là kinh điển." Hà Dương không che giấu được nụ cười trong mắt, thật ra thì vừa nhìn thấy nét mặt không biểu cảm của l y , cảm thấy không thể nhịn cười được.

"Mọi người đều biết hết sao?" Liễu Y hỏi.

Hà Dương gật đầu, nói: "Tôi cũng là vì cô thôi, cô nên hiểu."

Liễu Y vô lực dựa ra về sau, cúi đầu tính toán, không có lời chút nào, chỉ một cái quảng cáo mà mất thu nhập ổn định của mình, quả nhiên là nhặt vừng mè mà bỏ quên dưa hấu.

47. Chương 47

Editor: ngocminh2206

Hà Dương thật ra không nỡ để Liễu Y nghĩ việc, dù sao cũng đã quen thấy Liễu Y là phải đưa tiền, mặc dù là đau nhưng cũng vui , cũng có người để tâm sự.

"Cô yên tâm đi, hồi nãy tôi đã ra lệnh rồi, chuyện cô làm ở đây, sẽ không bị lộ đâu, theo tình hình hiện tại, nghỉ việc là việc làm đúng đắn, không phải cô làm không tốt, nếu bị người khác biết, cô sẽ rất phiền toái, về sau cô cứ yên tâm quay phim, mấy ngày trước, cô không phải muốn xin nghỉ phép sao, nhân cơ hội này nghỉ luôn cho đỡ mệt." Hà Dương an ủi.

Liễu Y biết chuyện này là tất nhiên, thật là không ngờ bởi vì cái quảng cáo này, thật bực mình mà, dù sao mọi việc cũng đã rồi, Liễu Y cũng không còn cách nào khác.

Rồi nghĩ tới việc đó, liếc thấy Hà Dương đang áy náy, mắt sáng lên: " Quản lý Hà, anhđã nói như vậy, tôi cũng không còn cách nào khác, chỉ là, tôi đã kí hợp đồng, anh lại vô cớ đuổi việc tôi, vậy tiền bồi thường tính thế nào đây?"

Hà Dương nhíu mày, đúng là Liễu Y không buông tha bất kỳ cơ hội kiếm tiền nào mà, thế này mà còn nghĩ tới tiền, cũng được thôi, gật đầu: "Yên tâm, không thiếu được cô đâu, tôi sẽ thông báo bộ phận tài vụ bồi thường cho cô."

Liễu Y cảm thấy mình không còn con đường nào để đi, trong lòng hối hận không thôi , hình tượng thì không còn, công việc cũng mất, sớm biết như thế, sớm biết như thế, mình chẳng sẽ làm chuyện như vậy, cái tật thấy tiền là mắt sáng lên, việc đã đến nước này, Liễu Y cũng chỉ có thể chấp nhận thôi.

Liễu Y nói chuyện với Hà Dương một lát, chờ lấy tiền xong, Hà Dương tự mình tiễn Liễu Y ra ngoài cửa hội sở.

Liễu Y phiền muộn liếc nhìn hội sở, không thể ăn cơm của chú Mập nữa rồi, mặc dù trong tài khoản có thêm tiền, nhưng vẫn không bù lại được tâm hồn trống trải của Liễu Y, rồi nhớ tới sự nghiệp diễn xuất, thì chẳng thấy có hứng thú gì.

Hà Dương nhìn thấy ánh mắt kia của Liễu Y, lập tức vui mừng không ít, quả nhiên Liễu Y cũng không nỡ ra đi, an ủi nói: "Nếu nhớ tôi, thì cứ tới đây, cửa hội sở luôn rộng mở chờ cô."

Liễu Y mới vừa ỉu xìu, trong nháy mắt rung lên, mắt sáng lên: " Cơm ba bữa có miễn phí không"

Hà Dương vừa nghe thấy, mặt cứng ngắt, hồi lâu, nặn ra một câu nói: "Liễu Y, bó tay cô luôn rồi."

" Quản lý Hà," Liễu Y làm sao có thể bỏ qua, nếu về sau không có chỗ ăn miễn phí, cũng có thể tới đi tới đây ăn miễn phí ba bữa .

Hà Dương vô lực khoát tay : "Miễn phí, tôi hứa."

Liễu Y nghiêm túc gật đầu: "Yên tâm đi, quản lý Hà, tôi sẽ tới thường xuyên."

Hà Dương cảm thấy rất buồn, nghe Liễu Y nói xong, vẫn không thể hiểu nỗi, mình mà đem so sánh với đầu bếp kia cũng không bằng một góc sao, tằng hắng: "Liễu Y, sau này cô không phải là nhân viên ở đây, trực tiếp gọi tên tôi là được, đừng gọi quản lý Hà nữa, chúng ta cũng biết nhau lâu rồi."

"Được thôi, Hà Dương." Liễu Y thoải mái đồng ý, quen lâu như vậy, vậy sau này thỉnh thoảng tới mấy lần, đem đồ ăn về ăn, vậy thì càng dễ dàng.

Liễu Y giải quyết chuyện ăn uống miễn hí, cũng không còn đau lòng 2500, tạm biệt Hà Dương, xoay người về nhà, trên đường, định đi vô siêu thị, bởi vì trong nhà còn có Kiều Kì, đồ dự trữ ngày càng giảm bớt, hiện tại còn phải ở nhà dài dài, đương nhiên phải chuẩn bị thêm đồ ăn.

Liễu Y từ từ chọn đồ, ở chỗ bán rau cải trong siêu thị, lấy hết mọi thứ có thể lấy, hài lòng nhìn chiếc xe đẩy hàng đầy rau củ, xoay người đi ra tính tiền, thì thấy thỉnh thoảng có mấy ánh kì quái, Liễu Ygiật mình, nắm xe đẩy thật chặt, cảm giác chuyện không tốt sẽ đến.

"Tã giấy kìa đúng không."

"Đúng, quá giống."

"Không nhìn lầm chứ."

"Đi, thử hỏi xem."

"Nữ Hiệp."

"Trời ạ, thật đó."

"Sao lại gặp nữ hiệp ở đây chứ, nữ hiệp."

"Con tôi đang dùng tã giấy này đó, thế nhưng thấy người thật ở đây."

"Nhanh lên, ở bên kia kìa."

"Nữ hiệp ở nơi nào."

"Cái gì nữ hiệp chứ."

"Nữ hiệp trong quảng cáo đó."

Tóc gáy Liễu Y dựng lên, không ổn rồi, nhìn đám người chen chúc, lập tức đem xe đẩy chạy như điên đến cửa ra vào, liếc nhìn đám người đuổi theo sau lưng, lại nhìn xe đẩy ngay trước mắt, cắn răng, bỏ xe lại cho bảo vệ, không để ý tới nữa, rút lui trước thì tốt hơn, lập tức buông xe đẩy ra, cầm túi xách lên, vội vàng chạy như điên.

Liễu Yche che giấu giấu, hai tay trống không chạy về chung cư Văn Hưng, đến cửa, rũ rượi mở cửa, đóng lại, thở dài, cảnh tượng hồi nãy, Liễu Y thật không thể tưởng tượng, không bình thường chút nào, không phải chỉ là một cái quảng cáo thôi ư, sao lại ra nông nỗi này chứ.

Kiều Kỳ mấy ngày nay không có gì làm, mặc dù cũng lo lắng, nhưng cũng may có Liễu Y quan tâm an ủ, cũng nghĩ thông suốt rồi, dù như thế nào đi nữa, thì chỉ nên chờ đợi, cho nên không có liên lạc với bên ngoài, tập trung tinh thần sống qua ngày trong nhà Liễu Y.

Kiều Kỳ ngồi trên ghế sa lon xem ti vi, nghe tiếng cửa mở, qua mấy ngày nay tiếp xúc, Kiều Kỳ cũng biết Liễu Y có tìm công việc bên ngoài, mặc dù không đồng ý, nhưng lại càng thêm coi trọng tính tình của Liễu Y.

"Sao rồi, Liễu Y" Kiều Kỳ liếc nhìn Liễu Y, cảm thấy Liễu Y hình như hơi bất ổn, trong lòng kinh ngạc.

Liễu Y ném túi xách lên ghế sa lon, khoát tay, xoay người rót ly nước, uống một hơi, chậm rãi đi tới sofa, đặt mông ngồi xuống, nằm vật vã, trước thì thất nghiệp, sau thì bị người đuổi theo, sao lại xui xẻo như thế chứ

"Tôi thất nghiệp rồi" hồi lâu Liễu Y rầm rì ra tiếng, không còn hơi sức.

Kiều Kỳ kinh ngạc, ngay sau đó cười nói: "Công việc kia của cô không có cũng đâu có sao, cô bây giờ coi như là minh tinh, không sợ người khác nhận ra sao, thất nghiệp thì thất nghiệp đi, dù sao cô cũng sắp bộ phim mới, cũng không còn nhiều thời gian để làm thêm đâu."

Liễu Y nghe Kiều Kỳ nói, đau lòng vô cùng: "Tôi chỉ là không bỏ được, dù gì cũng 2500 một tháng đấy."

Kiều Kỳ nghẹn lời, tưởng chuyện gì ghê gớm lắm, khoát tay : " Cô nghĩ thế mà cũng nghĩ được, cô quay cái quảng cáo, còn có nhiều hơn kìa."

Liễu Y càng đau lòng hơn , mặt cứng ngắt, cũng tại cái quảng cáo chết tiệt này, phiền muộn thở dài: "Tôi trước kia dựa vào tiền lương này nuôi sống mình đó."

Kiều Kỳ sững sờ, nhớ tới cái gì đó, ánh mắt phức tạp, cô cũng đã trải qua, nhưng lúc đó cô chưa bao giờ nghĩ đến đi tìm công việc, một lòng nghĩ đến tạo quan hệ với nhà sản xuất, đạo diễn.

Uyển chuyển nói, "Tôi hiểu ý nghĩ của cô, nhưng là, sự nghiệp diễn xuất bây giờ của cô đang đi lên, được cái này lại mất cái khác, xem tình huống của bây giờ, cô cũng có thể nuôi sống mình, công việc mất thì mất đi, hơn nữa, cô cũng phải suy tính cho tương lao, hiện tại có nhiều thời gian, cô có nhiều thời gian hơn để học tập, đối với cô về sau, mới có lợi ."

Liễu Y biết Kiều Kỳ nói rất đúng, dù sao Tiền Văn Phương đã sớm nói qua những thứ này với cô, nhưng cô thật đau lòng, làm công nhân vệ sinh tiền lương mặc dù ít, nhưng Hà Dương bên kia còn có doanh thu, hơn nữa còn có ba bữa cơm miễn phí, suy nghĩ xong, gật đầu: "Uh, tôi chỉ là nhất thời không nỡ, từ từ sẽ tốt thôi, tôi biết cô là vì tốt cho tôi, chị Tiền cũng đã nói, tôi đều biết."

Hai người đang nói chuyện, chợt điện thoại trong túi xách vang lên, Liễu Y ngồi thẳng dậy, cầm diện thoại lên nghe .

"Liễu Y, em có ở nhà không." Tiền Văn Phương hỏi.

Liễu Y liếc Kiều Kỳ ngồi dối diện, chẳng lẽ mình bị Tiền Văn Phương phát hiện, tằng hắng: "Ở nhà, chuyện gì thế, chị Tiền."

"Ở nhà là tốt rồi, hai ngày nay đừng đi ra ngoài, biết không." Tiền Văn Phương cười híp mắt nói.

Liễu Y nhớ tới tình hình ở siêu thị hồi nãy, nghiêm sắc mặt: "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, chị Tiền, mới vừa rồi em bị mọi người đuổi theo."

"Oh, em đã bị người chận đường sao, thật tốt quá." Tiền Văn Phương cười ha hả.

Liễu Y tằng hắng, vô lực nói: " Chị Tiền."

"Chị không có ý đó, Liễu Y, em gặp may rồi, ha ha, Liễu Y à, em gặp may rồi..." Tiền Văn Phương cười như điên, mấy ngày nay điện thoại kêu liên tục, đều hỏi tới Liễu Y.

"Chị Tiền, ý của chị là..." Liễu Y cảm thấy có điểm xấu, chẳng lẽ tại cái quảng cáo còn nảy sinh thêm chuyện nữa sao, nữ hiệp là đã hết nói nổi rồi.

"Đúng đó, chính là cái quảng cáo hôm trước em đóng, mới vừa phát sóng, hiệu quả thật không ngờ mà, chị thật sự không ngờ mà, Liễu Y à, chị rốt cuộc nở mày nở mặt." Tiền Văn Phương vô cùng đắc chí.

Liễu Y lập tức , tay run run, có thể không cần nhớ tới quảng cáo này đâu chứ, quá mất hình tượng.

"Thật sao." Liễu Y cảm thấy thế giới này khôn bình thường, chẳng lẽ mọi người có thể thay đổi nhanh vậy sao.

"Chắc chắn là thật, hiện tại thì mấy công ty khác, nhiều đoàn phim đang tìm tới đây, toàn là tiền không đó, Liễu Y à, em phải ở yên trong nhà cho chị, công việc kia của em trước để sang một bên đi, bây giờ không biết bên ngoài sẽ như thế nào, tốt nhất đừng để mấy ký giả kia phát hiện ra điều gì, biết không." Tiền Văn Phương nói.

Liễu Y vừa nghe xong: "Em mới vừa thất nghiệp đây."

"Vậy thì quá tốt rồi, có cái kịch bản trong tay em lo mà xem cho kĩ đi, những chuyện khác em sẽ sắp xếp, dù sao cũng không gấp, Liễu Y à, em có nghe không đó" Tiền Văn Phương nói.

Liễu Y mặt đen lại, mình thất nghiệp sao vui thế nhỉ, vô lực trả lời: "Nghe rồi, hiện tại cũng chỉ có thể như vậy, em biết rồi, chị Tiền."

"Tốt lắm, chị bên này rất bận, em đừng đi ra ngoài đó, phải ở yên trong nhà." Tiền Văn Phương nhắc lại lần nữa, mới cúp điện thoại.

Liễu Y quăng di động sang một bên, thế này mà may mắn sao, là mình không bình thường, hay là người khác không bình thường, thế nhưng bởi vì cáo quảng cáo này sao, Liễu Y nằm phịch xuống, đơ ra.

Kiều Kỳ nghe nhưng không hiểu, nhưng nghe Liễu Y nói, trong lòng nóng nảy, vội vàng lên tiếng: "Chuyện gì xảy ra thế, Liễu Y à, có người biết tôi ở đây sao?"

Liễu Y ngẩng đầu nhìn Kiều Kỳ, khoát tay: "Không liên quan đến cô đâu."

"Đừng gạt tôi mà, Liễu Y, tôi biết cô giấu tôi, nhưng tôi không thể liên lụy cô được, tôi thấy, nên chuyển sang nơi khác thì hơn." Kiều Kỳ bất đắc dĩ nói, trong lòng cảm động nhìn Liễu Y, không phải là Tiền Văn Phương biết mình ở nhà Liễu Y chứ, chuyện như vậy, Liễu Y phải chịu bao nhiêu áp lực đây chứ.

Liễu Y vội vàng ngồi thẳng dậy, nếu như Kiều Kỳ đi, thì lại mất thêm tiền sao, vốn là cô thất nghiệp ở nhà, nếu như ngay cả Kiều Kỳ cũng đi, thì sao còn tiền nữa chứ.

Liễu Y không để ý tới chuyện hồi nãy nữa, nghiêm túc nói: "Kiều Kỳ, cô đừng nghĩ như vậy, yên tâm ở đây đi, mới vừa rồi không liên quan tới cô, thật đó, chị Tiền nói như vậy, là bởi vì chuyện của tôi."

Kiều Kỳ đau xót, hồi lâu, ừ một tiếng: "Liễu Y, cô thật sự không sợ tôi gây phiền toái cho cô sao."

"Không đâu, cô cứ yên tâm ở đây đi, hai tuần lễ còn chưa tới đâu, chuyện tôi đã hứa, tôi chắc chắn phải làm." Liễu Y nói.

Kiều Kỳ nghe thấy, phức tạp liếc nhìn Liễu Y, gật đầu: "Vậy tôi trụ ở đúng hai tuần rồi nói tiếp, cám ơn cô, Liễu Y."

Liễu Y khoát tay, thở phào nhẹ nhõm, ngay lúc chính mình đang thiếu tiền, cũng may còn có Kiều Kỳ, "Không cần cảm ơn đâu, tôi sẽ thu phí đó."

Kiều Kỳ vừa nghe Liễu Y từ chối, trong lòng chua xót, tuy Liễu Y ngoài miệng không nói, nhưng đã dùng hành động thay cho lời nói, Kiều Kỳ cảm thấy, có thể gặp được Liễu Y, thật là hạnh phúc biết bao.

48. Chương 48

Editor: ngocminh2206

Thất nghiệp nên Liễu Y rất rãnh rỗi, cứ nhắm một mắt mở một mắt, một ngày lại trôi qua, Liễu không có việc gì làm , luôn thích gây sự, sau một thời gian mới bình tĩnh trở lại.

Buổi sáng, Liễu Y thức dậy, lén lút tập luyện trong phòng ngủ, mồ hôi ra đầm đìa, rồi vào nhà vệ sinh rửa mặt, trong nhà bếp Kiều Kỳ bận rộn chuẩn bụ bữa sáng, sau đó, hai người cùng nhau ăn điểm tâm.

Trong buổi sáng, Liễu Y tận dụng mọi thứ, có minh tinh ở kế bên, làm sao có thể bỏ qua cơ hội được chứ, nhờ Kiều Kỳ chỉ dẫn đóng phim, tới giữa trưa, Liễu Y theo Kiều Kì học nấu ăn, mặc dù còn vụng về, nhưng rất thú vị.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Liễu Y không quấy rầy Kiều Kỳ nữa, mà ở trong phòng ngủ, tính toán sổ sách, tính toán lượng thực còn bao nhiêu, xem tài liệu, kế hoạch sau này, cho tới giờ cơm tối .

Sau bữa cơm tối, Liễu Y ngồi tán dóc với Kiều Kỳ, xem ti vi, sau đó trở về phòng của mình, lại bắt đầu một ngày mới.

Thất nghiệp ở nhà, mặc dù bình thản, nhưng vẫn phong phú, chỉ là thỉnh thoảng, Liễu Y vẫn nhớ tới 2500 mỗi tháng kia của cô.

Một tuần lễ trôi qua rất nhanh, tối hôm đó, Liễu Y ăn uống no đủ xong, giành rửa chén , dọn dẹp xong, từ nhà bếp đi ra ngoài, chỉ thấy Kiều Kỳ đứng bên cửa sổ nói chuyện điện hoại với ai đó.

Liễu Y dừng bước lại, tập trung tinh thần nghe Kiều Kỳ nói, nhớ tới cái gì đó, lập tức hiểu ra, mấy ngày nay nghe tin tức của Phong Thượng với Kiều Kì, Tiền Văn Phương cũng thỉnh thoảng gọi điện thoại tới nói này nó, nên Liễu Y dễ dàng đoán được, có một số việc, đã sắp kết thúc rồi.

Liễu Y nhẹ nhàng đi tới ghế sofa, ngồi xuống, cúi đầu nhìn kịch bản đã thuộc lòng từ lâu, trong lòng tính toán khoảng tiền Kiều Kỳ ở trong hai tuần, có lẽ ngày mai, có lẽ ngày mai, Kiều Kỳ sẽ đi.

Kiều Kỳ nhìn đêm đen ngoài cửa sổ, sắc mặt bình tĩnh, nghe Tề Hoàn giao phó, đáy lòng phức tạp, một tháng, bất ngờ thay đổi, Tề Hoàn thế nhưng có lúc thế này.

Kiều Kỳ thật không thế tin được, lòng thấp thỏm, đợi đến cúp điện thoại xong, thì như mất hồn, vô cùng ngỡ ngàng.

Mặc dù Kiều Kỳ đã nhìn ra, nhưng không ngờ nghiêm trọng như thế, Phong Thượng kết thúc, Tề gia cũng không tồn tại, mặc dù Tề Hoàn chưa nói đến tình cảnh của hắn hiện giờ, nhưng Kiều Kỳ có thể tưởng tượng ra, kết quả chẳng tốt đẹp gì.

Liễu Y mắt liếc Kiều Kỳ, trong lòng suy đoán, nhìn sắc mặt trắng bệch của Kiều Kỳ, Liễu Y nhảy dựng, đừng xảy ra chuyện gì chứ, nếu thế thì làm sao cô có thể thu tiền đây.

"Kiều Kỳ, cô không sao chứ?" Liễu Y hỏi.

Kiều Kỳ kinh ngạc nhìn Liễu Y, chợt nhớ tới, vội vàng cầm remote mở ti vi, nghe tin tức, mắt mờ mịt.

Trên TV, đang phát sóng tin tức, từ tin tức này tới tin tức khác, cho đến lúc Kiều Kỳ trợn to mắt, thì không khí đã vô cùng nặng nề.

Liễu Y liếc nhìn, bỏ kịch bản trong tay xuống, nhìn lên TV, mắt chớp hai cái, trong TV phóng viên tin tức đang nói về vụ tham ô hối lộ.

Liễu Y nhìn chằm chằm hai vị kia xuất hiện trên màn hình, mặt mũi rất giống với Tề Hoàn, trong lòng hiểu rõ, thở dài.

Mà ngay sau đó xuất hiện tin tức, là liên quan Phong Thượng, Khải Đế thu mua Phong Thượng, Liễu Y lòng đầy nghi hoặc, nhưng lại không nói gì.

Chờ tin tức kết thúc, bắt đầu phát sóng quảng cáo, Liễu Y dựa người ra sau, sờ cằm, trong lòng chắc lưỡi, mới một tháng thôi, tốc độ này, chắc chắn là có chuẩn bị, mục đích đã rõ ràn, Tề gia này chắc chọc phải người không nên chọc, chỉ là, những thứ này cũng không liên quan tới cô , Liễu Y thấy Kiều Kỳ thẫn thờ, tằng hắng :"Kiều Kỳ."

Kiều Kỳ không ngờ kết cục lại là như thế, nghe tiếng của Liễu Y, cười khổ, bình tĩnh nói với Liễu Y: "Tôi không sao, đã sớm đoán được, chỉ là không nghĩ tới lại nhanh như vậy thôi."

"Thật sự không có chuyện gì sao, hiện tại Phong Thượng là của Khải Đế, vậy cô phải làm sao?" Liễu Y hỏi.

Nụ cười của Kiều Kỳ cứng đờ, nhớ tới lời nói cuối cùng của Tề Hoàn, nói: "Tôi bây giờ được tự do rồi, Phong Thượng thuộc về ai, không liên quan tới tôi nữa, hơn nữa lần này không có ảnh hưởng tới tôi nên không có việc gì, để tôi dọn đồ, ngày mai tôi sẽ đi."

Liễu Y nghe Kiều Kỳ nói, biết là thật, gật đầu: "Không có việc gì là tốt."

"Cám ơn cô, Liễu Y à, lần này nhờ có cô giúp tôi." Kiều Kỳ mắt chớp chớp, nhìn Liễu Y.

"Cảm ơn thì không cần, có gì đâu chứ." Liễu Y khiêm tốn nói, nhưng cô sẽ tính phí.

"Vậy tôi không nói nữa ." Kiều Kỳ nói, cũng đồng ý với lời của Liễu Y, ở chung lâu như vậy, coi như cũng quen thuộc, có vài thứ, trong lòng mình biết là được.

Buổi sáng hôm sau, Liễu Y từ phòng ngủ ra ngoài, chỉ thấy Kiều Kỳ đã sớm ngồi trong phòng khách, mắt nhìn chằm chằm vào TV.

Liễu Y im lặng liếc nhìn, thở dài lắc đầu, rửa mặt xong từ nhà vệ sinh đi ra ngoài, chạy thẳng vô nhà bếp, tự mình làm mấy món ăn, rồi bưng lên bàn ăn, gọi Kiều Kì: "Ăn điểm tâm đi, cô chừng nào thì đi vậy?"

Hồi lâu không có động tĩnh, Liễu Y cởi tạp dề ra, đi tới bên sofa, nhìn sang, chỉ thấy mắt Kiều Kỳ đỏ bừng, hôm qua cũng chưa tới mức như vậy mà.

Theo ánh mắt của Kiều Kỳ nhìn xem ti vi, tập đoàn Phong Hằng, nguyên tổng giám đốc là Tề Hoàn, bị kiện.

Liễu Y trong lòng suy đoán, Kiều Kỳ với Tề hoàn hẳn không phải là quan hệ bình thường, mà là phức tạp hơn, Liễu Y im lặng ngẩng đầu nhìn trời, này là chuyện gì nữa chứ, đi tới bên cạnh Kiều Kỳ, nhỏ giọng hỏi: "Cô không sao chứ?"

Kiều Kỳ từ tối hôm qua khi nghe Tề Hoàn dặn dò cũng biết, chẳng có kết quả gì tốt nhưng khi thấy được, lại làm cho Kiều Kỳ khó có thể tiếp nhận, nghe được Liễu Y nói, nghiêng đầu nhìn Liễu Y đi tới, đưa tay giữ chặt hông của Liễu Y, vùi đầu nức nở khóc, có lẽ không hề giống trong tưởng tượng không quan tâm, có lẽ Tề Hoàn đối với Kiều Kỳ mà nói, vĩnh viễn tồn tại sâu ở trong lòng.

Thời gian tốt đẹp nhất Kiều Kỳ là gặp gỡ Tề Hoàn, đó là lúc đầu yêu say đắm, chỉ là, theo thời gian, đã sớm tiêu tan, Kiều Kỳ một mặt hận Tề Hoàn, một mặt muốn quên đi.

Liễu Y cứng đờ đứng đó, nhìn Kiều Kì giữ chặt eo mình mà khóc, một lúc sau, đưa tay vỗ vỗ lưng Kiều Kỳ, Liễu Y cũng biết, Kiều Kỳ với Tề hoàn có gì đó không bình thường.

Cho đến lúc Kiều Kỳ từ từ buông ra, đưa tay lau nước mắt, mới thở bình thường trở lại, giọng nói nghẹn ngào: "Làm phiền cô rồi, Liễu Y à, tôi xin lỗi."

Liễu Y ngồi xuống bên cạnh, lắc đầu: "Khóc được là tốt rồi, mặc dù tôi không biết tình huống thế nào, thật có chút chuyện, đừng kìm nén làm gì."

"Uh, thật may là có cô, Liễu Y à." Kiều Kỳ bình tĩnh lại, liếc nhìn Liễu Y, không biết vì sao, có cảm giác khó nói: "Cô chắc cũng nhìn ra được điều gì rồi đúng không."

Liễu Y ngẩn người, không ngờ Kiều Kỳ lại nói ra, ngay sau đó mắt chớp chớp: "Không bình thường cho lắm."

"Đúng, nó khôngg bình thường." Kiều Kỳ cười khổ, dựa người ra sau, giọng nói trầm thấp: "Liễu Y, vậy cô có muốn nghe chuyện của tôi với Tề hoàn không?"

Liễu Y vội vàng lắc đầu, cái này cũng không cần phải nghe, mình đâu phải là cái thùng rác để muốn xả là xả chứ: "Cô đừng nên nói thì tốt hơn."

Kiều Kỳ ngốc lăng ngay tại chỗ, phức tạp liếc nhìn Liễu Y, chợt cười tự giễu: "Ngay cả cô cũng không muốn nghe, được rồi, chuyện đã sớm qua, có lẽ cũng chỉ có tôi còn để trong lòng thôi."

Liễu Y rối rắm liếc nhìn, cọ cọ mông, mình không phải không hứng thú, nếu như thu phí thì sẽ có hứng thú, chỉ là, mình và Kiều Kỳ còn chưa thân tới mức này, chia sẻ gì chứ, hay là thôi đi, rồi nói: "Chuyện đã qua, cũng đừng nghĩ tới nữa, tôi chỉ biết, nên tiếp tục sống như thế nào trong tương lai."

Tay Kiều Kỳ nắm chặt, đúng, bây giờ còn không biết ngày mai sẽ như thế nào, coi như mình đã thoát khỏi Phong Thượng, nên đi như thế nào, thật đúng là phải tính toàn, lập tức cảm kích liếc nhìn Liễu Y: "Cô nói đúng, cám ơn cô nhiều, Liễu Y à."

Liễu Y khoát tay, Kiều Kỳ này trong hai tuần lễ , nói cám ơn cả chục lần, haizz, cứ đổi nó thành tiền là được rồi: "Ăn một ít đi, cô chừng nào thì đi."

Kiều Kỳ cúi đầu trầm tư xong, nói: "Tôi đã liên lạc với người đại diện qua rồi, chiều này sẽ đi, về sau chắc không có thời gian để gặp mặt rồi."

"Gọi điện thoại là được, cô đi tắm trước đi, ăn một chút, tài nấu nướng của tôi cô còn chưa được thưởng thức đâu." Liễu Y nói.

Kiều Kỳ xoa xoa tóc, gật đầu, ừ một tiếng, mắt nhìn màn hình ti vi đã sớm phát sóng xong tin tức, đứng lên đi vào nhà vệ sinh.

Liễu Y liếc nhìn bóng lưng Kiều Kỳ, thở phào nhẹ nhõm, an ủi cái gì chứ, thật là khổ mà.

Chờ Kiều Kỳ ra, ngồi vào bàn ăn, cúi đầu nhìn qua, tâm khẽ cảm động, cho tới nay biết Liễu Y không thích xuống bếp, nhưng vì mình, thế nhưng tình nguyện, mắt lộ ra vui vẻ.

Kiều Kỳ thấy ánh mắt mong chờ của Liễu Y, cúi đầu ăn một miếng, mặt lập tức vặn vẹo, muốn ói lại không thể ói, cố gắng nuốt xuống, trực tiếp cho vào trong cổ họng, thật là…

"Như thế nào, mùi vị không tệ chứ, tôi có thể xuất sư chưa? " Liễu Y mắt sáng lên, ngay sau đó cúi đầu gắp thử một miếng, hài lòng gật đầu, tay nghề so với trước kia tiến bộ quá nhiều.

Kiều Kỳ trợn to mắt, nhìn Liễu Y vùi đầu ăn ngon lành , trong lòng thầm nhũ, mắt liếc đĩa thức ăn, lại nhìn Liễu Y đang ăn, hoàn toàn đối lập nhau, thật đúng là không có gì khác biệt, muốn nói rồi lại thôi.

Liễu Y nhạy bén phát hiện, ngay sau đó nghĩ đến cái gì đó, rối rắm liếc nhìn thức ăn trong đĩa của mình, cắn răng, gắp một miếng cho Kiều Kỳ, nói: "Nếu cô thích thì ăn nhiều một chút."

Kiều Kỳ mặt đen lại, mình có nói là thích ăn đầu chứ, chỉ là, cúi đầu ăn thử, lập tức hối hận vô cùng, cái này so với cái hồi nãy còn ghê hơn nữa, đang muốn phun ra, thấy Liễu Y nhìn mình chằm chằm , cố gắng nuốt xuống, đầu lưỡi run rẩy.

Kiều Kỳ cố gắng nuốt thức ăn vào, trong lòng thề, đời này, không bao giờ ăn bữa sáng yêu dấu của Liễu Y nữa, thà chết còn hơn .

49. Chương 49

"Hai tuần lễ này đã làm phiền cô rồi, Liễu Y à, về sau nếu có việc gì cô cứ tìm tôi, nếu có thể tôi sẽ giúp, nếu không thể tôi cũng sẽ cố gắng, đừng có ngại." Kiều Kì lấy lại phong cách của ngôi sao, chỉ một cái đưa tay nhấc chân cũng giống như ảo ảnh, giọng nói thân mật, mắt yêu kiều nhìn Liễu Y.

Liễu Y gật đầu: "Uh".

Kiều Kỳ thở dài, lưu luyến không rời:"Tôi phải đi đây."

"Nhớ bảo trọng," Liễu Y nói.

Khoé miệng Kiều Kỳ vểnh lên, cười: "Cô cũng vậy nhá, tôi đang chờ được đóng phim chung với cô lần nữa đây, có gì thì gọi điện thoại ."

Liễu Y thấy Kiều Kỳ đang vui, lập tức không thèm khách sáo nữa, cúi đầu lấy ra một tờ giấy trong túi đưa cho Kiều Kì.

Kiều Kì nghi ngờ nhận lấy, thử mở ra xem, nụ cười lập tức cứng ngắc, tay run run,ắt nhìn vào ô tổng cộng số tiền, hít một hơi: " Đây là…"

"Đây là chi phí của cô trong hai tuần lễ, tôi giảm cho cô 10% rồi đó, nếu như lần sau tôi còn muốn ở đây, cũng tính giá như thế này." Liễu Y nghiêm túc nói.

Kiều Kỳ hít sâu một hơi, nhanh chóng ngẩng đầu liếc nhìn Liễu Y:" Nhiều như vậy sao?"

Liễu Y xoa xoa đầu: " Bình thường thôi mà, so vời cô Trần lần trước còn rẻ hơn nhiều đó."

Kiều Kì cúi đầu nhìn lại lần nữa, mặt vặn vẹo, đưa tay chỉ vào một mục: "Đây là cái gì đây?"

Liễu Y nhìn vào: " Đây là phí an ủi cô sáng nay, quần áo của tôi bị cô làm ướt hết rồi."

Mấy ngày nay Kiều Kỳ xúc động lập tức hoá thành hư không, hồi lâu, mới nặng ra được một câu: " Liễu Y à, cô được lắm."

"Đâu ra đó đi, đây là tài khoản của tôi, cô nhớ gửi tiền vào đó, nếu cô không có thời gian, thì trễ vài ngày cũng không sao đâu, tôi sẽ tính lãi 10%, mà cô thì tôi chỉ tính 9% thôi. " Liễu Y tỉ mỉ dặn dò, nghiêm túc gật đầu.

Kiều Kỳ nhìn Liễu Y hối hận vô cùng, lúc trước sao mình còn thấy cô ta an ủi mình đâu chứ, ai ngờ .

Trầm mặc xong,Kiều Kỳ miễn cưỡng gật đầu, bất đắc dĩ nói: "Liễu Y à, cô nhớ mặt cô đó."

Liễu Y khoát tay: " Được rồi, về sớm đi, cô là minnh tinb, tôi không sợ cô xù tội đâu, lần này cô được hưởng thụ xong mới trả tiền, cô sướng hơn người khác nhiều rồi đó."

Kiều Kì mặt đen, còn phân biệt đối xử sao, Liễu Y căn bản không phải là con thỏ ngây thơ, mà là một con sói.

Kiều Kỳ chấp nhận gật đầu: "Có thể được cô đối xử như vậy, thật là vinh hạnh của tôi, tôi sẽ chuyển tiền vào tài khoản của cô."

"Được rồi."Liễu Y nói.

Liễu Y trong lòng mừng thầm:" Về sau nếu có việc, cứ gọi cho tôi, tôi luôn hoan nghênh cô tới đây."

Kiều Kì cứng ngắc cầm túi xách chạy thẳng ra ngoài, bước chân không ổn cho lắm, vẫy vẫy tay tạm biệt, trong lòng thề, sau này nếu không có chỗ ở, thì có chết cũng không tới đây, quá đáng sợ.

Liễu Y nhiệt tình tiễn ra cửa, nhìn bóng lưng Kiều Kỳ đi xa, mói xoay người vô nhà.

Buổi tối, Liễu Y thấy tài khoản của mình nhiều tiền hơn, mừng rỡ ôm sổ sách lăn qua lăn lại trên giường, tích tiểu thành đại, ước mơ mua được căn nhà đã gần hôn rồi, lương thực trong nha, sắp có chỗ chứa rồi.

Mấy ngày sau đó, Liễu Y vẫn cứ sống bình thường, chuyện Kiều Kì, chuyện của Tề Gia, chuyện của Phong Thượng, cô không thèm quan tâm, cho đến lúc Tiền Văn Phương gọi điện thoại tới.

Nghe Tiền Văn Phương thông báo xong, Liễu Y nhanh chóng chuẩn bị hành lý, tâm trạng vui vẻ, có thể được trải nghiệm cuộc sống quân đội, được bao ăn bao ở„ còn có thể tiết kiệm được chi phí.

Sáng hôm nay, Tiền Văn Phương lái xe đến chung cư Văn Hưng, gọi điện thoại cho Liễu Y, đợi Liễu Y ra rồi lên xe, mới khởi động xe, chạy đi.

Tiền Văn Phương nhìn thẳng phía trước, mắt liếc Liễu Y qua kính chiếu hậu, hài lòng gật đầu, xem ra, Liễu Y thật sự đã hiểu được lời cô nói, nghiêm túc làn diễn viên, tinh thần thì khá phấn chấn, chắc cũng đã nỗ lực rất nhiều.

"Lần này, còn có những người khác, chỉ là, có mình em là nữ, mặc dù dược ở một mình, nhưng vẫn đối xử với em như bình thường, em không có quyền lợi nhiều đâu, em không sao chứ." Tiền Văn Phương ân cần hỏi.

"Không thành vấn đề, em đã chuẩn bị tinh thần rồi, chị Tiền à. " Liễu Y nói.

Tiền Văn Phương thở phào nhẹ nhõm, trong khoảng thời gian này Liễu Y đã cải thiện rất nhiều, mặc dù mình cũng hay nhắc nhở, nếu như tiếp tục giữ vững như bây giờ, thì sau này sẽ rất tốt , rồi cô vui vẻ gật đầu: "Không sao là tốt rồi, chị còn có chuyện muốn trao đổi với em đây."

Liễu Y nghi ngờ liếc nhìn: "Chuyện gì vậy?"

“Công ty dự định cấp cho em một chiếc xe với một tài xế, em bây giờ cũng coi như có chút danh tiếng, sau này chắc chắn sẽ rất bận rộn, chị không phải lúc nào cũng rãnh, cho nên công ty sắp xếp cho xe đưa đón em…em nghĩ sao?” Tiền Văn Phương hưng phấn nói.

Liễu Y ngẩn người, lập tức mắt sáng lên, “Chị Tiền, đây là công ty sắp xếp sao?”

“Đúng vậy, coi như đây là phúc lợi của công ty đi, bởi vì em có chỗ ở rồi, cho nên đổi qua cái này.” Tiền Văn Phương đã nói chuyện với công ty, thấy như vậy là tương đối ổn thoả, dù sao không phải lúc nào cô cũng ở bên cạnh Liễu Y được, nếu có xe đưa đón thì dễ dàng hơn.

Liễu Y cúi đầu tính toán, suy nghĩ rồi nói:” Chị Tiền à, có thể đổi được không.”

Tiền Văn Phương ngẩng lên nhìn :“Đổi cái gì?”

“Đổi thành tiền cho em đi, dù sao nếu có chuyện quan trọng thì cụi cũng tới đón em thôi, không cần xe đâu, không thì em đi xe buýt cũng được.”Liễu Y nghiêm túc nói.

Tiền Văn Phương nghẹn họng, hít thở không thông, cao giọng nói:“Liễu Y à, sao em cứ nghĩ tới tiền không vậy hả, em bây giờ còn muốn đi xe buýt sao, em không nhớ lần trước bị mọi người nhận ra hả?”

Liễu Y nhớ tới lần trước, rồi nói:” Chị Tiền, lần dó em chưa kịp cải trang, lần sau sẽ không bị như vậu nữa đâu, hơn nữa qua một thời gian cũng sẽ không ai nhớ tới nữa đâu.”

“Chị biết ngay mà, trong mắt em lúc nào cũng chỉ có tiền và tiền thôi, chiếc xe thể hiện được thân phận của em, em chẳngn lẽ cứ ngồi xe buýt đi đóng phim sao.” Tiền Văn Phương bực mình nói.

Liễu Y suy nghĩ lại, rồi nói:” Em vẫn muốn đổi thành tiên cơ, đâu phải ngày nào cũng quay phim, có xe để làm gì chứ.”

Tiền Văn Phương tức giận, nhìn thẳng phí trước:” Em thực sự muốn như thế sao.”

“Vâng, em vẫn muốn lấy tiền.” Liễu Y nói.

“Được rồi, chị sẽ nói với công tu, mà em cũng đừng hy vọng gì nhiều.”Tiền Văn Phương đành phải thoả hiệp, cô đã sớm biết tính tình của Liễu Y rồi mà.

“Vậy thì cám ơn chị nhiều lắm.” Liễu Y gật đầu cảm ơn.

“Chuyện này trước để sang một bên đã, em lập tức phải vào quân đội, cả tuần lễ đều ở trong đó, chị không theo em được đâu, chờ huấn luyện xong, chị lại tới đón em, em phải lắng nghe chứ đừng có nói nhiều quá, lần này có nhiều ngôi sao nổi tiếng lắm, có cả Lục Thanh nữa, em đã từng hợp tác với anh ta rồi, nếu có gì không biết thì có thể hỏi anh ta, biết không.” Tiền Văn Phương dặn dò.

Liễu Y sờ cằm, Lục Thanh sao, cái người mà suýt nữa bị mình giết chết sao, ngây sau đó gật đầu, bảo đảm nói:” Em biết rồi, chị Tiền à.”

“Lần nầy đoàn phim có vài người, chị cần phải nói cho em biết, Lê Hoa của Khải Đế, còn có Quách Thiếu Bân, sau đó là Lục Thanh của công ty mình, em nhớ cẩn thận với ba người này, còn mấy người còn lại em cũng phải chú ý mặc dù họ khong nổi tiếng gì mấy, em cũng phải giữ khoảng cách với mấy người đó, tại chỉ có mình em là nữ, chị cũng không ôm hy vọng em kéo gần khoảng cách lại làm gì, em đừng gây thêm phiền phức cho chị là được rồi.” Tiền Văn Phương tỉ mỉ dặn dò.

Liễu Y nói:” Vâng, em sẽ giữ khoảng cách mà.”

Tiền Văn Phương thở phào nhẹ nhõm: “Trong đoàn có tổng cộng tán người, cũng không quá mức cực khổ đâu, có thể sẽ được huấn luyện như quân đội, chủ yếu là để em hiểu rõ, dú sao đây cũng chỉ là trải nghiệm thôi, em đừng quá lo lắng.”

Liễu Y nghe Tiền Văn phương thao thao bất tuyệt nói, cảm thấy ấm áp trong lòng, tới cao ốc Tân Thần thì hai người mới ngừng nói chuyện.

Liễu Y đi theo Tiền Văn Phương chào hỏi đoàn làm phim, rối xáh hành lý lên, trực tiếp lên xe của đoàn làm phim , rồi nhìn xung quanh, thấy có cả người quen lẫn người lạ.

Lục Thanh ngồi ở ghế sau cùng, thấy Liễu Y mới lên xe, cũn không ngạc nhiên gì cho lắm, khi anh nhận vai này cũng biết các vai khác là ai đóng, nhưng mà vừa thấy mặt của Liễu Y, Lục Thanh cảm thấy hơi sợ, lần trước quay phim anh vẫn còn nhớ rất rõ, cũng không biết lần này như thế nào, nên giả vờ như không nhìn thấy Liễu Y, nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ.

Liễu Y thấy được Lục Thanh, nhớ tới lời Tiền Văn Phương nói, trực tiếp đi tới ghế sau cùng, bỏ hành lý xuống, ngồi kế bên Lục Thanh, chào hỏi: "Đã lâu không gặp." Rồi ngừng lại mọt lát, mặc cô không thân với anh ta, nhưng nình vài cô thì cô vẫn biết, nói tiếp:"Anh đẹp trai so với trước kia đó."

Liễu Y vừa nói xong, xung quanh chợt im lặng như tờ, có nhiều người tò mò nhìn qua, rồi suy đoán này nọ.

Lê Hoa Biên đang nói chuyện điện thoại, quay qua nhìn thấy Liễu Y hơi quen quen, nhớ tới cái gì đó,, khoé miệng giật giật, rời tiếp tục nói chuyện điện thoại.

Quách Thiếu Bân không quay qua nhìn, nghe động tĩnh, khoé miệng cười cười, anh ta khôg biết Liễu Y, lại đi nịnh hót Lục Thanh, chắc là cũng không vừa gì, rồi tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Còn những người khác, có vài người nhận ra Liễu Y, nhớ tới cái quảng cáo kia, nên cười sặc sụa, còn vài người không biết Liễu Y, trong lòng nghi ngờ quan hệ của Liễu Y với Lục Thanh.

Lục Thanh mặt đen lại, thở dài, biết ngay là đụng phải Liễu Y sẽ có chuyện mà, mặc dù Liễu Y thật sự không có ý gì khác, nhưng tình huống như thế này, mọi người sẽ nghĩ như thế nào chứ, nên mới từ từ quay qua, bình tĩnh nói: "Đã lâu không gặp, không ngờ lại hợp tác với cô nữa rồi."

"Đúng vậy, tôi cũng thật không ngờ, anh nhớ giúp đỡ tôi nha." Liễu Y lễ độ nói.

Lục Thanh giật mình, lần trước giúp đỡ nên mình bị đâm một đao, lần này, chắc chết mất, nhưng ngoài miệng thì khách sáo nói:"Giúp đỡ lẫn nhau thôi."

Liễu Y gật đầu, chào hỏi xong thì cũng đã xong việc rồi, nên dựa người ra sau, nhắn mắt dưỡng thần.

Lục Thanh trợn nắt nhìn Liễu Y bắt đầu nhắm mắt ngủ, không nói nên lời, quả nhiên là Liễu Y mà, quả nhiên vẫn như lúc trước.

Tổng cộng có 8 người, sau khi đã đến đủ, xe bắt đầu khởi hành, đi tới quân đội , mọi người trong xe cũng trò chuyện với nhau, trừ bốn người phía sau, Liễu Y, Lê Hoa, quách Thiếu Bân và Lục Thanh, có người thì nhắn mắt ngủ, có người thì nói chuyện điện thoại, có người thì trầm mặc không nói.

Sau ba tiếng đồng hồ, xe rốt cuộc cũng tới cửa quân doanh, xe đi thẳng vào bên trong, Liễu Y mở mắt ra, nhìn ra ngoài cửa sổ xe, cặp mắt bình tĩnh.

50. Chương 50

Editor: ngocminh2206

Tại ngục giam ở Đô Thành, ba anh em Tề gia, được gặp nhau, nhưng chỉ nhìn nhau mà không nói gì, rồi lại chán nản trầm mặc.

Cảng sát đem ba người áp giải vào ngục giam xong, lập tức biến mất, không khí trở nên nặng nề, Tề Đại buồn bã, Tề Nhị ủ rũ cúi đầu, Tề Hoàn thì như người mất hồn.

Tề Đại đã sớm không còn kiêu ngạo nữa, bây giờ còn hơi run rẩy, nghiêng đầu liếc nhìn hai em trai của mình, giọng nói khàn khàn: "Nhị đệ, Tam đệ."

Tề Hoàn giờ mới hồi hồn, nói:" Đại ca, Nhị ca."

Mặt Tề nhị xám xịt. giương mắt nhìn, cúi đầu, hừ một tiếng, trầm mặc không nói.

"Là anh hại cậu ra nông nổi này." Tề Đại hối hận không kịp.

Tề Hoàn lắc đầu: "Em làm liên luỵ Nhị ca mới đúng."

Trừ Tề Nhị không nói gì, hai người còn lại tự trách mình, rồi tự an ủi lẫn nhau."

“Bây giờ có nói gì cũng không còn tác dụng nữa, mà ba người không thấy kì lạ sao, tại sao cho cả ba chúng ta ở trong đây chứ, chẳng lẽ có ai sắp xếp sao?” Tề Nhị nóng nảy nói chen vào, mặt âm trầm.

Tề Đại với Tề Hoàn nhìn nhau, rồi nhìn Tề Nhị.

Tề Nhị hừ một tiếng:” Tam đệ nói đúng, có người sau lưng làm ra việc này, hiện tại ba chúng ta ở trong đây, chắc chắn là coa người sắp xếp.”

Vừa dứt lời, thì cửa từ từ mở ra, ba người nhìn xem, thấy có người tiến vào, hít sau một hơi, lúc trước không biết giờ đã biết rồi.

Tuần Tu được Hải Phong đẩy vào trong, đi theo sau là Hải Sinh với Hải Thành, bốn người từ từ đi tới trước mặt ba anh em Tề gia.

Hải Thành muốn nói rồi lại thôi, bị Hải Sinh kéo ra ngoài, Hải Phong kì kèo thì thấy ánh mắt lạnh như băng của Tuần Tu, mới chịu đi ra ngoài.

Tiếng đóng cửa vừa vang lên, bên trong hoàn toàn im lặng, ba anh em Tề gia bực bội muốn đứng lên lại bị xích chặt vào ghế ngồi, cặp mắt oán hận, xen lẫn sự hối hận thù ghét.

Tuần Tu mọt tay chống cắm, thản nhiên nhìn ba người, nhỏ giọng cười, rồi từ từ ngẩng đầu nhìn ba người họ, khẽ mở miệng: ” Cuối cùng cũng gặp mặt, mấy bữa nay thế nào, tốt chứ?”

“Lại là mày.” Tề Nhị gằn từng tiếng, quay qua nhìn Tề Đại: “Lúc trước nên để cho nó chết luôn mới đúng.”

Tề Đại bình tĩnh lại , đáng sợ là không biết, hiện tại biết lí do, cũng không có gì nuối tiếc , chỉ là có chút hối hận sao không cho nó chết cho rồi: “Thì ra là thiếu gia Tuần gia , tao nói rồi, người nào nhắm vào Tề gia , nếu như là mày, cũng đã nói qua.”

Tề Hoàn trở nên lạnh nhạt, đã đến việc này rồi, mà mình lại không biết gì cả, thua thì thua, ánh mắt ảm đạm, không tức giận chút nào.

Tuần Tu gật đầu: “Dĩ nhiên, đây là Tề gia tụi mày thiếu nợ tạo, tao chỉ là thu hồi lại.”

“Mày đã tàn phế rồi.” Tề Nhị không nhịn được mắng.

Tuần Tu nghiêng đầu khóe miệng vểnh lên: “Cảm ơn tụi bây mày ban tặng.”

“Nếu như là mày, Tề gia thua không oan.” Tề Đại nói, rồi ho khan mấy tiếng, cả người như già hơn mười tuổi, không nhìn ra được hắn ta lúc trước.

Tuần Tu hừ một tiếng, lắc đầu, ngay sau đó không có nói thêm gì nữa, tới xem bọn họ sẽ như thế nào, mình cũng an tâm, rồi chuyển động xe lăn, đi ra cửa.

“Chuyện năm đó, mày biết bao nhiêu, không chỉ có riêng Tề gia đâu.” Tề Hoàn mập mờ nói, còn chưa nói xong, thì đã bị Tề Đại chặn lại.

“Tam đệ.” Tề Đại cảnh cáo, không muốn để cho em mình nói tiếp, bây giờ đã không cần thiết, dựa vào thủ đoạnTuần Tu, những người đó cũng chẳng tốt đẹp gì, thà không nói còn hơn.

Tuần Tu ngừng lại, chợt bình tĩnh nói: “Năm đó ai tham gia, cũng chạy không thoát, tụi bây chỉ mới là bắt đầu mà thôi.”

Một câu nói nhẹ nhàng , lại mang theo âm trầm, khiến trong phòng không khí càng thêm nặng nề, ba anh em Tề gia không cách nào thở được.

“Mày là làm sao biết?” Tề Hoàn không nhịn thốt lên, chết cũng phải chết cho đáng.

“Thật ra thì làm cho quá hoàn hảo cũng là thiếu sót, báo cáo hiện trường tai nạn xe cộ tử vong, còn có đụng người tài xế, cho nên, coi như lúc ấy không tìm được chứng cớ, về sau cũng có thể tìm được, nếu muốn chúng ta chết, không có gì ích lợi hơn, mà Tuần gia lúc đó quyền thế ngập trời, có thể hại được chỉ có vài nhà, cho nên, tao để ý một chút là biết, sớm muộn cũng sẽ tìm được cái tao muốn.” Ánh mắt Tuần Tu thoáng qua một tia ánh sáng lạnh, cười lạnh: “Dù có lâu đi nữa, tao cũng chờ được.”

Ba anh em Tề gia mắt nhìn chằm chằm bóng lưng Tuần Tu ra bên ngoài , Tề Nhị phẫn nộ: “Mày điên à, mày tìm lộn người rồi.”

Tuần Tu nghiêng đầu lạnh lùng liếc qua: “Cái này phải trách anh trai tụi bây chỉ vì cái trước mắt, không chờ được quá lâu nên bắt đầu lôi kéo Tuần gia vào, càng muốn ngồi vững vàng cái chỗ ngồi đó , thì bại lộ càng nhiều thôi.”

Tề Đại ho khan mấy tiếng, càng thêm già đi rất nhiều, cả người chán chường khác thường, ngẩng mắt nhìn bóng lưng Tuần Tu , giọng nói khàn khàn : “Tao rất hối hận.”

Tuần Tu vừa nghe, hừ một tiếng, không muốn nghe nữa, đi ra bên ngoài, cửa được Hải Sinh mở ra, rồi đóng cửa lại.

“Đại ca, là tại em, là tại em liên lụy các anh.” Tề Hoàn sám hối, khi đó hắn còn nhỏ, cả gan làm loạn, không có gì không dám làm .

Tề Đại lắc đầu; “Là của tại anh, hay là anh giúp các cậu che giấu đi .”

“Hừ, bây giờ nói những thứ này có ích lợi gì, tôi bị hai người lôi xuống nước , một người thì muốn có quyền, một người thì muốn có tiền, tôi thật sự không biết, sao lại làm anh em với hai người nữa. ” Tề Nhị phẫn hận, sắc mặt âm trầm.

Vừa dứt lời, cảnh ngục đi vào, đem ba người đi tới chỗ cần đi, Tề gia bây giờ chính thức bị diệt, nhanh như vậy, đã đối phó không kịp.

Tuần Tu với Hải Sinh đi ra ngoài, ra khỏi cửa chính, ánh nắng chói chang, Tuần Tu thả lỏng, nhíu mắt lại.

“Hải Thành ở lại đây, cho Hải Sinh về trước đi.” Tuần Tu ngồi trong xe , bình tĩnh nói với Hải Phòn, rồi nhắm mắt thả lỏng, trầm mặc không nói.

Hải Phong gật đầu, đóng cửa xe, đi tới xe đằng sau, chui vào ngồi kế bên Hải Thành, quay qua nói với Hải Sinh:“Tuần thiếu nói tối nay cho Hải Thành ở lại, có chuyện muốn nói với nó.”

Hải Sinh ừ một tiếng, mắt liếc Hải Thành cứng đờ: “Đi đi chắc lại hỏi chuyện lần trước giao cho cậu đó.”

Mặt Hải Thành đau khổ, anh không cần nghĩ cũng biết Tuần Tu muốn hỏi gì, nhưng nhớ tới Liễu Y lúc trước đã cảnh báo, Hải Thành không muốn tự mình chuốc lấy khổ, nhưng cũng không còn cách nào, đành phải ngoan ngoãn đi theo Hải Phong.

Ở biệt thự Tuần gia, bên trong thư phòng, Tuần Tu tựa vào trên ghế sa lon, ngẩng mắt nhìn, rồi chỉ chỉ vị trí đối diện nói với Hải thành: “Ngồi đi.”

Tim Hải Thành đập mạnh, mắt liếc anh trai mình đã biến mất, bối rối ngồi xuống, tay cọ xát bắp đùi, từ từ ngẩng đầu lên.

“Đường Lễ động thủ chưa?” Tuần Tu thản nhiên nói.

Hải Thành ưu buồn nhíu mày, rối rắm trong lòng, nên nói hay không, đành hạ quyết tâm, nhỏ giọng nói: “Đã động thủ rồi ạ.”

Tuần Tu chỉ thấy miệng Hải thành giật giật, lại không nghe được âm thanh, nhíu mày: “Ừ.”

“Đã động” Hải Thành phản xạ có điều kiện, đề cao âm lượng, ngay sau đó mặt tối sầm lại, được rồi, sớm muộn gì cũng biết, rồi tiếp tục nói: “Đã sớm động thủ rồi ạ.”

Tuần Tu dừng tay lại, mắt lạnh đi, âm thanh trầm thấp: “Lúc nào, sao không nghe Hải Sinh nói qua, Liễu Y không sao chứ?”

“Tại em chưa kịp nói cho nhị ca, Tuần thiếu, em thấy không cần thiết đi theo Liễu Y đâu ạ, một mình cô ta cũng có thể giải quyết được, thật đó ạ, em còn bị bắt quả tang, Tuần thiêu, cô ta còn biết em là người cậu phái đi theo nữa.” Giọng nói Hải Thành ngày càng nhỏ, lo lắng liếc nhìn Tuần Tu.

Hải Thành đang rất buồn đây, phải tự mình nói ra mình còn không bằng một cô gái, quá nhục mà, rồi liếc Tuần Tu đang trầm tư, tim bắt đầu đập thình thịch, chẳng lẽ thiếu gia có ý gì với Liễu Y sao, nếu không cũng chẳng thể hiện ra như vậy.

Hải thành càng nghĩ càng rối, con gái gì mà quá đáng sợ, mà sao thiếu gia nhà mình…, rồi nhìn hai chân của Tuần Tu, thầm nghĩ, nếu quả thật nhu thế, chắc thiếu gia toàn bị bắt nạt không quá, chỉ mới nghĩ tới cái hình ảnh đó thôi, Hải Thành đã thấy rùng mình rồi.

Tuần Tu nghe xong, nhíu mày lại, mắt thấy Hải Thành đứng ngồi không yên.

"Vâng, ….." Rồi Hải Thành kể lại toàn bộ chuyện hôm đó, muốn trừng phạt như thế nào cũng được, đành nghe theo mệnh trời thôi.

Càng nghe, tay Tuần Tu càng siết chặt lại, cho đến lúc Hải Thành nói xong, không khí bắt đầu trầm tĩnh, Tuần Tu dựa người ra sau, thở dài, rồi khoát tay: "Nếu cô ấy đã nói vậy thì đừng xen vào nữa."

Hải Thành nhắm mắt gật đầu nhẹ: "Cô ta vừa thấy em, đã đoán được quan hệ của em với anh Hải Phong."

Khoé miệng Tuần Tu vểnh lên, quả nhiên là thông minh, ngẩng mắt nhìn Hải Thành, hừ một tiếng: "Cậu về trước đi, tiếp tục đi theo, sau này nếu có việc, phải báo ngay cho tôi biết, lần này tôi bỏ qua, lần sau, mà còn vậy nữa…."

Hải Thành thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đứng lên, nhớ tới Liễu Y lúc đó lại nói: "Tuần thiếu, nếu không đổi người đi ạ, em đi theo, không chừng lại bị phát hiện."

"Đùng lo." Tuần Tu nhíu mày, rồi nói: "Mang nhiều tiền mặt trong người là được."

Hải Thành vô cùng khó hiểu, tiền mặt với việc bị phát hiện có liên quan sao, nhưng không dám hỏi nữa, gật đầu, cung kính cáo lui, rồi biến mất như một làn khói .

Tuần Tu cúi đầu trầm tư, ánh mắt âm trầm, "Đường Lễ, Tần Văn."

Tề gia kết thúc, cũng nên đến phiên bọn họ, chỉ là, từ từ đi, không phải sao, rồi nở nụ cười, mặc dù biết Liễu Y có võ, thật là không ngờ lại mạnh mẽ như vậy, nhờ thế mình cũng yên tâm.

Tuần Tu chợt cười, nhớ tới cái gì đó, đưa tay cầm điện thoại lên, bấm số gọi đi.

51. Chương 51

Editor: ngocminh2206

"Tuần thiếu." Hạ Thành Lâm vô cùng lo sợ, chuyện lần trước giao ình, mình còn chưa xong, quả nhiên Liễu Y chẳng giống người thường chút nào.

"Chuyện lần này, cứ theo ý của cô ấy đi." Tuần Tu bình tĩnh nói, vốn định bảo Hạ Thành Lâm sắp xếp một chiếc xe cho Liễu Y, bởi vì an toàn, chỉ là, nghe Hải Thành nói xong thì thấy không cần thiết, như vậy cứ tùy cô ấy, dù sao ở trong mắt cô ấy cũng chỉ có tiền mà thôi.

"Ý của anh là đổi thành tiền cho cô ấy sao." Hạ Thành Lâm im lặng, cái luật này ở đâu ra chưa, quả nhiên chỉ cần đụng vào Liễu Y, không làm thể cũng không được.

"Uh, cô ấy vào quân đội rồi sao?" Tuần Tu hỏi.

Hạ Thành Lâm run rẩy: "Vừa tới quân đội ạ."

"Được rồi, nhân lúc dẹp yên mấy paparazzi đi, nên xử lý như thế nào, cậu tự biết mà làm." Tuần Tu cúp điện thoại, mím môi, rồi chợt lắc đầu một cái.

Trong thư phòng yên tĩnh, Tuần Tu lấy remote, rồi nhấn nút mở ti vi trên tường.

Trên màn hình Liễu Y mặc áo trắng bồng bềnh hiện ra, Tuần Tu đáy lòng khẽ dao động, ánh mắt âm u, chuyện Tề gia đã giải quyết, như vậy, mình cũng nên danh thời gian ình rồi.

Rồi bắt đầu đứng lên, từng bước từng bước, đi tới trước màn hình ti vi, hồi lâu, ngón tay thon dài sờ sờ khuô mặt nhỏ nhắn trên màn hình, lòng càng thèm dao động, có cái gì đó bị phá vỡ, mắt càng thêm thâm trầm.

Trời tờ mờ sáng, tiếng chuông vang lên, Liễu Y lật người xuống giường, ung dung rửa mặt, rồi mặc quân trang, soi gương, buộc tóc lại, đội mũ, bước nhanh ra ngoài.

Trên cầu thang, Lục Thanh đang đi tới, gật đầu, rồi thầm nghĩ trong lòng, quân trang này mặc vào, thì ra cũng rất hợp , làm cho cô ta trong mắt người khác, có thêm phần mạnh mẽ, bớt chút yếu đuối.

Tám người lục tục đi xuống dưới lầu, nghị luận ầm ĩ, có vài người kích động vô cùng, cũng có vài người lười biếng.

Huấn luyện viên đứng chờ tám người ở dưới lầu, chờ cả buổi, mới thấy có vài người từ từ đi đến, khóe miệng giật giật, sao mà kì thế, mặc dù chỉ là để học hỏi, nhưng sao phải để mình huấn luyện đám diễn viên trói gà không chặ này chứ, thật sự là uống phí năng lực của mình mà, vì chuyện này, ai cũng từ chối, thật không biết làm sao mình lại phải làm.

Còn trợ thủ bên cạnh ánh mắt nóng rực, nhìn chằm chằm mấy diễn viên ngày thường chỉ có thể thấy trên ti vi, trong lòng kích động, đẹp thật, mà sao toàn nam không thế này.

“Còn nhìn nữa hả, có gì để nhìn, tiểu bạch kiểm tập hợp bọn họ thành một hàng đi, đối đãi họ thật tốt vào.” Huấn luyện viên khinh bỉ liếc nhìn trợ thủ kế bên mình , trong lòng vô cùng bực mình.

“Không cần ác như vậy chứ, những người này cũng không phải là em.” Trợ thủ lo lắng hỏi, nhìn mấy vị da trắng nõn, trong đó còn có một cô nương trông khá yếu đuối.

“Nếu mặc quân trang, mặc kệ bọn họ từ đâu tới, cũng phải huấn luyện như chúng ta, bọn họ cũng không phải là tới để chơi , bọn họ tới để trải nghiệm cuộc sống quân đội , cuộc sống chúng ta chính là như vậy, không được thì đổi người, tôi cũng đâu muốn làm việc này.” Huấn luyện viên căn bản nhìn mấy người này là thấy không vừa mắt, để cho bọn họ chịu chút khổ cực, luôn sẵn sàng làm thế.

Trợ thủ nghe xong, ánh mắt thông cảm nhìn mấy vị kia.

“Nhanh đi, cho bọn họ xếp hàng trước, muốn lười biếng cũng phải coi đây là chỗ nào đã.”Huấn luyện viên trừng mắt với trợ thủ.

Trợ thủ giật mình, lập tức tiến lên, nói một tiếng, điểm số, sao khi nói xong, nhìn hàng ngũ, vội vàng theo sau, tam người này, nhìn tư thế đứng cũng không đúng, cảm giác được chẳng có gì tốt lành.

Liễu Y đứng cuối cùng, dù sao đứng ở đâu cũng thế, mà lúc trước cũng là cảnh sát, mặc dù chỉ là cảnh sát nhỏ, nhưng đã được huấn luyện qua những thứ này, trái lại ưỡn ngực, nhìn thẳng phía trước, mắt nhìn thẳng, mặt không thay đổi, đi trải nghiệm, vậy thì phải trải nghiệm thật tốt không phải sao, dù sao ở đây cũng ăn ở miễn phí, mình phải làm hết sức mới được.

Huấn luyện viên nhìn hàng ngũ không đều trước mặt, im lặng nhìn trời, chỉ là, trong lúc quét qua, thấy một người đứng cuối cùng, mắt sáng lên , mặc dù tư thế đứng không chính xác, nhưng cũng được, mắt nhanh chóng liếc qua, đi tới trước hàng ngũ không đều, hừ một tiếng.

Đưa tay chỉ Liễu Y, rồi đả kích người trước mặt: “Tôi không cần biết các cậu là là mình tinh gì hết, một ngày mặc quân trang, chính là quân nhân, các cậu nhìn lại các cậu đi, còn không bằng một cô gái.”

Vừa nói xong, những người khác nhanh chóng nhìn về Liễu Y, mà Liễu Y thì khong6t thèm để ý, cô đang nghĩ khi nào thì mới được ăn sáng.

Có lẽ lời này có tác dụng, nên mọi người lập tức thay đổi, ưỡn ngực, vốn chỉ là trải nghiệm nên không thèm để ý, chỉ là công ty sắp xếp, mà bây giờ, bị huấn luyện viên trước mặt nói, trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Khóe miệng huấn luyện viên vểnh lên, gật đầu, vung tay lên: “Tôi biết rõ các cậu chỉ là đi cho vui , nhưng đối với tôi mà nói, giúp các cậu huấn luyện, đây là nhiệm vụ của tôi, như vậy đi, tôi cũng sẽ không quá yêu

cầu nghiêm khắc, nhưng nên huấn luyện vẫn phải là huấn luyện, dù sao đến lúc kết thúc, không có hiệu quả, cũng không được, được rồi, trước chạy năm vòng, sau đó điểm tâm."

Vừa nói xong, Lê Hoa cười hì hì, đưa tay lên, tự nhủ: "Năm vòng."

Mặt Lục Thanh trắng bệch, cố gắng giữ phong độ, khóe miệng khẽ cười, nói với huấn luyện viên:"Không cần phải vậy chứ, chỗ này năm vòng sao"

Quách Thiếu Bân hừ một tiếng, hai tay khoanh trước ngực, mắt liếc Liễu Y kế bên, nói: "Ai thích chạy thì cứ chạy đi."

Mấy người khác thì cũng không như ba người này, dù sao cũng chỉ là mới làm diễn viên, mọi chuyện nên cẩn thận thì hơn, hơn nữa đây là công ty sắp xếp, nào dám lớn tiếng chống lại giống như ba vị, chỉ là nhỏ giọng bàn tán xôn xao.

Huấn luyện viên mặt tối sầm, nhìn đội ngũ ríu rít, so với mấy tân binh kia, những người này đánh cũng đánh không được, mắng lại mắng không được, còn phải như bồ tát mà đối xử, thật là, hơn nữa chỉ là năm vòng mà thôi, đã suy nghĩ kĩ rồi nên mới cho chạy năm vòng, những người này còn không cảm kích, vậy thì đừng trách mình.

Trợ thủ thấy huấn luyện viên tức sắp xì khói, mặt tái nhợt, chắc sắp có chuyện xấu rồi đây.

Huấn luyện viên nhìn chằm chằm ba người dẫn đầu : " Nếu nói như vậy, tôi cũng không cần thiết phải nương tay nữa, việc này tôi cũng làm nữa, để cấp trên giúp mấy người tìm huấn luyện viện đi, bộ dạng mấy người như vậy, thật mất mặt, còn yếu hơn cả mấy ông già."

Vừa dứt lời, huấn luyện viên xoay người bỏ đi, mà trợ thủ nhìn chung quanh, rồi vội vàng đuổi theo, mới ngày đầu, đã không vừa mắt, sau này làm sao sống chứ.

Liễu Y thấy vậy, trong lòng thầm nghĩ thế này làm sao mà được, mình còn chưa được no bụng đây, này huấn luyện viên gì chưa nói gì đã đi, vậy mình ăn cái gì đây chứ.

Liễu Y chớp mắt hai cái, suy nghĩ một lát, vội vàng nhấc chân theo đuổi huấn luyện viên, trại lính to như vậy, đợi đến lúc có người ra mặt giải quyết chuyện này, thì không biết lúc mới được ăn, hiện tại mình đang ở trên địa bàn của người khác, dĩ nhiên cô biết phải đi theo người nào mới có đồ ăn, không phải sao.

Sự việc ngoài ý muốn, khiến hai người đứng yên nhìn nhau, huấn luyện viên sao Liễu Y lại đi theo cơ chứ.

Lục Thanh thấy thế, ánh mắt lóe lóe, cười cười: "Huấn luyện viên đi rồi, đứng làm gì nữa chứ, tôi về phòng trước đây."

Lê Hoa cũng duỗi lưng một cái, đi theo Lục Thanh trở về: "Mới sáng sớm, tôi còn chưa tỉnh ngủ đấy."

Còn Quách Thiếu Bân nhìn chằm chằm bóng dáng của Liễu Y , trầm mặc không nói , hừ một tiếng, rồi cũng xoay người trở về phòng.

Những người khác đi cũng không được, không đi cũng không được, một lúc sau, chống đỡ không nổi, cũng lục tục trở về phòng.

Huấn luyện viên bước đi như bay, mắt liếc trợ thủ đuổi theo sau lưng, khóe miệng cười hắc hắc, không để ý còn có một người chạy theo, bước chân ngừng lại.

Trợ thủ mặc dù huấn luyện viên có chủ ý gì, nhưng muốn nói, đuổi theo vội vàng hỏi: "Cứ như vậy để những người đó ở bên kia sao, không có sao chứ, sơ sót một cái, hai chúng ta chết chắc, đây chính là nhiệm vụ cấp trên giao."

Huấn luyện viên căn bản không để trong lòng, mình có muốn nhận đầu chứ, không có ai làm, mình mới bị bắt làm đó chứ.

Thấy bóng dáng một người nào đó, huấn luyện viên vô cùng hiếu kỳ , khoát tay với trợ thủ, nhìn Liễu Y đi tới, nói: "Cô đi theo làm gì, năn nỉ tôi trở về sao, chuyện này, những người khác sao không ra mặt, lại để cô đi?"

Trợ thủ vừa nghe, quay đầu nhìn sang, giật nảy mình, thật đúng là cô ta đi theo lúc nào , vội vàng chạy đến kế bên huấn luyện viên, nhiều chuyện.

"Anh có trở về hay không liên quan tới tôi, những người khác cũng không liên quan tới tôi, tôi chỉ muốn hỏi, khi nào mới ăn điểm tâm.' Liễu Y hỏi thẳng.

Nụ cười của huấn luyện viên cứng đờ, còn tưởng rằng tới để xin lỗi, nên mình sẽ không trách móc nữa, còn bên trợ thủ kế bên cười trộm, cúi đầu run bả vai, cô ta thật là ….

"Cô…cô rốt cuộc chạy theo làm gì?" Huấn luyện viên chưa từ bỏ ý định .

Liễu quần áo liếc mắt nói: "Tôi đói rồi, lúc nào thì ăn điểm tâm?"

Huấn luyện viên nghe được câu trả lời ngoài ý muốn, thở dài, chỉ là, nhìn Liễu Y từ trên xuống, có lẽ là người thông minh, rồi mới gật đầu: "Cô đã chạy theo tới đây rồi, có muốn đi cùng không, chút nữa là tới giờ cơm rồi."

Trợ thủ chớp mắt hai cái, nhớ tới cái gì đó, nói với huấn luyện viên: "Chắc là anh muốn để bọn họ nhịn đói chứ gì."

"Nhịn hai bữa thì có sao đâu chứ, đi trải nghiệm thôi mà, tôi trước kia cũng bị đói đó thôi, được rồi, chớ để ý, đúng rồi, còn cô…" Huấn luyện viên căn bản quên tên cô gái trước mặt.

"Liễu Y." Liễu Y nghe lời nói hồi nãy, ánh mắt sáng lên, quả nhiên đi theo huấn luyện viên là có đồ ăn, nơi này là bộ đội, tác phong nghiêm túc, nên như thế nào, còn phải nghe bọn họ, coi như Lục Thanh bọn họ là minh tinh, thế nhưng thân phận ở đây chẳng là gì, hơn nữa bây giờ là toàn bộ bị tịch thu hết, coi như công ty biết, cũng sẽ không nói gì .

"Liễu Y, tên không tệ, biểu hiện của cô hồi nãy không tệ lắm, trong bộ đội phần cơm rất lớn, chớ ghét bỏ, chỉ là, dù chỉ một chút cũng không thể lãng phí." Huấn luyện viên liếc nhìn Liễu Y, thầm nghĩ, rốt cuộc vẫn có người biết rõ tính huống hiện giờ.

Nhớ tới mấy người kia, Liễu Y thử hỏi: "Thế còn bọn họ?"

Huấn luyện viên nhìn Liễu Y, khóe miệng vểnh lên: "Quá giờ, không chịu ăn, đói ráng chịu."

Liễu Y liếc một cái, nhìn huấn luyện viện, thầm nghĩ trong lòng, quả là thế, thì ra đang chờ tới xin lỗi sao.

52. Chương 52

Editor: ngocminh2206

Liễu Y đi theo hai người vào căn tin, lập tức hàng loạt ánh mắt nhìn Liễu Y, dù sao trong quân đội ca con muỗi cũng là giống đực, rất khi hiếm thấy một mỹ nữ, còn là một mỹ nữ dịu dàng, phải nhìn cho đã đi chứ, nhiều tiểu tử mặc quân trang, tay cầm bánh màn thầu, chợt buông ra, bánh rớt xuống.

Huấn luyện viên vô cùng hối hận hối hận, nếu như có những người khác thì sao mình bị chú ý cơ chứ, nhưng một mình dẫn Liễu Y theo thế này, chắc chắn sẽ đánh động toàn bộ , mắt nhìn bốn phía, cảnh cáo mấy tiểu tử kia,.

Liễu Y không hề hay biết, từng bước đi theo huấn luyện viên tới cạnh bàn ăn, mắt nhìn chằm chằm mấy thau trên bàn ăn, nuốt nước bọt.

Đợi đến khi có người ra lệnh, Liễu Y không không thèm để ý gì, vùi đầu mà ăn, cảm thán, so với chú Mập ở hội sở, đầu bếp trong đây cũng không tệ, trong đây có cả thau bánh màn thấu để đó, chỉ cần có thể ăn, thì cứ ăn, thật sự là rất tuyệt mà.

Liễu Y bị nghẹn nên uống một ít nước, hài lòng, đồ ăn chẳng có vị gì cả, lòng chua xót nhớ tới chú Mập ở hội sợ.

Mà lúc này, mấy người bàn kế bên rớt cả hàm, nhanh chóng trợn tròn mắt, ấn tượng về Liễu Y đã biến mất tự lúc nào.

Dĩ nhiên, huấn luyện viên với trợ thủ ngồi đối diện Liễu Y mặt không thể nào đen hơn được nữa, hồi nãy còn nhăn nhó cho Liễu Y ngồi cùng bàn, dù sao chưa bao ăn thế này trước mặt phụ nữ, hơn nữa còn có hàng loạt ánh mắt ghen tỵ nhìn chằm, nhưng là, nhìn bánh mặt thầu trước mắt Liễu Y dần biến mất, huấn luyện viên tay cầm bánh màn thầu run lên, mắt nhìn chằm chằm thân thể nhỏ nhắn của Liễu Y, chắc lưỡi trong lòng.

Ăn điểm tâm xong, huấn luyện viên dẫn Liễu Y đi ra ngoài, ở trên đường trở về, khoát tay bảo Liễu Y trở về phòng, còn mình, từ từ đi đến phòng làm việc, chuẩn bị nói chuyện với cấp trên, việc này, nếu như muốn mình làm, thì phải nghe điều kiện của mình, dù sao giao mình, mình muốn làm sao, đương nhiên là mình quyết định.

Liễu Y đi lên lầu, mắt liếc mấy phòng khác cửa đóng chặt, lắc đầu, trực tiếp trở về phòng, duỗi lưng, rồi ngã lên giường, nhàm chán dùng lức tinh thần xem chung quanh.

Lục Thanh, Lê Hoa với Quách Thiếu Bân không hổ là đại bài, mỗi người ở một phòng, người thì ngẩn người, ngừ thì ngủ, còn người thì đứng trước cửa sổ, còn bốn diễn viên mới kia được cho ở chung một phòng đang bàn tán gì đó, nhưng Liễu Y không nghe được.

Thật ra thì Lục Thanh với hai người kia thấy không có gì, chỉ là chờ người sắp xếp đi ăn điểm tâm, không thấy người, cũng chỉ ở trong phng giết thời gian, mà những người khác cũng không để ý, chỉ là tụ tập lại, tâm sự, căn bản không có suy nghĩ tới hậu quả gì sẽ xảy ra.

Cho đến lúc mặt trời lên cao, bảy vị này mới thấy không bình thường, trong đó bốn vị kia mới suy đoán, mà Lục Thanh bọn họ cũng có biết, nhưng còn chịu được.

Tận tới lúc giữa trưa, Liễu Y mới biết rõ vị huấn luyện viên kia chắc chắn sẽ bỏ đói, nếu không tới bây giờ còn chưa có động tĩnh gì, mắt liếc mấy người kia, Liễu Y xoay người xuống giường, bọn họ có thể nhịn, nhưng Liễu Y thì không thể.

Đến giờ ăn cơm, đối với Liễu Y mà nói là chuyện rất quan trong, mặt dày chút được, dựa vào lực tinh thần, Liễu Y xác định được vị trí của huấn luyện viên, trực tiếp xuống lầu, chạy đến phòng làm việc của huấn luyện viên.

Huấn luyện viên đang uống trà, còn ngâm nga gì đó, tâm tình trông rất tốt, cấp trên đã nói chuyện với công ty đó rồi, toàn quyền để ình xử lý, có thể nói đây là quyết định chính xác, chưa từng 1 lần trải qua lễ rửa tội của quân nhân, thì trải nghiệm này thà không có còn hơn, mà hôm nay, huấn luyện viên quyết định để ấy người đó nhịn đói luôn.

Nghe được tiếng gõ cửa, nửa ngày không tiếng báo cáo, huấn luyện viên hơi nghi ngờ, trực tiếp mở miệng: "Vào đi."

Liễu Y khẽ mở cửa, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, nhẹ nhàng nói: "Huấn luyện viên, chừng nào thì ăn cơm trưa?"

Huấn luyện viên giật mình, suýt chút nữa từ té ghế, thoáng nhìn, rồi im lặng nhìn, làm sao lại người này chứ: "Cô là Liễu Y đúng không."

Liễu Y đi vào, vội vàng nói: "Dạ vâng, huấn luyện viên."

Huấn luyện viên vẫy vẫy tay, hỏi, "Những người khác đâu rồi?"

Liễu Y căn bản đã quên mất mấy người kia, lập tức nói lại những gì mình đã thấy.

Huấn luyện viên cực kỳ hài lòng, nhìn kĩ Liễu Y lần nữa, cảm thấy cô nương này làm quân nhân cũng được đó chứ, hơn nữa còn rất thông minh, suy nghĩ một chút, gật đầu: "Cô đừng quan tâm bọn họ nữa, cô đã tới đây rồi thì đợi chút cùng đi ăn cơm, hôm nay không có tập luyện gì, ăn cơm xong, cô cứ ở yên trong phòng là được, nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai sẽ tập luyện bình thường, đúng rồi, lúc ăn cơm tối cứ tới nơi này tìm tôi."

Liễu Y gật đầu mạnh, quả nhiên đi theo huấn luyện viên đại là có cơm ăn, mặc dù cơm hơi nhiều.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Liễu Y tự động biến mất, trực tiếp đi vào phòng, căn bản không thèm để ý huấn luyện viên đang muốn tâm sự với cô, còn huấn luyện viên đang muốn nói chuyện mà thấy Liễu Y đã chạy mất đành phải bó tay.

Còn bảy người kia, sắp không chịu nổi nữa rồi, lần này tới đây, mọi người không mang theo cái gì, đến quân đội ngày đầu tiên, đã bị tích thu hết đồ ăn vặt với thiết bị điện tử, vốn là có mấy người không đồng ý, nhưng nhân viên làm việc nói thì mới biết công ty rất xem trọng lần huấn luyện này, cho nên, tám người đành chấp thuận, hai tay trống trơn tiến vào trại lính.

Sau buổi trưa, nhóm bốn người đi tìm bộ đội phản ánh tính huống, mà kết quả, lại không thu hoạch được gì.

Sau đó bốn người trực tiếp tìm tới Lục Thanh, cho là, có đại bài ra mặt, dù sao cũng có hiệu quả hơn bọn họ, Lục Thanh Lê Hoa với Quách Thiếu Bân đã sớm không chịu nổi, thấy không ai để ý tới, giờ có người lên tiếng đương nhìn phải đi đòi quyền lợi, nhưng kết quả cũng vậy thôi.

Không tìm được người phụ trách, vậy thì tìm huấn luyện viên, nhưng lại không thấy, cách nào cũng không được, trực tiếp đi tới phòng ăn, nhưng đã qua thời gian ăn thì cái gì cũng không còn, bảy người đành phải bụng đói trở về.

Liễu Y thì nằm trong phòng xem kịch hay, mắt liếc bảy người kia, đưa tay sờ sờ cằm, không thức thời thì ráng mà chịu.

Suốt cả một ngày, không ai thèm để ý tới, cả bảy người vô cùng hối hận, muốn liên lạc với công ty nhưng không có điện thoại, trong tình cảnh này, chỉ có ở trong phòng, ngồi đó mà ngẫm nghĩ.

Liễu Y ăn cơm tối xong, tạm biệt huấn luyện viên, rồi chạy về phòng, đóng cửa lại, mới cúi đầu móc ra túi bánh màn thầu giấu trong người .

Liễu Y sờ sờ cằm, liếc nhìn bầu trời đã bắt đầu tối, cúi đầu tính toán xong, rồi giờ túi bánh màn thấu lên, nhẹ nhàng đẩy mở cửa ra ngoài.

Phòng Liễu Y ở phía đông, còn những người kia ở phía tây, thừa dịp trời tối, Liễu Y chạy nhanh như chớp tới trước cửa phòng Lục Thành, nhẹ nhàng gõ cửa.

Lục Thanh nằm trên giường, đôi tay dể sau ót, vô hồn nhìn trần nhà, có lẽ hồi nãy không hiểu nhưng bây giờ đã hiểu, mấy người trong này, thật đúng là dám làm, biết là một chuyện, bị xem nhẹ lại là một chuyện khác, đang nghĩ ngợi thì nghe có tiếng gõ cửa, nhíu mày, đứng lên mở cửa.

"Liễu Y, cô" Lục Thanh ngây người, vẫn không nghĩ tới Liễu Y lại xuất hiện, dù sao tám người ở trong đây, chỉ Liễu Y là nữ, chắc mình đã quên mất Liễu Y, mình và những người khác đói bụng cả ngày, nhưng Liễu Y, mình thật sự không rõ cho lắm, hình như sáng nay Liễu Y có chạy theo huấn luyện viên thì phải.

"Không mời tôi vào trong sao?" Liễu Y nói.

Lục Thanh tò mò liếc nhìn, cúi đầu không biết nghĩ gì, quay đầu đi vào trong: "Vào đi."

Liễu Y đi vào, tiện tay đóng cửa lại, sau đó đi tới trước mặt Lục Thanh, cầm trong tay túi bánh màn thầu để xuống, dựa vào tường, hất cằm lên: "Ăn không."

Lục Thanh với Liễu Y chỉ xã giao vài lần, không hề thân thiết chút nào, cho nên thấy Liễu Y tốt bụng như vậy Lục Thanh cũng hơi nghi ngờ, mắt liếc Liễu Y vẫn tỉnh bơ, cúi đầu nhìn túi bánh màn thấu, nuốt nước miếng, minh tinh cũng là người, một ngày không ăn sao không đói được chứ, mặc dù lòng rất muốn ăn, nhưng ngoài miệng xuy một tiếng, "Sao cô tốt với tôi thế?"

Liễu Y khoát tay: "Dù không quen nhưng chúng ta cũng chung công ty, chị Tiền nói phải chăm sóc lẫn nhau."

Lục Thanh híp mắt cười, lễ độ gật đầu, vô cùng đồng tính với câu nói của Liễu Y, cũng không hỏi gì nữa, nhận lấy cái túi, rồi mở ra, cầm lên cái bánh màn thầu, bỉ vào miệng, cầm lấy ly nước Liễu Y đưa cho, gật đầu cảm ơn, vừa ăn vừa hỏi: "Ở đâu có cái này vậy?"

Liễu Y nhún vai, "Đương nhiên là trong phòng ăn chứ ở đâu?"

Lục Thanh đang ăn chợt dừng lại, nghiêm túc nhìn Liễu Y: “Cô làm như vậy không sợ người ta nói xấu cô sao.”

Liễu Y để hai tay trong túi quần, nói: “Tôi đói thì phải ăn, cho dù có ý kiến, thì sao chứ, nhưng mà chúng ta đang ở địa bàn của người ta, công ty cũng đã thông báo rồi, mà mấy người lại tự rước phiền toái vào mình.”

“Cô cũng biết sao? ” Lục Thanh hừ một tiếng.

“Có một số việc thật sự tôi không biết, nhưng là, tôi biết rõ nơi này là quân đội, tới đây, chắc chắn phải tuân theo quy định ở đây, dù sao đây là huấn luyện, trước khi đến, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng.” Liễu Yghiêm túc nói.

Lục Thanh gật đầu, bắt đầu không biết, bây giờ cũng đã biết, dù sao đây là công ty sắp xếp, muốn quay tốt bộ phim này, khẳng định phải làm đàng hoàng.

Liễu Y híp mắt mấy cái bánh màn thầu vào bụng Lục Thanh, mắt sáng lên , duỗi lưng: “Được rồi, tôi về phòng đây.”

Lục Thanh cúi đầu nhìn cái túi đã trống rỗng, gương mặt đẹp trai bắt đầu đỏ lên, hảo cảm đối với Liễu Y từ từ tăng lên, cười cười, giọng nói ôn hòa: “Hôm nay cám ơn cô nhiều.”

Liễu Y vừa nghe, thầm nghĩ, cám ơn chẳng có được đồng nào, thật không cần thiết, mình đang thất nghiệp ở nhà, nên tiền chỉ ra chứ không được đồng nàongày nào cũng vò đầu bứt tóc nên suýt nữa rụng hết tóc luôn rồi, đương nhiên phải tăng thêm thu nhập, tùy ý khoát tay, thành khẩn nói: “Không cần cảm ơn, một cái bánh màn thầu là 200, chúng ta coi như quen biết, tôi lấy chẵn cho anh, đưa tôi 1000 là được.”

53. Chương 53

Editor: ngocminh2206

Vừa dứt lời, mặt Lục Thanh biến sắc, hỏi lại: “Ý của cô là…”

“Hàng đã đưa rồi thì phải trả tiền chứ, tôi còn giao tận nói cho anh, thái độ phục vụ vô cùng tốt rồi còn gì nữa?” Liễu Y thật thà nói, xòe tay ra, đòi tiền.

Lục Thanh vô cùng ngạc nhiên, đã thế cũng không hề rẻ chút nào, nhìn Liễu Y nói: “1000 sao?”

Liễu Y gật đầu, mong đợi nhìn chằm chằm Lục Thanh, chớp hai mắt, vô cùng vô tội.

Lục Thanh hít sâu một hơi, thấy ánh mắt vô cùng nghiêm túc của Liễu Y, thỏa hiệp, đưa tay móc túi, lập tức trán đầy vạch đen.

Lục Thanh lúng túng ngẩng đầu: “Hiện tại không có tiền.”

Liễu Y sững sờ, khinh bỉ liếc nhìn, ngôi sao lớn như vậy, trên người 1000 cũng không có, mới nói: “Ký sổ đi, tính thêm lãi, về công ty nhớ đưa cho tôi, đừng có quên.”

Lục Thanh nhắm mắt gật đầu: “Không thành vấn đề, tôi sẽ nhớ.”

Liễu Y nghe thấy, phất phất tay, xoay người rời đi, vừa đi vừa nói: “Vậy tôi đi về trước, anh nghỉ ngơi cho tốt nhá.”

Lục Thanh nhìn Liễu Y đi xa, thở ra một hơi thật sau, ngày đầu tiên bị huấn luyện viện trừng trị, lại bị Liễu Y lừa gạt, sao mà kì vậy chứ, quả nhiên đụng phải Liễu Y, thì chẳng biết trước được chuyện gì.

Sáng sớm hôm sau, Liễu Y mặc quần áo tử tế, rửa mặt xong rồi chạy thẳng ra ngoài cửa, không nhanh không chậm, mắt liếc phía bên kia có mấy người đi ra, Liễu Y sờ cằm, hôm qua chắc là đói dữ lắm đây.

Huấn luyện viên đang vô cùng vui vẻ, cười cười, không khỏi đắc chí, nhìn mấy người này cho nhịn đòi hai bữa đã ngoan ngoãn, không phải sao.

Liễu Y nhìn vào hàng ngũ, trừ Lục Thanh còn tàm tạm, những người khác thì trông như sắp chết tới nơi, Liễu Y thu hồi ánh mắt, ưỡn ngực, nhìn thẳng phía trước.

Trải qua ngày hôm qua bị bỏ đói, mấy người kia đã thay đổi suy nghĩ, ít nhiều gì cũng coi trọng lần huấn luyện này, quân đội càng nghiêm khắc, thì cho thấy công ty càng coi trọng, dù sao muốn có bộ phim hay, thì diễn viên phải diễn tốt, chỉ có vỏ bọc quân nhân, mà bên trong rỗng tuếch, nếu quay thì chỉ cho ra bộ phim kém chất lượng.

Lục Thanh, Lê Hoa với Quách Thiếu Bân ai cũng phải đi từng bước để có được ngày hôm nay, một ngày đã đủ để họ nghĩ thông suốt, làm gì cũng phải cố gắng hết sức, còn bốn người kia mặc dù vẫn chưa hiểu rõ, nhưng vẫn học theo mấy tiền bối.

Trợ thủ sùng bái nhìn huấn luyện viên, chỉ là một ngày mà thôi, mấy người này, mặc dù tinh thần không phấn chấn, nhưng ánh mắt kia….

Huấn luyện viên đi qua đi lại trước hàng ngũ, hài lòng gật đầu, mắt liếc khuôn mặt không biểu cảm của Liễu Y, cảm giác bao tử đau vô cùng, ngày hôm qua, chỉ cần tới giờ cơm, cô nương này sẽ tìm mình, sau đó bám theo như đỉa, còn hơn mấy binh lính trong đây nữa.

Huấn luyện viên cúi đầu tằng hắng một cái, phất phất tay, ra lệnh: “Chạy mười vòng trước, chạy xong rồi điểm tâm.”

Lời này vừa nói ra, bảy người kia thầm than, hôm qua mới năm vòng, hôm nay lại lên mười vòng, Lục Thanh muốn nói lại thôi, nhớ tới hậu quả, cúi đầu trầm mặc, còn Lê Hoa bị đói đến choáng váng, cười khổ Quách Thiếu Bân khẽ hừ một tiếng, mắt nhìn chằm chằm huấn luyện viên trước mặt, tay siết chặt, những người khác thì không dám nói một lời, chỉ sợ mình sẽ giống như ngày hôm qua.

“Không có ý kiến gì thì bắt đầu đi, Liễu Y .” Huấn luyện viên gọi tên Liễu Y.

“Vâng.” Liễu Y phản xạ có điều kiện, chân không động, đầu nhanh chóng nhìn huấn luyện viên đại nhân.

Huấn luyện viên hồi hồn, nghẹn lời, ra lệnh: “Thông qua khảo sát ngày hôm qua, tôi bổ nhiệm Liễu Y làm lớp trưởng, nếu mọi người không có ý kiến, cứ quyết định như vậy, hiện tại, Liễu Y bước ra khỏi hàng, quay qua phải, bắt đầu chạy.”

Liễu Y ngây người một lúc, lớp trưởng, có lợi sao, chỉ là thấy ánh mắt nghiêm túc của huấn luyện viên, nên không dám hỏi, đợi lúc rãnh thì hỏi , ngay sau đó theo khẩu lệnh, trực tiếp dẫn đầu chạy ra ngoài.

Bảy người kia vừa nghe, nhìn Liễu Y đang chạy phía trước, lại nhìn huấn luyện viên, toàn bộ ngây ngẩn, cái gì mà thôn qua khảo sát chứ, cái gì gọi là không có ý kiến chứ, cái gì mà quyết định chứ.

“Thế nào, mấy người lại muốn bị đói thêm một ngày sao, còn không mau đuổi theo.” Huấn luyện viên quát lớn.

Trợ thủ chợt nháy mắt với bảy người, một ngày tạm được, nếu như thêm một ngày này, chắc sẽ chết mất, đến lúc đó chắc còn mệt hơn, cho nên, thà chạy còn hơn.

Lục Thanh híp mắt lại, nói: “Chạy đi, đây là quân đội.”

Mọi người nhanh chóng hồi hồn, vội vàng xoay người, sải bước chạy về phía trước , nhưng là, vừa chạy vừa nhìn, trong lòng rối rắm cực kỳ, sao cô ta chạy nhanh như vậy làm gì, mọi người cắn răng, co chân chạy, anh dũng đuổi theo.

Huấn luyện viên dùng vai khều trợ thủ kế bên, nói: ”Hồi nãy tôi chỉ nói đại, mà giờ tôi thấy cho Liễu Y làm lớp trưởng không tệ, chậc chậc, cậu xem tốc độ kia đi, ngay cả nam giới xem chắc cũng phải xấu hổ.

Trợ thủ im lặng liếc nhìn, cúi đầu giả bộ như không thấy, này trong sân huấn luyện, một cô nương chạy đằng trước, đằng sau là một đám đàn ông đuổi theo, đằng trước chẳng thấy mệt nhọc gì, còn mấy người đàng sau thở không ra hơi, quả thực là mất mặt mà, cũng không biết cô ta đã đóng được phim gì, để tìm xem thử, mình quyết định, từ nay về sau mình thành fan của Liễu Y.

Liễu Y chỉ nghĩ tới chạy mười vòng xong rồi ăn điểm tâm, vô cùng hưng phấn, cánh tay giống như motor, còn mấy người phía sau, mắt căm thù nhìn Liễu Y, vừa thở hổn hển , vừa ân thầm nói sao cô ta lấy sức đâu mà chạy nhanh như vậy chứ.

Mọi người cho là chạy hai vòng, Liễu Y sẽ không còn sức nữa, nào biết, vòng trước so với vòng sau chạy còn nhanh hơn, còn là tăng nhanh rất đều đặn, sao không chia bớt cho người khác đi chứ, trừ Lục Thanh tối hôm qua ăn 201 bánh màn thầu nên có chút sức lực, những người khác, đều le lưỡi, ra sức đuổi theo, nhưng mà khoảng cách ngày càng xa.

Huấn luyện viên với trợ thủ đang đứng nhìn, vô cùng ngạc nhiên.

"Cậu xem cô ta có phải là vận động viên chạy cự li dài không?" Huấn luyện viên không nhịn được nói ra.

Trợ thủ gật đầu mạnh: "Có thể lắm."

Huấn luyện viên liếc mắt, một tay sờ sờ cằm: "Cậu đừng nói, cô ta nếu được rèn luyện trong này, sẽ thành người rất xuất sắc, thật đáng tiếc mà."

"Mà trong đây đều là nam." Trợ thủ nói.

"Cậu không hôm qua cô ta ăn cơm sao, cậu cảm thấy cô ta là nữ được à?" Huấn luyện viên thở dài.

"Cũng đúng " Trợ thủ vừa nghĩ hình ảnh trong phòng ăn ngày hôm qua, trán vạch đen xuất hiện, ăn nhiều đến nỗi mà đầu bếp còn ra cảm ơn, thật là.

"Chỉ là, có cô ta ở đây, tôi cảm thấy mấy ngày kế tiếp chắc sẽ rất thú vị lắm đây." Huấn luyện viên nói.

Trợ thủ liếc mắt, dĩ nhiên thấy người nào đó đang cười mờ ám, đồng tình liếc nhìn mấy người ngoài sân đang lết từ từ , chúc may mắn nhá.

Liễu Y chạy xong xuôi, mặt mày hồng hào, nói với huấn luyện viên, "Báo cáo huấn luyện viên, đã chạy xong mười vòng."

Huấn luyện viên trợn to hai mắt, chạy mười vòng mà không thở gấp, quả nhiên là luyện chạy cự li dài , mắt nhìn bảy người kia vẫn còn chạy, mặt không thể tin được, mặc dù huấn luyện viên đã biết thể lực Liễu Y không tệ, nhưng kết quả là, không những không tệ, mà là cực kỳ không tệ, rất rất tốt.

Chênh lệch kiểu này khiến huấn luyện viên chỉ biết câm nín, đành khoát tay: "Sau này cô chú ý một chút, cô là lớp trưởng, phải đoàn kết, cô có thể chạy chậm một chút."

Liễu Y nghe thấy, gật đầu, thầm than trong lòng, mình đã chạy chậm rất nhiều, nếu như không phải sợ mình chạy quá nhanh thì mình đã xong từ lâu rồi.

Huấn luyện viên thấy Liễu Y không nói gì, chẳng lẽ mình đã đả kích cô ta sao, ngay sau đó cười nói: "Đừng suy nghĩ quá nhiều, tôi chỉ nói vậy thôi, không thể trách cô được, tại bọn họ chạy quá chậm thôi."

Liễu Y túc nhìn huấn luyện viên, chớp mắt hai cái: "Huấn luyện viên, tôi có chuyện này muốn nói với anh."

"Nói đi." Huấn luyện viên cười cười, đối với người tích cực chấp hành mệnh lệnh thì nên kích lệ họ.

Liễu Y nói thẳng: "Tôi không làm lớp trưởng được."

Huấn luyện viên sững sờ, quan sát một hồi, hất cằm lên: "Thế nào, cô không muốn làm?"

Huấn luyện viên cảm thấy thất vọng, mặc dù lúc đầu không có nghĩ tới để cho Liễu Y làm lớp trưởng, nhưng biểu hiện hồi nãy của Liễu Y, tuyệt đối có thể đảm nhiệm, nên mới nói: "Mặc kệ cô có chấp nhận hay không, đây là mệnh lệnh."

Liễu Y cúi đầu, ngẩng mắt nhìn, rồi nói: "Nghe nói làm lớp trưởng có tiền phụ cấp ."

Huấn luyện viên cảm thấy nhưm đầu đầy mồ hôi, tay run run, trợn mắt nhìn Liễu Y, thật là quá đáng mà, còn trợ thủ bên cạnh cúi đầu cười trộm, cô ta sao mà thẳng thắn thế, mà như vậy cũng tốt.

Huấn luyện viên mắt liếc mấy người kia, lại nhìn Liễu Y vẫn tỉnh bơ, cắn răng: "Đương nhiên là có, yên tâm đi, chỉ cần cô làm lớp trưởng, chắc chắn sẽ có tiền phụ cấp."

Liễu Y vừa nghe thấy, thần kinh run lên, lập tức đứng thẳng, giơ tay lên nói: "Dạ vâng, huấn luyện viên, tôi đồng ý."

Huấn luyện viên cảm thấy ngột ngạt khó thở, lớp trưởng ngày thích mềm không thích cừng, còn mấy người kia, chờ đó đi, nhớ tới cảnh mình trưởng tượng, đành im lặng không nói gì.

Lục Thanh không còn hơi sức, hai chân như nhũn ra, mấy vòng cuối cùng, mọi người căn bản như sắp chết đến nơi, chỉ là cắn răng mới có thể chạy xong, thấy Liễu Y vẫn tỉnh bơ đứng đó, trong lòng thầm than đúng là tre già măng mọc.

Chạy xong, huấn luyện viên giễu cợt vài câu, đem Liễu Y ra so sánh, cuối cùng tổng kết, các cậu sao àm yếu quá, cố gắng học tập lớp trưởng đi, rồi mới phất phất tay, đi tới phòng ăn ăn điểm tâm.

Liễu Y biết được ánh mắt của những người kia, nhưng cô không để trong lòng, có gì đâu chứ, rồi nhớ tới nhân vật mà cô phải diễn, rồi còn cái chức lớp trưởng này nữa, cứ coi như làm cho có cũng được.

Huấn luyện viên với trợ thủ đã thấy được Liễu Y ăn trước đó, nên không cảm thấy ngạc nhiên nữa, còn mấy người kia, thì lại chưa thấy như vậy, trừ Lục Thanh đã thấy qua, còn những người kia thì vô cùng khiếp sợ.

Ăn điểm tâm xong, bắt đầu xếp hàng, đứng dưới nắng, mấy người kia đã bị thua thiệt, nên không dám phản kháng nữa, cũng cố gắng hoàn thành huấn luyện, nghỉ trưa xong, thì tiếp tục tập luyện cho đến chiều.

Sau bữa cơm chiều thì nghe huấn luyện viên giảng bài, trừ Liễu Y ngồi đó ra sức ghi chép, những người khác đã sớm ỉu xìu, không chỉ thân thể, ngay cả tình thần còn bị tổn thương.

Huấn luyện viên thấy thế, phất phất tay: "Mấy người học tập lớp trưởng đi, quân nhân phải ra dáng quân nhân chứ, sao mà chẳng có tinh thần gì hết, nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai tiếp tục."

Huấn luyện viên với trợ thủ nghênh ngang rời đi, còn Liễu Y lấy cái nón đội lên, rồi cảm giấy bút lên, từ từ đứng lên, ưỡn ngực, nếu làm lớp trưởng, phải làm cho tốt, nhìn xung quanh một vòng, rồi gật đầu, nghiêm túc nói: "Giải tán đi, mấy người sao yếu thế, nghỉ ngơi sớm để còn có sức khỏe."

Lời nói vừa dứt, mọi người trợn to mắt, còn Liễu Y xoay người đi ra ngoài, còn vẫy tay tạm biệt.

Lục Thanh mặt đen, Lê Hoa thì khóe miệng cứng đờ, còn Quách Thiếu Bân siết chặt tay, những người khác cúi đầu nhìn thân thể của mình, mặc dù không có cơ bắp, nhưng cũng coi là có thịt chứ, dù sao cũng đủ tiêu chuẩn làm người mẫu, rồi lại nhớ tới thân thể gầy yếu của Liễu Y kia.

Bảy người phiền muộn thở dài, nếu như huấn luyện viên thì cũng không có gì, nhưng nghe được Liễu Y nói thế, quả thật là bị đả kích nặng nề.

54. Chương 54

Editor:ngocminh2206

Ngày thứ hai, mặt trời vừa mọc, Liễu Y mới nhậm chức lớp trưởng đứng dưới lầu đếm sĩ số xong, rồi báo cáo với huấn luyện viên, sau đó chạy vào đội hình, động tác gọn gàng, không sai sót gì cả.

Huấn luyện viên hài lòng gật đầu, sau đó chỉ vào sân huấn luyện, vẫn chạy mười vòng như cũ, mở ra ước, chợt nhớ tới ngày hôm qua huấn luyện viên nhắc nhở, mặt cứng đờ, rồi cố gắng chạy cmột ngày huấn luyện.

Liễu Y chạy đằng chậm lại, nhưng kết quả cũng thế, vẫn là nữ chạy trước, bảy người đàn ông thì lết từ từ theo sau.

Chứng kiến cảnh này, khiến huấn luyện viên với trợ thủ không đành lòng nhìn, cũng làm ấy binh lính trong sân huấn luyện vô cùng ngạc nhiên , có cảm giác rất kì lạ, tất cả ánh mắt nhìn Liễu Y đều có sự kính nể, ở quân đội, có thực lực là có tất cả.

Chạy xong mười vòng, huấn luyện viên nhìn Liễu Y vẫn tỉnh queo còn bảy người kia nửa sống nửa chết, cảm thấy vô cùng bất lực, lại tiếp tục khinh bỉ bảy người nào đó, cao giọng khen ngợi Liễu Y, thấy mấy người kia tức giận thì ánh mắt lóe lên tia xảo trá.

Liễu Y đứng ở hàng ngũ, nghe khen ngợi nhưng không vui chút nào, còn ánh mắt của mấy người kia cũng coi như không có.

Lấy danh nghĩa của mình để khinh bỉ họ, Liễu Y biết rõ ràng việc này, chỉ là, nếu để ình làm lớp trưởng, nếu để ình bị người thù oán, vậy thì đừng trách mình sẽ làm gì.

Ăn điểm tâm xong, tám người tiếp tục tư thế hành quân, Liễu Y vẫn làm rất tốt, mỗi câu lệnh Liễu Y đều thực hiện đúng, từng động tác vô cùng đúng tiêu chuẩn.

Thế nhưng bảy người kia, toàn ăn sung mặc sướng, phải đứng dưới ánh nắng gay gắt, thì luôn gian lận, cho nên, hai bên hoàn toàn đối lập, huấn luyện viên càng thêm thích Liễu Y, khẳng định mắt nhìn người rất tốt.

Biểu hiện đột xuất của Liễu Y, khiến họ áp lực rất lớn, nếu như nói không chạy nổi, thì có thể do không có rèn luyện, đây là đương nhiên, nhưng tư thế hành quân cũng kém Liễu Y, vậy thì không còn mặt mũi gì nữa.

Lúc huấn luyện viên tuyên bố Liễu Y làm lớp trưởng, trong lòng bọn họ căn bản không coi ra gì, lớp trưởng thì sao chứ, cũng chỉ hơi ngạc nhiên, mà sau đó, cũng chỉ có thể chấp nhận.

Nhưng mà, mới ba ngày thời gian, huấn luyện viên thì thỉnh thoảng cười nhạo, còn Liễu Y coi chức lớp trưởng rất quan trong, khiến cho bọn họ ngày càng bất mãn, càng nhịn càng không thể chịu nổi.

"Sao lại ỉu xìu rồi, ngẩng cao đầu lên, ưỡn ngực." Liễu Y bắt đầu lợi dụng chức lớp trưởng, chỉnh tư thế đúng của bọn họ, màn viê huấn luyện với trợ thủ thừa dịp kéo nhau ra gốc cây nói gì đó.

"Hai chúng ta bỏ đi, để cô ta ở đó, sẽ không sao chứ ạ." Trợ thủ hơi lo lắng thần tượng của mình, kể từ tối hôm qua xem phim Liễu Y đóng, quyết định trở thành fan hâm mộ trung thành của Liễu Y, quả thật kỹ thuật diễn xuất rất xuất sắc.

"Có thể xảy ra chuyện gì chứ?" Huấn luyện viên nói, mắt liếc động tĩnh bên kia.

Trợ thủ ngẩng mắt nhìn trời, trán đầy mồ hôi, thuận miệng nói:"Em sợ bọn họ không phục, nên cứ từ từ đi ạ ."

"Từ từ sao, bọn họ ở trong này cũng không lâu, theo như huấn luyện bình thường, đến lúc kết thúc, thì cũng chẳng có tác dụng gì đâu, hiện tại có Liễu Y như thế, sẽ làm cho bọn họ càng thêm cố gắng , yên tâm đi, tôi biết phải làm gì mà." Khóe miệng huấn luyện viên vểnh lên, mưu tính.

Trợ thủ sững sờ, ngay sau đó nói: "Thì ra là như thế sao."

"Thì họ cũng là động nghiệp mà, cho Liễu Y ra mặt, đối với bọn họ thì tốt hơn, tôi thì sẽ không dễ dàng như thế." Huấn luyện viên nói.

Trợ thủ , thầm nghĩ, thì tại anh cả thôi, mà mấy người kia, chẳng ai giống quân nhân cả, trừ thần tượng của mình ra.

Liễu Y vô cùng có trách nhiệm, nghiêm túc làm theo lời huấn luyện viên, nhìn ngoài mặt, có chút uy nghiêm, thật ra thì Liễu Y cũng đang tính toán trong lòng.

Sau bữa cơm chiều, huấn luyện viên nói chuyện riêng với Liễu Y: "Cô cũng biết, tôi vốn có nhiều việc, bên này có lúc sẽ không để ý tới được, cô là lớp trưởng, nếu tôi không có thời gian, tôi giao cho cô quản bọn họ, được không?"

Liễu Y thản nhiên nhìn qua: "Cái này không phải là anh muốn trốn sao."

Huấn luyện viên cười lúng túng: "Mọi người không phải là quân nhân, tôi cũng không còn cách nào khác, cô nghĩ đi, cô là lớp trưởng, thỉnh thoảng không muốn làm, cũng không sao, muốn bọn họ làm gì, bọn họ phải làm, rất tốt mà."

Liễu Y ngẩng đầu nhìn, thấy huấn luyện viên chịu không nổi nữa, Liễu Y mới hỏi: "Ý của anh là?"

"Khụ, ý của tôi là lúc tôi bận, cô toàn quyền phụ trách bọn họ, thông qua hai ngày tôi đây quan sát, giao cho cô ở đây, tôi rất yên tâm." Huấn luyện viên nói, mặt tươi cười.

Liễu Y hoài nghi liếc nhìn, trong lòng tính toán một lúc, mới gật đầu: "Được rồi, chỉ là, tôi mà phụ trách, tôi sẽ làm theo cách của tôi."

Huấn luyện viên vừa nghe thấy thế, vội vàng nói thêm: "Phải theo như kỷ luật ."

Liễu Y nhìn thẳng, nghiêng đầu nhìn xa xăm nói; "Nói cho cùng, chúng tôi không phải quân nhân, có một số việc, anh có thể mắt nhắm mắt mở cho qua, anh đem trách nhiệm này giao cho tôi, không phải là muốn tôi khích lệ bọn họ sao, tôi mà đồng ý xuống, dù sao cũng có lợi cho anh, nếu như anh không đồng ý, thì anh cứ tìm người khác."

Vừa nói xong, huấn luyện viên nhìn Liễu Y hồi lầu, thật ra anh cũng biết Liễu Y đang có tính toán gì đó, rồi cười khẽ: "Được rồi, cô muốn làm sao thì làm, quan trong là thời gian huấn luyện quá ngắn, chỉ có thể như vậy thôi, tôi tin tưởng cô mà."

Liễu Y nhanh chóng sáng mắt lên, ưỡn ngực, giơ tay làm tư thế chào: "Dạ vâng, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ."

Huấn luyện viên im lặng sờ mũi, thật là..., sao lại có người như thế chứ, còn dám nói điều kiện với mình, nếu như là lính của mình, thì sẽ chết chắc.

Liễu Y thấy người kia đi xa, mới xoay người mở cửa đi vào, tiện tay đóng cửa lại, bỏ nón xuống, đi tới cái ghế giữa phòng ngồi xuống.

Liếc nhìn bảy người kia, tằng hắng một cái: "Huấn luyện viên đã đi rồi ,mấy người sao mà yếu thế, làm nhanh một chút, rồi nghỉ ngơi sớm đi."

Lục Thanh cười nhạo một tiếng, khẽ dựa vào tường, khioanh tay lại, nhớ tới mấy cái bánh màn thầu, trong lòng đau xót, bật thốt lên: "chức lớp trưởng của cô, chẳng ai công nhận nó đâu."

Lê Hoa thấy khuôn mặt vô biểu cảm của Liễu Y, nhớ tới cái quảng cáo, thấy vui vui, khẽ cười, anh không để ý gì tới Liễu Y, tính huống của Liễu Y, anh chỉ biết một chút, cho nên không nói gì.

Quách Thiếu Bân ngay từ đầu đã khinh bỉ Liễu Y, lúc đầu cảm thấy cô ta muốn dựa vào Lục Thanh , còn chủ động nói chuyện phiếm, mặc dù trên thực tế, Liễu Y chẳng có gì quá đáng, nhưng dòm không ưa thì vẫn không ưa.

Hiện tại thì không biết vì sao, lại bị huấn luyện viên cho làm lớp trưởng, mặc dù không có gì quan trọng, nhưng Liễu Y toàn lên mặt, cô ta cũng chỉ là diễn viên có chút danh tiếng thôi.

Quách Thiếu Bân hừ một tiếng, rồi mở miệng châm chọc: "Lục Thanh nói rất đúng, tôi cũng muốn biết, tại sao cô lại là lớp trưởng?"

Bốn người còn lại thì cúi đầu, hoặc nhắm mắt, căn bản không muốn xen vào, chỉ sợ sơ sẩy một chút, lại rước họa vào thân.

Trong lòng bọn họ, Liễu Y mặc dù không tính là nổi danh, nhưng cũng xem là người khá may mắn, hơn nữa bộ phim là công ty trực tiếp tuyển vai, bọn họ có thể bị chọn, chỉ có thể nói là hên xui, mà Liễu Y lại là nữ chính duy nhất trong phim, không khó nhìn ra được công ty coi trọng, theo khuynh hướng này, về sau chưa chắc không trở thành người nổi tiếng, nên làm như thế nào, bốn người bọn họ trong lòng biết rất rõ, cho nên bây giờ thì im lặng là vàng.

Liễu Y nghe vậy, ngồi thẳng lên, nhìn sắc mặ mấy người kia, khóe miệng mấp máy, ngay sau đó nhìn Lục Thanh, há mồm, khẽ nói '1000', thấy mặt Lục Thanh biến sắc, nhỏ giọng nói ra: "Tiền lãi."

Các bạn đang đọc truyện tại diendan .com edit bởi ngocminh2206

Lục Thanh định nói tiếp nhưng đành phải ngậm họng lại, tằng hắng một cái xong, ngồi thẳng dậy, nói: "Về công ty rồi nói, lớp trưởng à."

Cái này nếu để cho Liễu Y nói ra, rất mất thể diện, ưỡn ngực, hơi ngẩng đầu lên, cứng ngắc nở nụ cười.

Tình huống này khiến Lê Hoa với Quách Thiếu Bân vô cùng ngạc nhiên, hai người quan sát Liễu Y với Lục Thanh, mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu.

Liễu Y nhìn thoáng qua Lê Hoa, thái độ của Lê Hoa rất rõ ràng, cái gì ra cái đó, cho nên, Liễu Y cũng sẽ không chọc tới anh ta.

Ngay sau đó nhìn Quách Thiếu Bân, dọc theo đường đi, thái độ của anh ta mình rất rõ, thấy ngứa mắt với mình mà thôi, Liễu Y biết mình không phải thần thánh, ai cũng thích mình, nhưng bây giờ, cản trở kế hoạch của mình, nên muốn chống đối sao, được thôi.

"Nếu như anh bất mãn, vậy anh làm lớp trưởng đi, ngày mai lúc chạy ấy, tôi sẽ cố gắng xem anh chạy thế nào nha." Lời nói của Liễu Y đã chọc đúng chỗ đau của anh ta.

Quách Thiếu Bân trong bảy người được coi là đẹp trai cao lớn nhất , phong cách lạnh lùng, mặt sáng sủa đẹp đẽ, cơ thể cường tráng, vừa nhìn là thấy men kì, nhưngchỉ một câu nói, trông khá mà không dùng được, mỗi lần chạy đều là lết theo từ từ, nếu anh ta dẫn đầu, vậy mọi người còn chạy nhanh hơn anh ta nhiều.

Liễu Y vừa dứt lời, Lê Hoa bắt đầu cười, mặt này cười tựa như không cười nhìn Quách Thiếu Bân, mà Lục Thanh không có cười ngay, mà là híp mắt lại, nở nụ cười trong lòng.

Bốn người kia thì không dám cười Quách Thiếu Bân, nhưng biết được ẩn ý torng câu nói của Liễu Y, cũng không nhịn được cúi đầu cười trộm.

55. Chương 55

Editor: ngocminh2206

Quách thiếu Bân chưa bao giờ bị sỉ nhục như thế, mặt đỏ lên, mắt hiện lên tia lửa, liếc nhìn mọi người xung quanh, cố gắng nhịn, chỉ hừ một tiếng, lấy cái nón rồi từ từ dứng dậy đi ra ngoài.

Bởi vì phòng của Quách Thiếu Bân dễ đi lại nhất, cho nên chọn phòng của anh ta để họp, Liễu Y thấy anh ta muốn đi ra ngoài, nói: "Đây là phòng của anh mà, bây giờ ở dưới lầu đã sớm đóng cửa rồi."

Quách Thiếu Bân khựng lai, mặt lại càng đỏ hơn, còn mấy người kia rốt cuộc không nhịn được nữa, cười lăn lộn.

Lê Hoa liếc nhìn Liễu Y, biết Liễu Y chỉ là thuận miệng nói, mấy ngày nay tiếp xúc, cũng biết ít nhiêu tính tình của Liễu Y, trong showbiz rất ít người như thế này, mặc dù anh không biết tại sao Quách Thiếu Bân lại như thế, nhưng anh cũng không quan tâm.

Rồi mới mở miệng nói:" Được rồi, Thiếu Bân à, chúng ta dù sao cũng không phải là quân nhân, nhưng mà, đi làm quen thế này rất có ích khi quay phim, có Liễu Y làm lớp trưởng, cũng có sao đâu chứ, nói cho cùng chúng ta hợp tác quay bộ phim này, Liễu Y chỉ nói vậy thôi, đừng để ý."

Quách Thiếu Bân chậm rãi xoay người, tới chỗ ngồi rồi ngồi xuống , hừ một cái, sau đó im lặng không nói gì.

Liễu Y hài lòng gật đầu, mở cái laptop trước mặt ra, bắt đầu cuộc hợp, trước thì khen ngợi, sau đó phê bình, rồi cuối cùng tổng kết lại, cuộc họp lần đầu vô cùng thành công, cũng cho thấy Liễu Y đã được công nhận là lớp trưởng.

Mặc kệ bọn họ nghĩ gì, một ngày lại bắt đầu, huấn luyện lại tiếp tục, mấy bữa nay huấn luyện mọi người vô cùng mệt mỏi, mắt mở không lên, vừa phải chịu đựng huấn luyện viên mà còn phải chịu đựng cả Liễu Y, càng ngày càng khổ sở.

Huấn luyện viên theo dõi vài ngày, phát hiện có Liễu Y thì mình không cần làm gì, vui mừng vô cùng, mỗi ngày giao nhiệm vụ xong thì cho Liễu Y toàn quyền phụ trách.

Đối mặt với bảy người họ, mặc kệ họ là ai, Liễu Y cũng không đối xử đặc biệt, Liễu Y cỡ nào cũng không chịu năn nỉ, càng ngày càng quá đáng, nào là phê bình kín đáo, trấn áp, khiến bảy người họ cũng quen dần.

Mà Liễu Y từ từ mới lộ thật bản chất, huấn luyện vien vừa biến mất, Liễu Y toàn quyền làm chủ.

Tư thế đứng không đúng, cứ đứng tiếp một giờ, không đứng thì chúng ta cứ lén lút giao dịch thôi.

Chạy mà chuồn mất, chạy thêm vài vòng nữa, không chạy thì cứ lén lút giao dịch vậy.

Đợi đến lúc ăn cơm, mà ăn không kịp thì lớp trưởng luôn vì mọi người chuẩn bị tiếp, nhưng phải có giao dịch chứ.

Lục Thanh vốn đã có giấy nợ, đối với việc Liễu Y trong mắt chỉ có tiền thì không ngạc nhiên cho lắm, đành chịu thôi.

Lê Hoa kinh ngạc, chưa từng thấy người nào như thế, nhưng Liễu Y có bằng chứng đàng hoàng, không muốn ghi giấy nợ cũng không sao, cứ chịu bị phạt đi, cho nên, Lê Hoa càng bội phục Liễu Y, từng muốn giữ khoảng cách, bây giờ thì muốn kết thân, còn muốn thổ lộ tình cảm, mà bỏ tiền ra cũng rất vui vẻ, coi Liễu Y như tri kỉ.

Còn Quách Thiếu Bân cảm tháy kinh hãi, lúc đầu còn cắn răng chịu đựng, không khuất phục, dù sao cũng là minh tinh, nhưng máy ngày sau lại không thể chịu được nữa, eo càng nhỏ, da cũng đen, đi tìm huấn luyện viên nói chuyện, hỏi rõ ràng xong, vẫn nói câu 'cứ học tập lớp trưởng đi', đành phải thoả hiệp, Liễu Y luôn bắt bẻ mọi thứ, sao mà chiu được chứ.

Còn bốn người còn lại, bởi vì không hiểu rõ Liễu Y, nên cũng rất cẩn thận, ba minh tinh kia còn bị Liễu Y trấn áp, họ có là gì đâu chứ nên sao dám phản kháng, nói một làm một, vô cùng nghe lời, cũng may Liễu Y biết họ là người mới, nên cũng nương tay rất nhiều.

Mấy ngày kế tiếp, trong tay mỗi người đều là một xấp giấy dày cộm, im lặng kêu trời, cũng bởi vì cái này, nên luôn cố gắng phấn đấu, tư thế hành quân vô cùng tiêu chuẩn, chạy mười vong cũng rất tốt, tinh thần lúc nào cũng hừng hự khí thế, huấn luyện viên cũng phải bái phục.

Biết được nội tình, huấn luyện viên đành phải nhắm một mắt mở một mắt, dù sao cũng không phải lính của mình, thấy Liễu Y làm cách này rất hay, hết sức khên ngợi, hận không thể cho Liễu Y trở thành quân nhân, mỗi lần nhìn Liễu Y đều lộ ra tia lửa, hận không thể khiến Liễu Y trở thành lính của mình.

Mà huấn luyện viên cứ nói học tập lớp trưởng, làm cho bảy người kia vô cùng phiền muộn, trong lòng thầm nhủ, cũng may mình là diễn viên, nếu là lính, có lớp trưởng như Liễu Y thế này thì tiền trợ cấp chắc cũng không đủ đưa cho Liễu Y.

Sau khi kết thúc huấn luyên, sẽ học bắn súng với kỹ thuật ném bom, sau đó học tập quy định của quân ngũ, mặc dù huấn luyện, nhưng chỉ có một phần mà thôi, dù sao không có thời gian để học tập toàn bộ.

Thời gian trôi qua thật nhanh, cũng đã tới ngày cuối cùng ở trong quân đội, ăn điểm tâm xong, huấn luyện viên cười thần bí rồi dẫn tám người tới chỗ bắn súng, tám người ngồi xướng, huấn luyện viên chỉ các tư thế bắn súng, chỉ từng bước một.

Liễu Y cúi đầu nhìn cây súng trong tay, ánh mắt lạnh đi, nghe mùi thuốc súng trong không khí, đã sớm bình tĩnh lai, cảm tháy hơi xúc động, tới đây đã gần một năm, trước kia luôn quên mình để phục vụ mọi người, bây giờ cảm thấy qua xa vời, xa đến mức cô không muốn nhớ lại.

Khi bước lên chỗ bắn súng thì trí nhớ lại ùa về, cúi đầu nhìn bàn tay trắng nõn, trong lòng khựng lại, đây không phải là bàn tay đã dính đầy máu tươi, nó rất sạch vô cùng sạch.

Liễu Y nhớ kình cũng có một khẩu súng, lúc thế giới đó hỗn loạn, chuyện này rất bình thường,chỉ là về sau, đạn dược thiếu hụt, nó mới bị Liễu Y bỏ lai, sau đó, Liễu Y dùng binh khí lãnh nhiều hơn.

Liễu Y từ từ hồi hồn lai, ngẩng mặt lên nhìn mọi người, mặt mỗi người một vẻ, lộ ra kích động, tuy họ có tính cách khác nhau, Lục Thanh dịu dàng, Lê Hoa bất cần đời, Quách Thiếu Bân thì lạnh lùng, nhưng cầm súng trong tay, vẫn rất phấn khích, đàn ông trời sinh luôn có bản tính hiếu chiến.

Huấn luyện viên giảng giải xong, chỉ cách bắn bia rồi khoát tay, dẫn bọn họ tới nơi bắn súng.

Huấn luyện viên nhìn thấy ai cũng muốn thử, cười nhẹ một tiếng: "Ai cũng có phần, bốn người một nhóm, mấy người chuẩn bị trước đi."

Liễu Y với ba minh tinh kia ở nhóm hai, bốn người đều sắp xếp xong, thì lui xa ra một chút.

Lê Hoa khoanh tay trước ngực, cười cười, thấy bốn người nằm xuống chuẩn bị bắn súng, nhớ tới cái gì đó, nghiêng đầu liếc nhìn Liễu Y kế bên: "Không có gì chứ?"

Liễu Y biết anh ta quan tâm nên lắc đầu nói: "Không có vấn đề gì đâu."

"Phụ nữ không nên nghịch súng làm gì." Quách Thiếu Bân hừ một tiếng, chân chọc, lâu rồi chưa khiêu khích người khác được nên bây giờ phải nhân cơ hội thôi.

Lục Thanh lắc đầu, biết Quách Thiếu Bân châm chọc, nhưng không đồng ý, Liễu Y không nên suy nghĩ theo lẽ bình thường được, nhớ tới xấp giấy nợ kia, Lục Thanh đành im miệng, nói ra mắc công lại thêm lãi suất nữa .

Liễu Y nghe xong lời này, mắt sáng lên, nhìn Quách Thiếu bân từ trên xuống dưới, nói thẳng: "Anh đâu phải là tôi sao mà biết được."

Khóe miệng Lê Hoa vểnh lên, thầm nghĩ trong lòng, mấy ngày nay, Quách Thiếu Bân lần nào cũng thua Liễu Y, trong Liễu Y minh tinh chẳng là cái quái gì cả, xem tiếp kịch vui.

Quách Thiếu Bân nghiêng đầu liếc nhìn Liễu Y, hất cằm lên: "Nếu vậy thì cá cược không?"

Liễu Y nhìn Quách Thiếu Bân tự nộp mạng, vô cùng vui lòng, gật đầu nói: "Được thôi, cược gì đây?"

Quách Thiếu Bân nhớ tới xấp giấy kia, cắn răng, lạnh giọng nói: "Nếu như lần này cô thua, vậy xóa hết giấy nợ của tôi."

Nói xong, lại nhìn Lê Hoa với Lục Thanh: "Hai người cược luôn không?"

Mà Lê Hoa với Lục Thanh vô cùng biết rõ bản thân mình, vội vàng lắc đầu, kinh nghiệm nói cho bọn họ biết, đối với Liễu Y mà nói, chuyện gì cũng có thể làm được, thà an phận cho chắc ăn, mặc dù mình có tiền, nhưng không thể để cho Liễu Y bóc lột như vậy được.

Liễu Y suy nghĩ một chút, đưa tay móc ra một cuốn sổ, lật xem một lượt, gật đầu: "Được thôi, ngược lại nếu anh thua, tăng lãi suất lên 10% nhá."

"Được thôi." Quách Thiếu Bân vui vẻ đồng ý, mắt hận thù nhìn chằm chằm cuốn sổ, tiền quả thực không phải vấn đề chính, vấn đề là tự ái, mấy ngày nay bị Liễu Y sỉ nhục nhiều làm rồi.

Hai người thỏa thuận xong, mắt nhìn bốn người kia đang bắn bia, còn huấn luyện viên bên cạnh nghe thấy hai người cá cược, khóe miệng khẽ cười, nhìn Liễu Y, nếu đồng ý dễ dàng như vậy, Liễu Y chắc chắn sẽ làm được, nếu không tuyệt đối sẽ không đồng ý, chờ xem kịch vui, nhân tiện thông cảm liếc nhìn Quách Thiếu Bân.

Cách đó không xa, cờ đỏ vừa phất xuống, tiếng súng liên tục vang lên không ngừng, đã bắt đầu bắn.

Lần này bắn đạn thật, mà họ cũng chỉ mới tập, nên thành tích bắn dĩ nhiên sẽ không quá tốt, huấn luyện viên nghe báo cáo điểm chỉ gật đầu.

Huấn luyện viên liếc nhìn bốn người bên cạnh, ánh mắt lộ ra mong đợi, khoát tay lên, cho nhóm tiếp theo bắn.

Liễu Y ở vị trí thứ tư, ngẩng mắt nhìn cái bia cách đó 100 mét, tay siết chặt, cảm nhận ánh mắt của quách Thiếu Bân, Liễu Y nghiêng đầu nhìn sang, ánh mắt hai người gặp nhau, lửa văng khắp nơi.

Trợ thủ ra lện nâng súng lên, mà Liễu Y vừa nghe, cúi đầu nhìn nhìn cây súng trong tay, bắt đầu thuần thục nạp đạn, sau đó bóp cò, nhắm ngay mục tiêu, híp mắt lại, khí thế cả người hoàn toàn khác biệt .

Huấn luyện viên vẫn chú ý nãy giờ, anh cảm thấy Liễu Y không giống những người khác hút nào, đây tuyệt đối là hơi thở mang theo sát khí, đưa tay sờ sờ cằm, càng chú ý tới Liễu Y .

Đợi đến bốn người chuẩn bị xong, mấy phút sau, trợ thủ vung cờ đỏ trong tay xuống, cao giọng hô: "Chuẩn bị, bắn."

Tiếng nói vừa dứt, Liễu Y lập tức bắn ra, cảm giác trước kia lập tức trở về, có lẽ nhắm ngay, có lẽ nhờ vào cảm giác, mười phát đạn trong mấy giây đã bắn xong, bắn xong xuôi, Liễu Y không thèm để ý ba người kia như thế nào.

Đợi lúc tiếng súng dừng lại, huấn luyện viên ra lệnh cho lính báo số điểm, hai người kia thì thành tích chừng 50 điểm, cho đến bia số ba, số điểm là 89, huấn luyện viên cảm thấy hơi kinh ngạc.

Quách Thiếu Bân dám cá cược, đương nhiên là bởi vì anh ta nắm chắc trong lòng, cho nên nghe được thành tích của mình, lòng tin tràn ngập, hừ nhẹ một tiếng, đáy lòng sung sướng, chỉ chờ đánh bại Liễu Y thôi.

Mà Liễu Y còn không thèm để ý, bình tĩnh, chỉ chờ xấp giấy tờ tăng lên gấp bội, đây chính tự nộp mạng, sao phải phí phạm chứ.

"Bia số bốn, 100 điểm." Báo cáo viên báo kết quả xong, vẫn không thể tin được, thành tích này ở bộ đội mặc dù có xuất hiện, nhưng cũng coi như là rất khó có được, mà hôm nay lại là Liễu Y bắn, thầm than trong lòng, đúng là cao thủ mà.

Huấn luyện viên mặc dù biết Liễu Y chắc chắn sẽ không thua, thật là không ngờ sẽ thắng oanh liệt như thế, chiến thắng khiến Quách Thiếu Bân không còn lời nào để nói, trong lòng hối hận vô cùng, sao Liễu Y lại đi vào showbiz chứ, thật lãng phí nhân tài mà.

Lê Hoa với Lục Thanh hai người nhìn nhau, cảm thán, này giấy nợ, vừa vào công ty, lập tức thực hiện.

Quách Thiếu Bân không thể tin được, cơ hội tốt như vậy cũng không đánh lại Liễu Y, vô cùng hoài nghi, Liễu Y rốt cuộc có phải là phụ nữa không vậy chứ.

Thật ngứa mắt mà, nhìn xấp giấy nợ đưa tới, mặt Quách Thiếu Bân càng thêm lạnh.

Liễu Y còn nói: "Đừng quên lãi suất đó."

Quách Thiếu Bân vô cùng ngột ngạt khó thở, Lê Hoa còn tiến lên một bước, vỗ vỗ vai anh ta: "Thấy chưa, đáng lắm."

"Cậu làm như vậy, nợ ngày càng nhiều thêm đó thôi." Lục Thanh đi tối bên cạnh quách Thiếu Bân, chợt nói một câu, tốt bụng nhắc nhở.

Quách Thiếu Bân vốn đã bị Liễu Y đả kích, giờ còn thêm Lục Thanh với Lê Hoa làm cho anh ta cảm thấy càng thêm bất lực.

Liễu Y lúc trả súng lại, lập tức bỏ cây súng ra, cảm thấy cái gì đó đã đi rất xa, mắt giật mình, trước kia mình lúc nào cũng cảnh giác bây giờ rốt cuộc đã bỏ được .

Cái thế giới này là hòa bình, cái trí nhớ kia thì cứ chôn vùi trong lòng đi, không cần quên, cũng không cần nhớ lại làm gì.

56. Chương 56

Editor: ngocminh2206

Sau khi trở về từ bãi bắn bia, Liễu Y cảm thấy ánh mắt của mọi người nhìn cô không bình thường, ngay cả huấn luyện viên cũng có ánh mắt rất kì lạ khi nhìn cô, còn trợ thủ của anh ta thì khỏi phải nói, lúc nào cũng nhìn cô chằm chằm, giống như mặt cô có dính thứ gì đó.

Liễu Y cũng thử tự hỏi việc gì đang xảy ra, nhưng đối mặt với hiện tượng như thế này, cô cũng có tính toán, xem ra việc thu sổ sách không cần làm phiên nữa rồi.

Sáng sớm hôm sau, vẫn chạy mười vòng như thường lệ, ai cũng rất nghiêm túc, sau đó ăn điểm tâm, rồi huấn luyện viên ọi người về phòng dọn đồ, mọi người đều biết đã đến lúc phải chia tay.

Tám người đi về phòng, chỉ thấy trên hành lang toàn là người, ai cũng nhiệt tình hưng phấn, đây là lần đầu họ cảm nhận được, họ vẫn còn là diễn viên.

Bởi vì ngày đầu tới quân đội, bọn như bị đày tới địa ngục, không ai thèm chú ý, cũng không được đối xử đặc biệt, không có được cảm giác mình là diễn viên, giống như mình chỉ là người bình thường không có gì đặc biệt, dường như họ đã quên thân phận của mình, dần dần họ quen với cuộc sống quân đội, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ, cố gắng hoàn thành huấn luyện, hoà nhập chung với tập thể.

Mà bây giờ, nhìn thấy như thế, tám người họ vô cùng kinh ngạc . chỉ biết nhìn nhau, thì ra quân nhân không phải không có thần tượng, bây giờ bộn họ còn biết thêm một điều, họ vẫn còn là diễn viên.

Mấy anh lính lính nhường đường cho tám người đi vào, thấy tám người đi tới họ yêu cầu chụp hình chung rối rít, còn xin chữ kí, trong lúc nhất thời, cả tám người cảm thấy rất ngạc nhiên.

Trong phòng ai cũng toàn là người, nhất là phòng của Liễu Y, khó có ai mà chen vào được, ai ai cũng chen nhau ngoài cửa, càng ngày càng đông người.

Bởi vì Liễu Y là mỹ nữ với lại mỗi ngày nhìn thấy Liễu Y trong sân huấn luyện, rồi nhìn Liễu Y trong nhà ăn, nên Liễu Y rất được yêu thích.

Liễu Y nhìn thấy thế này, cảm thấy khó xử vô cùng, còn chưa đòi nợ xong nữa đây, nhưng thấy như vậy cô nào dám từ chối họ chứ, tuy cô rất đau lòng.

Một lúc sau, họ mới dần tản đi, Liễu Y dọn dẹp xong hành lý, nghe tiếng nói cười quen thuộc dưới lầu, mới xoay người đi ra ngoài, cô dứng lại trước cửa thở dài một hơi, rồi mới đóng cửa lại, chạy xuống cầu thang.

Bảy người còn lại cũng đang đi xuống, quay đầu nhìn lai, không nỡ bỏ đi.

Tập trung dưới lầu xong, huấn luyện viên đi qua đi lại trước mặt tám người, mắt nhìn mấy cái hành lý, vui mừng gật đầu, thật là, cuối cùng cũng đã đi.

Khoé miệng huấn luyện viên vểnh lên, giọng nói dịu dàng:" Xe đã chờ ở bên ngoài rồi, tôi không có gì để nói hết, chỉ hy vọng lúc mọi người quay phim, nhớ phải thể hiện được tinh thần ở quân đội chúng tôi, khi phát sóng nhất định tôi sẽ xem các cô cậu diễn như thế nào, nơi đây luôn hoan nghênh mọi người trở lại.

Cả tám người nhất thời xúc động, họ đã có thể hiêu được phần nào con người vủa huấn luyện viên, đều đồng loạt gật đầu.

Huấn luyện viên vỗ vai mọi người, chợt ra hiệu cho trợ thủ kế bên, rồi thấy anh ta bước lên, lấy máy chụp hình với giấy viết ra.

"Ký cho tôi vài chữ ký, nhân tiện chụp luôn một tấm làm kỷ niệm, tôi sẽ để nó trong phòng làm việc." Huấn luyện viên mặt dày ra lệnh.

Tám người đều nghẹn lời, rồi cúi đầu ký tên từng người một, còn Liễu Y cũng nhắm mắt ký đại , nhờ đó họ cảm thấy không khí chia tay vui hơn rất nhiều.

Lúc mọi người đi ra xe, nhìn lại quân doanh ngày càng xa dần, không khí trong xe trf xuống, mặc dù đó không phải là một khoảng thời gian dài, nhưng họ lại học được rất nhiều, chuyến đi này, khiến ai cũng không thể nào quên được.

Xe chạy rất nhanh, chỉ vài giờ đã tới trước cao ốc Tân Thần, người đại diện của tám người tới đón bọn họ, chào hỏi mấy câu xong thì ai đi đường nấy.

Ai cũng nhanh chóng xách hành lý xuống xe, quản lý của ba minh tinh kia đã chờ họ từ sớm, vừa thấy họ thì vội vàng tiến lên, ân cần hỏi han, xách hành lý của bọn họ.

Liễu Y đi sau bọn họ, mới vừa xuống xe, đã thấy Tiền Văn Phương đang đứng chờ, chạy lên trước: "Chị Tiền à, chị tới rồi sao?"

"Chị phải tới chứ, cho chị xem nào, sao gầy thế, da cũng đen hêt rồi này, nhưng xem ra tinh thần không tệ lắm." Tiền Văn Phương nhìn Liễu Y nói.

"Yên tâm đi mà." Liễu Y nói.

"Trở về là tốt rồi, chị lo cho em lắm, chỉ sợ em chịu không được, đưa hành lý cho chị, chị chở em về nhà." Tiền Văn Phương cầm lấy túi hành lý trên tay Liễu Y, vội vàng nói.

“Em tự đi về được mà.” Liễu Y nói.

Tiền Văn Phương trừng mắt: “Ai bảo em không chịu nhận tài xế mà công ty sắp xếp, chị không trở em về thì chị không yên tâm chút nào.”

Liễu Y sờ sờ mũi, hỏi: “Công ty nói sao vậy?”

Tiền Văn Phương nói: “À, chị quên mất, công ty đồng ý rồi, thật không biết công ty sao nữa?”

Liễu Y cúi đầu thử tính toán, mắt sáng lên: “Bao nhiêu tiền vậy?”

“Không thiếu em đâu mà lo” Tiền Văn Phương nói.

Vừa dứt lời, Tiền Văn Phương ngừng nói, nghi hoặc nhìn mấy người đang đi tới, đưa tay đẩy đẩy Liễu Y, chỉ chỉ: “Bọn họ…”

Liễu Y xoay người lui về phía sau, nhìn ba người đi tới đi tới, nhớ tới cái gì đó, rồi tiến lên một bước.

Lê Hoa liếc nhìn Tiền Văn Phương sau lưng Liễu Y, gật gật đầu, rồi quay đầu Liễu Y: “Tới chào cô một tiếng, chúng tôi đi trước đây.”

Mấy người sau lưng Lê Hoa cũng gật, rối rít tạm biệt Liễu Y.

Liễu Y tùy ý khoát tay: “Được rồi, dù sao không lâu nữa cũng sẽ gặp lại, chỉ là, đừng quên trả nợ đó.”

Mặt Lục Thanh bỗng cứng đờ, hoàn toàn bó tay với Liễu Y, rồi ừ một tiếng: “Sẽ không thiếu cô đâu.”

Lê Hoa cười cười, nói: “Ngày mai sẽ gửi vào tài khoản cho cô, tôi nhớ mà.”

Quách Thiếu Bân hừ một tiếng, hất cái lên: “Chỉ nhiều hớn chứ không thiếu, yên tâm đi.”

Liễu Y hài lòng gật đầu: “Vậy các anh về trước đi, nghỉ ngơi cho tốt, thể lực ai cũng quá yếu, cố gắng nhiều vào, gặp lại sau.”

Vừa nói xong, lại đâm trúng vết thương lòng của bảy người họ, mặt ai cũng lập tức đen sì, quay đầu nhanh chóng chạy lên xe của mình, chỉ có Lê Hoa vẫy tay tạm biệt với Liễu Y, còn nháy mắt hai cái.

Mà bốn người còn lại thấy tình thế không ổn, lập tức nói: “Chúng tôi không quên đâu , lớp trưởng à, chúng tôi đi trước đây.”

Rồi họ nhanh chóng biến mất như làn khói, sự uy vũ của Liễu Y họ vẫn còn nhớ kĩ, trong lòng mỗi người đều thầm nhủ torng lòng, mình cần phải cố gắng nhiều hơn, nếu không muốn chống lại Liễu Y, thì sẽ không bao giờ có cửa đâu.

Liễu Y nhìn trước mặt không còn ai, khoanh tay trước ngực, quay qua nhìn Tiền Văn Phương đang giương mắt lên nhìn: “Chị Tiền, mình cũng nên đi thôi.”

Tiền Văn Phương còn chưa hồi hồn lại, sao mới có mấy ngày, mà chuyện gì đã xảy ra vậy chứ, Lục Thanh, còn có Lê Hoa, hình như ai cũng đang thiếu nợ Liễu Y thì phải.

Tiền Văn Phương nuốt nước miếng một cái, nhỏ giọng hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra thế, không phải bảo em phải giữ khoảng cách với họ sao, còn có lớp trưởng là sao thế.”

Liễu Y nhún vai: “Thì là làm lớp trưởng, em bị huấn luyện bổ nhiệm, em cũng không còn cách nào khác, chị Tiền à, yên tâm đi, em hoàn toàn giữ khoảng cách với họ, em còn chăm sóc co Lục Thanh nữa kìa, anh ta chưa ăn, em còn mang đồ ăn cho anh ta ăn.”

Tiền Văn Phương cảm thấy không thể tin được: “Còn chuyển tiền vào tài khoản là sao chứ?”

“Bọn họ thiếu em tiền, đi thôi, chị Tiền à.” Liễu Y thật thà nói.

Nhưng Tiền Văn Phương nghe xong cũng phải chắc lưỡi, quả nhiên đang thiếu nợ Liễu Y mà, chỉ là, làm sao lại như vậy chứ.

Tiền Văn Phương vừa lái xe, vừa nghĩ ngợi , nhưng thể hiểu được, mấy lần muốn nói lại thôi, chỉ là, thấy Liễu Y đang nhắm mắt thư giản, đành phải chịu đựng, đến trước chung cư Văn hưng thì dừng xe lại.

Tiền Văn Phương thấy Liễu Y mở cửa xe đi ra, mới nói: "Em cứ ở yên trong nhà nghỉ ngơi mấy ngày đi, bên kia chuẩn bị xong thì chị báo cho em."

Liễu Y gật đầu: "Biết rồi, chị Tiền à."

"À đúng rồi, còn có việc suýt nữa chị quên mất, sau khi cái quảng cáo kia của em phát sóng, còn mấy đoàn phim mời em đóng, còn có phóng viên nữa, cũng may không có mặt, nếu không chắc chắn là rất phiền toái, chỉ là, mấy ngày nay cũng đỡ rồi, công ty cũng đồng ý ột tạp chí phỏng vấn em, chờ sắp xếp xong, chị sẽ nói cho em biết." Tiền Văn Phương nói.

Liễu Y sững sờ, phỏng vấn sao: "Có tiền không vậy chị?."

Vừa nói xong, Tiền Văn Phương tức giận đến mức đầu bốc khói, nói: "Tạp chí này không phải ai cũng có thế được phỏng vấn đâu, em còn nghĩ đến tiền sao, đừng có mà mong có tiền, lần này mặc kệ thế nào, không có tiền cũng phải đi biết không hả?"

Liễu Y thở dài, chẳng lẽ mình lại làm không công sao: "Không có tiền, vậy có mời ăn cơm không chị?"

Tiền Văn Phương đành phải chấp tay lạy: "Cho tôi xin đi trời, em không có đầu óc sao, nổi tiếng đó, em lên được tạp chí này, danh tiếng của em sẽ càng nổi tiếng hơn, sau này sẽ có nhiều người tìm đến em hơn, cho cát sê sẽ cao hơn, em không thể nhìn xa được một chút sao?"

Liễu Y cũng biết điều đó, vậy thì phải cố chịu thôi, thấy Tiền văn Phương như vậy, đành phải gật đầu: "Em biết rồi, chị Tiền , chị cứ sắp xếp đi."

"Được rồi, chị có bán em đi đâu chứ, từ giờ tới trưa chị rãnh, có gì chị sẽ điện thoại cho em." Tiền Văn Phương nói xong lái xe đi.

57. Chương 57

Editor:ngocminh2206

Liễu Y xách hành lý lên, mắt liếc dòng xe đang chạy,xoay người đi vào chung cư Văn Hưng, rồi vào thang máy, mãi cho đến tầng cao nhất, thì cửa thang máy mở ra, Liễu Y chợt ngừng lại, sao anh ta cứ đi theo mình vậy chứ, hôm bữa đã nói rõ rồi mà.

Liễu Y từ từ đi ra, xoay người nhìn cầu thang ,vô lực nói: "Đi ra đi."

Hải Thành toàn thân chấn động, trán đầy vạch đen, lại bị phát hiện rồi, mình trốn kỹ lắm rồi mà, sao lại bị phát hiện vậy chứ, haiz.

"Đừng có trốn nữa, tôi biết anh đang đứng đằng sau cánh cửa." Liễu Y để hành lý xuống, dựa vào tường, nhìn chằm chằm vào cánh cửa cầu thang.

Hải Thành cọ chân, mặt tối sầm lại, đành phải đi ra ngoài, miệng cười cười: "Cô về rồi sao?"

Vừa nói xong, Liễu Y giật mình, hình như đã nghe qua rồi thì phải, đúng là người chung một nhà mà, Tuần Tu hình như cũng có nói vậy.

"Rốt cuộc là sao thế, sao anh lại ở đây hả?" Liễu Y hỏi thẳng.

Hải Thành cúi đầu, hồi lâu mới ngẩng đầu lên, cười cười, lại phải bán dứng Tuần thiếu rồi: "Tuần thiếu bảo tôi đi theo cô."

Liễu Y giật mình, lấy tay ngoáy ngoáy lỗ tai:" Anh nói lại lần nữa."

"Là Tuần thiếu dặn dò, thiếu gia cảm thấy Đường Lễ sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy, tôi đi theo cô thì… cô cũng an toàn hơn." Giọng nói Hải Thành ngày càng nhỏ, nhớ tới hôm bữa Liễu Y một mình đánh hết cả chục người, không biết phải nói sao.

Liễu Y thở dài một hơi, Tuần Tu sao, rồi mắt nhấp nháy, Liễu Y đâu phải người dễ dàng chấp nhận như vậy, nhưng cô với Tuần Tu có thân thiết đâu chứ, rồi nhìn Hải Thành trước mặt, hất cằm lên nói: "Đi về đi, chuyện của tôi, tôi tự giải quyết, thay mặt tôi gửi lời cảm ơn thiếu gia của anh dùm ."

“Không thể như vậy được,” Hải Thành nói, mặt áy náy: ” Nếu đi về tôi sẽ chết chắc đó.”

Liễu Y im lặng nhìn Hải Thành đang bối rối, thấy không đành lòng, đi tới hỏi: “Tuần thiếu của các anh rốt cuộc là nghĩ gì thế?”

Hải Thành muốn nói lại thôi, thầm nghĩ, thiếu gia chắc đang nhớ cô chứ sao nữa, nhưng mà Hải Thành lại không dám nói nữa, đành phải nói: ” Tuần thiếu nói qua, Đường Lễ đụng tới cô, là tại thiếu gia, nên thiếu gia phải chịu trách nhiệm.”

Liễu Y rất muốn cười, có lẽ là do Tuần Tu nhưng nguyên nhân chính là Tần Vân, nhưng mà, Liễu Y đưa tay sờ cằm, có người theo giúp việc cũng không tệ nhỉ, dù sao Đường Lễ với Tần Vân, nếu không giải quyết xong thì không thể sống yên ổn được, có Hải Thành tự nguyện làm tay sai, Liễu Y đang thử tính toán thử xem sao.

“Anh thực sự muốn đi theo tôi sao?” Liễu Y hỏi lại lần nữa.

Hải Thành gật đầu, không đi theo, làm sao mà sống cho nổi chứ.

“Anh muốn đi theo tôi sao?” Liễu Y hỏi lần nữa để xác nhận.

Hải Thành cao giọng nói: “Đúng vậy.”

“Anh cần thiết phải đi theo tôi đến như vậy sao?” Liễu Y lại hỏi nữa.

Hải Thành gật đầu lia lịa: “Vậy cô để cho tôi đi theo cô chứ?”

“Được rồi, tùy anh vậy, chỉ là, anh đi theo tôi, nhưng tôi cảm thấy không được tự nhiên, tôi tính thế này, phí tổn thất tinh thần, một tiếng 500, một tuần thì đưa tiền một lần, ngươi anh thấy thế nào, tôi cũng không ép anh, nếu anh không đồng ý, thì thôi vậy, thật ra thì anh cũng không cần thiết đi theo tôi làm gì.” Liễu Y thành thật nói.

Hải Thành trợn to hai mắt, mặt ngơ: “Đi theo bảo vệ cô mà còn phải đưa tiền cho cô sao?”

Liễu Y gật đầu đầu, nói: “Thật ra thì tôi cũng đâu cần anh giúp, anh hiểu mà đúng không?”

Hải Thành vô cùng tự ái, buồn bã nhìn Liễu Y, thật ra cô ta nói đúng, nhưng thiếu gia dặn dò, mình phải luôn luôn nghe theo, nhớ tới lần trước Tuần thiếu đã nhắc nhở, đành gật đầu: “Được rồi.”

Thỏa thuận xong, Liễu Y cũng không thèm quan tâm Tuần tu nghĩ gì, chỉ chờ có cơ hội gặp mặt thì hỏi cho ra lẽ, ngay sau đó khoát tay, xách hành lý lên: “Về sau chiếu cố lần nhau, tôi vào trước đây.”

Hải Thành nhìn Liễu Y xoay người mở cửa vào nhà, cúi đầu thử tính toán, tiền lương của mình có đủ hay không đây chứ, chắc phải hỏi mượn nhị ca, đại ca không biết có tiền dư hay không, quả nhiên thiếu gia nhà mình nói rất đúng, chỉ là, Tuần thiếu à, tiền mặt cũng không đủ rồi, nhiều thế này thì cà thẻ may ra mới đủ.

Liễu Y đóng cửa lại xong, lập tức quên luôn sự có mặt của Hải Thành, trước hết dọn dẹp hành lý, sau đó chạy vào nhà bếp, chuẩn bị làm cơm trưa.

Ăn uống no đủ xong, Liễu Y nằm dài trên ghế số pha, nghe được âm thanh điện thoại báo tiền được gửi vào tài khoản, vô cùng vui vẻ, thầm nghĩ trong lòng, ước mơ của mình sắp thực hiện được rồi.

Nằm trên ghế sô pha cả buổi chiều, ăn xong cơm tối, Liễu Y ngồi vào máy vi tính xem tin tức gần đây, có tin của Kiều Kỳ , sau đó xem tài liệu của bảy người kia, chợt điện thoại trên đầu giường vang lên .

“Tiểu Y à.”

Liễu Y sững sờ, là mẹ Liễu, ngay sau đó mở miệng nói: “Mẹ à.”

“Con về nhà chưa?.”

“Dạ, vừa về đến nhà.” Liễu Y gật đầu nói.

“Cái con bé này, đừng có mà lao đầu vào công việc như thế.”

“Không có việc gì đâu, con tự lo ình được. ” Liễu Y thực sự không quen có ai quan tâm minh như vậy, chỉ là, rốt cuộc trong lòng cũng có chút cảm xúc.

“Uh, con đừng chỉ lo công việc, phải chú ý giữ gìn sức khỏe, biết không?” Mẹ Liễu thao thao bất tuyệt.

“Biết rồi, con sẽ chú ý.”

Mẹ Liễu thật ra rất vui, trong năm này, Liễu Y thỉnh thoảng cũng gọi điện thoại ình, so với trước kia, đã là hiếm có rồi, biết Liễu Y không muốn trở lại, cho nên cũng không cưỡng cầu, nhưng cũng rất nhớ, nên không yên lòng để Liễu Y một mình ở ngoài, chợt nhớ tới một việc, mới nói: “Con có bạn trai chưa?”

Mặt Liễu Y cứng ngắc, vấn đề này căn bản cô đâu có nghĩ tới: “Không có.”

“Tiểu Y à, chuyện trước kia đã qua lâu như vậy, con cũng đã lớn như vậy rồi, nếu như một mình con ở bên ngoài, mẹ không yên tâm, nếu như có người lo lắng cho con, cho dù con không trở lại, mẹ cũng sẽ yên tâm rất nhiều.” Mẹ Liễu chỉ sợ con gái mình bởi vì mối tình đầu nên không dám yêu đương nữa.

Liễu Y nghẹn lời: “Mẹ, cái này không vội.”

“Con cũng đâu còn nhỏ nữa, cha mẹ luôn muốn con cái thành gia lập nghiệp, mặc dù con là diễn viên, nhưng lại không phải như mấy minh tinh kia, không cần thiết phải độc thân, thấy ai tốt thì cứ giữ lấy, đừng vì mới yêu một lần, mà đã từ bỏ.”

“Ơ…” Liễu Y hoàn toàn mơ hồ.

“Không phải mẹ nói con, con cũng đừng tìm mấy người trong giới nghệ sĩ, không đáng tin đâu.” Mẹ Liễu nói liên tục không ngừng.

“Ơ…” Liễu Y không phản ứng kịp, sao lại nói tới vấn đề này chứ.

“Cái đó, tiểu Y à, mẹ có chuyện nói cho con.” Mẹ Liễu suy nghĩ hồi lâu, hay là cứ nói thử xem.

“Chuyện gì? ” Trực giác của Liễu Y cho biết đó không phải là chuyện tốt lành gì.

“Mặc dù con và Chu Phi không phải rất thân thiết, nhưng nó cũng là anh của con, hai người đều ở Đô Thành, bình thường cũng liên lạc, mẹ cũng biết, cho nên cũng không yêu cầu con làm gì, chỉ là, thỉnh thoảng liên lạc liên lạc cũng được.” Mẹ liễu nhỏ nói.

“Chu Phi sao?” Liễu Y lục lại kí ức của chủ thân thể này.

“Lần trước nó trở về, nói con sống rất tốt, nên mẹ yên tâm không ít, chỉ là, mẹ nghĩ đến vấn đề của con, rồi bảo nó để ý xem có đối tượng nào tốt không giới thiệu cho con, hai người đều ở Đô Thành, cũng dễ dàng hơn nhiều, nếu như nó liên lạc với con…con cũng đừng quá lo lắng, bạn của nó đều là bác sĩ, công việc ổn định, nếu như không có vấn đề gì con cũng thử xem sao, thế thì mẹ yên tâm hơn.” Mẹ Liễu nói một hơi, trong lòng hơi lo lắng.

Liễu Y trợn to hai mắt, đây là xem mắt trong truyền thuyết sao: “Ơ…”

“Tiểu Y, mẹ biết con có thành kiến với Chu Phi, mẹ cũng không hi vọng cả hai thành anh em tốt, chỉ là lần trước mẹ nhắc tới, nó đã tìm được một người, mẹ chỉ nói trước cho con biết thôi.” Mẹ Liễu nói, cho Liễu Y đi xem mắt là do lần trước lúc nói chuyện của Liễu Y, bất giác nói ra chuyện này, Chu Phi gật đầu đồng ý, còn mình tới bây giờ mới dám nói , sợ Liễu Y lại nghĩ gì đó.

Liễu Y khẽ đưa tay vuốt trán, chuyện gì vậy trời: “Biết rồi, mẹ.”

Mẹ Liễu thở phào nhẹ nhõm, chỉ sợ con gái lại không chịu: “Này mẹ cũng không muốn nói nhiều, nếu như Chu Phi liên lạc với con, con không muốn cũng không sao, chỉ là, mẹ hi vọng con cũng có nơi có chốn, con cũng đến lúc nên tìm đối tượng, nếu quá muộn, sẽ bị người khác giành hết.”

Liễu Y hít sâu một hơi: “Biết rồi ạ.”

Liễu Y nhìn cái điện thoại, ánh mắt đờ đẫn, đưa tay xoa xoa mặt, đối tượng, xem mắt, kết hôn, lập gia đình, trong kế hoạch của cô chưng từng có mấy thứ này, Liễu Y chưa bao giờ nghĩ sau này mình sẽ kết hôn, khái niệm một thân một mình đã sớm ăn sâu vào lòng cô.

Liễu Y quăng di động sang một bên, ngã lên giường, mắt nhìn chằm chằm trần nhà, chớp mắt hai cái, kết hôn sao, lương thực phải chia đôi, phòng ốc cũng phải chia đôi, tiền lại chia đôi, cái gì cũng phải chia, chẳng có lợi gì hết, lập tức quyết tâm , ở một mình là tốt nhất.

Quay đầu nhớ tới quan hệ của Chu Phi với thân thể này, Liễu Y ngược lại yên tâm không ít, nói là người xa lạ thì cũng không quá đáng, đoán chừng anh ta chỉ là thuận miệng đồng ý, Liễu Y nghĩ ngợi xong, cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Biệt thự Tuần gia, trong phòng ngủ, Tuần Tu nằm trên giường, liếc nhìn Chu Phi đang giúp mình kiểm tra, giọng nói trầm thấp: "Sao rồi."

"Khôi phục không tệ, cố gắng lên, coi như không thể chạy quá nhanh, cũng có thể đi lại bình thường." Chu Phi thu lại thiết bị kiểm tra, quay đầu liếc nhìn Tuần Tu trên giường, đẩy mắt kính một cái rồi nói.

Tuần Tu nheo mắt lại, cầm quần áo mặc vào, từ từ ngồi dậy, dựa người ra sau, cúi đầu không biết nghĩ cái gì.

Chu Phi dọn dẹp xong, bỏ bao tay ra, đi tới bên cạnh Tuần Tu, cười nói: "Cậu chuẩn bị lúc nào thì khôi phục."

Tuần Tu ngước lên, lắc đầu: "Không vội, cũng lâu như vậy, chờ mọi việc kết thúc lại nói."

Chu Phi cười: "Nếu như cậu hồi phục, đoán chừng Tuần gia lại náo nhiệt, hiện tại Tề gia đã ngã xuống, xem quan hệ của cậu với Dương gia, mấy người kia sẽ không bỏ qua đâu, cậu còn độc thân cơ mà."

"Trước lo cho cậu trước đi. " Tuần Tu ngẩng đầu nói.

Chu Phi nhún vai: "Tôi thật đúng là không ai ngó tới, ngươi biết đó, mẹ kế không quản được ta, còn lao già nhà ta đã sớm tuyệt vọng rồi, ông ta vẫn giận ta vì không chịu nhận thừa kế đây này."

Tuần Tu nhớ tới tư liệu mình tra được , rồi liếc nhìn Chu Phi, mặc dù biết Chu Phi với Liễu Y chẳng có quan hệ thân thiết gì, nhưng vẫn hỏi: "Cậu còn có một đứa em gái nữa phải không?"

Chu Phi sững sờ, chợt cười khẽ: "Tuần thiếu sao biết nhiều thế, tôi với nó không có thân thiết gì, lúc trung học có gặp qua mấy lần, sau đó thì nó ở nội trú trong trường, không phải tại tôi mà tại nó không có ở nhà, đúng rồi, nó bây giờ đang ở trong công ty của Thành Lâm, chắc giờ cũng không tệ lắm."

Tuần Tu thử suy nghĩ, gia đình như vậy, Liễu Y thích tiền như vậy, có lẽ chắc là do nguyên nhân này.

Chu Phi nhớ tới cái gì đó, cười nói: "Cậu không nhắc tới, tôi cũng quên mất, lần trước về nhà mẹ kế bảo tôi giúp nó tìm đối tượng, theo tôi thấy thì làm thế chi không biết nữa."

Sắc mặt Tuần Tu trầm xuống, giọng nói lạnh đi vài phần: "Ừ."

"Nó lúc trước có bạn trai tên Dương Vanh thì phải, chậc chậc, chuyện lúc ấy cũng chẳng tốt lành gì, cậu nghĩ thử xem, mặc dù là quá khứ, nhưng vẫn là có người nhớ, tôi giúp nó tìm đoán chừng cũng chưa chắc được." Chu Phi cười nhạo nói.

Tuần Tu nghiêng đầu liếc nhìn: "Chuyện đã qua lâu rồi."

"Coi như là đã qua, nhưng tôi cũng không hy vọng gì nhiều." Chu Phi không hề để ý nói.

Tuần Tu điểm đầu: "Vậy còn cậu…"

"Có rãnh rỗi giúp nó coi sao, có được hay không, thì cũng không liên quan tới tôi,tôi cũng không muốn lão già nhà tôi lấy chuyện này ra giày vò tôi." Chu Phi đưa tay đẩy mắt kính lên.

Mặt Tuần Tu trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo, không nói gì thêm, tùy tiện khoát tay, "Cậu về đi."

"Được rồi, công việc bên bệnh viện của tôi còn rất nhiều, cậu nhớ mỗi ngày phải xoa bóp đừng có quên, tuần sau tôi lại tới. " Chu Phi gật đầu, xách hòm thuốc lên, rồi xoay nười đi ra khỏi phòng.

Tuần Tu nhìn bóng dáng cậu ta, đôi mắt khác thường, không biết đang nghĩ gì, rồi chợt nhếch miệng cười thành đường cong.

58. Chương 58

Editor: ngocminh2206

Được nghỉ ngơi, Liễu Y an phận ở nhà, thỉnh thoảng nói chuyện điện thoại với Kiều Kỳ, nghe Kiều Kỳ nói về tình hình gần đây, không thì, chính là bàn bạc sắp xếp kế hoạch sau này với Tiền Văn Phương.

Lần trước Hổ ca bị Liễu Y đánh một trận, cũng báo tin tức của Đường Lễ với Tần Vân cho Liễu Y, Liễu Y chỉ việc chờ có cơ hội, rồi giải quyết chuyện này, chứ có người cứ theo dõi mình suốt, cô không thể nào chịu được.

Bởi vì không ra ngoài, nên Liễu Y tốt bụng nói với Hải Thành, không cần lãng phí tiền, rồi mới để điện thoại xuống, định ra ngoài nói tiếp, khiến Hải Thành càng buồn bã .

Ngày qua ngày lại trôi qua, đã đến tháng tám, chính là lúc thời tiết vô cùng nóng bức, mà Tân Thần cũng chuẩn bị bấm máy cho bộ phim mới, binh lính dốc lòng chính thức khởi quay .

Liễu Y nhận được thông báo của Tiền Văn Phương xong, thì cùng Hiểu Mẫn tới công ty, sau đó tới trường quay ở căn cứ quân sự, mà đạo diễn lần là người có tiếng trong giới là Liêu Hòa.

Bộ phim này cốt truyện đại khái là, kể lại câu chuyện về một đội quân hạng nhất, họ từ người bình thường đi vào bộ đội, lại bị chọn tiến vào căn cứ, thông qua huấn luyện, từ từ trưởng thành, hoàn thành nhiệm vụ, sự tin tưởng và mơ ước của bọn họ, vinh quang và danh dự, cũng ngày càng lớn qua mỗi lần thử thách.

Đây là một bộ phim không có chi tiết về tình yêu, chỉ có máu và nước mắt, bởi vì đây là thời bình, nên có nhiều nhiều người không biết các cuộc chiến tranh giữa các quốc gia, giữa quân đội với các tội phạm, mà bộ phim này, chính kể lại thế giới àm mọi người không biết đến.

Liễu Y là vai diễn nữ duy nhất trong bộ phim, cũng có thể nói, trong phim toàn là nam, họ thể hiện tình đồng đội, đôi khi thách đấu với nhau để trưởng thành.

Vai Liễu Y diễn thật ra chỉ là vai phụ, đất diễn không nhiều, nhưng là nhân vật vô cùng quan trọng, đó là bác sĩ tâm lý, làm công tác tư tưởng với binh lính, trợ giúp họ vượt qua chướng ngại tâm lý, sau khi chiến đấu, thì khuyên nhủ bọn họ.

Mà vai này không phải là bác sĩ tâm lý dịu dàng dễ gần, mà là trầm tĩnh ít nói, có lúc, còn thẳng thắn vô cùng, cho nên Liễu Y xem kịch bản xong, mới đồng ý, bởi vì, đối với Liễu Y mà nói, trừ việc bảo cô diễn xuất bằng khuôn mặt, thì sao cũng có thể làm được, hơn nữa tính cách nhân vật này , khá là giống Liễu Y.

Vai diễn của Lê Hoa là đội trưởng kiêm huấn luyện viên, Lục Thanh diễn vai sinh viên đăc biệt được tuyển vào bộ đội, còn vai của Quách Thiếu Bân là tân binh mới đến, còn bốn người kia cũng là vai phụ, là lính được căn cứ lựa chọn.

Nội dung thì xoay quanh vai diễn của Lục Thanh với Quách Thiếu Bân, từ khi được chọn trở thành lính của căn cứ, gặp phải thử thách sinh tử, rồi trở thành lính xuất sắc.

Bắt đầu quay, mà chưa tới lượt Liễu Y diễn, cho nên cô vừa bàn bạc với đạo diễn Liêu về nhân vật của mình, vừa nhìn Lục Thanh bọn họ quay phim.

Nếu như nói khi sống trong quân đội lúc trước là cực khổ, thì lần này quay phim thì cực hơn rất nhiều, đạo diễn Liêu nổi danh là người nghiêm túc, chỉ một biểu hiện của khuôn mặt hay mấy cảnh đánh nhau đều yêu cầu vô cùng nghiêm khắc, cũng may mọi người đã được huấn luyện, nên cũng không phản đối gì nhiều, ngược lại càng cố gắng diễn xuất cho tốt.

Diễn viên quần chúng lần này tham gia quay, phần lớn để là quân nhân của mấy căn cứ quân sự, cho nên tốc độ quay phim vô cùng thuận lợi, mà đối mặt với quân nhân chuyên nghiệp, Lục Thanh Lê Hoa bọn họ càng phải diễn cho tốt.

Thời tiết càng ngày càng nóng, Liễu Y thì thoải mái mặc bộ đồ thể thao mát mẻ, nhưng mấy diễn viên đang diễn, ai cũng mồ hôi đầm đìa, bởi vì ai cũng phải mặc đồ lính rất dày, mỗi lần đều phải diễn dưới ánh nắng gay gắt, làm sao có thể chịu được chứ.

Mọi người vừa nghe đạo diễn bảo ngừng lại, Lê Hoa bọn họ vội vàng kéo quân phục ra, quạt quạt, trên đầu đầy mồ hôi, mà nghe tiếng bắt đầu, vội vàng sửa sang lại, lau mồ hôi trên đầu, tiếp tục quay phim.

Cảnh quay ở ngoài đã xong, sau đó bắt đầu cảnh quay bên trong, đạo diễn Liêu yêu cầu thể hiện cảnh huấn luyện trọng điểm, phải vượt qua chướng ngại vật là lưới sắt làm mọi người liên tục kêu trời.

Vì để lấy lại bầu không khí, cảnh vượt lưới sắt phải diễn dưới mưa, đoàn phim đặc biệt nhờ tới xe cứu hỏa để làm mưa nhân tạo , Lục Thanh Quách Thiếu Bân bọn họ càng thêm cực, cầm vũ khí ở trong mưa bò qua lưới sắt, đạo diễn Liêu cho diễn đi diễn lại mấy lần mới hài lòng.

Mà Lê Hoa đóng vai huấn luyện viên nên đỡ hơn, chỉ cần hét không ngừng là được, nhưng mà chỉ một lúc cũng không chịu nổi nữa.

Chỉ có một phân đoạn, mà Lục Thanh bọn họ đã cảm thấy kiệt sức, không thể nhìn ra ai là ai, toàn thân ai cũng toàn là bùn dất, có vài người còn phải uống vài ngụm nước bùn, còn huấn luyện viên Lê Hoa giọng nói cũng bắt đầu khàn khàn, trên người thì cứ ươn ướt.

Quay được hơn phân nửa, Liễu Y đang chờ tới lượt mình diễn, cũng may không cần lăn lộn trong bùn đất, mà ngồi trong phòng làm việc, lời thoại với biểu hiện khuôn mặt Liễu Y đã sớm thuộc lòng, cho nên vô cùng thuận lợi, quay mấy lần, Liễu Y đã thể hiện được hình tượng bác sĩ tâm lý lạnh lùng.

Mặc dù vai diễn khá nhẹ nhàng, nhưng cũng lúc không nhẹ nhàng chút nào, hôm nay là phân đoạn tương đối quan trong của Liễu Y, Liễu Y phải giúp Lục Thanh vượt qua hội chứng sợ độ cao, lần này không phải chỉ cần mở miệng, mà phải tự mình ra trận, đây cũng chính là phân đoạn Kiều Kỳ rất lo lắng, dù sao nhảy máy bay, nguy hiểm luôn rình rập.

Đạo diễn Liêu cũng rất lo lắng, mặc dù máy bay bay không cao lắm, cũng có các biện pháp an toàn, nhưng vẫn sẽ có nguy hiểm, phải giải thích tỉ mỉ cho Lục Thanh với Liễu Y vị trí máy quay rồi phân đoạn này, liếc nhìn hiện trường đã chuẩn bị xong, mới gật đầu, liên tục nhắc nhở Lục Thanh với Liễu Y phải chú ý an toàn, rồi ngồi vào vị trí của mình, phất phất tay ra hiệu

Liễu Y với Lục Thanh theo chỉ đạo thử một lần, chỗ nào không rõ, thì hỏi lại, rồi mới chuẩn bị quay.

Liễu Y leo lên máy bay trực thăng, nhân viên làm cài dây an toàn cho Liễu Y, Lục Thanh cũng đi theo, sau lưng cũng cài dây an toàn thừng, hai người chuẩn bị xong, nhận được tin thì máy bay từ từ cất cánh, cho đến chỗ ở tầng hai thì ngừng lại, quanh quẩn trên không trung, máy quay đã được chuẩn bị tốt, ai cũng đều vào vị trí của mình.

Nhân viên ở dưới cũng đã đặt nệm an toàn, để xong, vội vàng rút lui khỏi hiện trường, Liêu Hòa xem kĩ lại, mới gật đầu.

Nghe được ở dưới hô bắt đầu, Liễu Y hít sâu một hơi, đưa tay giơ cổ áo của Lục Thanh lên, kéo anh ta ra cạnh cửa máy bay, bắt đầu nói lời thoại, Lục Thanh thật ra thì không sợ độ cao, nhưng không chịu nổi Liễu Y làm như thế, mặt hoàn toàn trắng bệch, không cần diễn, hai chân cũng run cầm cập, hoàn toàn giống như người mắc chứng sợ độ cao.

Liễu Y tựa vào cạnh cửa máy bay, giống như đang đứng dưới mặt đất, cúi đầu nhìn phía dưới, đưa tay chỉ, lạnh nói: "Nhìn xuống, đừng có nhắm mắt."

Lục Thanh trong lòng kêu khổ, Liễu Y, sao cô chuyên nghiệp thế, còn thô bạo nữa, mắt liếc độ cao không cao lắm, nhưng bị Liễu Y áp bức như vậy, trong lòng rốt cuộc cũng cảm thấy sợ, hình như không ổn, nhưng ngoài miệng vẫn phải nói lời thoại.

Hai người cứ tiếp túc nói lời thoại, một lúc sau, Liễu Y làm theo kịch bản, buông tay ra, nhìn Lục Thanh nhát gan bám vào cạnh cửa, nghiêm túc nói: "Cậu chỉ nhìn cũng không dám nhìn, thì đừng có mà ở đây làm lính nữa."

Lục Thanh khôi phục lại tâm tình, thật vất vả mới thấy an toàn, từ từ ngẩng đầu nhìn Liễu Y, cuối cùng buông tay ra, đứng thẳng người, giống như hạ quyết tâm lớn: "Thế cô muốn tôi làm gì?"

"Đứng ở chỗ này nhìn xuống." Liễu Y đưa tay chỉ ngoài cửa nói.

Mặt Lục Thanh trắng bệch, vẻ mặt do dự từ từ biểu hiện ra.

"Không nhìn, thì đuổi cậu về luôn đó." Liễu Y nói.

Lục Thanh nắm tay thật chặt, mặt mang vẻ kiên định, nghiêng đầu nhìn Liễu Y đang thản nhiên: "Có thể hạ thấp xuống được không."

Liễu Y đưa tay kéo Lục Thanh lại, nhìn Lục Thanh vội vàng nhắm mắt, giọng nói ôn hòa phần nào: "Cái này cậu phải tự vượt qua, nếu như ngay độ cao như vậy mà còn sợ, thì cậu khôn thể nào vượt qua được chứng sợ độ cao, căn cứ này không nhận lính không dám nhảy dù đâu."

Lục Thanh từ từ mở mắt, không nói một lời.

Liễu Y buông Lục Thanh ra, đứng kế bên Lục Thanh, ngoài cửa gió thổi vào, Liễu Y cúi đầu liếc nhìn, theo kịch bản nói: "Thật ra thì có một số việc rất đơn giản, chỉ là cậu không dám làm."

Lục Thanh vẫn không nói một lời, cúi đầu trầm tư.

Liễu Y theo kịch bản, trợt chân, nên té xuống, còn Lục Thanh theo như kịch bản sẽ nhảy xuống theo.

Lấy độc trị độc, rớt xuống như thế thật ra là giúp Lục Thanh hết sợ độ cao, để tháo bỏ khúc mắc

"Được lắm." đạo diễn Liêu ngồi trước máy quay ra sức gật đầu, mới đầu còn lo lắng Liễu Y sẽ sợ hãi, dù sao cũng từ tầng hai nhảy xuống, nói nhảy liền nhảy như vậy, không tệ.

Bên này mới khen tốt thì bên kia đã có chuyện xảy ra, vì lý do an toàn, dưới đất kê nệm, nhưng chỉ để phòng hờ, quan trọng nhất là dây thừng an toàn cột trên người.

Lúc Liễu Y sắp tiếp cận được mặt đất, thì dây thừng đứt , mà kinh nghiệm của Liễu Y nhiều năm, nên nhanh chóng phản ứng, điều chỉnh tư thế rơi xuống, để tiếp cận được tấm nệm, Liễu Y cố gắng bảo vệ cơ thể.

Lục Thanh nhảy xuống lúc sau thì được dây an toàn kéo lại, hai chân dần dần đến gần mặt đất, thấy cảnh tượng như vậy, cả người sững sờ, đầu trống rỗng, này độ cao đối với lính thật sự mà nói chỉ là chuyện nhỏ, nhưng bọn họ lại không phải là lính, Liễu Y như thế này thật không dám tưởng tượng.

Đạo diễn Liêu cố gắng hồi hồn, vội vàng đứng lên, nghiêng đầu nhìn dạo diễn hiện trường, vội vàng nói: "Gọi xe cứu thương đi". Sau khi nói xong chạy nhanh tới chỗ Liễu Y nhìn mọi người chạy tới vôi vàng la lên: "Đừng đụng vào Liễu Y."

59. Chương 59

Editor:ngocminh2206

Liễu Y nằm trên tấm nệm như xác chết, thầm than trong lòng, sao mình lại xui xẻo như vậy chứ, không để ý gì cả, vội vàng dùng lực tinh thần bắt đầu xem xét cơ thể của mình.

Lục Thanh được nhân viên tháo dây thừng ra xong, vội vàng đẩy mọi người ra đi vào, mà Lê Hoa bọn họ cũng chạy lại, đạo diễn Liêu cũng gấp gáp, phim cũng đã quay hơn phân nửa rồi, làm ơn đừng có xảy ra chuyện gì chứ, trong lòng cảm thấy nghi ngờ, mấy dây an toàn đã kiểm tra rất kĩ rồi, làm sao có thể như vậy chứ.

"Liễu Y à!" Đạo diễn Liêu cúi người nhìn Liễu Y đang nằm trên nệm, ân cần hỏi : "Cô có thể cử động không vậy?"

Lê Hoa bình thường thì cũng thân thiết với Liễu Y nhất, bây giờ đang đứng kế bên, muốn đưa ra nhưng lại không dám, Lục Thanh với Quách Thiếu Bân tuy vẫn không thích Liễu Y , nhưng đã làm việc với nhau lâu như vậy, cũng quen với tính thẳng thắn của Liễu Y, ánh mắt mang vẻ lo lắng.

"Mọi người tản ra chút đi, gọi xe cứu thương chưa, còn cậu đi gọi bác sĩ tới đây mau lên." Đạo diễn Liêu nhìn Liễu Y vẫn bất tỉnh, trong lòng lo lắng, nghiêng đầu tức giận nói với mấy nhân viên xung quanh, vội vàng kêu họ đi tìm bác sĩ, ánh mắt mang vẻ gấp gáp.

Liễu Y bây giờ đang tự kiểm tra toàn thân, ngay cả ngón tay cũng không bỏ qua,kiểm tra xong thấy thân thể không có việc gì, mới hồi hồn lại, nghe được tiếng ồn ào, xem nhẹ thân thể đang đau nhức, xoay người lại.

Động tác này khiến mọi người chung quanh giật mình, Lê Hoa nói: "Liễu Y à, cô đừng cử động, chờ bác sĩ kiểm tra xong đã."

Liễu Y trợn to hai mắt, nhìn mọi người xoay quanh mình, lấy tay xoa xoa đầu, oạch một cái, nhanh chóng ngôi dậy, cảm thấy hơi mờ mịt: "Ơ…."

Mọi người nhanh chóng lui về sau một bước, thận trọng nhìn Liễu Y.

Đạo diễn Liêu đứng thẳng dậy, nhìn Liễu Y, hồi lâu mới hỏi: "Cô có chỗ nào khó chịu hay không."

Liễu Y giờ mới hiểu, liếc nhìn đạo diễn Liêu, lại nhìn mọi người xung quanh, phủi phủi quần áo, lau mồ hôi trên đầu, khoát tay: "Tôi không sao, đạo diễn Liêu à."

Liêu Hòa trợn to hai mắt, liếc nhìn máy bay giữa không trung, lại nhìn cái dây an toàn bị đứt ra, nghiêm túc hỏi: "Thật sự không sao chứ, Liễu Y à, đừng có giấu, khó chịu chỗ nào hả?"

Liễu Y lắc đầu, rồi nhìn mọi người xung quanh nói: "Thật không sao mà, đạo diễn Liêu, giờ tôi có nhảy lần nữa cũng không sao đâu, chỉ là, hồi nãy dây bị đứt ra."

Liêu Hòa thở phào nhẹ nhõm, tim bắt đầu đạp bình thường trở lại: "Được rồi cảnh này qua, cô làm rất tốt, trước hết cô vào phòng y tế kiểm tra lại đi, nếu không, tôi không yên tâm, phân đoạn của cô hôm nay dời qua ngày mai vậy."

Liễu Y rất muốn thề là cô không có việc gì, nhưng nhìn đạo diễn Liêu như thế, đành phải gật đầu: "Biết rồi ạ."

Liêu Hòa gật đầu, quay đầu nói với phụ tá sau lưng: "Nói xe cứu thương đừng tới nữa, áy bay hạ xuống đi, coi dây bị đứt chỗ nào, tôi nhớ đã kiểm tra rất nhiều lần, làm sao có vấn đề được chứ."

Liễu Y dưới sự giúp đỡ của nhân viên tháo khóa an toàn ra , mắt nhìn chằm chằm chỗ dây bị đứt ra, trong lòng nặng nề, nhìn xung quanh , tay siết chặt, nhất thời khinh thường, mắt nhìn Hải Thành đang lo lắng trong đám người đó, lắc đầu ra hiệu, ngay sau đó trầm mặc không nói .

Lê Hoa với Lục Thanh bọn họ tiến lên hỏi thăm, biết Liễu Y không sao, cũng bớt lo lắng, chỉ vỗ vai Liễu Y, bảo Liễu Y đi nghỉ trước.

Đám người tản ra, Liễu Y thấy Hiểu Mẫn như muốn khóc, mới tiến lên một bước, an ủi: "Không có chuyện gì đâu."

Hiểu Mẫn gật đầu, mắt càng đỏ , lôi kéo Liễu Y : "Chị Tiền giao chị cho em, suýt nữa em đã gọi điện thoại nói chị ấy rồi, Liễu tỷ, thật sự không sao chứ."

"Yên tâm, đợi đi kiểm tra xong, em sẽ biết." Liễu Y gật đầu, an ủi nói.

Sau đó Liễu Y tới phong y tế kiểm tra, kiểm tra xong, nhân viên mới bớt lo lắng, mà hôm nay quay phim xong, mọi người trở về phòng nghỉ ngơi, đạo diễn Liêu bảo Liễu Y ở lại.

Trong phòng, Liễu Y ngồi trước mặt Liêu Hòa, nhìn mặt đạo diễn Liêu vô cùng nghiêm túc, trong lòng đã hiểu rõ.

"Liễu Y à, hồi nãy tôi cho người kiểm tra qua, dây an toàn của cô có người dùng dao cắt, nơi này là quân đội, người ngoài chắc chắn không vào được, chắc chắn là người trong đoàn phim, cô có dắc tội với người nào không, thế nhưng lại dùng tới thủ đoạn hèn hạ như vậy." Liêu Hòa đã showbiz nhiều năm, có một số việc có thể nói là không cần thiết, nhưng chuyện này suýt nữa làm chết người, nhất định là có ai muốn hại chết Liễu Y , cụ thể giải quyết như thế nào thì phải đợi cả hai thương lượng.

Liễu Y không ngờ đạo diễn Liêu lại nói thẳng như thế, cúi đầu không nói, một lúc sau, mới ngẩng đầu nhìn đạo diễn Liêu, nói: "Bây giờ tôi thật sự không nghĩ ra ai hết, nếu quả thật là người trong đoàn làm phim, hiện tại nếu như muốn điều tra, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến quay phim, đạo diễn Liêu, tôi lúc nãy cũng

không sao, chuyện này, coi như cho qua đi, tôi sau này sẽ chú ý, sẽ không có chuyện gì đâu, không cần thiết ngưng quay phim chỉ vì tôi."

Liêu Hòa vô cùng kinh ngạc, cũng không phải là không muốn điều tra, hỏi ý kiến của Liễu Y, cũng chỉ muốn biết thái độ của Liễu Y ra sao, ngay sau đó nói: "Tôi sẽ bảo phụ tá thử điều tra xem sao, nếu có kết quả hay không, cô cũng đừng suy nghĩ nhiều, chuyện này, chỉ có mấy người biết, tôi hi vọng cô đừng để cho ai biết, giống như cô nói, nếu như công khai, đoàn phim cũng không có biện pháp ngăn lại, sẽ thiệt thòi cho cô."

Liễu Y thật ra lại rất hài lòng, sẽ khiến cho đạo diễn Liêu nhớ tới mình, lại không làm um xùm lên, Liễu Y dĩ nhiên sẽ không bỏ qua, trong quan doanh như thế này, đi ra đi vào rất khó khăn, rốt cuộc là ai làm chứ, cứ thử suy nghĩ một chút sẽ biết ngay mà thôi, mà Liễu Y muốn tự mình giải quyết, không cần thiết đem ra ánh sáng.

Quả nhiên có một số việc, phải diệt tận gốc khi nó vừa chớm nở, Liễu Y cảm thấy không sao cho nên lơ là, bây giờ cô phải tự cảnh tỉnh mình, gật đầu: "Không có việc gì, tôi hiểu được ý của đạo diễn, tôi cũng nghĩ như vậy, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện."

"Cô có thể nghĩ như vậy là tốt rồi, yên tâm, tôi sẽ bảo phụ tá âm thầm điều tra, nếu như không tra được, cô nhớ phải để ý, nếu đi thì phải đi chung với nhiều người biết không?" Đạo diễn Liêu biết xử lý như vậy thì vô cùng thiệt thòi cho Liễu Y, chỉ là, cho dù muốn tìm cho ra thì cũng phải đợi quay phim xong đã.

Liễu Y gật đầu, cũng không cảm thấy thiệt thòi, hơn nữa, mình không cần cảm thấy như thế, mình cứ sống vì mình, nếu như ai tốt với mình, à không phải vậy, nếu ai ghét mình thì cũng đừng so đo quá nhiều.

Liễu Y trở về phòng, thấy Hiểu Mẫn mở cửa, này ánh mắt quan tâm, Liễu Y cảm thấy ám áp đi thẳng vào phòng.

"Đạo diễn Liêu tìm chị làm gì?" Hiểu Mẫn lo lắng hỏi.

Liễu Y ngã người lên giường, mắt nhìn chằm chằm trần nhà, không muốn Hiểu Mẫn lo lắng, mở miệng nói: "Không có việc gì đâu, chỉ là nói cảnh quay ngày mai thôi."

"Chị nghĩ thử xem, chuyện như vậy làm sao lại xảy ra với chị chứ, dây thừng cũng đã kiểm tra mấy lần rồi mà." Hiểu Mẫn ngồi kế bên Liễu Y, nhỏ giọng lầm bầm.

Liễu Y lấy tay vỗ lưng Hiểu Mẫn: "Chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi."

Hiểu Mẫn thấy Liễu Y không sao, muốn nói lại thôi, suy nghĩ một hồi, có lẽ là mình lo lắng quá mức rồi, nên im miệng.

Ngày hôm sau, Hải Thành lấy thân phận là nhân viên làm việc tới nói nhỏ vào tai Liễu Y mấy câu nhân lúc không chú ý, Liễu Y gật đầu, dặn dò anh ta vài lời, rồi mặt vẫn bình tĩnh như thường.

Mấy ngày trôi qua, Liễu Y không bởi vì chuyện này mà lộ ra cái gì khác thường, khiến cho đạo diễn Liêu coi trọng mình thì hơn, đạo diễn đối với tiến độ quay phim của Liễu Y rất hài lòng, thỉnh thoảng Liễu Y hỏi chút vấn đề, cũng không giống lúc trước nói qua loa cho xong, ngược lại còn trả lời rất nghiêm túc.

Lê Hoa cũng quan tâm hỏi han, nhưng Liễu Y không nói gì nhiều, mấy người khác cũng hỏi thăm chút đỉnh, nhưng vài ngày trôi qua, ai cũng dần quên đi.

Sóng gió qua đi, người không biết thì nghĩ đó là chuyện bình thường, dù sao quay phim luôn có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, quá ư bình thường, mà người biết rõ thì mỗi lần bắt đầu quay đều kiểm tra mấy lần, tránh sự cố lại xảy ra, bởi vì không ai dây bị đứt ra là chỉ nhằm vào một mình Liễu Y mà thôi, chứ không phải đoàn phim.

Hôm nay đến lượt quay của Liễu Y, theo như kịch bản, cảnh này nói về các lính sau đã được chọn, đây là thử thách cuối cùng của họ, sức chịu đựng của các binh lính.

Lục Thanh Quách Thiếu Bân bọn họ đầu tiên là bị đưa nơi giam cầm ngăn cách với thế giới bên ngoài vài ngày, sau đó từng người một bị đưa đến trước mặt bác sĩ tâm lý là Liễu Y, để tiến hành tra hỏi.

Đạo diễn Liêu dặn dò một lần xong, vỗ vỗ vai Liễu Y, khích lệ vài câu rồi ngồi xuống nhìn vào ống kính, không lâu sau đó, âm thanh bắt đầu vang lên.

Liễu Y mặc một cái áo khoác trắng, ngồi trong phòng tối, chỉ có một cái đèn trên bàn là bật công tắc, cúi đầu nhìn trong tay tư liệu của binh lính, ngón tay khẽ chọc chọc cái bàn, người quay phim bên cạnh thì hết sức chăm chú.

Cửa mở ra, Quách Thiếu Bân được hóa trang thành binh lính bị kiệt sức được hai ngưỡi dẫn vào phòng, sau đó đè anh ta xuống ngồi vào cái ghế đối diện Liễu Y, hai người sau lưng xoay người đi ra, chỉ nghe tiếng cửa đóng lại.

Sau một lúc im lặng, không khí bên trong căn phòng nặng nề vô cùng, Liễu Y dựa người ra sau, ánh mắt nhìn thẳng, mới khẽ mở miệng, lạnh lẽo hỏi: " Họ tên."

Quách Thiếu Bân thật sự chưa cùng Liễu Y diễn chung bao giờ, mặc dù trong lòng đã chuẩn bị, nhưng vừa nước vào, sắc mặt lạnh lẽo còn thêm giọng nói của Liễu Y, khiến cho Quách Thiếu Bân vô cùng căng thẳng, hồi hồn xong, mới điều chỉnh sắc mặt, nói lời thoại theo kich bản.

Hai người nói qua nói lại một lúc, Quách Thiêu Bân hiểu hiện sắc mặt như không thể chịu được nữa, không nhanh không chậm trả lời mấy vấn đề kỳ quái của Liễu Y.

Liêu Hòa hài lòng nhìn ống kính, thầm nghĩ trong lòng, hai người làm rất tốt, lo lắng có, nặng nề cũng có, ôn tình cũng có, không tệ.

Liễu Y toàn hỏi chuyện gì đâu không, chẳng hạn như ở đâu, nhà có bao nhiêu người, khi đánh kẻ địch thì phản ứng như thể nào, đối với việc này có cái nhìn như thế nào, mà Liễu Y càng hỏi càng hăng say, Quách Thiếu Bân lúc đầu thì phản ứng chậm càng về sao càng dồn dập, hai người theo kịch bản diễn vô cùng thuận lợi.

Một câu hỏi rồi một câu hỏi, Quách Thiếu Bân trên đầu đầy mồ hôi, mà Liễu Y vẫn cứ đứng đó, mắt nhìn Quách Thiếu Bân đứng đối diện, chọc thẳng vào người anh ta.

Mấy câu hỏi sau đó, Liễu Y vẫn đứng thẳng, chỉ hơi thả lỏng ra, tiếp tục diễn, giọng nói vô cùng sắc bén: "Mấy tuổi bắt đầu có trí nhớ rõ ràng?"

"Bảy tuổi."

"Mấy tuổi bắt đầu có ý thức rõ ràng về giới tính?"

"Sáu tuổi."

"Mấy tuổi bắt đầu có ước mơ?"

"Tám tuổi."

"Mấy tuổi bắt đầu một mình đái dầm?"

"Năm tuổi." Quách Thiếu Bân không hề suy nghĩ mà bật thốt lên.

Vừa nói xong, người quay phim bắt đầu cười ha hả, không thể quay tiếp nữa, tay run rẩy cầm máy quay, những người khác vốn đang bình tĩnh đứng xem, cũng cố nèn cười, đạo diễn Liêu đang nhìn ống kinh cũng mỉn cười, rồi cứng đờ, trong kịch bản có cái này sao.

Quách Thiếu Bân sững sờ, vô cùng lúng túng, tiếng cười kia, anh ta lập tức trừng mắt nhìn Liễu Y, nếu không nói lý do mình tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Liễu Y lúc này mới thấy có gì không bình thường, cúi đầu liếc kịch bản, vô lực gục đầu vào bàn, mấy ngày nay bởi vì việc kia, mà phân tâm quá nhiều, việc này chắc chắn là sai lầm rồi, ngẩng đầu nhìn đạo diễn Liêu đang đi tới, thấp giọng nói xin lỗi: "Đạo diễn Liêu, tôi nhìn lầm, phải là mấy tuổi bắt đầu ngủ một mình."

Không giải thích thì thôi, giải thích xong, mọi người càng cười dữ dội hơn, mà Liêu Hòa cũng rất muốn cười, trừng mắt nhìn Liễu Y : "Liễu Y, bởi vì đoạn thoại này dài, tôi bảo cô cứ nhìn kịch bản đọc, tôi thấy cô lúc không nhìn còn nói trôi chảy hơn nhiều đó."

Quách Thiếu Bân khóc không ra nước mắt, nhớ tới lời thoại của mình, phải là bảy tuổi ngủ một mình, quả nhiên là chưa đánh đã khai rồi, mặt từ từ đỏ lên.

60. Chương 60

Editor: ngocminh2206

Do lỗi của Liễu Y, nên đạo diễn Liêu nghiêm túc phê bình, mặc dù vẫn còn mắc cười, Liễu Y thì thành thật nhận lỗi, gật đầu, dù sao cũng là lỗi của cô, lần quay lại thì Quách Thiếu Bân làm mắc lỗi, bắt đầu NG liên tiếp.

Tiếng bắt đầu vừa vang lên, Liễu Y lấy hơi để nói, diễn nghiêm túc, hết sức chăm chú, rốt cuộc đã nói đúng lời thoại.

Nhưng là, Quách Thiếu Bân lại nhớ tới chuyện hồi này, đến đó câu thoại đó, lại ấp úng, đành phải diễn lại lần nữa.

Bắt đầu lần nữa, Liễu Y biết là do mình nên Quách Thiếu bân mới diễn không được, mắt tỏ vẻ áy náy, nhưng này ánh mắt theo như cách nghĩ của Quách Thiếu Bân, thì không phải là áy náy, mà đó là khiêu khích.

Cho nên, lần này Quách Thiếu Bân nghiêm túc diễn, cũng may đến đó lời thoại đó không bị dừng giữa chừng, rốt cuộc thuận lợi cho qua, Quách Thiếu Bân thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại quên lời thoại sau đó ,lại tiếp túc diễn lại.

Đạo diễn Liêu biết đã xảy ra chuyện gì, đưa tay sờ cằm, biết có quay tiếp thì cũng vậy, có lúc minh tinh hay diễn viên thường đi chăng nữa sẽ không thể tập trung diễn được, cho nên, đạo diễn Liêu phất tay, bảo mọi người nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục quay.

Nghỉ ngơi xong Quách Thiếu Bân như được sống lại, tinh thần sáng láng, nhao nhao muốn quay tiếp, rất tự tin, rồi anh ta lại thấy ánh mắt khiêu khích của Liễu Y, mắt lạnh lẽo nhìn qua, tỏ vẻ ta đây.

Liễu Y căn bản không biết cô đang hối lỗi lại bị Quách Thiếu Bân nghĩ như vậy, cho nên thấy Quách Thiếu Bân liếc mình như vậy, cô không hiểu ra sao, nên không thèm để ý, tập trung tinh thần để diễn cho tốt.

Sau khi bắt đầu, quay phim vô cùng thuận lợi, thuận lợi khiến Liêu Hòa cũng không phải gật gù, sờ cằm thầm nghĩ, không hổ là một minh tinh, cũng lợi hại thật, có sự cố thì vẫn xử lý tốt .

Quay phim đến gần cuối, Liễu Y ngồi trên ghế, hỏi xong vấn đề cuối cùng, thì ngồi dậy đóng xấp tài liệu trước mặt lại, mắt không hề chớp nhìn chằm chằm đối Quách Thiếu Bân, lại hỏi tiếp: “Nếu tội phạm là người quen của cậu, bảo cậu đánh chết cậu ta, cậu có làm hay không?”

Quách Thiếu Bân làm theo kịch bản, không nói một lời, nhưng ánh mắt tỏ ý không đành lòng, tinh thần như muốn sụp đổ, mắt nhìn chòng chọc vào bác sĩ tâm lý vẫn tỉnh bơ.

Liễu Y hất cằm lên, từ từ đứng lên, đi vòng qua bàn làm việc, rồi đi tới trước mặt Quách Thiếu Bân khoanh tay trước ngực, cúi người, làm cho Quách Thiếu Bân càng áp lúc hơn, mắt vô cùng bình tĩnh, chẳng có tí độ ấm nào.

Liễu Y biết đạo diễn Liêu đã từng nhắc nhở cô ánh mắt lúc này phải như thế nào, mà Liễu Y phải suy nghĩ thật lâu để đặt mình vào nhân vật này, nếu cô là bác sĩ tâm lý thì điều này đã sớm quen thuộc, cho nên cứ như bình thường đi, ánh mắt không thay đổi là được.

Mà thấy Liễu Y gây áp lực như thế, Quách Thiếu Bân bỗng rụt lại, nhìn đôi mắt bình tĩnh của Liễu Y, giống như mình đang bị nhìn thấu, mắt càng lộ vẻ không muốn.

Hiện trường quay phim không khí nặng nên khác thường, Liễu Y tỉnh bơ với Quách Thiếu Bân đang do dự tạo thành một cảnh tượng đối lập rõ rệt, Liêu Hòa nhìn kĩ ánh mắt của hai người qua ống kính, mắt lộ vẻ giật mình, thật cái khó nhất là diễn xuất, cái kh1o khăn thứ hai là ánh mắt, Quách Thiếu Bân thể hiện tốt là chuyện đương nhiên, mà Liễu Y làm sao có thể làm tốt như vậy chứ.

Nhân viên làm việc xung quanh với Lục Thanh Lê Hoa bọn họ đang đứng ở xa cũng chăm chú nhìn hiện trường, không nói một lời.

Liễu Y cảm thấy sắp kết thúc rồi, cả người tỉnh táo lại, đứng thẳng lên, theo kịch bản là đưa chân đá ghế, không gian tĩnh mật đội nhiên có tiếng va chạm càng áp lực hơn: "Có trả lời hay không hả?"

Quách Thiếu Bân từ từ cúi đầu, trầm mặc không nói.

Liễu Y thản nhiên nhìn anh ta, từ từ xoay người, nói một câu thoại cuối cùng: "Xem ra trong lòng cậu đã có đáp án, có lẽ không trả lời, mới là đáp án tốt nhất, cậu có thể trở về nghỉ ngơi

Liễu Y đưa lưng về Quách Thiếu Bân, đưa tay chỉ cánh cửa, trong lòng đang đợi đạo diễn hô ngừng.

Bên này Quách Thiếu Bân cũng làm động tác cuối cùng, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn chằm chằm bóng lưng Liễu Y, nhưng có chút không tin, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng với kinh ngạc, mà chuyện ngoài ý muốn lại xay ra lúc này.

Cái ghê Quách Thiếu Bân đang ngôi lại nghe tiếng răng rắc, cái mông trực tiếp chạm xuống đất, anh ta căn bản không phòng bị, cặp mặt vẫn còn như lúc nãy đang diễn cảnh cuối.

Liễu Y vừa nghe âm thanh, cảnh giác tản ra lực tinh thần, liếc một cái, chắc cũng đau lắm, đành bĩu môi, chẳng lẽ lại giết nam chính rồi sao, nhưng hồi nãy mình đá nhẹ lắm rồi, thấy Quách Thiếu Bân té chổng vó như vậy, Liễu Y coi như mình không biết, tiếp tục đưa lưng lại diễn vai bác sĩ tâm lý.

Tiếng động vang lên, mọi người há hốc mồm, trong lòng thầm nhủ, rốt cuộc là Quách đại thiếu cổ tay đè quá nhiều, hay là Liễu Y đá quá mạnh, cái ghế hồi nãy vẫn còn tốt mà.

Đạo diễn Liêu quá chăm chú nên quên hô ngừng, mà tình hình bây giờ, khiến đạo diễn Liêu xưa nay vôn nghiêm túc cũng phải cố nén cười, chợt nhớ tới thân phận của mình, ho khan hai tiếng, mới vội vàng đứng lên: "Cảnh này qua, hai người diễn không tệ, còn nữa, tổ đạo cụ đâu, sao lại xảy ra chuyện thế này, làm sao lại đem cái ghế hỏng ra đây, mau đỡ Thiếu Bân dậy, xem có bị gì không?"

Đạo diễn Liêu vừa nói xong, ai cũng phì cười, Lục Thanh cũng cố nén cười, nhớ tới trước kia , thì ra Liễu Y vẫn cứ như thế, này cái mông của Quách Thiếu Bân chắc bầm dập rồi.

Lê Hoa thấy Liễu Y làm như ta đây không biết gì hết, cúi đầu cười trộm, lại thấy Quách Thiếu Bân vẫn còn ngồi đó, thì càng cười dữ dội hơn, âm thầm gật đầu, sau này phải đối xử tốt với Liễu Y, nếu không sẽ đi theo vết xe dổ của Quách Thiếu Bân mất thôi.

Mặt Quách thiếu Bân ngày càng đỏ hơn, cái mông thì đau vô cùng, rốt cuộc không hiểu chuyện gì xảy ra, không biết mình có nặng quá hay không, hay cái mông mình quá lớn, nên cái ghế mới bị gãy như thế.

Ngẩng đầu lên , thấy Liễu Y quay người tò mò nhìn mình, Quách Thiếu Bân nhớ tới hồi nãy cô ta đá một cái, khó khăn đứng lên, chống eo đi tới trước mặt Liễu Y.

"Liễu Y, cô…. " Quách Thiếu Bân đang định nói mà phái im miệng, chợt nhớ tới sau khi Liễu Y xoay người thì cái ghế mới sập , làm sao có thể trách cô ta được chứ, vô cùng ngột ngạt khó thở, hèn chi cố kéo dài thời gian là thế.

Liễu Y chớp mắt hai cái liếc Quách Thiếu Bân sau lưng, tốt bụng hỏi: "Không sao chứ, haizz, cái ghế này chắc không muốn anh ngồi, chỉ là, cũng quay xong rồi, eo của anh không sao chứ."

Quách Thiếu Bân nhìn cô ta mà không thể trút giận, tóc như muốn dựng ngược lên, hồi lâu, nhìn Liễu Y nói: "Không có việc gì, cám ơn đã quan tâm."

Liễu Y khoát tay, ra vẻ khách sao: "Không cần khách sáo, chúng ta quen như vậy rồi, thật ra thì, anh nên giảm béo đi."

Quách Thiếu Bân nghe Liễu Y nói cái giọng như thế, tức xịt khói mà không làm được gì, nhìn phụ tá chạy tới chỗ mình, Quách Thiếu Bân gật đầu lung tung, rồi xoay người vội vàng tránh xa.

Thấy phụ tá lo lắng nhìn chằm chằm cái mông của mình, mặt của Quách Thiếu Bân đã lạnh càng thêm lạnh, âm thầm nói, đụng vào Liễu Y chắc chắn sẽ có chuyện, nghĩ mình chưa bao giờ NG trong khi quay

phim, thế mà khiêu chiến với cô ta, mình lại bị NG, thật không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa đá nhẹ như vậy, mà xác suất ghế bị gãy lại trúng vào mình, về sau nhất định phải tránh càng xa càng tốt.

Liễu Y thấy Quách Thiếu Bân đi xa, đáy lòng hơi áy náy, thật không tự trách mình, cô chỉ đá nhẹ một cái mà thôi, căn bản không dùng lực, cái ghế kia quá dỏm thì đúng hơn, haizz, quả thật là Quách Thiếu Bân nên giảm béo mới được.

Lục Thanh thấy phụ tá bị xua đuổi, tới chỗ Quách Thiếu Bân hỏi han mấy câu, nhưng trong lời nói lại có vẻ trêu chọc làm cho Quách Thiếu Bân càng thêm bực bội.

Lục Thanh cực kỳ hài lòng, rốt cuộc cũng có người giống như mình, nụ cười trong mắt càng không thể che giấu được, Liễu Y đúng là sát thủ giết nam chính chuyên nghiệp mà.

Lê Hoa cũng ngập ngừng đi tới, mắt nhìn chằm chằm cái mông của Quách Thiếu Bân , cười như không cười, ánh mắt lộ ra sự vui sướng.

Quách Thiếu Bân nhìn ánh mắt của Lê Hoa, hung hăng nói: “Lê Hoa, cậu nhìn cái gì thế, tôi không có bị đồng tính luyến ái.”

Lê Hoa nhún vai, tay để vào túi quần, miệng cười cười: “Tôi cũng vậy, chắc là không nhẹ , cố gắng tịnh dưỡng, sáng mai còn phải quay ngoại cảnh đấy.”

Quách Thiếu Bân giờ mới biết được Liễu Y là khắc tinh của mình, trừng mắt nhìn Lê Hoa, xoay người cà nhắc đi ra ngoài, còn phụ tá sau lưng lo lắng đuổi theo, luôn luôn nhìn chằm chằm cái mông của Quách Thiếu Bân, chỉ sợ có chuyện gì.

Những ngày sau đó, lại quay ngoại cảnh tiếp tục, mà Quách Thiếu Bân với Lục Thanh lúc nào cũng giữ khoảng cách với Liễu Y, chỉ sợ bị liên lụy.

Từ lúc bắt đầu quay đên giờ, đã gần hai tháng, thời tiết cũng dãn dễ chịu hơn, Liêu Hòa rất hài lòng với tiền độ quay phim, mà chuyện của Liễu Y còn chưa có kết quả, làm cho Liêu Hòa vừa hài lòng vừa buồn bã.

Liêu Hòa quay xong cảnh cuối cùng, nhìn mọi người vô cùng vủi mừng, cũng thở phào nhẹ nhõm, kết thúc mỹ mãn, quay đầu lại nghĩ tới chuyện của Liễu Y, cho nên trước khi trở về, lại bảo Liễu Y vào gặp mình.

Liễu Y nằm lỳ trên giường, cúi đầu nhớ sổ nợ, nghe thấy đại diễn Liêu tìm mình, ánh mắt kia chợt sáng lên, thật ra thì có kết quả hay không, Liễu Y cũng đã sớm biết.

Mấy ngày nay, Liễu Y chưa bao giờ chủ động hỏi, một là bởi vì công ty nhất định sắp xếp, hai là chính cô đã biết đó là ai.

61. Chương 61

Editor: ngocminh2206

Liễu Y đi thẳng vào phòng, thấy Liêu Hòa đang cúi đầu trầm tư, mới từ từ đi tới.

Liêu Hòa thấy có người tới, ngẩng đầu nhìn, thở dài, cầm ly lên uống một ngụm trà, không biết nên nói như thế nào với Liễu Y.

Liễu Y ngồi thẳng lên, liếc nhìn đạo diễn Liêu đang do dự, mở miệng nói: “Đạo diễn Liêu à, có phải tìm được hắn ta rồi hay không.”

Liêu Hòa sững sờ, rồi lắc đầu, lại thở dài: “Liễu Y à, chưa tìm ra được hắn là ai.”

Liễu Y thầm nghĩ, quả nhiên là không tìm ra, mình và Hải Thành khá vất vả để tìm ra được hắn ta, thất vọng nói: ” Vậy thì bỏ qua đi, tôi biết là rất khó tìm ra rồi mà.”

Liêu Hòa áy náy nhìn Liễu Y, hài lòng gật đầu, mặc dù bình thường cô ta không thường nói chuyện, nhưng thái độ rất nghiêm túc, tương đối có kinh nghiệm, không hiểu thì hỏi, thầm than trong lòng, nếu như là nhằm vào Liễu Y, bây giờ không tìm ra được, sau này chắc chắn sẽ rất phiền phức, chỉ là, không tìm được, cũng không còn biết làm sao bây giờ.

“Bây giờ mặc dù không tìm ra được, nhưng công ty sẽ không bỏ qua, chắc chắn giúp cô tìm ra, tôi cũng không nói đến chuyện báo án, cô không trách tôi chứ.” Đạo diễn Liêu nói.

Liễu Y ngẩng đầu nhìn, khoát tay: “Báo án thì phiền toái hơn, đối với tôi cung không tiện, tôi hiểu được cách làm của đạo diễn Liêu mà.”

“Cô có thể nghĩ như vậy là tốt rồi, chỉ là, không tìm ra được thì cô nhớ sau này phải cẩn thận hơn, nói thật đến bây giờ, cũng không ai biết là hắn ta hại cô hay đoàn làm phim , chuyện lần này, mặc kệ như thế nào, công ty bên kia sẽ tìm cho ra, cô yên tâm đi, sẽ không để như vậy, tôi đã thương lượng với công ty, công ty sẽ bồi thường cho cô, nói cho cùng, cũng do đoàn phim cả, dù sao chuyện ngoài ý muốn lúc quay phim, mặc dù cô không sao, nhưng cũng phải tính toàn rõ ràng.” Liêu Hòa nói.

Liễu Y gật đầu, rồi ngẩng đầu hỏi: ” Bồi thường cái gì vậy? ” Chợt suy nghĩ kĩ lại rồi nói: “Không cần đâu.”

Liêu Hòa càng có cảm tình với Liễu Y hơn, thật là thật thà, khoát tay: “Công ty cho, cô cứ nhận đi, đây là thứ cô nên nhận, thật ra thì tôi cũng có băn khoăn, thật sự mà nói, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, mấy nhà báo mà viết linh tinh thì phim của chúng ta sẽ hỏng mất, chuyện này cũng không tốt đẹp gì cho cam.”

Liễu Y thật ra muốn hỏi là bồi thường cái gì, tốt nhất là nên cho tiền, mà cô sẽ không nói tới chuyện này nưa, trong lòng vô cùng cảm ơn tên kia, được có thêm tiền nữa mà.

Liêu Hòa nhìn Liễu Y đang trầm mặc, thở dài một tiếng, an ủi: “Công ty sẽ nói chuyện này với người đại diện của cô, yên tâm đi, nếu như chuyện này công ty điều tra được, cũng sẽ nói cho cô, cô có nghĩ ra cô đã dắc tội với ai không, trong showbiz này, nhìn người không thể xem bề ngoài, cô sau này nhớ cẩn thận đó.”

Liễu Y gật đầu: “Vâng, thật cám ơn đạo diễn.”

Liêu Hòa lấy vuốt vuốt mi tâm, nói câu cuối cùng: “Tôi sẽ đốc thúc họ giúp cô, yên tâm đi.”

Liễu Y hưng phấn gật đầu, căng thẳng nói: “Vậy làm phiền đạo diễn rồi.”

“Con đường của cô còn dài, nếu như sau này có vai diễn thích hợp, tôi cân nhắc cho cô , cố gắng lên, tôi rất xem trọng cô.” Liêu Hòa nói suy nghĩ của mình ra.

Liễu Y chịu đựng đến giờ, rốt cuộc cũng đạt được mục đích rồi, không cần phải năn nỉ vai diễn tốt ình, đó là bởi vì vai diễn chắc chắn sẽ có, tại mình thất nghiệp, tìm thêm công việc khác quá khó khăn, Liễu Y biết, về sau chỉ có thể tập trung diễn xuất mà thôi, mà chị Tiền đã từng nói, phải gây ấn tượng tốt với đạo diễn này, nếu như không được, thì thôi vậy, bởi vì Liêu Hòa quên biết rất nhiều, tất cả thứ này mới là lý do con phải chịu đựng.

“Cảm ơn đạo diễn, tôi sẽ cố gắng. ” Liễu Y làm ra vẻ tôi rất cố gắng, xin đạo diễn thấy cứ có kịch bản nào thích hợp thì đưa cho tôi đi.

Liêu Hòa vui mừng gật đầu, cười cười: “Được rồi, cô về nghỉ trước đi, ngày mai còn phải về Đô Thành, về sau có vai thích hợp với cô, tôi sẽ thông báo cho cô.”

Liễu Y hài lòng, đứng dậy cáo từ, vừa được bồi thường vừa được coi trọng, thật sự vô cùng may mắn.

Ngày hôm sau, đoàn phim trở lại Đô Thành, Liễu Y tạm biệt mọi người xong, thì đi về với Tiền Văn Phương..

Tiền Văn Phương lúc đầu không biết chuyện gì đã xảy ra với Liễu Y, mà Liễu Y lại dặn Hiểu Mẫn đừng nói cho Tiền Văn Phương, cho tới hôm nay, công ty mới nói qua một chút, Tiền Văn Phương mới biết Liễu Y suýt nữa thì bị trọng thương.

Trên đường đưa Liễu Y về nhà, Tiền Văn Phương tò mò nhìn Liễu Y qua kính chiếu hậu, muốn hỏi, lại không biết hỏi như thế nào, nghiêng đầu nhìn Hiểu Mẫn chằm chằm.

Bị Tiền Văn Phương nhìn như thế Hiểu Mẫn không kịp phản ứng, còn tưởng trên mặt cô cái gì, lấy tay xoa xoa.

Tiền Văn Phương nói không nên lời , được lắm, một người che giấu tốt lắm, còn một người thì làm như ta đây vô tội lắm.

Liễu Y nhắm mắt dưỡng thần , nhưng biết rất rõ đang xảy ra việc gì, cũng biết Tiền Văn Phương lo lắng, mới mở mắt ra: "Chị Tiền, chị muốn hỏi gì cứ hỏi đi, mắt chị sáng quắc chẳng khác nào mấy cái bóng đèn đâu."

Tiền Văn Phương cười lúng túng, tự hỏi, sao Liễu Y lại chủ động như vậy, mắt nhìn đằng trước, một sau mới hỏi: "Liễu Y à, nghe nói em bị thương sao?"

Lúc này, Hiểu Mẫn bên cạnh mới nhớ lại, sao lại quên mất chuyện này chứ, vội vàng nói: "Tiền tỷ, Liễu tỷ không có việc gì, đều tại em cả, em quên nói cho chị biết."

Tiền Văn Phương mắt liếc, hỏi: "Chị biết rõ không phải là do em, Liễu Y không cho em nói đúng không, đừng có mà lưa chị."

Hiểu Mẫn cười lúng túng, há hốc mồm, muốn giải thích một chút.

Liễu Y nhìn hai người đằng trước, thở dài: "Là em dặn Hiểu Mẫn đừng nói cho chị, cũng không có gì lớn, khi quay phim luôn có chuyện ngoài ý muốn mà, cũng may em không bị thương, chị Tiền, em chỉ không muốn để cho chị lo lắng."

"Em còn biết nghĩ tới chị sao, Liễu Y à, nếu như công ty không nói cho chị, thì em sẽ tiếp tục im lặng chứ gì." Tiền Văn Phương nói.

Liễu Y thấy thế, vội vàng nói: "Trở về chắc chắn sẽ nói cho chị, trước không nói chị là do em cảm thấy đang ở ngoại thành nói thế sẽ không rõ ràng."

"Hừ, em biết chị đã nghe được, nên coi như cho qua chứ gì, em bây giờ cho nó là không có gì nhưng chị lại thấy nó quan trông , nghe nói không phải là cái gì ngoài ý muốn, công ty đã nói với chị , sao em lại đồng ý không công khai chuyện này chứ, Liễu Y à, chuyện này liên quan đến tính mạng, nếu không phải nhằn vào em thì thôi , nếu udng91 như vậy thì …. " Tiền Văn Phương vô cùng lo lắng.

Liễu Y nhìn Tiền Văn Phương đang lái xe, biết Tiền Văn Phương nói ra mấy lời này, là lo lắng cho cô, trong tâm khẽ động, rồi dựa người ra sau, an ủi nói: "Chị Tiền à, chuyện này chị đừng lo, trong lòng em biết rõ, sau này sẽ không có tình huống như vậy xuất hiện đâu, ta đồng ý với đạo diễn Liêu, chẳng qua là cảm thấy công khai, thì cũng như vậy, ta em không bị thiệt thòi đâu, yên tâm đi."

"Em đó, chị yên tâm rồi đó, chỉ là, có lúc em làm cho chị quá yên tâm, đừng có chuyện gì cũng để trong lòng, nếu về sau em gặp chuyện, nhất định phải nói chị biết trước tiên, có biết hay không hả?" Tiền Văn Phương biết Liễu Y nói như vậy, chắc chắn đã có mưu tính gì đó, biết là một chuyện, trong lòng lo lắng lại là chuyện khác.

Liễu Y cúi đầu, đổi chủ đề: "Biết rồi, à mà chị Tiền, lần này công ty bồi thường, em muốn tiền thôi à, cái gì khác thì không cần, chuyện này, chị cũng đừng quên."

Tiền Văn Phương suýt nữa phun máu não, thầm nghĩ, chẳng lẽ Liễu Y muốn cái này sao, do đó mới đồng ý, mạng không cần, chỉ cần tiền.

Hiểu Mẫn bên cạnh dỏng tai lên, cúi đầu cắn răng, nén cười .

Tiền Văn Phương bó tay, vô lực mà nói: "Liễu Y à , em thiếu tiền dữ lắm sao?"

Liễu Y nghe thấy thế, miệng mấp máy, thở dài một tiếng, trước kia cô không mê tiền như vậy, ở tận thế, tiền là vô dụng nhất , lúc đó, chỉ có lương thực mới là quý nhất.

Cứ như vậy thói quen đó không biết lúc nào đã có, Liễu Y cúi đầu trầm tư, có lẽ lúc mới vừa tới cái thế giới này, cảm thấy tất cả giống như hư ảo, muốn có được cái gì, thì phải không nghĩ đến bụng mình đang đói, muốn dự trữ lương thực nhiều hơn để yên tâm, có lẽ khi nhận được điện thoại của mẹ Liễu cứ có lỗi sao mình lại dùng thân thể này, cô muốn tìm ình lý do để sống.

Liễu Y cúi đầu nhìn đôi tay trắng nõn, biết mình ở cái thế giới này, mặc kệ như thế nào, cũng có chút không thích nhau, năm năm sống không nhà không cửa, không phải dễ dàng quên như vậy, sự cảnh giác với ích kỷ đã sớm khắc sâu vào tim.

Liễu Y biết mình rất may mắn, từ thế giới kia đi tới nơi này có được trí nhớ đầy đủ của thân thể này, có một căn hộ, có một Tiền Văn Phương thỉnh thoảng chăm sóc mình, còn có phần không tính là công việc, nếu như lúc ấy không phải là hiện trạng như thế này, Liễu Y thật không biết cô sẽ làm ra chuyện gì nữa, tận thế, cái thế giới đó là nơi ngay cả một đứa bé cũng không thể xem nhẹ.

Hiện tại, Liễu Y hay mở tập bản đồ ra xem, mặc dù không thu hoạch được gì, rồi dần dần mới đè xuống lo lắng trong lòng, có lẽ, chỉ là sự may mắn, không liên quan tới cái khác.

Liễu Y hồi hồn xong, chợt nhớ tới một việc, ngẩng đầu nhìn Tiền Văn Phương : " Chị Tiền, em rất thiếu tiền, chỉ là không đến mức đói khổ, nói tới việc này, em muốn nhờ chị giúp em một việc."

Tiền Văn Phương hừ một tiếng, Liễu Y mấy ngày nay , chỉ một ít động tác cũng thấy nó thiếu tiền như sắp chết đến nơi, cho nên, căn bản không ngoài ý muốn, nghe Liễu Y xong, gật đầu; "Chuyện gì? Nói thử xem."

"Em muốn mua nhà." Liễu Y nói, đây là ý muốn của cô đã giấu trong lòng từ lâu, ở trong căn hộ đó, Liễu Y luôn cảm thây hổ thẹn, cái ý muốn này đã có từ lâu, sau khi dọn ra ngoài thì bán căn hộ đó đi, trả tiền lại ẹ Liễu, không phải là của mình, Liễu Y không lấy được.

"Em đã có căn hộ rồi mà, sao lại mua nữa? " Tiền Văn Phương tò mò hỏi.

Liễu Y nói: "Chị Tiền, căn hộ kia là của mẹ em, ta em muốn chứng mình, em có thể sống tự lập rồi."

Tiền Văn Phương cũng biết về gia đình của Liễu Y, nghe được Liễu Y nói, trong lòng tiếc nuối: "Vậy em muốn mua nhà như thế nào, tiền của em trong ngân hàng chắc cũng không nhiều phải không."

"Đúng là không có nhiều, nhưng mua một cái nhà ở ngoại ô chắc không có vấn đề." Liễu Y không thích nơi có nhiều người qua lại, hơn nữa cô cũng có bí mật riêng, sau này vẫn còn muốn tiếp tục ở trong showbiz, cho nên, phải tìm chỗ vắng người, lần trước bị mấy paparazzi chặn cửa, khiến Liễu Y bắt đầu đề phòng.

Tiền Văn Phương gật đầu: "Được rồi, chuyện này chị sẽ giúp em, em muốn nhà rộng bao nhiêu."

"Không cần quá lớn, hai phòng thêm một nhà bếp, bên ngoài có cái sân, mấy thứ khác em cũng không có yêu cầu gì, xa một chút không sao cả, chỉ là, tốt nhất gần đó có trạm xe buýt, như vậy em cũng đi lại dễ dàng. " Liễu Y nói ra yêu cầu của mình.

Tiền Văn Phương im lặng nhìn về phía trước, người ta luôn muôn mua nhà trong nội thành , còn nó lại muốn ra xa nội thành, hơn nữa không có người, nghĩ tới Liễu Y sống hoang dã, Tiền Văn Phương sợ run cả người: "Không được, không thể quá xa, không có người, không an toàn, hơn nữa mỗi lần đi tới nhà em, chị phải đi rất xa, chị sẽ giúp em, nhưng cái này là không được."

Liễu Y thấy Tiền Văn Phương như thế, suy nghĩ một chút, cũng chấp nhận: "Giá có thể rẻ một chút thì tốt ."

Tiền Văn Phương cũng biết tính tình của Liễu Y: "Biết rồi, chị cũng quen biết mấy người buôn bán nhà, đến lúc đó mới có giảm giá."

Liễu Y hài lòng gật đầu: "Vậy phải làm phiền chị Tiền rồi."

Tiền Văn Phương thở dài một tiếng: "Hai ngày nữa chị sẽ giúp em hỏi xem sao, em cần gấp lắm sao?"

"Không vội, đến lúc đó em chờ điện thoại của chị." Liễu Y còn một khoản tiền chưa lấy được, dĩ nhiên là không vội.

Sau đó,h ai người lại nói chuyện linh tinh , rốt cuộc cũng tới chung cư Văn Hưng, Liễu Y xách hành lý xuống xe, còn Tiền Văn Phương khoát tay: "Chị hồi nãy mới nói với em , em đừng quên đó, tuần sau có cuộc phỏng vấn, em chuẩn bị cho tốt, biết không?"

"Biết rồi, chị Tiền à, chị còn phải mời em ăn cơm đó, em chắc chắn sẽ chuẩn bị tốt." Liễu Y nghiêm túc nói.

Tiền Văn Phương nghe thấy thế, vô cùng ủy khuất, sao mình lại phải mời cơm chứ, cũng tại mình nhanh mồm nhanh miệng, hồi nãy nói chuyện này, Liễu Y hỏi đi ăn ở đâu, Tiền Văn Phương chỉ lỡ miệng nên đang hối hận vô cùng.

62. Chương 62

Editor: ngocminh2206

Về đến nhà, trước hết Liễu Y sắp xếp lại hành lý, rồi bắt đầu quét dọn nhà cửa, hai tháng trời không có ai ở nên ở đâu cũng bụi, phòng khách, phòng ngủ, phòng tập luyện, cho đến nhà bếp đều được dọn dẹp sách sẽ.

Thay ga giường xong, bắt đầu kiểm tra lại lương thực dự trữ trong nhà, chỉ còn có lương khô với gạo mà thôi, do lúc trước nghĩ là ra ngoài quay phim, nên không có mua thêm lương thực, lần này chắc phải mua nhiều vào, mỗi lần nhìn thấy nhà bếp đầy lương thực Liễu Y mới có thể yên tâm.

Liễu Y đã cơm trưa trên máy bay, nên buổi chiều vẫn tiếp tục dọn dẹp, cho tới giờ ăn cơm tối, Liễu Y thấy trong nhà còn chút đồ ăn, tự làm, ăn xong rồi rửa chén, dọn dẹp ổn thỏa.

Liễu Y nhìn đồng hồ, mới đi rửa mặt, rồi thay đồ, sau đó xách túi lên chuẩn bị ra ngoài, đến lúc đi đòi nợ ròi, Liễu Y tự nhận mình không phải là người bạo lực, mà họ không chịu để yên ình mà thôi, haizz, dám uy hiếp tính mạng của mình, Liễu Y phải cho nó biết tay mới được.

Liễu Y mới vừa khóa cửa xong, biết sau lưng sẽ có người nào đó thò đầu ra, đứng thẳng lên, lấy tay vỗ trán, xoay người nhìn: "Sao anh không về nghỉ?"

Mặt Hải Thành vô cùng nghiêm túc, cho là Liễu Y sẽ chờ mấy ngày nữa, nào biết lại nhanh như vậy, vừa tới Đô Thành đã muốn đánh người, vội vàng tiến lên một bước: "Về rồi sao?"

Mắt Liễu Y bình tĩnh, suy nghĩ xong gật đầu: "Tôi có việc đi ra ngoài một chút"

Hải Thành lắp bắp, nói, "Tôi cũng muốn đi theo."

Liễu Y thở dài: "Anh lúc nào chẳng đi theo tôi, anh cũng hay thật, đừng có mà làm trở ngại việc của tôi."

Hải Thành giơ tay đầu hàng, vội vàng gật đầu: "Biết rồi."

Hải Thành thật ra là hơi sợ Liễu Y, chuyện kia hôm bữa nghe đoàn làm phim nói, lần đó Liễu Y gặp chuyện không may, Hải Thành không thể làm gì, nhớ tới thiếu gia nhà mình dặn dò, rất muốn bắt hắn ta đánh cho chết.

Nhưng Hải Thành không phải là Hải Phong, không nhớ dai được như vậy , nên không biết là ai làm, cho đến lúc tìm tới Liễu Y, nghe theo lời Liễu Y điều tra mầy người khả nghi, thì tìm ra được một vài manh mối, lúc Hải Thành đi thú nhận mình không tìm ra được ai thì lại được Liễu Y dặn dò đi theo dõi một người.

Cũng là đi điều tra, nhưng lần này lại tìm ra thêm manh mối , có được kết quả, Hải Thành vô cùng đắc chí nói cho Liễu Y, nhưng khi thấy mặt Liễu Y vẫn đơ như thế, nếu nói không ngạc nhiên là không thể nào, cả ngày chỉ thấy Liễu Y quay phim, còn mình khổ sở đi điều tra cho báo cho cô ta biết, việc này khiến Hải Thành bắt đầu cảm thấy kính nể Liễu Y .

Lúc Liễu Y biết kết quả, không tức giận, cũng không nói gì, khiến Hải Thành vô cùng lo lắng, cho nên nói chuyện hôm đó cho thiếu gia của mình nghe, tưởng rằng Tuần thiếu sẽ giận dữ, nhưng lại không nói gì, chỉ dặn mình một giây cũng không được rời Liễu Y, còn dặn dò nếu như Liễu Y làm gì mà không đụng tới Đường Lễ với Tần Vân thì không cần ngăn cản.

Hải Thành coi đây là lệnh, chăm chỉ đi theo Liễu Y, ai biết chưa tới mấy ngày, Liễu Y đã bắt đầu hành động.

Bộ dạng của Liễu Y hiện giờ y chang như sắp đi tính sổ ai đó, nếu như đi tìm người chặt sợi dây thì được, còn tìm Đường Lễ với Tần Vân thì Hải thành phải cản bằng được, cho nên cỡ nào cũng phải đi theo.

Liễu Y không quan tâm Hải Thành nghĩ gì, sau khi đồng ý, lập tức đi ra ngoài, còn Hải Thành đi theo sau.

Ban đêm gió lớn, thời điểm vô cùng tốt để đi tính sổ, Liễu Y dịnh đi xe buýt, chỉ là, thấy Hải Thành sau lưng, đành phải bỏ tiền đi taxi.

Thật ra từ lúc Hải Thành đi theo Liễu Y , Liễu Y rất muốn biết Tuần Tu đang nghĩ gì, anh ta, có lẽ mọi người không biết, nhưng Liễu Y luôn có thể thấy được sự tàn ác trong đôi mắt của anh ta, cho nên tới bây

giờ, Liễu Y vẫn giữ khoảng cách, cũng sẽ không cự tuyệt quá mức, người như thế nếu như để mắt tới mình, thì vô cùng phiền phức, chỉ không cần làm trở ngại việc của mình, Liễu Y không cần phải làm quá lên.

Biết Hải Thành bị phái tới để bảo vệ mình thì Liễu Y vẫn cảm giác không thoải mái, nói dễ nghe là bảo vệ, nói khó nghe là đi theo dõi, Liễu Y là người có bí mật riêng, lại ở một mình, chỉ là thấy Hải Thành như thế, mâu thuẫn trong lòng Liễu Y cũng tiêu tan rất nhiều, chỉ có thể đợi có cơ hội thì nói chuyện với Tuần Tu, để cho Hải thành đừng đi theo mình nữa.

Liễu Y ngồi trên taxi, thu lại ánh mắt của mình, đưa tay sờ cằm, lần này nói cho cùng nếu như không có Hải Thành giúp một tay, mình sẽ tốn khá nhiều thời gian, nếu như vậy thì, Liễu Y tính toàn trong lòng xong, rồi gật đầu.

Sau khi xuống xe, hai người một trước một sau đi tới trước cửa chính của chung cư, Hải Thành cứ ngập ngừng, muốn nói lại thôi, nhìn Liễu Y đang đi phía trước tằng hắng một cái.

Liễu Y để hai tay trong túi quần không thèm để ý, nghe tiếng của Hải thành sau lưng, mới quay đầu nhìn, nói: "Muốn nói gì thì nói đi, không còn thời gian đâu."

Hải Thành nghe lời Tuần thiếu, luôn chuẩn bị sẵn sàng, chạy đến trước mặt Liễu Y, nhỏ giọng nói : "Chúng ta không nên đi cửa chính đi, quá nhiều người."

Liễu Y nhìn Hải Thành lén lút, thở dài, nói: "Cứ đi cửa chính phải sợ gì chứ?"

"Liễu Y à!" Hải Thành sững sờ, đưa tay gãi gãi đầu, chưa từng thấy ai đi đánh người mà nghênh ngang như vậy.

"Đừng nghĩ lung tung, cứ đi theo tôi." Liễu Y trợn mắt nhìn Hải Thành, có gì phải sợ chứ.

Liễu Y nói xong tiếp tục đi thẳng vào cửa chính, căn cứ theo đia chỉ Hải Thành tra được, đứng dưới lầu nhìn căn phòng sáng đèn trên lầu hai, rồi quay đầu nhìn Hải Thành sau lưng.

Liễu Y thở dài một tiếng, thà đi một mình còn sướng hơn, có thêm người này sao àm phiền thế không biết, xoay người nói: "Anh muốn thế nào?"

Hải Thành nhìn con đường dưới ánh đèn lúc sáng lúc tối, lại nhìn lên lầu hai, trong lòng cân nhắc nên làm sao để được an toàn nhất, rồi tiến tới bên cạnh Liễu Y nói: "Chúng ta đi từ bên kia lên, thì mọi người sẽ không phát hiện."

Liễu Y im lặng nhìn trời, mình vốn là quang minh chánh đại tới đòi nợ , thật không cần phải lén lút, Hải Thành, cái người này sao mà..., rồi tằng hắng một cái: "Cứ đi thẳng vào, đừng có nghĩ gì nữa."

Hải Thành vô cùng buồn bã, nhìn Liễu Y đi thẳng vào, nên không để ý gì nữa, chạy theo.

Quay người đi lên lầu, đi tới cửa lầu hai, Liễu Y đang chuẩn bị gõ cửa, thì bị Hải Thành ngăn cản, Liễu Y đang muốn phát diên, tay nắm thành quyền, xoay người nhìn Hải Thành, rất muốn đạp anh ta bay xuống cầu thang.

Hải Thành lấy tay ra dấu, mở miệng, nói không phát ra tiếng.

Liễu Y mờ mịt chớp mắt, rồi dựa người ra sau, chờ anh ta phát biểu ý kiến.

Hải Thành thấy mình ra dấu thất bại, lấy tay móc băng vải đen từ trong túi quần ra , bịt kín mặt của mình, sau đó đưa cho Liễu Y một cái.

Liễu Y lại thở dài, thật là, nếu như bịt mặt đi gõ cửa nhà người taai mà ình vào chứ, rồi nhanh chóng lấy gạt miếng vài đen trên mặt Hải Thành ra, đưa tay chỉ cánh cửa nói: "Gõ cửa."

Hải Thành nhíu mày, cái này không hợp lý.

Liễu Y thấy Hải Thành đứng im, đành lấy tay gõ cửa, thấy hắn ta tới gần cửa thì tránh người.

Nghiêm Hoài Nhân mấy ngày nay cũng không đễ chịu, lấy tiền của Đường Lễ, lại không thể để cho bị Liễu Y tàn phế, đang suy nghĩ làm sao để hoàn thành nhiệm vụ.

Nghiêm Hoài Nhân vốn là nhân viên của Phong Thượng, sau khi Phong Thượng phá sản, thì chạy tới Tân Thần tìm việc, mới vừa nhận việc, thì bị điều đến đoàn làm phim, sau đó bị Đường Lễ tìm tới, nghe Đường Lễ kêu mình làm việc đó, tình thế khó xử, nhưng thấy số tiền đó nhiều quá , nên vẫn gật đầu đồng ý.

Nghe được tiếng gõ cửa, nhìn qua cái lỗ, Nghiêm Hoài Nhân ảm thấy người bên ngoài nhìn hời quen, ngay sau đó nhớ tới hắn ta trong đoàn làm phim , không suy nghĩ gì mở cửa ra.

Liễu Y bên cạnh thấy cửa mở ra thì đá một cái, khiến Nghiêm Hoài Nhân đứng sau cửa lui về phía sau mấy bước.

Liễu Y cúi đầu sửa sang lại y phục, dẫn đầu đi vào, mới vừa vào cửa, liền nghiêng người cho Hải Thành đi vào, tiện tay đóng cửa lại, ngẩng đầu nhìn Nghiêm Hoài Nhân.

Hải Thành phát hiện mặt của mình đã bị người khác thấy được, có ngụy trang cũng vô ích, lập tức ưỡn ngực, đứng sau lưng Liễu Y.

Nghiêm Hoài Nhân vừa thấy Liễu Y đã biết tình huống không ổn, run run nói, “Các người tìm ai, có phải hay không tìm lộn chỗ.”

Liễu Y nhìn chằm chằm Nghiêm Hoài Nhân một chút, không nói gì, mắt nhìn cái ghế cách đó không xa.

Hải Thành lập tức cho thấy mình cũng có chỗ dùng được, ôm cái ghế tới, nhẹ nhàng để trước mặt Liễu Y, sau đó cầm miếng vải đen hồi nãy lau lau, mới lui ra.

Liễu Y hài lòng gật đầu, đi tới, đặt mông ngồi xuống, dựa người ra sau, nhìn chằm chằm Nghiêm Hoài Nhân không biết làm sao một lúc, mới chậm rãi nói, “Mày nói tao có tìm lộn chỗ hay không, mới một ngày không thấy, nhanh như vậy cũng nhớ, dù sao cũng trong đoàn làm phim thôi mà .”

Nghiêm Hoài Nhân thấy không thể tránh được, chân run rẩy, nhắm mắt nói: “Thì ra là Liễu Y, tôi không biết là có chuyện gì.”

Liễu Y cực kỳ hài lòng bởi vì Hải Thành sau lưng vẫn chưa nói gì, giọng nói bình tĩnh: “Mày hỏi tao tìm mày có chuyện gì, có một số việc, mày không nói, không có nghĩa là không ai biết.”

“Tôi thật sự không biết, nếu như các người không có chuyện gì, xin mời đi.” Nghiêm Hoài Nhân cố gắng nói.

Liễu Y nắm tay thành quyền, bừng tỉnh hiểu ra, nghiêng đầu liếc nhìn Hải Thành đang nghiêm mặt , nói: “Có vài người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, anh thử nói xem người như vậy có nên đánh hay không?”

63. Chương 63

Editor: ngocminh2206

Hải Thành đã sớm biết thủ đoạn của Liễu Y rồi, nên thương hại liếc nhìn Nghiêm Hoài Nhân, ngay sau đó gật đầu, chỉ cần đừng tìm đến Đường Lễ với Tẫn Vân là được.

Liễu Y từ từ đứng lên, bước lên xách cổ áo của Nghiêm Hoài Nhân, tay kia chuẩn bị rồi nắm hai cánh tay của hắn ta, cong đầu gối lên, nhắm ngay bụng của hắn, dù chỉ đứng nhìn nhưng vẫn sợ, dù là đàn ông, nhưng không thể nào chống lại Liễu Y.

Vừa đá một cái, Nghiêm Hoài Nhân kêu đau, Liễu Y càng đánh càng hăng, cho đến lúc không nghe được tiếng kêu, trong lòng Liễu Y rất sảng khoái rất, mặc dù biết có liên quan tới Đường Lễ với Tần Văn, nhưng hắn ta lại là người ra tay, không cần nghĩ tới, cũng không đếm xỉa đến hắn ta thế nào, buông tay ra, nhìn hắn ta đau đớn ngã xuống đất, Liễu Y hài lòng gật đầu.

Ngồi lại vào ghế lần nữa, Liễu Y nhìn khăn tay đưa tới bên cạnh, rồi im lặng nhìn Hải Thành.

“Hôm bữa cô diễn vai đại tỷ quá xuất sắc luôn, tôi xem hoài mà không chán.” Hải Thành đưa khăn tay đã sớm chuẩn bị cho Liễu Y, thầm nghĩ nên đổi nghề, hay là tiếp tục công việc hiện tại của mình đây.

Liễu Y nhìn xuống, lấy khăn tay từ từ lau tay, ngẩng đầu nhìn Nghiêm Hoài Nhân nằm im bên kia.

“Đừng có mà giả vờ, tao biết rõ, Hải Thành, lấy chứng cứ đưa cho hắn nhìn.” Liễu Y lấy túi mang theo ném cho Hải Thành, sau đó dựa người ra sau.

Hải Thành nhớ tới cái gì đó, gật đầu, lấy một cái bao ra ngoài, đi tới trước mặt Nghiêm Hoài Nhân, ngồi chồm hổm xuống đặt cái bao trước mặt Nghiêm Hoài Nhân.

Mắt Nghiêm Hoài Nhân co rụt lại, đây không phải là công cụ gây án mình vứt bỏ, với sợi dây thừng đây sao.

Liễu Y nói: ” Vết cắt trên sợi dây chính là do con dao này cắt, mặc dù dấu vân tay mày đã xóa sạch sẽ, chỉ là, hiện tại lưu dấu vân tay cũng không muộn.”

Hải Thành vừa nghe đã hiểu được, khóe miệng vểnh lên, việc này mình làm được, rồi lấy bao tay ra mang sao, sau đó kéo tay hắn ta lại, nhanh chóng làm xong.

Liễu Y duỗi lưng một cái: “Được rồi, hôm nay tới đây thôi, chúng ta đi, mày nghỉ ngơi cho tốt nhá.”

Nghiêm Hoài Nhân nhìn Liễu Y đứng lên chuẩn bị đi, làm sao bây giờ, còn có chứng cớ phạm tội của mình, vội vàng nói: “Tao nói, việc này là có người để cho tao làm.”

Liễu Y nhún vai, xoay người nhìn sang: “Đừng có mà giả bộ, được rồi, mày chọn giải quyết riêng hay đưa ra giải quyết chung.”

Nghiêm Hoài Nhân không hiểu, đây là ý gì chứ.

“Tao biết rõ là ai kêu mày làm, lần này tới tìm mày, chỉ là để ày trả giá, nghe nói mày vì chuyện này, trong tài khoản được thêm khoản tiền không nhỏ, mày chỉ là bị người khác sai bảo, tao thấy đưa mày vào tù cũng chẳng được gì, chỉ là, nếu ra tay với tao, luôn luôn phải trả cái gì đó, nếu trả rồi thì không sao, tao cũng sẽ không tìm mày gây phiền phức, chứng cớ này tao sẽ giữ ki , chỉ cần không có chuyện gì nữa, có lẽ một lúc nào đó, tao sẽ vứt nó đi, mày suy nghĩ đi, tao không bắt buộc.” Liễu Y sờ cằm nói.

Nghiêm Hoài Nhân trợn to hai mắt, đây là cướp bóc trắng trợn đó sao.

Hải Thành gật đầu, đây chính là cướp bóc, cho nên mình mới đem theo mấy miếng vải đen, mắt Hải Thành lấp lánh nhìn chằm chằm Liễu Y, chỉ có một mình Liễu Y, mới đem việc cướp bóc nói thành một chuyện quá ư là hợp lý.

Nghiêm Hoài Nhân không thể nào tin được, ngừo đi theo phía sau Liễu Y hắn biết, sau lưng Liễu Y vẫn có người bảo vệ, hơn nữa trên tay cô ta còn cầm chứng cớ, muốn ình chết quá dễ dàng, đặc biệt là mới vừa hồi nãy, xuống tay quá ác, nhớ tới lần đó Liễu Y rớt xuống như thế, có thể bình yên vô sự, mình mù mắt mới ra tay.

Căn phòng vẫn im lặng, sau đó Nghiêm Hoài Nhân gắng sức ngẩng đầu nhìn Liễu Y, ánh mắt mang theo chút ít sợ hãi, gật đầu.

Liễu Y làm xong mọi việc, hài lòng xoay người đi ra ngoài, thầm than trong lòng, đòi nợ thật không dễ dàng, đã thế con nợ phải đánh mới đưa tiền nữa, haizz.

Hải Thành thương tiếc liếc nhìn hắn ta đang nằm trên đất, nhanh chóng đuổi theo Liễu Y, thầm nghĩ trong lòng, thật đúng là Liễu Y mà.

Liễu Y xách túi, suy nghĩ, nên đi tới chỗ Tần Văn, hay là đi tới chỗ Đường Lễ đây, địa chỉ của hai người đó, Hải Thành đã sớm điều tra ra được, Liễu Y sờ lên cằm, vừa đi vừa suy nghĩ.

Hải Thành nhìn bộ dạng của Liễu Y , cũng biết Liễu Y muốn đi tìm Đường Lễ với Tần Vân, nhớ tới Tuấn thiếu dặn dò, Hải Thành không biết nên ngăn cản thế nào.

Bởi vì Tuấn thiếu sau khi biết chuyện của Liễu Y, đã bảo nhị ca chuẩn bị trừng trị hai người đó, hiện tại thế lực của Đường Lễ đang bị áp chế và chờ đến lúc hắn khó khăn nhất, thì Liễu Y mới nên ra tay muốn làm gì thì làm, nhưng bây giờ chưa được, Hải Thành thầm than trong lòng, thiếu gia nhà mình điên rồi, chỉ vì Liễu Y, mà đụng tới Đường Lễ.

Liễu Y đến cửa chính, dừng bước lại, liếc mắt nhìn Hải Thành chạy đến, hoi: “Có chuyện gì thì nói đi.”

Hải Thành không biết quấy rầy đến Liễu Y đang làm việc sẽ như thế nào, nhắm mắt nói: "Cô chuẩn bị đi tới chỗ của Đường Lễ sao?"

Liễu Y ừ một tiếng, không cảm thấy có gì bất thường, nói thật, Liễu Y đang chờ cơ hội, nhưng cơ hội không dễ dàng tới như vậy, Hổ ca hắn ta mỗi lần thông báo tin tức, thì là hôm nay Đường Lễ đi với người đẹp này , sáng mai lại nói chuyện làm ăn, chẳng có úc nào Đường Lễ với Tần Vân gặp nhau, theo mong muốn của Liễu Y, giải quyết một lần là tốt nhất.

Chuyện hôm bữa lúc qua phim, mặc dù mình khinh, nhưng bị người khác tìm tới cửa ám sát, khiến Liễu Y không nhịn được nữa , nếu không để ý tới pháp luật, Liễu Y sẽ giết hai người đó rồi tính sau.

Dù chỉ là muốn hại mình, thế nhưng lại muốn luôn mạng của mình, khiến Liễu Y cảm giác mình luôn ở trong tình thế nguy hiểm, sao có thể yên tâm được chứ, có cơ hội hay không Liễu Y cũng không đợi được nữa, bởi vì không biết phải đợi tới bao giờ, trực tiếp đánh một lần, đánh cho hai người đó tàn phế rồi tính tiếp.

"Nghe nói dạo này Đường Lễ không dễ chịu, nội bộ có mâu thuẫn, cô nghĩ thử xem?" Hải Thành nói.

Liễu Y nghe thấy, cảm thấy lời nói của Hải Thành chứa đầy hàm ý, chợt nhớ tới đã lâu không liên lạc với Hổ ca rồi, rồi lấy điện thoại ra bấm số, nói xong, Liễu Y cúp điện thoại, nhìn Hải Thành, chắc Tuấn Tu bảo anh ta làm thế.

Ngay sau đó Liễu Y duỗi eo, đi tới ven đường bên kia nói: "Về nhà chia của thôi."

Nếu Đường Lễ bây giờ không rảnh, thì cũng không có cơ hội gây phiền phức ình, đợi đến thời cơ chín muồi, Liễu Y không ngại thừa dịp cháy nhà hôi của, nhớ tới một việc, Liễu Y sẽ không tím hắn ta bây giờ, phải kiên nhẫn, từ lúc cô tới thế giới này phải nhẫn nhịn nhiều lắm rồi, haizz.

Hải Thành nghe thấy, khóe miệng vểnh lên, thế nhưng nghĩ kĩ lại, còn có chia của, ý là mình cũng có phần sao, vội vàng đuổi theo Liễu Y.

Trở lại chung cư Văn Hưng, sau khi Liễu Y vào nhà, thấy Hải Thành đứng ngoài cửa nói: "Vào đi."

Hải Thành lần đầu tiên vào nha Liễu Y, ngồi trên ghế sô pha, lúc đến nhà của thiếu gia mình cũng không hào hứng thế này, quả là thụ sủng nhược kinh.

Liễu Y thay quần áo, rồi rót ly nước đưa cho Hải Thành, sau đó ngồi đối diện, lấy cuốn sổ ghi nợ ra.

Liễu Y cúi đầu viết hồi lâu, rồi đưa cho Hải Thành một tờ giấy: "Đây là anh thiếu nợ của tôi."

Việc giao dịch với Liễu Y Hải Thành không dám nói cho nhị ca biết, nên chỉ có thể dùng tiền của mình đưa cho Liễu Y, sau đó Liễu Y biết được, rộng lượng cho ghi nợ, cho nên tới bây giờ thì…

Hải Thành chỉ biết mình mắc nợ, lại không biết mình thiếu bao nhiêu, cúi đầu xem thử, phải trợn mắt hốc mồm, nhiều như vậy sao, chắc phải bán mình lấy tiền trả nợ thôi.

Sau đó Liễu Y lại thêm một tờ giấy: "Đây là phần của anh tối này, chuyện lần này, nếu không có anh giúp thì tôi cũng không làm được."

Liễu Y nói xong, dựa người ra sau, tay để sau ót, nhìn Hải Thành mặt lúc đỏ lúc trắng, cũng thấy hơi đau lòng, nhưng mà, đây là nguyên tắc của Liễu Y , không được nợ người ta, mà người ta cũng không thể thiếu mình.

Hải Thành nhìn hai tờ giấy, sự hưng phấn hồi nãy đã sớm bay mất, nói lắp bắp: "Này này."

Liễu Y gật đầu: "Tôi đã tính kỹ rồi, không sai đâu."

Hải Thành căn bản còn chưa kịp tỉnh lại, đầu tiên là giấy nợ, sau đó lại thấy Liễu Y chia một nửa ình, cái cảm giác trời sập còn chưa có tiêu tán, thì tự nhiên lại nói sẽ giảm xuống, thật là.

Liễu Y cúi đầu móc trong túi ra năm tờ 100, đưa cho Hải Thàn nói, nói: "Đây là tiền đi xe của anh, hơn bốn trăm tôi coi như là chẵn 500, cất đi, đây là tiền của anh."

Hải Thành khóc không ra nước mắt, mặc dù rất vui vì mình đã hết nợ, nhưng tiền mình cướp được cũng không còn, tự nhiên đưa mình lên thiên đường rồi đạp ình xuống địa ngục là sao, buồn bã nhìn 500 trước mặt, thử nghĩ kĩ lại, mình cũng không thiệt thòi hehe.

Mặt Hải Thành cứ từ màu này chuyển sang màu khác, rồi ngẩng đầu: "Chúng ta khi nào đi tìm Đường Lễ với Tần Vân."

Liễu Y sững sờ, rồi nghĩ tới cái gì đó, im lặng thở dài một tiếng, lại có thêm một người bị mình dạy hư rồi, trong mắt chỉ có tiền mà thôi, đành nói: "Không phải anh bảo tôi bây giờ không nên tìm tới hai người đó sao."

Hải Thành gãi đầu, sau đó tinh hưng phấn nhìn Liễu Y: "Lần sau sẽ cho tôi đi theo chứ?"

Liễu Y gật đầu: "Tôi không anh đi thì anh cũng đi, anh trước hết cứ theo dõi họ, đợi đến khi có cơ hội, anh hiểu không."

Hải Thành lập tức đứng lên: "Được, tôi đi trước, nếu có tin tức sẽ bao cho cô ngay lập tức."

Liễu Y khoát tay, nhìn Hải Thành nhảy nhót đi ra ngoài, ngẩng đầu nhìn trời, một người đàn ông lương thiện như thế, sao lại trở thành ăn cướp rồi, chẳng lẽ là mình áp bức quá mức hay sao, Liễu Y cảm thấy hối hận rồi.

Hải Thành vừa ra khỏi cửa, lập tức gọi điện thoại cho nhị ca, đốc thúc nhị ca nhanh chóng cho Đường Lễ rơi đài, không còn nợ nần, ánh mắt Hải Thành kiên định, đi theo Liễu Y thật là tốt mà haha.

Cúi đầu năm tờ tiền, đây chính là từ tiền lấy được từ tay Liễu Y, quả là chuyện hiếm có, về nhà cất kĩ thôi, mình phải nghe lời của Hà Dương, cách xa Liễu Y, bảo vệ túi tiền.

Liễu Y biết Đường Lễ sắp mất trắng dĩ nhiên rất vui mừng, mặc dù biết là Tuần Tu ra tay, nhưng không nghĩ là do mình, cô cảm thấy Tuần Tu đối phó với Đường Lễ, còn do nguyên nhân khác, mà Liễu Y thì chỉ chờ thừa dịp cháy nhà hôi của, như vậy quá sung sướng rồi, điện thoại dặn dò Hổ ca xong, lập tức quăng mấy người đó ra khỏi đầu.

Nghỉ ngơi xong, Liễu Y bắt đầu đọc sách, rèn luyện thân thể, rồi lên mạng đọc tin tức, Liễu Y mới nghĩ ngơi được mấy ngày thì nhận được một cuộc gọi, sau đó cảm thấy không thoải mái chút nào.

Liễu Y vô hồn nhìn trần nhà, nằm trên ghế sa lon, tay giơ điện thoại di động lên, không nói gì với người bên kia điện thoại.

Chu Phi không biết nói những gì, đẩy mắt kính, cứng rắn nói: "Chiều nay đúng 3 giờ, phố Tây Lộ quán cà phê Derk, đừng tới trễ."

Liễu Y rất muốn cúp điện thoại, nhưng nhớ tới mẹ Liễu đã dặn, mặc dù không ép mình phải đi, nhưng Liễu Y luôn cảm thấy áy náy, hiện tại chuyện căn hộ còn chưa có xử lý, chỉ chờ xử lý xong, trả tiền lại ẹ Liễu, cô sẽ yêm tâm hơn.

Thở ra một hơi, coi như là mình đi ăn chực, mặc kệ là ai, nếu chống lại mình, chắc chắn sẽ chết, đành nói: "Biết rồi."

Chu Phi sững sờ, cũng không nghĩ tới Liễu Y trực tiếp cúp điện thoại, rồi cười cười, cũng được, nhiệm vụ đã hoàn thành, sau này sẽ không liên quan tới mình nữa.

Chu Phi lắc đầu một cái, rồi quay qua nhắn nhủ với người nào đó xong, mới xoay người đi ra ngoài.

Còn Liễu Y nằm trên ghế sa lon, mình còn chưa được Tiền Văn Phương mời đi ăn, đã có người khác mời rồi, Liễu Y cúi đầu nhìn cái bụng của mình, trưa nay mới ăn no có tám phần thôi.

64. Chương 64

Editor: ngocminh2206

Ngày hôm sau, tới hai giờ chiều Liễu Y mới đi ngoài, chỉ là mới đi ra tới cửa thì thấy gương mặt xa lạ mà quen thuộc trong gương, nhớ tới Tiền Văn Phương đã nói trước, nên vô phòng lấy đồ, đội nón đeo kính xong, mới đi ra cửa.

Vừa đúng ba giờ, Liễu Y đứng trước cửa quán cà phê Derk phố Tây Lộ, liếc nhìn biển hiệu xong mới đi vào.

Vừa vào cửa, tiếng nhạc vang lên, khiến Liễu Y phải tự trấn tĩnh mình.

Nhân viên phục vụ đi tới hỏi: "Xin hỏi đi mấy người ạ?."

Liễu Y nhìn xung quanh, ai cũng có đôi có cặp, lòng đầy nghi hoặc: "Tôi còn đợi một người."

Nhân viên phục vụ Liễu Y mặc đồ kín mít, mặc dù rất tò mò, nhưng lễ phép dẫn Liễu Y tới hàng ghế dài gần cửa sổ: "Mời tới bên này."

Liễu Y nhìn không gian xung quanh, gật đầu, ngồi xuống, rôi thấy phục vụ đưa menu, ngẩng đầu nói: "Cứ cho tôi ly nước lọc trước đi, cám ơn."

Nhân viên phục vụ liếc nhìn Liễu Y, lấy menu lại, gật đầu: "Dạ được, xin chờ một chút."

Liễu Y dựa người ra sau, lại nhìn xung quanh, không thấy Chu Phi, trong lòng trầm tư, rồi bỏ nón với mắt kính ra, nhét vào trong túi xách, sau đó cầm điện thoại lên, gọi điện thoại cho ai đó.

Đối với Liễu Y mà nói, tự mình lãng phí thời gian của mình thì không sao, nhưng bị người khác lãng phí, họ chính là tội phạm, nên cô bắt đầu cảm thấy người mà Chu Phi giới thiệu chẳng tốt lành gì.

Liễu Y để điện thoại lên lỗ ta, chợt nhìn thấy người nào đó bên ngoài cánh cửa sổ thủy tinh, mắt ngẩn ngơ, cảm thấy rất khó hiểu, đưa tay sờ cằm, sao anh ta lại ở đây chứ.

Trong phòng làm việc của chủ nhiệm khoa ngoại, Chu Phi ngã lưng vào ghế, khoang tay trước ngực, khó hiểu nhìn Hà Đương đang ngồi đối diện, cau mày, cậu ta nãy giờ nói chuyện cả tiếng đồng hồ rồi, rốt cuộc có chuyện gì đây.

Chu Phi liếc nhìn Hà Dương nói không ngừng nghỉ, lại nhìn đồng hồ, đẩy mắt kinh: "Hà Dương à, cậu rốt cuộc tôi ta có chuyện gì, nếu không có việc gì, lần sau tán gẫu tiếp, tôi còn có chuyện."

Hà Dương nhíu mày, trong lòng buồn bực, Tuần thiếu tại sao bắt mình làm chuyện này chứ, thật không có đạo đức, chỉ là, lại không nghĩ tới, Tuần thiếu lại có ý với Liễu Y, nên luôn chiếu cố Liễu Y, mình phải sớm đoán ra được chứ thật là, sao lại không nghĩ ra được việc này sớm hơn nhỉ.

Hà Dương liếc nhìn người anh em đối diện mình, khẽ cười, thì ra là vị này là người của Liễu Y, thật là khó có thể tưởng tượng, cặp mắt lộ ra vẻ đồng tình, dám cướp người của Tuần thiếu sao, haizz, không phải không muốn, mà là không thể giúp được.

Hà Dương trầm mặc xong, cười cười: "Chu ca, anh em mình đã lâu không gặp, cứ như vậy đuổi em đi sao."

Chu Phi vừa định nói, điện thoại kêu lên, liếc mắt, còn chưa kịp nhấn nút, đã bị Hà Dương giành lấy

Hà Dương cúi đầu nhìn thử, quả nhiên là Liễu Y, khóe miệng vểnh lên, đưa tay nhấn nút tắt, cười cười nhìn chằm chằm Chu Phi: "Chu ca, sao gái tìm anh nhiều thế, anh mình cứ nói chuyện, không cần để ý tới."

Chu Phi nhức đầu nhìn Hà Dương mặt dày, không còn cách nào, giơ tay lên nhìn đồng hồ, mặc dù đã bảo tiểu Trương tự đi tới, nhưng nếu như mình không có mặt, luôn là thì không được, đành phải nói: "Đưa cho tôi, cậu đừng có giỡn nữa."

"Ơ, dám hẹn gái sao, tôi không cho đó, cậu hay lắm, thấy sắc quên bạn sao?" Hà giờ giờ điện thoại, nhạo báng nói.

Bên trong quán cà phê, Liễu Y thấy không ai nghe máy, chuyện gì vậy chứ, chẳng lẽ bây giờ là nữ phải chờ nam sao, nếu như không tới thì phải nói chứ, Liễu Y định gọi lần nữa, thấy có người đến gần, ngẩn đầu nhìn.

Tuần Tu sau khi đi vào, mặt lạnh lẽo, thấy được bóng dáng quen thuộc, mới lộ ra được vài phần dịu dàng, ngồi trên xe lăn, coi thường ánh mắt của mấy người xung quanh, trực tiếp chỉ chỉ chỗ của Liễu Y.

Hải Phong trầm mặc không nói , mặt đã đen càng đen hơn, quả nhiên thiếu gia nhà mình để ý Liễu Y mà, haizz, tại sao không chọn người bình thường một chút đi chứ, đành đẩy xe lăn đi tới chỗ Liễu Y, rồi cho xe lăn dừng bên phải Liễu Y.

Tuần Tu nhìn Liễu Y trầm tư, ra hiệu cho Hải Phong, rồi không hề chớp mắt nhìn chằm chằm người trước mặt, lần này với mấy lần trước hoàn toàn khác biệt .

Hải Phong biết điều buông tay ra, sau đó đi tới quầy phục vụ, kêu một ít đồ ăn rồi tính tiền xong, liếc nhìn hai người bên kia, trực tiếp đi ra xe, chờ đợi.

Liễu Y chớp mắt hai cái, nghiêng đầu Tuần Tu, hồi nãy thấy ở bên kia, sao giờ lại ở kế bên mình rồi, nhớ tới cái gì đó nói: "À, đã lâu không gặp."

Tuần Tu nhìn Liễu Y, trong lòng gợn sóng, mắt không hề chớp, từ khi biết được tình cảm của mình, rất mong được gặp Liễu Y như hôm nay.

Sau khi có cảm tình với Liễu Y, Tuần Tu muốn mình quang minh chánh đại xuất hiện trước mặt Liễu Y, giải quyết mọi việc xong xuôi, vốn muốn đi gặp Liễu Y, nào Liễu Y lại phải đi quay phim, chỉ có thể chờ đợi, sau đó nghe tin Liễu Y trong lúc quay phim xảy ra chyện, vốn định đợi thêm một gian nữa để Tuần Tu diệt nhà họ Đường , giải quyết nhà họ Đường xong sẽ đi gặp Liễu Y, nhưng là, chỉ tại Chu Phi làm cho Tuần Tu không thể đợi thêm được nữa.

Tuần Tu nhìn Liễu Y không bị thương tích gì, mặt vẫn không có biểu cảm, khóe miệng nở nụ cười, thật may là không có việc gì, rồi gật đầu với Liễu Y, giọng nói ôn hòa: "Chính xác đã rất lâu không gặp, Liễu Y."

Liễu Y nhìn Tuần Tu có phần hơi quá, trong lòng hơi nghi ngờ, ánh mắt của anh lúc trước luôn có cái gì đó u ám, nói chuyện thì lạnh nhạt, sao mà chưa được bao lâu, lại vui vẻ rồi, qua loa nói: " Tôi đang đợi một người, còn anh."

"Tôi cũng đang đợi người, thật trùng hợp." Tuần Tu có thâm ý nói, Chu Phi bên kia có Hà Dương , còn vị tiểu Trương kia trên đường đi thì gặp bạn gái cũ, ai cũng đừng mong tới được đây.

Liễu Y tằng hắng một cái, thật là khéo, mỗi lần nhìn thấy anh ta, thì cô phát hiện thật ra vẫn còn có cái gọi là duyên phận, chỉ là, người kia có chịu tới không đây, bây giờ Liễu Y mới phát hiện ai cũng nhìn mình, suy cho cùng thì cũng không ai ngồi xe lăn mà đi tới quán cà phê .

Liễu Y nhất thời trầm mặc, mắt nhìn Tuần Tu đang mìm cười, thở dài một tiếng, những việc muốn hỏi anh ta, bây giờ lại không biết phải hỏi như thế nào, chẳng lẽ hỏi anh ta tại sao cho Hải Thành đi theo mình, rồi tại sao ra tay với nhà họ Đường.

Tuần tu nhìn Liễu Y trầm mặc, trong lòng cũng hiểu được phần nào, lần trước cho Hải Thành tiếp tục đi theo, Tuần Tu cũng biết Liễu Y thích mềm không thích cứng, sợ phiền toái, nhỏ giọng cười: "Nhìn thấy cô, tôi lại nhớ hình như tôi còn nợ tiền cơ."

Liễu Y bây giờ không còn hứng thú với tiền của Tuần Tu nữa, có lẽ người này quá mức phối hợp với mình, khiến Liễu Y vô cùng lo lắng.

Nghe Tuần Tu nói, Liễu Y cúi đầu nhìn Liễu Y nước, đưa tay sờ nhẹ, từ từ vuốt nhẹ, suy nghĩ xong mới nói: "Lần đó chỉ là thuận miệng nói , tôi đã quên rồi, nói đến nợ tiền, phải là tôi nợ anh mới đúng , hai lần trước nếu không phải anh bảo Hài Thành đi theo, tôi còn không biết làm sao đây này."

Tuần Tu ho nhẹ nói: "Coi như không có Hải Thành, cô cũng bình yên vô sự, tôi có lẽ cư xử quá mực với Đường Lễ, tiệc rượu lần trước, hắn lầm tưởng cô là bạn gái của tôi, mới xảy ra chuyện như thế, tôi không thể để có bị liên lụy được."

Liễu Y liếc mắt, cúi đầu im lặng, có lẽ Tuần Tu với Đường Lễ có ân oán, nhưng mình biết rõ, Đường Lễ ra tay với mình là do Tần Vân, anh ta cũng biết cách ăn nói đó chứ.

Một lúc sau, Liễu Y ngẩng đầu: "Nói sao đi nữa, tôi vẫn còn muốn cám ơn anh, chỉ là, tôi thật sự không cần người khác bảo vệ, tôi hiện tại chỉ là diễn viên bình thường, lại không ra ngoài thường xuyên, cho Hải Thành đi theo thật không cần thiết, Đường Lễ với anh rốt cuộc có chuyện gì, tôi cũng không muốn biết, tôi chỉ biết, hắn ra tay với tôi, thật sự không liên quan tới anh."

"Cô không phải trách tôi tùy tiện phái người đi theo cô là được, cảm ơn thì khỏi nói, đây là việc tôi nên chịu trách nhiệm, đợi qua một thời gian nữa, tôi sẽ bảo Hải Thành về, sẽ không làm phiền cô quá lâu." Tuần Tu nói chậm rãi, lại không chịu nhượng bộ.

Liễu Y thoáng nhìn, cô rốt cuộc không hiểu anh ta đang nghĩ cái gì, cũng gặp qua mấy lần, mỗi lần không thấy vui vẻ gì, người này nhiều thứ Liễu Y căn bản không muốn tin.

Tuần Tu thấy không khí nặng nề, ánh mắt u ám, ngay sau đó nói: "Đúng rồi, tôi ngôi đây không sao chứ, bạn của cô chừng nào tới."

Liễu Y buồn bực, anh nãy giờ ngồi đây, còn tới hỏi cái này vấn mà giờ mới hỏi, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhớ tới cái gì đó, nhìn xung quanh, Chu Phi sao còn chưa tới chứ, thuận miệng nói: "Không sao, hẹn lúc ba giờ, cũng sắp đến."

"Thì ra là giống như tôi, hẹn tôi tới mà không thấy đâu. " Tuần Tu nói .

Liễu Y nghiêng đầu nhìn chằm chằm Tuần Tu, muốn nhìn ra được chút gì từ khuôn mặt kia, nhưng trừ làn da trắng nõn thì không nhìn ra được gì, đưa tay khẽ vuốt trán, sao cô cảm thấy câu nói này không bình thường.

"Còn bạn của anh? " Liễu Y thử hỏi.

"Bạn của tôi, là bác sĩ." Tuần Tu thuận miệng trả lời, nhìn chằm chằm Liễu Y .

Mặt Liễu Y cứng đờ, sẽ không trùng hợp như vậy chứ.

Tuần Tu biết Liễu Y đang nghĩ gì, nhưng lại không nói, mà chỉ cười cười, chán nản nói: "Tôi bây giờ như thế này, không biết có tìm được bạn gái không."

Mặt Liễu Y tiếp tục cứng đờ, không nói thì thôi, sao anh ta nói mình lại cảm thấy có ý gì đó, hơn nữa, chân anh ta có bị gì đâu chứ, quá giả tạo, Liễu Y thầm than, chẳng lẽ là anh ta sao.

Tuần Tu nhìn Liễu Y, khóe miệng cười nhạt: "Tôi cũng biết rõ, tôi như vậy , rất khó tìm người thích hợp, nếu bạn giới thiệu, tôi cũng không ngại tới xem sao, nói không chừng sẽ gặp được người thích hợp."

Mặt Liễu Y càng đơ ra hơn nữa, chớp mắt, mình nghe nhầm sao, nếu quả thật là anh ta, Liễu Y chắc chắn sẽ không tin, Tuần Tu có điều kiện như thế, cho dù không cách nào đi lại, cũng không cần phải đi xem mắt.

"Anh nói anh là tới xem mắt sao?" Liễu Y ngẩng đầu hỏi.

Tuần Tu cười như không cười gật đầu, nói: 'Uh, đúng là như thế."

Liễu Y vừa định nói , điện thoại vang lên, mắt sáng lên, thật đúng lúc, rồi gật đầu với Tuần Tu, sau đó nghe điện thoại.

65. Chương 65

Chu Phi nói chuyện với Hà Dương một lúc, nhìn điện thoại di động của mình đang nằm trong tay anh ta, vội vàng lấy điện thoại trên bàn làm việc, bấm số của Liễu Y , vừa đề phòng nhìn chằm chằm Hà Dương đang ngồi đối diện.

"Liễu Y, tôi không đi được, cô gặp được chưa?" Chu Phi hỏi.

Liễu Y quay đầu nhìn Tuần Tu, nuốt nước miếng một cái, mặt bình tĩnh nói: "Không nhìn thấy."

"Còn chưa tới sao, chắc sẽ tới nhanh thôi, tôi còn có chuyện bận, không có thời gian để tới chỗ hẹn, cô cứ ngồi đó chờ đi." Chu Phu vội vàng nói.

Liễu Y suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nói: "Bàn số tám."

"Được rồi, cô cứ ngồi đó đi, chắc sẽ tới ngay thôi, không thì cô thử tìm xem sao, nếu gặp hai người cứ nói chuyện, tôi không quan tâm nữa." Chu Phi nói.

"Biết rồi." Liễu Y trả lời.

"Vậy thì tôi cúp đây, tôi sẽ gọi điện thoại hỏi xem sao, chắc cũng sắp đến rồi." Chu Phi nói xong lập tức cúp điện thoại, cúi đầu bấm số gọi đi lần nữa, nhưng kia bên vẫn không ai nghe, Chu Phi nhức đầu lắm rồi.

Hà Dương dỏng tai lên nghe , nếu như có gì không bình thường, sẽ lập tức lấy lại điện thoại, đợi đến lúc Chu Phi gác máy, Hà Dương mới thở phào nhẹ nhõm, bây giờ không phải là lúc để làm mai đâu, cái gì cũng không nói, mà đã bắt người ta đi xem mắt.

Hà Dương dựa người ra sau, cúi đầu nghịch điện thoại của Chu Phi, thuận tay bấm một dãy số, cũng không cần nhìn, chỉ là ngẩng đầu nhìn Chu Phi đang không ngừng gọi điện thoại, khóe miệng khẽ cười.

Còn Liễu Y, cúp điện thoại xong, chỉ bình tĩnh gật đầu với Tuần Tu, sau đó tiếp tục im lặng.

Tuần Tu nhíu mày, lấy điện thoại ra, nghe điện thoại ngay trước mặt Liễu Y, thỉnh thoảng uh uh, mắt bối rối nhìn Liễu Y, khóe mắt khẽ cười.

Liễu Y từ khi nghe được điện thoại Tuần Tu reo lên, thì trợn mắt hốc mồm, sau đó bị Tuần Tu nhìn một cách kì lạ, điện thoại sao reo đúng lúc thế chứ, chẳng lẽ là anh ta thật sao, Liễu Y nuốt nước bọt, cúi đầu vội vàng cầm ly nước rồi uống, che giấu sự ngạc nhiên trong lòng.

Tuần Tu cúp điện thoại, nghiêng đầu nhìn Liễu Y, mắt không hề chớp, khóe miệng khẽ mở, tỏ vẻ ngoài ý muốn: "Chu Phi nói người xem mắt là cô, thật là trùng hợp."

Liễu Y chợt lui ra sau, được rồi, lần này tới đây chỉ để ăn chùa, nên mới tới, ai ngờ sẽ lại gặp phải Tuần Tu chứ.

Tuần Tu lịch sự đưa tay ra, cười nhạt: "Mặc dù đã gặp mấy lần, nhưng không tính là chính thức gặp nhau được, mới vừa rồi đã thất lễ."

Liễu Y thật muốn kêu trời, Chu Phi sao lại như vậy, nhìn bàn tay trước mặt cô, đành phải đưa tay ra.

Tuần Tu nhỏ giọng cười, nhẹ nhàng cầm tay Liễu , rồi từ từ buông ra: "Chu Phi không nói với tôi về cô, cho nên, tôi thật sự không biết đó là cô."

Liễu Y hiện tại không biết phải làm sao, chỉ muốn về nhà, trực giác của Liễu Y luôn chống lại Tuần Tu, luôn muốn giữ khỏang cách khoảng cách, vừa định cáo từ, thì phục vụ lại bưng đồ ăn lên.

Liễu Y ngẩng đầu ngơ ngác nhìn, lại nghe Tuần nói: "Tôi mới bảo Hải Phong gọi nên tôi không biết cô có thích hay không."

Liễu Y nhìn chằm chằm vào mấy món ăn thơm ngào ngạt, nuốt nước bọt, ác quỷ đang nói với cô là ăn nhanh lên, còn thiên thần thì nói với cô là nên về nhà, cô phải đấu tranh nội tâm dữ dội.

Liễu Y thu lại ánh mắt, tằng hắng một cái, ngồi thẳng dậy, nghiêng đầu nghiêm túc nhìn Tuần Tu, nói: "Tôi không biết người Chu Phi lại là anh, cái đó, tôi cảm thấy chuyện này có gì đó không bình thường."

Sau khi Liễu Y nói xong, nhìn chằm chằm vẻ mặt Tuần Tu, còn Tuần Tu bên cạnh thì ngẩng đầu nhìn Liễu Y, hai người lẳng lặng nhìn nhau, thật là giống trong phim tình cảm lãng mạn, tim bay tứ phía.

Tuần Tu nghe Liễu Y thẳng thắn, không chút để ý cầm ly cà phê lên uống, rồi đặt xuống, vẫn ung dung nhìn Liễu Y, nhếch miệng cười: "Tôi cảm thấy nó có gì lạ đâu chứ."

Liễu Y đưa tay vuốt mặt, thở dài: "Tình huống của tôi anh cũng biết rồi đó, tình huống của anh tôi cũng biết chút ít, tôi cảm thấy không thể nào như vậy được."

"Bởi vì đã hiểu rõ, nên tôi thấy vẫn có thể được, Liễu Y, nói thật, tôi cũng không biết hôm nay sẽ gặp phải cô, cô không thấy là có duyện phận sao, lần đầu, cô đã cứu tôi, lần thứ hai, tôi giúp cô...cô còn giúp tôi rất nhiều, hay bởi vì chuyện của tôi, để cho Đường Lễ hại cô, hai chúng ta mặc dù gặp nhau không nhiều lắm, nhưng mà tôi biết cô chưa bao giờ đối xử khác với tôi dù cho chân của tôi bị thế này, nếu như trước kia tôi không suy tính đến chuyện này, hôm nay ngồi vồi với cô, tôi suy nghĩ rất nghiêm túc, hai chúng ta có thể tiếp tục tìm hiểu nhau không?" Tuần Tu hỏi, vô cùng nghiêm túc.

Liễu Y chửi vô mặt cái gọi là duyên phận, nếu như là người khác, Liễu Y thấy không ổn thì bỏ về, quá dễ dàng, nhưng trước mặt lại là Tuần Tu, cứ nói cho qua là xong được, chắc chắn su này sẽ rất phiền, giống

như chuyện Hải Thành đi theo cô, Liễu Y hối hận vô cùng, người này nghĩ nghiêm túc thật sao, mình và anh ta vốn không có chung một thế giới, thì làm sao mà được cơ chứ.

Liễu Y cảm thấy ngột ngạt khó thở, tóc gáy dựng cả lên, rồi nói: "Cái đó, thật không nghĩ tới anh lại nhớ kĩ như thế, vậy anh nên biết, tôi có nhiều tật xấu lắm, anh suy nghĩ kĩ đi."

Tuần Tu khẽ cười, tật xấu lớn nhất Liễu Y mình biết chứ, nhưng có sao đâu chứ, rồi nghiêm túc nhìn Liễu Y: "Tôi biết chứ, cho nên thấy chọn cô cũng không tệ , dù sao tôi muốn cưới người biết giữ của, chứ không phải người chỉ biết phá của tiêu xài hoang phí."

Liễu Y thật hoài nghi mình mà tốt đến vậy ư, cô đâu phải là lo giữ của, cô chính là con chuột gặm tiền của anh ta từ từ thì có, Liễu Y giờ mới phát hiện, thì ra là có vài người ánh mắt không giống người bình thường .

"Ăn trước đi, đồ ăn ở đây ngon lắm, không thích, chúng ta lại đi chỗ khác." Tuần Tu nhìn đang Liễu Y rối rắm, ôn hòa nói, thừa dịp Liễu Y ngây người nhanh nhánh chóng lấy một miếng bánh ngọt đút cho Liễu Y, vô cùng tự nhiên.

Liễu Y đang suy nghĩ nên nói thế nào cho rõ ràng, thấy đồ ăn ăn tới miệng nên không chần chừ gì cả, nhanh chóng mở miệng ra ăn, rồi tiếp tục tầm tư, cho đến lúc Liễu Y hồi hồn, phát hiện Tuần Tu đang cười tủm tỉm đưa tay đút mình ăn, cả người Liễu Y run lên, nhớ tới mình hồi nãy vô thức, thật là…

Tuần Tu nhìn Liễu Y mới hồi hồn, khóe môi hơi nhếch lên, vẫn tiếp tục đút cho Liễu Y ăn, giọng nói trầm thấp: "Như thế này thật không tệ."

Liễu Y nhìn đồ ăn đang đến gần, chợt lùi ra sau, khoát tay nói: "Không cần đâu, thật cảm ơn, Tuần tiên sinh."

"Gọi Tuần Tu, " Sắc mặt Tuần Tu trầm xuống, nhiệt độ xung quanh cũng giảm xuống, một lúc sau, bỏ nĩa trong tay ra, nói: "Không muốn ăn sao, vậy thì thôi."

Liễu Y nghe thế, ngồi thẳng dậy, cho là không thể tiếp tục như vậy nữa rồi, mặt nghiêm túc, nói :"Được rồi, Tuần Tu, nói thật, tôi không biết anh tại sao lại nghĩ như thế, tôi cũng không biết anh tại sao tới xem mắt, chúng ta có sự chênh lệch rất lớn, không chỉ có hoàn cảnh, còn có cái khác, tôi cảm thấy không thể được, chuyện quan trọng là tôi không có cảm giác gì đối với anh, lần này tới đây, cũng chỉ là muốn từ chối, nếu như anh thật sự muốn tìm vợ, tôi thấy anh đừng nên chọn tôi, tôi rất biết rõ bản thân mình, chỉ cần sống tốt qua ngày là được."

Tuần Tu nhíu mày, ngay sau đó nhìn Liễu Y, nói thật lòng: "Nếu như tôi suy nghĩ rất nghiêm túc thì sao?"

"Vậy thì thật xin lỗi, tôi vẫn từ chối, như tôi đã nói rõ ràng, tôi thấy tôi nên đi thì tốt hơn, cám ơn anh đã chiêu đãi, còn nữa, khiến hải thành đừng nữa giúp ta với rồiđừng cho Hải Thành đi theo tôi nữa, chuyện của tôi, tôi tự giải quyết được." Liễu Y nhổm dậy muốn rời đi, thật sự không muốn ngồi đây nữa.

Sắc mặt Tuần Tu trầm xuống, đưa tay kéo Liễu Y lại, nhưng Liễu Y đi quá nhanh, nghiêng đầu nhìn bóng dáng của Liễu Y, mắt Tuần Tu ảm đạm, nhanh chóng đuổi theo, còn mọi người trong quán cà phê ai cũng nhìn chằm chằm vào họ.

Liễu Y biết Tuần Tu đuổi theo sau lưng, cũng biết mọi người xung quanh đang nghĩ gì, bất lực thầm than trong lòng, anh đừng có giả bộ, anh có phải là không thể đi đâu chứ, anh cứ đi bình thường đi chứ, ai bây giờ cũng cho là tôi đang khi dễ người tàn tật đấy.

Tuần Tu đuổi theonhìn theo bóng dáng của Liễu Y, mà xe lăn đi tới bậc thang thì té lăn trên đất.

Mọi người xung quanh đang tò mò thấy thế vô cùng hốt hoảng.

"Liễu Y à…" Đầu gối của Tuần Tu bị chảy máu,anh ngẩng đầu nhìn Liễu Y cách đó không xa.

Vừa nói xong, bảo vệ vội ngăn Liễu Y lại, còn rất tự hào ta đây đang làm việc tốt, xung quanh thì đang thì thầm to nhỏ với nhau.

Liễu Y liếc nhìn bảo vệ đang chặn mình lại, căn bản không để vào mắt, nhưng vẫn dừng lại, quả nhiên hôm nay ra đường àm chưa xem lịch, Tuần Tu bị như thế nào Liễu Y biết rất rõ.

Hiện tại tình huống này, Liễu Y thật không biết là nên bỏ đi hay quay lại, mặc dù chuyện không liên quan đến mình, nhưng lực tinh thần xem qua thì thấy đầu gối anh ta bị sưng lên còn bị thương thêm vài chỗ nữa.

Tuần Tu cố gắng bò dậy, còn mọi người thì nhìn chằm chằm Liễu Y, ánh mắt ảm đạm, tay nắm chặt.

Liễu Y cảm giác cái này còn cẩu huyết hơn trong phim trên TV nữa, làm sao giả bộ khổ sở như thế, cô thấy Tuần Tu còn diễn hay hơn cô, thật là, còn mấy người xung quanh làm cho Liễu Y thấy vô cùng oan uổng.

Nếu quả thật là đi bộ, Liễu Y biết về sau ccũng chẳng có chuyện gì, nhưng cô lại không đi ra được, nếu bởi vì vết thương kia, Liễu Y chắc chắn không thừa nhận, chuyện này cô thấy quá nhiều, có lẽ Liễu Y cũng không biết từ lúc nào cô luôn chống lại Tuần Tu, và luôn duy trì bản năng đó.

Ánh mắt Tuần Tu thoáng qua một tia tối tăm, anh đang chờ, anh đương nhiên biết Liễu Y rất lạnh lùng, lần này anh chỉ muốn biết ranh giới cuối cùng của Liễu Y ở đâu, chỉ bị thương thế này, Tuần Tu căn bản không quan tâm.

Liễu Y cuối cùng xoay lại, ánh mắt hai người đụng nhau, cô thở dài thật sâu,từ từ đi tới hcỗ Tuần Tu.

Người xung quanh tránh ra, nhỏ giọng nghị luận, còn không khí nặng nề tiêu tán chút ít.

Liễu Y vô cùng tự nhiên khom lưng trực tiếp ôm lấy Tuần Tu, còn Tuần Tu cũng vô cùng tự nhiên vòng tay lên cổ của Liễu Y.

Nhìn cảnh này, khiến người chung quanh trợn mắt hốc mồm, rồi tiếng vỗ tay vang lên.

Liễu Y bất đắc dĩ mà thán, không hy vọng gì nhìn mấy người nhiều chuyện xong quanh, rồi nhìn Tuần Tu nhỏ giọng nói: “Đi bệnh viện trước.”

Bảo vệ nhìn thấy tổ hợp kì quái, vội vàng kéo cửa ra, một lúc sau mới hồi hồn lại được.

Liễu Y đi tới ven đường, nhìn Hải Phong mở cửa ra gật đầu, nói: “Đưa anh ta tới bệnh viện đi, đầu gối bị thương.”

Mặt Hải Thành khẽ biến sắc, chỉ là thấy thiếu gia vẫn bình tĩnh, mới vội vàng mở cửa ra.

Liễu Y cho Tuần Tu vào trong xe, rồi nhớ lại, hôm nay bị sao vậy chứ, còn chưa đòi được tiền, còn bế miễn phí, đưa tới tận nhà, rồi lãng phí đồ ăn hồi nãy, Liễu Y cảm thấy rất bực mình.

Mắt Tuần Tu tối tăm. kéo cổ tay của Liễu Y, nhanh chóng nắm chặt, nhìn chằm chằm Liễu Y, mặt trắng bệch: “Chúng ta còn chưa có nói xong.”

66. Chương 66

Hai người bốn mắt nhìn nhau, một người yên tĩnh, một người uyên thâm, Liễu Y muốn nhìn ra chút gì từ trong mắt Tuần Tu.

Vừa rồi Tuần Tu nói , Liễu Y hoàn toàn không tin, hơn nữa, nhà họTuần tồn tại như thế nào, dù sao Liễu Y cũng hơi hiểu rõ, bởi vì biết, cho nên không biết Tuần Tu vì sao lại nói với mình những lời này, chuyện này không hợp lý.

Một lúc sau, nhìn Tuần Tu trầm mặc không nói, Liễu Y buông tha tìm đáp án, rồi sau đó, nhanh chóng rút cánh tay mình ra, ánh mắt nhìn mặt Tuần Tu càng ngày càng trắng bạch, tâm khẽ nhúc nhích, nhưng nên nói vẫn phải nói “Nếu như vừa rồi là đề nghị của anh, vậy thì không cần phải nói nữa, tôi không có hứng thú”

Tuần Tu rũ tay mình xuống, đáy lòng trống trải, trong nháy mắt nắm chặt, tầm mắt dừng lại trên gương mặt bình tĩnh của Liễu Y, nghiêm túc nói, “Liễu Y, tôi tới xem mắt, mang theo chân thành, hiện tại em một câu không có hứng thú đuổi tôi, có phải rất không có thành ý không.”

Liễu Y né tránh ánh mắt thâm thúy của Tuần Tu, lui từng bước ra phía sau, đứng ở ngoài xe, nói thẳng “Tuần Tu, tôi không biết rốt cuộc anh có ý gì, tôi cũng không muốn biết, tôi tới xem mắt là bởi vì có nguyên nhân khác, cho nên mặc kệ ai đến xem mắt, tôi cũng không hứng thú, xin lỗi”

Sau khi Liễu Y nói xong, tiện tay đóng cửa xe, ngăn cách ánh mắt nhìn thấu lòng người của Tuần Tu ở bên trong xe, lúc xoay người, thở ra một hơi, cho nên không để ý ánh mắt Tuần Tu chợt lóe.

Liễu Y thả lỏng cả người, nhưng giọng điệu còn chưa có nói ra hết, ngẩng đầu liền phát hiện bất thường, trong quán cà phê chạy ra một nhóm người, bên trái bên phải cũng có mấy người, mà mục đích của bọn họ hết sức rõ ràng, lại chính là phương hướng của mình.

Liễu Y dùng thính giác vô cùng nhạy bén của mình thề, lời nói trong miệng những người kia, tuyệt đối là nữ hiệp gì đó, quảng cáo gì đó, thần tượng gì đó, khóe miệng Liễu Y giật giật, sẽ không khéo như vậy đi.

Nhìn nhóm người càng ngày càng tới gần, lập tức đưa tay sờ mặt, mới vừa rồi mang mũ và mắt kiếng đã bị mình quên ở trong túi xách không lấy ra, nhớ tới vòng vây lần trước ở siêu thị, phản xạ có điều kiện, xoay người, kéo cửa xe còn đứng ở bên đường, chui vào trong xe, không để ý tới cái khác, vội vàng nói với Hải Phong phía trước "Mau lái xe."

Hải Phong nghiêng đầu thấy Tuần Tu gật đầu, xe xông ra ngoài như viên đạn, quăng nhóm người vừa rồi rất xa.

Liễu Y thấy xe khởi động, thở phào nhẹ nhõm, tâm rốt cục rơi xuống chỗ cũ, quả nhiên một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, nhìn đến tình hình vòng vây, liền nhớ lại cảnh tượng bị động vật biến dị vây công trước kia, coi như mình, cũng theo bản năng muốn chạy trốn.

Tuần Tu nhìn mình chằm chằm bàn tay nhỏ bé trên đầu gối, cau mày, ho khan một tiếng, định gọi Liễu Y hoàn hồn.

Trong nháy mắt Liễu Y hoàn hồn, nhận thấy được xúc cảm trong lòng bàn tay, cúi đầu nhìn, cực kì lúng túng, bởi vì chui vào xe tương đối gấp gáp, một bàn tay vừa vặn đặt trên đầu gối chảy máu của người nào đó, vội vàng lấy tay ra, ngồi thẳng thân thể, "Cảm ơn nhiều, vừa rồi tôi không thấy, xin lỗi, anh không sao chứ."

" Quay đầu nhanh như vậy, tôi cho là em đã suy nghĩ đề nghị của tôi" Tuần Tu hỏi một đằng trả lời một nẻo, nhìn miệng vết thương lại hở, than thầm, chỗ bàn tay nhỏ bé đè đủ chuẩn.

Liễu Y há hốc miệng, không biết nên nói gì, lúc không có chuyện gì, một cước đá văng người ra, hiện tại có việc, lại chạy đến, nhưng trong lúc vô ý làm cho hở miệng vết thương của Tuần Tu, ở tiệm cà phê, đó là Tuần Tu tự tìm , nhưng bây giờ nguyên nhân bởi vì mình.

Tuần Tu nhìn vẻ mặt rối rắm của Liễu Y, khóe miệng cong lên, cúi đầu kéo cổ tay Liễu Y qua.

Liễu Y ngẩn người, vội vàng muốn rút ra, lúng túng, nhưng trong lòng có chút kinh hãi, không đề phòng với Tuần Tu, khiến trong lòng Liễu Y nổi lên nghi ngờ.

Tuần Tu thản nhiên nhìn, nhỏ giọng nói"Trong lòng bàn tay có máu, lau giúp em "

Liễu Y cảm thấy lòng bàn tay ẩm ướt, nhìn vết máu trong lòng bàn tay, nhớ tới miệng vết thương của người này, lúc này mới không bỏ tay Tuần Tu ra, nhỏ giọng hỏi, "Chân của anh không sao chứ"

Tuần Tu không nhìn Liễu Y, cũng không trả lời, mà lấy ra một tờ khăn giấy từ trong túi tiền, cúi đầu tỉ mỉ lau sạch vết máu trong lòng bàn tay của Liễu Y, sắc mặt bình tĩnh, động tác nhẹ nhàng, cảm nhận được cánh tay Liễu Y cứng ngắc, khóe miệng cong lên.

Chờ lau xong, Tuần Tu không có vứt đi, mà giữ lại trong lòng bàn tay, vuốt phẳng lên.

Da đầu Liễu Y run lên, da gà rụng dầy đất, vội vàng rút tay mình về, đưa tay chà xát trên quần, nhớ tới cảm xúc vừa rồi, có chút không thoải mái, nhỏ giọng nói "Cảm ơn nhiều, hình như vừa rồi tôi lại đụng phải vết thương của anh, chân của anh không sao chứ."

Tuần Tu nghe Liễu Y nói, nghiêng đầu nhìn, thản nhiên một câu " Chỉ là rách ra mà thôi, không có vấn đề gì lớn, cảm ơn thì không cần, chỉ là, theo tôi đi tới bệnh viện một chuyến, thế nào? "

Sắc mặt Liễu Y cứng đờ, nuốt xuống lời nói muốn cự tuyệt, không ngờ vòng một vòng vẫn phải đi.

Tuần Tu nhìn thấy biểu tình của Liễu Y, nhíu mày, a một tiếng, đưa tay xoa đầu gối, sắc mặt trắng nhợt.

Liễu Y vừa thấy, được rồi, người này đang nói với mình, đây là mình tạo thành , vội vàng tỏ thái độ, "Tôi đương nhiên phải cùng anh đi bệnh viện, anh bây giờ còn đau, có muốn tôi giúp anh nhìn xem hay không."

"Không ngại, giúp tôi điều chỉnh vị trí một chút, chân không được thoải mái" Tuần Tu da mặt dày yêu cầu.

Liễu Y thầm nghĩ, thua thiệt thua thiệt, ra tay giúp đỡ người này điều chỉnh một chút, nhưng điều chỉnh tốt, Liễu Y không làm, nhìn chằm chằm người đang tựa vào trên vai đầu, mình hận không thể đâm ra lỗ thủng.

Mắt Tuần Tu hơi nhắm lại, khóe miệng nhếch lên, giọng nói nhẹ đi rất nhiều, mang theo một chút vô lực, "Liễu Y, ở quán cà phê tôi nói như thế, em tốt nhất suy nghĩ một chút, vừa rồi em còn muốn chạy, vẫn phải trở lại, chứng minh chúng ta có duyên, đã có duyên, tôi chưa cưới, em chưa gả, không bằng trước nhìn khắp nơi, chúng ta đã tiếp xúc vài lần, có chút hiểu biết lẫn nhau, tuy rằng chân của tôi không linh hoạt, nhưng có đôi khi, vẫn có thể đi lên vài bước, trừ phi em cũng khinh thường tôi"

" Chân không phải là nguyên nhân" trong lòng Liễu Y giật giật, chân kia mình rất rõ ràng.

Tuần Tu vừa nghe, tâm căng thẳng buông ra chút ít, chỉ sợ đáp án của Liễu Y không phải mình muốn nghe, giọng nói càng thêm trầm thấp, "Nếu không phải bởi vì chân, thì vì cái gì, Liễu Y, tôi không muốn tìm gia đình xuất chúng, cô gái như vậy, tôi cũng chướng mắt, cho tới nay, tôi cho là đời này cứ như vậy, nhưng lần này xem mắt, cũng làm cho tôi có chút ý kiến, nói cho cùng, hai người chúng ta cũng gặp qua vài lần, ở chung cũng không tệ lắm, tình cảm có thể bồi dưỡng, tôi hi vọng em suy nghĩ một chút, tối thiểu cho tôi một cơ hội."

Liễu Y há hốc miệng, không nói gì, ánh mắt nhìn chằm chằm tóc đen trên vai, trong lòng thở dài một tiếng, ở trong lòng Liễu Y, cho tới bây giờ không kỳ vọng sẽ có đôi có cặp, bởi vì có một số việc, không dễ dàng thay đổi như vậy.

Liễu Y cảm thấy, nếu không trải qua cuối đời, có lẽ sẽ suy nghĩ, dù sao mỗi người phụ nữ đều hi vọng có nhà, có đứa nhỏ, nhưng hiện tại, Liễu Y cảm thấy mình một người cũng có thể sống vô cùng tốt, hôm nay không biết ngày mai, có thể sống nhiều một ngày.

Liễu Y vẫn cảm thấy Tuần Tu là một phiền toái, cho nên theo bản năng trước kia muốn cách xa, mà bây giờ, càng phải như vậy.

Trong lúc Liễu Y trầm mặc, không nghĩ ra đầu mối, mà Tuần Tu đang tựa vào trên vai Liễu Y chậm rãi nghiêng mặt sang bên, ánh mắt tịch mịch nhìn chằm chằm mặt bên cạnh, chóp mũi bao quanh hơi thở của Liễu Y .

Liễu Y nhận thấy được hô hấp bên mặt sườn, quay đầu cảnh giác nhìn sang, được rồi, vừa chuyển, môi Liễu Y hôn lên mặt Tuần Tu, trong nháy mắt hai mắt trợn to, phản xạ có điều kiện đưa tay đẩy, chỉ nghe binh một tiếng.

Hải Phong phía trước lập tức quay đầu nhìn sang, nhìn thấy ánh mắt thiếu gia nhà mình ngăn lại, lập tức quay đầu làm bộ giống như không nhìn thấy, coi như không phát hiện, lần này tới, Tuần thiếu đã đã nói, trầm mặc là tốt rồi.

Liễu Y nhìn người nào đó dán mặt trên cửa xe, tâm cả kinh, chẳng lẽ bị thương, vội vàng nhích lại, gạt xuống, lập tức nhanh nhẹn nhìn một lượt, ánh mắt nhìn tới cùi chỏ và đầu, khóc không ra nước mắt.

Liễu Y điều chỉnh tư thế ngồi cho Tuần Tu, lập tức chẳng quan tâm nam nữ khác biệt, vén tóc Tuần Tu, hay thật, u một cục , sau đó cúi đầu vén ống tay áo Tuần Tu lên, hay thật, một khối xanh tím.

Liễu Y kiên trì nhìn mặt người nào đó càng trắng, sâu sắc phát hiện, quả nhiên mình với người này khắc nhau, mới không bao nhiêu thời gian, mà vết thương chồng chất rồi, hơn nữa vừa rồi mình không dùng nhiều sức lực.

Tuần Tu càng thêm yếu đuối, đau đớn trên đầu, đau đớn trên cánh tay, đau đớn trên đầu gối, hiện tại rất muốn biết, Liễu Y rốt cuộc là cố ý hay là cố tình .

Tuần Tu nhíu mày, thầm nghĩ trong lòng, vừa rồi xúc cảm quả nhiên không tệ, chỉ là giá cao, nhìn Liễu Y rối rắm, giọng nói càng thêm trầm thấp, trấn an nói, "Không có việc gì, chỉ trầy chút da."

Liễu Y biết là trầy da, nhưng người này vừa mở miệng, làm sao lại cảm giác chuyện mình làm tội ác tày trời, kiên trì hỏi, "Thật không có chuyện gì."

Tuần Tu cố sức khoát tay, "Em cũng là không cẩn thận, tôi biết."

Liễu Y chớp mắt hai cái, nhớ tới cảm xúc vừa rồi, Liễu Y trong lòng chắc lưỡi, mình chiếm tiện nghi rồi, ánh mắt nhìn hai má trắng nõn củaTuần Tu.

"Là tôi không đúng, vừa rồi tôi phản ứng quá mức " Liễu Y cúi đầu nhận sai, thật là mình phản ứng quá lớn.

Tuần Tu dùng ánh mắt tôi vô cùng hiểu nhìn Liễu Y, chuyển biến tốt hãy thu, lời bàn cao kiến là không nói gì.

Liễu Y muốn nói thêm gì nữa, xe ngừng lại, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài vừa thấy, đã là cửa bệnh viện .

Liễu Y thở phào nhẹ nhõm, vội vàng xoay người muốn xuống xe, lại bị Tuần Tu bên cạnh bắt cánh tay.

Trong lúc nhất thời không khí bên trong xe trở nên nặng nề, hai người cũng biết đối phương muốn làm gì, cho nên giằng co với nhau, mà Hải Phong mở cửa nét mặt già nua đỏ lên, làm bộ như không biết tình hình bên trong, vẫn nhìn trời.

Liễu Y thở dài một tiếng, "Tôi sẽ đưa anh đi bệnh viện , yên tâm đi."

Tuần Tu buông mày nhíu chặt ra, cũng dần dần buông tay nắm Liễu Y ra, sau đó chờ Liễu Y đứng ở ngoài cửa xoay người ôm lấy mình, tới gần hơi thở quen thuộc, đầu Tuần Tu tựa vào bả vai Liễu Y, đưa tay ôm thật chặc cổ lộ ra của Liễu Y, khóe miệng ở chỗ không có người biết đến cong lên.

67. Chương 67

Trong hành lang bệnh viện, phía trước hai người, nữ ôm nam, không một chút bất ngờ, người đàn ông đi theo phía sau, hai tay trống không, dọc đường bị người khinh bỉ.

Liễu Y theo ra hiệu của Tuần Tu, cúi đầu chạy lên phía trước, quẹo khúc quanh, đứng ở bên ngoài một phòng làm việc, Liễu Y nhìn Tuần Tu gật đầu, trực tiếp dùng một cước đá văng cửa chính phòng làm việc.

Nhìn tình hình trong phòng làm việc, hô hấp biến đổi, đây cũng quá phóng khoáng đi, một người đàn ông mặc áo choàng màu trắng và một người đàn ông nhìn có vẻ quen mắt tư thế mập mờ quấn quít chung một chỗ.

Tuần Tu ho khan một tiếng, Hải Phong phía sau vội vàng đóng cửa lại, đứng ở ngoài cửa, nhớ tới tình hình trong phòng, cười thành tiếng.

Chu Phi bị Hà Dương dây dưa nửa ngày, muốn gọi cho Liễu Y hỏi một chút, nào biết đâu điện thoại và di động bị Hà Dương chiếm lấy, đau đầu vạn phần .

Vừa rồi, Chu Phi thừa dịp Hà Dương chưa chuẩn bị, đoạt lấy di động, vừa thông qua vài con số, lại bị Hà Dương trấn áp, cho nên có một màn này, chính là một màn Liễu Y và Tuần Tu thấy khi đi vào.

Chu Phi bị Hà Dương đặt ở dưới thân, nghe được động tĩnh mở cửa, nghiêng đầu nhìn qua, liếc mắt một cái, trợn mắt há mồm, một người là người anh ta quen thuộc nhất Tuần Tu, một người là tối chưa quen thuộc Liễu Y, hơn nữa tạo hình hai người thật làm cho người không chịu nổi.

Hà Dương cũng nhìn qua, không khiếp sợ như Chu Phi, màn này đã tập mãi thành thói quen, không chút hoang mang đứng thẳng thân thể, buông bả vai Chu Phi ra, cúi đầu sửa sang lại quần áo một chút, đi đến trước mặt Tuần thiếu, chớp mắt hai cái, cười như không cười hỏi "Tuần thiếu đã tới, Liễu Y cũng tới, thật đúng là khéo "

Liễu Y nhìn Tuần Tu không nói gì, ngẩng đầu bình tĩnh nói, " Xách bác sĩ lại đây, trên đùi, cánh tay và đầu người này đều bị thương, ôn chuyện đợi nói sau."

Hà Dương vừa nghe, nghiêm mặt, thu hồi khuôn mặt tươi cười, vội vàng chỉ phương hướng "Trước đặt lên trên giường trong phòng quan sát đi."

Liễu Y gật đầu, xoay người đi tới bên trong phòng quan sát, Hà Dương phía sau vội vàng kéo Chu Phi đi theo.

Liễu Y nhẹ nhàng đặt Tuần Tu trên giường, sau khi điều chỉnh tốt tư thế, đang muốn thối lui, đã bị Tuần Tu nắm lấy cánh tay, ánh mắt Liễu Y nheo lại, chạm phải ánh mắt của Tuần Tu, trong lòng thở dài một tiếng, không rút tay ra.

Suy nghĩ Chu Phi xoay vòng, tuy rằng không quen thuộc với Liễu Y, nhưng khuôn mặt Liễu Y kia, tuyệt đối là không nhận sai, người em gái trên danh nghĩa làm sao đến đây với Tuần thiếu, bây giờ không phải là nên ở quán cà phê xem mắt anh chàng cùng khoa mình sao, hơn nữa nhìn quan hệ hai người tuyệt đối không bình thường.

Hà Dương kéo Chu Phi còn trong sững sờ, ánh mắt có chút vội vàng, "Mau giúp Tuần thiếu xem một chút, cậu ngẩn người cái gì"

Chu Phi đẩy ánh mắt, vội vàng tỉnh táo lại, tiến lên cẩn thận kiểm tra, mà ánh mắt, thỉnh thoảng nhìn chằm chằm hai cánh tay đang nắm nhau của Liễu Y và Tuần Tu, trong lòng run lên, không phải giống suy nghĩ của mình chứ, mình giúp Liễu Y đi xem mắt, hậu quả, Chu Phi run run một chút, vội vàng cúi đầu chuyên tâm tỉ mỉ kiểm tra tình trạng của Tuần Tu .

Hà Dương đứng cách đó không xa, nhìn chằm chằm động tĩnh bên kia, ánh mắt rối rắm nhìn về phía Liễu Y, ánh mắt sùng bái nhìn về phía Tuần thiếu, quả nhiên đối phó người nào thì đùng thủ đoạn đó, nếu không, sao Liễu Y có thể chủ động ôm Tuần Tu đến bệnh viện, ai, quả nhiên mình không phải Tuần thiếu.

Chu Phi xoa bóp đến hai đầu gối của Tuần Tu thì trên đầu Tuần Tu đổ mồ hôi, mà tay Liễu Y nắm thật chặt.

Liễu Y cúi đầu nhìn qua, sắc mặt bình tĩnh, đáy lòng cũng không thể nào bình tĩnh, tình huống của Tuần Tu Liễu Y rất rõ ràng, vết thương cũ mặc dù tốt, nhưng nổi đau thì vẫn còn, hôm nay bởi vì mình, trong lòng Liễu Y cũng có chút áy náy.

Tuần Tu trầm mặc không nói để cho Chu Phi kiểm tra, mà ánh mắt lại nhìn về phía Liễu Y, mang theo nhu tình không muốn người biết.

Liễu Y cảm giác sâu sắc ánh mắt quá mức trực tiếp kia, không cảm nhận được nhu tình, ngược lại cảm thấy hết hồn, thầm nghĩ, chẳng lẽ muốn mình phụ trách, chẳng lẽ tiền thuốc men cũng muốn mình ra, lòng Liễu Y chua xót một phen, quả nhiên hôm nay không tốt ra cửa.

Sau khi Chu Phi kiểm tra một lượt, phát hiện không có gì trở ngại, lại bắt đầu bôi thuốc, thật vất vả chuẩn bị xong, mà nghi hoặc trong lòng càng lúc càng lớn, cho tới bây giờ Tuần thiếu chưa từng tới nơi ở của mình, lần nào cũng là mình đi tới biệt thự nhà họ Tuần, hơn nữa cũng không mang theo Liễu Y tới, trong lòng Chu Phi không rõ ràng .

Liễu Y nhìn Tuần Tu thu thập thỏa đáng , thở nhẹ ra một hơi, hẳn là có thể đi trở về, lần này ra cửa điềm xấu, lại phải bỏ tiền ra.

Chu Phi gật đầu với Tuần Tu, sau khi cởi bao tay, thế này mới có rảnh tìm tòi đến cùng, quay đầu nhìn về phía Liễu Y, uyển chuyển hỏi, "Sao em lại tới đây ."

Liễu Y im lặng nhìn Chu Phi không đáng tin, người này kêu mình đi xem mắt, bây giờ còn hỏi mình vấn đề này, nhớ tới đối tượng xem mắt là Tuần Tu, Liễu Y buồn bực một trận, nếu không phải Chu Phi, mình tại sao sẽ như thế.

"Còn không phải bởi xem mắt " Liễu Y nói thẳng.

"Đúng vậy, vậy tại sao em lại ở chỗ này " Chu Phi nghĩ bây giờ Liễu Y phải ở quán cà phê chứ.

" Đối tượng em xem mắt ở trong này, em cũng chỉ có thể ở trong này" Liễu Y nhỏ giọng một câu.

Hà Dương bên cạnh bả vai run lên, mà Tuần Tu cười như không cười nghe, cũng không nói gì, thật giống như là như thế.

Chu Phi trợn mắt há mồm, ai là đối tượng xem mắt, nhìn quanh bốn phía, nhìn chằm chằm Tuần Tu trên giường, nghẹn một hơi, trừ Tuần thiếu sẽ không là những người khác.

"Tốt lắm, Chu Phi, cám ơn cậu hỗ trợ xắp xếp, lại nói tiếp, cũng là có duyên phận, tôi và Liễu Y biết nhau, vừa rồi nói chuyện, bản thân tôi là cảm thấy Liễu Y như vậy, có vẻ thích hợp với tôi. Hiện tại, tôi cảm thấy có thể tìm hiểu trước " Ánh mắt cảnh cáo của Tuần Tu nhìn chằm chằm Chu Phi, nhỏ giọng nói.

Liễu Y há miệng thở dốc, trợn mắt nhìn Tuần Tu "Tôi không đáp ứng, Tuần Tu."

"Em không phải nói suy nghĩ sao " Tuần Tu nhỏ giọng nói.

Liễu Y nghẹn một hơi, mình nói lúc nào .

"Em mới vừa rồi còn hôn tôi một cái, Liễu Y, nơi này đều là người một nhà, em không cần che giấu" Khóe miệng Tuần Tu nhếch lên, chắc chắc một mực.

Liễu Y vừa định phản bác, nhớ tới cái gì, khôi phục bình tĩnh, thản nhiên nói, "Tuần Tu, nguyên nhân xem mắt tôi đã nói rồi, đề nghị của anh tôi cũng cự tuyệt, hiện tại anh đã tới bệnh viện, đáp ứng chuyện của anh, tôi cũng làm xong rồi, tôi cần phải trở về."

Liễu Y nói xong một hơi, mang theo túi đi ra ngoài, trên đường nhớ tới cái gì, đưa tay sờ túi tiền lấy mấy tờ tiền, xoay người đi đến trước giường Tuần Tu, trực tiếp nhét tiền vào tay Tuần Tu "Đây là phí trị liệu, sau này có vấn đề, tôi không phụ trách."

Tuần Tu cúi đầu, mắt nhìn mấy tờ tiền trong tay, khóe miệng cong lên, cưng chìu nhìn bóng dáng Liễu Y, tới đây là đủ rồi, ép buộc nữa, sẽ xảy ra chuyện, không vội, từ từ đi.

Hà Dương nhìn xung quanh, "Không đuổi theo."

Tuần Tu lắc đầu, chống tay xuống, Hà Dương vội vàng đi tới, giúp đỡ Tuần Tu ngồi thẳng lên, sau đó đứng ở bên cạnh.

"Làm việc gì cũng phải đúng mực, tôi là muốn cô ấy, không phải muốn hủy cô ấy, cậu đi về trước đi " Tuần Tu nhỏ giọng phân phó, gật đầu với Hà Dương.

Ánh mắt đồng tình của Hà Dương nhìn về phía Chu Phi đã sững sờ, cười hắc hắc, vỗ vỗ bả vai Chu Phi, đi ra ngoài.

Chu Phi nghẹn họng nhìn trân trối, như thế nào đối tượng xem mắt biến thành Tuần thiếu, dấu chấm hỏi kia vẫn xoay vòng vòng.

Ánh mắt phức tạp của Tuần Tu nhìn Chu Phi, quan hệ của Liễu Y và Chu Phi không tốt, nhưng mà, Chu Phi vẫn là thủ hạ của mình, "Liễu Y là của tôi"

Một câu nói ra, làm cho tinh thần Chu Phi vừa quay về lại chạy ra lên chín tầng mây, đẩy mắt kính, tại sao mình không nhìn ra điểm nào của Liễu Y được Tuần thiếu nhìn trúng.

"Tình nhân " Chu Phi không thể không suy đoán như vậy.

Tuần Tu hừ một tiếng, sắc mặt trầm xuống "Lời này về sau đừng nói nữa, cô ấy sau này là phu nhân của nhà họ Tuần."

Chu Phi nghẹn lời, đâm đầu vào áp lực quá lớn "Vậy hôm nay là chuyện gì xảy ra."

"Hôm nay tôi và cô ấy xem mắt mà thôi " Tuần Tu không hy vọng lại xuất hiện chuyện như vậy, ánh mắt cảnh cáo nhìn Chu Phi.

Gương mặt ôn hòa của Chu Phi suy sụp xuống "Vậy tôi"

"Cậu không có chuyện gì, có lẽ cậu có thể nói chuyện điện thoại với mẹ của liễu Y, chia sẻ một chút, xem mắt thành công " Tuần Tu nói một câu có thâm ý .

Hiện tại Chu Phi cuối cùng cũng hiểu rõ chuyện gì xảy ra, không phải Liễu Y muốn, mà là người này muốn, hơn nữa còn là bày thế cục, đối với Liễu Y, Chu Phi không có ấn tượng gì đặc biệt, nhớ tới cái gì nói " Sao lại chọn cô ấy"

"Cô ấy hiểu tôi, tôi cũng hiểu cô ấy, tôi và cô ấy rất xứng đôi " Khóe miệng Tuần Tu cong lên.

Chu Phi thiếu chút nữa phun ra một búng máu, nhớ tới cái gì, không có hỏi thêm, cúi đầu sửa sang lại quần áo "Đã biết Tuần thiếu, mẹ của Liễu Y bên kia tôi biết nên nói như thế nào, bất quá, tôi thấy hình như Liễu Y không có cảm giác gì với cậu "

Ánh mắt Tuần Tu trầm xuống, lông mày cau lại "Không có cũng được, có tốt nhất, cô ấy trốn không được ."

Chu Phi cảm nhận được Tuần tu nhất định phải được, khóe miệng giật giật, đây là ánh mắt gì, Liễu Y lớn lên cũng không tệ, bất quá, hôm nay vừa thấy, hơi sức kia cũng là thật tốt , nghĩ đến cái gì, Chu Phi bắt đầu mơ mộng mục đích của Tuần Tu, chẳng lẽ mỗi người đàn ông có thân thể yếu đều thích người con gái càng mạnh so với mình

Liễu Y đi ra ngoài đội mũ và mang kính mắt lên, kể từ sau cái quảng cáo kia, bắt đầu trước thất nghiệp, sau lại cửa chính cũng không thể ra, mới vừa rồi còn bị người bao vây, cuộc sống không như ý.

Đi đến cửa bệnh viện, Liễu Y nhớ tới cái gì, đưa tay sờ môi, ánh mắt giật mình, hương vị vừa rồi hơi giống bánh bao trắng, bất quá, nhớ tới số tiền đưa ra, Liễu Y rất đau lòng, lần này thua thiệt cũng nhà bà ngoài rồi.

Buổi sáng hôm sau, Liễu Y còn đang trong giấc mộng, đã bị điện thoại đầu giường cho thức tỉnh, đưa tay cầm lại, hí mắt nhìn một chút, thả tới bên tai.

"Chị Tiền, có phải an bài phỏng vấn xong rồi không"

Một tay Tiền Văn Phương run run giơ lên tờ báo, vừa giơ lên di động, từ phòng làm việc đi ra, chuẩn bị xuống nhà xe, tìm Liễu Y hỏi rõ ràng, bây gờ nghe được giọng nói không nóng không lạnh của Liễu Y, cơn tức ứa ra, "Liễu Y, em lại làm chuyện tốt gì"

Liễu Y mở to mắt, ngồi dậy, bình tĩnh nói "Chị Tiền, nói nguyên nhân"

Tiền Văn Phương nhìn chằm chằm ảnh chụp trên trên báo, nhỏ giọng một câu, "Em không phải lại yêu đương chứ "

Liễu Y ho khan một tiếng, chớp mắt hai cái, "Làm sao có thể, chị có biết, em vẫn đang trong nhà."

"Liễu Y, em thành thật nói, em không phải đang nói chuyện yêu đương bí mật, nếu em ngay cả chị cũng không nói, chị không có biện pháp giúp em " Tiền Văn Phương nhìn tiêu đề to như vậy, còn có ảnh chụp không rõ ràng kia, dùng tiền lương mình thề, người phụ nữ này tuyệt đối là Liễu Y, người khác có thể nhìn không ra, nhưng mình rất khẳng định.

68. Chương 68

Liễu Y đưa tay vuốt đầu tóc như rơm rạ, không biết tại sao sáng sớm Tiền Văn Phương giống như ăn hỏa dược, lòng đầy nghi hoặc.

"Chị Tiền, rốt cuộc là chuyện gì, em có bạn trai không chị rõ nhất " Liễu Y nhỏ giọng nói, giơ tay lên vỗ trán, thế nào bị Tiền Văn Phương nói, giống như mình thực sự có bạn trai .

"Chuyện của em chị rõ ràng nhất, nhưng cũng có chuyện không biết, em bây giờ còn muốn che giấu, em đừng quên vết xe đổ, chị lập tức tới chỗ em, em suy nghĩ thật kĩ làm sao nói với chị đi, báo chí đều đăng lên, tuy rằng không viết tên người nào, tuy ảnh chụp trên báo nhìn không rõ lắm, nhưng mặt người này chị sẽ không nhận sai, tuyệt đối chính là em " Tiền Văn Phương ngồi vào trong xe, nói với điện thoại.

Liễu Y nhỏ giọng "Đừng nhìn nhầm "

" Ngày hôm qua em có đi phố Tây Lộ không " Tiền Văn Phương nghiêm túc hỏi.

Liễu Y lập tức im lặng, đáy mắt có chút nghi hoặc, cúi đầu tự hỏi, chẳng lẽ là ảnh chụp ngày hôm qua đi chung với Tuần Tu.

Tiền Văn Phương nghe bên kia không có động tĩnh, hừ một tiếng, "Ở nhà chờ, chị lập tức tới ngay."

Liễu Y không kịp phản ứng a một tiếng, chỉ thấy bên kia đã cúp điện thoại, nhớ tới cái gì, vội vàng ném di động đi, lưu loát mặc quần áo tử tế, chạy ra phòng ngủ, trong nhà rất loạn, phải thu thập một chút.

Mặc dù Liễu Y nghe Tiền Văn Phương nói, trong lòng có hoài nghi, nhưng cũng không để việc này trong lòng, chung quy bảo sao hay vậy, minh tinh bị bắt gió tróc ảnh rất nhiều, hơn nữa mình cũng không phải nhân vật lớn, cho dù có chút bát quái, cũng không có người chú ý, qua một thời gian ngắn, nhất định sẽ lắng xuống.

Tiền Văn Phương vừa chuẩn bị gõ cửa, Liễu Y đã đúng lúc mở ra, thấy Liễu Y bình tĩnh, cơn tức của Tiền Văn Phương giảm một chút, trực tiếp đi vào, ngồi xuống ghế sô pha trong phòng khách, sau đó ném tờ báo trong tay tới trên người Liễu Y đối diện.

"Em nhìn xem, có phải em hay không" Sắc mặt Tiền Văn Phương không tốt, nghiêm túc hỏi.

Ánh mắt Liễu Y liếc nhìn tư thế Tiền Văn Phương, cúi đầu cầm tờ báo trong lòng, liếc mắt một cái, đồng tử co rụt lại, mi tâm nhảy một hồi, ảnh chụp này, trong lòng Liễu Y trầm xuống, đúng là mình, hơn nữa còn là cảnh tượng Liễu Y và Tuần Tu, hai người dựa sát nói chuyện với nhau, chỉ có nửa người trên, bất quá cũng may ảnh chụp mơ hồ không rõ, không biết người, đúng là nhìn không ra.

Liễu Y xem hết ảnh chụp, lại nhìn tiêu đề giữ ảnh chụp, nữ minh tinh mới nổi và bạn trai bí mật hẹn hò trên phố, sau đó toàn văn phía dưới là đoán tình yêu bí mật của nữ minh tinh, mặc dù một chữ cũng nhắc tới Liễu Y, nhưng người quen thuộc, dựa vào những hàng chữ cũng có thể đoán ra một chút, ví dụ như quảng cáo một lần là nổi tiếng, ví dụ như vừa quay xong phim truyền hình đang nghỉ ngơi.

Sau khi Liễu Y xem xong, chớp mắt hai cái, báo Thông Thiên viết quá mơ hồ, câu nói sau cùng, làm cho Liễu Y quẫn bách vô cùng, cái gì gọi là không biết khi nào thì chuyện tốt thành.

Tiền Văn Phương nhìn mặt không có biểu tình của Liễu Y, thế nhưng có thể nhìn ra một tia buồn bực, cười nhạo một tiếng "Là em đi, chị không nhìn lầm chứ"

Liễu Y từ từ để tờ báo xuống, ngẩng đầu nhìn mắt Tiền Văn Phương, kiên trì gật đầu, ý nói là mình, không biết người chụp là vô ý hay là cố ý.

"Vậy em có gì muốn nói " Tiền Văn Phương nhìn chằm chằm Liễu Y, muốn nhìn được một chút, nhưng gương mặt không chút thay đổi kia, không có đầu mối gì, chẳng lẽ thật sự là bịa đặt.

Liễu Y thở dài một tiếng, dựa người về sau "Chị Tiền, chị cũng đừng đoán, đúng là em, hôm qua em đi xem mắt, bởi vì nghĩ gặp mặt xong sẽ về, cho nên không nói cho chị biết."

Tiền Văn Phương vừa nghe, nhìn chằm chằm Liễu Y thăm dò, vẻ mặt cổ quái "Em nói em đi xem mắt"

"Ừ, người anh không cùng huyết thống giới thiệu cho em, là mẹ em muốn em đi, chị cũng biết, mẹ em vẫn cho rằng em còn nhớ Dương Vanh, sợ em không quên được, em nghĩ vẫn là đi gặp, cho dù không kết quả, cũng ẹ em yên tâm " Liễu Y ăn ngay nói thật, đối Liễu mẹ, xác thực Liễu Y có chút khó xử, dù sao mình chiếm vị trí thân thể này, đây là Liễu Y nên làm, nhưng là việc mình có thể làm được, không thể, Liễu Y cũng không có cách nào, dù sao con người là ích kỷ .

Tiền Văn Phương nhíu mày " Người trên ảnh chụp là đối tượng em xem mắt."

"Đúng vậy, bất quá chị yên tâm, em đã nói với anh ta, không có khả năng, chắc là không có vấn đề gì, em nghĩ ở chổ đó có người gặp qua em, mới có thể bị chụp lại, ý của em chính là, em cũng có sai " Liễu Y vội vàng nhận sai.

Bây giờ Tiền Văn Phương mới phản ứng, đưa tay chỉ Liễu Y "Liễu Y, chị xem em là căn bản không để tâm, trước kia chị nhắc em, em sẽ nghe không vào, thế nhưng em lại quang minh chính đại đi xem mắt, còn bị người bắt quả tang, hiện tại ai mà không vụng trộm câu tam đáp tứ, ngoài mặt, người người hình tượng kim đồng ngọc nữ, còn kém cả đời không kết hôn, tình huống hiện tại của em chính em biết, kỳ thật nói đến

cùng, em ở trong mắt người khác, cái gì cũng không phải, nhiều nhất nói một tiếng, nga, nghe qua tên này, ngươi này thời điểm làm việc này, em muốn sự nghiệp của em bị hủy sao, sự kiện Dương Vanh kia vừa bình ổn xuống, em hiện tại lại yêu thiêu thân, em không muốn để cho chị sống nữa phải không, chị còn trông cậy vào ngày nào đón em trở thành cây hái ra tiền đó"

Khóe miệng Liễu Y giật giật, nghe Tiền Văn Phương gào khóc thảm thiết, ho khan một tiếng "Chị Tiền, mục tiêu chị theo đuổi lại cao lên, trước kia là tiền, bây giờ lại là cây hái ra tiền, chị cũng quá để mắt em ."

"Như thế nào, không được, chị xem trọng em, bất quá, chuyện lần này, em cũng quá qua loa " Tiền Văn Phương cắn răng nói.

Liễu Y vừa nghe, than thầm một tiếng, đùng là mình sơ suất , Liễu Y thật không có tự giác làm diễn viên, vẫn cho là mình là người bình thường, trấn an nói, "Chị Tiền, ảnh chụp này thấy không rõ lắm, ai biết là em, mặc dù có vài manh mối như vậy, nhưng mà em nghĩ, không có mấy người nghĩ tới trên người của em đâu, hiện tại cũng chỉ có chị nhìn ra."

Tiền Văn Phương trừng mắt nhìn Liễu Y "Tuy rằng không nhiều người nhìn ra, nhưng vẫn có người biết, chị bây giờ còn không dám nói cho công ty, nếu qua vài ngày không có người đề cập, cũng không ngại, chỉ sợ có ngoài ý muốn."

Liễu Y sờ sờ cằm, thở dài "Em xem chừng qua vài ngày sẽ bình thường, hơn nữa cũng không có nhiều người có hứng thú với em."

Mắt Liễu Y nhìn tờ báo, nếu như Tuần Tu biết, sẽ có phản ứng gì, Liễu Y bây giờ cũng không biết.

Tiền Văn Phương không biết Liễu Y nghĩ những thứ này, cô nghĩ Liễu Y vừa mới bắt đầu, không thể bởi vì tình cảm liên lụy sự nghiệp, khóe miệng hếch lên "Em không cần, nhưng chị để ý, hiện tại người khác đều yêu đương vụng trộm, em ngược lại, quang minh chính đại đi xem mắt, em thật sự làm cho chị không có biện pháp nói"

Liễu Y vừa nghe, đầu thấp xuống "Em biết, nhưng mà, hiện tại đã như vậy, phía trên cũng không có viết tên của em."

"Đúng vậy, hiện tại đã dạng này, đúng rồi, tuần sau em đi phỏng vấn, nếu có người hỏi, em trả lời tốt cho chị, tránh bị nghi ngờ, biết không, em trăm ngàn lần đừng nói em đi xem mắt " Khóe mắt Tiền Văn Phương giật giật, trong vòng này, thật đúng là không có nữ minh tinh nào đi xem mắt, Liễu Y này coi như là thứ nhất, cho nên dù nói ra, người khác cũng không tin tưởng.

"Ừ, đã biết " Liễu Y gật đầu, không để việc này trong lòng, tuy rằng Tiền Văn Phương nói có chút ác liệt, Liễu Y cũng biết tâm tư Tiền Văn Phương, nhưng liễu Y lại không theo đuổi quá lớn, lúc đầu đi lên con đường này chỉ là vì cuộc sống mà thôi, hiện tại đã có đủ nhà và tiền, cho dù về sau diễn nghệ sự nghiệp không tốt, Liễu Y cũng không để ý đi làm nghề lúc trước, như vậy ngược lại rất an ổn.

Tiền Văn Phương nhìn Liễu Y rất bình tĩnh, cực kỳ buồn bực, đây là loại cảm giác này hoàng đế không gấp mà thái giám gấp đi.

"Sau này em đừng đi xem mắt nữa, nếu yêu đương thì trước hết nói cho chị biết, kỳ thật chị đề nghị em để ổn định vài năm, em hiện tại vừa khởi bước, đợi đến lúc phim chiếu, nếu như ảnh hưởng tốt, em sẽ có nhóm fan đầu tiên, hơn nữa sự kiện quảng cáo kia, coi như là đặt cơ sở vững chắc " Tiền Văn Phương tâm bình khí hòa nói.

Liễu Y nghe Tiền Văn Phương "Hiện tại em cũng không có ý định này, yên tâm đi, chị Tiền "

"Chị cũng không phải không cho em nói, nếu gặp được người mình thích, em cẩn thận cho chị " Tiền Văn Phương nhỏ giọng nói một câu, cô cũng không hi vọng Liễu Y bởi vì chuyện Dương Vanh mà không muốn yêu nữa, nếu Liễu Y có người yêu, Tiền Văn Phương cũng hi vọng thấy, chính là đừng ảnh hưởng sự nghiệp.

Trong lòng Liễu Y hơi cảm động, gật đầu, "Chị Tiền, em đã biết."

Tiền Văn Phương ngẩng đầu nhìn mắt Liễu Y, thở dài một tiếng "Được rồi, dù sao em không nói, chị cũng yên tâm, việc này chờ sau này nói sau."

Liễu y nhìn vẻ mặt Tiền Văn Phương thả lỏng, nhớ tới cái gì, hỏi sang chuyện khác, " Nhà của em sao rồi."

Tiền Văn Phương dựa người về sau "Em không nói, chị cũng quên, giúp em tìm được ba chỗ, hai nơi giá chừng 7000, một chỗ khác giá chừng 9000, nếu quyết định, đến lúc đó cho em chút ưu đãi, chờ chị nghỉ, mang em nhìn một chút đi."

Liễu Y gật đầu, cũng không muốn kéo dài nữa, "Tốt, cũng không cần xem cái 9000 kia, xem hai cái kia đi."

Tiền Văn Phương vẻ mặt quả thế "Trong đó một cái là gian mẫu, một cái là phôi thô (bán thành phẩm), đều là một lầu và sân trong."

Liễu Y sờ sờ cằm, "Xem gian mẫu, bên trong chắc là trang hoàng tốt rồi."

Tiền Văn Phương vẻ mặt không ngoài dự đoán, tuy rằng chọn cho Liễu Y ba chỗ, nhưng theo tính cách Liễu Y, khẳng định chọn gian phòng mẫu "Đi, đến lúc đó tới đón em đi qua, chuyện trên báo chưa qua, em vẫn là ở trong nhà, trước xem một chút nói sau, ngay từ đầu chị cũng nóng, hiện tại ngẫm lại, dù sao cũng không còn chỉ tên nói họ, nếu chúng ta đi làm sáng tỏ, ngược lại càng bôi càng đen."

Liễu Y gật đầu, có một số việc, Liễu Y không thèm để ý, chỉ cần không đụng chạm điểm mấu chốt của mình là được.

Đợi Tiền Văn Phương đi, Liễu Y còn chưa thở phào nhẹ nhỏm,đã nhận được điện thoại Kiều Kì, nói gần nói xa nhạo báng Liễu Y bị phóng viên bắt quả tang, bởi vì Kiều Kì nghĩ tới Liễu Y cảm động hóa thành hư không, đối với Liễu Y vừa yêu vừa hận, cơ hội như thế, đương nhiên Kiều Kì sẽ không bỏ qua.

69. Chương 69

Vừa cúp điện thoại của Kiều Kì, Lê Hoa cũng gọi điện thoại tới, lời nói nói lộ ra ý cười, nghĩ không biết là ai cướp bá vương Liễu Y tới tay, nghe Liễu Y nói đi xem mắt, đầu bên kia điện thoại cười to một lúc, mới thỏa mãn cúp điện thoại.

Qua buổi trưa, Liễu Y nghĩ đã xong, nhưng di động lại vang lên, lần này lại là Quách Thiếu Bân, Quách Thiếu Bân ở trước mặt Liễu Y vẫn luôn tốn tiền, lần này rốt cục cả người thoải mái, chuẩn bị tốt trêu chọc, mà Liễu Y cũng không nói thẳng, chỉ là hắc tuyến đầy đầu, quả nhiên là báo thù.

Đến buổi tối, di động không hề có động tĩnh, Liễu Y vừa vô lực nằm trên sô pha, di động lại vang lên.

Tuần Tu tựa vào bên cửa sổ, nghe hô hấp đầu bên kia điện thoại, khóe miệng cong lên "Liễu Y, tôi là Tuần Tu."

Tóc Liễu Y dựng lên, ánh mắt nhìn tờ báo trên bàn trà nhỏ giọng nói "Xin chào, có việc gì."

"Đừng lạnh nhạt như vậy, em không gọi điện thoại cho tôi, tôi chỉ có thể gọi điện thoại cho em " Giọng nói Tuần Tu trầm thấp, mang theo một chút thân thiết.

Liễu Y sửng sốt, nhớ tới cái gì nói, " Thân thể anh không sao chứ."

"Không đáng ngại " Ánh mắt Tuần Tu hiện lên một tia ôn hòa.

"Không sao là tốt rồi, tôi cúp máy đây " Liễu Y vội vàng nói cây kết, không muốn nói thêm gì nữa .

" Báo hôm nay " Tuần Tu không nhanh không chậm nói một câu.

Liễu Y ngồi thẳng thân thể " Anh cũng thấy đấy, chắc là có người đi theo tôi, chắc là mấy ngày nữa sẽ không có vấn đề gì."

"Tôi biết nghệ sĩ các em đều chú trọng hình tượng, không có ảnh hưởng gì tới em chứ " Tuần Tu thản nhiên hỏi.

"Tôi không sao " Liễu Y nói thẳng.

"Vậy là tốt rồi, có cần tôi an bài một chút hay không, tuy rằng nhà họ Tuần không bằng trước kia, nhưng chút chuyện này vẫn có thể làm được" Tuần Tu thử một câu.

“Không cần, dù sao trên báo cũng không còn viết rõ, tôi cũng không phải là nhân vật lớn, có lẽ là vô ý đụng phải, chỉ là, liên lụy anh vào, không biết có ảnh hưởng gì tới anh hay không ” Liễu Y ăn ngay nói thật, sau đó hỏi.

Tuần Tu cười khẽ, sắc mặt càng ôn hòa “Tôi chỉ sợ mang phiền toái tới cho em, tôi như vậy , không thế ra ngoài, cho dù người khác biết cũng không sao.”

Khóe miệng Liễu Y giật giật, lời này quá giả “Nếu không có việc gì, tôi cúp máy đây.”

“Chu Phi hỏi tiến triển của tôi và em ” Tuần Tu không chút để ý, giống như không nghe Liễu Y ba lần muốn cúp điện thoại.

Liễu Y sặc, ho khan vài tiếng, “Anh nói cái gì.”

“Liễu Y, hôm qua em đưa tôi đi bệnh viện, Chu Phi nghĩ tôi và em đã ở chung , cho nên em đi rồi, anh ta đã hỏi tôi, ” Tuần Tu chậm rì rì nói.

Liễu Y đau đầu, lúc nào thì có tình cảm rồi “Anh không nói rõ với anh ta sao.”

“Tôi có nói ” Tuần Tu nhỏ giọng nói một câu.

Trái tim Liễu Y trở về chổ cũ, Chu Phi hiểu lầm cũng không sao, chỉ sợ liễu mẹ hiểu lầm “Nói rõ ràng là tốt rồi.”

“Tôi nói tôi rất nghiêm túc, nhưng mà em muốn suy nghĩ ” Khóe miệng Tuần Tu nhếch lên, ánh mắt sáng lên.

Liễu Y nghẹn lời, lẩm bẩm nói “Tuần Tu, việc này tôi đã nói rồi, anh.”

“Liễu Y” Tuần Tu nghe bên kia kiên quyết phủ nhận, tay nắm chặt, nhỏ giọng một câu.

Liễu Y há miệng, lời nói đến bên miệng, hóa thành thở dài một tiếng.

Tuần Tu đưa tay vuốt mi tâm, không phải đã biết Liễu Y ý chí sắt đá, không phải đã biết Liễu Y cho tới bây giờ cũng không cân nhắc qua mình, qua vài lần tiếp xúc, Tuần Tu hiểu rất rõ Liễu Y, cô ấy sống trong thế giới của mình, không ra nửa phần, cũng không để cho người khác tới gần, nhìn cùng người khác tiền tới tiền lui, thật ra chính là trao đổi công bằng, không để nửa điểm nhân tình, là vì Dương Vanh sao, đáy mắt Tuần Tu trầm xuống.

” Không phải em còn nhớ anh ta chứ ” Giọng nói Tuần Tu bỗng nhiên trầm thấp mang theo âm lãnh.

Liễu Y run một cái, không biết làm sao đối phương lại nói tới Dương Vanh “Anh nói Dương Vanh.”

“Đúng ” Tuần Tu nói.

“Đây là hai chuyện khác nhau, Tuần Tu, anh đừng nghĩ về chuyện xem mắt, nguyên nhân tôi đi là bởi vì mẹ của tôi, cho dù không phải anh, tôi cũng sẽ không suy nghĩ, mà Dương Vanh, đó là chuyện đã qua, ” Liễu Y nhỏ giọng nói.

” Liễu Y, mặc kệ em suy nghĩ hay không suy nghĩ, nhưng mà, tôi rất nghiêm túc ” Tuần Tu rất muốn trực tiếp chiếm giữ tâm của Liễu Y, nhưng mà không có khả năng, chỉ có thể từ từ mở đường.

Liễu Y im lặng nhìn trần nhà, sao lại trở về vấn đề hôm qua “Không có việc thì tôi cúp máy đây, tôi mặc kệ anh có nghiêm túc hay không, dù sao tôi không có ý kia ”

Liễu Y trực tiếp cúp điện thoại, thở ra một hơi, không bao lâu, cảm giác giống như không phải mình không được , Liễu Y nghĩ mãi không ra, lắc lắc đầu, dựa người về sau, gác chân lên bàn, đưa tay sờ mặt, không biết điểm nào của mình bị Tuần Tu nhìn trúng, không phải là xem mắt thôi sao, trước kia cũng không như vậy .

Tuần Tu nghe âm thanh tút tút bên kia, dựa người về sao, nắm chặt tay, biết cách làm của mình quá mức đột nhiên với Liễu Y, nếu muốn gì, phải có được, đây là cách nghĩ từ trước tới nay của Tuần Tu, nhớ tới cái gì, Tuần Tu cười khổ một tiếng, cho dù đối mặt những người khác, cũng không bó tay giống như Liễu

Y, cho dù bố cục hoàn mỹ, cũng sợ Liễu Y không động tâm nửa phần, kết quả như vậy, Tuần Tu nghĩ cũng không muốn nghĩ.

Sáng ngày hôm sau, trong lúc Liễu Y nửa mê nửa tỉnh, bên tai lại vang lên điện thoại, sờ soạng tới tay, trực tiếp thả tới bên tai.

" Liễu Y " Giọng nói Tiền Văn Phương lúc có lúc không vang lên, mắt nhìn chằm chằm tờ báo trước mặt , không thể tin.

Liễu Y giật mình một cái, dụi mắt "Chị Tiền."

"Hôm nay lại có tin của em " Lần này Tiền Văn Phương không xúc động như lần trước, trong lòng có chút bất an, làm sao, cảm thấy giống như nhằm vào Liễu Y.

Liễu Y ngồi dậy, mở mắt "Một mình em."

"Làm sao có thể, vẫn là cùng người em xem mắt, chỉ là lần này thấy toàn cảnh, sao em không nói anh ta là tàn tật " Tiền Văn Phương bình tĩnh nói.

"Chị Tiền" Liễu Y cũng cảm giác sâu sắc không bình thường.

"Được rồi, em ở trong nhà đi, đợi chị đi tìm em, trên báo nói em thành phụ nữ gương mẫu rồi, chỉ là, ngày hôm qua em nói với chị không có gì, em không có gạt chị chứ " Tiền Văn Phương ánh mắt nhìn chằm chằm hai người trên ảnh chụp.

"Lừa chị cái gì " Liễu Y nhức đầu, sao lại nói như vậy .

"Đợi em xem là biết, em thật sự không yêu đương " Bây giờ Tiền Văn Phương có chút hoài nghi lời nói của Liễu Y, ảnh chụp nhìn rất thân mật.

"Đợi ngươi xem cũng biết, ngươi thật không có nói yêu thương, " tiền văn phương hiện tại có chút hoài nghi liễu quần áo lời nói, này hình nhìn quá thân mật thôi.

Liễu Y ở nhà chờ tiền văn phương, mặt cứng còng, này xong chưa, nhớ tới Tần Vân, Liễu Y lắc đầu, nàng hiện tại tự lo không xong đâu rồi, nghi ngờ đường lễ nhiều hơn, hơn nữa ngày hôm qua bát quái quá mức ôn hòa, sau khi Liễu Y dự tính một lần, vẫn không có đầu mối.

Liễu Y ở nhà chờ Tiền Văn Phương, mặt cứng lại, chưa xong , nhớ tới Tần Vân, Liễu Y lắc đầu, cô ta hiện tại thân mình còn lo chưa xong, nghi ngờ Đường Lễ nhiều hơn, hơn nữa bát quái ngày hôm qua quá ôn hòa, Liễu Y tính toán một lần sau, cũng không rõ ràng.

Tiền Văn Phương tới nhà Liễu Y, chán chường đi tới cửa, đem báo chí quăng tới trong lòng Liễu Y, ngồi phịch trên sô pha, "Chị đã báo cho công ty, việc này không thể không phòng."

Liễu Y cúi đầu lật xem, đen mặt, là tấm hình rất ăn ảnh, rất oan uổng, phía dưới viết cũng rất tốt, khen mình giống như hoa, không xa không rời gì đó, tình yêu đích thực gì đó, tuy rằng không có nhắc tới tên của mình, nhưng manh mối lại nhiều, hai mắt Liễu Y ngu ngơ, ngày hôm qua vẫn là người yêu bí mật, hôm nay đã là quen nhau vài năm .

Liễu Y đặt mông ngồi xuống, ngẩng đầu hướng Tiền Văn Phương nhìn đi qua, "Không phải là hình sai chứ."

Tiền Văn Phương cười nhạo một tiếng, "Em nói đi, em suy nghĩ cẩn thận cho chị em đắc tội ai ."

Liễu Y lắc đầu, vấn đề này đã nghĩ tới, không có, "Chị Tiền, chị đừng nhìn em như vậy, tấm hình kia, lúc đó em thất thần."

"Thất thần, người khác cho em ăn cái gì em liền há miệng, em đi lừa con nít ba tuổi đi " Tiền Văn Phương nhìn chằm chằm Liễu Y.

Liễu Y nhận thấy ánh mắt hoài nghi, nhấc tay thề "Thật."

Tiền Văn Phương khoát tay "Rốt cuộc là sao trong lòng em biết, chị cũng không hỏi, tốt nhất em nói với đối tượng xem mắt kia, làm cho anh ta đừng nói lung tung, chị cảm thấy có người nhằm vào em ."

Liễu Y cũng gật đầu, "Em cũng cảm giác như vậy, chỉ là, giả vĩnh viễn là giả ."

Tiền Văn Phương hừ một tiếng, “Chị chỉ sợ ngày mai lại đăng, em và người kia đã kết hôn sinh con .”

Liễu Y vội vàng xua tay “Không thể nào”

“Cũng may hiện tại chưa có nói tên ai, người khác cũng chỉ đoán, chị đã nói với công ty, hiện tại xem công ty xử lý như thế nào đi, em tốt nhất đừng gặp mặt người kia ” Tiền Văn Phương nói thẳng.

“Đã biết ” Liễu Y cũng không có cách nào, loại chuyện này không thể nói rõ, nói đến cùng, chỉ có thể chờ lắng xuống, hiện tại không nói tên ai, mình cũng không thể nhảy ra.

Tiền Văn Phương lại dặn dò Liễu Y một số việc, chán nản bỏ đi, xử lý việc này không tốt, càng không thể cứu vãn.

Liễu Y sau khi Tiền Văn Phương đi rồi, liên tục nhận được điện thoại của người quen, nghe Liễu Y phủ nhận, những người đó cũng hoài nghi, làm cho Liễu Y nếm được tư vị bị người khác hiểu lầm .

Chờ đến buổi tối, vẻ mặt Liễu Y bình tĩnh nằm ở trên sô pha, làm rõ ý nghĩ, bắt đầu từ ngày hôm qua cho tới hôm nay, nghĩ sao cũng thấy quỷ dị, lần nữa cầm lấy kia hai tờ báo, tỉ mỉ nhìn một lần, không tìm ra cái gì hữu dụng .

Thật ra nói đến cùng, Liễu Y cũng không để ý, chuyện Dương Vanh trước kia, cũng là bởi vì tới điểm mấu chốt của Liễu Y, mới có thể giải quyết, mà hiện tại chưa tới điểm mấu chốt của Liễu Y.

Chỉ là thái độ nôn nóng của Tiền Văn Phương, làm cho Liễu Y có chút coi trọng, mà đưa tin liên tục hai ngày, nói không nhằm vào mình, Liễu Y cũng không tin, nhưng trừ bỏ Tần Vân cùng Đường Lễ, Liễu Y cũng không nghĩ ra đắc tội người nào, đây mới là nghi hoặc lớn nhất của Liễu Y.

Ngẩng đầu nhìn trần nhà, đưa tay vuốt tóc, nghe di động vang lên, Liễu Y miễn cưỡng nhìn lên trên bàn trà, ngày hôm qua cho tới hôm nay, di động hoạt động không ngừng.

Liễu Y vẫn không nhúc nhích, mà di động vẫn vang , một lúc sau, đưa tay cầm lên, nhìn đến dãy số, ánh mắt trầm xuống, mới nghe.

” Liễu Y.”

Liễu Y nghe giọng nói trầm thấp mà quen thuộc bên kia, than thầm trong lòng, bởi vì mình mà liên lụy Tuần Tu, Liễu Y cũng có chút áy náy, nhưng đối mặt với người này, Liễu Y thật không biết nên nói gì, mình và anh ta không quen thuộc.

70. Chương 70

Liễu Y trầm mặc nhìn di động hồi lâu, thấy bên kia không còn động tĩnh, thở phào nhẹ nhõm, Liễu Y trực tiếp tắt nguồn di động, ném lên sofa, hai tay đệm ở sau ót, không biết nghĩ cái gì.

Tuần Tu tựa vào xe lăn, nghe âm thanh tút tút từ đầu bên kia, cũng không nói gì, khóe miệng cong lên, anh biết tâm trạng hiện tại của Liễu Y, càng như thế, Tuần Tu càng phải bắt lấy cơ hội, bên ngoài ngầm, hai bút cùng vẽ, làm cho Liễu Y lui không thể lui được nữa.

Tuần Tu biết cho tới bây giờ Liễu Y cũng không cho lời nói lần trước là thật, như vậy việc đầu tiên mình phải làm đó là cho Liễu Y hiểu được, nghiêng đầu gật đầu với Hải Phong, người phía sau nhất thời biến mất.

Nhìn cánh cửa trước mặt , khuông mặt tuấn tú bỗng nhiên cười, ánh mắt u tĩnh, thò người ra, nhẹ nhàng gõ cửa.

Liễu Y đang trong nhà ngẩn người, Liễu Y nghĩ đúng là bí hiểm, gọi điện thoại tới lại không nói chuyện gì, chỉ lãng phí thời gian của mình, yên tâm thoải mái đặt điện thoại xuống, nói đến cùng, Tuần Tu đối với Liễu Y chính là quen thuộc hơn người xa lạ mà thôi.

Sao khi Liễu Y ngẩn người xong, trở mình một cái, vừa định từ trên sô pha đứng dậy, bên tai truyền đến tiếng gõ cửa, phản xạ có điều kiện tản ra tinh thần lực, liếc mắt một cái, bịch một tiếng trong lòng , thiếu chút nữa lăn từ trên sô pha xuống .

Người này tới không sớm không trể, buổi sáng vừa bị Tiền Văn Phương cảnh cáo một trận, bây giờ người này lại tới cửa, đây cũng quá đúng lúc đi, trách không được, vừa rồi gọi điện thoại không nói chuyện, thì ra đã ở trước cửa nhà mình.

Liễu Y nhìn trời thở dài, nhớ tới cái gì, vội vàng cảnh giác đến bên cửa sổ, nhìn quanh dưới lầu, lần này không thể khinh thường, nếu lại bị người khác chụp được, xem chừng việc này thật sự là càng không thể nói rõ, sau khi quan sát, Liễu Y mới an tâm, xoay người chạy tới cửa, nghe tiếng gõ cửa không gián đoạn, mở cửa.

Mắt thăm dò nhìn ngoài cửa, cúi đầu đẩy xe lăn vào trong phòng, trở lại đóng cửa lại, nhẹ nhàng thở ra, xoay người nhìn chằm chằm Tuần Tu ung dung tựa vào xe lăn, nhỏ giọng một câu " Sao anh lại tới đây, còn ngại không đủ phiền, có chuyện gì nói qua điện thoại là được, hiện tại tới cửa, anh thực sự biết tìm thời điểm."

Tuần Tu chớp mắt hai cái, có một số việc nói qua điện thoại không rõ ràng, lập tức cười ôn hòa " Anh không yên lòng, báo hôm nay anh cũng xem, tấm hình trên đó nguyên nhân là vì anh, anh tới xin lỗi ."

Liễu Y nghẹn một hơi, anh không đến mới tốt, nếu bị người khác thấy được, lúc đó càng nói không rõ, bạn trai ngủ lại gì đó, Liễu Y vừa nghĩ, hắc tuyến đầy đầu.

Tuần Tu cúi đầu hiện lên một tia ám sắc không có người phát hiện, giọng nói trầm thấp "Liễu Y, ngày đó, anh chỉ muốn cho em nếm thử thức ăn ở quán đó, không nghĩ tới sẽ bị chụp được, còn viết thành như vậy."

Liễu Y lấy tay vỗ trán, xoay người đi vào trong nhà, sau khi đi vài bước, phát hiện hơi thở người nào đó phía sau trầm thấp, nghĩ cũng không trách anh ta, cũng có lỗi của mình.

Nghiêng đầu Tuần Tu đối diện cửa sau đó cúi đầu nói một tiếng "Tôi biết không liên quan tới anh, đừng đứng ở cửa, nếu đã tới đây, vào nhà rồi nói."

Tuần Tu ngẩng đầu, nhìn bóng dáng tiếp tục đi vào phòng khách, ánh mắt lóe lóe, sau đó sung sướng chuyển động xe lăn đi theo vào trong.

Liễu Y nhìn phiền toái đi theo phía sau, ngồi lên ghế sô pha, một chút hiếu khách và tâm kiếm tiền cũng không còn, nâng tay, vô lực nói, "Anh tự nhiên, trà và cốc nước ở phòng bếp."

Tuần Tu cũng không để ý cảm xúc không muốn chiêu đãi của Liễu Y, ngược lại trên mặt mang theo nụ cười thoải mái, gật đầu "Anh tự lấy."

Chờ Liễu Y nhìn người đi ra từ phòng bếp , khóe miệng giật giật, một tay bưng ly trà, một tay ra sức chuyển xe lăn, đưa tay xoa tóc, cũng không thể không biết xấu hổ, đứng lên, đi tới, cầm ly trà để lên bàn trà, sau đó xoay người giúp Tuần Tu ngồi lên sô pha.

Liễu Y ngồi trở lại vị trí, nhìn người nào đó uống trà không chút để ý, ngước cằm, "Anh không phải vì chuyện này mà tới đây chứ."

Tuần Tu để ly trà trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn qua, gật đầu "Anh cảm thấy có người gây phiền toái cho em, tuy rằng viết không rõ, nhưng ít nhiều cũng có ảnh hưởng tới em, có muốn anh làm sáng tỏ hay không"

Liễu Y liếc mắt xem thường, người khác viết không rõ ràng, anh chạy đến làm sáng tỏ, không đánh đã khai, hơn nữa xì căng đan lần này, nói đến cùng, Liễu Y cũng không để ý, khoát tay " Không sao, chính trực không sợ gian tà, minh tinh nào không có vài xì căng đan, hai ngày nữa sẽ hết chuyện."

"Em thật rộng lượng " Tuần Tu nói có thâm ý.

" Lần trước chuyện Dương Vanh tôi đã biết, trong giới này, cái gì cũng đừng coi là thật" Liễu Y xuy một tiếng.

Tuần Tu cúi đầu uống ngụm trà, không biết nghĩ cái gì, sau đó ngẩng đầu nhìn mắt Liễu Y bình tĩnh như trước, trong lòng có chút không bình tĩnh, vì sao người này không để ý chuyện như trước kia, như vậy nói thẳng ra, cho tới bây giờ vẫn không để ý tới ai.

” Nếu anh tới đây để nói chuyện này, tôi đã biết, không có chuyện gì nữa, anh về sớm một chút đi, bằng không xảy ra chuyện gì lại càng không tốt ” Liễu Y trực tiếp đuổi khách.

Ánh mắt Tuần Tu ảm đạm, ý cười bên miệng cứng đờ, thở dài một tiếng, đặt ly trà xuống, chuyển động xe lăn tới gần Liễu Y.

Liễu Y phản xạ có điều kiện đã nghĩ một cước đá văng, nhưng đúng lúc kiềm chế được, nhìn người nhích lại gần mình, lui về sau, sau đó đen mặt, khi nào thì mình bắt đầu rút lui, cũng chỉ có trước mặt người này thôi.

Tuần Tu nhìn Liễu Y toàn thân căng thẳng, cười nhẹ, hai người mặt đối mặt, thành khẩn hỏi ” Em ghét anh như vậy, anh vừa tới, mới uống một ngụm trà, em vội vã đuổi anh đi, dù em không suy nghĩ vấn đề lần đó của anh, chúng ta cũng gặp qua vài lần, không tính là bạn bè, cũng coi là người quen.”

Liễu Y xua tay, lại lùi về sau ” Tuần Tu, nói thật, tôi không ghét anh, hai người chúng ta tuy rằng gặp qua vài lần, nhưng lần nào cũng là giao dịch, tôi cũng cảm ơn anh cho Hải Thành bảo vệ tôi, mặc dù có chút làm điều thừa, nhưng ý tốt của anh tôi có thể cảm nhận được, lần trước xem mắt tôi cũng không nghĩ đến sẽ là anh, anh nói những lời này, tôi không biết rốt cuộc anh có ý gì, cho nên coi như chưa từng nghe qua, hai người chúng ta kỳ thật vẫn là không quen .”

” Không quen, Liễu Y, em không nghĩ những lời anh nói lần trước là thật sao” Tuần Tu ngẩng đầu nhìn chằm chằm Liễu Y hỏi, vấn đề nhắm thẳng vào trong lòng Liễu Y.

Liễu Y buông tay, gật đầu thừa nhận ” Đúng vậy, nhà của anh thế nào tôi rõ ràng, anh không cần thiết phải đi xem mắt, anh vô duyên vô cớ nói muốn cùng tôi lui tới, tôi làm sao có thể coi là thật, tôi là người như thế nào tôi rõ ràng, nói đến cùng, là tiểu minh tinh hạng ba, công việc không được tốt lắm, trong nhà lại càng không tốt, mẹ của tôi tái giá, mà hiện tại tôi sống một mình, tuy rằng tôi không thông minh, nhưng cũng biết, tồn tại của nhà họ Tuần các người ở Đô thành”

Tuần Tu nghe Liễu Y nói, nhíu mày, không nghĩ tới Liễu Y sẽ nói về gia thế, bởi vì Tuần Tu cảm thấy ở trong mắt Liễu Y, giống như sẽ không kiêng kị ai, cho dù lần trước đi tiệc rượu, Liễu Y cũng không biểu hiện ra tư thái thấp kém.

Sau khi suy nghĩ một chút, nói ” Ý của em là bởi vì gia thế của anh, cho nên anh với em là không có khả năng, mà em cũng là bởi vì nguyên nhân này trực tiếp cự tuyệt, hiện tại anh muốn biết là, ở trong mắt em, nhà họ Tuần ở Đô thành là tồn tại thế nào, những người khác đã sớm quên Đô thành có nhà họ Tuần, mà znh cũng chỉ là một người tàn phế mà thôi.”

” Người khác thấy thế nào tôi không biết, tôi chỉ biết, nhà họ Tề sụp đổ, nguyên nhân lớn nhất là do anh, Hà Dương là người của ai, không cần tôi nói, mà công ty tôi, tuy rằng còn không rõ ràng, nhưng cũng có quan hệ với anh, giống kiện sự này, tôi biết nhà họ Tuần không suy sụp như người khác nói, Tuần Tu, tôi không biết anh vì sao xem trọng tôi, lại có chủ ý gì, nhưng tôi biết, theo điều kiện của anh, sao có thể tìm tới tôi, vẫy tay, dạng phụ nữ gì không có, nếu tôi cho lời nói của anh là thật, tôi mới là kẻ ngu” Liễu Y nói thẳng.

Chuyện lần trước, suy đoán ra bao nhiêu, tuy rằng vẫn là không biết Tuần Tu vì sao gây phiền toái cho Tề gia, nhưng thế lực liên lụy trong đó, Liễu Y làm sao có thể không rõ.

Tuần Tu cười khẽ, không nghĩ tới Liễu Y có thể nhìn ra chuyện này, nhìn không rành đời, kỳ thật chính là lười phải động não, cũng bởi vì biết quan hệ của mình và Hà Dương, cùng lần trước tới Khải Đế kí hiệp nghị, là có thể liên kết suy đoán ra đại khái, quả nhiên là Liễu Y.

Liễu Y không sợ Tuần Tu, nhưng sợ gặp phải Tuần Tu, nhưng là có một số việc cần phải nói rõ ràng, Liễu Y không muốn dây dưa với Tuần Tu, nhớ tới tiền bồi thường, Liễu Y hận không thể cách xa người này, tiếp tục vài lần, Liễu Y tuyệt đối sẽ đau lòng ” Bởi vì bát quái hai ngày này, anh đã tìm tôi vài lần, nói là xin lỗi và không yên lòng, kỳ thật anh không cần phải làm vậy, tôi biết việc này là vì tôi, mới có thể liên lụy anh, nhưng nói đến cùng, nếu anh muốn áp chế, động thủ chỉ có thể làm cho chuyện này lắng xuống, tôi không biết anh có tra được là ai động tay hay không, nhưng mỗi lần anh hỏi tôi có muốn hỗ trợ hay không, tôi cảm thấy rất giả tạo, bởi vì chuyện này không phải chuyện của mình tôi, trong đó còn có anh, anh cũng không để ý, tôi cần gì phải để ý.”

“Em thật sự không để ý” Tuần Tu không nghĩ tới Liễu Y hiện tại có thể kịp phản ứng, cười, như vậy mới là người phụ nữ mình muốn, lập tức ngẩng đầu còn thật sự hỏi.

Liễu Y nhún vai, “Để ý cũng không có biện pháp, tôi không phải anh, tôi chỉ là một diễn viên nhỏ, nếu việc này náo loạn lớn, để cho tôi không có biện pháp ở trong nghề này nữa, tôi cũng không sao cả, người dọn vệ sinh tôi cũng từng làm, cùng lắm thì đi làm công việc khác.”

Tuần Tu không nghĩ tới Liễu Y sẽ nghĩ như thế, ngẩng đầu ánh mắt u tĩnh, có lẽ nên gọn gàng dứt khoát nói ra , dù sao không nói, Liễu Y vĩnh viễn không biết ” Nếu em đều đoán được, vậy em có nghĩ tới hay không, vì sao tôi không áp chế tin tức kia xuống.”

Liễu Y lắc đầu, không nghĩ ra, đây đều mà hai ngày qua Liễu Y nghĩ không thông, bởi vì tin tức hai ngày này, trừ bỏ chỉ ra mình và Tuần tu là người yêu, không còn việc khác, không có đặc biệt nhằm vào ai, mà ngay cả tên mình và Tuần tu cũng không viết ra, không biết người nọ sau lưng có chủ ý gì, cũng không biết vì sao Tuần tu không trực tiếp áp chế.

Tuần Tu cười khẽ, chuyển động xe lăn về phía trước từng bước, tới gần Liễu Y, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hoang mang trước mặt, khóe miệng cong lên ” Người chụp ảnh anh không tìm được, người báo tin cho tòa soạn cũng không tìm được, bất quá, anh rất vừa lòng đối với bát quái hai ngày này, nói đến cùng, anh rất cảm ơn người thả ra tin tức kia, đúng là anh không ngăn cản, chính là thuận theo tự nhiên, Liễu Y, em nên biết vì sao ”

Liễu Y dừng lại, ánh mắt mang theo hoài nghi, đầu óc người này hỏng rồi đi, bịa đặt sinh sự, thế nhưng còn cảm ơn, không nói thanh danh có tổn hại, cũng sẽ có chút ảnh hưởng, lập tức nhớ tới cái gì, đáy lòng có chút kinh ngạc, khóe miệng giật giật, thử nói, “Anh không phải là thật sự nghiêm túc chứ”

71. Chương 71

Tuần Tu nhìn Liễu Y ngây người, ánh mắt ôn nhu, không nén nỗi tình cảm đưa tay, nhéo nhéo hai má gần trong gang tấc, sau đó rất nhanh thu hồi tay, đã từng bị thua thiệt Tuần Tu đương nhiên biết, chỉ có thể lúc Liễu Y thất thần mới chiếm tiện nghi được, phải tốc chiến tốc thắng, nếu không, vũ lực của Liễu Y làm cho người ta ăn không tiêu .

Liễu Y căn bản không biết mình bị chiếm tiện nghi, hiện tại trong đầu loạn một đoàn, ánh mắt từ từ trừng lớn, trừng mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú trước mặt, nhận thấy được ý cười trên gương mặt kia thế nào cũng không che dấu được cưng chiều và sủng nịch, tâm run lên.

Liễu Y hơi hồi hộp, không thể nào, nói chuyện cũng cà lăm “Anh …… anh nghiêm túc, thật sự, không phải nói đùa.”

Tuần Tu thấy Liễu Y rốt cục cũng hiểu được, thở ra một hơi, không dễ dàng, khóe miệng cong lên, gật đầu “Liễu Y, cho tới bây giờ anh cũng không nói đùa, đối với em, anh thực sự rất nghiêm túc.”

Trong lúc nhất thời Liễu Y cảm thấy có chút mơ hồ, đưa tay vuốt mi tâm, ánh mắt rối rắm nhìn Tuần Tu trước mặt, từ trên xuống dưới, tỉ mỉ quan sát.

Dung nhan Tuấn Tu ốm yếu, mang theo một chút âm trầm, nhưng vẫn là một mỹ nam, hai chân nhìn vô lực, kỳ thật không tổn hao gì, tuy rằng không biết vì sao anh ta không đứng lên, nhưng có được hay không tự mình biết, nội tình thế gia lâu đời, mà tài sản, hiện tại những thứ Liễu Y biết, đã là một con số khổng lồ, còn có những thứ không biết, sao lại coi trọng mình, chuyện này không hợp lý.

Mà mình, nói cho cùng chính là một hồn phách từ mạt thế chiếm được thân thể, không có nhà, không có năng lực, trừ có thể sống được, muốn cái gì, không có, rất không hợp lý .

“Hiểu rõ rồi chứ, hả ” Tuần Tu cười, dựa người về sau.

Liễu Y cũng dựa người về sau, thở dài một tiếng, “Nói như vậy, chuyện hai ngày này, anh cũng biết, chính là không ngăn cản mà thôi.”

“Đúng vậy, bằng không, công ty em đã áp chế xuống, dù sao em vừa quay phim xong, sắp phát sóng, loại chuyện này, dù sao cũng có ảnh hưởng ” Tuần Tu nói nửa giả nửa thật.

“Vậy anh thật không biết là ai báo tin” Liễu Y không tin hỏi, mắt hoài nghi nhìn, có người nào mà Tuần Tu tìm không thấy, tâm cơ người này, Liễu Y cũng có chút hiểu .

Tuần Tu lắc đầu, khóe miệng nhếch lên “Nếu biết là ai, tôi muốn gặp mặt cảm ơn một chút, bởi vì tin tức này không quá đáng, sau đó tôi cũng không cho người tiếp tục điều tra, bất quá, nếu em muốn biết, tôi không ngại cho người điều tra lại.”

Liễu Y trừng mắt, cảm ơn cái gì thật làm cho người nén giận, không biết cũng thôi, biết trong đó không thể thiếu nguyên nhân người này, cả người Liễu Y không được tự nhiên, cũng bởi vì mình một lúc khinh thường, bây giờ là không trên không dưới.

“Em không phát hiện, trong khoảng thời gian này người ủng hộ em nhiều hơn, hả” Ánh mắt Tuần Tu u tĩnh, nói ra một câu làm cho Liễu Y buồn bực.

Liễu Y đương nhiên đã phát hiện, hai ngày này, Tiền Văn Phương oán giận bát quái đồng thời vui mừng có người ủng hộ, lời hay nhiều hơn, dư luận nhiều, tuy rằng đa số mọi người đang đoán tin tức thiệt giả và rốt cuộc là ai, nhưng mục đích mọi người ủng hộ, chỉ là bởi vì một minh tinh cư nhiên có bạn trai tàn tật.

“Bọn họ ủng hộ là nữ minh tinh vì bạn trai tàn tật không xa không rời, không phải tôi, trước đừng nói chuyện này, Tuần Tu, hiện tại anh nói cho tôi biết, có phải việc này tới đây là xong hay không ” Liễu Y hỏi ra việc mình để ý, nếu Tuần Tu chỉ muốn ình hiểu được, chuyện tiếp theo cũng không cần thiết phải xuất hiện, ai, nếu Tiền Văn Phương biết bởi vì nguyên nhân này làm cho chị ấy không ngủ được, mình vẫn là không cần nói cho chị ấy biết cho thỏa đáng.

Tuần Tu không để ý, nói một câu, “Chỉ cần không quá phận, anh sẽ làm như không thấy, dù sao cũng là suy nghĩ của anh, giải quyết như thế nào, chì cần em nói một câu.”

Liễu Y vừa nghe, chỉ biết người này có chủ ý gì đó, thuận thế làm, để cho người khác cho là mình và anh ta có quan hệ, Đô Thành này lớn như vậy, hiện tại đoán không ra, chỉ cần cho gợi ý, dựa vào chỉ có một mình Tuần Tu ngồi xe lăn, sớm muộn gì cũng bị người khác biết, đến lúc đó mình hết đường chối cãi, quả nhiên là ý kiến hay.

Nói đến cùng, chuyện này không liên quan tới Tuần Tu, nếu anh ta lại âm hiểm cho gợi ý, thêm một ít động tác, hiện tại mình đã bị gắng lên thân phận bạn gái của Tuần Tu.

Liễu Y biết Tuần Tu đang đợi mình mở miệng, hai lần điện thoại ình, chính là hỏi mình muốn anh ta giải quyết giúp không, nhưng Liễu Y lại không giống như dự đoán, nhờ người khác, Liễu Y chưa từng nghĩ tới, hiện tại nếu như mình nhờ Tuần tu ngăn lại, vậy là mắc nợ nhân tình của người này, không nói hiện tại những thứ mập mờ Tuần Tu nói, chính là không có loại quan hệ này, Liễu Y cũng không muốn để cho người khác ra tay.

Khóe miệng Liễu Y cứng ngắc, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Tuần Tu ” Rốt cuộc anh muốn gì.”

“Muốn em ” Tuần Tu gọn gàng dứt khoát, mục tiêu chính xác.

Cả người Liễu Y run lên, biết là một chuyện, nhưng giáp mặt nói ra, lại là một chuyện khác, bất quá, Liễu Y cũng không phải là dễ uy hiếp như vậy “Kỳ thật tôi không sao cả, báo muốn viết gì thỉ viết, cùng lắm thì không làm nghề này .”

Khóe miệng Tuần Tu nhếch lên, ghé đầu tới gần, hai người bốn mắt nhìn nhau, Tuần Tu nhẹ giọng nói, “Anh cũng không sao cả, chỉ là, chờ người khác cũng biết nữ minh tinh tình thâm nghĩa trọng kia là ai.”

Ánh mắt Liễu Y lóe lóe, cừ thật, coi như mình không đóng kịch, vẫn là không thoát khỏi hình tượng cao lớn bị tạo nên, Liễu Y khóc không ra nước mắt, về sau mình không thừa nhận có quan hệ với người này, khẳng định người khác nói mình bội tình bạc nghĩa, đây không phải là vấn đề tiểu tam, đây là vấn đề đạo đức càng thêm nghiêm trọng .

Liễu Y hừ một tiếng, mình không sợ tiểu tam, còn sợ bị người nói này đó, ngẩng đầu nhìn mắt Tuần Tu “Tôi không sao cả, cùng lắm thì tôi đi làm ruộng ở nông thôn.”

Tuần Tu chớp mắt hai cái, quả nhiên là không đi đường bình thường, bất quá, nhỏ giọng cười "Liễu Y, em chướng mắt anh như vậy."

Liễu Y lắc đầu, "Tôi cảm thấy không xứng với anh, thật sự."

Đáy mắt Tuần Tu trầm xuống, khóe miệng nhạt nhẽo, dựa người về sau, thở dài một tiếng "Không thì em nói đi, rốt cuộc thế nào, em mới đồng ý kết giao với anh."

Liễu Y ai oán nhìn khuôn mặt tuấn tú trước mặt, nếu đang ở thế giới trước nói với mình những lời này, ngay lúc đó mình tuyệt đối cảm động rơi nước mắt, khoát tay "Tôi chỉ cảm thấy độc thân rất tốt, không phải nguyên nhân của anh."

Đại khái Tuần Tu có chút hiểu lòng Liễu Y, nhớ tới gia đình Liễu Y, nhớ tới sở thích của Liễu Y, nhớ tới tính cách của Liễu Y, một lúc sau, triển khai tư thế thương lượng.

Chính Tuần Tu cũng không ngờ, dùng âm mưu hay dương mưu đối phó với Liễu Y đều không được, kết quả là, vẫn là thực tế, thấp giọng thở dài, mê hoặc nói "Liễu Y, nếu đã nói tới đây, anh cũng nói thẳng , chỉ cần chúng ta kết giao, của anh chính là của em, của em vẫn là của em, em muốn cuộc sống như thế nào, anh sẽ không can thiệp, trừ nhiều người quan tâm em hơn, kỳ thật em vẫn giống như trước đây."

Liễu Y không thích nghe đạo lý lớn, nhưng nghe Tuần Tu nói những lời này, rất tốt, hai mắt sáng lên, ngay sau đó tắt đi, cúi đầu lôi kéo ngón tay, ngẩng đầu ngắm mắt "Ý của anh là."

"Anh nghiêm túc, Liễu Y, có lẽ hiện tại em đối với anh không có cảm tình, nhưng sau khi kết giao, cảm tình có thể bồi dưỡng " Tuần Tu hạ thấp tư thái, chỉ cần làm cho Liễu Y gật đầu, toàn bộ thi triển ra.

Liễu Y thản nhiên thoáng nhìn, "Nếu sau này tôi cũng không có cảm giác với anh thì sao."

"Đến lúc đó thả em rời đi, tài sản của anh, em có thể mang đi một nửa " Tuần Tu mặt không nhăn, bình tĩnh như thường, như vậy còn không được nữa, trực tiếp đóng gói người mang về nhà.

Liễu Y vùi đầu tính toán, trước kia đều là mình chia cho người khác một nữa, hiện tại tới người khác chia ột nửa, Liễu Y than thầm, giựt tiền cũng không nhanh như vậy, cho tới bây giờ Liễu Y cũng không nghĩ đến việc kết hôn, đó là bởi vì thói quen lấy mình làm trung tâm, nhìn Tuần Tu đối diện, nhìn thế nào, sao cũng cảm thấy anh ta chịu thiệt.

Hơn nữa bộ dáng ốm yếu của Tuần Tu, Liễu Y thật không có để vào mắt, chỉ cần mình không đồng ý, người này tuyệt đối là bị mình đánh cho nằm sấp luôn.

Một lúc sau, Liễu Y ngẩng đầu nghiêm túc nói, " Để tôi suy nghĩ một chút."

Tim Tuần Tu ngừng một lát, không nghĩ tới Liễu Y sẽ nói ra những lời này, che giấu kinh ngạc nơi đáy mắt, ý vị thâm trường nhìn, gật đầu " Được, bất quá đừng quá lâu, em cũng biết , cũng không biết ngày mai lại có tin tức gì của chúng ta xuất hiện nữa, nếu đáp ứng, chúng ta cũng chỉ bắt đầu từ người yêu, em yên tâm, anh nói được thì làm được."

Nghe uy hiếp và dụ dỗ, Liễu Y im lặng thở dài, theo như người này tính kế, mình không đáp ứng, kỳ thật ở bên ngoài đã đị dán nhãn lên rồi, cho nên có đáp ứng hay không cũng thế mà thôi.

" Tôi biết, hiện tại anh về đi, tôi cũng không muốn bởi vì anh tới đây, ngày mai lại xuất hiện bạn trai bí mật qua đêm ở nhà gì đó " Liễu Y nói.

Tuần Tu cười nhẹ, lần này lại đây cũng chỉ muốn gặp mặt, cái gì muốn nói cũng đã nói, chuyển biến tốt hãy thu, quá mức, Liễu Y làm ra chuyện gì, không phải mình có thể đoán được .

" Đúng, nên đi về " Tuần Tu gật đầu, thuận theo nói, ép buộc lần này rất vừa lòng, rất vừa lòng với đáp án của Liễu Y , hiện tại nhớ tới, quả nhiên là trực tiếp dụ dỗ tốt hơn.

Tuần Tu chuyển động xe lăn, ra bên ngoài, trên đường dừng lại, xoay người " Đừng để anh chờ lâu quá."

Liễu Y nhìn người biến mất ở nhà mình, nằm lên sô pha , ngẩng đầu nhìn chằm chằm trần nhà, có đáp ứng hay không, kỳ thật không phải là vấn đề, vấn đề lớn nhất, Liễu Y không muốn lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, bởi vì đáp ứng rồi kết quả cũng khẳng định, không cần nghĩ, Liễu Y cũng biết mình không có

khả năng nảy sinh tình cảm với Tuần Tu, cho anh ta một cơ hội, đến cuối cùng, mình đóng gói mang đi một nửa nhà họ Tuần, có thể hơi quá đáng không.

Liễu Y cảm thấy mình là một người có lương tâm, đây quả thực là lừa cưới, đồng ý hay là không, thật là khó lựa chọn.

Tuần Tu ngồi ở trong xe, đưa tay bấm số, thả tới bên tai.

" Xung quanh nhà kia đã được đứng tên anh, Tuần thiếu "Người bên kia nhỏ giọng nói.

" Ừ, lúc cô ấy dọn qua, theo giá tiền đó cho cô ấy, trong phòng sửa sang một lần nữa cho tôi " Tuần Tu phân phó nói.

" Được."

Vừa cúp điện thoại, di động Tuần Tu lại reo lên.

"Tuần thiếu, còn tiếp tục sao " Hạ Thành Lâm thực khổ, một bên là nghệ sĩ của công ty mình, một bên là ông chủ của mình, ray tay chế tạo xì căng đan chính là mình, chuyện này tuyệt đối là chuyện lạ thế giới.

"Tiếp tục, chỉ là, chờ vài ngày " Tuần Tu không muốn ép quá, nhưng cũng không chờ lâu được, chuyện xấu gì cũng có thể xảy ra.

"Được rồi, Tuần thiếu, đúng rồi, phỏng vấn tuần sau sắp xếp xong rồi, có muốn sửa lại những câu hỏi kia không" Hạ Thành Lâm rất khổ, nhớ tới những câu hỏi làm đau dạ dày kia, Hạ Thành Lâm bắt đầu đồng tình với Liễu Y.

"Không cần sửa lại, cứ như vậy đi, chọn người thông minh chút " Tuần Tu nhỏ giọng nói.

"Được " Hạ Thành Lâm gật đầu đáp ứng sau, cúp điện thoại, dựa người về sau, lau mồ hôi.

Ngày hôm sau, gió êm sóng lặng, rốt cục Tiền Văn Phương cũng khôn cần lo lắng đề phòng, nghĩ chắc công ty ra tay, gọi điện thoại cho Liễu Y, trấn an một phen.

Mà Liễu Y đối với điện thoại mặt tối như mực, biết người kia nói với mình, mau hiểu rõ ràng, thời gian không đợi người, Liễu Y đoán mấy ngày nữa, còn xuất hiện lại.

Hiện tại Liễu Y rất muốn bắt được người phía sau màn, nếu không bởi vì người đó, sao tới nỗi này, ngày hôm qua Liễu Y cũng hoài nghi Tuần Tu, chỉ là, suy nghĩ một chút, cũng không cần thiết như thế, nên ném ra sau ót.

Liễu Y thở dài một tiếng, có lẽ không được vài ngày, mình thực biến thành bạn gái Tuần Tu, xì căng đan tình nhân, xì căng đan vợ, chưa kết hôn rồi đã kết hôn lại đến ly hôn, không chừng còn có thể có con, cuối cùng Liễu Y cũng cảm nhận được sức mạnh của dư luận, đây là sức mạnh mà mình không thể bằng được .

72. Chương 72

Sự kiện Tuần Tu kia, Liễu Y còn chưa nói đáp án của mình, bên này Tiền Văn Phương gọi điện thoại tới, hẹn đi coi nhà.

Cho tới bây giờ, Liễu Y cũng không cho nơi ở này là nhà của mình, ở đây không yên tâm thoải mái, hiện tại nếu có tin tức, lập tức cầm túi xách đi thẳng đến mục tiêu với Tiền Văn Phương.

Từ khi đến thế giới này tới bay giờ, tâm Liễu Y vẫn trống trải, nguyên nhân là bởi vì không có nhà, từ từ tích lũy tiền bạc, chủ yếu nhất là để mình có chỗ an tâm.

Tiền Văn Phương lái xe, Liễu Y ngồi ở tay lái phụ, một đường nói chuyện phiếm, sau nửa giờ, Liễu Y nhìn chằm chằm con đường có chút quen thuộc, đưa tay sờ cằm, nhưng nhất thời nghĩ không ra.

Tiền Văn Phương không phát hiện động tác của Liễu Y, cười nói "Nói cho em tin tốt, bạn chị nói, bởi vì là nhà mẫu, cho nên đồ dùng bên trong, đều tặng cho người mua nhà, nếu em muốn mua, xách đồ vào là có thể ở"

Ánh mắt Liễu Y sáng lên, tiền của mình không nhiều, bớt một phần chính là đỡ tốn một phần, gật đầu "Thật , chị Tiền "

"Thật, chị cần lừa em sao, kỳ thật chị vừa nghe, không phải chỉ có một gian mẫu, chị cũng muốn mua, hơn nữa anh ta đã nói với chị, nếu thanh toán trong một lần, giảm giá càng nhiều cho em, nơi này cách nội thành hơn một giờ,hiện tại em bên kia cũng phải nửa giờ, nhưng giá cũng ngang nhau, chị cảm thấy hoàn cảnh nơi này rất tốt, hơn nữa bên trong cũng có mấy căn cao cấp loại nhỏ, những căn khác đều là biệt thự, người không nhiều lắm, đồ dùng đầy đủ, chị cảm thấy rất thích hợp với em "

Liễu Y gật đầu, ánh mắt mang theo ý cười hạnh phúc "Cám ơn chị Tiền đã giúp đỡ."

" Cảm ơn thì không cần, chị không hiểu tại sao em lại muốn chuyển ra khỏi khu Văn Hưng, ở thật tốt " Tiền Văn Phương thuận miệng nói.

Liễu Y nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, khu Văn Hưng dù tốt hơn nữa, không phải của mình thì vẫn không phải của mình, bất quá ngoài miệng nói "Muốn đổi hoàn cảnh, vòng vây ở siêu thị lần trước, cuối cùng em phát hiện có ít người thường thường xuất hiện, cảm thấy không an toàn."

"Cũng đúng " Tiền Văn Phương ngược lại đồng ý lý do này, gật đầu.

"Chị Tiền, nếu quyết định mua, chị giúp em xử lý nhà ở khu Văn Hưng đi, không ở căn nhà đó cũng không còn cần thiết " Liễu Y nhớ tới cái gì nói, một chuyện không làm phiền hai người, hơn nữa Tiền Văn Phương cũng quen biết nhiều người.

Tiền Văn Phương nghiêng đầu nhìn "Xử lí luôn bây giờ ."

"Ừ, chị có thời gian thì giúp em một chút, cũng không vội " Liễu Y gật đầu, nghiêm túc nói.

"Được, chờ chị có rảnh đi, vị trí căn nhà kia rất tốt, dù sao cũng gần trung tâm, em bỏ được " Tiền Văn Phương dò hỏi.

Liễu Y đưa tay sờ cằm, xử lý xong trả tiền lại cho Liễu mẹ, mình cũng thoải mái chút, có lúc cũng có áp lực vô hình.

Mặc dù Liễu Y cảm thấy mình không phải người lương thiện gì, nhưng nên lấy, không nên lấy cũng chia rõ ràng, từ trong trí nhớ biết, tiền mua nhà này là tiền Liễu mẹ tích góp nữa đời, lấy ra đều chỉ vì nguyên thân, mặc dù tái giá với họ Chu, nhưng rốt cuộc là nửa đường vào nhà họ Chu, tất cả nhà họ Chu đều là của Chu Phi .

Liễu Y không muốn chiếm tiền này ình dùng, có lẽ về sau mình sẽ cho Liễu mẹ dưỡng lão, nhưng đây là chuyện sau này, trước tiên nên trả.

"Sớm muộn gì cũng phải xử lý, hiện tại giá nhà không thấp, tối thiểu cao hơn lúc mới mua nhiều, bán cũng không chịu thiệt, nếu em không ở, để không cũng uổng phí, em lại không muốn cho thuê " Liễu Y giải thích.

"Tùy em vậy " Tiền Văn Phương biết kỳ thật Liễu Y rất có chủ ý, mặc dù nhìn đối với mình nói gì nghe nấy, nhưng chủ ý chính, chỉ cần cô ấy không muốn , mình có nói bao nhiêu lần, cô ấy cũng không đổi ý.

Khi hai người nói chuyện xe đã lái vào cửa chính chung cư, đi tới bên trong, ngừng lại trước một tòa cao ốc, Tiền Văn Phương tắt máy, lấy chìa khóa, cùng Liễu Y xuống xe.

Vừa mới tới của chính, một người đàn ông trung niên đeo mắt kính lại đây, bắt tay với Tiền Văn Phương, sau đó nhìn Liễu Y, miệng nói " Văn Phương, người này chính là người mua nhà."

Tiền Văn Phương gật đầu, cười nói, "Chính là cô ấy, hôm nay đã làm phiền anh, anh Vương."

Người đàn ông trung niên nói thầm trong lòng, nhìn Liễu Y, trong ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu, chắc là người này, lần trước Tiền Văn Phương đề cập qua, mình cũng vừa nói, sau lại không biết tại sao, quản lí dặn dò tiếp đãi cho tốt, hơn nữa giá nhà cũng ưu đãi quá nhiều, nửa bán nửa tặng quả thực là lỗ vốn, bất quá nghĩ đến ánh mắt ý vị thâm trường của quản lí, biết có lẽ có nguyên nhân khác, dù sao là mình ra mặt, cho Tiền Văn Phương biết mình, việc này, người đàn ông trung niên vui mừng tiếp nhận, công ty yêu như thế nào không liên quan đến mình, chỉ cần làm tốt là được.

Người đàn ông trung niên nhiệt tình tiếp đón Liễu Y, liền lập tức mang Tiền Văn Phương và Liễu Y đi xem nhà.

Chỗ này nhà cao cấp loại nhỏ chỉ có vài cái, mà căn mà Liễu Y chuẩn bị mua gần dòng suối nhỏ, phong cảnh vô cùng u tĩnh, sống một mình, tầng trệt và tầng tám, tổng cộng hai căn .

Liễu Y vào căn nhà gần dòng suối, sau khi điều khiển cửa thủy tinh tự động mở ra, Liễu Y phát hiện ở trong đó còn đại sảnh để nghỉ ngơi, sau đó quẹo đi vào trong, đi vào thang máy, lúc đi ra, mới nhìn thấy hai cái cửa.

Người đàn ông trung niên tiếp đãi mở cánh cửa bên tay phải, mời Liễu Y và Tiền Văn Phương vào xem.

Liễu Y đi vào, nhìn một cái, trong lòng liền thích, sắc thái ấm áp, trang hoàng đầy đủ hết, đồ dùng rất hiện đại, tổng cộng có hai phòng ngủ một phòng khách một nhà ăn, đúng lúc có hai phòng ngủ mình có thể để lương thực Liễu Y biết này có lẽ là phòng thay quần áo, bất quá, đối Liễu Y mà nói, phòng tàng trữ lương thực thực dụng hơn.

Sau khi nhìn hết căn nhà, Tiền Văn Phương kích động hơn Liễu Y, không nghĩ tới sẽ trang hoàng tốt như vậy, nghĩ đến là phòng mẫu, Tiền Văn Phương cũng là sáng tỏ, chỉ là giá tiền, không biết có mắc lắm không.

Người đàn ông trung niên vừa thấy vẻ mặt của Tiền Văn Phương và Liễu Y biết là cơ bản thành công, mà nhiệm vụ quản lí giao cho chắc là cũng có thể hoàn thành, đến lúc đó mình nói giá, tuyệt đối nắm chắc.

Liễu Y vừa lòng gật đầu, nhìn người đàn ông trung niên nhân hỏi " Có thể xem sân luôn sao."

"Đương nhiên, bên này " Người đàn ông trung niên vội vàng đi đầu đi vào phòng bếp, thông qua phòng bếp mở ra cửa sau, thối lui đến một bên.

Liễu Y nhìn quanh bốn phía, há miệng thở dốc, rối rắm nhìn, cảnh sắc trong viện rất tốt, hoa cỏ núi giả xa hoa, nhưng mình muốn trồng loại có thể ăn, diện tích trong viện không lớn, cũng chỉ bằng một phòng diện tích nhỏ, Liễu Y đi trên đá cuội dưới đất, khóc không ra nước mắt, không phải không tốt, là tốt quá đi.

Nghiêng đầu mắt nhìn hàng rào lưới sắt nhà kế bên, đi tới, liếc mắt một cái thấy tình huống trong viện đối diện, trong lòng có chút không thoải mái, tuy rằng phòng này là bên phải, cũng chỉ gần sát nhà kế bên, nhưng là gần như vậy, rất không an toàn , nhớ tới cái gì, quay đầu hỏi người đàn ông trung niên " Nhà kế bên không có người ở"

Người đàn ông trung niên vừa định bát quái một chút, nhớ tới cái gì, vội vàng nói, "Bán rồi, chỉ là hiện tại không có người."

Liễu Y gật đầu "Hàng rào sắt có thể nâng cao lên"

Người đàn ông trung niên vừa thấy, ánh mắt lóe lóe, thầm nghĩ đây là sau này mới an bài một lần nữa, trước kia là vách tường, thật không biết mặt trên vì sao đổi tường ngăn thành lưới sắt, ngẩng đầu nhìn Liễu Y " Kiến tạo bên ngoài không thể thay đổi "

Liễu Y suy nghĩ một chút, liền ném ra sau ót , nghĩ đến cũng chỉ có mình vọt vào nhà người khác, chắc là không ai dám vọt vào nhà mình, nhìn người đàn ông trung niên khẩn trương khoát tay áo "Tôi cũng chỉ hỏi, nơi này tôi rất vừa lòng, giá tiền như thế nào."

Người đàn ông trung niên nam vừa nghe, nhẹ nhàng thở ra "Nếu không có việc gì, về phòng làm việc của tôi rồi nói "

Liễu Y nhìn Tiền Văn Phương gật đầu, nói "Vậy cũng tốt "

Một hàng ba người trở lại phòng khách trong cao ốc, Liễu Y nhìn hợp đồng, tỉ mỉ nhìn một lần, ánh mắt nhìn người đàn ông trung niên đang thương lượng giá tiền với Tiền Văn Phương bên kia, lại cúi nhìn hợp đồng, dù sao Tiền Văn Phương cũng quen với những chuyện này, Liễu Y có biết nhưng không hiểu, vẫn là không nhúng tay vào, chỉ cần chờ kết quả là được.

Một lúc sau, mặt Tiền Văn Phương cười tươi như hoa, không ngừng gật đầu, nói xong tốt, sau đó đi tới gần Liễu Y, nhỏ giọng nói, " Không tính diện tích sân, nếu trả tiền trong một lần."

Liễu Y vươn ngón tay cái với Tiền Văn Phương, ánh mắt trừng lớn, tuy rằng thế giới này giá phòng không phải nơi nào cũng cao, nhưng tốt xấu là Đô Thành, cho dù cách xa nội thành, nhưng giá này, Liễu Y cảm giác bánh nóng từ trời rơi xuống, lúc đầu cho là mình có thể trả một nửa, khẳng định là nợ lại từ từ trả, nhưng hiện tại giá này, vừa đúng số tiền mình còn ở ngân hàng, đây cũng quá khéo đi.

Liễu Y hít vào một hơi, có chút không tin, lại có chút vui vẻ, tuy rằng không nghĩ thông suốt vì sao tiện nghi như vậy, nhưng nghĩ nguyên nhân Tiền Văn Phương, cúi đầu gạt bỏ, lập tức gật đầu với Tiền Văn Phương, nghĩ đến tuần lễ này mình chuẩn bị ăn một bữa, hiện tại xem ra, bởi vì có quan hệ của Tiền Văn Phương, tiết kiệm ình rất nhiều tiền, vậy giúp Tiền Văn Phương tiết kiệm chút đi, mình không đi nơi sa hoa.

Sau khi đồng ý, thủ tục hoàn thành rất nhanh, bởi vì những gì cần chuẩn bị Liễu Y đã chuẩn bị tốt mới tới xem phòng, cho nên tốc chiến tốc thắng, tới giữa trưa, Liễu Y và Tiền Văn Phương lễ độ cáo từ với người đàn ông trung niên nam, mới lái xe về.

Dọc theo đường đi, Tiền Văn Phương lầm bầm lầu bầu không ngừng, nói phòng hiện tại của mình mua chịu thiệt , sớm biết như thế, mình cũng mua bên này .

Mà Liễu Y có chút thất thần, một là vì mình rốt cục có cái nhà mà vui vẻ, hai là vì tiền mình gởi ngân hàng toàn bộ dùng hết mà đau lòng không thôi, kiếm tiền không dễ dàng, dùng tiền thì quá nhanh .

73. Chương 73

Kỳ thật tiền trong tài khoản của Liễu Y rất đơn giản, tiền lương đi làm ở hội sở, cơ bản chi tiêu cho cuộc sống hằng ngày và cuộc sống cần đến, hiện tại trên tài khoản còn hơn một vạn.

Mỗi tài khoản căn bản đều khác nguồn gốc, quay phim được ước chừng có mười hai vạn, đây là sau khi phim truyền hình gặp chuyện không may có tiền bồi thường trong đó, còn có trợ cáp của công ty .

Một lần đạo diễn Trần, một lần Hà Dương, hai lần đoạt được ước chừng có mười tám vạn, nhóm người Tần Vân và Hà Dương bảy tám lần cộng lại ước chừng khoản trên dưới năm vạn.

Cuối cùng chính là thu nợ, vị Hổ ca và tên động thủ ước chừng có hai mươi lăm vạn, cho nên tổng cộng có sáu mươi vạn.

Mà sáu mươi vạn vừa vặn đủ mua phòng, tuy rằng giá phòng ở tuyệt đối không chỉ cái giá này, nhưng chỉ cần có thể trả toàn bộ tiền trong một lần cũng chỉ phải giá này, Liễu Y đương nhiên nguyện ý, tiện nghi chói lọi này, Liễu Y không thấy như vậy, tuy rằng không biết tại sao vừa vặn bằng tiền trong tài khoản của mình, nhưng Liễu Y cắn răng một cái, cũng quyết định mua.

Giao tiền xong, nhà đã mua, tài khoản lại rỗng tuếch, bây giờ quay lại nói muốn thêm tiền, Liễu Y khóc không ra nước mắt, thấy thế nào, giống như lúc mình vừa tới thế giới này, trong tài khoản cũng chỉ có hơn một vạn, cũng may trong phòng cái gì đều đầy đủ hết, chỉ cần giỏ xách là đến nơi, là hạnh phúc trong bất hạnh.

Quyết định xong chuyện nhà, Liễu Y biết đau lòng cũng vô dụng, chỉ có thể sau này cố gắng kiếm tiền, sau khi về nhà, mà bắt đầu thu thập đồ, thừa dịp mình rảnh rỗi, tranh thủ nhanh chóng chuyển qua.

Tiểu khu Phong Hòa tương đối u tĩnh, ít người, lục tục chuyển hai ngày, Liễu Y cũng không gặp người nào, mà ven đường giao thông còn tương đối dễ dàng, làm cho tâm tình Liễu Y tốt lên, Tiền Văn Phương rảnh cũng giúp đỡ Liễu Y sửa sang lại một chút, đến thứ sáu, Liễu Y chính thức chuyển ra khỏi khu Văn Hưng, vào ở khu Phong Hòa.

Sau vài ngày đi đường, rốt cục Liễu Y cũng phát hiện đường này hình như là đường tới biệt thự nhà họ Tuần, trách không được lần đầu tiên tới tiểu khu Phong Hòa cảm thấy có chút quen thuộc, đứng ở cửa chính tiểu khu Phong Hòa nhìn về phía xa, có thể nhìn thấy tòa nhà không tính cao trên đỉnh núi, Liễu Y than thầm, được rồi, mặc dù đúng là mình không suy nghĩ tới vấn đề của người kia, nhưng hiện tại mình lại tới ở dưới chân núi nhà người ta.

Nhà mới sửa xong, phòng cất giữ cũng nhồi vào, tâm Liễu Y nhất thời thỏa mãn, chạy đến trong viện, nhìn tiểu viện lịch sự tao nhã cũng có chút đau đầu, xuống tay xử lý , ình mạnh tay bẻ hoa, không xuống tay, mình không muốn tiểu viện này chỉ có thể nhìn .

Sau khi suy nghĩ, Liễu Y mở ra miếng đất trống lớn chừng bàn tay ở góc khuất, trồng vài mầm hành lá, coi như an ủi mình một chút, tối thiểu làm canh trứng, cũng không cần đi mua, cái khác, chờ hoa chết khô, mình ra tay sửa sang lại lần nữa.

Thứ Bảy, cũng là ngày phỏng vấn, buổi sáng Tiền Văn Phương sẽ đón Liễu Y, nói là mời cơm, cho nên trái tim Tiền Văn Phương thấp thỏm, bắt đầu lo lắng cho ví tiền của mình, mà Liễu Y vẫn còn nhớ Tiền Văn Phương tiết kiệm ình rất nhiều tiền, cho nên chỉ đề nghị đi ăn búp-phê.

Tiền Văn Phương vừa nghe, động lực lái xe mười phần, vui mừng Liễu Y không tới nơi mình ở, vui vẻ tìm một nhà hàng búp-phê tốt, một người một trăm bát, hào phóng phất phất tay, chỉ để ý ăn, bữa này chị mời.

Bởi vì buổi chiều Liễu Y đi phỏng vấn, ăn mặc đặc biệt thành thục hơn, váy dài, chân thành mà đi, trên mặt bị Tiền Văn Phương trang điểm một chút, nhìn qua còn rất tốt, có khí chất tao nhã, hai người ngồi xuống ghế dài trong tiệc búp-phê, ánh mắt những người kia xoát nhìn chằm chằm nhìn lại, Tiền Văn Phương sợ Liễu Y bị người khác nhận ra, vội vàng kêu Liễu Y ăn nhanh rồi đi.

Liễu Y hết sức đồng ý, dù sao vì bữa cơm này, bữa sáng chỉ ăn chút cháo loãng, bưng cái khay chạy đến khu đồ ăn, chất một chồng lại một tầng, lại cầm cái khay khác, lại chồng lên một tầng, mới trở lại vị trí.

Tiền Văn Phương nhìn những cái dĩa xếp thành hàng chỉnh tề trước mặt Liễu Y, trợn mắt há mồm, Tiền Văn Phương chưa ăn cơm ở ngoài với Liễu Y, trừ bỏ ở tổ quay phim, ánh mắt nhìn Liễu Y nghiêm túc vùi đầu ăn, đôi đũa trong tay rơi xuống trên bàn, phát hiện những ánh mắt nhìn qua, mặt già của Tiền Văn Phương đỏ lên, trừng mắt với Liễu Y đối diện "Em không thể ăn ít chút sao."

Liễu Y ăn hết một đĩa nhỏ, để qua một bên chồng đĩa đã có chút cao, ngẩng đầu nhìn Tiền Văn Phương "Chị Tiền, chị ăn quá ít, hiện tại em mới ăn no một nữa, còn chưa có no đâu."

Tiền Văn Phương cúi đầu tránh mặt đi, nhỏ giọng "Không phải em chờ chị đưa đi ăn chứ "

Liễu Y lại ăn hết một dĩa, gật đầu "Hiện tại em không có tiền, nên tiết kiệm, bữa sáng ăn chưa no, bây giờ ăn nhiều một chút, nơi này là tiệc búp-phê, em không ăn, rất lãng phí."

Tiền Văn Phương nghẹn lời, cúi đầu ăn, ánh mắt nhìn Liễu Y ăn, có cảm giác đau bao tử, mà những nhân viên phụ vụ thỉnh thoảng đi ngang qua, nhìn thấy Liễu Y ăn cầm đều rơi xuống đất, những ánh mắt ái mộ, nhất thời hóa thành hư ảo, chuyển sợ hãi than ở.

Liễu Y không quan tâm những việc này, vì muốn tiết kiệm cho Tiền Văn Phương mới tới đây, nói như thế nào, cũng phải ăn cho no, đợi tới khi ăn xong , Liễu Y đã là chạy tới khu đố ăn mấy lần, mà bên cạnh những cái đĩa không đã cao thêm một tầng.

Liễu Y hài lòng vuốt bụng, cả người thả lỏng, cầm lấy khăn tay từ từ lau miệng, ngẩng đầu nhìn Tiền Văn Phương đối diện còn đang ngẩn người, nhỏ giọng nói "Chị Tiền, hôm nay cám ơn chị mời khách, yên tâm, buổi chiều em sẽ phỏng vấn tốt ."

Tiền Văn Phương chỉ nhìn chằm chằm chồng đĩa không kia, hết hồn, nghiêng đầu nhìn Liễu Y không hề hay biết, nuốt nước miếng, gật đầu "Không cần cám ơn, chỉ là, Liễu Y, nếu sau này chị mời khách, không bằng trực tiếp cho em tiền đi."

Liễu Y chớp mắt hai cái, không nghĩ tới có tiền đưa tới cửa, bất quá, đối với người gần gủi, Liễu Y không cần, chỉ có những người không xa không gần mà không muốn ở chung nhiều, Liễu Y mới có thể một là một, hai là nhị, khoát tay "Không cần, lần sau muốn mời khách, không bằng tới nhà em, tự mình nấu cơm, người ở đây quá nhiều , nhìn không muốn ăn."

Tiền Văn Phương rất muốn nhảy dựng lên, em bây giờ còn không thèm ăn, nếu có thèm ăn có phải hay không ăn luôn phần của mình.

Lúc hai người đi ra ngoài, trưởng ca kích động, rốt cục đi rồi, không dễ dàng, nhìn chằm chằm Liễu Y, vừa muốn nhớ kỹ diện mạo của người này, chờ lần sau lại đến, muốn thu tiền gấp đôi, riêng một người, có thể

ăn bằng với vài người, có rất nhiều dĩa ở khu đồ ăn đã hết, này rất thiệt thòi.

Tiền Văn Phương mang Liễu Y tới địa điểm dự định, hoàn cảnh u tĩnh, làm cho tâm tình Tiền Văn Phương cũng bình phục lại, đi đầu vào trong, nhìn phóng viên sớm ngồi ở vị trí, mở miệng hô, "Xin chào, chúng tôi tới trễ."

Nữ phóng viên đứng lên, cũng chủ động tiếp đón, gất đầu với Liễu Y, ánh mắt lóe lóe, "Hai người khỏe, là tôi đến sớm, ngồi đi."

Tiền Văn Phương và Liễu Y ngồi xuống đối diện với phóng viên, Tiền Văn Phương lại nói những lời xã giao, sau khi giúp đỡ hai người làm quen, nói, "Tôi ngồi bên cạnh, không quấy rầy hai người nói chuyện, Liễu Y chưa phỏng vấn lần nào, làm phiền cô."

Nữ phóng viên mỉm cười gật đầu "Yên tâm, tôi cũng thích Liễu Y, những bộ phim đã đóng tôi đều xem qua, tâm sự bình thường một chút thôi"

Tiền Văn Phương vừa nghe, nhẹ nhàng thở ra, sau khi cho Liễu Y một ánh mắt trấn an, xoay người đi đến chỗ khác chờ.

Liễu Y nhìn ánh mắt Tiền Văn Phương ình, gật đầu, ngồi thẳng thân thể, chăm chú nhìn nữ phóng viên đối diện .

Nữ phóng viên bỗng nhiên cười, khoát tay " Đừng nghiêm túc quá, thấy cô nghiêm túc, tôi cũng khẩn trương, chúng ta thả lỏng một chút, coi như nói chuyện phiếm."

Liễu Y vừa nghe, lập tức dựa người về sau, không phải Liễu Y muốn nghiêm túc, mà là Tiền Văn Phương dặn dò những điều cần chú ý, đắc tội ai đừng đắc tội phóng viên, dù sao Liễu Y thật không có tiếp xúc qua những thứ này, mà trong trí nhớ của thân thể này cũng không có kinh nghiệm cho việc này, gật đầu "Tốt, cô có gì cứ hỏi đi."

Nữ phóng viên cũng trầm tĩnh lại, nhìn Liễu Y có vẻ ở chung tốt, cũng là thoải mái một chút, dù sao không ai thích những minh tinh làm giá cao, tuy rằng Liễu Y còn chưa phải là đại minh tinh, nhưng hiện tại cũng đã sáng tỏ, còn có khác, không biết sau này sẽ là đại bài, đặc biệt chuyện công ty giao cho, làm cho trong lòng nữ phóng viên không xem nhẹ Liễu Y.

"Vậy chúng ta bắt đầu " Sau khi nữ phóng viên xuất ra bút ghi âm, ngẩng đầu nói.

Liễu Y gật đầu, lười biếng dựa người về sau, ánh mặt trời từ bên cửa sổ chiếu vào.

" Bắt đầu từ năm trước đến bây giờ, cô đã diễn mấy bộ phim."

Liễu Y cúi đầu khẩy tay, lắc đầu "Không nhiều lắm, hai bộ điện ảnh, một bộ phim truyền hình."

"Tôi nhớ rõ trước kia cô còn một bộ."

Liễu Y suy nghĩ một chút, đó là chuyện trước khi mình tới, gật đầu "Đó là mấy năm trước ."

"Chúng ta nói chuyện từ năm trước đi, tôi xem quá bộ thứ nhất của cô, hình như là sát thủ, Hàn Thần làm đạo diễn ."

"Đúng vậy."

"Lúc nhận diễn bộ này có suy nghĩ gì không."

Liễu Y sửng sốt, lúc ấy không còn đường khác để đi " Một bộ phim có thể chống đỡ cuộc sống cho tôi hai tháng thôi "

Nữ phóng viên , há miệng thở dốc, một câu hỏi muốn hỏi bị kẹt rồi, vốn muốn hỏi cảm thụ của Liễu Y đối với bộ phim này, vội vàng nói sang chuyện khác " Vậy bộ phim thứ hai, tôi nhớ rõ là đóng vai lão đại hắc bang, bộ phim kia tôi cũng xem rồi, đặc biệt thích đó một ít thiết kế của cô, lúc cô quay bộ này, có cảm tưởng gì "

Liễu Y vuốt tóc, ánh mắt rối rắm nhìn nữ phóng viên đối diện, ăn ngay nói thật " Kỳ thật tôi không có cảm tưởng gì, nếu thật phải nói, hẳn là nam chính không cố gắng đánh, mà nhân vật của tôi không đủ tàn nhẫn."

Sắc mặt nữ phóng viên càng thay đổi, vội vàng ho khan một tiếng "Vậy nói về bộ phim truyền hình vừa quay xong đi, bây giờ còn chưa phát, hẳn là tháng mười một ra mắt công chúng, nghe nói này bộ là quân lữ phiến, mà bộ này chỉ có cô là vai nữ phụ duy nhất, lúc quay với các nam minh tinh, áp lực lớn không."

Liễu Y nhẹ nhàng thở ra, rốt cục không hỏi cảm tưởng và nhận xét, lắc đầu, sờ cằm "Kỳ thật áp lực cũng không lớn, muốn nói nơi có áp lực lớn nhất, chắc là mỗi lần ăn cơm, bởi vì cùng bàn với bọn họ, tôi phải xuống tay nhanh chút, nếu khống sẽ ăn không no."

Rốt cục nữ phóng viên cũng nhịn không nổi, nghiêng đầu mặt có chút vặn vẹo, như thế nào đã cảm thấy vấn đề đại gia nói không cùng đường với con đâu, hiện tại áp lực của mình cũng rất lớn, tại sao có thể dẫn vấn đề vào quỹ đạo.

Nữ phóng viên lại ho khan vài tiếng, quên câu hỏi tiếp theo, vội vàng lấy bản thảo ra , sau khi nhìn vài lần, đều chỉnh sắc mặt, "Trong các bộ phim này, cô thích nhân vật nào nhất."

Liễu Y vừa nghe, ánh mắt sáng lên, điều chỉnh thân thể "Muốn nói tôi thích nhân vật nào nhất, kỳ thật tôi thích nhất vẫn là lão đại hắc bang, tương đối hợp khẩu vị của tôi, nói chuyện không nhiều lắm, biểu tình không nhiều lắm, diễn rất dễ "

Nữ phóng viên chăm chú nhìn, lời này cũng quá thật, vội vàng gật đầu "Tuy rằng chưa xem qua bộ phim kia, thật ra tôi cũng thích nhất nhân vật kia của cô, vậy cô có thấy phim cô diễn bộ sau tốt hơn bộ trước."

Liễu Y vừa nghe, gật đầu, thẳng thắn "Chắc là vậy, dù sao tiền lương bộ sau so với bộ trước nhiều hơn, chắc là vậy."

Nữ phóng viên thật chưa nghe qua phép tính như vậy, nuốc nước miếng, ngực nghẹn một hơi, vội vàng nhìn mắt bản thảo bên cạnh, kiên trì hỏi tiếp "Tôi nhớ rõ ngươi còn quay một cái quảng cáo, hiện tại nổi tiếng, rất nhiều người xưng hô cô là nữ hiệp ."

Mi tâm Liễu Y nhảy dựng, đây là đều mình hối hận nhất , tiền không bao nhiêu, toàn bộ hình tượng bị hủy, khoát tay, khiêm tốn nói "Không có tốt như cô nói."

"Cô rất khiêm tốn, hiện tại nhãn hiệu kia bởi vì quảng cáo của cô cũng coi như là nổi tiếng " Rốt cục nữ phóng viên nhẹ nhàng thở ra, cũng may còn câu trả lời bình thường .

"Không ngại, tôi hỏi cô chút vấn đề riêng đi " Nữ phóng viên khó nghe được câu trả lời có vẻ bình thường của Liễu Y, làm sao có thể buông tha, nếu không, đợi lúc viết bản thảo, bỏ đi những câu trả lời vô dụng, cũng không còn nhiều rồi .

Liễu Y khó xử nhìn, than thầm một tiếng, cho tới nay những vấn đề riêng của mình đều có giá quy định, bất quá nhớ tới Tiền Văn Phương dặn, gật đầu nói, "Ngươi hỏi đi, có thể trả lời tôi sẽ trả lời ."

Nữ phóng viên gật đầu, vậy trước hỏi một chút về sở thích và ước mơ, vẻ mặt nghiêm túc "Đồ cô thích ăn nhất là gì "

"Gạo " Liễu Y trả lời rất nhanh.

Trán Nữ phóng viên rịn ra một giọt mồ hôi, sau đó lại hỏi " Đều cố muốn nhất hiện tại là gì."

"Rất nhiều gạo " Liễu Y vô cùng nghiêm túc và thành khẩn, tồn lương trong nhà không đủ, nhiều chút luôn tốt.

Trán nữ phóng viên rịn ra hai giọt mồ hôi, đây là cố ý là cố ý , mình hỏi chuyện trong vỏng giải trí, tại sao cô lại chạy tới vấn đề về gạo, mình cũng không phải làm tiết mục dân sinh, chưa từ bỏ ý định hỏi tiếp "Ước mơ lớn nhất của cô là gì."

Liễu Y nghiêm túc nhìn nữ phóng viên đối diện, thở dài một tiếng, "Cô thật muốn nghe."

Nữ phóng viên rất nghiêm túc nghiêm túc gật đầu, cô mau nói ước mơ trở thành tiểu kim nhân đi.

“Nếu cô muốn nghe, tôi sẽ nói cho cô biết, kỳ thật cho tới nay ước mơ của tôi chính là, làm diễn viên vài năm, sau đó kiếm chút tiền, sớm một chút dưỡng lão.”

“Không còn ” Ánh mắt nữ phóng viên trừng lớn.

“Còn muốn tồn trữ một phòng gạo ” Liễu Y nhớ tới cái gì, vội vàng nói, hiện tại tồn trữ quá ít , ai, qua thêm vài năm rồi nói sau, đây là tiêu chuẩn , ngộ nhỡ sau này có việc gì, mình không cần ra khỏi cửa, cũng không đói.

Trán Nữ phóng viên rịn ra ba giọt mồ hôi, tại sao lại nói tới gạo rồi, mình không phải đang phỏng vấn một nông dân chứ.

74. Chương 74

Nữ phóng viên không nghĩ sẽ gặp phải câu trả lời như vậy, xưa nay chưa từng gặp qua người trả lời phỏng vấn như vậy, trong lúc nhất thời ngây ra như phỗng, sớm biết như vậy, lần này dù thế nào cũng không tranh buổi phỏng vấn này, đến lúc đó phải viết bản thảo phỏng vấn như thế nào, chẳng lẽ thực sự phải viết đáp án này lên.

Nữ phóng viên giật mình một cái, nhớ tới nhiệm vụ được giao liền giữ vững tinh thần, bây giờ không phải thời điểm rút lui, điều chỉnh sắc mặt, nhìn về phía Liễu Y ánh mắt hơi rối rắm, nhớ tới câu hỏi tiếp theo, ngồi thẳng thân thể.

Ánh mắt nhìn về phía Tiền Văn Phương đang cúi đầu uống trà cách đó không xa, suy nghĩ một chút, ngẩng đầu nhìn Liễu Y hỏi: ” Câu hỏi tiếp theo, nếu như cô không muốn trả lời cũng không quan trọng, chỉ là thuận tiện hiểu một chút, có thể không.”

Liễu Y không sao cả gật đầu, dù sao hôm nay đã bán mình đi,phải ăn nói nhỏ nhẹ với người ta, ngẩng đầu nói, “Hỏi đi, tôi vẫn là câu nói kia, có thể trả lời tôi sẽ trả lời .”

“Vậy cám ơn cô đã phối hợp, theo tình huống tôi biết, tuy rằng cô chỉ diễn qua mấy bộ phim, nhưng mà hợp tác cùng cô toàn bộ là ngôi sao và đạo diễn nổi tiếng, tôi chỉ muốn hỏi một chút cô có nhận xét gì đối với những minh tinh và đạo diễn đã hợp tác, trong bộ phim thứ thất đạo diễn Hàn Thần, cô có ấn tượng gì ” Nữ phóng viên kiên trì hỏi.

Liễu Y không ngờ là câu hỏi này, sờ cằm, mắt liếc nữ phóng viên đối diện, đối với đạo điễn Hàn, Liễu Y có ấn tượng cũng không tệ lắm, dù sao từng mượn tay Hàn Thần, đối phó với Tần Vân, thành thật mà nói ” Đạo diễn Hàn không tệ, nhìn không dễ thân cận, thật ra rất ngay thẳng”

“Nghe nói ông ta vẫn còn độc thân, danh tiếng cộng bề ngoài, thời điểm cô và ông ta hợp tác, có nhận xét gì ” Nữ phóng viên nhìn câu hỏi trên bảo thảo phỏng vấn, sao lại cảm thấy cấp trên an bài câu hỏi chẳng đáng tin, đây cũng quá bát quái đi.

“Cô nói nhận xét là nhận xét gì, nếu thật muốn tôi nói nhận xét gì, tôi cảm thấy ông ta có chút hẹp hòi, lần đó quay phim, hộp cơm tôi ăn đều một số món bình thường, những thứ này tôi không có cảm thấy gì, thế nhưng không no bụng ” Liễu Y rất bất mãn việc này, mỗi lần cũng không ăn no, còn có một lần bị người ta đánh.

Nữ phóng viên nghẹn một hơi, đây không phải là việc đạo diễn quản rồi, người này là hỏi một đằng, trả lời một nẻo, nhưng mà kiên trì tiếp tục hỏi, vội vàng đổi đề tài, “Vậy thì nói một chút Lục Thanh, nghe nói lần đó là lần đầu tiên cô diễn với nam chính, còn là ba màn, hình như anh ta cùng một công ty với cô, bình thường chung đụng có nhiều không, cô đối với anh ta có cảm giác gì.”

Liễu Y suy nghĩ một chút, tìm tòi nghiên cứu nhìn mắt nữ phóng viên đối diện, “Lục Thanh, tôi hẳn là đã từng hợp tác với anh ta hai lần, thật ra thì chung đụng không coi là nhiều, nhưng mà nếu như nói cảm giác, tôi cảm thấy anh ta nhìn tao nhã lịch sự, thật ra thì khó đến gần, trừ lời kịch, cái khác sẽ không nói, anh ta cũng rất hẹp hòi”

Sau khi Liễu Y quay phim trở về, Lục Thanh quả thực có trả tiền bánh bao, nhưng là tiền lãi thì không trả, về sau Liễu Y cũng không nguyện ý vì chút tiền này tìm tới cửa, cho nên cũng hào phóng một lần, mặc dù mình cũng rất hẹp hòi, nhưng Lục Thanh so với mình cũng không kém bao nhiêu.

Nữ phóng viên im lặng nhìn trời, không phải muốn cho cô nói về tính cách người khác, là muốn cô nói cảm giác, vô lực ngẩng đầu, "Vậy trong bộ phim thứ hai Trương Diệc nhé, cảm giác như thế nào"

Liễu Y vừa nghe, suy nghĩ một chút, mới nhớ tới, dù sao cũng có chút thời gian, nhớ tới cuối cùng mình đứng bị hắn đánh một cái tát, Liễu Y thấp giọng một câu, "Cô nói Trương Diệc, thật ra thì tôi không có gì ấn tượng, ấn tượng lớn nhất, hẳn là lòng dạ hẹp hòi."

Nữ phóng viên ai oán liếc mắt một cái, đây là đại hội phê bình sao, những lời này nếu để cho những đại minh tinh này nghe được, vị này phỏng chừng không thấy được mặt trời ngày mai, bất quá, cũng không biết công ty tại sao để ình hỏi cái những vấn đề này, thì có tác dụng gì.

"Vậy trong bộ phim vừa quay Lê Hoa thì sao, anh ta được công nhận là nam minh tinh có sức quyến rũ, cô có cảm giác gì " Nữ phóng viên chưa từ bỏ ý định, những người này nhưng mình cũng muốn sờ một phen, cũng không tin không có một chút ấn tượng tốt.

Liễu Y liếc mắt, một tay chống cằm, "Trong ấn tượng của tôi Lê Hoa là tốt nhất."

"Thật " Nữ phóng viên hưng phấn một chút, rất muốn bát quái, không dễ dàng, rốt cuộc cũng có một người vừa mắt cô rồi.

"Anh ta trả tiền rất sảng khoái, thật, " Liễu Y nghiêm túc gật đầu, đây là nguyên nhân có ấn tượng tốt với Lê Hoa.

Nữ phóng viên vô lực nhìn qua, cảm giác hưng phấn giảm một chút " Không có cái khác"

Liễu Y lắc đầu, sờ lên cái cằm "Nếu anh ta là phụ nữ, tôi không ngại làm bạn với anh ta"

Trán nữ phóng viên đầy vạch đen, cũng biết không có lời hay, nhớ tới một vị cuối cùng , một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm hỏi "Còn có một vị, Quách Thiếu Bân, người này nhưng là có nhiều fan, cô cũng không có cảm giác gì."

Nữ phóng viên đã hết hy vọng với Liễu Y, sẽ không từ trong mắt Liễu Y nhìn ra chút dao động, giống như người bình thường không quan hệ, trước kia phỏng vấn những người đó, nhắc tới đại minh tinh, người nào không phải vẻ mặt sùng bái, ngay cả mình, cũng không thể cam đoan thờ ơ như vậy.

Liễu Y lắc đầu một cái "Thật ra thì tôi đối với Quách Thiếu Bân ấn tượng rất sâu."

Nữ phóng viên ngẩng đầu nhìn lên, tinh thần dâng lên, "Rất sâu."

"Ừ, trước khi quay phim chúng tôi đi bộ đội thể nghiệm cuộc sống thời gian chung đụng rất lâu, cho nên ấn tượng với anh ta tương đối sâu, thể lực anh ta quá yếu, chạy hai vòng, chân nhất định mềm, ai, thật là nhìn không ra " Liễu Y sau sắc chấp nhận, khuôn mẫu hình thể tiêu chuẩn như vậy, thể lực sao giống con gái vậy, thật là nhìn không ra.

Nữ phóng viên thầm than trong lòng, cũng biết không có lời hay, mình còn tưởng rằng có bát quái, hiện tại càng phỏng vấn Liễu Y, lòng càng buồn bực, bản thảo này, mình thật đúng là không dám lấy ra, nếu tạp chí viết theo câu trả lời này, phỏng chừng cũng không thể thấy mặt trời ngày mai.

Liễu Y xem đồng hồ, ngẩng đầu ngắm nhìn vị nữ phóng viên đang nằm trên bàn than thở, thấp giọng một câu, "Đã đến lúc đi, còn có câu hỏi gì."

Nữ phóng viên giật mình một cái, còn chứ, câu hỏi quan trọng nhất còn chưa hỏi, vội vàng ngồi thẳng thân thể, ôn tồn nói, "Còn mấy câu hỏi nhỏ, tin đồn mấy ngày nay, cô có thể tiết lộ một chút hay không."

Liễu Y vừa nghe, nghiêm mặt, sao người này cũng biết "Cô nói là "

"Chính là tin đồn mấy ngày trước, cô có phải thật có bạn trai hay không, tôi nhân tiện hỏi một chút, cô biết , có một số việc, chúng tôi cũng sẽ không viết linh tinh " Nữ phóng viên cười xấu hổ, nhỏ giọng nói.

Liễu Y quan sát một chút, ánh mắt có chút sắc bén, ngay sau đó tĩnh táo lại, việc này, cho dù ngăn cản, cũng sẽ có người truyền ra, hiện tại đa số người ở công ty cũng biết, chỉ là không công khai nói ra mà thôi.

"Nếu tôi nói ngày đó là xem mắt, cô nhất định không tin " Liễu Y thở dài một tiếng, chuyện Tiền Văn Phương dặn dò quên không còn một mảnh, trong lòng uất ức.

Nữ phóng viên há hốc miệng, có thể nuốt quả trứng ngỗng, chớp hai mắt "Xem mắt."

Liễu Y nhún vai, cũng biết như thế, "Việc này tôi không có ý định giải thích, cô cũng đừng hỏi ."

Nữ phóng viên suy nghĩ một chút, lại hỏi, "Nghe nói vị kia là thiếu gia nhà họ Tuần, có phải thật hay không."

"Cô cũng biết " Liễu Y trái lại rất kinh ngạc .

Nữ phóng viên thật đúng là không biết, bất quá, chuyện công ty cung cấp, không biết cũng biết, cười xấu hổ "Tôi cũng chỉ là nghe nói ."

Liễu Y lắc đầu, "Hiện tại tôi có nói gì, cũng không có người tin, xem sau này đi."

Nữ phóng viên còn muốn hỏi thái độ của Liễu Y, chỉ là thấy vẻ mặt của Liễu Y, biết câu hỏi vừa rồi đã là điểm mấu chốt lớn nhất của Liễu Y, gật đầu "Yên tâm, những cái này tôi sẽ không viết lên, tôi cũng chỉ là hiếu kì, cảm ơn cô đã phối hợp, có mẩu bản thảo đầy đủ sẽ cho cô xem trước, cô thông qua, tôi mới có thể in"

Liễu Y buông lỏng cả người, gật đầu, nhìn bàn tay duỗi ra, cũng nắm có lễ một chút, liền đứng dậy, kết thúc công việc.

Tiền Văn Phương không biết những lời kinh thiên động địa vừa rồi của Liễu Y, trên đường về, hài lòng nói, "Việc này sau này rất nhiều, có lần này, sau này cũng biết trả lời ra sao, chị cũng không có biện pháp thường xuyên đứng bên cạnh em, em cũng nên biết cách trả lời, có một số việc, em không có nói ra chứ."

Liễu Y ngẩng đầu lên, lắc đầu, "không nói nhiều lắm, theo như chị dặn, hỏi một đằng, trả lời một nẻo, bất quá, em làm sao lại cảm thấy vị kia luôn hỏi em những vấn đề về tình cảm."

"Em không nói gì chứ " Tiền Văn Phương nhảy dựng, tay lái thiếu chút nữa lái vào trong cống rãnh.

Liễu Y liếc mắt, làm sao có thể "Đương nhiên không có, cô ta ngược lại mong muốn em có khúc mắc với những minh tinh nam từng hợp tác, em lại không ngốc, nói cho cùng, đối với bọn họ em cũng không có ấn tượng gì."

Tiền Văn Phương yên tâm một chút "Vậy có hỏi em tin đồn thời gian trước."

Liễu Y gật đầu "Hỏi, chẳng qua em nói cô ta đừng hỏi, chị Tiền, thật ra thì em nói thật, những người này cũng không tin tưởng, chỉ là, cô ta làm sao mà biết người kia là ai"

"Người kia, đối tượng em xem mắt, Liễu Y, hình như em cũng chưa nói với chị, chẳng lẽ là người khó lường, sao " Tiền Văn Phương ánh mắt liếc.

Liễu Y dựa người về sau, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trong lòng có chút nghi hoặc, không biết vị phóng viên kia lam sao biết Tuần Tu, đến Kiều Kì cũng không có đoán được.

"Chị Tiền, chị cũng đừng hỏi, việc này em sẽ không nói " Liễu Y không muốn mở rộng phạm vi bát quái.

Tiền Văn Phương nghẹn lời, hừ một tiếng "Sẽ không thật là bạn trai bí mật của em chứ, giấu kín như vậy."

Liễu Y im lặng thở dài, nghiêng đầu một cái, vội vàng nói "Dừng xe, em đến, chị Tiền, có việc liên lạc điện thoại"

Tiền Văn Phương vừa dừng lại xe, chỉ thấy Liễu Y vọt ra ngoài xe, như một làn khói không thấy bóng dáng, lắc đầu.

75. Chương 75

Sau khi về đến nhà, Liễu Y nhẹ cả người, ném túi lên trên tủ giầy, vọt vào phòng bếp rót ly trà, ôm ly đi tới phòng khách, nằm trên ghế sofa, toàn thân thư thái, vẫn là trong nhà thoải mái

Mở TV trên vách tường cách đó không xa, Liễu Y thảnh thơi nhìn lên, chỉ là tai nghe được một chút động tĩnh, tinh thần lực cảnh giác tản ra, ngồi thẳng thân thể, để ly trà trong tay xuống khay trà trước mặt, mặt trầm tư.

Tuy rằng mới chuyển đến mấy ngày, trong cả tầng lầu cũng không có người khác, ngoại trừ nhà bên cạnh đã trang hoàng xong, toàn bộ lầu trên trống không, cho nên Liễu Y cực kì hài lòng, thích loại thanh tĩnh này, hôm nay nhà bên cạnh bắt đầu có người ra vào quét dọn, không phải có người muốn chuyển vào chứ.

Liễu Y nhìn động tĩnh nhà bên cạnh, liền ném sau ót, sau khi duỗi lưng một cái, trực tiếp chạy đến sân sau hít thở không khí, sau đó giơ bình lên tưới nước, bắt đầu tỉ mỉ gây trồng mầm hành lá.

Ngày hôm sau, trời tờ mờ sáng, Liễu Y nghe thấy động tĩnh, cảnh giác mở mắt ra, nhớ tới phát hiện ngày hôm qua, sau đó từ từ thả lỏng nằm xuống tiếp tục ngủ thêm, cho đến trời sáng, Liễu Y mới ngáp xoa tóc rời giường rửa mặt.

Mặc dù bây giờ Liễu Y vẫn thiếu hụt như lúc trước, nhưng so với lúc vừa tới thế giới này, Liễu Y ung dung hơn nhiều, ít đi phần gấp gáp, có lẽ cái này cũng là chuyển biến tốt, cũng không vội vàng đi vơ vét của cải giống như lúc đầu, chỉ là lương thực dự trữ đã chuẩn bị tốt, cho nên thoạt nhìn vẫn tương đối an nhàn.

Mặc dù lúc đầu không thích nghề diễn viên, nhưng có trí nhớ của thân thể này, cũng không bài xích nhiều, rốt cuộc là sống thoải mái tự tại, hàng năm cực khổ mấy tháng, liền có thể sống tốt, hơn nữa sự nghiệp phát triển không ngừng, không thể nói rất tốt, nhưng ít nhiều cũng có thể nhận được ít vai diễn.

Theo như tính cách của Liễu Y, mục tiêu của Tiền Văn Phương Liễu Y chưa bao giờ theo đuổi, có kinh nghiệm mấy lần bị người khác bao vây, nói cho cùng, Liễu Y vẫn không thích mỗi lần ra ngoài đều phải cải trang, nếu không có tự do nhiều tiền cũng vô dụng, cho nên cực kì hài lòng đối với tình huống hiện giờ, cũng không gấp gáp đi tìm công việc khác, chỉ còn chờ Tiền Văn Phương thông báo.

Liễu Y ngâm nga điệu hát dân gian sắp quên của kiếp trước, mặc áo ngủ ở phòng bếp làm bữa sáng, một nồi cháo, ba trứng chiên, lại thêm cá mình ướp gia vị, bưng tới bàn ăn, đặt mông ngồi xuống, chuẩn bị ăn.

Vừa mới nuốt một ngụm cháo, tai nghe động tĩnh nhà bên cạnh, Liễu Y nhàm chán tràn đầy tinh thần lực, chuẩn bị vừa ăn vừa nhìn tình huống, nào biết nhìn một cái, phụt một tiếng, phun cháo trong miệng ra ngoài, lập tức không để ý lau đi, ném bát đũa, từ phòng bếp chạy đến sân sau, leo qua, trực tiếp chạy đến trong sân nhà bên cạnh, đưa tay đẩy cửa sau nửa khép, trực tiếp dùng một cước đá văng ra xông vào trong nhà người khác, khí thế hung hăng.

Tuần Tu dựa người vào xe lăn, nhỏ giọng căn dặn mấy người trước mặt, mà động tĩnh phòng bếp, khiến Tuần Tu dừng lại tiếng nói, nghiêng đầu nhìn qua, cau lông mày lại.

Mà Hải Phong sau lưng động tác nhanh chóng vọt lên, chuẩn bị động thủ theo bản năng.

" Hải Phong" trong lòng Tuần Tu có chút hiểu rõ, trừ bỏ Liễu Y nhà bên cạnh, sẽ không có ai xông vào từ sân sau, thở dài một tiếng, chuyện như vậy chỉ có Liễu Y còn có thể làm được, lên tiếng hét để ngừng bước chân của Hải Phong.

Hải Phong dừng chân lại, thu lại sát khí trên người, nhìn người xuất hiện từ phòng bếp, mặt nhất thời đen hơn, uất ức quay đầu nhìn về phía Tuần Tu đang ngồi xe lăn " Tuần thiếu"

Hiện tại Tuần Tu không rảnh nhìn vẻ mặt uất ức của Hải Phong, đương nhiên là nhìn chằm chằm người quen xuất hiện ở cửa phòng bếp, khóe miệng cong lên, thấp giọng một câu " Chào buổi sáng"

Liễu Y vừa rồi nhàm chán nhìn, thế nhưng thấy Tuần tu ở nhà bên cạnh, cho nên mới phải trực tiếp leo tường tới đây, bây giờ mình không chỉ ở dưới chân núi của người này, còn thành hàng xóm.

Tuần Tu có thể tra được chỗ ở của mình, Liễu Y cũng không quá nghi ngờ, chuyển nhà không phải là vì tránh né Tuần Tu, chỉ là mình muốn nhanh chóng có một ngôi nhà mà thôi, thật là không nghĩ tới, thời

gian mới vài ngày, người này đã chuyển đến nhà bên cạnh, theo như tính cách Liễu Y, đương nhiên là trực tiếp lại đây hỏi rõ ràng rồi.

" Thật khéo, thật không nghĩ tới anh cũng chuyển đến" Liễu Y thoải mái đi vào phòng khách, mắt có thâm ý nhìn Tuần Tu không chút hoang mang.

Tuần Tu phất tay, người trong phòng nhanh chóng rời đi, mà một lúc sau, Hải Phong bất đắc dĩ đi ra, trong phòng chỉ còn hai người mặt đối mặt.

Tuần Tu không nghĩ tới Liễu Y tìm tới cửa nhanh như vậy, vốn dĩ còn định tìm cách tình cờ gặp gỡ, hiện tại đúng là không cần, cho nên nói, đối với Liễu Y, không thể dùng lẽ thường đến xem, cái này không, còn học xong bản lãnh leo tường đá cửa.

" Hôm nay vừa chuyển đến, còn chưa tới cửa chào hỏi, làm sao em biết được." Tuần Tu cười nói, không thấy một chút áy náy khi tính toán, rất tự nhiên.

Liễu Y hai tay ôm trước ngực, hừ một tiếng, chỉ là tạo hình này khiến ánh mắt Tuần Tu lóe sáng, thấy thế nào đều đáng yêu hơn so với bình thường, dù sao mặc một thân áo ngủ, chân mang dép lê, tuyệt đối là đặc biệt.

Liễu Y nhận thấy được người nào đó đang cười vui vẻ, cúi đầu nhìn một cái, thầm nghĩ thất sách, chỉ là cũng không để ý nhiều, so với bộ này, quần áo mình mặc khi xuyên qua càng quái dị, chỉ là nhanh chóng thả tay xuống, trừng mắt nhìn Tuần Tu, "Anh có thể biết tôi ở nhà bên cạnh, sao tôi không thể biết anh ở nơi này, tôi xem anh không có vẻ kinh ngạc."

Tuần Tu nhíu mày, ung dung hỏi " Tôi đã mua phòng này trước, chuyển đến trước, xác thực biết em ở nhà kế bên, chỉ có thể nói trùng hợp."

Liễu Y đánh giá Tuần Tu, trực tiếp tiến lên mấy bước, dừng lại ở trước mặt Tuần Tu, cúi người nhìn, thấp giọng nói " Theo ý anh, là tôi đến sau anh."

Tuần Tu gật đầu, cười nhẹ "Cũng có thể nói như vậy."

Liễu Y nhớ tới chuyện lần đó mua nhà, có chút hoài nghi liếc nhìn " Tôi mua nhà, không phải là một tay anh thúc đẩy chứ."

Tuần Tu không sợ chết gật đầu, sớm biết rằng Liễu Y thông minh, chính là không chịu suy nghĩ nhiều, nếu không, mới hai câu, đã nghĩ đến tiền căn hậu quả, Tuần Tu không muốn nói dối Liễu Y, chỉ cần Liễu Y đoán được, sẽ chưa bao giờ che giấu, hào phóng thừa nhận.

" Tiền ưu đãi, anh bù vào." Liễu Y thử dò xét, bằng không làm sao dễ dàng như vậy.

Lần này Tuần Tu không lên tiếng, mà nhìn chằm chằm hạt cơm bên miệng Liễu Y cười khẽ, nhanh chóng đưa tay mơn trớn khóe miệng Liễu Y, mà Liễu Y cũng không bắt bẻ, chờ Tuần Tu thu tay lại, mới lui hai bước, có chút tức giận " Tuần Tu"

"Em xem, ăn cơm cũng chưa ăn xong đã chạy tới, dù sao anh cũng không đi, thời gian rất dài, em vội vả đến đây chào hỏi như vậy, làm cho anh thụ sủng nhược kinh." Tuần Tu nhìn Liễu Y, không để ý hỏa khí của Liễu Y, ngược lại nói chuyện vô cùng thân thiết, dùng đầu lưỡi liếm đầu ngón tay của mình, cuốn hạt cơm kia vào trong miệng.

Liễu Y đưa tay sờ khóe miệng mình, nhìn động tác người đối diện, hai tai đỏ lên.

"Lớn như vậy, ăn cơm còn sót hạt cơm." Tuần Tu một câu đâm trúng trái tim Liễu Y.

Liễu Y nghẹn một hơi, người này, gan rất lớn, đưa tay chuẩn bị đánh.

Tuần Tu nhìn cánh tay nhỏ bé thon dài đang xốc áo mình lên, chân mày cũng không nhíu lại, ngược lại giống như hoàn toàn không biết, nhìn chằm chằm người đối diện, thấp giọng nói một câu " Nếu em tới đây, anh liền mời trực tiếp, buổi trưa ở chỗ này ăn cơm đi, lúc dọn nhà luôn luôn náo nhiệt."

Liễu Y vừa nghe, buông tay ra, Tuần Tu đặt mông ngồi trên xe lăn, cau mày, tuy rằng thích Liễu Y trực tiếp, chỉ là trực tiếp quá, cũng không phải chuyện tốt, thân thể mình, thật đúng là không chịu nổi Liễu Y giày vò.

Đưa tay vuốt thắt lưng, ngẩng đầu nhìn ánh mắt rối rắm của Liễu Y, lại bỏ thêm một câu " Sau này là hàng xóm, bên này anh có người nấu cơm, em bận rộn, cứ tới đây, chỉ nhiều thêm bát đũa"

Ánh mắt Liễu Y sáng lên, liền quên chuyện vừa rồi, đặt mông ngồi vào trên ghế sa lon đối diện, ánh mắt nóng rực, đây chính là bánh nóng từ trời rơi xuống, mình hiện tại không có công việc gì, bên này tự động đưa tới cửa, cúi đầu tính toán một chút, ngẩng đầu nói "Anh nói thật "

Tuần Tu than thầm, quả thế, dụ dỗ dùng tốt hơn uy hiếp nhiều, gật đầu " Trước kia anh đã nói, của anh chính là của em, nếu em tới anh khẳng định hoan nghênh, chỉ là em yên tâm, chuyện anh nói lần trước, em có thể từ từ suy nghĩ, bây giờ chúng ta dù sao cũng gần, liền từ hàng xóm làm lên, anh có thể chờ."

" Ăn cơm không thu tiền" Liễu Y quan tâm cái này, cái khác đứng sang bên.

" Lấy quan hệ của chúng ta, em mỗi ngày lại đây cũng không sao, dù sao một mình anh cũng phải ăn cơm." Tuần Tu nói.

Liễu Y gật đầu, trong lòng than thầm, trời không tuyệt đường người, mặc dù nói không biết sau này làm việc ở đâu, bất quá có người này ở đây, một ngày ba bữa không cần mình làm, không ăn cũng uổng.

Nghiêng đầu liếc nhìn, chỉnh sắc mặt, nghiêm túc nói " Anh đã mời, tôi sẽ không làm kiêu, vậy sau này làm phiền anh, chỉ là, anh có thể nói cho tôi nghe một chút, phòng ở của tôi, anh có bỏ thêm tiền vào hay không."

Khóe miệng Tuần Tu cong lên, đồng ý là tốt rồi, cười khẽ nói " Không có, anh chỉ là làm cho công ty bất động sản kiếm ít chút mà thôi."

Liễu Y thả lỏng tinh thần, nhìn Tuần Tu, suy nghĩ một chút, dù sao đã là hàng xóm, nói gì nữa cũng vô dụng, mình thật vất vả có một ngôi nhà, cũng không muốn phải chuyển đến chuyển đi, vừa rồi người này cũng đã nói, để ình từ từ suy nghĩ, gật đầu, " Hàng xóm thì hàng xóm, bất quá, anh có biệt thự trên núi không ở, đến ở nơi này."

Tuần Tu thả lỏng tinh thần "Trên núi âm khí nặng, chân của anh chịu không nổi, ở chỗ này một thời gian, thỉnh thoảng có thể đi biệt thự bên kia"

Liễu Y nhớ tới thời tiết, trong khoảng thời gian này nhiệt độ giảm xuống, gật đầu, không hỏi lại, thật ra thì không để ý lý do, Liễu Y cũng chỉ hỏi, cuối cùng Tuần Tu có chủ ý gì, Liễu Y không muốn biết, thời điểm nên biết thì sẽ biết.

Liễu Y cũng không ngồi nhiều, đứng lên, khoát tay áo " Tôi còn chưa ăn xong bữa sáng, đi về trước"

" Buổi trưa nhớ tới đây" Tuần Tu vội vàng nói.

Liễu Y gật đầu, việc này đương nhiên sẽ không quên " Đã biết."

Liễu Y trực tiếp xoay người từ phòng bếp đi tới sân sau, xoay người một cái, liền trở về sân sau nhà mình, nhìn sân đối diện không sót gì, than thầm một tiếng, người ta còn chưa tới cửa nhà mình, mình ngược đã leo tường đi qua nhà người ta rồi, hazzz.

Tuần Tu thấy chỉ chớp mắt đã không thấy tung tích người, cười khẽ một tiếng, đưa tay chống cằm, ánh mắt lóe lóe, vào cửa nhà họ Tuần, chỉ có thể là người nhà họ Tuần, ăn cơm nhà họ Tuần, muốn hối hận đã muộn.

Tác giả có lời muốn nói : cảm tạ Thiển Thiển ném một viên lôi

Cảm tạ hắc Đan Phật Nhân ném một viên lôi

Cảm tạ Mặc Mặc ném một viên lôi

76. Chương 76

Vào buổi trưa, trong lòng Liễu Y không yên vừa nhìn TV, vừa chú ý chặt chẽ động tĩnh nhà bên cạnh.

Vừa đến thời gian ăn cơm, mông Liễu Y không ngồi yên, ngửi được mùi thơm mê người, quả nhiên đầu bếp chuyên nghiệp không phải loại nghiệp dư như mình có thể sánh bằng, kì kèo một lúc sau, da mặt dày, hùng hồn từ ngoại viện leo tường vào, đỉnh đạc ngồi ở phòng khách, không nhìn Tuần Tu cười ôn hòa và Hải Phong mặt đen như mực.

"Không có quà tặng khác, cái này coi như quà tặng đi " Liễu Y không tới tay không, mà là từ sân sau nhà mình, thuận tay ôm một bồn hoa để xuống trong tay Tuần tu, từ nhỏ Liễu Y chưa từng chăm sóc qua hoa cỏ, hiện tại phát hiện ở sân sau, không cam lòng động thủ nhổ hết cây cối được Liễu Y chăm sóc đã sớm ngã trái ngã phải, vừa vặn hiện tại thuận tay làm quà tặng.

Sau khi nói dứt lời, ghé đầu liếc phòng bếp một cái " Lúc nào thì ăn cơm."

Mặt Hải Phong đen hơn, mà khóe mắt Tuần Tu nổi lên ý cười, nhìn bồn hoa héo trong tay, thấp giọng nói " Có lòng, lễ vật em đưa anh rất thích, lập tức ăn cơm, chuẩn bị cho Hải Phong đi gọi em, ngược lại em đã trực tiếp tới từ sân sau"

Liễu Y vừa nghe, xấu hổ sờ lỗ mũi, cũng không phải là không muốn đi cửa trước, chỉ là sân sau thuận tiện hơn, ra vẻ vô tội nói "Tôi thích đi đường tắt hơn, thuận tiện."

Tuần Tu không nói thêm nữa, gật đầu với Hải Phong, chuẩn bị ăn cơm.

Liễu Y đưa quà tặng, yên tâm thoải mái ngồi ở bên cạnh bàn ăn, nhìn đồ ăn trên bàn nuốt một ngụm nước bọt, chỉ chờ chủ nhân phát lệnh, nhanh chóng xuống tay.

Bởi vì chuyển đến bên này, Tuần Tu chỉ dẫn theo Hải Phong tới đây, mà mỗi ngày ba bữa, là đầu bếp ở biệt thự tới nấu, nên Hải Phong cũng ngồi lên bàn ăn, tất cả ba người mỗi người chiếm một phương.

Liễu Y nhìn bàn ăn, vừa nhìn người ông mặt đen bên cạnh, nắm tay thật chặt, nghe được ăn cơm, lập tức hoạt động.

Tuần Tu vừa xem hiểu ngay, không nói gì, không để ý, tao nhã dùng cơm, ánh mắt thỉnh thoảng bay tới trên người Liễu Y và Hải Phong, cười có thâm ý.

Liễu Y và Hải Phong cũng không nhẹ nhàng như vậy, một người là bảo vệ đồ ăn, một người là bảo vệ chủ, hai người đao quang kiếm ảnh, anh tranh tôi đoạt, không ai nhường ai, một bữa cơm, tia lửa bắn ra bốn phía.

Miệng Liễu Y ăn không ngừng, ăn cơm mình làm không cảm thấy kém, nhưng vừa so sánh với đầu bếp chánh tông, cao thấp rõ ràng, lại nói còn Hải Phong bên cạnh nhìn chằm chằm, đã sớm đã quên đây không phải là nhà mình, lấy ra khí thế giành ăn với bọn người của tổ quay phim, giống như mãnh hổ xuống núi trở thành hư không, vẫn chưa thỏa mãn.

Ăn uống no đủ, Liễu Y bỗng nhiên hoàn hồn, nhìn trên bàn trống trơn không có cơm canh thừa, khóe miệng giật giật, cũng có chút ngượng ngùng , vội vàng quệt miệng " Cám ơn chiêu đãi, tôi còn có việc, đi trước đây."

Như một làn khói đi ra phòng ăn, trực tiếp chạy tới sân sau, leo tường về nhà, thật có thể nói đạt tới cảnh giới đến vô tung đi vô ảnh.

Hải Phong thả lỏng trừng mắt nhìn bóng người bỏ chạy, ngẩng đầu nhìn Tuần Tu, nói to " Tuần thiếu, cậu rất dung túng cô ta."

Ánh mắt Tuần Tu thản nhiên nhìn, khóe miệng cười " Cô ấy càng phóng khoáng, sau này càng không thể rời bỏ, tôi muốn dung túng cô ấy vô pháp vô thiên."

Nét mặt già nua của Hải Phong vặn vẹo, một người muốn đánh một người nguyện chịu đựng, Tuần thiếu rất coi trọng cô gái kia, hơn nữa còn chuyển từ biệt thự trên núi tới chỗ này, nội tâm Hải Phong quay cuồng,

nhớ tới vừa rồi Liễu Y cùng mình tranh đoạt, ánh mắt mịt mờ nhìn Tuần Tu đang ngồi an ổn, nói thầm trong lòng, đừng dung túng ra vô pháp vô thiên, sau này càng không thể vãn hồi.

Liễu Y chép chép miệng, nằm trên sô pha ở nhà mình, vẻ mặt hiểu ra, với việc Tuần Tu ở bên cạnh nhà mình rất mâu thuẫn, hơi không thoải mái, nhưng một bữa cơm, ngược lại nghĩ người này chuyển đến cũng tốt, hàng xóm cái gì anh ta rất bình thường, chỉ cần người này đừng thỉnh thoảng hỏi những thứ kia có được không, cũng không bài xích, tuy rằng lần trước Tuần Tu nói rất rõ ràng, nhưng Liễu Y thật không nghĩ gieo họa cho anh ta, rốt cuộc chưa mất lương tâm, với người không có cảm giác lui tới, còn âm mưu chiếm một nửa gia sản, loại chuyện này Liễu Y đúng là làm không được.

Hiện tại Tuần Tu cũng không đề cập việc kia, Liễu Y cũng trực tiếp quên, lòng hơi khó chịu, tỉnh táo lại, nói cho cùng, Liễu Y đối với Tuần Tu không có ác cảm, ngược lại có chút bội phục ý chí của anh ta, dù sao không ai chân chính làm được việc không nhìn ánh mắt khác thường của người khác, cho dù hiện tại Tuần Tu đi đứng bình thường, nhưng chuyện anh ta từng bị thương là thật, có thể dựa vào nghị lực của mình, đứng lên một lần nữa, Liễu Y cũng biết khó khăn trong đó, cho dù hiện tại bộ dáng tàn tật là giả, vậy cũng chỉ là bởi vì mỗi người luôn có bí mật không thể nói.

Ngày đầu tiên hàng xóm ở chung hòa hợp, Tuần Tu bảo trì bình thản, Liễu Y cũng bảo trì lạnh nhạt, song phương tiếp nhận sự thật này rồi, giấu suy nghĩ trong nội tâm, bảo trì quan hệ mặt ngoài.

Ngày hôm sau, Liễu Y vẫn như ngày thường, buổi sáng rèn luyện thân thể, làm tổ trên sô pha xem phim nhựa kinh điển Tiền Văn Phương tìm đến ình, vào buổi trưa, Liễu Y không nhịn được lại bắt đầu quan sát động tĩnh đối diện, hương vị kia, trực tiếp từ phòng bếp đối diện bay tới bên ngoài, lại từ bên ngoài bay tới chóp mũi mình, nhẫn nại nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng chống lại cám dỗ, nhớ tới tài nấu nướng của mình, Liễu Y phát hiện nghiệp dư chung quy là nghiệp dư .

Liễu Y không tới cửa, ngược lại Hải Phong đi thẳng tới trước cửa nhà Liễu Y, nhớ tới dặn dò của Tuần Tu, nhìn Liễu Y mở cửa, khóe miệng cứng ngắc kéo ra nụ cười " Tuần thiếu bảo tôi lại đây gọi cô ăn cơm."

Ánh mắt Liễu Y bình tĩnh, vội vàng khoát tay, ngoài miệng nói " Không cần, thật."

" Hôm nay làm nhiều, cô không đến cũng lãng phí. " Hải Phong liếc mắt xem thường một cái, nói thẳng.

Liễu Y nhăn nhó chà xát chân, chớp mắt, lời nói chính nghĩa " Lãng phí là không tốt , anh đi trước, tôi lập tức tới ngay."

Nói xong một câu, đóng cửa lại, nhốt Hải Phong ngoài cửa, trong lòng vui vẻ trực tiếp xoay người chạy tới trong sân, quen thuộc trèo tường mà vào,trong nháy mắt, người đã đứng trong phòng khách, còn tới nhanh hơn Hải Phong

Liễu Y đi dến trước mặt Tuần Tu, tay lại xách một bồn hoa để xuống trong tay Tuần Tu, ngoài miệng nói " Cho anh, lại đây ăn cơm, đã làm phiền anh."

Tuần Tu nhìn mà cười, ánh mắt chuyển từ gương mặt chính trực của Liễu Y đến bồn hoa héo trong tay, đưa tay mơn trớn cành lá, gật đầu nói " Em đưa anh luôn luôn thích, một mình anh ăn cơm rất cô đơn, có em thêm náo nhiệt, lần sau đến giờ cơm, em trực tiếp tới đây là được, nếu em thích đi từ sân sau, không bằng cho người phá hủy hàng rào sắt, lúc em đến cũng thuận tiện"

Liễu Y vội vàng khoát tay, hủy đi không phải hai nhà thành một nhà rồi, cái này không được " Không được, lúc mua phòng ở bọn họ có nói, thay đổi kiến trúc bên ngoài không tốt, tôi từ sân sau tới đây, chẳng qua là cảm thấy thuận tiện, cũng không ngại độ cao hàng rào lướt sắt, vừa vặn rèn luyện thân thể."

Tuần Tu không nhắc lại, mà Hải Phong vừa mới vào cửa nhìn một màn trong phòng khách, đau bao tử, ngẩng đầu nhìn trần nhà, nghĩ thầm, là hai người này không bình thường, hay là mình không bình thường .

Sau khi ăn xong, Liễu Y phủi mông về nhà, vuốt cái bụng phình lên, chép chép miệng, sâu sắc phát hiện có người hàng xóm như vậy cũng không tồi, một chút bài xích còn sót lại trong lòng cũng tiêu tán vô tung vô ảnh, thuận nước đẩy thuyền tiếp nhận.

Trưa ngày thứ ba, Liễu Y hoàn toàn không chuẩn bị cơm trưa, ngồi xổm trong sân sau chăm sóc mầm hành lá không lớn lên của mình, thỉnh thoảng thăm dò động tĩnh nhà bên cạnh, tiểu nhân trong lòng đánh nhau

khích lệ, đi thôi, người ta đã mời, không ăn cũng uổng, nhưng thiên hạ không có bữa trưa miễn phí, Liễu Y khó xử.

Liễu Y rối rắm hồi lâu, Tuần Tu bên kia chuyển xe lăn đi vào trong sân, ánh mắt dịu dàng nhìn chằm chằm Liễu Y nhà bên cạnh đang ngồi xổm trong góc, từ từ chuyển xe lăn đi tới hàng rào sắt.

Liễu Y thở dài một tiếng, quay đầu, chạm phải ánh mắt của Tuần Tu, lắp bắp đứng lên, đưa tay vẫy vẫy, bộ dạng muốn nói lại thôi.

"Mau ăn cơm, đang chờ em " Tuần Tu cười ôn hòa một cách tự nhiên.

Khóe miệng Liễu Y giật giật, lời này như thế nào giống như người một nhà, nhớ tới cái gì, uyển chuyển nói "Không cần, tôi biết nấu ăn ."

" Không có phiền toái gì, sau này ăn ở bên này, em đừng phản đối, anh bên này làm một người cũng phải ăn, hai người cũng giống nhau, lượng cơm em ăn ít như vậy, có thể ăn bao nhiêu, lại nói sau khi có em, anh cũng ăn được nhiều hơn " Tuần Tu trấn an nói, ánh mắt rất chân thành.

Liễu Y chớp mắt hai cái, nhìn Tuần tu rất thành thực, cúi đầu đẩy ngón tay, thấp giọng một câu " Vậy thì hơi ngại."

" Nếu ngại, em cho anh vài bồn hoa trong viện của em, bên sân của anh rất trống " Tuần Tu tìm lý do tốt cho Liễu Y.

Bởi vì lo lắng đến vấn đề đi đứng của Tuần Tu, trong viện anh ta bằng phẳng và trống trải, không giống bên này của Liễu Y, phồn hoa núi giả vây quanh, một mảnh cảnh sắc.

Liễu Y vừa nghĩ, cũng đúng, mình mỗi lần tới cũng chưa đi tay không, gật đầu "Được."

Tiếng nói vừa dứt, Liễu Y nhìn phía sau các loại bồn hoa, một tay xách lên một chậu hơi tốt, một tay đặt lên lan can lưới sắt, xoay người một cái, nhẹ nhàng đứng trước mặt Tuần Tu.

Tuy rằng Tuần Tu biết Liễu Y có chút thân thủ, chỉ là chưa thấy tận mắt, nhìn một cái, trong nháy mắt ánh mắt sáng lên, tâm không tự giác giật giật, nhìn Liễu Y bình yên đứng trước mặt mình, tay nhận bồn hoa đã héo, cười sáng lạn như hoa "Anh rất thích, vào nhà đi, chờ chúng ta rồi."

Có lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai, có lần thứ hai sẽ có lần thứ ba, thói quen thành tự nhiên, với Liễu Y mà nói, da mặt càng ngày càng dày.

Bắt đầu từ lúc mỗi buổi trưa đúng giờ leo tường đi ăn cơm, đến chậm rãi đóng gói mang về, đến cơm tối cũng đúng giờ xuất hiện, một ngày hai bữa cơm, đến giờ cơm, Liễu Y tự động tự phát đi đến sân sau, chạy tới nhà bên cạnh ăn cơm.

Mỗi lần Liễu Y cũng không đi tay không, như vậy rất không đạo đức, thuận tay xách một bồn hoa ở sân sau nhà mình, mình nuôi không sống, vẫn là có thể có chút tác dụng, lợi dụng đồ bỏ đi.

Càng phát triển về sau, sân sau trở thành trống không, ánh mắt Liễu Y nhìn về phía mầm hành lá mình vừa gieo xuống.

77. Chương 77

Từ khi Tuần Tu thành hàng xóm của Liễu Y, cũng không có nói tới chuyện kết giao, mà là bảo trì quan hệ hàng xóm, trừ việc mỗi ngày ăn cơm chung với Liễu Y, sau khi ăn xong nói hai câu chuyện phiếm, thời gian khác cũng không quấy rầy Liễu Y.

Kỳ thật đều Tuần Tu muốn, trước gieo mầm móng, một ngày nào đó sẽ nẩy mầm, cho nên không vội.

Trong lòng Liễu Y tự nhiên cũng có suy nghĩ của mình, đáp ứng Tuần Tu là sẽ suy nghĩ, tự nhiên sẽ suy nghĩ, mà trước khi chưa có đáp án, mình là mình, Tuần Tu là Tuần Tu, bởi vì hiện tại lại thêm một loại quan hệ là hàng xóm, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, cũng làm cho tâm Liễu Y dần dần buông lỏng, ấn tượng đối với hàng xóm Tuần Tu này càng tốt, ở chung cũng không được tự nhiên giống như lúc đầu, đề tài nói chuyện phiếm cũng nhiều hơn.

Nói đến cùng, Liễu Y cũng thừa nhận, mình là người ăn nhiều, bị mê hoặc bởi việc ăn mà không phải trả tiền, những cái khác thì đứng sang bên, huống chi hiện tại là lúc mình cần tiết kiệm, Tuần Tu tự mình đưa lên cửa, đương nhiên có tiện nghi thì phải chiếm, chiếm xong lại nói nguyên tắc sau.

Hôm nay cơm nước xong, Hải Phong dọn dẹp bát đũa, Liễu Y ở một bên nhìn, bởi vì trước kia cũng muốn giúp, nhưng bị Hải Phong trừng, sờ cái mũi, không bao giờ nữa chủ động không có việc gì đi tìm việc nữa.

Nhà ăn chỉ còn Liễu Y và Tuần Tu, Liễu Y đang muốn vỗ vỗ mông chạy lấy người, thấy Tuần Tu gian nan từ trên ghế xuống xe lăn, suy nghĩ một chút, đi lên, tự nhiên ôm lấy, nhẹ nhàng đặt lên xe lăn.

Khóe miệng Tuần Tu nhếch lên, ngoan ngoãn chờ Liễu Y an trí tốt, ngẩng đầu nói " Phim em đóng hiện tại đã phát, hai ngày anh cũng xem, em diễn không tệ."

Liễu Y an trí tốt Tuần tu, ngẩng đầu liếc mắt một cái, có vẻ kinh ngạc " Anh cũng xem "

Bộ phim này vừa chiếu mấy ngày trước, mấy ngày nay Liễu Y cũng canh giờ xem, dù sao cũng là lần đầu tiên mình đóng phim truyền hình, trong lòng vẫn là có chút chờ mong .

"Ừ, nghe nói tỉ lệ người xem tương đối cao, TV Đô Thành vừa chiếu vài ngày, mà các đài truyền hình khác bắt đầu cùng công ty em nói chuyện, em có nghĩ tới không, lần này một lần là nổi tiếng " Tuần Tu nhỏ giọng nói, ánh mắt nhìn vẻ mặt của Liễu Y.

Tuy rằng biết Liễu Y không để ý sự nghiệp diễn viên, nhưng mỗi người chống cự không được cái loại mê hoặc này, lần này Hạ Thành Lâm cũng không nghĩ tới, bộ phim này được hoan nghênh như vậy, tỉ lệ người xem TV đạt tới một điểm cao, mà diễn viên đóng bộ phim này, nhất định sẽ nổi tiếng, Liễu Y trong một đám đàn ông, đặc biệt dễ thấy, báo chí tạp chí cũng bắt đầu đào những chuyện cũ của Liễu Y.

Mà trước khi biết,Tuần Tu đã dùng thủ đoạn, đè ép những chuyện trước kia của Liễu Y xuống, kỳ thật tâm tư cũng không muốn để cho người khác biết đoạn sự tình của Liễu Y và Dương Vanh.

Mấy ngày nay Liễu Y cũng biết Tiền Văn Phương vô cùng hưng phấn, không nghĩ tới sẽ như thế, nghe xong Tuần Tu nói, cũng không hỏi anh ta làm sao mà biết, tuy rằng Tuần Tu không nhắc tới quan hệ với Hạ Thành Lâm, chỉ là cũng không che dấu trước mặt mình, Liễu Y cảm giác được, Tuần Tu có sức ảnh hưởng lớn đối với công ty Tân Thần.

Liễu Y lắc đầu " Nói thật, tôi cũng không nghĩ tới, nổi tiếng hay không nổi tiếng, cuộc sống vẫn như vậy, thật ra con đường làm diễn viên của tôi đã cố định rồi, có một số nhân vật diễn không được, cho dù nổi tiếng, cũng không khả năng tiến bộ, chỉ cần bảo trì hiện trạng là được."

Bởi vì Liễu Y và Tuần tu thường xuyên nói chuyện phiếm, cũng nói thẳng suy nghĩ, có lẽ ở trong lúc vô tình, cũng thừa nhận sự tồn tại của Tuần Tu theo bản năng .

Khóe miệng Tuần Tu cong lên " Em nghĩ vậy là tốt rồi, con đường làm diễn viên rất dài, nhất thời không có nghĩa là một đời, có lên cũng có xuống, đường diễn của em cố định, cũng là chuyện tốt, có ít nhân vật không thích hợp cũng không cần đi thử, chỉ cần tiếp tục giữ vững, cũng là một con đường đi tới."

Liễu Y nghiêm túc nghe Tuần Tu phân tích, nhún vai " Anh nói hơi giống với Tiền Văn Phương, bất quá, kỳ vọng của chị ấy cao hơn một chút."

Khi hai người nói chuyện, di động Tuần Tu vang lên, Liễu Y vừa thấy, không muốn quấy rầy " Tôi về trước ."

Tuần Tu nhìn di động, trái tim ngừng một lát, ngẩng đầu nói với Liễu Y " Khoan hãy đi, chờ anh nghe điện thoại xong anh còn có việc nói với em."

Liễu Y suy nghĩ một chút, gật đầu, ngồi xuống sô pha, lòng đầy nghi hoặc, bởi vì bình thường cũng chỉ nói chuyện phiếm, cũng chưa từng nói chuyện nghiêm chỉnh.

Sau khi Tuần Tu nhỏ giọng nói vài câu, nghiêm mặt, sau đó khóe miệng hơi nhếch lên, để điện thoại xuống, mắt nhìn Liễu Y đối diện im lặng chờ đợi, lòng có chút sung sướng, nói đến cùng, vì để Liễu Y đi vào cuộc sống của mình, thủ đoạn gì Tuần Tu cũng đã làm .

Mà hiện tại, hai người có thể im lặng ở chung, việc này Tuần Tu chưa từng nghĩ tới, hiện tại cảm thấy việc chuyển tới làm hàng xóm của Liễu Y là việc mà mình làm tốt nhất, tuy rằng không dễ dàng, nhưng chỉ cần sống bên cạnh Liễu Y, điểm ấy không coi là gì.

" Kỳ thật anh muốn hỏi Đường Lễ có tìm em gây phiền toái." Tuần Tu mở miệng nói.

Liễu Y sửng sốt, lắc đầu " Không có, không phải anh rõ nhất sao, chỉ cần tôi ra cửa, Hải Thành sẽ đi theo tôi."

" Anh ta đi theo em, là bảo vệ em, cái khác, anh cũng không cho anh ta làm" Tuần Tu cười khẽ, giải thích nói.

Liễu Y nhìn chằm chằm, nói đến cùng cũng là ý tốt, Hải Thành lại không gây cản trở việc của mình, mà là hỏi " Anh hỏi tôi việc này, có phải Đường Lễ có động tĩnh gì không."

" Em thật thông minh, hiện tại nhà họ Đường đã muốn chống đỡ không nổi nữa, về sau em cũng có thể yên tâm" Tuần Tu nhìn Liễu Y, nhỏ giọng nói một câu.

Liễu Y sửng sốt, bởi vì lần trước bị ám toán, cho nên cho tới bây giờ không dứt bỏ chuyện Đường Lễ và Tần Vân, vẫn cho Hổ ca và Hải Thành thám thính tin tức, có chút tình huống cũng hiểu biết, nhưng cũng không nghĩ tới nhanh như vậy, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn Tuần Tu " Là anh động tay."

Tuần Tu chưa từng che giấu trước mặt Liễu Y, gật đầu " Vốn anh và anh ta có chút chuyện xưa, không phải là vì em."

Liễu Y vừa nghe " Hiện tại anh ta…."

Tuần Tu buông tay ra " Ẩn núp bên nhà người tình cũ thôi."

Liễu Y tính toán trong lòng, nhìn ánh mắt Tuần tu bình tĩnh, cơ hội ngay trước mắt, ra sức đánh chó rơi xuống nước, việc nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của này, Liễu Y giỏi nhất bắt lấy cơ hội, lập tức liền đứng lên " Tôi về trước ."

Tuần Tu không nói gì nữa, bất quá, Liễu Y vừa bước hai bước, dừng bước lại, quay đầu nhìn Tuần Tu " Rốt cuộc anh và nhà họ Đường có ân oán gì tôi không muốn biết, bất quá, trước chờ tôi tính với bọn họ xong anh hãy động thủ, cám ơn anh đã cung cấp tin tức, Hải Thành bên kia, nếu đã không có việc gì, đừng cho anh ta đi theo tôi nữa ."

Tuần Tu cười khẽ, mình nói cho Liễu Y, đương nhiên cũng là cho Liễu Y cơ hội, dựa vào thân thủ của Liễu Y, sẽ không lo lắng nhiều, bất quá, không cho Hải Thành đi theo, Tuần Tu vẫn là không yên lòng " Sau lần này, anh sẽ cho Hải Thành trở về ."

Liễu Y ngẩng đầu nhìn, có lẽ Tuần Tu có cừu oán với Đường Lễ thật, nhưng nếu không phải Tuần Tu đối phó với Đường Lễ, Liễu Y cũng chỉ cứng đối cứng đi tìm Đường Lễ gây phiền toái, kết quả cuối cùng đúng là khó nói, mà như tình huống bây giờ, ngược lại Liễu Y không có cố kỵ gì nữa .

Thỏa hiệp gật đầu " Lần này là tôi nợ anh ."

Liễu Y vừa về tới nhà, liền liên lạc với Hổ ca, kỳ thật Hổ ca rất buồn bực, vốn đang lăn lộn rất tốt, bởi vì tìm Liễu Y gây phiền toái, bị người tận diệt, còn bị Liễu Y chụp được kiệt tác nam nam, bị lường gạt nhiều tiền như vậy, đương nhiên đáy lòng mang theo oán hận, nhưng lại không thể không nghe mệnh lệnh của Liễu Y, chính là nghẹn một hơi.

Mà từ lúc nhà họ Đường dần dần bắt đầu hỗn loạn, buôn bán bị chèn ép, địa bàn bị cướp đoạt, càng ngày càng xuống dốc, khiến cho đáy lòng Hổ ca có chút tính toán, đối với mệnh lệnh của Liễu Y cũng không mâu thuẫn như lúc đầu, thẳng đến gần đây, trừ quán bar nhỏ trong tay mình không bị liên lụy, những sản nghiệp khác của nhà họ Đường không phải bị đóng cửa thì bị ngừng kinh doanh, khiến cho Hổ ca càng thêm cảnh giác.

Lúc này Liễu Y gọi điện thoại, nói bóng nói gió, khiến Hổ ca càng thêm rõ ràng, nhà họ Đường đã không còn là nhà họ Đường trước kia nữa, hiểu rõ hơn tình huống của Liễu Y, trong mắt Hổ ca càng nhiều nghi

hoặc, lập tức nói hết những chuyện mình biết ra, đã sớm quên mình bị Liễu Y nắm nhược điểm, kêu một tiếng đại tỷ rất thân thiết, hận không thể cắt đứt quá khứ, cho tôi đi theo chị lăn lộn đi.

Liễu Y vừa nghe, hắc tuyến đầy đầu, trước kia ra sức khước từ, sao thái độ bây giờ lại biến đổi lớn như vậy, nhưng cũng không để trong lòng, cầm nhược điểm của Hổ ca, chỉ là vì có nhiều manh mối khi lúc gặp nguy hiểm, lần trước vô thanh vô tức bị người đánh, đối với người này Liễu Y đã rất thất vọng, hỏi cho có lệ một chút tình huống, cũng chỉ là hiểu biết một chút, nhưng vừa nói ra, cũng làm cho Liễu Y run run.

Những gì cần biết cũng đã biết, Liễu Y cũng không quan tâm tới Hổ ca đang khóc lóc muốn cùng mình lăn lộn bên kia, cúp điện thoại, trực tiếp gọi điện thoại cho Hải Thành, sau khi trở lại Đô Thành, Liễu Y cũng không ra khỏi cửa, cho nên Hải Thành cơ bản chuyên tâm với tình huống của Đường Lễ bên kia, không có đi theo bên cạnh mình.

Lúc Hải Thành nhận được điện thoại, đang ở trong văn phòng của anh hai mình, thám thính tình huống, bên kia anh hai vừa báo cáo cho Tuần Tu xong, Liễu Y lại gọi điện thoại tới, giật mình một cái, vội vàng lao ra văn phòng, trốn ở trong góc nhỏ giọng nói với Liễu Y.

Thời cơ có, tin tức có, Liễu Y nhịn lâu như vậy, bây giờ đương nhiên phải xả ra, Đường Lễ và Tần Vân ở cùng nhau, vừa vặn tận diệt, cũng đỡ cho Liễu Y phải đi hai chuyến .

Ban đêm gió lớn, đúng là thời điểm tích hợp để đánh cướp, Liễu Y quan sát nhà kế bên Tuần Tu thì ở trong thư phòng đọc sách, còn Hải Phong thì núp ở góc tường ngoài cửa nhà mình, khóe miệng giật giật, cũng không để ý nhiều như vậy.

Toàn thân màu đen, mang theo bao đi ra ngoài, đi ra cửa chính chung cư, thấy Hải Thành ngừng ven đường xe giữ vẫy tay, không nói gì nhìn trời, mình đây là lén lút tới cửa, ngươi này động tĩnh cũng quá lớn đi.

Liễu Y mới ra ngoài, bên này Tuần Tu ngẩng đầu nhìn Hải Phong gõ cửa vào, nhỏ giọng nói một câu " Đi rồi."

" Mới vừa đi, Hải Thành đã chờ ở cửa " Hải Phong báo cáo chi tiết, có chút buồn bực đối với em trai nhà mình.

Nghe Hải Sinh nói qua vài lần, em trai nhà mình bắt đầu để ý tới chuyện tiền bạc, mình cũng không cho viêc đó là quan trọng, hiện tại chuyện lớn như vậy, vậy mà ai cũng không nói một tiếng, liền đi theo Liễu Y ra cửa, quả nhiên là gần mực thì đen, mặc kệ thế nào, việc này kết thúc, lập tức ngăn cách hai người kia, có một nữ chủ nhân làm ình dạ dày đau, lại đến một người em trai làm ình đau dạ dày, Hải Phong thật sự ăn không tiêu.

" Cho người giám thị bên Đường Lễ rút lui" Tuần Tu thấp giọng nói một câu.

Hải Phong muốn nói lại thôi " Tuần thiếu, như vậy không an toàn."

Tuần Tu lắc đầu, dựa người về sau, ngón tay gõ trên mặt bàn " Lần trước hai người bọn họ có thể đánh bại những người kia, lần này giống nhau có thể đánh bại, anh quan tâm sẽ bị loạn, tôi cảm thấy giác quan thứ sáu của Liễu Y rất kinh người, tôi vừa chuyển tới đây, cô ấy có thể phát hiện, mà lần đầu tiên Hải Thành đi theo cô ấy, cô ấy cũng có thể phát hiện, trước hết cho những người đó rút lui, chờ hai người họ đi ra, lại đi dọn dẹp."

" Dạ." Hải Phong gật đầu trả lời, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Khóe miệng Tuần Tu cong lên, cho cô ấy nhả ra cơn tức rồi nói sau, không xuống tay trực tiếp xử lý Đường Lễ và Tần Vân, cũng vì nguyên nhân này, chuyện gì, cũng không bằng tự mình động thủ, giống như mình trả thù một dạng, cho nên nói, quả nhiên mình và Liễu Y là cùng một loại người.

78. Chương 78

Tần Vân bởi vì chuyện Dương gia mà đi trốn, sự nghiệp bị trở ngại, nhưng dã tâm trong lòng cũng không mất, đã trải qua cuộc sống cao cao tại thượng, hưởng qua việc được mọi người vây quanh nịnh hót, làm sao

có thể sẽ thói quen cuộc sống bây giờ, mặc dù đường đi bị chặn lại, nhưng cho tới bây giờ Tần Vân cũng không chết tâm.

Sau khi bị Đường Lễ cảnh cáo, Tần Vân biết dựa vào mình là không cách nào trở lại như trước kia, trừ Đường Lễ, Tần Vân biết cũng không còn ai có thể để ình lần nữa trở về giới giải trí, cho nên chuyện này chưa qua Tần Vân, đối với Đường Lễ nói gì nghe nấy, ngược lại an phận sống trong biệt thự ở ngoại ô.

Mặc dù an phận, nhưng trong lòng Tần Vân không bỏ được hai người như cái đinh trong mắt đâm trong thịt, Liễu Y và Dương Vanh, lần thứ nhất, Đường Lễ nói chưa bắt được, lần thứ hai, Liễu Y cũng không bị gì, chỉ có Dương Vanh bị xe sát thương chút ít, sao vận khí hai người kia tốt như vậy, tốt để cho Tần Vân làm sao có thể cam tâm, đáy lòng kia thật lâu không bỏ được hận ý ngược lại càng ngày càng mãnh liệt.

Lần thứ ba cùng Đường Lễ lần nữa nhắc tới, lại bị Đường Lễ trực tiếp tát tai, sau đó trực tiếp bị giam trong biệt thự, lúc đầu không hiểu ra sao sau đó Tần Vân mới biết, hiện tại Đường Lễ tự mình khó bảo toàn, nhà họ Đường gặp phải khốn cảnh.

Tần Vân là một người phụ nữ, làm người tình của Đường Lễ nhiều năm như vậy phần lớn nguyên nhân là bởi vì cô ta có tình cảm với Đường Lễ, hay có thể nói chính xác hơn là bởi vì quyền lợi sau lưng Đường Lễ, bây giờ Đường Lễ đã không còn như lúc trước, Tần Vân sao có thể tiếp tục sống bên người Đường Lễ.

Nhiều năm như vậy, những việc Đường Lễ làm Tần Vân rất rõ ràng, không nhận người thân, lãnh khốc vô tình, như vậy, Đường Lễ hai bàn tay trắng sẽ làm ra chuyện gì, Tần Vân không có biện pháp xác nhận, chỉ biết là càng như thế, càng nguy hiểm.

Hiện tại Đường Lễ giống như con thú bị vây khốn, nắm chặc hết thảy trong tay, căn bản không cho Tần Vân có cơ hội rời đi, tình huống nhà họ Đường càng ngày càng nghiêm trọng, Tần Vân càng ngày càng tỉnh táo.

Tối hôm đó, rốt cục Tần Vân cũng quyết định, len lén thu thập đồ vật có giá trị xong, chuẩn bị thừa dịp Đường Lễ đi ra ngoài lén chạy, nhưng chưa tới cửa sau, đã bị người bắt quả tang, mà lúc bị xách vào phòng khách trong biệt thự, Đường Lễ đã đi ra ngoài rõ ràng ở trong phòng.

Đường lễ lạnh lùng nhìn Tần Vân bị bắt được, cười giễu cợt một tiếng, thật ra thì hắn cũng có chút tình cảm với Tần Vân, nhưng quan trọng nhất vẫn là mình, hiện tại đến tình cảnh này, vốn định mang theo Tần Vân cùng chạy trốn, không nghĩ đến Tần Vân hoạt động bí mật ngay dưới mí mắt mình, làm cho tự ái Đường Lễ bị tổn thương, một chút tình cảm đã sớm không tồn tại nữa, ngược lại bắt đầu hận Tần Vân phản bội.

Đường Lễ nhìn Tần Vân trợn mắt nhìn mình, tiến lên tát một cái, cầm túi xách của Tần Vân, ném qua một bên, nhìn Tần Vân nằm trên ghế sa lon nghiêm trọng nói " Thế nào, cô bây giờ muốn rời đi, đừng có nằm mơ, Tần Vân, coi như tôi không muốn cô, thì cô vẫn là người của tôi."

Tần Vân cũng ngờ Đường Lễ ra tay ác độc như thế, một tay bụm mặt, nghiêng đầu phẫn hận nhìn chằm chằm Đường Lễ " Anh ra tay nặng như thế, tôi theo thời gian dài như vậy, hiện tại trở mặt rồi, anh bây giờ như vậy, cũng không phải lỗi do tôi."

Bên này hai người biến thành kẻ thù, bên kia Liễu Y đang an ổn ngồi ở trong xe, ánh mắt nhìn về phương xa.

Dưới bầu trời đêm, một chiếc xe nhanh chóng phóng tới biệt thự ngoại ô, rất nhanh đến cửa chính, Liễu Y nghiêng đầu nhìn Hải Thành bên cạnh đang kích động tinh thần, nhỏ giọng nói một câu " Dừng ở bên này."

Hải thành không hiểu ra sao vội vàng đạp thắng xe, quay đầu nhìn Liễu Y "Dừng bên này."

"Không ngừng nơi này, không lẽ anh muốn lái xe vào luôn, xuống xe " Liễu Y đưa tay xốc túi lên, mở cửa.

Hải Thành gãi gãi tóc, một dấu chấm hỏi to đùng trong đầu, bất quá nhìn bóng dáng Liễu Y đi về phía trước, vội vàng dừng xe sang bên đường, đuổi theo.

Tinh thần lực của Liễu Y điều tra bốn phía, không hổ là Tần Vân, chỗ này biệt thự vườn hạng sang mà hào hoa, bên trong tất cả đều là những nhà phú quý, ngay cả ra vào cũng kiểm tra nghiêm khắc, những bảo vệ kia toàn là năm lớn sáu lỗ mãng.

Sau khi Liễu Y xác định vị trí, quay đầu đi đường nhỏ, ánh mắt liếc Hải Thành còn ở trên đường lớn, mi tâm giật mình, đưa tay liền giơ lên kéo cổ áo Hải Thành bên cạnh.

Thật vất vả mới giãy giụa ra khỏi tay Liễu Y, Hải Thành đen mặt, thấp giọng nói một câu " Liễu Y, sao lại đi bên này."

Liễu Y quay đầu nhìn chằm chằm " Khiêm tốn."

Hải Thành sờ lỗ mũi, lần trước là người nào đỉnh đạc đi bằng cửa chính, lần này sao lại đi đường nhỏ, không hỏi thêm gì nữa, đi theo sau lưng Liễu Y.

Liễu Y nhìn tường rào quá cao, chỗ này là góc bí mật nhất, đi qua nơi này, cách biệt thự của Tần Vân chỉ có mấy bước, ngay sau đó quay đầu liếc nhìn Hải Thành " Anh theo tôi đi vào, hay là ở ngoài này."

Hải Thành sửng sốt " Dĩ nhiên đi theo cô."

Liễu Y không hỏi thêm gì nữa, chỉ là gật đầu, lấy ra cái bao tay và khăn trùm đầu đã chuẩn bị từ trước trong túi xách, phối hợp đầy đủ võ trang, sau đó ném đồ cọn lại cho Hải Thành, buồn bực nói một câu " Tôi đi vào trước, anh đi theo sau lưng, đừng lên tiếng."

Động tác của Liễu Y rất lợi hại, lấy đà mấy bước, mượn lực ở trên tường mà trèo vào, lật người một cái, nhẹ nhàng rơi vào bên trong tường rào, thầm nghĩ trong lòng, quả nhiên đã quen leo tường.

Hải Thành chớp mắt một cái, trước mặt không có một bóng người, chép miệng hai ba cái, vội vàng cũng trang bị võ trang, ra sức bò qua, trong lòng buồn bực, so với mình, Liễu Y mới đúng chuyên nghiệp, ngay cả leo tường cũng không đẹp như Liễu Y, quả nhiên là người so với người, tức chết người.

Bây giờ khăn trùm đầu của Liễu Y đúng là so miếng vải đen lần trước của Hải Thành chuyên nghiệp hơn nhiều, cả đầu cũng bọc vào bên trong, trừ hô hấp cùng hả giận, cũng chỉ có hai con mắt lộ ở bên ngoài, hợp với một thân áo đen, tuyệt đối là trang bị tiêu chuẩn của lưu manh.

Sau khi Liễu Y rơi xuống đất, cũng không nhìn Hải Thành sau lưng, trực tiếp nhanh như mèo, quen thuộc vọt vào bên trong, còn quen thuộc hơn so với nhà mình.

Hải Thành sau lưng cũng nhắm mắt đi theo, cầu nguyện ở trong lòng cho không bị người phát hiện, tạo hình của mình bây giờ, thoạt nhìn chính là có ý đồ bất chính.

Sau khi Liễu Y tới biệt thự của Tần Vân, liếc thấy Hải Thành còn muốn đi về phía trước, thấp giọng ho khan một tiếng, đưa tay kéo áo Hải Thành " Anh còn muốn chạy đi đâu."

" Cửa chính" Hải Thành bật thốt lên.

Liễu y đánh ra một cái tát " Có kẻ trộm nào tiêu sái đi vào bằng cửa chính sao."

"Vậy lần trước " Hải Thành cũng rất ủy khuất, lần trước bị Liễu Y ghét bỏ vẫn rất buồn bực, lần này sao không giống nhau.

" Lần trước là lần trước, lần này là lần này, Đường Lễ không phải là tên kia, ai biết bị nhận ra có phiền toái hay không, tôi sợ nhất phiền toái " Liễu Y thấp giọng nói.

Hải Thành lúng túng cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn trời, đại khái bởi vì biết Đường Lễ không thoát khỏi tay anh hai mình, cho nên không cố kỵ gì, bất quá, dù sao đi theo Liễu Y, mình trầm mặc còn không được sao.

Liễu Y đưa tay chỉ cửa sổ phòng vệ sinh ở lầu hai, Liễu Y nhờ có tinh thần lực, nơi nào an toàn, nơi nào có người đều biết rất rõ ràng " Tôi lên trước, anh đi theo."

Liễu Y leo lên lầu một đứng thẳng trên cửa sổ, sau đó một tay bắt được kiến trúc bên tường bên cạnh cách đó không xa, trên chân một mượn lực, trực tiếp bò lên, lại nhảy một cái, lên cửa sổ lầu hai, nhẹ nhàng mở cửa sổ ra lật người đi vào.

Hải Thành trợn mắt há mồm, nuốt nước miếng một cái, trong lòng run lên, vội vàng đi theo Liễu Y đi qua đường thẳng, cũng leo lên.

Hải Thành thở dài trong lòng, chuyện của Liễu Y và Tuần thiếu, cũng đã nghe anh hai nói một chút, vốn là Hải Thành chuẩn bị đi ăn máng khác, càng thêm chắc chắn, hiện tại nhìn xem, tuyệt đối là Tuần thiếu bị Liễu Y đè ép, sau này đi theo Liễu Y, anh cả và anh hai tuyệt đối là bị mình đè ép.

Những buồn bực của Hải Thành nháy mắt tan sạch, tinh thần lập tức phấn chấn, ánh mắt nóng rực nhìn Liễu Y.

Cả biệt thự không tính lớn, sân trước và sân sau, có khoảng tám người, mà Liễu Y không có đi vào từ sân trước và sân sau, cho nên không có kinh động người bên ngoài, còn người trong nhà tương đối ít, trừ Tần Vân và Đường Lễ, cũng chỉ có hai người, tiêu diệt càng nhanh hơn, đây mới là nguyên nhân Liễu Y chọn từ bên ngoài trực tiếp tiến vào lầu hai.

Lúc Liễu Y và Hải Thành nấp ở cầu thang, lầu dưới đang cải vả kịch liệt, Liễu Y nhìn một cái, thiếu chút nữa vui mừng kêu lên, vốn là tới đây chẳng qua là đánh cái nửa tàn cũng coi như trút giận, thật không nghĩ tới có thể đụng phải Tần Vân và Đường Lễ nội bộ mâu thuẫn, hoặc giả vận khí tốt còn có thể thừa dịp cháy nhà hôi của ít đồ, hiện tại Liễu Y rất nghèo, nghèo đến nỗi mỗi ngày chỉ có thể đi ăn chực.

Liễu Y không sợ nhiều người, vẫn là mốt tiết kiệm một chút hơi sức, cho nên cũng không muốn kinh động mấy người ở ngoài, thấp giọng nói thầm mấy câu với Hải Thành bên cạnh, sau đó thật sâu liếc nhìn, cuối cùng nói " Động tác nhanh lên một chút, đừng làm cho người phát hiện."

Hải Thành giơ tay thề "Không thành vấn đề."

Liễu Y gật đầu, hí mắt nhìn bị Đường Lễ lại ném Tần Vân trên mặt đất, than thầm một tiếng, dạng nào thì ở chung với dạng đó, tự làm bậy không thể sống.

Vung tay lên, Liễu Y và Hải Thành lật người xuống từ cầu thang, đi tới lầu một, hai người từ từ đến gần phòng khách, Liễu Y đưa chân đá bồn hoa bên chân một cái, phát ra một tiếng động nhỏ.

Đường Lễ buông Tần Vân ra, sắc mặt trầm xuống, hạ lệnh với hai người sau lưng " Đi xem một chút."

Hai người đàn ông liền đi về phía Liễu Y, Liễu Y hừ nhẹ một tiếng, gật đầu với Hải Thành, trong nháy mắt hai người chuyển quá góc tường, Liễu Y và Hải Thành đồng thời xuất thủ, một đối một, hai người đàn ông không có phòng bị trực tiếp té xỉu, Liễu Y lấy ra sợi giây trong túi xách, đưa cho Hải Thành, sau đó lại lấy ra cây gậy, nhanh chóng vọt vào phòng khách.

Đường Lễ không hổ là lăn lộn nhiều năm trong hắc đạo, nghiêng đầu nhìn chằm chằm động tĩnh bên kia, hí mắt nhìn người xuất hiện ở phòng khách, toàn thân căng thẳng, trong nháy mắt ngẩn ra, mà đang lúc ngẩn ra, Liễu Y nhanh chóng tiến lên, lúc Đường Lễ đưa tay đến sau lưng, một cước đá bay đi ra ngoài, Tần Vân bên cạnh bị Đường Lễ đánh nửa bất tỉnh cũng sửng sờ ở tại chỗ.

Liễu Y không có cho Đường Lễ thêm cơ hội móc súng, đưa tay vung cây gậy đánh xuống cánh tay, nhìn tê Đường Lễ tê liệt ngã xuống, Liễu Y đưa tay từ sau lưng Đường Lễ móc ra một cây súng lục, hừ nhẹ một tiếng, lại cho thêm một cây gậy, cho đánh ngất đi.

Tần Vân trợn to hai mắt, đã sớm quên đau đớn trên mặt và sưng đỏ, phản xạ có điều kiện thét chói tai, mà căn bản Liễu Y cũng không cho cơ hội này, xoay người nhắm ngay gáy Tần Vân ột gậy, trực tiếp té xuống.

Liễu Y liếc Hải Thành đi tới, hất cằm lên " Tôi đi lấy đồ, anh xách."

Cặp mắt Hải Thành sáng lên, chuyện xách đồ này mình tương đối thành thạo " Được." width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write('

'); }

79. Chương 79: Chương 79

Nếu giống như trước kia, uy hiếp sinh mạng, trực tiếp giết chết, nhưng thế giới này không phải là thế giới cũ, Liễu Y cũng chỉ có thể xả giận, đánh một trận, sau đó thu chút phí tổn thất tinh thần.

Liễu Y hí mắt nhìn hai người nằm trên đất, ý nghĩ trong đầu bắt đầu xoay vòng, Đường Lễ, Tuần Tu chắc chắn sẽ không bỏ qua, theo cách làm nhất quán từ trước tới nay của Tuần Tu, ba anh em nhà họ Tề toàn bộ vào tù, cho nên việc này không cần Liễu Y phiền lòng, mà Tần Vân, nhiều nhất không có chỗ dựa vào, không có tiền, cũng chỉ là một người nghèo mà thôi, nhưng Liễu Y không thích xuất hiện ngoài ý muốn, giống như chuyện Dương Vanh, lưu lại bằng chứng, cho dù sau này Tần Vân tìm mình gây phiền toái, mình cũng có rất nhiều thủ đoạn để cho cô ta câm miệng.

Liễu Y đưa tay lấy máy chụp hình chuẩn bị từ trước, hát khẽ điệu hát dân gian của kiếp trước, bắt đầu động tác, làm xong công việc, nhìn Đường Lễ sắp tỉnh, Liễu Y liền ột gậy, sau đó lại bất tỉnh, cho thêm vài gậy, cho đến lúc Hải Thành xách đồ xuất hiện, Liễu Y mới bắt đầu dọn dẹp công cụ gây án của mình.

" Trên ghế sa lon cũng mang đi " Liễu Y nghiêng đầu nói với Hải Thành đang trong hưng phấn.

Hải Thành thu hết xong, nghiêng đầu nhìn hai người cùng dây dưa trên đất, trong lòng rối rắm, lần trước là nam nam, lần này là nam nữ, lần sau, Hải Thành vội vàng lắc lắc đầu để xóa đi cảnh tượng trong đầu, gật đầu với Liễu Y.

Liễu Y nhổ ra một hớp trọc khí " Đi thôi."

Hai người trở về đường cũ, biến mất ở trong biệt thự Tần Vân, sau khi Liễu Y bay qua tường rào của biệt thự, lại bao tay và đội khăn trùm đầu, hít sâu một hơi, nhịn lâu như vậy, cuối cùng là thu hồi lại, cho nên nói, nợ người khác, phải lập tức trả, có một số việc, không phải là không báo mà là chưa tới lúc.

Trở lại trong nhà ở tiểu khu Phong Hòa, Liễu Y nhìn Hải Thành chỉ chỉ phòng khách, sau đó trở về phòng đổi một bộ quần áo, ném đồ đã dùng qua vào trong phòng vệ sinh, tiêu hủy ngay tại chỗ.

Hải Thành ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách, nhìn chằm chằm những đồ xách về, ánh mắt sáng lên, tính toán trong lòng, này nếu thêm mấy lần nữa, thật tốt, quả nhiên đi theo Liễu Y, có tiền đồ.

Lúc Liễu Y đi ra, chỉ thấy trong mắt người khác rơi ra tiền, khóe miệng giật giật, lấy ra sổ sách bắt đầu tính.

Hải Thành nhìn những những thứ phân đến trong tay mình có chút đau dạ dày, ngẩng đầu ánh mắt rối rắm " Những thứ này."

Liễu Y gật đầu, vung tay lên "Đây là của anh , có những thứ tôi cũng không dùng, lúc phi tang nhớ chú ý một chút."

Hải Thành nhìn một đống đồ trang sức đeo tay của nữ và một khẩu súng trước mặt, còn có những vật phẩm khác, sau đó lại nhìn một xấp tiền mặt thật cao trước mặt Liễu Y " Không bằng hai chúng ta đổi đi."

Liễu Y trợn mắt nhìn một cái " Không muốn thì toàn bộ cho tôi."

Hải Thành vội vàng ôm vào trong ngực, vội vàng đứng lên " Tôi chỉ nói giỡn, vậy tôi đi trước."

Liễu Y gật đầu, khoát tay một cái " Tôi đã nói vớiTuần Tu, sau lần này, anh cũng đừng đi theo tôi nữa."

Hải Thành vừa nghe, lập tức sửng sốt, lại ngồi xuống, nghiêm túc nhìn Liễu Y " Cô có thiếu thiếu hộ vệ không, không bằng thuê tôi đi."

Liễu Y nghẹn một hơi, quan sát trên dưới một phen " Anh cứ nói đi."

Hải Thành vừa nghe biết không phải nói đùa, tự mình biết mình, đúng hơn là Liễu Y tới bảo vệ mình, chưa từ bỏ ý định hỏi " Tôi không cần lương, cũng không được sao ."

Đáy lòng Liễu Y , há miệng nói " Anh cứ nói đi."

Hải Thành nhìn thật không có nói đùa , đáy lòng ưu thương, đi ăn máng khác cũng không ai muốn, quả nhiên là mình quá yếu, nghiêm túc nhìn Liễu Y " Vậy tôi đi trước, cái đó, nếu như sau này mới có trả thù hay thu sổ sách, nhất định phải tìm tôi, cái này tôi rất rành ."

Liễu Y dựa người về sau, khoát tay một cái " Tạm biệt, không tiễn."

Hải Thành vừa ba bước quay đầu lại, lưu luyến.

Liễu Y đợi Hải Thành biến mất, duỗi lưng một cái, quả nhiên không có nợ nần thoải mái cả người, nguyên thân cũng không nghĩ tới, coi như không có mình, kết cục của Tần Vân và Dương Vanh cũng sẽ không tốt, bởi vì lúc đầu hai người tồn tại tâm lý lợi dụng lẫn nhau, khi đó kết quả đã sớm định, chẳng qua là nguyên thân oán thù quá sâu, không đợi được kết quả của bọn họ đã hồn phi phách tán.

Đáy mắt Liễu Y trầm xuống, hiện tại coi như là thực hiện nguyện vọng của nguyên thân, nếu như Tần Vân và Dương Vanh còn trở mình được, mình cũng không ngại sử dụng những thứ trên tay mình để cho hai người này trắng tay.

Mà Hải Thành mới ra tới cửa lập tức bị anh cả của mình chặn lại, tịch thu những thứ trong tay, mặt khổ đi theo anh cả của mình tới nhà bên cạnh, Hải Thành căn bản không biết, ngẩng đầu hỏi " Anh cả, tại sao anh lại ở chỗ này."

Hải Phong trợn mắt nhìn một cái " Tuần thiếu ở bên này, anh hai em không nói với em."

Hải Thành ủy khuất liếc mắt, đúng là mình không biết, thời gian này mình chỉ quan tâm hành tung của Đường Lễ.

" Em suy nghĩ thật kỹ chuyện đã làm tối nay, sau đó thành thật báo cáo " Hải Phong cắn răng nói.

Hải Thành vội vàng gật đầu, ánh mắt liếc tang vật bị anh hai nhà mình tịch thu " Anh cả, đó là của em."

" Lúc anh hai em nói anh còn không tin, quả nhiên em để ý tới chuyện tiền bạc, chuyện này đợi hỏi Tuần thiếu hãy nói, bây giờ gan em cũng lớn quá, lát nữa anh hỏi chuyện em sau, giờ đi gặp Tuần thiếu trước " Sau khi Hải Phong mở cửa, nghiêng đầu nhìn mình chằm chằm em trai mình cảnh cáo .

Hải Thành câm miệng trầm mặc, chỉ gật đầu.

Trước hết Tuần Tu nghe Hải Thành thành thật khai báo rõ ràng, sau đó lại nghe Hải Sinh hồi báo trong điện thoại, nở nụ cười, phất tay với hải phong và Hải Thành đối diện " Được rồi, đi xuống đi, tôi đã biết."

Hải Phong gật đầu, hung hăng trợn mắt nhìn mắt em trai ủ rũ bên cạnh, mà ánh mắt Hải Thành đảo loạn, ngẩng đầu nhìn Tuần Tu " Tuần thiếu."

Dĩ nhiên Tuần Tu biết, người này từ lúc vào thư phòng ánh mắt không rời đi những vật kia, khoát tay một cái " Lấy đi."

Lập tức Hải Thành tinh thần phấn chấn, vui vẻ xưng vâng.

" Đúng rồi, sau này không cần đi theo Liễu Y nữa, tôi đã đã thông báo với Hải Sinh " Sắc mặt Tuần Tu trầm xuống, nhớ tới cái gì nói, có lẽ Tuần Tu cũng không nghĩ tới, Hải Thành sẽ bị Liễu Y ảnh hưởng, xem ra, phải tìm cho Hải Thành chút chuyện làm.

Hải Thành vừa nghe, mặt xụ xuống, muốn nói lại thôi, bất quá, thấy anh cả mãnh liệt nháy mắt với mình, gật đầu.

Trong thư phòng không còn người, Tuần Tu đứng lên, đi tới bên cửa sổ, nhìn ánh sáng nhà bên cạnh, trong lòng ấm áp, khóe miệng cong lên, lúc nên tàn nhẫn thì tàn nhẫn, không tệ, chính là tật xấu thấy tiền sáng mắt làm cho người ta không biết nói gì cho phải, nhưng mà, tật xấu này ở mình trong mắt mình cũng không đáng kể, bây giờ nhìn lại, thấy như vậy cũng có chút đáng yêu, Tuần Tu cười khẽ, không biết nghĩ đến cái gì.

Hôm sau, Liễu Y theo lẽ thường leo tường đi ăn cơm, làm như chuyện gì cũng không xảy ra, mà Tuần Tu cũng không hỏi gì, chẳng qua là giữa hai người càng thêm tự nhiên.

Liễu Y sáng tỏ Tuần Tu an bài, cho nên thiếu liền thiếu, chỉ biết ghi tạc đáy lòng, còn cảm giác đối với Tuần Tu, ngược lại có chút gần gũi, giống như có thứ cùng với người hiểu chia sẽ.

Tuần Tu chưa nói toạt ra, bởi vì biết tính tình Liễu Y, thấy đi thẳng về thẳng, thật ra thì trong lòng hiểu rõ, mà biểu hiện của Liễu Y, càng làm cho Tuần tu xác định, ấn tượng tốt đang từ từ gia tăng .

Sau khi ăn cơm trưa xong, Liễu Y phủi mông về nhà, chờ Tiền Văn Phương tới, bởi vì phỏng vấn lần trước tạp chí đã đăng lên, chuẩn bị đưa tới đây, còn có ít công việc khác cần an bài.

Đối với tạp chí kia, lúc đầu Liễu Y cũng có chút hưng phấn, nhưng sau khi thấy bản thảo, cũng không mong đợi nữa, nhìn bản thảo phỏng vấn đổi toàn bộ, Liễu Y tìm trong bản thảo nửa ngày, mới tìm được mấy câu nói mình đã nói, thật sự không dễ dàng, cho nên, căn bản không có hứng thú với tạp chí Tiền Văn Phương đưa tới.

Mà Tiền Văn Phương cũng rất hưng phấn, bởi vì căn bản không biết Liễu Y trả lời thế nào, nhưng sau khi thấy bản thảo, đáy lòng vui mừng, hài lòng gật đầu không ngừng, cho là rốt cục Liễu Y cũng biết trả thế nào lời phóng viên.

Tiếng gõ cửa vừa vang lên, Liễu Y liền mở ra, nhìn như trong dự liệu là Tiền Văn Phương, gật đầu " Vào đi, chị Tiền."

Tiền Văn Phương đã sớm không kinh ngạc chuyện Liễu Y mở cửa chuẩn như vậy, khóe miệng cười khẽ, trực tiếp cầm tạp chí trong tay ném tới trong ngực Liễu Y, đi vào trong nhà, vừa đi vừa nói " Xem một chút, lần này phát hành vừa đúng dịp đang sốt, hiệu quả nhất định tốt hơn."

Liễu Y đóng cửa lại, cúi đầu đọc sơ qua, nhấp nháy khóe miệng, quả nhiên, không giống câu trả lời của mình, ai, quả nhiên không thể nói thật, nói thật cũng không ai tin tưởng.

Tiền Văn Phương nằm lên ghế sa lon, thấy Liễu Y không có gì hứng thú đối với tạp chí, nhíu mày " Thế nào, không hài lòng."

Liễu Y lắc đầu, dĩ nhiên sẽ không nói nguyên văn lời nói của mình nói cho Tiền Văn Phương, mình lại không ngốc " Trên này viết em cố gắng rất nhiều, khổ cực cở nào, có ý tưởng cở nào, em nhìn thế nào, cũng không nhìn ra em là như vậy."

Tiền Văn Phương bật cười, đưa tay vỗ Liễu Y " Em cho rằng, em là gì, em là đang nói, những phóng viên này phát huy tưởng tượng, em nói Hàn đạo diễn không tệ, cô ta có thể viết ba hoa chích chòe cho em, chị cũng không nhìn ra em có gì giống những gì viết trên này, chỉ là, có thể làm cho phóng viên viết tốt cho em, em làm đã không tệ, cũng may em chưa nói những người khác không tốt, bằng không, những phóng viên này nhất định nói em có tình ý với những người khác, làm bộ làm tịch gì đó, sau này em cần phải nhớ, chống lại những phóng viên này, nói ít, làm ít, thà bị nói còn tốt hơn nói."

Liễu Y rối rắm nhìn, thầm than, không tốt mình cũng đã sớm nói, bất quá, cũng may không có viết lên, gật đầu.

Tiền Văn Phương hả hê ném kịch bản tay trong cho Liễu Y " Xem cái này một chút đi, là Hàn Thần chuẩn bị quay bộ phim võ hiệp cổ trang lớn, lần này là nữ phụ, chị xem rồi, cũng phù hợp đường diễn của em, em diễn đánh nhau cũng không tồi, cũng không có vấn đề, những nhân vật khác còn chưa có định ra, lần này nắm chắc, công ty cũng ra lực, Hàn Thần cũng đồng ý, nhà sản xuất cũng đồng ý, cho nên nhân vật này căn bản là của em, bất quá, còn phải chờ một thời gian mới bấm máy, tốt nhất em nên chuẩn bị một chút."

Liễu Y đọc sơ qua, gật đầu " Nếu như là Hàn đạo diễn đồng ý, chắc là em có thể diễn."

Tiền Văn Phương hết sức chấp nhận, sau đó khẽ cười nói, " Cái này không vội, em từ từ xem, lần này tới, chị nói cho em biết một tiếng, sau này em phải cố gắng làm ra tiền cho chị."

Liễu Y nghi ngờ ngẩng đầu nhìn Tiền Văn Phương.

Tiền Văn Phương cười hắc hắc, " Công ty nhìn trúng em, để cho chị đi theo em, những người khác, không thuộc phạm vi chị trông nom nữa, nói cách khác, sau này chị là người đại diện của em."

Liễu Y sửng sốt, " Chuyện gì xảy ra."

” Công ty nhìn trúng triển vọng của em, chẳng lẽ em không hoan nghênh, Liễu Y, ” Tiền Văn Phương trừng mắt nhìn Liễu Y.

Liễu Y khoát tay, nói thật, ” Bây giờ em và chị Tiền không phân ra, nếu công ty đồng ý, dĩ nhiên em cũng không quan hệ, chẳng qua là, chị Tiền, chị tưởng tượng rất tốt, đặt kì vọng lên em, coi chừng kiếm không được tiền.”

Đối với Liễu Y Tiền Văn Phương không giống với những người khác, lần thứ nhất nhìn thấy, khi đó không chỗ dựa, mà tính tình và nhân phẩm của Tiền Văn Phương, đối với nguyên thân chiếu cố, Liễu Y nhìn toàn bộ ở trong mắt, cho nên thời điểm thích hợp, Liễu Y sẽ không phản đối sự quan tâm của Tiền Văn Phương, còn đối với đề nghị của công ty, ngược lại Liễu Y tương đối tán thành, bởi vì trừ Tiền Văn Phương, những người khác, thật đúng là mình chưa quen thuộc.

” Chị tin tưởng em, sau này hai chúng ta kiếm nhiều tiền, cầm tiểu người Kim, em cố gắng cho chị ” Tiền Văn Phương nhìn trúng tính tình của Liễu Y, nhìn Liễu Y lớn lên, dĩ nhiên có mong đợi đối với Liễu Y.

Liễu Y chỉ gật đầu, có một số việc, đều không cần nói.

Tiền Văn Phương vừa thấy, thở phào nhẹ nhỏm, dù sao làm người đại diện, cũng cần Liễu Y đồng ý ” Đúng rồi, tổ quay phim chuẩn bị một chuyên mục ra mắt phim ở đài truyền hình Đô Thành, hiện tại đang hot, cũng giống với tuyên truyền, lúc đó em cũng phải đi, dù sao em là vai nữ duy nhất.”

Liễu Y vừa nghe, ánh mắt sáng lên, hiện tại mình đã đến trình độ ra cửa cũng phải có tiền ” Có tiền sao.”

Tiền Văn Phương liếc mắt, im lặng mà thán, cũng biết đây mới là trọng điểm Liễu Y chú ý “Đương nhiên là có, yên tâm đi, nếu như không có, chị mời em ăn bữa cơm.”

Liễu Y nháy mắt hai cái, quả nhiên Tiền Văn Phương cũng hiểu rõ mình rồi, bất quá, đưa tới cửa , dĩ nhiên sẽ không từ chối ” Được, đến lúc đó thì cho em biết.” width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write('

'); }

80. Chương 80

Bộ phim quân lữ mới chiếu trên đài truyền hình Đô Thành đang hot với tỉ lệ người xem liên tục tăng lên, trong đó những diễn viên đóng trong phim càng làm cho người xem nhớ kĩ, mà Liễu Y là diễn viên nữ duy nhất, đương nhiên cũng được đại đa số mọi người chú ý, cộng thêm trong lúc phim đang chiếu thì chuyên mục phỏng vấn của tạp chí giải trí xuất bản, nên nhất định Liễu Y sẽ nổi tiếng và có fan, không tính là nổi tiếng, nhưng mà xuất hiện liên tiếp cũng khiến mọi người chú ý.

Hơn nữa thời gian tới, các đài truyền hình lớn cũng sẽ chiếu bộ phim này, hình tượng bộ đội quân nhân kiên cường và giàu lòng hi sinh khiến ọi lứa tuổi đều theo dõi, có thể nói là quảng cáo cho việc vận động nhập ngũ mạnh nhất trong lịch sử.

Cho tới nay tính tình của Lê Hoa là bất cần đời giờ manh theo ấn tượng binh lính càn quấy, cho tới nay cá tính Lục Thanh ôn văn nhĩ nhã giờ cũng có chút cường tráng, còn có tính tình cao ngạo của Quách Thiếu Bân giờ cũng nhu hòa hơn, còn Liễu Y, từ một người không có tiếng tăm gì trong giới điện ảnh trực tiếp tiến vào giới truyền hình hơn nữa còn nổi tiếng, còn bốn người mới khác, cũng nhờ này bộ phim này một lần là nổi tiếng, được một bước lên trời, dĩ nhiên công ty Tân Thần cũng từ trong đó đạt được lợi ích thật lớn, tên đạo diễn Liêu Hòa ở trong giới này cũng cao hơn một tầng.

Bên ngoài bay lả tả, Liễu Y ở nhà lại không có cảm nghĩ gì, chẳng qua là từ trong miệng Tiền Văn Phương biết một chút, cũng không chấp nhận, ở trong lòng Liễu Y, mình vẫn là một diễn viên hạng ba.

Mà công ty an bài tổ quay phim tham gia một chương trình cũng bắt đầu ghi hình, bởi vì Liễu Y nghỉ ngơi ở nhà, mới được Tiền Văn Phương thông báo, cũng lên tinh thần tới, nhưng là không khẩn trương nhiều, cho là cũng giống như phỏng vấn lần trước.

Tiền Văn Phương mang theo Liễu Y và Hiểu Mẫn đi tới đài truyền hình, dọc theo đường đi thường xuyên dặn dò, bất quá thấy Liễu Y bình tĩnh như thường, trong lòng cũng vui mừng, đối với việc Liễu Y vinh nhục không sợ hãi rất tán dương, mà Hiểu Mẫn chỉ lo để cho Liễu Y ký tên, gần quan được ban lộc, một quyển nhận một quyển.

Liễu Y dừng bút, ngẩng đầu rối rắm nhìn Hiểu Mẫn, thua thiệt, một bữa cơm tuyệt không có lời " Nhà em anh em họ cũng nhiều quá đi."

Hiểu Mẫn cười hắc hắc " Chị Liễu, chị đáp ứng giúp em ký tên, em mời chị ăn cơm, chị không được đổi ý nha, em không có biện pháp, ai bảo em là phụ tá của chị, bọn họ vừa nghe được, dĩ nhiên giao nhiệm vụ này cho em, đúng rồi, chị Liễu, đợi đến đài truyền hình, giúp em và Lê Hoa bọn họ chào hỏi, những anh em họ của em quấn em cũng không có biện pháp, có được hay không."

Liễu Y vừa nghe, khoát tay một cái " Đến lúc đó hãy nói."

Mắt Tiền Văn Phương nhìn phía trước, nghe hai người nói chuyện, hừ một tiếng " Hiểu Mẫn, em là phụ tá, không phải là quản lí fan."

Hiểu Mẫn vội vàng tới gần Tiền Văn Phương " Chị Tiền, yên tâm, em tuyệt đối chiếu cố tốt chị Liễu, những người trong nhà em dây dưa em cũng không có biện pháp."

Trong lúc ba người tán gẫu, xe đã chạy tới đài truyền hình Đô Thành, Tiền Văn Phương nhìn phía trước, trái tim ngừng một lát, tay căng thẳng, sợ hãi than một tiếng " Sao lại nhiều người vậy."

Liễu Y và Hiểu Mẫn ngẩng đầu nhìn, Hiểu Mẫn hưng phấn nhìn đông nhìn tây, mà Liễu Y thấp giọng hỏi thăm " Chị Tiền, có thể lái xe vào được sao."

Tiền Văn Phương nhìn một đám người vây quanh cửa chính đài truyền hình, nhấn cái loa, lúc này mới mở một con đường để đi tới, bất quá, sau khi đi mấy bước, bên ngoài rối loạn lên, thấy Liễu Y trong xe rối rít vây lại, có chút kích động vỗ xe.

Da đầu Liễu Y tê dại, cọ mông " Đây là fan của người nào chứ, là Lê Hoa, hay là Lục Thanh và Quách Thiếu Bân bọn họ."

Đuôi mắt Tiền Văn Phương liếc nhìn băng ron trong đám người, trong lòng hiểu rõ, nhìn xe không đi được nữa bước, trên đầu đỗ mồ hôi, liếc Liễu Y phía sau " Em nói là người nào, có nghe thấy bọn họ kêu tên ai không."

Liễu Y dừng lại, nháy mắt hai cái, có chút kinh ngạc, mình còn chưa tới trình độ này đi " Không thể nào, chẳng lẽ là em."

" Làm sao không thể, mấy ngày nay ở dưới cao ốc chị thấy có người ngày ngày canh, cũng may em an phận ở nhà không xuất hiện " Tiền Văn Phương vui vẻ nói, vô cùng coi trọng tiền đồ Liễu Y.

Một lúc sau, an ninh của đài truyền hình vọt ra, duy trì trật tự, mới để cho Tiền Văn Phương từ từ lái xe vào của chính đài truyền hình, Liễu Y và Hiểu Mẫn cũng thở phào nhẹ nhỏm.

Sau khi Liễu Y xuống xe, theo Tiền Văn Phương đi vào đài truyền hình, mới vừa vào cửa, liền thấy có người tiến lên đón, sau khi gật đầu với Liễu Y, nói nhỏ với Tiền Văn Phương mấy câu, sau đó mang theo mấy người Liễu Y đi tới thang máy.

Chỉ chốc lát, bốn người thang máy đi lên, đi tới phòng nghỉ ngơi, Liễu Y mới vừa bước vào, thấy có người mấy quen đang trong đó, liếc mắt liền thấy đạo diễn Liêu, đi tới kêu một tiếng " Đạo diễn Liêu, đã lâu không gặp."

Liêu Hòa cũng không nghĩ tới bộ phim truyền hình này có ảnh hưởng sẽ lớn như vậy, gương mặt nghiêm túc cũng có chút vui vẻ, nhìn Liễu Y, gật đầu " Tới, Lê Hoa Lục Thanh bọn họ cũng đến, trong khoảng thời gian này cô có bận không"

” Nghỉ ngơi ở nhà xem kịch bản ” Liễu Y gật đầu nói.

” Hả, điện ảnh hay là phim truyền hình ” Liêu Hòa hỏi.

” Điện ảnh ” Liễu Y nói thẳng ra.

” Người nào làm đạo diễn, nói không chừng tôi cũng biết ” Liêu Hòa hỏi.

” Là Hàn Thần ” Liễu Y trả lời.

” Hàn Thần, không tệ, cũng tính là thiên tài trong giới đạo diễn, diễn cho tốt, đừng thấy ông ta mặt lạnh, đối với người khác cũng không tệ lắm, đúng rồi, hình như cô cũng đã từng hợp tác với ông ta ” Liêu Hòa khích lệ một phen, cũng có chút ấn tượng tốt đối với Liễu Y.

Tiền Văn Phương cũng đi theo Liễu Y và Liêu Hòa lên tiếng chào, không nghĩ tới vị đạo diễn này và Liễu Y quen thuộc như thế, trong lòng khẽ nhúc nhích ” Xin chào đạo diễn Liêu, tôi là người đại diện của Liễu Y, Tiền Văn Phương.”

Liêu Hòa cũng rất nể tình gật đầu, còn vỗ vỗ bả vai Liễu Y, nói với Tiền Văn Phương ” Liễu Y không tệ.”

Sau khi giới thiệu với nhau, Liễu Y được nhân viên làm việc mang tới phòng hóa trang, Tiền Văn Phương thấy an bài của đài truyền hình, trong lòng rất hài lòng, mặc dù Liễu Y chưa tính là đại bài, nhưng ở trong tổ quay phim cũng coi như vai phụ chủ yếu, được an bài một phòng nghĩ ngơi độc lập, hiển nhiên là rất xem trọng Liễu Y.

Bởi vì là loại tiết mục trò chuyện, cho nên nhân viên làm việc trực tiếp đưa dàn ý câu hỏi cho Liễu Y trước, Liễu Y lật xem một cái, phần lớn là những câu hỏi về bộ phim, chỉ có vài câu giống như tán gẫu, trong lòng cũng hiểu rõ.

Tiền Văn Phương cẩn thận hơn Liễu Y, chờ sau khi Liễu Y xem xong, cầm xem, vừa nhìn, vừa dặn dò Liễu Y trả lời những câu hỏi này thế nào, chờ trang điểm Liễu Y xong, hai người cũng nói xong rồi.

Liễu Y gật đầu với Tiền Văn Phương, cùng nhân viên làm việc trực tiếp đi tới phòng quay, trên đường đi gặp Lê Hoa và Lục Thanh.

” Tới, vừa rồi không thấy cô” Lê Hoa cười như không cười, lên tiếng chào hỏi Liễu Y.

” Vừa tới ” Liễu Y gật đầu, ấn tượng với Lê Hoa rất tốt.

Lục Thanh bên cạnh cười một tiếng, có thâm ý nhìn hai người ” Lê hoa, Liễu Y đã có bạn trai , cậu cũng đừng đi quá gần.”

Liễu Y ngẩng đầu liếc Lục Thanh” Anh cũng biết lời đồn kia.”

” Làm sao cậu ta có thể không biết, tin tức kia là cậu ta nói cho tôi biết ” Lê Hoa giải thích nói, ngay sau đó bát quái hỏi “Liễu Y, rốt cuộc có phải thật không, lần trước điện thoại cô nói là xem mắt, tôi cũng không tin.”

Lục Thanh vừa nghe, còn có việc này, giơ lỗ tai lên, ánh mắt thật sâu nhìn Liễu Y, phải nói cảm giác của Lục Thanh đối với Liễu Y đúng là rất phức tạp, thời gian một năm có thể từ diễn viên phụ nhỏ đi tới hôm nay, đúng là không dễ dàng, mặc dù thường làm ình dở khóc dở cười, nhưng bản thân tính tình Liễu Y đúng là trực tiếp, không giống với những nữ diên viên khác mà mình biết, đây cũng là nguyên nhân Lục Thanh vẫn giữ vững bình thường lui tới với Liễu Y, bất quá, nghĩ đến tật xấu mê tiền của người này, cũng có chút nhức đầu.

Bất quá, Lục Thanh thật không nghĩ tới Liễu Y sẽ có bạn trai nhanh như vậy, dù sao chuyện Dương Vanh lần trước đả kích không nhỏ, cho nên rất ngoài dự liệu của Lục Thanh, nhưng rốt cuộc là lời đồn hay là bị phóng viên bắt được, đúng là Lục Thanh không biết, cho nên lần trước thấy báo viết, liền nói cho Lê Hoa, để cho cậu ta thăm dò một chút.

” Thật không có, lần đó là xem mắt, nhưng không có kết quả, nếu quả thật có, nhất định tôi sẽ thừa nhận ” Liễu Y im lặng liếc mắt hai siêu sao nam bát quái.

Lê Hoa nhìn bất đắc dĩ trong mắt Liễu Y, ngay sau đó cười khẽ " Cô cũng đừng nói có sẽ thừa nhận, cho dù có, chỉ cần không bị bắt được, cô cũng đừng thừa nhận, bây giờ cô phát triển không tệ, cũng đừng tự chặt đứt con đường phía trước."

Lục Thanh cũng gật đầu, suy nghĩ một chút " Lê Hoa nói không sai, Liễu Y, có lúc cô quá thẳng thẳng , chúng tôi ở trong giới này cũng như vậy, chỉ tốt ở bề ngoài tôi."

Liễu Y biết hai người có ý tốt, cho nên cũng không có ý định nói về đề tài này nữa, mặc dù còn chưa biết rốt cuộc là ai truyền tin tức, bất quá chắc là trong lúc vô tình chụp được, Tuần Tu bên kia cũng động thủ đè ép xuống, chỉ cần qua một thời gian ngắn, cũng sẽ không có lời đồn mới.

" Các anh nói, tôi biết, đúng rồi, sao Quách Thiếu Bân không tới " Liễu Y lập tức nói sang chuyện khác, sẽ không dời đi, nói tiếp, mình thật không có bạn trai, cũng chỉ là bị chụp lên cái mũ.

" Có cô ở đây, sao cậu ta dám tới, cũng chỉ có cô có thể làm cho cậu ta sợ " Lê Hoa nhạo báng nói, ném ánh mắt cho Liễu Y.

Liễu Y run một cái, tin là thật " Không thể nào."

Lục Thanh nhớ tới cảnh tượng khi đó của Quách Thiếu Bân và Liễu Y, xì một tiếng cười khẽ, nhìn bộ dạng nghiêm túc của Liễu Y, lắc đầu " Cô đừng tin Lê Hoa nói, Thiếu Bân cậu ta nhận bộ phim, bây giờ còn đang ở nước ngoài, không trở về kịp."

Ba người đi theo nhân viên làm việc vừa nói vừa đi về trước, phía sau là người đại diện và phụ tá, mọi người xem ba người phía trước nói chuyện khí thế ngất trời , lập tức trong lòng có chút xúc động, nhìn nhau.

Tiền văn phương là xúc động sâu nhất, mặc dù mình cũng đã hỏi liễu quần áo và những người khác chung đụng như thế nào, mà mỗi lần liễu quần áo chỉ là điểm đầu, cứ như vậy đem mình cho đuổi, hiện tại làm sao lại nóng như vậy lạc , công ty mình người của tự mình biết, Lục Thanh nhìn tương đối dịu dàng, thật ra thì thật bất hảo chung đụng, ở công ty nghệ sĩ ở bên trong, thuộc về danh tiếng lớn nhất minh tinh điện ảnh rồi, là hắn này người đại diện, cũng không phải là chính hắn một cấp bậc có thể so đo .

Tiền Văn Phương là xúc động sâu nhất, mặc dù mình cũng đã hỏi Liễu Y và những người khác chung sống như thế nào, mà mỗi lần Liễu Y cũng chỉ gật đầu cho qua, sao bây giờ thân thiện như vậy, người của công ty mình tự mình biết, Lục Thanh nhìn tương đối dịu dàng, thật ra thì rất khó sống chung, trong những nghệ sĩ ở công ty, thuộc về minh tinh điện ảnh danh tiếng lớn nhất, giống như người đại diện của anh ta, cũng không phải là mình có thể so sánh.

Nhìn tình hình chung sống hòa hợp trước mặt, Tiền Văn Phương vui vẻ trong lòng, đối với quyết định làm người đại diện của Liễu Y vui mừng vạn phần, quả nhiên không nhìn lầm Liễu Y.

Trong phòng thu hình người dẫn chương trình thấy ba người đi tới, kích động lễ độ lên tiếng chào, sau đó an bài chỗ ngồi, mà Liêu Hòa đã sớm ngồi ở vị trí, bên cạnh bốn người mới khác cũng đã sớm tới, trừ Quách Thiếu Bân, những nhân vật quan trọng trong phim đã tới.

Người xem dưới đài thấy nhóm Lục Thanh, không ngồi yên muốn lên đài, bất quá bị bảo vệ bên sân làm việc ngăn lại, chỉ có thể kêu tên của bọn họ, mà Liễu Y thấy tình hình này, trong lòng chắc lưỡi, mặc dù biết Lê Hoa và Lục Thanh là đại bài,cũng không hiểu rõ hoàn toàn, hiện tại vừa thấy, cũng hiểu rõ , so với Tần Vân trước kia, càng thêm vang dội.

81. Chương 81

Vừa nhìn thứ tự chỗ ngồi sẽ hiểu ngay, đạo diễn Liêu thứ nhất, Lục Thanh thứ hai, Lê Hoa thứ ba, Liễu Y thứ tư, phía sau là bốn người khác.

Kha Quân thấy mấy siêu sao cũng có chút kích động, bất quá lấy công việc làm trọng, sau khi cùng mọi người giải thích một chút, không có vấn đề gì, ra dấu với bên ngoài, nhân viên làm việc mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, người xem cũng an tĩnh lại.

Ánh đèn giữa đài phòng ghi hình sáng lên, Liễu Y nhìn mấy máy quay phim nhắm ngay tới đây, trong lòng cũng không nhiều lo lắng, có lẽ là không sợ, sắc mặt bình tĩnh như lúc trước, mà Lê Hoa và Lục Thanh đã sớm trải qua vô số lần, cũng không có khẩn trương nhiều, chỉ có bốn vị người mới bên cạnh Liễu Y, thần sắc có chút khẩn trương, trong lòng có chút kích động.

Sau khi người tổ đạo diễn làm động tác ok, khí chất cả người Kha Quân biến đổi, bắt đầu nói những lời giới thiệu, sau khi kết thúc, mọi người thay nhau giới thiệu một lần, bắt đầu vào vấn đề chính

Bắt đầu nói với Liêu Hòa tương đối nhiều, ấn tượng đối với mỗi diễn viên như thế nào, lại nói một chút về những cực khổ khi quay phim, sau đó Kha Quân bắt đầu có hỏi có đáp.

Không biết Kha Quân từ nơi nào có được tin tức, cho nên đào ra chuyện Liễu Y bọn họ thể nghiệm cuộc sống trong quân đội, hỏi " Nghe nói lúc trong quân đội, là Liễu Y làm lớp trưởng, không biết đây là tại sao."

Vấn đề vừa ra, hiện trường im lặng, khán giả cũng có chút quan tâm, Liêu Hòa không biết chính xác, Lục Thanh bọn họ là ngượng ngùng trả lời, mà Liễu Y căn bản phải không muốn trả lời, trong lòng đã sớm chờ kết thúc, đi theo Tiền Văn Phương ăn bữa tiệc lớn.

Kha Quân thấy trong lúc nhất thời tẻ ngắt, vội vàng hướng Liêu đạo diễn nói "Đạo diễn Liêu, vậy thì ông nói một chút đi, là an bài trước, hay là bọn họ tự chọn, tôi rất muốn biết, tôi cảm thấy, phần lớn người xem cũng rất muốn biết."

Liêu Hòa vuốt tay, ngay sau đó liếc một cái "Chuyện này tôi cũng không rõ, hay Lục Thanh nói đi."

Lục Thanh bị điểm danh, nhớ tới những quẫn bách khi đó của mình, ho khan một tiếng, ánh mắt liếc Liễu Y một cái, nhớ tới lần trước nhìn bài phỏng vấn của Liễu Y trên báo, đáp án phía trên rất có bài bản, suy nghĩ một chút "Tôi cảm thấy để cho Liễu Y nói đi, chuyện này cô ấy rõ nhất."

Kha Quân lập tức tò mò, bản thân thấy tin tức này tương đối hấp dẫn, cho nên mới hỏi một chút, nghe được hai vị khước từ, ngay sau đó nhìn Liễu Y "Vậy Liễu Y nói một chút đi, để ọi người biết với."

Liễu Y vẫn ngồi ngay thẳng, nghe Kha Quân nói, nháy mắt hai cái "Thật ra thì tôi được làm lớp trưởng là do huấn luyện viên chọn."

Lục Thanh thở phào nhẹ nhỏm, Lê Hoa cũng buông lỏng, bốn người khác thở ra một hơi.

Hăng hái của Kha Quân không giảm "Huấn luyện viên chọn, vậy khẳng định là có nguyên nhân ."

Liễu Y gật đầu " Ngày thứ nhất Lê Hoa không theo quản giáo, Lục Thanh lúc đi bước đều luôn là cùng tay cùng chân, Quách Thiếu Bân thể lực yếu, tôi cảm thấy huấn luyện viên không có người nào có thể chọn, nên mới chọn tôi."

Lời này vừa nói ra, rất có hiệu quả, mọi người ở dưới ồ lên, mà ánh mắt Kha Quân hưng phấn nhìn chằm chằm Liễu Y, Liêu Hòa trực tiếp nghiêng đầu nhìn về phía khác, bọn người Lục Thanh lúc Liễu Y điểm danh đã cúi đầu, trong lòng thầm hận, quả nhiên là yên lòng quá sớm, thì ra là chờ ở chỗ này đây.

Khóe miệng Kha Quân mỉm cười "Nếu là huấn luyện viên chọn, lúc ấy bọn họ có ý kiến không, tôi cảm thấy vấn đề này, rất nhiều người muốn biết, cô làm thế nào để cho bọn họ nghe theo lệnh của lớp trưởng."

Liễu Y nhìn Lê Hoa bên cạnh đang mãnh liệt nháy mắt với mình, sau khi há miệng, muốn nói lại thôi.

Đuôi mắt Kha Quân liếc lên, vội vàng nói "Xem ra lúc ấy Lê Hoa tuyệt đối là có ý kiến ."

Ngược lại lần này Liễu Y lại vì Lê Hoa nói chuyện "Lê Hoa là người thứ nhất tán thành."

Kha Quân theo đi xuống "Vậy tại sao sau này những người khác lại đồng ý."

Lòng hiếu kỳ của người xem dưới đài cũng nổi lên, Liêu Hòa bởi vì không biết, hiện tại cũng có chút hứng thú, chỉ có Lục Thanh yên lặng cầu nguyện.

"Lục Thanh là người thứ hai đồng ý , anh ta là bị một cái bánh bao của tôi làm cảm động, Quách Thiếu Bân là người thứ ba, anh ta đại khái biết mình thể lực không tốt, nên tự động bỏ quyền làm lớp trưởng." Liễu Y nói thật, nghiêm túc gật đầu.

Lục Thanh rất muốn che mặt, cái gì gọi là bị bánh bao của cô làm cảm động, mà Quách Thiếu Bân đang ở nước ngoài chăm chú xem tiết mục cũng đen mặt, cái gì gọi là tự động bỏ quyền.

Còn Lê Hoa bên cạnh rất vui vẻ, quả nhiên vẫn là cùng Liễu Y đánh quan hệ tốt, mới không liên lụy, mà chuyện bánh bao kia, Lê Hoa đã nghe Lục Thanh oán trách qua, bánh bao đắt tiền như vậy, cũng chỉ có Liễu Y làm được.

"Bánh bao." Lòng hiếu kỳ của Kha Quân nặng hơn, tâm nhiều chuyện nổi lên "Có thể nói cho chúng tôi biết là chuyện gì không."

"Thật muốn nói " Liễu Y chăm chú hỏi.

"Chúng tôi chỉ muốn biết một chút cuộc sống trong quân đội, dù sao cũng là chuyện trước lúc các bạn quay phim, nói ra, để ọi người chia sẽ một chút " Kha Quân vội vàng nói, dĩ nhiên phải nói,chuyện tốt như vậy.

"Xem ra đúng là có chuyện đặc sắc phát sinh, như vậy sau khi quảng cáo, xin mọi người tiếp tục nghe " Sau khi Kha Quân thấy ra dấu tay, cũng không cố hỏi Liễu Y, vội vàng nói.

Sau khi nghe nói quảng cáo, Lục Thanh đã sớm cắn răng, hiện tại thừa dịp quảng cáo, ghé đầu đối với Liễu Y có thâm ý vị nói "Liễu Y, nói nhiều không tốt, biết không."

Liễu Y liếc Lục Thanh, đưa tay sờ cằm, đỉnh đạc nói "Nếu không anh trả lời đi."

Lực chú ý của Kha Quân dĩ nhiên là ở giữa sân, cũng nghe được những lời Lục Thanh nói với Liễu Y, rất muốn biết tình hình lúc đó, đợi đến quảng cáo xong, ho khan một tiếng, liền nói với mọi người "Bắt đầu."

Trên đài lập tức yên tĩnh xuống, Kha Quân nói xong bắt đầu giới thiệu, liền xoay người nhìn chằm chằm Liễu Y "Câu hỏi vừa rồi, tôi cảm thấy tất cả mọi người thật tò mò, Liễu Y, nói cho chúng tôi biết một chút đi."

Liễu Y cọ cọ mông, khổ sở nhìn, "Thật ra thì cũng không có gì."

"Vậy thì Lục Thanh nói ọi người một chút đi, tôi nghĩ, mỗi người cũng rất chú ý vấn đề này " Kha Quân đổi người hỏi.

Lục Thanh nghẹn một hơi, để ình tự nói xấu mình, làm sao có thể, thấy Liễu Y bên kia vô tội nhìn về phía mình, cắn răng, nửa thật nửa giả "Thật ra cũng không có gì, chính là ngày thứ nhất chúng tôi không thích ứng được cuộc sống trong quân đội, tôi không ăn được gì, Liễu Y chung một công ty với tôi, thấy tôi như vậy, đặc biệt tặng một ít thức ăn cho tôi, thật ra thì tôi còn phải cảm ơn Liễu Y, nói bị cảm động cũng không quá đáng."

Lục Thanh rất bực bội, còn phải nói tốt cho Liễu Y, cái này gọi là cái gì, tiền mất tật mang.

Lê Hoa lại vui vẻ trong lòng, không để cho Liễu Y nói, Lục Thanh tự mình nói ra, mặc dù che giấu chuyện ngày thứ nhất của bọn họ, nhưng tiếng nói cảm ơn kia, thấy thế nào, cũng rất vui.

Kha Quân thấy chuyển biến tốt, nói sang chuyện khác, "Nói tới chỗ này, tôi mới nhớ Lục Thanh cũng được cho là sư huynh của Liễu Y, hình như là bộ phim thứ hai mà hai người hợp tác."

Liễu Y và Lục Thanh gật đầu, nhìn lẫn nhau.

"Vậy có nghĩ sau này sẽ hợp tác tiếp không" Kha Quân bát quái .

Trong nháy mắt mặt Lục Thanh có chút vặn vẹo, lần đầu tiên bị Liễu Y đâm lạnh thấu tim, lần thứ hai, thiếu chút nữa sợ hồn phi phách tán, nếu có lần thứ ba, còn để cho người khác sống hay không, bất quá, những lời này Lục Thanh không dám nói ra, anh ta không phải là Liễu Y, ngay sau đó tao nhã lễ độ kéo kéo khóe miệng, "Vậy phải xem có cơ hội hay không ."

"Nhìn tình hình, nhất định sẽ có cơ hội hợp tác lần nữa, tốt lắm, mới vừa rồi là những vấn đề ngoài lề, chúng ta trở lại vấn đề chính, lần này tổ quay phim cũng mang tới một vài hình ảnh trong lúc đang quay phim, mời mọi người nhìn màn ảnh lớn, có khổ cực cũng có sung sướng " Kha Quân hỏi vấn đề chính.

Theo Kha Quân đưa tay, ánh mắt mọi người nhìn nhìn sang màn ảnh bên cạnh, bắt đầu chiếu phim một chút đoạn ngắn hậu trường, có cảnh tượng lúc Lục Thanh bọn họ huấn luyện, cũng có cảnh nói sai, cuối

cùng xuất hiện cảnh tượng cái ghế dưới mông Quách Thiếu Bân gãy, để ọi người dưới đài xì một tiếng cười lên, tiếng cười không ngừng.

Quách Thiếu Bân ở xa sắc mặt càng đen hơn, thấy Liễu Y trong ti vi vẽ mặt bình tĩnh nghiêng đầu, ánh mắt Quách Thiếu Bân lại bốc hỏa.

Xem xong hình ảnh, tiếng cười vẫn không dừng lại, Kha Quân có thâm ý nhìn Liêu Hòa, tất cả những thứ này đều là Liêu Hòa mang tới, trong đó mục đích cũng rõ ràng, dù sao phim truyền hình còn chưa chiếu xong, mà những thứ hình ảnh này cũng có thể để ọi người càng thêm chú ý.

Thời gian tiếp theo, căn cứ hình ảnh, Kha Quân thỏa mái nói chuyện với những người ở đây, nói những chuyện trong lúc quay phim và những chuyện lý thú, làm cho cả tiết mục đạt tới một cao trào, sau cao trào, tiết mục lần này sắp kết thúc.

Cuối cùng Kha Quân nói, “Tiết mục kỳ này sắp kết thúc, mọi người trong đoàn phim cũng đã ba tháng không gặp, làm ọi người có thể xem bộ phim điện ảnh và phim truyền hình xuất sắc, như vậy sau này cũng ít có cơ hội tụ họp, những giây phút cuối chương trình, mỗi người có lời gì muốn nói với những người khác, nếu không, đạo diễn Liêu trước.”

Liêu Hòa gật đầu, bởi vì lúc đầu chương trình đã nhận xét kỹ thuật diễn của từng người, bay giờ chỉ khích lệ một chút.

Sau đó là Lục Thanh hàm súc cười, đầu tiên là cảm ơn đạo diễn Liêu, sau đó nói với nhóm Lê Hoa nếu có cơ hội sẽ hợp tác lần nữa .

Lê Hoa thì trực tiếp hơn, sau khi cảm ơn đạo diễn Liêu, cũng cảm ơn những người đã hợp tác.

Kha Quân vừa thấy, sẽ tiếp tục cảm ơn mọi người như vậy nữa, vội vàng lúc Liễu Y chưa nói, đã nói, “Liễu Y, cụ thể một chút, người xem rất muốn biết cô muốn nói gì với bọn họ.”

Liễu Y sửng sốt, sao tới mình thì không thể cảm ơn, ngẩng đầu nhìn ánh mắt mong đợi của Kha Quân, sau đó khóe miệng rút rút, gật đầu, “Vậy tôi đã nói cụ thể một chút, tôi muốn đối với đạo diễn Liêu, đừng quên đáp ứng lần đó với tôi, đối với Lục Thanh, thiếu tôi lần trước anh cũng đừng thiếu , còn Lê Hoa, xin tiếp tục cố gắng, còn bốn người khác, đừng kêu tôi là lớp trưởng, đã kêu lớp trưởng thì cái gì nên trả thì phải trả.”

Lời này vừa nói ra, dưới đài không hiểu sao, Kha Quân trên đài càng thêm không hiểu, mà nét mặt già nua của Liêu Hòa xì cười một tiếng, không nghĩ tới Liễu Y vẫn nhớ hứa hẹn của mình, mà gương mặt tuấn tú của Lục Thanh đỏ lên, không ghĩ tới người này sẽ lên đài đòi nợ, không phải chỉ không trả số lẻ thôi sao, gương mặt cười của Lê Hoa cứng đờ, tiếp tục cố gắng làm ra tiền, sau đó bị người này cướp đi, bốn người khác cúi đầu ho khan, không phải là đã thanh toán một nữa sao, người này thật dám nói ra.

Kha Quân còn muốn hỏi, bốn người khác làm sao mà cho cơ hội, vội vàng tiếp Liễu Y lời của, cảm ơn đạo diễn Liêu, cảm ơn tiền bối, cảm ơn lớp trưởng đại nhân, cho đến cuối cùng, lời này Liễu Y cũng không ai biết có ý gì, Kha Quân nhìn thời gian, cũng không làm được gì, vừa kết thúc, người xem dưới đài nhanh chóng xông lên đài.

Sau khi Liễu Y ký mấy tên, liếc nhóm Lục Thanh bị người đoàn vây quanh, vội vàng thừa dịp không ai để ý lui ra sau bục, ra khỏi phòng thu, Liễu Y thở phào nhẹ nhỏm, liền thấy Tiền Văn Phương lườm mình.

” Em thật là được, ” Tiền Văn Phương thật không biết nói gì, ngay trước người khác đòi nợ, chuyện này cũng chỉ có Liễu Y làm được, bất quá, nhìn nhóm người Lục Thanh cũng không có tức giận, chỉ có thể bội phục bản lĩnh của Liễu Y.

Liễu Y đối với ánh mắt như tia laser của Tiền Văn Phương coi như không thấy, trực tiếp nói, “Chị Tiền, nên đi ăn cơm đi, hay là đi tới chỗ lần trước ăn buffett đi.”

Tiền Văn Phương nghẹn lời “Chào bọn họ một tiếng, chúng ta liền đi, qua tối nay, có thể cửa chính cũng không ra được.”

Liễu Y cùng mọi người cáo từ, đối với ánh mắt rối rắm của nhóm người Lục Thanh làm như không thấy, ngược lại bình tĩnh nói, “Có rãnh thì liên lạc điện thoại, tôi đi trước.”

Sau khi nói xong, xoay người đi theo Tiền Văn Phương rời đi, ăn xong một bữa cơm, mới được đưa về nhà, vừa tới trong nhà, Liễu Y còn chưa kịp thay quần áo thì điện thoại vang lên.

"Liễu Y, cô thật là được " Quách Thiếu Bân hận không thể lập tức xuất hiện trước mặt Liễu Y, sớm biết như thế, mình bận thế nào cũng phải chạy về Đô thành, hiện tại toàn bộ hình tượng của mình đều bị hủy.

Liễu Y vừa nghe, "Không phải anh đang ở nước ngoài sao."

"Tôi đang ở nước ngoài, nhưng chuyên mục các ngươi quay chỗ này tôi cũng có thể xem, hình tượng của tôi đều bị cô phá hủy, Liễu Y, cô thật là được, "Lòng Quách Thiếu Bân rất buồn bực khó thở.

Liễu Y bĩu môi "Vốn anh cũng không có hình tượng gì, những hình ảnh kia là đạo diễn Liêu đạo chọn, anh cũng đừng tính trên đầu tôi."

"Không phải tại cô đá tôi một cái " Quách Thiếu Bân biết có lúc Liễu Y nói chuyện quá trực tiếp, cho nên hiện tại cũng học được trực tiếp, bằng không, tuyệt đối sẽ bị tức hộc máu.

Liễu Y hừ một tiếng, "Đó là tại anh nặng quá, tôi đã sớm kêu anh giảm cân."

Vốn là Quách Thiếu Bân muốn tìm Liễu Y oán trách một chút, hiện tại ngược lại giống như đưa tới cửa cho Liễu Y tàn phá, "Liễu Y, vóc người của tôi tuyệt đối là tiêu chuẩn."

"Được rồi, nhìn được mà dùng không được, anh phải rèn luyện nhiều " Liễu Y trực tiếp nói.

Quách Thiếu Bân cũng biết, mình gọi điện thoại cho Liễu Y chính là tự tìm ngược, nếu không, mới nói mấy câu, liền bị Liễu Y đánh về nguyên hình, thở dài một tiếng, "Mới vừa rồi cô không thể nói tốt cho tôi sao, lần trước cô phỏng vấn, nói tôi thập toàn thập mỹ."

"Đó không phải là tôi nói , lần trước kia phỏng vấn tìm không ra mấy câu là tôi đã nói, hơn nữa, hôm nay tôi nói đều là lời nói thật, Quách Thiếu Bân, anh nhận rõ thực tế đi " Liễu Y nhàn nhạt nói một câu.

Quách thiếu bân bị đả kích quá lớn, bẹp một tiếng cúp điện thoại.

Liễu Y im lặng nhìn điện thoại di động đã tắt, thở dài một tiếng, sao cái thế giới này, người nào cũng nóng như vậy.

82. Chương 82

Kể từ Liễu Y và tổ quay phim tham gia chương trình trở lại, những ngày rảnh của Liễu Y cũng không còn, công việc bắt đầu bận lên, đầu tiên là quảng cáo, sau đó thông báo phỏng vấn, Tiền Văn Phương mang theo Liễu Y bôn ba cả ngày.

Mặc dù Liễu Y thích cuộc sống yên ổn, nhưng không tiền sao có thể yên ổn được, cho nên đối với an bài công việc của Tiền Văn Phương cũng không tiếp nhận, đau cũng vui vẻ, không phải là quay ngoại cảnh quảng cáo, chính là tham gia hoạt động, thỉnh thoảng còn chụp hình cho trang bìa tạp chí, cho nên nhìn về ống kính càng ngày càng hơn tự nhiên.

Liễu Y chưa từng nghỉ có ngày mình sẽ trở thành minh tinh, đi tới chỗ nào, cũng bị người khác nhận ra, mà trừ những thứ này, còn nhận được mấy kịch bản, cũng không phải là Liễu Y không biết diễn, chính là có ba kịch bản, cho nên sau khi Liễu Y và Tiền Văn Phương thương lượng, cảm thấy chuyên tâm với nhân vật điện ảnh của Hàn Thần sắp bấm máy, từ chối những kịch bản khác.

Coi dù như thế, Liễu Y cũng rất bện, lịch trình trong một ngày rất dày, lần này công ty trực tiếp cho Liễu Y một chiếc xe và tài xế riêng, căn bản không thương lượng với Liễu Y, làm cho Tiền Văn Phương rất vui mừng, cảm giác Liễu Y rốt cục cũng ra mặt, mà sau khi Liễu Y thấy không có cơ hội chuyển thành tiền, cũng chỉ có thể tiếp nhận an bài của công ty.

Nhìn càng ngày càng nhiều tiền trong tài khoản, tâm tình Liễu Y rất hưng phấn, mặc dù có lúc ngủ không đủ giấc, nhưng cũng đáng giá, chỉ có một chút, đối với việc mỗi lần ra cửa phải mang mũ và đeo mắt kính để cho Liễu Y có chút khó có thể tiếp nhận, bất quá suy nghĩ một chút, chỉ cần kiếm đủ tiền dưỡng lão cho nửa đời sau, Liễu Y cũng bình thường trở lại.

Thời tiết càng ngày càng lạnh , Liễu Y quay xong một quảng cáo, vội vã về nhà, sau lần này, có thể nghỉ ngơi một thời gian, bất quá vừa tới nhà, cả người lại bắt đầu căng thẳng.

Liễu Y thay đồ xong, ngồi phịch trên ghế sa lon, lười biếng dựa người về sau, đang cầm ly trà, ánh mắt nhìn chằm chằm điện thoại di động vang lên trước mặt, tên Liễu mẹ rõ ràng ở trước mắt.

Từ lần trước xem mắt xong, Liễu Y nói rõ tình huống với Liễu mẹ, qua mấy ngày, Liễu mẹ nói toàn bộ những hiểu biết của mình cho Liễu Y, nói không ngại tình yêu bí mật của Liễu Y, bày tỏ hiểu hiện huống hiện tại của Liễu Y, bất quá vẫn oán giận Liễu Y gạt mình, lúc đầu Liễu Y còn không hiểu chuyện gì, bất quá nghe được Liễu mẹ nói thẳng là Chu Phi nói hết rồi, mới biết tiền nhân hậu quả.

Liễu Y vừa thề với trời là mình không có nói, vừa hết sức giải thích, nhưng Liễu mẹ vẫn khăng khăng một mực cho là Liễu Y không muốn công khai, đối mặt với tình huống này, Liễu Y hận không trực tiếp tìm tới băm Chu Phi thành bánh thịt.

Rồi sau đó phát hiện lời đồn Liễu Y và Tuần Tu, Liễu mẹ vẻ mặt quả thế, đối với việc Liễu Y kiên quyết phủ nhận, chẳng qua là nói xa nói gần ý nói không can thiệp tới lựa chọn của Liễu Y, coi như không thể đi lại, chỉ cần Liễu Y thích, Liễu mẹ cũng có thể tiếp nhận.

Mỗi lần Liễu Y phủ nhận, chỉ làm cho Liễu mẹ càng thêm xác nhận nổi khổ tâm không muốn công khai của Liễu Y, ngược lại bắt đầu an ủi Liễu Y, làm cho Liễu Y càng muốn tìm Tuần Tu và Chu Phi đánh một trận.

Cho nên hiện tại Liễu Y vừa thấy điện thoại của Liễu mẹ, buồn bực vô cùng, một lúc sau, đưa tay nhận nghe.

“Tiểu Y, ” Liễu mẹ tâm tình tốt nói.

Hiện tại mỗi ngày có thể ở trong ti vi thấy con của mình, vui mừng vì sự nghiệp Liễu Y thành công , hơn nữa một năm qua, Liễu mẹ biết con gái mình và mình càng ngày càng gần gũi, đó là đều mà trước kia Liễu mẹ không dám nghĩ tới, trừ việc không muốn trở lại, nhưng Liễu mẹ cũng biết chuyện này ép không được, dù sao Liễu Y luôn có vướng mắc với việc mình gả vào nhà họ Chu, bây giờ có thể thỉnh thoảng nói chuyện qua điện thoại, Liễu mẹ cũng rất hài lòng.

Liễu Y dựa người về sau, ánh mắt cũng nhu hòa hơn, mặc dù trong lòng còn không công nhận Liễu mẹ là mẹ ruột, nhưng trong một năm này, Liễu Y có thể cảm giác được sự quan tâm của một người mẹ với con gái của mình, mặc dù mình không phải là nguyên thân, nhưng cũng nguyện ý thay nguyên thân làm việc mà con gái cần làm, đây cũng chính là nguyên nhân mà Liễu Y đồng ý đi xem mắt.

“Mẹ, ” Liễu Y bật thốt lên không trờ ngại, thời gian một năm cũng đã thành thói quen, mặc dù chưa từng thấy qua Liễu mẹ, nhưng rốt cuộc là thói quen thành tự nhiên, biết có người nhớ thương, trong lòng có chút ít cảm động.

“Con đứa nhỏ này, mẹ không gọi điện thoại cho con, con cũng không nhớ mà gọi ẹ, mẹ biết con bận rộn, bất quá cũng phải chú ý sức khỏe ” Liễu me từ ái nói.

“Dạ, con sẽ chú ý , mẹ cũng vậy, ” Giọng nói Liễu Y nhẹ nhàng, có chút ấm áp.

“Đúng rồi, lần trước con gửi tiền ẹ, sao lại nhiều vậy ” Lòng Liễu mẹ có nghi ngờ, hiện tại Liễu Y cũng có chút danh tiếng, nhưng cũng không thể có nhiều tiền như vậy, đây chính là hơn 150 vạn.

Liễu Y vừa nghe, nhớ tới lúc trước nhờ Tiền Văn Phương bán nhà ở khu Văn Hưng, tiền bán được cộng với tiền lúc trước còn trong tài khoản chuyển hết cho Liễu mẹ, cảm thán trong lòng một tiếng, “Mẹ, hiện tại con có tiền, sau này mỗi tháng mẹ cũng đừng cho con tiền, con còn đủ dùng , số tiền này, là con để dành nhiều năm, để ở chỗ mẹ con yên tâm hơn, sau này nếu như con muốn dùng, hỏi mẹ là được.”

Liễu Y tránh nặng tìm nhẹ, không có nhắc tới những chuyện khác, có một số việc nói quá rõ ràng cũng không tiện.

Liễu mẹ vừa nghe, mặc dù không biết rốt cuộc Liễu Y có bao nhiêu tiền, nhưng bây giờ có thể nghĩ đến mình, có chút vui mừng, đáp ứng, “Được, trước hết mẹ giúp con bảo quản, lúc con cần dùng tiền thì đến lấy.”

“Dạ, số tiền này, mẹ muốn dùng cũng được ” Liễu Y gật đầu nói.

“Biết, là con hiếu kính mẹ, mẹ biết, đúng rồi, con và người kia sao rồi, cậu ta không có cha mẹ, nếu như quyết định lui tới, nói trước ẹ nói một tiếng, biết không, ” Liễu mẹ tinh thần tỉnh táo.

Liễu Y im lặng liếc mắt, “Mẹ, không có chuyện này, mẹ đừng nghe Chu Phi nói linh tinh, con thật không có bạn trai.”

“Tiểu Y, mẹ nói cho con biết, đừng bởi vì hiện tại con có chút danh tiếng, là muốn đá người ta, có ít thứ là mây bay, thực tế mới tốt, chỉ cần cậu ta đối với con tốt là được, mặc dù lúc đầu mẹ cũng không thích lắm, bất quá Chu Phi đã nói, chân của cậu ta có thể chữa khỏi, đây là con tự chọn, con đừng bị phồn hoa bây giờ làm mờ mắt, hãy tìm người thực sự tốt với con” Liễu mẹ lấy thân phận người từng trải nói.

Liễu Y ho khan một tiếng, nghĩ đến điều này cũng quá xa đi “Thật không phải mà.”

“Không nói thiệt hay giả, bây giờ hình con và cậu ta mẹ còn giữ đây, nhìn cậu ta đối với con cũng không tệ, hai người các con có tính tới chuyện tương lai chưa, bây giờ danh tiếng của con càng lúc càng lớn, nhưng cũng đừng bỏ qua người mình thích, mẹ cũng không phản đối con giữ bí mật, nhưng cũng đừng làm người ta lạnh tâm” Liễu mẹ hướng dẫn từng bước, tận tình khuyên bảo.

Liễu Y , đây là nói mình sao.

“Tốt lắm, mẹ cũng không nhiều nói, nói nhiều con cũng chê mẹ phiền, chính con phải nắm cho chặc, nếu như không tệ, thì hãy quyết định luôn đi, yêu đương bí mật mãi cũng không tốt ” Liễu mẹ vô cùng sáng suốt, không buông sự nghiệp cũng được, nhưng cũng phải có gia đình, bây giờ nữ minh tinh không muốn kết hôn, mình cũng không muốn Liễu Y cũng như vậy.

Liễu Y nhìn điện thoại đã cúp máy, thương tiếc một tiếng, nằm xuống bên cạnh, chuyện này nói cho cùng cũng tại Chu Phi miệng rộng, nghĩ đến cái gì, liếc nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, Liễu Y cũng không muốn đi nhà bên cạnh ăn cơm ké, chỉ sợ mình vừa thấy Tuần Tu, không tự chủ được mà giận chó đánh mèo.

Liễu Y lục lọi vào phòng bếp, chuẩn bị tự mình làm cơm tối, mới vừa cho gạo vào trong nồi, thì nghe đến tiếng chuông cửa.

Liễu Y không có quay đầu lại, phản xạ có điều kiện đảo qua, thở dài một tiếng, tự nhiên cúi đầu làm việc, mà thỉnh thoảng tiếng chuông vang lên bên tai, một lúc sau, Liễu Y để đồ trong tay xuống bàn, từ từ xoay người đi tới cửa, mở cửa.

Tuần Tu ngồi trên xe lăn, ngẩng đầu nhìn Liễu Y, ôn hòa cười một tiếng, “Anh còn nghĩ là em chưa về, ăn cơm.”

Liễu Y vừa nghe, ánh mắt tránh ra tầm mắt Tuần Tu, thấp giọng nói, “Hôm nay tôi không qua đâu, muộn rồi.”

Tuần Tu nhìn cửa sắp đóng lại, vội vàng lấy tay chống lên, ánh mắt sâu kín nhìn chằm chằm gò má Liễu Y, giọng nói có chút ủy khuất, “Hôm nay chỉ có một mình anh, anh vẫn chờ em đến bây giờ.”

Liễu Y cúi đầu nhìn, thấy sắc mặt Tuần Tu tái nhợt, quần áo mỏng manh, suy nghĩ một chút, liền xoay người lại cầm chìa khóa lên, trực tiếp đẩy xe lăn, tiện tay đóng cửa lại, “Sao anh mặc ít vậy lại ra ngoài, Hải Phong đâu.”

Khóe miệng Tuần Tu cong lên, “Không sao, cửa gần như vậy, anh cũng chỉ ra ngoài một lát, Hải Phong có chuyện về biệt thự, đầu bếp về sớm, anh không đợi được em, tới đây nhìn một chút, cho là em còn chưa về chứ.”

“Sau này anh đừng chờ tôi, trong khoảng thời gian này tôi rất bận,” Liễu Y thấp giọng nói, mặc dù thói quen đến nhà bên cạnh ăn cơm, nhưng quá quen cũng không tốt, nếu không, Tuần Tu chờ lâu, nếu như mình không về, không chừng người này còn chờ tiếp.

“Anh quen cùng ăn cơm với em rồi, không thấy em, cũng không yên lòng, nếu không sau này em về muộn, thì gọi điện thoại cho anh ” Tuần Tu nhân cơ hội nói.

Liễu Y cũng không nghĩ muốn, gật đầu, “Được, lần sau tôi sẽ nhớ .”

Hai người mở cửa vào phòng bên trong, không khí ấm áp đập vào mặt, Liễu Y mắt liếc thức ăn trên bàn đã lạnh, lắc đầu, buông tay cầm xe lăn ra, an trí Tuần tu trên ghế ở bàn ăn "Tôi hâm lại trước, lạnh rồi."

Ánh mắt Tuần Tu hàm chứa vui vẻ, gật đầu, "Tốt."

Chờ lúc Liễu Y bưng thức ăn đã hôm nói từ phòng bếp ra, Tuần Tu ngồi ở trên ghế, nhìn tờ báo trong tay, Liễu Y bố trí đồ ăn tốt, ngồi xuống mắt liếc, "Ăn cơm đi, đợi lâu như vậy, cũng đói bụng."

Tuần Tu thả tờ báo trong tay xuống, nhận chén cơm Liễu Y đưa tới, ôn hòa cười một tiếng, "Nếu như không phải là em, anh phải ăn cơm lạnh rồi."

Liễu Y hừ một tiếng, "Thân thể anh anh phải chú ý, thân thể anh vốn sợ lạnh, sau này đừng nữa chờ tôi nữa."

"Anh không quen ăn cơm một mình, như bây giờ rất tốt " Ánh mắt Tuần Tu lóe lóe, gương mặt tuấn tú khẽ cười.

Liễu Y thở dài, vừa định cúi đầu ăn cơm, ánh mắt bị một tựa đề tờ báo bên cạnh hấp dẫn, đưa tay cầm, cũng không để ý tới thức ăn đã đưa tới miệng, tỉ mỉ lật xem.

83. Chương 83

Vừa nhìn, ánh mắt Liễu Y sáng lên, ánh mắt mắt liếc Tuần Tu an ổn ngồi đối diện, suy nghĩ một chút, trong lòng cũng hiểu rõ.

"Đường Lễ vào tù là anh làm đi," Liễu Y thẳng thắn, mặc dù đã sớm biết kết quả, nhưng tốc độ này.

Tuần Tu gật đầu, không phủ nhận, ở trước mặt Liễu Y, cho tới bây giờ Tuần Tu cũng không có che giấu chuyện mình làm, khóe miệng nhếch lên, "Đây là kết quả mà anh ta nên nhận."

Liễu Y cặn kẽ nhìn báo, nhíu mày đầu,"Không trách được Đường Lễ đối với tôi kêu đánh kêu giết, thì ra là như thế, người này ngay cả người nhà của mình cũng không bỏ qua."

"Bằng không một người con riêng như anh ta sao có thể nắm nhà họ Đường trong tay " Tuần Tu xuy một tiếng.

Liễu Y gật đầu, không thấy tên Tần Vân, mặc dù không biết rốt cuộc như thế nào, bất quá thân cơ bản cũng có thể đoán được.

"Không muốn hỏi tình hình Tần Vân sao " Tuần Tu quan sát vẻ mặt Liễu Y, thấp giọng nói.

"Sao cũng được , dù sao tôi cũng đã thu nợ, cô ta như thế nào, đã không liên quan tới tôi " Liễu Y cảm thấy cũng không cần thiết đi chú ý.

Tuần Tu vừa nghe, cũng không nói gì thêm, Tần Vân, sao Tuần Tu có thể để cho cô ta xuất hiện trước mặt Liễu Y, kết cục đã sớm chỉ định, mà Dương Vanh, nếu như không phải là anh rể nói, đã sớm biến mất ở Đô thành , khóe miệng cười nhạt, cúi đầu dùng cơm.

Hai người bình tĩnh cơm nước xong, Liễu Y nhìn trong nhà không có ai, nhận của người ta cũng phải trả giá những lời này không sai chút nào, chủ động dọn dẹp chén đũa, chờ sửa sang lại hảo phòng bếp ra ngoài lúc, chỉ thấy ngồi ở trên ghế người khác cố gắng hướng xe lăn di động.

Liễu Y đi tới, tự nhiên ôm lấy Tuần Tu, giọng nói bình tĩnh, "Tại sao anh không gọi tôi."

"Làm phiền em quá, tự anh có thể làm được, " Tuần Tu thấp giọng một câu, tựa vào trong ngực Liễu Y, hít thở sâu một hơi, ánh mắt lóe lên tham lam.

Liễu Y đặt Tuần Tu trên xe lăn, lại thuận tay đắp thảm mỏng lên, điều chỉnh vị trí tốt, đứng lên, "Tôi phải về, một mình anh, không có vấn đề gì chứ."

Tuần Tu gật đầu, "Không sao."

Liễu Y không nói thêm gì nữa, ánh mắt liếc chân Tuần Tu, mặc dù biết chân người này rất tốt, không muốn để mình biết, trong lòng Liễu Y cũng phối hợp, ngay sau đó khoát tay một cái, xoay người đi ra cửa.

Tuần Tu nhìn Liễu Y không lưu luyến xoay người rời đi, nắm chặt tay, cảm giác sâu sắc tâm người này quá lạnh lùng, bất quá, đã đi tới nước này, Tuần Tu vẫn hài lòng, tối thiểu, vẫn nói ra những lời quan tâm, bất quá, chỉ có những thứ này làm sao có thể thỏa mãn Tuần Tu, từ từ nhắm mắt lại, đưa tay nhẹ gõ tay vịn, trong lòng không biết nghĩ cái gì.

Sau khi Liễu Y mở cửa, dựa người vào cửa, càng ngày càng cảm thấy mấy ngày nay mình có chút không bình thường, rốt cuộc Tuần Tu có mạnh mẽ hay không Liễu Y biết rất rõ, nhưng mỗi lần ánh mắt Tuần Tu nhìn sang, Liễu Y không tự chủ đối đãi với anh ta như người yếu, có loại cảm giác không tự chủ được.

Lắc đầu một cái, Liễu Y rửa mặt xong, mặc áo ngủ thật dầy nằm ở trên ghế sa lon nhìn kịch bản Tiền Văn Phương mang tới lần trước.

Lần này nhân vật Liễu Y diễn là vai nữ phụ, đây tuyệt đối là vai nữ phụ thật, hơn nữa còn là một vai phụ ác độc, từ đầu tới đuôi vô cùng tàn nhẫn, lòng dạ độc ác, nói khái quát một câu, chính là một nữ ma đầu, đại boss phía sau màn.

Cả chuyện xưa diễn ra ở một triều đại không có trong lịch sử, vai mình diễn là vai nữ phụ lúc nhỏ được sư phụ nhặt về, cùng sư phụ sống nương tựa lẫn nhau, bởi vì lúc nhỏ bị người khác diệt cả nhà, cho nên đáy lòng tương đối âm u, trừ đối với sư phụ nói gì nghe nấy, nhìn những người khác không vừa mắt, luôn để cho người khác sống không bằng chết, không ra tay thì thôi, vừa ra tay, không chết cũng bị thương, mà sư phụ cũng là một quân tử, rất quan tâm tới đồ đệ, đối dãi như con ruột của mình.

Sau khi nữ phụ dần dần lớn lên, vừa âm thầm tích tụ lực lượng tìm ra hung thủ diệt môn, vừa làm tiểu nữ nhi làm bạn với sư phụ, theo thời gian lớn lên, tình cảm của nữ phụ đối với sư phụ thay đổi dần thành tình yêu.

Nhưng vào lúc này, nữ phụ biết được hung thủ diệt môn bây giờ là minh chủ võ lâm, liền bắt đầu trả thù, nào biết sư phụ là bạn tốt của minh chủ võ lâm, sau minh chủ võ lâm bị nữ phụ hạ độc ám hại, sư phụ vì bạn tốt rời đi nơi ẩn cư, đương nhiên con gái của Minh Chủ cũng bắt đầu điều tra nguyên nhân cha mình trúng độc, sau đó cùng sư phụ gặp nhau, giao nhau, lâu ngày sinh tình.

Nữ phụ vì không có được tình yêu của sư phụ, lại bị thù hận che mờ mắt, âm thầm quấy nhiễu nữ chính và sư phụ điều tra đầu mối, cũng bắt đầu nhằm vào nữ chính mai phục, ám sát và bắt cóc, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Cuối cùng, nữ chính biết người hạ độc hại mình và phụ thân là đồ đệ của người mình yêu, bởi vì là đồ độ của người mình yêu,nên hướng dẫn từng bước, muốn cho đồ đệ quay đầu lại, nào biết nữ phụ đã sớm nhập ma, trực tiếp lừa gạt nữ chính đến vách đá chuẩn bị giết chết, đến thời khắc mấu chốt, sư phụ chạy tới, mới biết đồ đệ của mình là thủ phạm, nữ phụ bị sư phụ cho chưởng bị mất mạng, sau đó nữ chính và sư phụ ẩn cư, sống đến bạc đầu.

Liễu Y đưa tay vuốt tóc, từ lúc mình đóng phim tới giờ, phim điện ảnh cũng đã diễn ba bộ, bộ thứ nhất là sát thủ, bộ thứ hai là đại tỷ hắc bang, bộ thứ ba, bây giờ là một nữ ma đầu, quả nhiên bộ sau độc ác hơn bộ trước.

Khóe miệng Liễu Y giật giật, đưa tay sờ mặt, cảm thấy gương mặt mình, nhìn chính là cô gái nhu nhược, sao hiện tại mình chỉ có thể diễn những nhân vật độc ác.

Liễu Y than thầm một tiếng, có phải bản chất của mình chính là như thế hay không, mới có thể lọt vào tuệ nhãn của những đạo diễn này.

Bộ phim này nói cho cùng, Liễu Y cũng có chút cảm giác không muốn diễn, lòng dạ ác độc mình có, khả ái đáng yêu mình không có, còn phải bưng gương mặt không biểu tình, đi làm tiểu nữ nhi nhu tình như nước, hàm răng Liễu Y có chút chua, bất quá, cũng may nhân vật mình diễn là một cô gái lạnh lùng, đây là tin tức tốt nhất đối với Liễu Y.

Nhớ tới Tiền Văn Phương nhắc tới chụp hình nhân vật, tinh thần Liễu Y rung lên, không bắt được vai diễn, đối với Hàn thần, Liễu Y cũng hiểu một chút, cho nên trong lòng ngược lại có chút nhẹ nhõm, chỉ cần cố

gắng, sẽ không có vấn đề gì, mà vấn đề lớn nhất, Liễu Y cũng sẽ hoàn thành hết, không phải là thầm mến sao, hoa khôi thiên kiều bá mị mình cũng đã làm.

Liễu Y tỉ mỉ suy nghĩ từng chi tiết, lời kịch, cho đến khuya khắc, Liễu Y duỗi lưng một cái, chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi, lúc đứng dậy, không tự chủ nhìn nhà bên cạnh một chút, này vừa nhìn, Liễu Y phản xạ có điều kiện chạy đến sân sau, lật người qua tường, một cước đá văng ra cửa phòng bếp, chạy thẳng tới phòng ngủ của Tuần Tu.

Phải nói tại sao Liễu Y dễ dàng phá cửa vào như vậy, là bởi vì Tuần Tu biết thói quen của Liễu Y, cho nên cửa phòng bếp lúc nào cũng chỉ khép một nữa, nếu như không phải là Liễu Y không đồng ý, thì hàng rào lưới sắt cũng sớm bị dỡ bỏ rồi .

Liễu Y đi thẳng vào, chưa kịp nhìn quanh phòng ngủ Tuần Tu, trực tiếp đẩy ra cửa phòng vệ sinh, thì chạm phải ánh mắt của người đang định đứng dậy.

Liễu Y đã đặt một chân vào phòng vệ snh, tay đặt trên tay cầm trên cửa, thân thể cứng ngắt, lúng túng nhìn Tuần Tu không mặt quần áo, lúc này mới nhớ tới chân người nầy hoàn toàn không có vấn đề, hối hận cũng không kịp.

Thật ra thì điều này cũng không trách Liễu Y xông lại, bình thường Tuần Tu ở trong ấn tượng của Liễu Y chỉ là một người suy nhược, mới vừa rồi thấy hình ảnh kia, cho nên cái gì cũng chưa nghĩ, trực giác cho phép.

Hiện tại tiến cũng không được, ra cũng không xong, còn nhìn thấy hết của người ta, Liễu Y vẫy vẫy móng vuốt, hồi lâu mới nặn ra một câu, " Tắm xong rồi."

Tuần Tu nhìn người vào ngoài dự đoán, không bao giờ hoài nghi giác quan thứ sáu nhạy bén của Liễu Y nữa, hơi nước vòng quanh phòng vệ sinh, nhìn có chút không rõ, mà đáy lòng cũng ấm áp.

Mới vừa rồi tắm xong lúc ra ngoài, mặt đất trượt, bản thân Tuần Tu có chút yếu ớt, không đứng vững liền ngã xuống đất, không mảnh vải che thân, Tuần Tu cũng hào phóng để cho Liễu Y nhìn hết.

Bất quá, nhớ tới cái gì, Tuần Tu nhìn xe lăn sắp đặt ở trong phòng ngủ, trong mắt che giấu tối tăm, Tuần Tu cũng không biết Liễu Y rốt cuộc có phát hiện gì không, bất quá thấy Liễu Y xuất hiện, đau đớn trên người cũng giảm bớt không ít, tối tăm nơi đáy mắt tiêu tán chút ít.

Tuần Tu cố gắng chống đở thân thể đứng dậy, mà mặt đất bóng loáng khiến cho Tuần Tu lúc ngồi xuống bắt đầu trượt chân, Liễu Y vừa thấy, không để ý tới cái khác, nhanh chóng, vịn bả vai Tuần Tu, lòng bàn tay ấm ấm.

Tuần Tu ho khan một tiếng, lỗ tai đỏ lên, sợi tóc ươn ướt rơi trên bả vai Liễu Y, cảm xúc lòng bàn tay Liễu Y truyền đến, khiến Tuần Tu không thể ức chế sinh ra dục vọng, phía dưới tiểu tu tu mềm nhũn có khuynh hướng ngẩng đầu, Tuần Tu nhanh chóng nghiêng người sang một bên, một tay khoát lên cổ Liễu Y, giọng nói khàn khàn "Lạnh."

Liễu Y một không bắt bẻ, run run một cái, ánh mắt không dám nhìn loạn, rất muốn buông tay, chỉ là cổ bị người này ôm chặc, Liễu Y nghiêng đầu cười ha hả, "Kia…., anh nhanh lên một chút đi."

Bên tai Tuần Tu bị hô hấp của Liễu Y làm chấn động toàn thân, đáy mắt u ám nồng nặc cũng không che dấu được, nắm chặt tay, thấp giọng nói một câu, "Liễu Y."

Liễu Y vừa nghe, ánh mắt liếc Tuần Tu cong chân, rất muốn đưa tay đánh trán mình một cái, được rồi, hiện tại tiến lùi đều không được, sớm biết như thế, nên nói sớm với người này, cũng biết tình huống của ngươi ta, đừng giả bộ.

Bất quá, như bây giờ, Liễu Y cũng chỉ có thể thuận theo, ho khan một tiếng, ngừng thở, ôm người vào trong ngực, ánh mắt không dám nhìn xuống, vô cùng chính trực nhìn về phía trước, giống như có gắn tên lửa nhanh chóng ôm người đi tới giường, bịch một tiếng, ném lên giường, vội vàng xoay người đưa lưng về phía Tuần Tu, nhanh chóng nói, "Tôi về đây."

Liễu Y còn chưa đi một bước, người sau lưng nhẹ nhàng một câu, "Cám ơn."

Liễu Y khoát tay, "Tôi nợ anh một lần, lần này coi như trả."

Nói xong, Liễu Y liền vọt ra ngoài, mà ánh mắt thâm trầm sau lưng nhìn chằm chằm bóng dáng Liễu Y hoảng sợ chạy, khóe miệng dâng lên vui vẻ chưa bao giờ có, cúi đầu nhìn tiểu tu tu đã sớm đứng dậy, ánh mắt mịt mờ không rõ.

Đích xác là còn, bất quá, bị thấy hết, vậy phải phụ trách, Tuần Tu lấy chăn bên cạnh, đắp trên người, đưa tay sờ cái trán, có lẽ giác quan thứ sáu của Liễu Y tuyệt đối có thể tin tưởng.

Liễu Y về nhà, đóng cửa lại, mặt mới vừa rồi còn bình tĩnh, có chút vặn vẹo, mà bên tai cho đến khuôn mặt đỏ lên như có lửa đốt, trái tim đập thình thịch, ảnh hưởng kịch liệt.

Liễu Y ở trong phòng khách đi qua đi lại, cúi đầu trầm tư, một lát lắc đầu, một lát gật đầu, thật ra thì không mặc gì cũng không sao, nhưng hiện tại Liễu Y nhắm mắt lại liền nhớ lại thân thể trắng nõn kia, mặc dù không có bắp thịt, nhưng cũng tương đối cân xứng, Liễu Y càng nghĩ, bên tai càng đỏ, đưa tay đánh cái trán của mình.

Lúc máu mũi chảy ra, Liễu Y vội vàng ngẩng đầu lên, vội vả chạy đến phòng vệ sinh, than thầm, quả nhiên không được mơ mộng.

Chờ Liễu Y rửa sạch, sau khi đến phòng ngủ, trở mình một cái nằm lỳ ở trên giường than thở.

Kiếp trước chưa kịp tìm bạn trai, sau lại lại nghênh đón mạt thế, cả ngày nỗ lực tìm cách sống sót, không phải là chưa từng gặp qua đàn ông khác lấy lòng, nhưng căn bản Liễu Y không muốn nghĩ tới vấn đề này, sau lại thấy nhiều nam nữ nhìn rất thân mật, trong chớp mắt, bỏ lại tình cảm chân thành xoay người chạy trốn, để cho tâm Liễu Y càng lạnh nhạt.

Mặc dù hiện tại đã không phải là cái thế giới kia, Liễu Y cũng biết không nên dùng ánh mắt cũ đánh giá mỗi người đàn ông, nhưng trong thâm tâm của Liễu Y, đúng là không có tính toán đó, ý tốt của Tuần Tu, Tuần Tu quan tâm, Tuần Tu âm mưu dương mưu, Liễu Y thấy rất rõ ràng.

Nói cho cùng, Liễu Y có thể vô tư giữ vững quan hệ hàng xóm với Tuần Tu, là bởi vì cái gì Tuần Tu đều không che giấu, chỉ cần mình hỏi, anh ta cũng sẽ nói, người như vậy, nếu như không thể cách xa, vậy chỉ có thể giữ vững hiện trạng, đối với tất cả mọi người đều tốt.

Nhưng hiện tại Liễu Y có chút hối hận, mẹ Liễu bên kia cũng thờ ơ, coi như Liễu mẹ mơ mộng quá mức, Liễu Y cũng chỉ sẽ nghe một chút, nhưng bây giờ, mình đối với Tuần Tu là thói quen, hay là để ý thật, trong lòng Liễu Y cũng có chút hoang mang.

Liễu Y cho là mình là bị một nửa tài sản hấp dẫn, nhưng cũng không thể nào để ình vừa nhìn thấy Tuần Tu có chuyện, liền xung động chạy tới, Liễu Y ở trên giường lăn qua lăn lại, trong đầu toàn là hình ảnh thân thể trắng nõn, còn có giọt nước dọc theo bả vai chảy xuống, dọc theo ngực, rồi đến bụng, rồi đến.

Lỗ mũi Liễu Y không tự chủ được lại chảy xuống dòng suối nhỏ màu đỏ, tí tách một tiếng, rơi vào trên chăn, Liễu Y vội vàng ngẩng đầu, đưa tay che lỗ mũi, tuyệt đối không thừa nhận, mình bản chất là một sắc nữ, quả nhiên là lớn tuổi, nội tiết mất cân bằng rồi.

84. Chương 84: Chương 84

Sáng hôm sau, Liễu Y hai mắt thâm quầng chui ra từ trong chăn, nhìn mặt trời, trời vừa sáng, nhớ tới mình không có công việc gì, khó có ngày được được ngủ nướng, trực tiếp nằm xuống, vùi đầu ngủ.

Cho đến buổi trưa, mới lần nữa bò dậy, ngáp đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, sau khi thay quần áo xong, theo thói quen tự nhiên xoay người đi tới sân sau, lật người bò đến trên hàng rào lưới sắt, nhất thời nhớ tới cái gì, ngừng lại động tác, bịch một tiếng, từ trên hàng rào lưới sắt xuống.

Liễu Y phủi mông, lại phủi phủi bụi bậm trên quần áo, nhìn nhà bên cạnh một cái, sau khi rối rắm một lát, xoay người đi vào nhà, vừa đi vừa than thở.

Dựa vào người không bằng dựa vào mình, mình động thủ, cơm no áo ấm, Liễu Y vuốt cái bụng rỗng tuếch, đi vào phòng bếp, bắt đầu nấu cơm, nhớ tới một màn thấy tối hôm qua, nhớ tới một đêm mất ngủ, hiện tại Liễu Y không có dũng khí đi nhà bên cạnh ăn cơm ké giống như thường ngày.

Chỉ chốc lát, Liễu Y làm xong thức ăn, bưng đến bàn ăn trong phòng ăn, vùi đầu ăn xong, dọn dẹp xong, mới đi tới ngồi lên ghế sa lon trong phòng khách, không có việc gì mở ti vi xem.

Hiện tại nghỉ ngơi, ngược lại Liễu Y có chút không thích ứng, cầm kịch bản lên, lật xem, Liễu Y chờ lúc tiêu hóa không sai biệt lắm, liền đi phòng luyện công rèn luyện, mà trong lúc, không tự chủ được liếc động tĩnh nhà bên cạnh, thấy Tuần Tu còn ngủ trên giường, Hải Phong chưa trở lại, nháy mắt hai cái, liền ném sau ót.

Mồ hôi đầm đìa từ luyện công phòng ra, Liễu Y rửa mặt, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, đã là sắp tối, trực tiếp đi tới sân sau, xoay người lên tường, lúc rơi xuống trong sân nhà bên cạnh, Liễu Y sửng sốt, dừng bước lại, chợt vỗ ót của mình, thói quen cũng không phải là chuyện gì tốt, than thở một tiếng, theo đường cũ trở về.

Ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách, Liễu Y đưa tay xoa tóc của mình, Liễu Y công nhận da mặt mình dày, nghĩ đến chuyện tối hôm qua, Liễu Y có chút lúng túng, dựa người về sau, không tự chủ liếc nhìn nhà bên cạnh.

Vừa nhìn, trong lòng Liễu Y có nghi ngờ, buổi trưa tên kia vẫn nằm ở trên giường, sao bây giờ còn đang trên giường, hơn nữa trong nhà không có ai, thấy thế nào cũng không đúng.

Liễu Y ngồi yên hồi lâu, lập tức không để ý tới việc tối hôm qua, từ từ đi tới sân sau, trên tay dùng một chút lực, cả người vượt qua đến trong sân nhà bên cạnh,nhanh như mèo nhẹ nhàng đi tới cửa phòng bếp, từ từ đẩy cánh cửa chỉ khép hờ ra, thấp giọng ho khan một tiếng.

Trong dự liệu không ai trả lời, Liễu Y trực tiếp đi vào trong nhà, đi tới cửa phòng ngủ của Tuần Tu, cúi đầu cọ cọ chân, hạ quyết tâm, trực tiếp đẩy một cái, không cản trở, đẩy liền mở.

Liễu Y nhìn quanh phòng ngủ, dừng lại ở trên giường, ho khan một tiếng, “Tuần Tu.”

Nói xong một tiếng, cũng không có động tĩnh, Liễu Y lại ho khan một tiếng, “Tôi vào đó.”

Vẫn không có động tĩnh, tâm Liễu Y trầm xuống, không nghĩ gì khác, bước từng bước dài, chạy như bay đến mép giường, đưa tay mở chăn liền thấy Tuần Tu trong chăn, trong lòng dừng lại, nhìn Tuần Tu lộ ra nửa gương mặt hoa đào tuấn tú, đôi môi khô ráo, mang theo run rẩy, hai mắt nhắm nghiền, tâm Liễu Y trầm xuống, thử đưa tay dò xét trên trán Tuần Tu, nhiệt độ kia bằng với sao hỏa luôn.

Mà Tuần Tu trong mộng, thống khổ bị đốt cháy, trán tự nhiên thấy mát mẻ, để cho anh ta không tự chủ được cọ cọ, đưa tay giữ lấy tay Liễu Y.

Liễu Y run một cái, thử dò xét rút ra, nhưng người nào đó cầm bị vô tri giác quá chặt, Liễu Y cao giọng ho khan một tiếng, “Tuần Tu.”

Hiện tại đầu óc Tuần Tu rất mơ hồ, đêm qua sau khi bị Liễu Y ném lên giường, liền phát hiện nhiệt độ cơ thể mình có chút không bình thường, biết Liễu Y nghỉ ngơi ở nhà, nên gọi cho Hải Phong một cú điện thoại, dặn dò Hải Phong và đầu bếp mấy ngày sau hẳn tới đây, sau đó liền ngủ thẳng tới bây giờ, bởi vì tín nhiệm giác quan thứ sáu nhạy bén của Liễu Y, cho nên luôn chờ đợi.

Liễu Y nhìn người nào đó ngủ không yên, nhớ tới tình huống ngày hôm qua, trong lòng có chút hiểu rõ, ánh mắt rối rắm nhìn mỹ nam ngủ không biết gì, thở dài một tiếng nói, “Quả nhiên yếu ớt.”

Liễu Y phát hiện nhiệt độ trong lòng bàn tay càng ngày càng nóng, phản ứng đầu tiên, chính là khom lưng ôm lấy người đưa đi bệnh viện, dùng sức rút cánh tay ra bị Tuần Tu nắm chặt, vén chăn lên, mà những gì nhìn thấy sau khi vén chăn, để cho Liễu Y đứng ngốc ngay tại chỗ, lỗ mũi hạ ươn ướt lại bắt đầu chảy ra, ngay sau đó vội vàng quay đầu, đưa tay vừa sờ, quả nhiên nội tiết mất cân bằng rồi .

Nhớ tới người sau lưng, Liễu Y nháy mắt hai cái, thầm than, dù sao đã nhìn rồi, nhiều hơn mấy lần cũng không sao, nhanh chóng vọt tới phòng vệ sinh ngày hôm qua vào, đem máu mũi của mình lau sạch, quay người đi tới tủ treo quần áo trong phòng ngủ, tiện tay lấy ra mấy bộ đồ, xoay người đi tới mép giường, ánh mắt chính trực, cánh tay cứng ngắc.

Không mau không chậm, phí sức giúp Tuần Tu mặc quần áo vào, sau khi đấu tranh một phen xong, trên đầu Liễu Y cũng chảy mồ hôi, mặt đỏ tới mang tai, so với Tuần Tu nhắm mắt nằm đó, càng giống người bệnh.

Nhìn sắc mặt Tuần Tu trắng bạch, cả người run rẩy, Liễu Y vội vàng ôm lấy người nào đó, muốn xông ngoài, đến cửa, Liễu Y dừng lại, ném người trong ngực lên ghế sa lon trong phòng khách, lại về nhà mình cải trang tốt, mang theo ví tiền, mới mang Tuần Tu đang hôn mê đi bệnh viện.

Xuống taxi, Liễu Y trả tiền xong, liền mở cửa, xoay người ôm Tuần Tu đi vào trong bệnh viện, tốc độ và lực lượng đơn giản có thể tham chạy maratong thế giới.

Tài xế xe taxi liếc Liễu Y như một làn khói không thấy bóng, trợn to hai mắt, giống như nhìn thấy siêu nhân bên ngoài mặc quần lót, sau khi mất hồn vía khởi động xe, không chú ý, đụng vào hàng rào bên cạnh.

Liễu Y căn bản không nhìn ánh mắt người kinh ngạc dọc đường đi, trực tiếp đi tới phòng làm việc Chu Phi, nhìn cửa đóng, một cước đá văng, giật mình nhìn hai bóng dáng đang dây dưa bên trong.

Thật vất vả Hà Dương mới có ngày rảnh, tìm Chu Phi đi uống rượu, mà Chu Phi đã có hẹn với mỹ nữ, làm sao có thể thấy bạn quên sắc, nói mấy câu, mỹ nữ điện thoại tới, Hà Dương hăng hái tới, liền ra tay đoạt lấy điện thoại di động của Chu Phi, cho nên Hà Dương bị đè ở dưới, Chu Phi ở trên.

Liễu Y đi vào, nhàn nhạt nhìn, hừ nhẹ một tiếng, đưa chân đóng cửa lại, mắt nhìn Tuần Tu đang run rẩy trong ngực, nói với hai người đang cứng ngắc đối diện, “Hai người các anh rốt cuộc là người nào trên người nào dưới, sau này trường hợp công chúng, chú ý hình tượng một chút.”

Chu Phi đang trong sững sờ, mặc dù đã thấy cảnh này một lần, nhưng vẫn tương đối khiếp sợ.

Mà Hà Dương phía dưới đã sớm thành thói quen, nhưng nghe Liễu Y nói, vội vàng đẩy Chu Phi trên người ra, đứng thẳng thân thể, sửa sang lại quần áo một chút, ho khan một tiếng, “Liễu Y, tôi và Chu Phi trong sạch .”

“Đúng, là trong sạch , ” Sau khi Chu Phi hồi hồn, lúng túng đẩy mắt kiếng một cái, cố làm trầm tĩnh ngẩng đầu nhìn.

Ánh mắt Liễu Y liếc nhìn hai người thật sâu, “Mặc kệ thiệt hay giả, trước khám cho Tuần Tu một chút, nhiệt độ anh ta không bình thường.”

Hai người lúc này mới chú ý tới người trong ngực Liễu Y, nhanh chóng đi tới trước mặt Liễu Y, vừa nhìn một cái, sắc mặt trầm xuống.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ” Hà Dương cũng không còn cợt nhả, vội vàng hỏi.

Liễu Y trực tiếp ôm Tuần Tu đã hôn mê tới phòng kiểm tra, nhẹ nhàng đặt lên giường bệnh, nhìn Chu Phi tiến lên kiểm tra, đi tới cửa, buông lỏng cả người.

Hà Dương nhìn quần áo Tuần Tu mặc, mặt nghiêm túc, nhất thời cứng đờ, quần áo này mặc cũng quá cá tính đi, quần là quần vận động, áo là tây trang, nghiêng đầu ho khan một tiếng, nhớ tới không khí nghiêm túc hiện tại, nhịn cười, đi tới cạnh Liễu Y, thấp giọng hỏi, ” Xảy ra chuyện gì, Hải Phong đâu.”

Hiện tại Liễu Y thấy mình là một kẻ ngu, điện thoại di động là dùng để làm gì , đương nhiên là gọi điện, sao lúc đó không nhớ tới gọi cho Hải Phong, mặc dù không có số điện thoại của Hải Phong, nhưng mình có số điện thoại của Hải Thành, nếu không cũng có thể gọi cho Chu Phi, tội gì mình phải ôm người này từ nhà tới bệnh viện, làm không công.

Ánh mắt Liễu Y rối rắm, cúi đầu xòe tay ra đếm, tiền thuê xe cũng phải đòi lại, còn giúp đưa bệnh viện, còn giúp mặc quần áo, Liễu Y căn bản đã quên Tuần Tu sinh tử không rõ bên kia, đã bắt đầu tính toán thu phí.

“Liễu Y, ” Hà Dương nhìn ánh mắt Liễu Y sáng lên, cũng biết người này đang nghĩ gì, bất quá bây giờ cũng không phải là lúc tính tiền.

Liễu Y hồi hồn, nhìn gương mặt vội vàng của Hà Dương, khoát tay một cái, “Tôi cũng không biết, bất quá chắc là tối hôm qua bị lạnh .”

“Hải Phong đâu, ” Sắc mặt Hà Dương trầm xuống.

“Tối hôm qua không ở đó ” Liễu Y báo chi tiết.

“Sao lại bị lạnh , ” Hà Dương không ôm hy vọng hỏi.

“Tối hôm qua khi tắm bị lạnh, lúc ngủ không đồ, chắc là như vậy, ” Liễu Y thuận miệng nói tiếp.

Hà Dương nghẹn lời, nghiêng đầu thật sâu quan sát gương mặt bình tĩnh của Liễu Y, khi tắm bị lạnh ? Lúc ngủ không mặc quần áo?, chẳng lẽ, ” Quần áo trên người cậu ấy không phải là cô mặc giúp chứ.”

Liễu Y chuyện đương nhiên gật đầu, nhớ tới da thịt trắng nõn kia, nhất thời ngẩng đầu nhìn trần nhà, đưa tay che lỗ mũi, cũng may một lúc sau, lỗ mũi rất tốt, Liễu Y mới thở phào nhẹ nhõm.

Hà Dương nghe Liễu Y trả lời, miệng há to không thể tin, chợt nói một câu, “Hai người ở chung.”

Liễu Y nghiêng đầu liếc mắt, “Làm sao có thể, chúng tôi chẳng qua là hàng xóm.”

Hà Dương hoài nghi nhìn Liễu Y, rất muốn từ trong mắt Liễu Y nhìn ra chút gì, bất quá thấy ánh mắt Liễu Y trong suốt, trong lòng Hà Dương xoay vòng.

Chu Phi bên kia cau mày bắt đầu kiểm tra, biết chẳng qua là bị lạnh, mới thở ra một hơi, sau đó giúp Tuần Tu truyền nước biển, sau khi hết bận, bên tai nghe được một câu cuối cùng hai người nói, tâm dừng lại, không thể nào, ở chung, ánh mắt nhìn chằm chằm Liễu Y.

Liễu Y nhạy bén nhận được tầm mắt Chu Phi, trực tiếp hỏi, “Tình huống sao rồi.”

Chu Phi muốn nói lại thôi, đẩy mắt kiếng một cái, đi tới cạnh Liễu Y, “Không có vấn đề gì lớn, may là đưa tới kịp thời.”

“Vậy thì tốt, tôi về trước, bên này có hai người chắc cũng không có chuyện của tôi, ” Liễu Y gật đầu, tính sổ, lúc nào cũng được, dù sao cũng ở gần.

Hà Dương nhìn Liễu Y hất tay liền đi, có chút không hiểu, mới vừa rồi là người nào vội vàng chạy tới “Đợi lát nữa đi, chờ Tuần thiếu tỉnh cô hãy đi.”

Bây giờ để cho Liễu Y đi, chờ Tuần Tu tỉnh lại, Hà Dương cũng không muốn bị chỉnh, đương nhiên phải giữ Liễu Y lại.

Chu Phi cũng có lời muốn nói với Liễu Y, cũng lập tức gật đầu, “Đợi anh đưa em đi, đợi lát đi.”

Liễu Y lập tức không hiểu, vừa định nói chuyện, trên giường truyền đến một tiếng ho khan hơi yếu, lập tức ba người cũng không cố nói chuyện khác, trực tiếp đi tới.

85. Chương 85: Chương 85

Lúc Chu Phi khám Tuần Tu cũng có chút thanh tỉnh, tai nghe được giọng nói của Liễu Y, khóe miệng cong lên, nhưng lúc nghe Liễu Y chuẩn bị đi về, ánh mắt xẹt qua một tia ảm đạm, thấp giọng ho khan.

Liễu Y đi phía trước, Chu Phi và Hà Dương đi sau, ba người đi tới mép giường, Liễu Y vừa cúi đầu nhìn, liền chạm phải ánh mắt Tuần Tu mở ra.

Tuần Tu thu lại ảm đạm nới đáy mắt, cúi đầu mắt liếc quần áo trên người, khóe mắt dâng lên nụ cười dịu dàng, khẽ mở đôi môi,“Liễu Y, là em đưa anh tới bệnh viện sao, cám ơn nhiều.”

Liễu Y lầm bầm một tiếng, tùy ý nhìn, nói ra những từ ngữ kinh điển mà Liễu thị hay dùng “Dẫn anh tới đây mắt nửa giờ, giúp anh mặc quần áo hết mười phút, còn tiền taxi, 3000 thêm 1000, lại thêm 1500, coi như tính chẳn cho anh 5000, đến lúc đó đừng quên trả cho tôi.”

“Được, chờ anh xuất viện, trả thêm tiền lãi cho em, ” Tuần Tu vô cùng sảng khoái nói.

Hai người đối thoại như vậy làm cho Hà Dương và Chu Phi liếc nhìn, hà dương biết đây là thói quen của Liễu Y, nhưng không nghĩ tới Liễu Y sẽ trực tiếp cò kè mặc cả với Tuần thiếu, mà chu phi căn bản không

biết thói quen của Liễu Y, hiện tại vừa nghe, quả thật quá mức kinh khủng rồi, mà kinh khủng hơn chính là, Tuần thiếu cũng đáp ứng.

Liễu Y đối với việc Tuần Tu đáp ứng sảng khoái như vậy, không có nửa điểm kinh ngạc, bởi vì chỉ cần là tiền của Tuần Tu, Liễu Y luôn cảm thấy có được quá dễ dàng, cho nên bình thường Liễu Y cũng không muốn mở miệng, nhưng lần này, đúng là mình có bỏ ra một chút lao lực, cũng nên thu lệ phí theo bình thường.

"Sổ sách của em đã tính xong , bây giờ tới lượt của anh, " Tuần Tu có thâm ý, nhẹ nhàng nói.

Liễu Y nghi hoặc, nghi ngờ nhìn Tuần Tu đang suy yếu, "Sổ sách gì."

"Bị em nhìn thấy hết, em phải phụ trách, " Khóe miệng Tuần Tu nhếch lên, thấp giọng nói.

Liễu Y buồn bực nhìn, vừa định nói gì, chỉ nghe sau lưng xì cười hai tiếng, Liễu Y quay đầu nhìn, vội vàng nhân cơ hội nói, "Tốt lắm, hiện tại Tuần Tu đã tỉnh, tôi cũng nên đi về."

Hà Dương và Chu Phi đang cúi đầu run rẩy bả vai nghẹn cười, nghe Liễu Y nói, thấy Tuần Tu trên giường bệnh bán tới ánh sáng lạnh, nhất thời giật mình một cái.

Ánh mắt Tuần Tu trầm xuống, dời đi ánh mắt lạnh lùng từ trên người Hà Dương và Chu Phi, mở miệng nói, "Anh cũng không có vấn đề gì, anh về với em."

Liễu Y lập tức ngậm miệng, xoay người thấy vẻ mặt kiên định của Tuần Tu, trợn mắt nhìn, thuận miệng nói, "Bây giờ anh sốt cao còn chưa giảm, chờ khá hơn chút hãy về."

Hà Dương và Chu Phi nhìn tình hình trước mặt, nháy mắt lẫn nhau ra dấu, Hà Dương vội vàng nói, "A, tôi ra ngoài nghe điện thoại, đợi một lát tới đây."

"Bên ngoài tôi còn có chút chuyện, Liễu Y em chăm sóc Tuần thiếu giùm một lát, " Chu Phi cũng vội vàng nói.

Liễu Y nhìn dáng vẻ liếc mắt đưa tình của hai người, lại thấy Tuần Tu đang nhìn chằm chằm mình, một lúc sau, khoát tay một cái, ngồi xuống bên giường bệnh, "Đi đi, hai người nhớchú ý một chút, phòng làm việc cũng thuộc trường hợp công cộng."

Tuần tu có chút hiểu, lại có chút không hiểu, ánh mắt quét nhìn Hà Dương và Chu Phi, nhưng biết Liễu Y ở lại làm bạn với mình, cũng không có chú ý nữa, mà nở nụ cười, nhìn chằm chằm Liễu Y.

Mặt Hà Dương và Chu Phi trong nháy mắt vặn vẹo, vô cùng muốn gầm thét một tiếng, tôi yêu người khác phái, bất quá, thấy ánh mắt Liễu Y, bắt đầu đau dạ dày, gật đầu với Tuần Tu, cắn răng xoay người đi ra ngoài.

Liễu Y ở với Tuần Tu tới lúc chuyền nước xong, thấy nhiệt độ của Tuần tu đã giảm, không tự chủ an tâm, đợi lúc Hà Dương và Chu Phi đi vào, sau khi thương lượng, một nhóm bốn người, lái xe về tiểu khu Phong Hòa.

Theo thường lệ Liễu Y bị ánh mắt nhu nhược của Tuần Tu mềm lòng, chấp nhận ôm Tuần tu đi vào trong nhà,lúc đi hai người, lúc về bốn người.

Vừa vào cửa nhà, Liễu Y thấy Tuần Tu tựa vào trong ngực mình nhắm mắt ngủ, nhẹ nhàng lên giường, ngay sau đó gật đầu hai người đi theo một cái, ra ngoài.

Liễu Y không có gì vướng víu, vừa định phủi mông một cái, thì bị Hà Dương và Chu Phi ngăn lại, Liễu Y nhìn hai người trước mặt, xoay người ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách, hồi lâu mới nặn ra một câu, "Có chuyện gì cứ nói đi."

Chu Phi ra hiệu với Hà Dương, Hà Dương cũng ra hiệu với Chu Phi.

Liễu Y nhìn tình hình, bình tĩnh nói, "Nếu hai người không có việc gì, thì tôi đi về trước, tôi cũng không muốn làm kỳ đà cản mũi."

Hà Dương và Chu Phi im lặng nhìn chằm chằm Liễu Y quan hệ của bọn họ chính trực như vậy, nhưng người này vừa nói, lại thành như vậy.

Khóe miệng Hà Dương giật giật, “Liễu Y, tôi và Chu Phi rất bận, hiện tại Tuần thiếu không có chuyện gì, chúng tôi cũng phải đi.”

Chu Phi cũng gật đầu.

Liễu Y nhìn hai người, ánh mắt sáng lên, nói lầm bầm hai tiếng, “Tôi hiểu tâm tình của các anh, tôi cũng phải về rồi.”

Mặt Hà Dương vặn vẹo, cô nói cái gì, lắc đầu, “Liễu Y, nếu chúng ta đi hết, Tuần thiếu ở một mình cũng không tốt, cô xem.”

Chu Phi nhìn chằm chằm Liễu Y, “Em và Tuần thiếu tới đây bao lâu rồi.”

Liễu y vừa nghe, không nhận quan tâm của Chu Phi, hừ một tiếng, “Đây là chuyện của tôi, sau này hai người đừng hỏi nữa, tôi và Tuần Tu chẳng qua là quan hệ hàng xóm mà thôi.”

Hà Dương và Chu Phi nhìn nhau, không biết chuyện gì đang xảy ra .

Liễu Y thấy hai người lại liếc mắt đưa tình, lập tức đau dạ dày, “Tốt lắm, các ngươi có chuyện thì đi đi.”

“Vậy còn cô, ” Hà Dương không yên lòng, Liễu Y nói đi thì đi thật, chuyện Tuần thiếu giao phó mình không hoàn thành, khẳng định không có quả tốt ăn.

“Dĩ nhiên tôi cũng nên đi về, ” Liễu Y chuyện đương nhiên.

“Liễu Y, quy củ cũ đi, ” Hà Dương thử dò xét hỏi.

Mắt Liễu Y sáng lên, ngồi thẳng thân thể, “Ý của anh là.”

“Đúng hạn thu tiền, cô giúp chúng tôi chăm sóc Tuần thiếu tới lúc Hải Phong về, nếu như Tuần thiếu có vấn đề, cô gọi điện thoại cho Chu Phi là được, ” Hà Dương trực tiếp nói.

Liễu Y cúi đầu bắt đầu tính toán, sau đó gật đầu, kiếm tiền của Tuần Tu, không có cảm giác thành tựu, bởi vì hắn trực tiếp đưa đến tay mình, mà tiền của Hà Dương, Liễu Y cảm thấy vô cùng hứng thú, bây giờ cảnh giới của Liễu Y cao, không phải người nào cũng lường gạt.

Hà Dương và Chu Phi nhìn nhau, Hà Dương là thở phào nhẹ nhỏm, mà Chu Phi rất kinh ngạc, đây thật là Liễu Y nhu nhược, một màn mới vừa rồi ở bệnh viện và một màn bây giờ bắt đầu đánh thẳng vào quan niệm của Chu Phi .

Liễu Y nhận giao dịch, nhìn trộm hai người đàn ông đối diện, khoát tay một cái, “Được rồi, tôi đáp ứng, các anh có chuyện thì đi đi, chỉ là Chu Phi, tôi hi vọng anh nói ít với mẹ tôi bên kia một chút, có một số việc, tôi không nói không có nghĩa là tôi sẽ chịu được, hi vọng anh nói ít chút.”

Chu Phi nhìn Liễu Y bình thản, đẩy mắt kính, cười cười, “Mẹ cũng chỉ muốn biết tình huống của em từ anh, lần sau anh sẽ không nhiều lời.”

“Tốt nhất như thế, bất quá, anh nói cũng đủ nhiều, hai chúng tôi không quen biết, trước kia cũng thế, hiện tại cũng vậy, đại khái sau này cũng vậy, ” Liễu Y nói lầm bầm đôi câu, ánh mắt trầm xuống, có ý cảnh cáo nồng nặc.

Liễu Y tiễn hai người đi, xoay người đi tới phòng ngủ liếc một cái, nhìn Tuần Tu an ổn ngủ, không tự chủ đi đến mép giường, cúi đầu liếc nhìn, mắng xéo một câu, “Thật không nhìn ra, nhìn gầy yếu vậy, vóc người cũng rất tốt .”

Sau khi nói xong, liền xoay người đi tới phòng bếp, bắt đầu nấu cháo, chưa ăn cơm tối, ai cũng không chịu nổi, lấy tiền của người, mình là người có lương tâm, thuận tiện làm ình một phần.

Đợi lúc Tuần Tu từ tỉnh lại, Liễu Y đang nằm ngủ ở mép giường, Tuần Tu nhẹ nhàng nghiêng thân, nhìn người quen thuộc cách đó không xa, khóe miệng tràn ra vui vẻ, từ trong chăn vươn tay, êm ái nắm lấy liễu y ngón tay, tâm run lên, giơ tay lên đang lúc, vén những sợi tóc trên mặt Liễu Y qua bên tai, ngón tay xẹt qua khuông mặt hồng hào, rồi sau đó xoa nhẹ vành tai khéo léo, trong lòng tràn đầy mềm mại, ánh mắt càng thêm nhu hòa.

Liễu Y là ai, đó là người đã từng ở trong sinh tử, đi tới nơi này cũng chỉ là hơn một năm, cho nên lúc ngón tay Tuần Tu chạm vào tai Liễu Y, Liễu Y trong nháy mắt tỉnh, phản xạ có điều kiện đưa tay bắt được cánh tay Tuần Tu, bắt chéo hai tay ra sau lưng, đứng dậy đè lên Tuần Tu.

Tuần Tu cũng không chống cự, cánh tay bị Liễu Y cố định ở phía sau, cả người nằm lỳ ở trên giường, mà sau lưng còn bị trọng lực Liễu Y đè xuống, thống khổ rên lên một tiếng, mặc dù rất thích tiếp xúc thân mật với Liễu Y, nhưng dạng này, thật sự không chịu nổi, hơn nữa không hiểu sao Liễu Y lại cảnh giác như vậy.

Liễu y đè lên Tuần Tu, lúc này mới từ từ mở mắt, nhìn người trước mặt, phải nhìn cảnh tượng bây giờ nữa, ngây người như phỗng, tay chân luống cuống nhanh chóng lui ra mép giường.

Tuần Tu được buông ra trói buộc, mới từ từ xoay người, ánh mắt không chớp mắt nhìn chằm chằm Liễu Y, ý nghĩa không rõ.

Liễu Y rút rút khóe miệng, nhìn Tuần Tu cần người khác xoa cánh tay, chấp nhận tiến lên từng bước nhanh chóng tra xét, lăn qua lộn lại, thấp giọng một câu, “Không có chuyện đi, mới vừa rồi cũng không dùng nhiều lực.”

Tuần Tu trầm tĩnh mím môi, “Em ngủ đều như vậy.”

Liễu Y vừa nghe, biết ý tứ Tuần Tu, đưa tay vuốt vuốt tóc, “Anh nói gì, tôi không hiểu.”

Tuần Tu không tiếp tục hỏi nữa, ánh mắt có chút chua chát, không biết là bởi vì Liễu Y thiếu cảm giác an toàn, hay là bởi vì Liễu Y cảnh giác với mình, lập tức có chút ảm đạm nói, ” Hiện tại anh không có chuyện gì, em cũng về nghỉ ngơi đi.”

Liễu Y gậtđầu, chợt nhớ tới cái gì, “Tôi nấu nồi cháo, anh ăn chút rồi ngủ tiếp.”

Đáy mắt tối tăm của Tuần Tu tiêu tán rất nhiều, sáng lên, gật đầu, “Được, làm phiền em.”

Liễu Y khoát tay, “Tôi đi bưng tới đây.”

Đợi lúc Liễu Y hiền lành bưng cháo đến phòng ngủ, nửa người Tuần Tu đã dựa vào mép giường, Liễu Y đưa chén cháo, thấy Tuần Tu không nhận, dùng sức ho khan.

Tuần Tu không ngẩng đầu, cúi đầu xoa xoa cánh tay của mình, như có như không nói, “Tay không lực.”

Liễu Y vừa nghĩ, hình như là mới vừa rồi là mình gây họa, tình thế khó xử, trực tiếp nói, “Vậy tôi uy anh đi.”

Khóe miệng Tuần Tu cong lên, rất vừa lòng với đề nghị này, gật đầu, mong đợi nhìn Liễu Y, chờ đợi.

Sau khi Liễu Y mè nheo một lúc, hạ quyết tâm, ngồi xuống mép giường, giơ tay lên dùng muỗng múc ít cháo loãng đưa tới miệng Tuần Tu, hất cằm lên, “Tài nấu nướng của tôi có hạn, anh cố gắng ăn một chút đi.”

Ánh mắt Tuần Tu lóe lóe, nhìn tay Liễu Y, uống xong một hớp, bất quá, sắc mặt có chút vặn vẹo, ánh mắt có chút rối rắm, hồi lâu, mới nuốt xuống.

“Như thế nào, cũng tạm được đi, anh ăn nhiều một chút, một ngày nay anh cũng chưa ăn gì rồi, ” Liễu Y nghiêm túc nói.

Tuần Tu gật đầu, cau mày, nhìn lại một muỗng đã đưa tới khóe miệng, nhắm lại ánh mắt, nuốt xuống, sắc mặt tái nhợt rất nhiều, thoạt nhìn càng thêm suy yếu, nhắm mắt, trái lương tâm nói, “Không tệ, em làm anh rất thích.”

Liễu Y đút xong, nhìn cái chén không, vô cùng có cảm giác thành công, đứng lên, “Nếu thích thì ăn nhiều một chút, nếu không anh sẽ không nhanh khỏe lên đâu.”

Tuần Tu vừa định ngăn cản, chỉ thấy Liễu Y lao ra phòng ngủ, vội vàng bưng nước lên, uống từng ngụ lớn, dù thế nào cũng không nghĩ ra, nhìn thức ăn rất đẹp, sao lại có mùi vị như vậy, rốt cuộc là Liễu Y vô ý hay là cố ý.

Đợi lúc Liễu Y lần nữa ngồi ở mép giường, lúc cúi đầu đút, Tuần Tu vừa hưởng thụ vừa thống khổ , hưởng thụ dịu dàng mà Liễu Y chưa bao giờ có, hi vọng thời gian lúc này dừng lại, vừa đau khổ với mùi vị quái lạ củacháo trắng trong miệng vừa ngọt vừa mặn.

Hai người không nhanh không chậm, một đút một ăn, rất ấm áp, tay Tuần Tu nắm chặt thành quyền, sắc mặt càng thêm tái nhợt, thấy cháo còn một gần nửa, ngăn cản Liễu Y tiếp tục đút, nhẹ nhàng lắc đầu, "Đủ rồi, mùi vị không tệ."

Liễu Y nhìn Tuần Tu lắc đầu, không muốn ăn nữa, uyển chuyển nói, "Anh ăn quá ít, không trách được thân thể yếu như vậy, cảm mạo một chút lại thành như vậy, sau này nên ăn nhiều một chút."

Sau khi Liễu Y nói xong, nhìn mắt nửa chén cháo, hai ngụm trực tiếp uống hết, đứng lên, "Tôi về trước, anh cũng nghỉ ngơi sớm đi, nếu như đói bụng, phòng bếp còn, đừng lãng phí."

Bây giờ Tuần Tu đối với lời nói của Liễu Y không có bất kỳ phản ứng nào, ánh mắt sợ hãi, nhìn chằm chằm cái chén trống trơn, cau mày trầm tư, chẳng lẽ là vị giác của mình xảy ra vấn đề.

86. Chương 86

Sáng hôm sau, Liễu Y rời giường liền chạy thẳng tới nhà kế bên, đứng ở mép giường, cúi người nhìn kỹ tình huống của Tuần Tu, nhưng mà nhìn kỹ cũng không nhìn ra cái gì, lúc này mới từ từ đưa tay khẽ vuốt trán Tuần Tu, nhiệt độ trên bàn tay tương đối bình thường, Liễu Y thở ra một hơi, lo lắng cả đêm mới dần dần tiêu tán.

Liễu Y cũng không hiểu tại sao mình lại lo lắng một đêm, thu tiền làm việc là chuyện đương nhiên, nhưng cũng không cần tận tâm tận lực đến mức này.

Liễu Y cúi đầu nhìn Tuần Tu đang ngủ, hai mắt nhắm chặc, lông mi khẽ run, ngủ bình yên, không có mở ánh mắt sắc bén mà âm trầm ra, ngược lại có chút dịu dàng và nhu hòa.

Ngón tay Liễu Y từ cái trán xẹt qua gương mặt hơi đỏ của Tuần Tu, cảm nhận được xúc cảm nhẵn nhụi ở ngón tay, không tự chủ ngắt gương mặt của Tuần Tu, nhìn trên gương mặt tái nhợt in dấu hai ngón tay, trong lòng Liễu Y có chút vui vẻ.

Tuần Tu hơi nhíu mày, rên một tiếng, Liễu Y vội vàng thu tay của mình, đang lúc hồi hồn, không dám tin mình vừa làm gì, mới vừa rồi thất thần chính là mình sao.

Cứng ngắc hồi lâu, nhìn chằm chằm Tuần Tu lật người lại ngủ mất, Liễu Y mới thở phào một hơi, việc này còn kích thích hơn với việc cầm dao chém người, trong mắt có chút nghi ngờ, nhìn Tuần Tu thật lâu mới xoay người ra ngoài, vừa đi, vừa xoa tóc, mặt trầm tư.

Trong phòng bếp lấy mấy quả trứng gà, lại tủ lạnh rót ly sữa tươi, đặt lên khay, Liễu Y liền bưng tới phòng ngủ, mới vừa đẩy cửa ra, liền sửng sốt.

Mà trong phòng ngủ Tuần Tu đang mặc áo ngủ đứng trước tủ treo quần áo, cũng cau mày nghiêng đầu nhìn sang, nhìn người ngoài cửa, sững sờ, cúi đầu nhìn tình hình của mình, trong mắt lóe lên một tia vui vẻ, sao mới sáng sớm mà cô ấy lại tới đây, mừng rỡ và bàng hoàng đan vào một chỗ, mím môi, càng thêm trầm mặc.

Liễu Y liếc mắt, coi như không thấy gì tiêu sái đi vào, đặt bữa ăn sáng lên tủ ở đầu giường, xoay người nhìn chằm chằm Tuần Tu đang đứng trước tủ treo quần áo, "Cảm giác khá hơn chút không, không có chuyện gì thì nằm trên giường nghỉ ngơi đi."

Trong lúc nhất thời Tuần Tu không rõ thái độ của Liễu Y, nói cho cùng mình không muốn công khai chuyện chân mình đã bình phục, là vì nhà họ Tề, mà bây giờ nhà họ Tề đã đổ, đã không cần thiết giấu nữa, sau lại bởi vì nhà họ Dương và Liễu Y, cho nên Tuần Tu vẫn giữ nguyên tình trạng này, thật ra thì trong lòng Tuần Tu, đúng là có chút tính toán, thói quen được Liễu Y ôm trong ngực, nên vẫn chưa muốn nói ra.

Tuần Tu không nghĩ tới chính là, lúc vô tình, lại lộ trước mặt Liễu Y, mà Liễu Y không có bất kì phản ứng nào, nếu tức giận chất vấn, sẽ không làm Tuần Tu thấp thỏm đến nổi như vậy.

“Liễu Y, ” Tuần Tu thấp giọng một câu, có loại cảm giác không xác định.

Liễu Y ừ một tiếng, chỉ chỉ bữa ăn sáng đầu giường, “Ăn sáng đi, ngày hôm qua anh ăn quá ít, anh đã có thể tự lo, cũng không có chuyện gì của tôi nữa, tôi đi về trước.”

Liễu Y xoay người đi ra ngoài, Tuần Tu nhìn Liễu Y sắp đi ra, trong lòng quýnh lên, cái gì cũng không nghĩ, bước nhanh đuổi theo Liễu Y, đưa tay muốn giữ Liễu Y lại.

Bản thân Tuần Tu còn chưa khỏe hẳn, tối hôm qua lại bị bữa ăn kia của Liễu Y hành hạ toàn thân vô lực, đuổi theo mấy bước cũng để cho Tuần Tu dùng hết toàn lực, trong lúc chạy, bước chân không yên, lúc sắp ngã xuống, được Liễu Y trước mặt xoay người đỡ được.

Tuần Tu thuận tay nắm một cánh tay của Liễu Y, nhìn chằm chằm mắt Liễu Y, muốn nhìn thấu ý nghĩ của Liễu Y, thấy mắt Liễu Y không gợn sóng, làm cho tay Tuần Tu càng nắm thật chặc, “Liễu Y, nghe anh giải thích.”

Liễu Y hừ một tiếng, nhìn tình huống của Tuần Tu, sắc mặt có chút không tốt, nhấp hé miệng, muốn rút cánh tay ra, lại thấy Tuần Tu kiên quyết không thả, thấp giọng nói, “Buông ra.”

Tâm Tuần Tu trầm xuống, nhìn ánh mắt bình tĩnh của Liễu Y, từ từ buông tay ra, đáy mắt có chút ảm đạm.

Liễu Y không nói gì, mà là đưa tay ôm lấy Tuần Tu, trực tiếp đi tới mép giường, nhẹ nhàng đặt lên giường, trong giọng nói có chút u oán, “Thân thể anh còn chưa khỏe, đừng giày vò mình.”

Tuần Tu không thể tin ngẩng đầu nhìn người trước mặt, thấp giọng nói, “Em không phát hiện anh có gì khác sao.”

“Có gì khác ” Liễu Y nghi ngờ nhìn người nào đó đang thở phào nhẹ nhỏm, đưa tay giúp Tuần Tu nhà đắp chăn.

Tuần Tu nghẹn lời, mắt nhìn hai chân mình “Chân của anh là tốt.”

“A, cái này sao ” Liễu Y giống như không để ý thuận miệng nói.

“Chân của anh là tốt, Liễu Y, ” Tuần Tu cho là Liễu Y không có nghe rõ, nói lại một lần, trong mắt mang theo chút tối tăm, chờ Liễu Y phản ứng, bất kể là ai, đều không chịu được lừa gạt, huống chi bản thân Liễu Y chính là người trong mắt nhu không vào hạt cát, Tuần Tu không muốn thất bại trong gang tấc, lúc Liễu Y đã bắt đầu đi vào cuộc sống mình, bắt đầu quan tâm mình, sẽ lộ ra, Tuần Tu không cách nào chịu được loại ngoài ý muốn này.

Liễu Y liếc mắt, bình tĩnh nói thật, “Nếu như anh nói chuyện chân của anh, tôi đã sớm biết, còn gì nữa không.”

“Em, ” Hiện tại Tuần Tu đã không có bất kỳ vẻ mặt gì, đã sớm biết.

Liễu Y nhìn người nào đó đang thất thần, trong lòng có chút buồn cười, chưa từng thấy Tuần Tu thất khổ như vậy, trước nay làm gì đều nắm trong lòng bàn tay, như bây giờ, cũng làm cho Liễu Y có chút kinh ngạc và gần gũi.

“Tôi biết chân của anh đã sớm khôi phục, tại sao anh ngồi xe lăn, vậy thì không phải là chuyện tôi nên hỏi , mỗi người đều có bí mật của mình, anh không nói, tôi coi như không biết mà thôi, ” Liễu Y gật đầu nói, vô cùng thành khẩn.

Tuần Tu không chớp mắt nhìn chằm chằm mắt Liễu Y, muốn thấy được chút gì, nhưng một lúc sau, trước sau vẫn trầm tĩnh như một, làm cho Tuần Tu cảm thấy có chút thất bại, nếu như ngoài ý muốn này cũng không thể làm cho Liễu Y động dung, còn có cái gì có thể động được đến tâm của người này.

“Em không trách anh giấu giếm sao ” Tuần Tu khôi phục trầm tĩnh, thấp giọng hỏi.

Liễu Y lắc đầu, “Tôi cũng có chuyện gạt người khác, chuyện này cũng không lớn.”

Tuần Tu không biết là thất vọng hay là cao hứng, thất vọng Liễu Y đối với mình không thèm để ý chút nào, cao hứng Liễu Y không bởi vì chuyện này mà bỏ đi, như vậy Liễu Y tại sao lại biết, Chu Phi tuyệt đối không nói với người khác, ánh mắt thật sâu nhìn Liễu Y, "Em biết khi nào."

Liễu Y thấp giọng trầm tư, đan hai tay vào nhau, "Nghĩ tới, lần đó lúc anh rơi từ trên cầu thang xuống."

Tuần Tu đổi mặt, "Nói cách khác lần đầu tiên đã biết."

Liễu Y không để ý gật đầu, nghiêm túc nói, "Lúc anh rơi vào trong ngực tôi, chân của anh theo bản năng căng thẳng, nói thật, tôi cảm thấy anh diễn tàn tật rất giả."

Tuần Tu buồn bực cực kỳ, khẩu khí này, mình giấu giếm coi là cái gì, ánh mắt u tĩnh nhìn Liễu Y, trầm thấp hỏi, "Vậy sao em còn phối hợp với anh."

Liễu Y buông tay nói, "Chúng ta lại không quen, hơn nữa anh cũng trả tiền, tôi không cần thiết phải nói ra."

Sắc mặt Tuần Tu trắng hơn, trong lòng có chút bị thương, "Không còn nguyên nhân khác sao."

Liễu Y vừa nghe, có chút lúng túng, đưa tay vuốt vuốt tóc, cố làm vô tội ngẩng đầu nhìn bức tranh trên tường, thuận miệng nói, "Kia cái gì, sau này tôi lại giống như thói quen, cho là anh tàn tật thật, cũng không trách thể trách tôi, ấn tượng đầu tiên luôn làm cho trí nhớ người ta khắc sâu."

Tuần Tu có cảm giác thất bại, không ngờ cô ấy đã sớm biết, cả người có chút u buồn.

Liễu Y vừa thấy, phát hiện người nào đó bị mình đả kích, vội vàng an ủi nói, "Thật ra thì anh diễn cũng không tệ lắm, thật, trừ tôi, chắc là không có ai phát hiện ra đâu, anh yên tâm đi, tôi sẽ coi như không biết ."

Tuần Tu vừa nghe, dựa người về sau, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn chằm chằm Liễu Y, mặc dù biết cô ây nói thật, cũng không thể uyển chuyển chút sao.

Ánh mắt Liễu Y liếc người nào đó, ho khan một tiếng, vội vàng bưng bữa ăn sáng trên tủ đầu giường lên đưa tới, hiền lành nói, "Ăn sáng trước đi."

Tuần Tu ngẩng đầu vừa thấy, mặt liền biến sắc, tối hôm qua dạ dày bị tàn phá vẫn còn kháng nghị, mì này, khóe miệng rút rút, "Em làm."

"Ừ, món sở trường của tôi, Hải Phong bọn họ còn chưa trở lại, dù sao tôi cũng muốn ăn, thuận tiện nhiều làm một phần, " Liễu Y gật đầu nói, dù sao những thứ này cũng sẽ ghi lên giấy, sẽ đòi lại Hà Dương .

Tuần Tu nắm chặt tay, đồ ăn trước mặt không thua gì độc dược, nhìn ánh mắt mong đợi của Liễu Y, gật đầu, "Cám ơn nhiều, em làm anh rất thích."

Liễu Y vừa nghe, cảm giác thành tựu mười phần, trực tiếp đem ly sữa tươi nhét vào trong tay người nào đó, ánh mắt nhìn chằm chằm người nào đó cúi đầu nhai kỹ nuốt chậm, sau khi ăn sạch toàn bộ uống xong, Liễu Y cũng dọn dẹp.

Lúc xoay người, nhìn nửa người Tuần Tu tựa vào giường sắc mặt âm tình bất định nói, "Anh nghỉ ngơi đi, tôi hãy đi về trước , buổi trưa lại tới."

Tuần Tu vừa nghe, không để ý tới buồn nôn, lắc đầu, "Em đừng đi, anh có chuyện muốn nói với em, có một số việc, cũng nên cho em biết, buổi trưa em cũng đừng nấu cơm, buổi trưa đầu bếp sẽ tới nấu cơm ."

Liễu Y sửng sốt, sau đó gật đầu, nhớ tới tài nấu nướng của đầu bếp, dĩ nhiên mừng rỡ có người nấu cơm, "Được, tôi dọn dẹp trước đã."

Tuần Tu đợi Liễu Y đi ra ngoài, nghiêng người liền cầm điện thoại di động lên gọi điện thoại cho quản gia ở biệt thự, ăn bữa ăn tình yêu của liễu y nữa, mình tuyệt đối không thể thấy mặt trời ngày mai, mặc dù lòng có cảm động, nhưng đúng là chịu không nổi.

Lúc Liễu Y đi vào, Tuần Tu đang uống thuốc dạ dày, mà Liễu Y cho là thuốc cảm Chu Phi đưa, cho nên cũng không nói gì.

Tuần Tu lại uống một cốc nước lớn, mới đè xuống được cảm giác dạ dày không thoải mái, nhìn Liễu Y, cười ôn hòa, chỉ chỉ ghế sa lon bên cạnh, "Ngồi trước đi."

Liễu Y mặc dù không biết Tuần Tu muốn nói gì với mình, nhưng nhìn ánh mắt nghiêm túc của Tuần Tu, cũng lên tinh thần, ngồi xuống trên ghế sa lon, ánh mắt nhìn chằm chằm Tuần Tu đang tựa nữa người vào đầu giường, nhìn gương mặt tuấn tú có chút thâm trầm nào đó, trái tim Liễu Y ngừng một nhịp.

Tuần Tu phiền muộn thở dài, lâu như vậy những thứ giấu ở đáy lòng mới ở hoàn toàn rộng mở trước mặt Liễu Y, không biết là buông ra gông xiềng hay là thuận theo, Tuần Tu biết đối với những chuyện của mình Liễu Y đều không có hứng thú, nhưng Tuần Tu muốn cho Liễu Y hiểu mình.

Lúc đầu cũng chỉ có hứng thú với Liễu Y mà thôi, rồi đến thói quen, sau lại nhớ nhung, cuối cùng không từ thủ đoạn nào cũng muốn có được, Liễu Y nhìn nhu nhược, thật ra thì nội tâm kiên cường, nói cô ấy thẳng thắn thật ra thì chẳng qua là ngoài mặt, mà rốt cuộc cô ấy là hạng người gì, Tuần Tu cũng ở đây từ từ tìm hiểu, càng sống chung, càng không buông tay được, tấm lòng son, chưa bao giờ để ý tới ánh mắt của người khác, đối với một Liễu Y như vậy, sao Tuần Tu chịu buông tay.

87. Chương 87

Giọng nói Tuần Tu trầm thấp, nói liên tục, nhiều năm như vậy, một người chống đỡ, có mệt hay không, chỉ có Tuần Tu biết, coi như nhà họ Tề và Đường Lễ còn có những người khác lấy được kết quả nên có, Tuần Tu cũng không còn cảm giác buông lỏng như thế, chẳng qua là cảm thấy làm xong một chuyện nên làm.

Mà bây giờ có Liễu Y ở bên cạnh, Tuần Tu mới được thả lỏng chưa từng có, có lẽ lúc Liễu Y lần đầu tiên đỡ được hắn, liền đặt Liễu Y ở vị trí khác với người khác.

Ánh mắt Liễu Y liếc Tuần Tu bên kia đang nhỏ giọng nói, dựa người về sau, nghe mối thù của nhà họ Tuần và nhà họ Tề, nghe lúc Tuần Tu còn nhỏ bị chèn ép, nghe Đường Lễ lại diễn nhân vật gì, còn nghe quyền lực trong tay và quan hệ hiện tại của Tuần Tu.

Liễu Y không biết nên lấy vẻ mặt gì mà đối đãi, đây có lẽ là chuyện của người khác, không liên quan mình, nhưng một đường tới đây, Liễu Y nhớ tới mình ở mạt thế giãy giụa như thế nào, tại bờ sinh tử cầu sống như thế nào, có lẽ khác đường nhưng cùng đích đến với Tuần Tu, hai người chỉ có thể dựa vào chính mình.

Liễu Y cúi đầu trầm mặc, ở trong lòng Liễu Y thấy, kết cục của nhà họ Tề còn quá nhẹ, nếu như là mình, có lẽ sẽ không để cho bọn họ sống.

Sau khi Tuần Tu nói xong, nghiêng đầu nhìn Liễu Y bên cạnh đang trong trầm tư, thủ đoạn của mình ý nghĩ của mình, toàn bộ nói ra, mà Liễu Y nghe được những cái này, rốt cuộc sẽ như thế nào, Tuần Tu thấp thỏm trong lòng.

Trong phòng ngủ yên tĩnh một hồi, Liễu Y ngẩng đầu nhìn Tuần Tu, có lẽ bởi vì chuyện này mới làm cho anh ta trưởng thành, có lẽ Tuần Tu trưởng thành sớm, cho nên Liễu Y không thể thấy được tối tăm từ đáy mắt Tuần Tu.

Liễu Y ho khan một tiếng, đánh vỡ không khí trầm thấp, nói ra đề nghị của mình, "Thật ra thì tôi cảm thấy anh xuống tay quá nhẹ rồi, anh làm như vậy có lợi cho bọn họ quá rồi."

Tuần Tu không biết nên cười hay nên khóc, đây không phải là trọng điểm được không, gật đầu, "Bọn họ không ngóc đầu được."

"Vậy là được, thật ra tôi cảm thấy bây giờ anh có thể bình phục, dù sao ngồi trên xe lăn, cũng không phải là một việc tốt, " Liễu Y đề nghị nói.

Tuần Tu dừng lại, chợt nở nụ cười sáng lạn, giống như có cái gì dãn ra giống như nhau, ánh mắt hàm chứa nhu tình, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của Liễu Y, buông xuống lo lắng trong lòng, quả nhiên là người mình muốn, không phải không làm được chuyện lớn, cũng không phải là ánh mắt khác thường, mà là nghiêm túc thảo luận với mình nên trả thù như thế nào, đây chính là Liễu Y.

"Anh cũng vậy nghĩ, chỉ là, bây giờ còn chưa được, " Tuần tu có thâm ý nói.

Liễu Y sững sờ, “Không phải đã diệt hết rồi sao.”

Tuần Tu cười nói: “Đúng là như thế, chỉ là, hiện tại nhà họ Dương như mặt trời ban trưa, nhưng còn chưa ngồi vững, mà đối thủ của bọn họ, không tìm được chỗ hạ thủ, nếu như hiện tại anh tuyên bố bình phục, đối với đám bọn hắn mà nói, anh chính là người thứ nhất bị chú ý tới, ở nơi này tin tức nhanh nhạy, anh chỉ có thể giữ vững khiêm tốn, vẫn là như trước kia tốt nhất, đợi lúc nhà họ Dương chân chính nắm trong tay, những người đó cũng sẽ không tính toán đến trên đầu anh.”

“Anh sợ sao ” Liễu Y xuy một tiếng, rõ ràng không tin, người này nhịn nhiều năm như vậy, tiêu diệt kẻ thù của anh ta không một tiếng động, sao có thể sợ những thứ này.

“Chỉ là quá phiền toái mà thôi, dù sao cũng là chuyện của nhà họ Dương, anh ở chỗ tối, có thể giúp anh sẽ giúp, anh ra mặt sẽ không tốt cho anh, anh đương nhiên sẽ không cho người khác cơ hội này , anh đại biểu cho nhà họ Tuần,” Tuần Tu nói thật.

Liễu Y sờ cằm, gật đầu, nhớ tới cái gì hỏi, “Trước kia Tần Vân và Dương vanh bị chèn ép, nói là nhà họ Dương phân phó, nhưng thật ra là anh đi.”

Tuần Tu cười khẽ, gật đầu, “Lúc nào thì nghĩ tới.”

“Trước kia chỉ là cảm giác, nhưng không nghĩ tới anh, hiện tại anh vừa nói, tôi biết đại khái, mặc kệ nói thế nào, tôi nên cám ơn anh, ” Liễu Y nói thật.

“Anh muốn là không phải là cảm ơn, ” Tuần Tu nhỏ giọng, có ý định khác.

Liễu Y , lắp bắp nói, “Hai chúng ta không thể.”

“Liễu Y, anh cho em biết những chuyện này, chính là muốn thẳng thắn với em, anh không có nói chuyện cười và tâm sự, hơn nữa hiện tại anh đều bị em nhìn hết rồi, em nên chịu trách nhiệm, ” Tuần Tu khí thế nhất thời chìm xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm Liễu Y.

Liễu Y nháy mắt hai cái, cúi đầu xoắn xoắn ngón tay, “Tuần Tu, tôi bây giờ đúng là có chút thưởng thức anh, chỉ là, còn chưa tới mức này, tôi thích tự do, xem hết trơn anh, đúng là tôi nên chịu trách nhiệm, chỉ là, tôi chưa chuẩn bị sẵn sàng cho việc sống chung với người khác.”

Khóe miệng Tuần Tu cong lên, xem ra đúng là có chút tiến bộ, gật đầu, dịu dàng nói, “Anh cũng không muốn em nói ra quyết định ngay bây giờ, dù sao chúng ta mới chung nhau thời gian ngắn thế này, chỉ cần em đừng kháng cự anh là được, những thứ anh nói lúc trước sẽ không đổi, cam kết rồi cũng sẽ không đổi ý, anh hi vọng em nhìn thẳng anh…trước tiên chúng ta có thể thử, nếu như sau này em không muốn sống chung với anh nữa, anh sẽ thả em đi.”

Liễu Y không nghĩ sẽ lại nói tới vấn đề này, nhìn ánh mắt nghiêm túc của Tuần Tu, đáy lòng Liễu Y vừa động, một lúc sau, hỏi, “Không được, thật có thể tách ra.”

“Dĩ nhiên, anh sẽ tôn trọng ý kiến của em, ” Tuần Tu gật đầu.

“Rời đi có thể lấy được một nửa tài sàn của anh ” Liễu Y nghiêm túc hỏi.

“Dĩ nhiên, hiệp nghị anh đã sớm chuẩn bị xong, ” Tuần Tu đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ Liễu Y gật đầu.

“Của tôi thì vẫn là của tôi, ” Liễu Y hết sức chăm chú.

“Của em sẽ vẫn là của em, chuyện này sẽ không thay đổi, ” Tuần Tu gật đầu xác định.

Liễu Y cúi đầu trầm tư, nháy mắt hai cái, “Vậy thử một chút, chỉ là nếu tôi không cho phép, không được nói với người khác, công ty Tân thần mặc dù là sản nghiệp của anh, nhưng tôi không hy vọng anh nhúng tay sự nghiệp của tôi, nên giống như trước kia.”

Liễu Y nóng đầu nên đồng ý, có lẽ bởi vì Tuần Tu và mình có chút tương tự, có lẽ bởi vì Tuần Tu thẳng thắn, có lẽ là bởi vì Tuần Tu cam kết.

Nói cho cùng, hiện tại Liễu Y cũng không biết đối xử với Tuần Tu như thế nào, nhưng giống như thật có thói quen có người sống ở bên cạnh mình, lần này Tuần Tu ngã bệnh, khiến Liễu Y có chút không xác định,

mặc dù chưa rõ lắm ý nghĩ của mình, nhưng Liễu Y sẽ không để ý thử sống chung, dù sao hiện tại một ngày ba bữa đã ăn chung, quan trọng nhất là, Liễu Y muốn biết sao mình lại không kiềm chế được mà đi ngắt mặt người này, như vừa rồi vậy tuyệt đối không phải là mình.

Tuần Tu không nghĩ Liễu Y sẽ đồng ý, ở trong tự điển củaTuần Tu chưa bao giờ có từ không tự tin, nhưng kể lúc quen Liễu Y, Tuần Tu không có nửa điểm tự tin, thủ đoạn nào đều đã dùng, cũng không thấy Liễu Y có phản ứng gì, không nghĩ tới lần này bởi vì bị bệnh, ngược lại khiến Liễu Y gật đầu.

"Em đồng ý, " Tuần Tu nắm chặt tay, bình tĩnh trong mắt đã sớm không còn, vội vàng muốn xác định.

Liễu Y cố làm bình tĩnh thoáng nhìn, gật đầu, dù sao hiện tại hai người sống chung cũng không kì lạ, coi như không đồng ý, cũng không kém nhiều, nhỏ giọng mà nói ra, "Tôi chỉ đồng ý thử một chút, anh phải theo ý tứ của tôi."

"Đó là đương nhiên, " Rốt cuộc Tuần Tu cũng xác định được, chờ đón chính là vui mừng, dâng lên nụ cười, đó là nụ cười từ đáy lòng.

Liễu Y nhìn khuôn mặt tươi cười trước mặt thật sự là muốn mù mắt, ho khan một cái, từ từ đứng lên, "Anh nghĩ ngơi cho tốt đi, tôi đi về trước, những thứ anh nói kia, tôi sẽ không nói ra ngoài."

Ánh mắt Tuần Tu lóe lóe, ngay sau đó cười như không cười nhìn chằm chằm ánh mắt quẫn bách của Liễu Y, gật đầu, nhu hòa mà nói, "Ừ, anh sẽ nghỉ ngơi thật tốt , chỉ là, vừa mới nhậm chức bạn trai, bạn gái không biểu hiện chút sao."

Liễu Y trợn to hai mắt, không hiểu ra sao, "Biểu hiện."

Tuần Tu nhỏ giọng một câu, " Bây giờ anh còn đang bệnh, cần an ủi."

Liễu Y mắt nháy hai cái, có chút luống cuống, "A…."

"Liễu Y , " Tuần Tu bắt đầu sử dụng quyền của bạn trai rồi, mới đảm nhiệm, triển khai toàn bộ khí thế.

"Kia……, an ủi thế nào, " Liễu Y buồn bực hỏi.

"Em cứ nói đi, hửh, " Khóe miệng Tuần Tu cong lên.

Liễu Y nhìn ánh mắt dịu dàng này của Tuần Tu, tâm bị đâm trúng, cúi đầu chà xát chân, khổ sở mắt liếc, "Thật muốn an ủi."

Tuần Tu gật đầu, kiên quyết không nhượng bộ, mình không chủ động, chờ Liễu Y, đừng có nằm mơ, nếu đồng ý, Tuần Tu tuyệt đối không buông tay, hiện tại nếu đã nói hết ra, dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, Tuần Tu mong đợi nghiêng mặt, thế nào cũng phải đến hôn an ủi thôi.

Liễu Y rối rắm nhìn, từng bước đi tới, đến bên giường, nhìn ánh mắt mong đợi của Tuần Tu, Liễu Y đưa tay sờ đầu người nào đó, mái tóc ngắn mềm mại được Liễu Y vuốt hai cái, nhỏ giọng một câu, "Ngoan."

Sau khi nói xong, Liễu Y lui về phía sau mấy bước, cố làm bình tĩnh, nghiêm túc nói với người trước mặt, "Tốt lắm, dỗ dành xong rồi, anh nghỉ ngơi đi, tôi về trước đây."

Tuần Tu há hốc mồm, không thể tưởng tượng nổi, cái này là dỗ dành xong rồi, nhìn người quay đầu bỏ chạy, một lúc sau, chợt cười một tiếng, khóe miệng dâng lên nụ cười ôn hòa, đưa tay sờ tóc, trong nội tâm khẽ động, ánh mắt toát ra sủng nịch, lần này hãy bỏ qua em, lần sau đừng mong chạy trốn.

Liễu Y giống như gắn mô tơ vào đít chạy về nhà mình, lúc leo tường mất thăng bằng rớt xuống, vừa đến nhà vỗ trái tim đang đập loạn, còn chưa kịp lấy hơi, thì nhận được điện thoại của Tiền Văn Phương

Liễu Y một tay tiếp thông, một tay xoa lỗ tai ửng đỏ, ngã xuống trên ghế sa lon, hít sâu một cái, vững vàng nói, "Chị Tiền, có chuyện gì."

"Kịch bản kia em xem xong chưa, " Tiền Văn Phương trực tiếp hỏi.

"Kịch bản gì, " Liễu Y thuận miệng một câu, còn nghĩ chuyện mới vừa rồi.

"Em nói kịch bản gì, Liễu Y, không phải em quên chứ, " Tiền Văn Phương nhỏ giọng một câu.

“Là kịch bản từ tiểu thuyết sửa thành phim, ” Lúc này Liễu Y mới nhớ tới, đưa tay vỗ ót một cái.

“Chính là nó, không có vấn đề gì chứ, ” Tiền Văn Phương nói.

“Không có vấn đề gì, chị Tiền, có phải muốn casting rồi, ” Liễu Y nhớ tới cái gì, hỏi.

Tiền Văn Phương vui vẻ cười khẽ, “Liễu Y, casting lâu rồi, vai diễn này đã định xong, đạo diễn Hàn không phản đối, căn bản đã xác định, tuần sau em chuẩn bị một chút, là buổi họp báo tuyên truyền khai mạc phim, những người đến đó chủ yếu là diễn viên, đạo diễn và nhà sản xuất, em cũng phải đi.”

Trong khoảng thời gian Liễu Y này nghe Tiền Văn Phương nói, nhưng bởi vì an bài công việc, cũng chưa có hỏi kỹ, không nghĩ tới chuẩn bị khai mạc nhanh như vậy, “Tốt, chị Tiền, chỉ là, xác định đúng là em.”

“Dạ..., bây giờ em cũng phải quen dần đi, chỉ định em diễn, casting em cũng không cần đi, thật ra thì lúc đầu chị cũng đã hỏi, chỉ là nghe đạo diễn Hàn đề cập tới, hình như là đề xuất của nhà đầu tư, ” Lúc đầu Tiền Văn Phương cũng nghi ngờ giống Liễu Y vậy, sau lại hỏi thăm một chút, thì ra là yêu cầu của nhà đầu tư, mà đạo diễn Hàn không phản đối, những người khác cũng tán thành, cho nên mới quyết định như vậy.

Liễu Yo sờ sờ cằm, trong trầm tư, “Những nhân vật khác là người nào đóng.”

“Em không phải hỏi chị lại quên, nghe nói là Kiều Kỳ diễn nữ chính, cũng sẽ không sai, em và cô ấy quen thuộc, lần này sẽ không có vấn đề gì, vai nam chính là minh tinh điện ảnh quốc tế La Thành, lần này là một cơ hội với em, ” Tiền Văn Phương cũng không ngờ lại mời được La Thành, Tiền Văn Phương nghĩ, trong những người này chỉ có Liễu Y là mới thành danh không lâu, được cho là người mới trong bọn họ.

Liễu Y gật đầu, “Dạ, em biết rồi, chỉ là La Thành là ai.”

Tiền Văn Phương nghẹn một hơi , nhìn liễu y giống như chững chạc, thật ra thì cũng không biết tí gì vòng giải trí, “Em không biết ai cũng được, nhưng La Thành em không thể không biết, sẽ bị sét đánh.”

“Rất nổi tiếng ư, ” Liễu Y không xác định hỏi một câu.

“Vô cùng nổi tiếng, Liễu Y, em nên xem nhiều tin tức giải trí một chút, chỉ là bây giờ La Thành đang phát triển ở nước ngoài, lúc em tốt nghiệp cũng không ở trong nước rồi, em không biết cũng đúng, hay đi xem tư liệu của anh ta một chút, dù sao cũng đóng chung, anh ta rất có thực lực và nhiều người thần tượng, đừng đợi đến lúc nói chuyện với anh ta, em lại không biết một tí gì, ” Tiền Văn Phương im lặng cảm thán, đúng là hoàng đế không gấp thái giám gấp.

Liễu Y ừ một tiếng, vừa nghe Tiền Văn Phương nói, đúng là muốn nhìn một chút, hiện tại Liễu Y cũng biết, muốn diễn tốt nhân vật, không chỉ là vấn đề của mình, còn có vấn đề của bạn diễn, “Em biết rồi, chị Tiền.”

Tiền Văn Phương nhìn điện thoại đã tắt, than thở thở dài, sao lại có người không biết minh tinh trong vòng giải trí, quả thật là kỳ tài, mà mình lại là người đại diện của cô ấy, tóc lại muốn rụng thêm.

88. Chương 88

Sau khi Liễu Y nói chuyện điện thoại với Tiền Văn Phương xong, chạy tới máy vi tính trong phòng ngủ xem tin tức, sau đó tới phòng luyện công rèn luyện thân thể, sau đó lại nằm trên ghế sa lon hai mắt vô hồn nhìn chằm chằm TV.

Từ buổi sáng mơ hồ đồng ý, cả người Liễu Y có chút không yên lòng, nói hối hận, nhất định là có chút hối hận, nói không hối hận, cũng có chút không hối hận, thật ra thì Liễu Y cũng không biết mình đang nghĩ cái gì, đối với Tuần Tu, Liễu Y để ý cũng không được bỏ cũng không xong, không thể tin vừa rồi mình lại đáp ứng.

Liễu Y thở dài, xoa tóc, thuận tay lấy cái gối nhỏ trên ghế salon chụp lên mặt mình, buồn bực lăn qua lăn lại trên ghế salon, nếu như nói tại sao mình đồng ý, có lẽ là bởi vì một nửa tài sản, hay là bởi vì không cưỡng lại sắc đẹp của Tuần Tu, Liễu Y biết mình không phải một người dễ thỏa hiệp, coi như dụ lợi nhiều hơn nữa, Liễu Y cũng có lòng kiên định.

Vậy tại sao lại đồng ý chứ, Liễu Y nhớ lại lại lúc mới gặp Tuần Tu, gặp lại, cho đến trở thành hàng xóm, sau đó sống chung một cách tự nhiên, quá trình này, nói cho cùng, Liễu Y không thỏa hiệp, không thể nào phát triển đến bây giờ.

Đang tự hoài nghi mình sau khi Liễu Y nghe có chút động tĩnh ở sân sau, lấy cái gối nhỏ trên mặt xuống, từ từ ngồi thẳng thân thể, phản xạ có điều kiện tản ra thần lực, vừa nhìn, đã khiến Liễu Y không ngồi yên, trực tiếp đứng lên đi tới sân sau, vừa mới mở cửa ra, sửng sốt.

Liễu Y nhìn quanh một vòng, gọi người đàn ông mặt đen trong đám người, "Hải Phong."

Hải Phong đang chỉ huy người tháo dỡ hàng rào sắt trong sân xuống, vừa nghe giọng nói sau lưng, lập tức xoay người, vừa thấy, tim đập mạnh, sờ đầu, đi tới trước mặt Liễu Y.

Hải Phong rất buồn bực, đầu tiên là bị Tuần Tu đá về biệt thự, sau đó lại bị gọi trở lại, vừa tới, chỉ thấy thiếu gia nhà mình tinh thần phấn chấn, hơi gầy, vừa định hỏi thăm một chút, thì bị tin tức sau đó làm buồn bực, người trong mắt chỉ có tiền Liễu Y thế nhưng thăng cấp làm nữ chủ nhân chính thức rồi, mà chuyện đầu tiên bị phân phó xuống, chính là phá hủy tường ngăn này.

Liễu Y quan sát người vừa mất tích Hải Phong, thở dài trong lòng, nếu như Hải Phong không đi, mình cũng sẽ không xem sạch bách Tuần tu, không có nhìn hết, cũng sẽ không có cảm giác tội lỗi, sau đó cũng không đi tới bệnh viện, không có đi bệnh viện, sẽ không có tâm sự, cũng sẽ không như bây giờ, ai, một bước sai, những bước sau đều sai.

Hải Phong bị ánh mắt dò xét của Liễu Y làm nổi da gà, nhỏ giọng nói, "Có chuyện."

Liễu Y hừ hai tiếng, thu hồi ánh mắt dò xét, ngẩng đầu ý bảo động tĩnh bên kia, hỏi, "Chuyện gì xảy ra."

"Tháo hàng rào, " Hải Phong nặn ra một câu ba chữ.

Liễu Y nhìn chằm chằm, nghiêm túc hỏi, "Ai cho anh tháo đi."

"Tuần thiếu phân phó, " Hải Phong nói một câu, liền mấy chữ.

"Kêu bọn họ đừng tháo, " Liễu Y thầm nói quả nhiên, sau đó trực tiếp nói.

"Tôi nghe Tuần thiếu, " Hải Phong gọn gàng dứt khoát, mặc dù cô là nữ chủ nhân, còn phải nghe gia chủ .

Liễu Y đen mặt, lập tức không để ý tới những rối rắm của mình, đẩy Hải Phong ra, trực tiếp đi tới nhà bên cạnh, đi ngang qua phòng bếp, nhìn đầu bếp đang nấu cơm, hương vị kia khiến Liễu Y dừng bước lại, một lúc sau, nuốt một ngụm nước miếng, quay đầu đi tới phòng ngủ, dùng một cước đá văng cửa phòng ngủ ra.

Tuần Tu tựa vào đầu giường, cúi đầu nhìn tài liệu tài liệu trong tay, nghe được động tĩnh ở cửa, ngẩng đầu nhìn qua, nhất thời khóe mắt nở nụ cười, nửa ngày không thấy, cũng rất nhớ, dịu dàng mà nói: "Còn chưa làm cơm xong."

Liễu Y vừa nghe, bước chân ngừng lại một chút, buồn bực than thầm, mình cũng không phải rất tham ăn, chỉ là, thấy ánh mắt nhu hòa của Tuần Tu, làm cho khí thế hung hăng và những bực bội của Liễu Y cũng giảm một chút.

Liễu Y cũng không làm kiêu, có thể lúc đầu sẽ có chút không quen, hiện tại đứng ở trước mặt Tuần Tu, nghe lời nói không khác gì lúc bình thường, cũng không có lúng túng.

Đi tới gần Tuần Tu, đặt mông ngồi trên ghế sa lon ở mép giường, nghiêm túc nhìn Tuần Tu, "Tại sao lại tháo hàng rào, sao anh không nói với tôi một tiếng."

Tuần Tu vừa thấy, buông tài liệu trong tay xuống, cười như không cười nhìn người trước mắt, nhỏ giọng, "Đó không phải là có được hay không, tiết kiệm cho em mỗi lần tới đây còn phải leo tường, em lại không thích đi cửa chính, anh vốn là muốn đả thông từ phòng khách, nhưng mà nghĩ tới hiện tại hai chúng ta đang ở, không tiện, trước phá hủy tường rào, chờ lần sau chúng ta trở về biệt thự ở vài ngày, sẽ đả thông phòng khách."

Liễu Y nghẹn một hơi, phá hủy tường rào còn chưa đủ, lại tính toán hủy đi tường, "Không được, nếu hủy đi, không phải hai nhà thành một nhà rồi."

Tuần Tu chợt cười một tiếng, “Tiểu Y, bây giờ chúng ta là một nhà rồi, lúc sáng em đã đồng ý rồi, hửh.”

Liễu Y vừa nghe, nổi da gà, “Anh bình thường chút đi được không, vẫn gọi tôi là Liễu Y đi, còn nữa, chúng ta còn chưa tới mức này.”

“Tiểu Y, hiện tại hai chúng ta người yêu rồi, đương nhiên phải gọi thân mật chút, em không quen, anh gọi nhiều hơn mấy lần, sẽ quen thôi, nếu không em cũng gọi là anh Tu, ” Tuần Tu cười không ngớt, căn bản không để ánh mắt bốc lửa này của Liễu Y ở trong mắt.

Liễu Y nghẹn lời, nháy mắt hai cái, vội vàng khoát tay, “Không cần, tôi vẫn gọi anh là Tuần Tu đi, như vậy mới bình thường.”

Liễu Y vừa nói xong, chợt nhớ tới mình là tới hỏi tội, lập tức chỉnh chỉnh mặt, nhìn chằm chằm Tuần tu nói, “Trước mặc kệ chuyện này, tường rào này anh không thể tháo.”

Tuần Tu nghiêm túc nghe, tiện tay lấy tài liệu mình vừa xem ra đưa tới tay Liễu Y, giương mắt ra hiệu, “Em xem một chút, anh cảm thấy vẫn là phá hủy mới tốt, của anh là của em, anh nói được thì làm được .”

Liễu Y vừa nghe, hoài nghi nhìn gương mặt bình tĩnh của Tuần Tu, cúi đầu lật xem, vừa nhìn, con mắt Liễu Y lóe sáng, một lúc sau, khôi phục lại bình tĩnh Liễu Y tính toán, ngay sau đó nói với Tuần Tu, “Thật sự cho tôi.”

Tuần Tu gật đầu, “Cho nên trước tiên phá hủy tường rào, chỉ là, không được đuổi anh đi.”

Liễu Y sờ cằm, cúi đầu trầm tư, những gì muốn chất vấn đã sớm ném ra ngoài chín tầng mây, khoát tay, nói, “Sao có thể chứ, anh muốn ở bao lâu cũng được, chỉ là, lối đi giữa hai phòng khách thì thôi đi, phá hủy tường rào cũng được, cũng để tôi tới ăn cơm dễ hơn, ai, leo tường cũng rất tốn thể lực.”

Tuần Tu cười khẽ, ánh mắt nhu hòa, “Được, nghe lời em, không trách anh tự chủ trương là được.”

“Không trách, không trách, anh nghĩ rất chu đáo, ” Hiện tại là Liễu Y chiếm tiện nghi, dĩ nhiên sẽ không được voi đòi tiên nữa, mặc dù lấy đồ của người khác, nhưng bây giờ mình cũng coi như là bạn gái của Tuần Tu, mặc dù là thời gian thử việc, cho nên có tiện nghi không chiếm, mình mới ngu đấy.

Tuần Tu nhìn người lập tức đổi lời nói, khóe miệng cong lên, quả nhiên đối với Liễu Y thì lợi dụ là trực tiếp nhất, Tuần Tu đã sớm ngứa mắt tường rào kia rồi, cho là phải tốn nhiều thời gian mới có thể hủy đi, không nghĩ tới rốt cuộc Liễu Y cũng đồng ý, hiện tại thừa dịp thời cơ này, định sớm phá hủy tường rào cản trở này.

Tuần Tu cúi đầu che giấu tinh quang trong mắt, thuận tay cầm tài liệu mới xem lên, đây mới là đòn sát thủ, đối với Liễu Y, không chủ động, vĩnh viễn không có được hi vọng, hiện tại thừa dịp thời cơ, một kích công phá, mới là lựa chọn tốt nhất.

“Lại xem cái này một chút, ” Tuần Tu tiện tay đưa tài liệu trong tay tới, hất cái cằm lên, ánh mắt nghiêm túc.

Liễu Y thuận tay nhận lấy, cúi đầu xem, há to mồm, đây là, Wow, người này có nhiều tiền như vậy, phía sau một đống bất động sản và dãy số trong tài khoản ngân hàng mà Liễu Y đếm không hết, khiến Liễu Y nuốt một ngụm nước bọt, chỉ là, sau khi tỉnh lại, Liễu Y cố làm dáng vẻ bình tĩnh ho khan một cái, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tuần Tu nghiêm túc quan sát, “Đây là….”

“Những thứ này anh đã sớm chuẩn bị tốt rồi, chỉ chờ em đồng ý, hiện tại em đã là bạn gái của anh, những gì anh nói lần trước đương nhiên là phải thực hiện, lựa chọn thứ nhất là chia cho em một nữa cổ phần trong tất cả sản nghiệp của anh, lựa chọn thứ hai là trực tiếp chuyển thành tiền mặt cho em, chỉ là, anh hi vọng em chon cái thứ nhất, bởi vì cổ phần hàng năm sẽ có lãi, mà lựa chọn thứ hai, mặc dù nhiều tiền, nhưng cho anh một ít thời gian anh có thể chuyển hết cho em, ” Tuần Tu nhỏ giọng giải thích.

Sau khi Tuần Tu đề cập tới, Tuần Tu đã sớm chuẩn bị cẩn thận rồi, không bỏ được đứa bé bẫy không được sói, số tiền này, đối với Tuần Tu mà nói, không là gì, coi như cho Liễu Y toàn bộ, Tuần Tu cũng không nháy một cái mắt.

Bây giờ đối với Tuần Tu mà nói, quan trọng nhất là có thời gian ở chung với Liễu Y, cho ra một nửa, cũng coi như bây giờ Liễu Y và mình cùng đứng trên một chiếc thuyền rồi, như vậy tiếp tục sống chung, Tuần Tu mới có thể bắt Liễu Y đến bên cạnh mình, có lẽ đây là một cuộc đánh bạc, cũng có lẽ là một loại thử dò xét.

Tuần Tu mặc dù không có niềm tin với việc bắt được trái tim của Liễu Y, nhưng Tuần Tu hiểu tính tình của Liễu Y, nói cho cùng, không muốn thiếu người, mà người khác cũng không thể thiếu cô ấy, cho nên cho ra những thứ này, Tuần Tu chưa từng nghĩ tới Liễu Y sẽ trực tiếp rời đi, ngược lại bởi vì chút này, có lẽ Liễu Y sẽ nhìn thẳng mình.

Liễu Y chép chép miệng, có loại cảm giác bị sét đánh, dễ dàng như vậy là thành phú bà rồi, miếng bánh từ trời rớt xuống này cũng quá lớn đi, số tiền này có thể mua bao nhiêu gạo, người này có tiền cũng không thể phung phí như vậy đi, ánh mắt Liễu Y nhẹ nhàng liếc Tuần Tu trước mặt, cũng cảm giác những thứ này đối với anh ta mà nói, không khác 100 đồng tiền.

Liễu Y không nghĩ tới Tuần Tu nói được là làm được, cũng không nghĩ đến đã chuẩn bị tốt, khiến Liễu Y có chút không biết làm sao.

Liễu Y suy nghĩ một lúc, rốt cuộc cũng tìm về giọng nói của mình, liếm môi một cái, hỏi, "Bây giờ anh thì cho tôi, không sợ tôi đổi ý."

Tuần Tu ánh mắt thật sâu, khóe miệng kéo ra một nụ cười, "Lúc em đồng ý, coi như ngày mai muốn rời khỏi, những thứ này cũng là của em."

Liễu Y sâu sắc cảm thấy thế giới này không bình thường, người này mỗi ngày đều đưa đồ đến cửa nhà mình, trước kia lấy một chút, Liễu Y cầm đã cảm thấy phỏng tay, chớ nói chi hiện tại là một đống tiền, thấp thỏm trong lòng, u oán nhìn chằm chằm người trước mặt, đưa tay liền sờ cái trán lên Tuần Tu, không nữa nóng mà.

89. Chương 89

Tuần Tu thuận thế cầm bàn tay nhỏ bé trên trán, kéo xuống nắm chặt trong lòng bàn tay, cúi đầu cười một tiếng, "Sao ?, em không dám nhận."

"Dĩ nhiên dám, anh đã đưa tới cửa, Liễu Y tôi chẳng lẽ sẽ sợ, chỉ là, anh xác định," Liễu Y bật thốt lên, căn bản không chú ý tay mình bị móng vuốt người nào đó nắm, tâm vẫn còn trong tính toán.

Tuần Tu cười khẽ, "Vậy thì chọn lựa chọn đầu đi, trực tiếp ký tên, xử lý xong, sẽ đưa tới cho em, tiểu Y, ký tên, một nữa tài sản của anh sẽ là của em."

Ánh mắt Liễu Y lúc sáng lúctối , trong lòng tiểu nhân đang đánh nhau, vừa không chống cự nổi hấp dẫn, sẽ mua được rất nhiều gạo, mình cũng không cần lo lắng, vừa lương tâm không chấp nhận, mặc dù đồng ý, cũng chỉ là giai đoạn thời gian thử việc, cầm đi một nữa tài sản, lương tâm bất an.

Cuối cùng, bản tính của Liễu Y chiếm thượng phong, trong lòng thầm nghĩ, nói cho cùng, hiện tại mình là bạn gái của người này, không chừng sẽ thành, hơn nữa mình cũng chưa chia tay, vạn nhất đến lúc chia tay, cùng lắm thì trả những lại những thứ này, chỉ là, mình lấy tiền lời là được rồi, một năm tiền lời cũng đủ rồi.

Tuần Tu cúi đầu vuốt bàn tay nhỏ bé trong tay, khóe miệng vãnh lên, cũng không tin cô ấy không cúi đầu với cám dỗ này, thấy Liễu Y vẫn còn rối rắm, trực tiếp thừa dịp khe hở, hôn lên bàn tay nhỏ bé của Liễu Y hai cái, trong ánh mắt dần dần có chút thâm trầm, có chút không thỏa mãn nhìn chằm chằm đôi môi mềm mại ướt át của Liễu Y, thu lại ám sắc trong mắt, tiếp tục cúi đầu vuốt ve bàn tay nhỏ bé trong lòng bàn tay.

Bên trong Liễu Y giao chiến xong, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Tuần Tu, vừa thấy, hít vào một hơi, vội vàng rút bàn tay bị người nào đó bắt được đùa giỡn nửa ngày ra, trừng mắt nhìn Tuần Tu vô tội, chính đáng nói, "Vậy thì..., tôi chọn lựa chọn thứ nhất."

Tuần Tu có chút phiền muộn, còn chưa sờ đủ đâu, chỉ là, nghe Liễu Y đồng ý, khóe miệng nở nụ cười, giúp Liễu Y lật tờ giấy chỗ cần tới ký tên, đưa một cây viết cho Liễu Y, nhỏ giọng nói, "Ký nơi này."

Trong mắt Tuần Tu xẹt qua một tia thoải mái, nhìn Liễu Y từ từ ký tên xong, thì nhận lấy tới để qua một bên, khóe miệng vãnh lên, nhỏ giọng nói, "Hiện tại em cũng có cổ phần ở công ty Tân Thần, em còn muốn làm diễn viên không."

Liễu Y vừa nghe, ngược lại nghiêm túc, nghiêng đầu nhìn Tuần Tu, mặc dù biết lời nói của Tuần Tu không có ý tứ gì khác, có một ít chuyện, Liễu Y cũng muốn nói trước một tiếng, dù sao sau này hai người cũng ở chung, "Công việc của tôi tôi sẽ tiếp tục làm, chỉ là, chờ tôi kiếm đủ tiền, tôi sẽ về hưu sớm một chút, tôi hi vọng chuyện này chỉ có hai chúng ta biết."

Mặc dù Tuần Tu không muốn Liễu Y và người khác tiếp xúc, chỉ là, thấy bản thảo phỏng vấn lần trước, ngược lại yên tâm không ít, có lẽ không có mình, Liễu Y cũng sẽ không nhìn những minh tinh kia một cái, nói cho cùng, cô ấy thiếu mấy dây thần kinh, không có nhiều ước mơ giữa nam nữ như vậy, điều này cũng làm cho Tuần Tu mừng thầm trong lòng, cho nên hiện tại Liễu Y vừa nói như thế, Tuần Tu cũng hiểu.

Tuần Tu nhíu mày, "Chuyện hai chúng ta, ngoại trừ mấy người thủ hạ thân cận của anh ra sẽ không ai biết, em yên tâm đi, chỉ là, sao bây giờ em còn muốn kiếm tiền, anh đã là của em."

"Không giống nhau, thừa dịp còn trẻ làm thêm vài năm, ai biết về sau này sẽ như thế nào, hơn nữa, tôi trừ công việc này, đúng là không tìm được công việc thích hợp, thật ra thì tôi lại muốn đi làm công nhân làm vệ sinh, chỉ là, tình huống hiện tại là không cho phép, " Liễu Y thở dài nói.

Tuần Tu nhìn Liễu Y, đáy mắt lộ ra vui mừng, đúng là mình không nhìn lầm người, tay cầm hơn phân nửa sản nghiệp ở Đô Thành giống như Liễu Y hiện tại, còn muốn tiếp tục công việc, có thể thấy được tính cách của cô ấy rồi, có lẽ mỗi người đều có ý nghĩ của mình, mặc dù trong mắt cô ấy mỗi ngày chỉ có tiền.

Tuần Tu cười khẽ một tiếng, "Vậy hay là tiếp tục làm diễn viên đi, dù sao em cũng coi như làm việc cho công ty của mình, còn công nhân vệ sinh kia, đoán chừng không có mấy người dám mướn em, chỉ là, đừng bận quá, coi như có hứng thú, anh cũng không phải hi vọng bạn gái của mình quanh năm suốt tháng không có nhà."

Liễu Y vừa nghe người này hùng hồn yêu cầu, hừ hai tiếng, mình cũng không thích quá bận rộn, trước kia là cuộc sống bắt buộc, bây giờ là tình thế bắt buộc, chỉ là, về sau có nghề nào thích hợp với mình đương nhiên còn phải tranh thủ, đương nhiên là tiền càng nhiều càng tốt, mình kiếm càng nhiều càng thêm an tâm, chỉ là ngoài miệng nói, "Tôi cũng không muốn bận rộn, như bây giờ là tốt rồi."

Tuần Tu gật đầu, ngay sau đó nói, "Tiểu Y, hiện tại chúng ta đã chính thức là người yêu rồi, anh cũng đã thực hiện lời hứa của anh, em cũng không bày tỏ chút sao."

Liễu Y vừa nghe, nhìn ánh mắt mong đợi của Tuần tu, trong nháy mắt nhớ tới tình hình buổi sáng, không chút suy nghĩ, đứng lên, đưa tay vuốt mái tóc ngắn của Tuần Tu, "Ngoan."

Khóe miệng Tuần Tu cười như không cười, đưa tay kéo cánh tay Liễu Y, dùng sức, khiến Liễu Y không chuẩn bị liền ngã xuống giường, mà khí thế của Tuần Tu trầm xuống, cúi người nhìn Liễu Y ở dưới, thấy Liễu Y bắt đầu giãy giụa, đến gần giữa cổ gáy Liễu Y, thổi một hơi, trầm thấp nói, "Tiểu Y, bày tỏ kia của em quá trẻ con rồi, để anh dạy cho em."

Liễu Y không ngờ có ngày sẽ bị người khác đè ở phía dưới, hơn nữa còn là một người mà mình vẫn cho là yếu ớt, vốn định đưa chân đá bay người đang đè trên người mình, chỉ là bị giọng nói mang theo hô hấp nóng rực nam tính làm cho cả người run lên, có lời nói thế này, cầm tiền người ta liền mềm tay, hiện tại chân Liễu Y cũng mềm nhũn, không dám quá phận, chỉ có thể đưa tay nhẹ nhàng đẩy người nào đó đang cúi người ở trên người của mình, nhưng bị nụ hôn bá đạo của Tuần Tu trên mặt làm cứng đơ tại chỗ.

Tuần Tu đưa tay cầm bàn tay đang đẩy mình của Liễu Y, ánh mắt tối sầm lại, nhắm ngay cánh môi xinh xắn hôn một cái đi, khí thế hung mãnh, dục vọng hơn nửa năm trong nháy mắt bộc phát ra, chóp mũi nghe hơi thở quen thuộc, vừa muốn ôm người dưới người vào trong ngực.

Liễu Y mê mẩn, hoàn toàn mê mẩn, sau khi phản ứng kịp, vừa mới há mồm chuẩn bị hét ngừng, bị Tuần Tu nhân cơ hội cạy ra đôi môi, đầu lưỡi vào thăm dò, bị động chịu đựng chưa bao giờ thể nghiệm qua miệng lưỡi quấn quít, đầu lưỡi Liễu Y bị Tuần Tu mút thỏa thích, toàn thân chấn động, không tự chủ ngừng thở,

không biết làm như thế nào cho phải Liễu Y căn bản quên mình có võ, toàn thân mềm nhũn, bị Tuần Tu bá đạo muốn làm gì thì làm.

Tuần Tu vừa hôn liền không muốn dừng lại, truy đuổi đầu lưỡi đang lui về ẩn núp của Liễu Y, dây dưa, thả ra dục vọng vẫn luôn đè nén, gặm nhấm Liễu Y ngây ngô chưa bao giờ có, tâm nhảy lên kịch liệt , đoạt lấy, ánh mắt dần dần tối lại.

Không có người đàn ông nào nhìn người phụ nữ trong lòng mà không chút động lòng, mà Tuần Tu đụng phải Liễu Y là một người không hiểu phong tình, càng thêm bực bội, từ lúc bắt đầu nhìn chăm chú từng cử động, mỗi vẻ mặt, mỗi ánh mắt của Liễu Y, liền muốn đoạt lấy, mà từng bước từng bước đi tới, Tuần Tu vẫn luôn đè nén mình.

Trước kia bởi vì chân mình, Tuần Tu vẫn lãnh tình, hay bởi vì cần ẩn nhẫn để báo thù, Tuần Tu căn bản chưa bao giờ nghĩ tới tình yêu nam nữ, mà báo thù xong, Tuần Tu cũng biết tình cảm của mình với Liễu Y, từng bước đến gần, nhẫn nại đến bây giờ, hiện tại Liễu Y đã gật đầu đồng ý, Tuần Tu làm sao có thể còn có thể giữ khoảng cách với Liễu Y giống như trước kia, nội tâm kêu gào, không thể nhịn được nữa.

Hiện tại Liễu Y hoàn toàn mơ hồ, đầu óc ngừng hoạt động, cảm giác giống như điện giật, khiến Liễu Y hoảng hốt trong lòng, mà không cách nào khước từ, chỉ có thể theo nụ hôn của Tuần Tu, bị động thừa nhận bá đạo và ôn nhu của Tuần Tu.

Cho đến lúc Liễu Y sắp ngạt thở, mặt ửng hồng, đáy mắt hơi nước lưu động, Tuần Tu mới chậm rãi dừng lại, ngẩng đầu lên, không che giấu được dục vọng ở đáy mắt, nhìn chằm chằm Liễu Y mềm mại chưa bao giờ có, sau đó thở dài một tiếng, cúi người nhẹ nhàng gặm nhấm đôi môi sưng đỏ, lại liếm láp, áp chế kích động dưới người, giọng nói trầm thấp, “Về sau phải bày tỏ như vậy, tiểu Y.”

Liễu Y mở mắt ra, kinh ngạc và hoảng sợ nơi đáy mắt, nhìn lên gương mặt tuấn tú trước mặt khóe miệng vãnh lên, hồi lâu mới lấy lại được giọng nói, “Tuần Tu, anh.”

Tuần Tu cười khẽ một tiếng, lồng ngực phập phồng, cúi người lại hôn lên đôi môi đỏ thắm một cái, lại liếm liếm, mắt nháy hai cái, “Ừ, muốn anh làm mẫu lại không.”

“Không cần, cái kia..., tôi về trước đây, ” Liễu Y thắt đầu lưỡi, không biết có nên xem lại ánh mắt nhìn người của mình không, cầm thú đang đè trên người mình vẫn là Tuần Tu yếu ớt trước kia sao.

“Còn chưa ăn cơm trưa mà, bây giờ em đang nghỉ ngơi ở nhà, làm bạn gái, phải chăm sóc bạn trai đang bị bệnh nhiều hơn, tiểu Y, ” Khóe miệng Tuần Tu vãnh lên, cúi người lại hôn hôn, đáy mắt che giấu ám sắc, mặc dù còn thiếu rất nhiều, muốn nhiều hơn, nhưng phải đi từ từ từng bước một, lần đầu tiên quá mức, không chừng hù cô ấy chạy mất.

Liễu Y không biết nên nói gì, lần đầu tiên có loại cảm giác không biết con người trước mặt, đáy mắt lộ ra một tia nghi ngờ, có lẽ đây mới là bản chất thật sự của Tuần Tu.

Liễu Y dần dần hồi hồn, nhìn Tuần Tu còn muốn cúi đầu hôn mình, vội vàng ra tiếng, “Được chưa, Tuần Tu, sao anh còn không buông tôi ra.”

Tuần Tu nhìn Liễu Y phía dưới uy hiếp hồi lâu cũng không nói gì, chợt khẽ cười, kéo ra chút cự ly, đưa tay nhẹ nhàng mơn trớn vài sợi tóc trên mặt Liễu Y, dịu dàng nói, “Về sau nhớ, hai người yêu nhau chuyện này là bình thường, đừng lấy những hành động trẻ con ra gạt anh, hứh.”

Liễu Y nhìn người nào đó càng ngày càng nhích lại gần mình, vội vàng gật đầu, đã sớm quên mình mới là người bị hại, “Biết, cái kia, anh trước.”

Tuần Tu hí mắt nhìn, một lúc sau, đè nén kích động ở dưới, mới lật người nằm bên cạnh Liễu Y, nhìn bộ dáng Liễu Y trở mình một cái liền xoay người, đáy lòng buồn cười, nhìn hai mắt đang trừng mình, coi như không thấy, ngược lại nói: “Chắc cơm trưa đã làm xong rồi, ôm anh tới xe lăn đi, tiểu Y.”

Liễu Y buồn bực, hung hăng nhìn chằm chằm người nào đó trên giường, không ngờ, mình bị ánh mắt nhu nhược của người này làm mờ mắt rồi, cừu trắng nhỏ gì chứ, đây chính là 1 con sói, nhãn lực trước kia của mình quả nhiên có vấn đề, đưa tay sờ sờ đôi môi sưng đỏ, vỗ vỗ miệng hai cái, cảm giác cả người run sợ vừa rồi Liễu Y vẫn nhớ rất rõ.

Chưa nói gì đã tiến lên, người này, Liễu Y rất muốn đánh một trận, chỉ là, thấy vóc người gầy yếu kia, chỉ có thể kiềm chế bực bội trong lòng, nắm chặt nắm đấm.

Liễu Y hừ một tiếng, cúi đầu sửa sang lại quần áo xốc xếch, liếm miệng một cái, nghiêng đầu nói, "Lần sau nói một tiếng, bằng không…"

"Tiểu Y, những thứ này em phải quen, chúng ta là người yêu, hửh, " Tuần Tu khoác lác vô sỉ, ánh mắt quá nghiêm túc.

Liễu Y có cảm giác bị lừa, nắm chặt nắm đấm, ngăn chận cơn tức của mình, trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau.

"Thật ra thì nếu như tiểu Y không quen, có thể lấy một nữa tài sản của anh rời đi, anh sẽ không nói gì, " Tuần Tu nhỏ giọng một câu, hết sức chăm chú.

Liễu Y không phải là loại người không có lương tâm, bị Tuần Tu vừa nói như thế, bực tức cũng giảm bớt, chỉ là cảnh cáo nhìn, "Anh yên tâm, nếu đồng ý với anh, tôi sẽ không đổi ý , chỉ là, tôi thật sự chưa quen việc đó."

Tuần Tu nhìn lỗ tai đả ửng đỏ của Liễu Y, gật đầu, "Quen hôn đi, bây giờ chúng ta bắt đầu quen từ từ, tiểu Y, vừa rồi anh chỉ làm mẫu, thật."

Liễu Y im lặng ngẩng đầu nhìn chằm chằm trần nhà, vô lực liếc Tuần Tu, quay đầu đi ra ngoài.

"Tiểu Y, hiện tại anh cũng không có biện pháp mình ngồi xe lăn, " Tuần Tu nhỏ giọng một câu, thành công làm ngừng bước chân đi ra ngoài của Liễu Y, thấy Liễu Y xoay người nhìn sang, Tuần Tu chỉ chỉ hai chân của mình, vô tội nhìn Liễu Y.

Liễu Y im lặng nhìn người vô lại nằm trên giường, cái này gọi gì, tự động đưa tới cửa, đầu mình lúc đó dính nước mới đồng ý, người này bắt đầu muốn làm gì thì làm, nhớ tới mới hiệp nghị vừa ký, Liễu Y thở dài một tiếng, quả nhiên cầm tiền của người liền mềm tay, đây chính là chân lý, quả nhiên mình vẫn có đạo đức, vẫn có lương tâm.

Liễu Y cúi đầu chà xát bước chân, ngẩng đầu nhìn người nào đó, "Sau này không cho phép không được làm như vậy."

Tuần Tu nhìn Liễu Y nói điều kiện với mình, nhỏ giọng cười một tiếng, gật đầu, "Ừ, tuyệt đối sẽ không."

Liễu Y bước tới, nhẹ nhàng ôm lấy người nào đó, rất muốn buông tay, nhưng nhìn đến gương mặt tươi cười ôn hòa của Tuần Tu, tay Liễu Y nắm thật chặt, xoay người nhẹ nhàng thả xuống xe lăn.

Tuần Tu ngồi trên xe lăn, được Liễu Y đẩy ra ngoài, ánh mắt lóe lóe, đưa tay sờ sờ khóe miệng, đáy mắt mỉm cười, coi như bị Liễu Y đánh, cũng đáng giá, không phải sao.

Mà Liễu Y mới ra cửa phòng ngủ, liền liếm miệng một cái, mặc dù không nói trước, nhưng cảm giác cũng không tệ lắm, có lẽ thử sống chung cũng không ngại, lần đầu tiên mặc dù để cho người này được như ý, nhưng lần sau không dễ dàng như vậy đâu.

Lúc ăn cơm, lúc đầu Liễu Y lúng túng ngồi xuống sau đó mới ổn định, mà trong lúc ăn, Liễu Y thỉnh thoảng sẽ nhìn chằm chằm môi mỏng người nào đó sững sờ, đến lúc Tuần Tu nhìn sang, Liễu Y cố làm bình tĩnh cúi đầu ăn cơm.

Tuần Tu biết chuyện gì cũng phải tiến hành từng bước, cho nên trừ buổi trưa không khống chế được hôn một lần, liền an phận xuống, cũng làm cho Liễu Y cảm thấy một màn vừa rồi ở phòng ngủ chính là ảo giác của mình.

90. Chương 90

Sáng hôm sau, Liễu Y hai mắt quầng thâm nhô đầu ra từ trong chăn, đưa tay dụi mắt, rầm rì ngồi dậy, vẻ mặt giật mình, có điều suy nghĩ, một lúc sau, đưa tay sờ sờ khóe miệng của mình, hai tai hồng lên, mình thế nhưng cả đêm mộng xuân, chẳng lẽ bản tính mình cũng háo sắc sao.

Liễu Y than thở một tiếng, ngã lên giường, đưa tay che mắt, nếu như nói Liễu Y đối với chuyện hôn môi ngày hôm qua một chút cảm giác cũng không có đó là gạt người, nếu không làm sao sẽ mơ thấy cùng Tuần tu dây dưa một đêm.

Liễu Y bi thương trong lòng, có thể làm cho Liễu Y thừa nhận mình có cảm giác với Tuần Tu, hiển nhiên là ở ngoài phạm vi tự hỏi của Liễu Y, ứng phó không kịp, chính là hình dung hiện trạng hiện tại của Liễu Y, Liễu Y cũng không nghĩ tới, tình huống sẽ ngày càng phức tạp như thế.

Liễu Y chưa bao giờ nghĩ tới, mình có thể tiếp nhập một người đàn ông, nhưng bây giờ không biết vì sao lại đồng ý lui tới với Tuần Tu, đồng ý cũng không sao, còn bị người hôn, hơn nữa mình còn không ghét, bây giờ còn ngày nghĩ tới đêm mơ thấy luôn rồi.

Liễu Y không thể khống chế thấp thỏm ở đáy lòng, Liễu Y biết mình không phải là người hay trốn tránh, có vấn đề phải giải quyết ngay, bây giờ cũng đã xác định quan hệ với Tuần Tu, nhưng đây thật là điều mình muốn ư, Liễu Y hoài nghi trong lòng.

Nhớ tới việc hôn môi kia, hai tai Liễu Y lại đỏ lên, nói cho cùng, Liễu Y chưa từng nếm thử, mà Tuần Tu mang cho Liễu Y cảm giác, dĩ nhiên đã khắc sâu tại đáy lòng rồi, đối với Liễu Y mà nói, tồn tại của Tuần Tu đã khác với những người khác, có lẽ còn mơ hồ nhưng cũng bắt đầu ảnh hưởng tới suy nghĩ của Liễu Y.

Liễu Y vùi ở trong chăn, mặc kệ như thế nào, đã đến bước này, mà mình cũng không ghét, có lẽ còn có chút mong đợi, Liễu Y thừa nhận, nếu như đối tượng không phải là Tuần Tu, coi như dụ lợi nhiều hơn nữa, mình cũng sẽ không đồng ý, mà đồng ý, chỉ là bởi vì hắn là Tuần Tu.

Ngẩng mắt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, Liễu Y từ từ đứng dậy, ánh mắt kiên định, nếu lựa chọn, cũng đừng hối hận, trước mặt mình Tuần Tu chưa bao giờ che giấu chuyện gì, có lẽ cũng vị vậy, khiến Liễu Y chậm rãi mà tới gần, nếu đáy lòng không phản đối, Liễu Y cũng sẽ không kiểu cách, Liễu Y cắn môi dưới, nắm chặt tay.

Lật người xuống giường, chao đảo đẩy cửa đi ra ngoài, chuẩn bị đi tới phòng vệ sinh, chợt cảnh giác quay đầu nhìn phía phòng ăn, vừa nhìn, sững sờ tại chỗ.

Hôm qua ăn cơm trưa xong, Liễu Y chạy nhanh về nhà mình không hề ra ngoài nữa, Tuần Tu lập tức liền phất tay cho Hải Phong trở về biệt thự, thế giới hai người vừa mới bắt đầu, bất luận kẻ nào, bất cứ chuyện gì cũng phải đứng sang bên.

Tuần Tu đúng là kiên nhẫn, cái này không, người này không tới nhà mình thì mình qua, sau khi chờ đầu bếp làm xong bữa ăn sáng trở về biệt thự, Tuần tu trực tiếp tới cửa, đã xác định quan hệ, như vậy Tuần tu dĩ nhiên sử dụng triệt để quyền hạn .

Liễu Y nhìn chằm chằm người nào đó đang bày bát đũa trong phòng ăn, đưa tay dụi dụi mắt, hồi lâu nặn ra một câu, “Sao anh ở chỗ này, xe lăn anh đâu.”

Tuần Tu dọn xong bát đũa, nhìn Liễu Y còn đang sững sờ bên kia, đáy mắt xẹt qua một nụ cười, từ từ đi tới trước mặt Liễu Y, thừa dịp Liễu Y đang ngây người, cúi người hôn lên gương mặt nhỏ bé của Liễu Y, nhanh chóng lui ra, mỉm cười nói rằng, “Sớm, tiểu Y, đi trước rửa mặt xong, bữa sáng đã làm xong.”

Hiện tại Liễu Y làm sao có thể nghĩ đến việc đánh răng rửa mặt, đưa tay lau mặt, động tác mau xốc cổ áo Tuần Tu lên, mặt lại gần, “Sao anh lại ở chỗ này, còn nữa, đừng khi không lại bôi nước miếng lên mặt tôi.”

Tuần Tu làm như không biết việc mình bị người xách ở trong tay, bình tĩnh nói: “Tiểu Y, em quên, cửa sau nhà em không đóng, bây giờ trong nhà chỉ hai người chúng ta, anh không ngồi xe lăn cũng không có chuyện, dù sao em cũng đã biết, nếu như em muốn ôm tới ôm lui, vậy anh cũng không ngại, thật ra thì, anh cũng cảm thấy ngồi xe lăn thoải mái hơn, hửm.”

Liễu Y hừ một tiếng, nhàn nhạt thoáng nhìn, “Tôi nhớ cửa sau tôi đã đóng rồi, Tuần Tu, nói thật.”

Tuần Tu gật đầu, “Không hổ là tiểu Y, anh chỉ tìm được một cái chìa khóa ở dưới chậu hoa, thử mở cửa, không ngờ lại mở được, sau này vẫn để anh bảo quản đi, để ở đó không an toàn.”

Liễu Y nghẹn lời, không ngờ mình vì dự phòng giấu mộtc cái chìa khóa ở cửa sau, lại bị người này tìm được, tiến dần từng bước, nhìn lại gần người, vội vàng kéo ra chút cự ly, “Anh đừng tới quá gần.”

“Tiểu Y, sẽ không ghét bỏ bạn trai mới nhậm chức là anh đây chứ, có mới nới cũ cũng quá nhanh rồi, ” Khóe miệng Tuần Tu cong lên, nghiêm túc nói.

Liễu Y vội vàng buông cổ áo người nào đó ra, xoay người đi tới phòng vệ sinh, đến cửa, xoay người mà nói: “Vừa rồi coi như xong, lần sau đừng nữa bôi nước miếng trên mặt tôi nữa, anh cũng đừng quên chuyện anh đã đồng ý với tôi.”

Tuần Tu cho tay vào túi quần, từng bước đi tới trước mặt Liễu Y, nhỏ giọng một câu, “Mới vừa rồi chỉ là hôn chào buổi sáng, chuyện đã đồng ý với em anh sẽ không quên, nếu không hiện tại chúng ta lại thử một chút.”

Liễu Y vội vàng chạy qua bên cạnh, lắc đầu, “Tôi còn chưa đánh răng đấy.”

Tuần Tu chậm rãi tới gần, nhìn Liễu Y tựa vào bên tường, chống hai tay hai bên mặt Liễu Y, cúi đầu đến gần, “Anh không ngại .”

“Tuần Tu, ” Liễu Y trợn mắt nhìn chằm chằm.

Khóe miệng Tuần Tu nhếch lên, “Nếu tiểu Y không đồng ý, không bằng cho anh một nụ hôn chào buổi sáng thôi.”

Liễu Y có cảm giác thất bại, tại sao mình không sớm phát hiện miệng mồm người này lợi hại như vậy, tại sao mình không sớm phát hiện da mặt người này lại dày như vậy, trực tiếp cúi đầu chạy ra khỏi vòng vây của Tuần Tu, xoay người đi tới phòng vệ sinh, rầm một cái đóng cửa lại.

Ánh mắt Tuần Tu nhàn nhạt nhìn, khóe miệng khẽ cười, cúi đầu sửa sang lại cổ áo, xoay người đi tới phòng ăn, khẽ vuốt đôi môi, tư vị không tệ.

1 ngày, khiến Liễu Y cảm thấy dài như một năm, đi tới chỗ nào, người nào đó cũng theo tới, Tuần Tu không ngồi xe lăn, quả thật khiến Liễu Y im lặng mà thán.

Liễu Y đi rèn luyện thân thể, Tuần Tu cũng đi theo, đi sân sau nhổ cỏ, Tuần Tu cũng đi theo, ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách xem ti vi, Tuần Tu ngồi bên cạnh Liễu Y, ngồi xem kịch bản mới, Tuần Tu ghé đầu nghị luận, tới tận đêm khuya đi ngủ, Tuần Tu lại thừa dịp Liễu Y đang ngây người, hôn một cái chúc ngủ ngon, mới trở về phòng ngủ của mình.

Liễu Y sâu sắc cảm thấy mình tiều tụy rất nhiều, có câu nói tốt, không phải là không báo mà là chưa tới, rốt cuộc Liễu Y cũng phát hiện, mình không bì kịp Tuần Tu.

Có một lần, thì có hai lần, hiện tại hai người sống chung hoàn toàn điên đảo, chủ động tới cửa là Tuần Tu, rụt cổ ở nhà là Liễu Y, mà bây giờ hai nhà đúng là có khuynh hướng biến thành một nhà, trừ trở về phòng ngủ, Tuần Tu vẫn ở bên cạnh Liễu Y, mục đích rất rõ ràng, cần phải làm cho Liễu Y có thói quen.

Cũng may một ngày ba bữa đầu bếp đến khiến áp lực Liễu Y nhỏ đi chút, dù sao ở trong mắt người khác, Tuần Tu vẫn là chưa có khôi phục khỏe mạnh, không có biện pháp chạy loạn khắp nơi, mới để cho Liễu Y có cơ hội thở dốc.

Có lẽ đối mặt Tuần Tu, đúng là Liễu Y dễ dàng thỏa hiệp, không có mấy ngày, Liễu Y đã quen TuầnTu xuất hiện bên cạnh mình, mà thỉnh thoảng đánh lén, lúc đầu Liễu Y cũng ngăn lại, sau lại thờ ơ, chỉ cần không quá phận, Liễu Y cũng không mâu thuẫn giống như lúc đầu, nói cho cùng, có một số việc, chỉ cần nói trước một tiếng, Liễu Y cũng có thể chấp nhận.

Buổi sáng hôn một cái, buổi tối hôn một cái, chỉ là đụng chạm bên mặt đơn giản nhất, Liễu Y đã quen rồi, mà thỉnh thoảng bị nắm tay, thỉnh thoảng ôm eo, vậy càng khoa trương hơn, từ chống lại đến tiếp nhận, cả người Liễu Y cũng trải qua nhiều thử thách to lớn, từ đỏ mặt đến mặt không chút thay đổi, da mặt cũng càng ngày càng dày rồi.

Nhưng muốn Liễu Y chủ động, vẫn là xa xa không có tới, đây cũng là chỗ Tuần Tu có cảm giác bị thất bại, chỉ là, ai thắng ai bại, bây giờ còn chưa kết luận được.

Trưa hôm nay, Liễu Y ngồi trên ghế sa lon xem ti vi, còn Tuần Tu ngồi bên cạnh nhân cơ hội tựa vào bả vai Liễu Y xem tài liệu, Liễu Y chỉ là nhàn nhạt nhìn, tiếp tục nhìn chằm chằm TV, mà khóe miệng Tuần

Tu cong lên, đến gần thêm một chút.

Một lúc sau, Liễu Y nhìn người đang ôm vai mình, nghiêng đầu cảnh cáo một cái, “Đừng làm quá.”

Tuần Tu ôm Liễu Y, buông tài liệu trong tay xuống, tiến tới bên tai Liễu Y, nhỏ giọng một câu, “Em không phát hiện, em với anh đã thành thói quen, hửm.”

Liễu Y xoay người nhìn chằm chằm Tuần Tu, hừ một tiếng, đưa tay cốc lên đầu người nào đó một cái, “Thấy, anh cũng có thói quen với tôi rồi.”

Tuần Tu bật cười, chưa bao giờ có dễ dàng và vui vẻ, nhỏ giọng một câu, “Đó là thói quen lẫn nhau, tiểu Y, em đừng phủ nhận em có cảm giác với anh rồi.”

“Tôi không phủ nhận, nhưng tuyệt đối không thừa nhận anh là Tuần Tu đó, hiện tại mới là diện mạo thật của anh đi, ” Liễu Y thở dài một tiếng, nháy mắt nói.

“Chỉ đối với em, ” Tuần Tu nhỏ giọng, ánh mắt lộ ra cưng chiều.

Liễu Y khoát tay, vừa muốn nói gì, vang lên tiếng gõ cửa, Liễu Y và Tuần Tu nhìn nhau, một lúc sau, Liễu Y vội vàng lắc lắc cánh tay Tuần Tu, nhỏ giọng nói, “Anh trở về trước, thiếu chút nữa tôi quên rồi, tôi cần phải ra ngoài.”

Tuần Tu vừa nghe, nhíu mày, nhớ tới cái gì, nhỏ giọng nói, “Tiền Văn Phương tìm em.”

“Ừ, hôm nay phải đi buổi họp báo tuyên truyền phim mới, thiếu chút nữa tôi đã quên rồi, anh về trước, ” Liễu Y vội vàng nhảy đến trên đất, cúi đầu liếc người nào đó không nhúc nhích.

Tuần Tu dựa người về sau, ánh mắt lóe lóe, cười như không cười, “Anh như vậy người khác không nhận ra.”

“Tuần Tu, anh đã đồng ý với tôi rồi, ” Liễu Y nghe tiếng gõ cửa càng ngày càng gấp rút vội vàng nói.

“Tiểu Y, anh có cảm giác, bây giờ anh là người yêu bí mật của em rồi, chỉ là, anh về không thành vấn đề, em có phải nên an ủi anh một chút hay không, hửm, ” Tuần Tu nhân cơ hội muốn chỗ tốt, mấy ngày nay mặc dù Liễu Y bắt đầu tiếp nhận sự tồn tại của mình, nhưng vẫn là không chủ động, ánh mắt Tuần Tu tối sầm lại, nhìn chằm chằm đôi môi mềm mại của Liễu Y.

Liễu Y nghe giọng nói ngoài cửa, ho khan một cái, chăm chú nhìn người trước mặt, uyển chuyển nói, “Anh là thừa dịp cháy nhà hôi của.”

Tuần Tu buông tay ra, “Chuyện này phải coi em có chấp nhận hay không.”

Liễu Y trừng mắt, cúi người trực tiếp đụng trên mặt Tuần Tu một cái, “Tốt lắm, ngoan, anh về trước đi.”

91. Chương 91

Sao Tuần Tu có thể dễ dàng bỏ qua như vậy, đưa tay giữ gáy Liễu Y muốn ngẩng đầu, ngẩng đầu nhắm ngay môi đỏ mọng hôn lên, ôm eo nhỏ Liễu Y, lật người, áp đảo ở trên ghế sofa, khích lệ mà bá đạo thăm dò vào sau trong miệng, mút thỏa thích, đi vào mà triền miên, cho đến hài lòng, mới chậm rãi lui ra.

Tuần Tu hí mắt nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Liễu Y, giống như hoa đào diễm lệ, phía dưới căng thẳng, thiếu chút nữa khống chế không được lại nhào tới, chỉ là bên tai nghe tiếng kêu cửa dồn dập bên ngoài.

Tuần Tu đưa tay ngắt vành tai nhỏ đỏ ửng của Liễu Y, giọng nói trầm thấp, “Lần này coi như xong, lần sau đừng gạt anh giống như mới vừa rồi nữa, anh đi về trước đây, buổi tối chờ em về ăn cơm.”

Liễu Y đi đứng như nhũn ra, nhìn lên ánh mắt u tĩnh trước mặt, cảm giác sâu sắc bất đắc dĩ, lần đầu tiên không chuẩn bị, bị Tuần Tu ngăn chận, chỉ tự trách mình không có lòng cảnh giác, nhưng lần thứ hai vẫn bị Tuần Tu ngăn chận, vậy thì không phải là cảnh giác vấn đề, cùng một chiêu, mình thua người nào đó hai lần, Liễu Y than thầm, xem ra phải tăng cường luyện tập, bằng không, mỗi lần vừa bị Tuần Tu hôn, toàn thân như nhũn ra, sau đó bị áp đảo, quá khó nhìn.

Tuần Tu nhìn con mắt Liễu Y trợn to, nhếch miệng lên, lại lại gần hôn một cái lên đôi môi ướt át, khẽ cắn một cái, nhỏ giọng nói, “Đừng tới gần những người khác quá, anh sẽ ghen , biết không?”

Liễu Y nhìn sau khi đứng dậy, người nào đó ưu nhã đi tới sân sau, liếm miệng một cái, vỗ miệng mình hai cái, nếu như không phải là bị động tiếp nhận, mùi vị này cũng không tệ lắm, ánh mắt lâm vào trầm tư, nghe điện thoại di động kêu lên, Liễu Y vỗ vỗ cái trán, bây giờ không phải lúc nghĩ những thứ này, vội vàng đứng lên.

Tiền Văn Phương nhìn chằm chằm Liễu Y mở cửa, đưa tay gật Liễu Y một cái, dò xét một phen, nhíu mày, "Em đang ngủ, chị nói tại sao lâu như thế mà không mở cửa."

Liễu Y cúi đầu , quần áo của mình khẽ xốc xếch, ho khan một cái, theo Tiền Văn Phương nói, "Đúng, chị Tiền, sao chị tới mà không điện thoại trước."

Tiền Văn Phương trực tiếp đi vào trong, vừa đi vừa nói, "Không phải chị đã nói trước với em rồi sao, không phải quên rồi chứ."

Liễu Y vừa nghe, lắc đầu, "Lần trước chị không nói thời gian."

"Đúng, là chị quên, đi thay quần áo khác, nhanh lên, lập tức đi ngay, " Tiền Văn Phương lanh lẹ nói.

Chờ Liễu Y sửa sang lại thỏa đáng, Tiền Văn Phương và Liễu Y lập tức trực tiếp chạy tới chỗ họp báo, dọc theo đường đi, Tiền Văn Phương tỉ mỉ dặn dò, còn đặc biệt hỏi Liễu Y có nhìn tư liệu La đại minh tinh hay không, thấy Liễu Y gật đầu, Tiền Văn Phương vui mừng cười một tiếng.

"Sẽ không có vấn đề gì, đều là người quen, Kiều Kỳ em biết, Hàn Thần em cũng biết, thả lỏng một chút là tốt rồi, nếu như phóng viên hỏi em, em đơn giản nói hai câu, không muốn trả lời, thì đừng trả lời, đến lúc đó sẽ có người khác giúp em giảng hòa , " Tiền Văn Phương nhỏ giọng nói.

"Dạ, " Liễu Y mặc kệ Tiền Văn Phương nói gì, nhất luật gật đầu nói phải, bởi vì hiện tại Liễu Y còn đang suy nghĩ chuyện mới vừa rồi, đưa tay khẽ vuốt đôi môi, đáy mắt mang theo nhu tình.

Tiền Văn Phương nói một hơi, Liễu Y vẫn hai tiếng dạ dạ, khiến Hiểu Mẫn bên cạnh nhìn cúi đầu run run bả vai, thấy thế nào, cảm giác chị Tiền và chị Liễu nói chuyện không trên một con đường.

Buổi họp báo diễn ra ở phòng hội nghị của cao ốc Thiên Nguyên, Liễu Y đi theo Tiền Văn Phương tránh người người hâm mộ theo nhân viên đi tới phòng nghỉ ngơi, nhìn quanh một vòng, phát hiện chỉ có hai diễn viên chính và đạo diễn chưa tới, những người khác căn bản đến đông đủ, chỉ là còn có hơn nửa canh giờ.

Tiền Văn Phương mang theo Liễu Y chào hỏi với những người quen biết, rồi tìm một chỗ ngồi xuống, Liễu Y vừa nghe Tiền Văn Phương nói chuyện, vừa uống trà, an tâm chờ đợi, lúc này, một nhân viên làm việc đi tới, đi ngang qua Liễu Y thì nhanh chóng đưa tờ giấy qua.

Liễu Y sau khi thuận tay nhận lấy, nhìn nhân viên kia không hề nói gì xoay người biến mất, trong lòng có chút tiếc nuối, còn Tiền Văn Phương bên cạnh không thấy một màn này đang nhỏ giọng nói chuyện với Hiểu Mẫn.

Liễu Y lắc đầu, sau khi bưng ly trà uống một hớp, cúi đầu mở tờ giấy ra xem, vừa nhìn, ánh mắt trầm xuống.

Nhìn thời gian, Liễu Y suy nghĩ một chút, liền đứng lên, nhỏ giọng nói với Tiền Văn Phương mấy câu, liền một mình đi ra ngoài, đi qua lối đi, nhìn bốn phía, sau đó cúi đầu xoay người quẹo khúc quanh, đi tới cầu thang, thấy người quen cách đó không xa, Liễu Y dừng bước lại.

Dương Vanh nhìn Liễu Y đúng hẹn mà đến, con mắt lóe sáng, châm chọc cười một tiếng, "Liễu đại minh tinh, đã lâu không gặp, tìm em thật không dễ."

Liễu Y nhàn nhạt nhìn một cái, cúi đầu thở dài một tiếng, mình không có đi tìm phiền toái, phiền toái tìm tới cửa, quả nhiên giống như Dương Vanh như vậy, nên vơ đũa cả nắm, giày vò tới giày vò đi, thật không có sức lực, ngẩng đầu bình tĩnh nói, "Anh có thể tìm được tôi thật không dễ dàng."

"Bây giờ em không ở khu Văn Hưng nữa sao, chuyển đi đâu vậy, " Ánh mắt Dương Vanh lóe lóe, hỏi.

"Đây là chuyện của tôi, " Liễu Y nhỏ giọng nói, ánh mắt nhìn chằm chằm người trước mặt.

Trong khoảng thời gian này Dương Vanh không dễ chịu, bởi vì bị Tần Vân quăng, cho nên kiếp sống diễn viên đi xuống dốc đó là đã định trước, mà công ty cũng buông tay mặc kệ, khiến Dương Vanh từ chỗ cao lại trở về đáy cốc, mùi vị đó xác thực khó có thể tưởng tượng, cho nên Dương Vanh dây dưa Tần Vân, nào biết Tần Vân cũng không gượng dậy nổi, Dương Vanh làm sao sẽ cam tâm.

Lúc mới bắt đầu, Dương Vanh chưa bao giờ nghĩ đến Liễu Y, nhưng từ lần trước thấy Liễu Y có xì căng đan bạn trai trên báo, thật ra thì trong lòng Dương Vanh cũng có chút khinh bỉ, dù sao cũng là người tàn tật, có chút ghê tởm Liễu Y, nhưng bây giờ, ngược lại Liễu Y càng ngày càng tốt, đặc biệt biết từ người quen ở công ty, lần này quay phim điện ảnh, lại là nhà đầu tư chỉ định vai diễn cho Liễu Y, loại đối xử này, chỉ có những đại bài thành danh đã lâu mới có vinh hạnh đặc biệt này, tại sao Liễu Y lại có.

Dương Vanh kể từ lần bị Liễu Y đánh ở nhà để xe, nội tâm có chút sợ Liễu Y, chỉ là, so sánh với tiền đồ của mình, Dương Vanh khắc phục cái chướng ngại này, tìm được cơ hội, gặp Liễu Y.

“Chậc chậc, không phải là được người bao nuôi rồi, ở khu nhà cấp cao đi, có phải người tàn phế kia hay không, ” Dương Vanh châm chọc một câu.

“Đó cũng là chuyện của tôi, ” Liễu Y không muốn tranh luận.

“Ai, anh tốt bụng không có hảo báo, chỉ là nhắc nhở em một chút, mặc dù trên báo không có chỉ mặt gọi tên, không chỉ ra ai, cũng biết là em, bây giờ còn chưa có làm rõ, sợ ngộ nhỡ, em nói nếu như fan hâm mộ mà biết em và người tàn phế ở chung một chỗ, sẽ cho là như thế nào, nói không chừng sẽ cho rằng em coi trọng tiền của tên kia, ” Dương Vanh nhàn nhạt nói một câu, ngày đó trên báo đúng là không chỉ ra Liễu Y, chẳng qua nếu như mình nói ra ngoài, đây tuyệt đối là oanh động , chỉ cần vạch trần, đường diễn của Liễu Y cũng chỉ tới đó mà thôi.

Liễu y ngẩng đầu nhìn, thử dò xét một câu, “Làm sao anh biết tôi vì tiền.”

“Không phải là vì tiền, em sẽ coi trọng một người tàn phế, Liễu Y, mặc dù anh không biết người kia là ai, chỉ là, anh biết em…em cũng đừng nói em là yêu người đàn ông kia, ” Dương Vanh nhỏ giọng châm chọc nói.

Liễu Y thả lỏng nói: “Anh tìm tôi là vì chuyện này, anh muốn nói thì nói đi, tôi không có vấn đề, không có việc gì tôi đi nha.”

Dương Vanh nhìn Liễu Y thật quay đầu rời đi, vội vàng ra tiếng, “Liễu Y, bây giờ em nổi tiếng, nếu có người biết, em vì tiền cùng người tàn phế ở chung một chỗ, em nói người khác sẽ nghĩ sao, hơn nữa lần này em phải dựa vào kiểu người này, cũng là có người chỉ định, quả nhiên mấy năm không thấy, cái gì người khác biết em cũng biết rồi, có phải nhà đầu tư lần này hay không, cũng là kim chủ của em.”

Liễu Y dừng bước lại, xoay người, đi từng bước tới trước mặt Dương Vanh, không biết vì sao nghe người khác chửi bới Tuần Tu còn không thoải mái so chửi bới mình, đi tới trước mặt Dương Vanh, Liễu Y đưa tay nhanh chóng ột cái tát, nhìn Dương Vanh che mặt không thể tin, hừ một tiếng, “Có một số việc, anh phải quản tốt miệng, tôi trước kia không so đo, không có nghĩa là tôi sẽ không so đo.”

Dương Vanh đưa tay muốn lại, căn bản quên dạy dỗ lần trước, tay còn chưa tới trước mặt Liễu Y, thì bị Liễu Y bắt được.

Liễu Y dễ dàng bắt lấy bàn tay, nhỏ giọng một câu, ” Dạy dỗ lần trước còn chưa đủ, xem ra anh quên, sao?.”

Dương Vanh kinh ngạc nhìn chằm chằm người trước mặt, không ngờ phản kích lanh lẹ như vậy, ánh mắt mang theo hận ý, cắn răng, “Liễu Y.”

“Nói đi, anh vừa lấy vòng vừa uy hiếp vừa chửi bới, đến cùng là muốn làm gì, ” Liễu Y buông cánh tay Dương Vanh ra, lui về phía sau một bước, nhỏ giọng hỏi.

“Em…em thay đổi, ” Dương Vanh trợn to mắt, giống như không quen biết người này.

Liễu Y thở dài một tiếng, bởi vì Dương Vanh, nguyên thân mới có thể tự tử, chỉ là, đàn ông như vậy, nguyên thân thích, quá không có mắt rồi, “Kể từ chia tay, Liễu Y trước kia đã chết, Dương Vanh, cô ấy là anh hại chết, chỉ là, bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này, tôi cũng không có thời gian cùng anh ôn chuyện, về sau đừng nữa để tôi nhìn thấy ngươi, gặp một lần, đánh một lần, tôi nói được thì làm được.”

“Liễu Y, em đừng như vậy, tình cảm trước kia chúng ta vẫn còn, anh chỉ bị Tần Vân lừa, thật, ” Dương Vanh nhỏ giọng nói, đáy mắt có chút chán nản.

“Lời này anh cũng đừng nói nữa, sẽ làm chuyện cười cho người nghe, ” Liễu Y bình tĩnh nói.

“Liễu Y, em nể tình cảm lúc trước giúp anh một chút đi, anh biết em và nhà đầu tư mới có quan hệ, giúp anh tùy tiện an bài vai phụ là được, chuyện mới vừa rồi, anh nhất định sẽ không nói ra đâu, ” Sắc mặt Dương Vanh càng thay đổi, tiếp tục nói.

“Anh nói ra đi coi có được người tin tưởng không, Dương vanh, chắc là anh còn chưa xem thùng thư đi, tốt nhất anh nên về xem một chút, trong đó có gì, không biết khi lưu truyền ra ngoài, anh còn ở trước mặt tôi nói những chuyện này hay không, có một số việc tôi không muốn cùng anh dây dưa tiếp tục, người, vẫn là nên tự mình hiểu mình, nếu như anh còn nhìn tôi chằm chằm, vậy tôi cũng nên cho anh một chút việc để bớt rảnh, đây là một lần cuối cùng, hi vọng anh sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa,” Liễu Y nhìn chằm chằm mắt của Dương Vanh, thấy nội tâm anh ta sợ hãi, thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt nhìn, xoay người rời đi.

Mà Dương vanh nghe lời nói cuối cùng, còn có ánh mắt nhìn thấu người khác này của Liễu Y, sững sờ tại chỗ, sau khi hồi hồn, trước mặt không có một bóng người, nội tâm thấp thỏm, thùng thư, thứ gì, vội vàng xoay người đi xuống lầu dưới.

Liễu Y vừa mới đi ra trong cầu thang, ánh mắt liếc khúc quanh, trực tiếp đi qua, nhìn người đàn ông tựa vào bên tường hút thuốc lá, dừng bước lại, ánh mắt quan sát, chín chắn mà phóng đãng, ánh mắt hai người vừa đụng.

La Thành tựa vào bên tường, khạc ra một vòng khói, ném điếu thuốc vào thùng rác bên cạnh, khóe miệng vãnh lên, nghiêng đầu nhìn chằm chằm gương mặt lạnh nhạt của Liễu Y trước mặt, ánh mắt có chút thâm trầm.

“Cô chính là Liễu Y đi, mới vừa rồi rất đặc sắc, ” La Thành cười có thâm ý, căn bản không có lúng túng khi bị người bắt được nghe lén, ngược lại quan sát cẩn thận vẻ mặt của Liễu Y .

Liễu Y ngẩng đầu nhìn, trong đầu căn bản nhớ không nổi người này là ai , ánh mắt lộ ra nghi ngờ, “Anh là.”

Khuôn mặt tươi cười sức quyến rũ của La Thành nhất thời cứng đờ, mắt nhìn thật sâu mắt, giọng nói bình thản, “Đồ đệ, anh là sư phụ của con.”

Liễu Y nháy mắt hai cái, nắm quyền đánh lòng bàn tay, “Cái đó nhìn chánh nghĩa thật ra thì ngụy quân tử, còn thích loạn luân luyến đồng, cuối cùng vì tình yêu giết sát thủ lão bất tử sư phụ.” (sOck: phục sát đất luôn)

La Thành ho khan một tiếng, đây thật là nam chính tác phong nhanh nhẹn của mình ư, ánh mắt lộ ra tìm tòi nghiên cứu, “Cô xác định chúng ta xem là cùng một kịch bản.”

“Thì ra anh, đến lúc đó xin chỉ giáo nhiều hơn, tôi nên vào rồi, ” Liễu Y nhanh chóng nói xong, nhàn nhạt liếc nhìn, gặp thoáng qua.

La Thành lần đầu tiên kinh ngạc, đưa tay sờ sờ mũi, mình hoài nghi ở bên trong, chẳng lẽ sức quyến rũ của mình không tốt, đưa tay móc gương trong túi áo ra, nhìn chung quanh một chút, lộ ra một nụ cười sức quyến rũ làm cho người ta thét chói tai, còn là đẹp trai như vậy, ánh mắt cô gái vừa rồi có vấn đề thôi.

92. Chương 92

Vừa vào phòng nghỉ ngơi, Liễu Y liền thấy Kiều Kỳ và Tiền Văn Phương đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau ở xa, nở nụ cười, đi thẳng qua.

Kiều Kỳ vừa nói chuyện vừa nhìn bốn phía, thấy Liễu Y đi tới, không nói chuyện với Tiền Văn Phương nữa, từ từ xoay người, giận một cái đi tới trước mặt Liễu Y, “Đi nơi nào, nếu không phải gặp người đại diện của me, chị cho là em không tới đấy.”

Tiền Văn Phương chớp chớp mắt với Liễu Y, giơ tay túm lấy Hiểu Mẫn bên cạnh chuẩn bị tránh đi, hãy để cho Liễu Y và Kiều Kỳ làm tốt quan hệ, trực tiếp nói,"Hai người nói chuyện đi, tôi thấy được người quen, đi qua chào tiếng."

Liễu Y vừa thấy, làm sao không hiểu ám hiệu của Tiền Văn Phương, chỉ là mình và Kiều Kỳ đã sớm quen thuộc, dù sao trước đã làm chủ nợ của Kiều Kỳ, nhưng không nói gì, chỉ là gật đầu với Tiền Văn Phương, xoay người với nói Kiều Kỳ, "Chị tới lúc nào."

Kiều Kỳ hừ một tiếng, ngồi đối diện xuống Liễu Y, "Bình thường chị không gọi điện thoại cho em, em cũng không nhớ mà gọi điện thoại cho chị."

"Gọi điện thoại cũng cần tiền, " Liễu Y cũng thuận thế ngồi xuống, dựa người về sau, rót hai ly trà, ngẩng mắt nhìn, "Sao chị tới có một mình."

Kiều Kỳ liếc mắt, cũng biết trong miệng người này không có lời hữu ích, hất cái cằm lên với người cách đó không xa, "Họ ở bên kia rồi, em đừng nói, người đại diện của em cũng không tệ lắm."

Liễu Y đưa một ly trà cho Kiều Kỳ, cúi đầu khẽ nhấp một ngụm, thở dài một tiếng, "Cũng may, em cũng quen với chị Tiền tỷ rồi."

Lúc mới biết Tiền Văn Phương, khi đó còn quan sát thật lâu, tuy có lúc tính khí quá nóng, còn nói nhiều như bà già, nhưng Liễu Y có thể cảm thấy quan tâm của Tiền Văn Phương với mình, cho nên mặc kệ Tiền Văn Phương nói gì, Liễu Y cũng sẽ nghe, mà có thể làm theo ý Tiền Văn Phương hay không, Liễu Y sẽ tự mìnhquyết định.

"Đúng rồi, lần này rốt cuộc chúng ta cũng được hợp tác, chị nói có cơ hội thì sẽ có cơ hội, " Kiều Kỳ cười nói, có thâm ý nhìn Liễu Y, rõ ràng có hàm nghĩa khác.

Liễu Y nhìn Kiều Kỳ đã lâu không gặp, cả người giống như sống trong đầm nước đọng, cả người càng thêm kiều diễm động lòng người, tính tình cũng cởi mở, khóe miệng giật giật, nhớ tới cái gì ngẩng đầu hỏi, "Lần này em có thể có được nhân vật này, không phải là chị làm chứ."

Nụ cười của Kiều Kỳ cứng đờ, không tự chủ trừng Liễu Y, nhìn lên nhìn xuống đánh giá, "Sao em đoán được."

Liễu Y cũng chỉ dò xét thử, bây giờ nghe Kiều Kỳ hỏi ngược lại, ngược lại xác định được rồi, che giấu trầm tư trong mắt, quả thế, Liễu Y tự biết rõ mình, nhiều người ở bên tai mình nói mình đi cửa sau như vậy, mà Tuần Tu là người thứ nhất Liễu Y hoài nghi, Liễu Y đã sớm thử dò xét, mặc dù Tuần Tu biết, nhưng cũng không phải Tuần Tu động tay chân, như vậy là người quen biết, còn có ai sẽ có năng lực như thế, cho nên lúc Liễu Y nghe Kiều Kỳ trở thành nữ chính thì cũng có chút phỏng đoán rồi, bây giờ nhìn lại xác thực là Kiều Kỳ làm, mình mới có được nhân vật này .

"Em chỉ đoán tùy tiện, chẳng lẽ là thật, " Liễu Y nói ngoài miệng, còn tương đối nghiêm túc nhìn Kiều Kỳ.

Kiều Kỳ nghẹn lời, cái này gọi là không đánh đã khai, khoát tay, "Là chị, chị còn muốn chờ lúc thích hợp sẽ nói cho em biết đâu, ai, cái người này thuận miệng nói, cũng đoán đúng luôn."

"Xem ra sau khi chị không còn trong vòng luẩn quẩn, càng ngày càng tốt rồi, hửm, " Liễu Y có thâm ý nói.

Kiều Kỳ cười khẽ, là nụ cười chân thành, nhìn Liễu Y, gật đầu, "Cả người nhẹ nhõm, tự mình an bài công việc, đương nhiên được rồi."

Liễu Y không có hỏi quan hệ của Kiều Kỳ và nhà đầu tư, dù sao mỗi người đều có con đường phải đi của mình, chỉ là cũng cảm ơn Kiều Kỳ cho cơ hội này, tương đối uyển chuyển nói, "Tốt là được, lần này phải cám ơn chị."

Kiều Kỳ khoát tay, "Đừng, cảm ơn của em chị không dám nhận, nếu chị nhận, nhất định sẽ gặp xui xẻo."

Lời Kiều Kỳ còn chưa nói hết, đột ngột ngừng lại, ánh mắt nhìn cửa phòng nghỉ ngơi, ra dấu cho Liễu Y một cái, nhỏ giọng mà nói, "Đại nhân vật đến, nghe nói em đã từng hợp tác với Hàn Thần, như thế nào, có giống bên ngoài nói bất cận nhân tình hay không."

Liễu Y theo con mắt nhìn qua, cửa dẫn đầu đi tới rõ ràng là Hàn Thần đã lâu không gặp, nhỏ giọng nói chuyện với người bên cạnh rõ ràng là người mới vừa rồi xưng là sư phụ, mà phía sau hai người đi theo một nhóm lớn người, hiển nhiên vị này là minh tinh điện ảnh quốc tế còn lại là diễn viên phụ, Liễu Y xoay người nhìn Kiều Kỳ, "Chị chưa hợp tác với đạo diễn Hàn."

Kiều Kỳ lắc đầu, ánh mắt liếc La Thành khi giơ tay nhấc chân đều là gương mẫu của một minh tinh, cặp mắt sáng lên, khóe miệng dâng lên nụ cười, "Đúng là La Thành, anh ta là thần tượng của chị, không ngờ mời anh ta tới thật, lần này là đại thủ bút nha."

Liễu Y nhìn thật sâu mắt Kiều Kỳ, ho khan một cái, "Đừng xem, không phải là hai con mắt một cái lỗ mũi ư, chị không phải cũng là đại minh tinh sao."

Kiều Kỳ giận nhìn Liễu Y, "Em cái tên này, không thể so như vậy, ảnh đế, lần này có thể hợp tác cùng anh ta một lần, cũng coi như tròn giấc mộng của chị rồi, chị cùng anh ta căn bản không biện pháp so sánh, Liễu Y, lần này là cơ hội tốt, em cũng phải nắm chặt cơ hội cho tốt."

"Đừng, " Liễu Y lắc đầu, vừa rồi đã đắc tội với người ta, than thở, mặc dù nghe Tiền Văn Phương nói, tìm chút tài liệu, nhưng cũng chỉ biết người này là một đại minh tinh đã từng đóng phim điện ảnh, ai biết là lại nổi tiếng như thế, mới vừa rồi ở bên ngoài đụng phải, cũng chỉ là phỏng đoán, quả nhiên thành thật hại chết người.

Kiều Kỳ nhìn Hàn Thần và La Thành ngồi xuống, vội vàng đứng lên, liếc nhìn Liễu Y, nhìn Liễu Y còn thờ ơ ơ hờ, im lặng thở dài một tiếng, "Đi chào hỏi, đừng ngồi không."

Liễu Y đưa tay xoa xoa đầu, từ từ đứng lên, đi theo sau lưng Kiều Kỳ đi về bên kia, ánh mắt nhìn chằm chằm bốn người đàn ông vạn vỡ phía sau La Thành, vỗ miệng hai cái, hiện tại Liễu Y có chút hiểu lời của Kiều Kỳ, quả nhiên không giống nhau, một minh tinh, thậm chí có hộ vệ ở phía sau, xác thực không cùng đẳng cấp với Kiều Kỳ.

Kiều Kỳ mới vừa đến gần, môt người đàn ông vạn vỡ tiến lên ngăn lại, mà Hàn Thần thấy Liễu Y sau lưng Kiều Kỳ, nhìn quen mắt, mơ hồ đang lúc nhớ lại, đối với chào một tiếng với La Thành bên cạnh.

La Thành giương mắt nhìn sang, khoát tay, ánh mắt nhìn chằm chằm Liễu Y, khóe miệng nở nụ cười xấu xa, giọng nói từ tính mà trầm thấp, "Lại gặp mặt, đồ đệ."

Hàn Thần và Kiều Kỳ sững sờ, Liễu Y ho khan một cái, lễ độ gật đầu với La Thành, sau đó lên tiếng chào Hàn Thần, "Đạo diễn Hàn khỏe."

Kiều Kỳ phản ứng kịp, cười duyên gật đầu với hai người, nói một tiếng, dù sao mình cũng tính được đi cửa sau rồi, nữ chính được chọn trước, ai biết Hàn Thần sẽ nghĩ như thế nào, đầu tiên lưu lại cho đối phương một chút ấn tượng tốt, dù sao còn phải hợp tác.

La Thành một tay đỡ lấy cằm, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, lúc chợt cười một tiếng, "Lão Hàn, giới thiệu một chút, người mới trong nước, tôi đều không nhận ra."

Hàn Thần muốn từ trong ánh mắt La Thành nhìn ra những thứ gì, bất quá, chỉ thấy đùa giỡn, gật đầu ọi người giới thiệu, cuối cùng hỏi, "Cậu biết Liễu Y."

Liễu Y cúi đầu trầm mặc, La Thành cười như không cười gật đầu, "Mới vừa rồi gặp mặt một lần, chỉ biết đồ đệ của tôi là gọi Liễu Y, không ngờ thật đúng là cô ấy."

Hàn Thần bình tĩnh gật đầu, ngay sau đó nhìn nhân viên làm việc bên kia chạy tới, cúi đầu xem đồng hồ, "Bắt đầu, chúng ta đi qua đi, về sau có rãnh rỗi nói chuyện tiếp."

Liễu Y theo mọi người đi tới nơi tổ chứa hôp báo, thật ra thì làm nữ phụ, cũng có vai trò tương đối quan trọng, cho nên chỗ ngồi dựa vào Kiều Kỳ, đối với ánh đèn của máy chụp hình, Liễu Y vô cùng trấn định, trả lời vấn đề cũng nói đơn giản, không muốn trả lời trực tiếp nhìn những người bên cạnh.

Cả buổi họp báo tương đối thuận lợi, dù sao có vị Thiên Hoàng Cự Tinh ở đây, căn bản hấp dẫn phần lớn chú ý lực, mà phần nhỏ cũng ở trên người Hàn Thần và Kiều Kỳ, người mới vừa có chút danh tiếng như Liễu Y, xác thực được cho là phụ gia rồi, nhưng cũng may Liễu Y đối với tỷ số xuất hiện trước ống kính

không có hứng thú, ngược lại mừng rỡ không ai chú ý, chỉ là khiến Tiền Văn Phương nơi xa dưới đài tương đối lo âu, thầm than Liễu Y đầu óc căn bản không khai hóa.

Mà Liễu Y phát hiện phóng viên dưới đài ánh mắt sáng loáng của nhìn La Thành, trong lòng có chút chắc lưỡi, này thật không phải Kiều Kỳ bọn họ có thể so đo, có lẽ này La Thành mới thật sự là minh tinh đại bài.

Liễu Y đang thầm than đồng thời cảm khái, mình quả nhiên còn là minh tinh hạng ba đi, chỉ là, như vậy là tốt rồi, Liễu Y không có chí hướng lớn như vậy, ăn được ngủ được, có một căn nhà, hiện tại có lẽ còn phải mang theo bạn trai vừa mới nhậm chức, cuộc sống yên tĩnh như vậy cũng xem là không tệ.

Sau khi kết thúc, Liễu Y lại cùng mọi người đi tới phòng nghỉ ngơi, nhìn mọi người rối rít chuẩn bị rời đi, Liễu Y lên tiếng chào người quen biết, cùng Kiều Kỳ cùng đi sau cùng.

Ra cửa khúc quanh thì Hàn Thần nhìn La Thành dừng bước lại, nghi ngờ liếc nhìn, theo ánh mắt La Thành của nhìn sang, khóe miệng giật giật, nhỏ giọng một câu, "Cậu không phải là....."

La Thành thu hồi ánh mắt, dẫn đầu đi tới lối đi, mắt liếc Hàn Thần bên cạnh, khóe miệng vãnh lên, "Là cái gì."

" Cuối cùng tôi cảm thấy cậu có chút hứng thú đối với Liễu Y, " Hàn Thần uyển chuyển nói.

La Thành nhìn thật sâu mắt, cười nhạo một tiếng, "Ông làm sao thấy được, không chừng tôi đối với Kiều Kỳ cảm thấy hứng thú hơn đấy."

"Mới vừa rồi cậu ở trên đài luôn nhìn người kia, cậu cho rằng tôi không nhìn thấy, nhưng người kia cả một ánh mắt cũng không cho cậu, " Hàn Thần cười lạnh một tiếng.

Nụ cười của La Thành cứng đờ, mới vừa rồi đúng là mình có nhìn người kia, nhưng kia đồ đệ căn bản không thấy, đưa tay lấy ra từ trong túi áo một cái mắt kính, nhàn nhạt một câu, "Ông cũng thấy."

"Nếu như là cô ấy, tôi cảm thấy được cậu bớt tiếp xúc thì tốt hơn, biết Tần Vân hiện tại thế nào ư, " Hàn Thần nhỏ giọng mà nói ra.

"Là người bạn trước kia ông luôn khen, lão Hàn, không phải là tôi nói ông, cái chủng loại phụ nữ kia vừa nhìn liền giả tình giả ý, cũng chỉ có ông cảm thấy cô ta không tệ, " La Thành nhíu mày một cái.

"Trước kia cảm thấy cô ta tương đối chững chạc và lạnh nhạt, có lẽ mỗi người luôn có vật mình muốn, tôi biết cô ta cũng mấy năm, hiện tại cô ta đến trình độ đó, cũng có chút đáng tiếc, " Hàn Thần nói thật.

"Cái chủng loại phụ nữ kia có kết quả này là chuyện sớm muộn, chỉ là, cô ta và đồ đệ của tôi có quan hệ gì, " La Thành hừ một tiếng, ngay sau đó phụ nói một câu.

"Lão La, cậu đừng mở miệng ngậm miệng gọi Liễu Y là đồ đệ, mục đích quá rõ ràng rồi, muốn nói cô ấy và Tần Vân, quan hệ rất phức tạp, trước kia cô ấy và Tần Vân từng có tin đồn, hơn nữa bạn trai trước kia của cô ấy sau lại là vị hôn phu của Tần Vân, ba sự việc của người bọn họ có chút nói không rõ ràng, lúc đầu tôi cũng cho là Tần Vân đối với Liễu Y có chút ý tứ, dù sao lần đó Tần Vân để cho tôi an bài cho Liễu Y một vai diễn, hơn nữa giữa hai người thật có chút mập mờ, không lâu sau là kết quả của Tần Vân và Dương Vanh, tôi cảm thấy Liễu Y này không đơn giản. Lần đầu tiên thấy cô ấy, cô ấy còn là một diễn viên hạng ba, bây giờ ở Tân Thần đã vượt qua Tần Vân trước kia, nhìn âm thầm, thật ra thì nhìn không thấu, tôi nghe Thành Lâm đề cập tới mấy lần, luôn cảm thấy Thành Lâm đối với cô ấy cũng có chút kính sợ, lần này vai diễn của cô ấy, là nhà đầu tư quyết định, cho nên nói, cậu liền an tâm quay phim đi, chớ câu tam đáp tứ , những bạn gái kia đã đủ liên tiếp rồi, đừng xem trong nồi đã ăn trong bát nữa, đừng trách tôi không nói trước với cậu, " Hàn Thần nhỏ giọng giải thích.

La Thành từ từ nheo mắt lại, khóe miệng phai nhạt đạm, không nặng không nhẹ một câu, "Xem ra thật có chút ý tứ."

93. Chương 93

Liễu Y căn bản không biết có người đang bát quái chuyện của nàng, vừa đi vừa nói chuyện với Kiều Kỳ, Tiền Văn Phương đi theo đằng sau.

Kiều Kỳ nhìn Hàn Thần và La Thành đi xa trước mặt, mới vừa rồi cái nhìn kia, trong lòng Kiều Kỳ có chút nghi ngờ, khẽ hỏi Liễu Y, "Em và La Thành quen biết."

Liễu Y lắc đầu, "Trước kia chưa từng nghe qua, lúc nhận được bộ phim này mới biết, thế nào."

Kiều Kỳ nhíu mày một cái, mới vừa rồi ngồi ở giữa Liễu Y và vị siêu sao kia, mình thề với trời, La Thành kia tuyệt đối vứt mị nhãn với Liễu Y, chỉ là, giống như Liễu Y căn bản không có phát hiện.

"Vậy mới vừa rồi…? " Kiều Kỳ nhỏ giọng hỏi.

"Em bên ngoài đụng phải anh ta, lúc ấy cũng chỉ là suy đoán, dù sao chị cũng biết, trên báo ảnh quá giả, ai, hiện tại ảnh nghệ thuật hại chết người, " Liễu Y ngoài miệng nói.

Kiều Kỳ bật cười, không nói chuyện này nữa, dù sao Liễu Y căn bản không để ý tới, mình cũng không biết nói gì, sau này vẫn muốn cùng nhau quay phim nha, "Em đó, nhiều ngụy biện như vậy, đúng rồi, buổi tối cùng nhau ăn một bữa cơm đi, vừa đúng chị giới thiệu một chút người giúp em lấy được nhân vật này, như thế nào."

"Chị mời khách, " Liễu Y vừa nghe, lỗ tai giơ lên.

"Có người mời, em lo ăn là được, " Kiều Kỳ trực tiếp nói.

Liễu Y nhìn chằm chằm, đại khái sáng tỏ, có lẽ chính là vị nhà đầu tư kia đi, nghe Kiều Kỳ nói, có lẽ quan hệ cũng không đơn giản, Liễu Y cúi đầu trầm tư, không ăn cũng uổng, gật đầu, "Được."

Liễu Y và Kiều Kỳ đi tới lầu dưới Cao ốc, Liễu Y nói một tiếng với Tiền Văn Phương, sau khi bị Tiền Văn Phương dặn dò, thì gọi điện thoại thông báo cho Tuần Tu, nói xong với Tuần Tu, lên xe đi với Kiều Kỳ.

Liễu Y đầu tiên là cùng với Kiều Kỳ đi Mỹ Dung hội sở một chuyến, đợi đến Kiều Kỳ xử lý thỏa đáng, Liễu Y cũng vội vã xử lý một chút, hai người mới đi tới chỗ ăn cơm.

Mới vừa xuống xe, Liễu Y há lớn miệng, nhìn chằm chằm viên lâm cổ kính, mà Kiều Kỳ thoáng nhìn, ho khan hai tiếng, "Tốt lắm, đi vào chung thôi."

Liễu Y sờ sờ khóe miệng không có chảy nước miếng, cố bình tĩnh gật đầu, thản nhiên đi theo Kiều Kỳ đi vào trong, không phải Liễu Y chưa từng trải việc đời, lần trước cùng Kiều Kỳ bị người thỉnh đi cái biệt thự kia đã là sa xỉ rồi, nhưng bây giờ lần này, càng thêm có chút ý vị, bản thân Liễu Y chưa từng tới nơi như vậy, chuyện đương nhiên có chút luống cuống.

Hai người vừa tới cạnh cửa, chào đón là hai vị mỹ nữ mặc sườn xám, thấy Kiều Kỳ đưa ra thẻ hội viên, dễ tính nghiêng người mời vào cửa.

Một đường đèn lồng đỏ lớn treo thật cao, dọc theo hành lang đi vào trong, hai vị mỹ nữ dừng ở trước cửa một cái nhà, nghiêng người cung kính nói tiếng, "Mời."

Kiều Kỳ quen cửa quen nẻo đi vào trong, cầu nhỏ nước chảy, phong cảnh lịch sự tao nhã, khiến Liễu Y bên cạnh nhìn không chớp mắt, đi qua đình viện, bên trong nhà lại nghênh đón hai vị mỹ nữ trang phục phụ nữ Mãn Thanh.

Vào cửa quẹo cua, hai vị mỹ nữ trang phục phụ nữ Mãn Thanh tự động lui xuống, mà Liễu Y liếc mắt liền thấy bốn người ngồi vây quanh, ngay chính giữa vị kia, Liễu Y nháy mắt hai cái, đưa tay vuốt vuốt, sững sờ ngay tại chỗ.

Kiều Kỳ cũng sững sờ, không ngờ còn người khác, vẻ mặt có chút nghiêm túc, nghiêng đầu nhìn Liễu Y, "Chị đi chào hỏi, đợi dẫn em đi chỗ khác ăn."

Liễu Y vừa nghe, hồi hồn , , nhìn ánh mắt cười như không cười cách đó không xa, Liễu Y có cảm giác bị bắt tại trận, chỉ là, gật đầu với Kiều Kỳ, mặc dù nói không biết sao lại nhiều người như vậy, nhưng lời nói rồi của Kiều Kỳ, khiến Liễu Y biết, có lẽ vốn không có nhiều người như vậy.

Liễu Y biết mình là nghệ sĩ, mà chuyện bồi rượu lần trước, khiến Liễu Y biết nơi này rất nhiều cong cong quẹo quẹo, chỉ là đồng ý tới đây với Kiều Kỳ, Liễu Y liền tin tưởng Kiều Kỳ, như bây giờ, có lẽ có những nguyên nhân khác, mà người nào đó ngồi trên xe lăn cúi đầu phẩm nước trà, cũng làm cho Liễu Y bình tĩnh lại.

Kiều Kỳ trực tiếp đi qua, Smith dừng lại giọng nói, ngẩng đầu , khẽ cười, vẫy vẫy tay với Kiều Kỳ, "Bảo bối, tới, ơ, còn có vị tiểu mỹ nữ, có phải người bạn em nói hay không, không tệ không tệ."

Sắc mặt Tuần Tu trầm xuống, chỉ là vẫn không nói gì, mà thưởng thức trà, ánh mắt nhìn chằm chằm Liễu Y sau lưng Kiều Kỳ, khóe miệng cười nhạt, từ từ để ly trà trong tay xuống, dù bận vẫn ung dung nhìn.

Kiều Kỳ trừng mắt Smith, sắc mặt không tốt, chỉ là cũng gật đầu ba người đang ngồi khác, vừa định mở miệng chất vấn Smith có ý gì, lại bị Smith ngồi trên ghế sa lon kéo tới, ôm eo ếch, sắc mặt Kiều Kỳ càng thêm không tốt.

"Các anh em, đây là tiểu Tình của tôi, về sau phải chăm sóc nhiều hơn, vị kia, gọi là..., " Smith liếc nhìn Kiều Kỳ hỏi.

"Bạn của em, Liễu Y, " Kiều Kỳ cau mày nhỏ giọng nói, ánh mắt có chút áy náy nhìn Liễu Y.

"Liễu Y, tên không tệ, ngồi đi, ngồi bên cạnh Tử Phong kia, " Smith trực tiếp ra lệnh.

Tần Thì nhàn nhạt thoáng nhìn, liếc nhìn Kiều Kỳ trong ngực Smith, mà liếc nhìn Liễu Y đang đứng một mình, khóe miệng nở một nụ cười châm biếm, trầm mặc không nói .

Hà Tử Phong bên cạnh lại ôn hòa mà cười, gật đầu với Kiều Kỳ, lại ngẩng đầu nhìn Liễu Y, "Liễu Y, nhìn có chút quen mắt, hình như đã thấy trên TV."

"Liễu Y cũng là diễn viên, đúng rồi, hình như cái vai bác sĩ tâm lí là cô ấy diễn, như vậy, Liễu Y ngồi cạnh Tần Thì đi, như vậy thích hợp hơn, " Smith lại trực tiếp ra lệnh.

Mặt Tuần Tu trực tiếp hóa đen, ánh mắt lạnh lùng, liếc nhìn Liễu Y, cúi đầu uống một hớp trà.

Kiều Kỳ nghe lời nói của Smith, bắt đầu tức giận, gương mặt lúc xanh lúc trắng, cúi đầu nhìn Smith, uyển chuyển nói, "Đó là bạn của em."

Ánh mắt Tuần Tu nhìn Kiều Kỳ, khẽ gật đầu, xem ra cô gái của mình vẫn còn có chút ánh mắt kết giao bạn bè, mặt âm trầm hơi phai nhạt đi, chỉ là, có người quá rỗi rãnh.

Smith căn bản không biết mình bị người để mắt tới, không hề hay biết nói, "Bảo bối, anh chỉ là muốn cho bạn của em và anh em của anh hàn huyên một chút mà thôi, biết những người này, đối với cô ấy cũng có chỗ tốt."

Liễu Y nhìn tình hình, khóe miệng giật giật, không ngờ còn để cho nàng bồi hàn huyên, ánh mắt nhìn Tuần Tu, không chút suy nghĩ, trực tiếp đi tới gần Tuần Tu, đặt mông ngồi vào trong ngực Tuần Tu, vẫn là như vậy đáng tin hơn, Tuần Tu vốn là bạn trai của mình .

Tuần Tu vừa để ly xuống, bị người nào đó từ trên trời giáng xuống đập trúng, nhìn Liễu Y ngồi ở trên đùi mình, sắc mặt tối tăm vừa rồi cũng từ từ tiêu tán, ánh mắt thoáng qua vẻ cưng chiều, đưa tay ôm eo nhỏ Liễu Y, phối hợp vô cùng tự nhiên.

Một động tác này, khiến Kiều Kỳ và Smith đang trợn mắt lẫn nhau cứng đờ, Hà Tử Phong và Tần Thì ánh mắt kinh ngạc, Hà Vân Phong thiếu chút nữa làm rớt cái ly, trong lúc nhất thời có chút yên tĩnh.

Kiều Kỳ và Smith hai mặt nhìn nhau, Tần Thì và Hà Tử Phong nhìn nhau một cái, trong ánh mắt mang theo không thể tưởng tượng nổi.

Nói cho cùng, Tần Thì và Hà Tử Phong là người hiểu rõ Tuần Tu nhất, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, kể từ sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, không thấy Tuần Tu để ý tới phụ nữ, mà bây giờ, không những không ném Liễu Y ra, còn ôm, đây quả thực là trời đổ mưa đỏ.

Mà Smith là con cờ Tuần Tu đặt ở ngoài, phần lớn sản nghiệp đều là Smith xử lí, cho nên cũng biết tính tình lão đại mình, nhưng một màn bây giờ, đúng là bị đã kích rất lớn, quả thật có chút quỷ dị.

Kiều Kỳ không biết Tuần Tu là ai, nhưng nghe Smith đề cập tới mấy lần, đối với Kiều Kỳ mà nói, chỉ có thể nói có chút biết, cho nên nhìn thấy Liễu Y trực tiếp ngồi bên đó, trong lòng có chút lo lắng, mà không phải khiếp sợ, dù sao tính tình Liễu Y, Kiều Kỳ hiểu rõ nhất, chuyện gì cũng có thể làm được.

Liễu Y không hề hay biết động tĩnh bên kia, nghiêng đầu nhìn Tuần Tu, nhỏ giọng hỏi, "Anh không phải đang ngốc ở nhà à."

"Em đều đi ra, anh đương nhiên cũng phải đi theo, " Tuần Tu cười như không cười, thực tế nói.

Bốn người khác vừa nghe, liền phát hiện có chút không đúng rồi, nghe giọng hai người nói chuyện, thấy thế nào, là quen thuộc.

Smith trực tiếp nhất, "Tuần thiếu, cô ấy là…."

"Ừ, " Tuần Tu mắt lạnh nhìn sang, "Gọi chị dâu."

Smith trực tiếp ế trụ, còn Kiều Kỳ bên cạnh hít vào một hơi, trừng mắt nhìn chằm chằm Liễu Y, Tần Thì và Hà Tử Phong cũng không ngồi yên.

"Chị dâu ?" Tần Thì và Hà Tử Phong trăm miệng một lời, không phải khẳng định, mà là nghi vấn.

Tuần Tu gật đầu, giới thiệu cho Liễu Y, "Tần Thì và Tử Phong là bạn từ nhỏ, một người đang trong quân đội, một người đang trong chính phủ, bên kia là đại quản gia của hai chúng ta, gọi Smith, một nửa gia sản của em cũng là cậu ta quản giúp."

Liễu Y gật đầu với ba người, "Lần đầu tiên gặp mặt, vẫn nên gọi tôi là Liễu Y thôi."

Tuần Tu nhíu mày, lại gần Liễu Y nhỏ giọng nói một câu bên tai, "Nếu như đồng ý, có lẽ ra mắt ."

Con mắt Liễu Y lóe sáng lên, nhìn Tuần Tu gật đầu, vội vàng nóng bỏng nhìn mấy người đang sững sờ, "Mặc dù tôi và Tuần Tu vừa mới lui tới, nhưng mà gọi tôi một tiếng chị dâu cũng được."

Bọn người Smith cứng còng hồi lâu, cho đến ánh mắt lạnh lùng của Tuần Tu quét qua, mới nặn ra một tiếng rất nhỏ, "Chị dâu."

Kiều Kỳ nhìn màn kịch phát triển, cúi đầu cười một tiếng, ánh mắt giận gương mặt bình tĩnh của Liễu Y, thấy Tuần Tu ngồi trên xe lăn, nhớ tới chuyện lần trước mình giễu cợt Liễu Y, trong lòng sáng tỏ, cũng không biết Liễu Y và vị Tuần thiếu này đến cùng là quan hệ gì, chỉ là, Kiều Kỳ cũng biết loại trường hợp này không thích hợp để hỏi.

"Ăn cơm đi, " Tuần Tu nhìn Liễu Y ngẩng đầu nói, nhìn Smith, "Chuyện mới vừa rồi sau này sẽ tính sổ, ba người các ngươi nhớ lễ ra mắt, đừng quên."

Smith cười khổ một tiếng, không ngờ mới vừa rồi mình tự mình nhảy tìm đánh, ai biết Tuần đại thiếu gia anh có phu nhân lúc nào, che giấu không để người ta biết, còn Tần Thì và Hà Tử Phong ngược lại phục hồi tinh thần lại, nhìn Smith một chút, tốt quá vừa rồi mình chưa nói gì.

"Phải, sẽ không quên , Tuần ca, " Tần Thì và Hà Tử Phong thức thời mới là trang tuấn kiệt, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn Liễu Y trầm mặc, trong lòng cũng có chút ngạc nhiên.

Smith mặt khổ qua gật đầu, chỉ là nghĩ tới Kiều Kỳ, con mắt lóe sáng lên, nói cho cùng, Kiều Kỳ và vị chị dâu này mới nhậm chức là bạn bè đi, đáy lòng buông lỏng, vội vàng kêu ăn cơm.

Mọi người rối rít đi tới bàn ăn, Liễu Y đẩy móng vuốt đang đặt trên eo ra, đứng lên, nhỏ giọng hỏi, "Hải Phong đâu."

Tuần Tu đưa tay chỉ mặt, "Trước thưởng một cái, vừa rồi anh phối hợp không tệ phải không."

Liễu Y vỗ cái trán người nào đó, "Trước mặt mọi người, anh an phận một chút cho em."

Ánh mắt Tuần Tu liếc mấy người đang nhìn lén bên kia, khóe miệng cong lên, "Hải Phong đưa anh tới đây rồi rời đi, em phải dẫn anh về."

Liễu Y vào cửa vừa nhìn thấy Tuần Tu liền quét xem một vòng, không phát hiện Hải Phong, biết lời nói Tuần Tu là thật, gật đầu, "Ăn xong rồi đi về, Tuần Tu, anh đang nhìn em chằm chằm đi, đừng cho là em không biết."

"Tiểu Y, anh chỉ là không yên tâm, " Tuần Tu ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Liễu Y.

Liễu Y khoát tay, không nói thêm gì nữa, mặc dù không thích bị nhìn chằm chằm, chỉ là, bởi vì có bạn của Tuần Tu ở đây, nên không muốn nói tiếp vấn đề này, xoay người đẩy xe lăn Tuần Tu đi tới bàn ăn, nhỏ giọng một câu, "Về nhà tính toán lại sổ sách."

"Được, " Tuần Tu vội vàng đồng ý, xuất hiện tại nơi này, sẽ không trông cậy Liễu Y không nhìn ra cái gì, có lẽ Tuần Tu thử thăm dò ranh giới cuối cùng của Liễu Y, có lẽ là muốn Liễu Y nhận biết anh em của mình, thuận thế mà làm đi, hiện tại đã đạt được mục đích, về nhà ai phạt ai, còn chưa nhất định đấy.

Ba người kia luôn chú ý động tĩnh bên này, thấy Liễu Y đưa tay vỗ trán người nào đó, liếc nhìn nhau, kinh hãi là không đủ để biểu đạt cảm thụ bây giờ, động thủ trên đầu ở Tuần Tu, chuyện này thực sự có người làm, hơn nữa Tuần Tu còn vui vẻ chịu đựng.

94. Chương 94

Cả bữa tiệc, hoàn toàn an tĩnh, chỉ có tiếng chén ly giao nhau, Liễu Y không quan tâm ánh mắt những người khác, chỉ vùi đầu ăn, Tuần Tu cũng không để ý ánh mắt những người khác, ngồi bên cạnh Liễu Y thân thiết chia thức ăn, hai người phối hợp rất tự nhiên.

Mà bốn người khác, ánh mắt nhìn chằm chằm hai người kia, một người gắp thức ăn một người ăn, thấy vậy mọi người vô cùng đau bao tử, lo lắng nhìn đồ ăn trước mặt, đưa mắt nhìn nhau.

Smith từ lúc đầu kinh sợ đến bây giờ vẫn kinh sợ, ánh mắt như cái đèn pha, muốn nhìn ra chút gì.

Mà hai người bạn từ nhỏ của Tuần Tu là Tần Thì và Hà Tử Phong thì lúc đầu kinh ngạc, về sau bình tĩnh, đối với thái độ Tuần Tu với Liễu Y không giống người khác, trong lòng hai người có chút hiểu rõ, cũng bắt đầu chấp nhận Liễu Y, trong ánh mắt có một chút chân thành.

Trái lại Kiều Kỳ không nghĩ nhiều, nghĩ đến cũng chỉ là quan hệ của Liễu Y và vị Tuần thiếu kia, bất quá thấy Tuần thiếu bên cạnh cẩn thận chiếu cố, Kiều Kỳ cũng buông lo lắng trong lòng xuống, có lẽ vị Tuần thiếu kia đối với Liễu Y đúng là có tình thiệt, cũng không biết, Liễu Y nghĩ như thế nào.

Đợi đến kết thúc, kia ngưng kết không khí mới từ từ buông lỏng, Liễu Y nghe một tiếng chị dâu vô cùng lưu loát, mới có chút tỉnh táo lại, sắc mặt cứng còng, đứng lên, không nói tiếng nào chờ Tuần Tu tạm biệt mọi người, xong rồi đẩy Tuần Tu ra ngoài, lên xe về nhà.

Dọc đường đi, nội tâm Liễu Y buồn bực, thật muốn ình một cái cái tát, lễ gặp mặt chưa thấy đâu, đã bán chính mình rồi, nhớ ăn không nhớ đánh, hơi thở cả người âm u.

Ánh mắt Tuần Tu có chút hiểu rõ chăm chú nhìn Liễu Y, trực tiếp đưa tay cầm bàn tay nhỏ của Liễu Y, cúi đầu thưởng thức, đợi lúc Liễu Y hoàn hồn muốn rút ra, Tuần Tu đã nắm chặt.

"Về sau nhớ giữ một khoảng cách với những diễn viên khác, hôm nay có anh ở đây, nếu không có anh thì sao, hửm, " Tuần Tu nghiêng đầu thấp giọng một câu.

Liễu Y bất đắc dĩ nhìn người nào đó, nghe nói như thế, gật đầu, "Kiều Kỳ sẽ không, những người khác em cũng không quen, em biết ý tứ của anh, sau này em sẽ chú ý."

Liễu Y vừa nói xong, lại muốn ình một cái tát, sao lúc chống lại Tuần Tu mình lại thành thật như vậy, nghiêng đầu trừng mắt nhìn người nào đó.

Tuần Tu cười khẽ, hôn một cái lên bàn tay nhỏ bé của Liễu Y, mười ngón nắm chặt, dựa người về sau, "Tuy hai chúng ta mới kết giao, nhưng gọi em một tiếng chị dâu cũng đúng, đây chính là em nói, tiểu Y."

"Đó là không phải là tại anh đào hố, " Liễu Y vừa nghe, tâm tình vừa bình ổn, lại không bình tĩnh, sau này phải thay đổi thói quen muốn chiếm tiện nghi kia mới được, Liễu Y cho rằng hiện tại mình đi đến này bước, có liên quan đến tật xấu thấy tiền sáng mắt kia của mình.s0ck…d.d.l.q.d

"Em đã là bạn gái của anh, mấy người kia sớm muộn gì em cũng phải gặp, hay là hiện tại em muốn bỏ anh, hửm, " Tuần Tu trêu chọc nói, ánh mắt tối sầm lại.

Liễu Y buồn bực nhìn, người này là con giun trong bụng mình đi, "Sao anh biết được."

"Sao anh lại không biết, tiểu Y, tuy em đang ở bên cạnh anh, nhưng chưa từng bỏ ý muốn rời khỏi của anh, mấy ngày chúng ta ở chung này, em đã quen với sự tồn tại của anh, những chuyện này anh đều biết, bất quá, cái đầu nhỏ này của em sao không nghĩ lại, em đã tiếp nhận anh, thì cũng không cần phải xoắn xuýt những chuyện khác, có một số việc, thuận theo tự nhiên mới tốt, " Tuần Tu làm rõ mà nói, có một số việc có thể đợi, nhưng Tuần Tu không muốn để cho Liễu Y nghĩ lung tung.

Liễu Y ngừng lại, nhìn thật sâu Tuần Tu bên cạnh, mình đúng là có chút khó xử, có lẽ là mình tự tìm phiền phức ình, lại khống chế không được thói quen thân thiết với Tuần Tu, một bên trong lòng lại kháng cự chuyện hai người càng ngày càng thân mật, nếu như cứ tiếp tục như vậy, tự do sẽ một đi không trở lại.

Loại mâu thuẫn này làm cho Liễu Y trằn trọc hàng đêm, không nghĩ tới Tuần Tu trực tiếp nói ra, kỳ thật Liễu Y biết, một nửa gia sản kia đúng là nhân tố không thể thiếu trong chuyện mình đáp ứng kết giao với Tuần Tu, nhưng sau khi tới tay, một chút vui vẻ khi chiếm tiện nghi của người khác cũng không có, ngược lại có cảm giác bị bắt.

Liễu Y cúi đầu trầm tư, mà Tuần Tu bên cạnh sao có thể dễ dàng buông tha Liễu Y như vậy, nâng cằm Liễu Y lên, cúi người sát vào, hai người mặt đối mặt, hô hấp giao nhau.

"Em hối hận, " Giọng nói Tuần Tu trầm thấp, nhìn ánh mắt Liễu Y lóe ra, một câu nói trúng.

Liễu Y sửng sốt, mấp máy khóe miệng, cứng còng bất động, thấy Tuần Tu bỗng âm trầm xuống, Liễu Y không biết nên trả lời như thế nào.

"Không muốn công khai, là vì cho tới bây giờ em cũng từng nghĩ tới muốn đi cùng anh, tiểu Y, chủ ý của em rất hay, " Tuần Tu lại tiếp sát một chút, đụng với chóp mũi Liễu Y, nhìn ánh mắt của đối phương.

Liễu Y lui người về sau, nhưng sau lưng bị Tuần Tu ôm, bị cố định ở trước ngực Tuần Tu, tránh đi ánh mắt bén nhọn đang nhìn thẳng kia của Tuần Tu, trong lòng có chút chột dạ.

Tuần Tu nghiêng đầu, ôm cổ Liễu Y, cổ hai người quấn quít, hô hấp của Tuần Tu càng ngày càng dồn dập, nói nhỏ bên tai Liễu Y, "Kỳ thật anh biết, căn bản em không cần anh đưa cho em, nhưng anh để ý, tiểu Y, không phải anh muốn dùng tiền mua em ở cùng với anh, mà là cùng với em, dùng số tiền kia để đổi lấy sự an tâm của em, mấy ngày nay có lúc em thỏa hiệp, nhưng cũng có lúc kháng cự, anh muốn em, là cả đời, tiểu Y, em hãy mở rộng lòng mình ra, để cho anh đi vào, yêu cầu của anh không cao, chỉ hy vọng em đừng tại núp trong thế giới của mình."

Liễu Y được Tuần Tu ôm trong lòng, từ đầu đã quên phản kháng, thân thể cứng còng, ánh mắt nhìn phong cảnh rít gào mà qua ngoài cửa sổ, nhớ tới kiếp trước, nhớ tới kiếp này, từ lúc đến thế giới này tới bây giờ, đúng là Liễu Y luôn làm theo ý mình, đúng là chưa hòa hợp với thế giới này, cho nên lúc Tuần Tu từ từ xâm nhập vào sinh hoạt của mình, không thể ức chế mà sản sinh khủng hoảng, vừa muốn tiếp thu, vừa muốn bỏ đi.

Ánh mắt Liễu Y trầm tĩnh, nếu nói một chút cảm giác với Tuần Tu cũng không có, đó là lừa mình dối người, Liễu Y biết mình trong lúc bất tri bất giác đã tiếp nhận người này, trước kia chỉ là thỏa hiệp một chút, hiện tại Liễu Y nhớ lại lúc đầu, có lẽ khi đó đã đặt người này ở vị trí bất đồng, thử đáp ứng một lần, nhưng Liễu Y chưa biết mình muốn gì.s0ck…d.d.l.q.d

Tuần Tu từng bước đến gần, làm cho hiện tại Liễu Y muốn tránh cũng không thể tránh, có lẽ đã đến lúc cần đối mặt với cảm giác thật của mình, ánh mắt Liễu Y trầm xuống, nếu thật sự rời đi, đúng là Liễu Y có

thể sống cực kỳ tốt, nhưng lương tâm cũng không yên ổn.

Liễu Y thở ra một hơi, nghiêng đầu nhìn người nào đó đang ôm mình, tuy người này thân thể yếu ớt, nhưng cánh tay ôm mình lại rất chặt, giống như muốn nhập mình vào trong thân thể anh ta, có lẽ Tuần Tu không dễ nắm lấy, có lẽ Tuần Tu âm hiểm giả dối, có lẽ Tuần Tu không từ thủ đoạn, nhưng trong mắt Liễu Y, anh ta là chân thực nhất.

Sau một lúc trầm mặc, Liễu Y từ từ ôm eo Tuần Tu, thả lỏng tựa vào bờ vai Tuần Tu, lúc đối mặt với sinh tử còn không sợ, vậy còn sợ cái gì, đã có người thiệt tình nguyện ý thử một lần, mình cũng có dũng khí đi nếm thử một lần, có lẽ về sau trong sinh hoạt sẽ có thêm nhiều người, làm ình không tự do, có thể có cảm giác trói buộc, cũng làm cho cuộc sống mình càng chân thật một chút.

Tuần Tu được Liễu Y ôm, cả người chấn động, khóe miệng từ từ nhếch lên, hai tay nắm bả vai Liễu Y, từ từ ngẩng đầu, nhìn Liễu Y trước mắt, kìm lòng không đậu cúi người muốn hôn đôi môi trước mặt, giống như muốn xác định.

Trong mắt Liễu Y nổi lên ý cười, vẫn gương mặt không chút thay đổi có chút nhu ý, lúc hai đôi môi sắp đụng nhau, di động vang lên, Liễu Y phản xạ có điều kiện đẩy người trước mặt ra, nghiêng đầu tìm kiếm.

Tuần Tu không bắt bẻ, bị Liễu Y đẩy, treo trên cửa xe, vui sướng vừa rồi nháy mắt tiêu tán, mày nhăn lại, sắc mặt trầm xuống, nghiêng đầu âm trầm nhìn chằm chằm Liễu Y nhận điện thoại, hiện tại hận không thể ném cái điện thoại này ra ngoài cửa sổ.

Bất quá thấy Liễu Y chưa phát hiện, Tuần Tu lại có cảm giác thất bại, dựa người về sau, ánh mắt nhìn chằm chằm gương mặt bình tĩnh như nước của Liễu Y, nhớ tới vừa rồi Liễu Y chủ động, không thể ức chế lộ ra một gương mặt tươi cười, dựng lỗ tai lên nghe giọng nói trong di động của Liễu Y, hai tay nắm thật chặt.

Bị người quấy rầy lúc này, Tuần Tu làm sao có thể buông tha, đáy mắt lộ ra ám quang.

“Liễu Y, ” Dương Vanh thật cẩn thận mở miệng.

“Dương Vanh, ” Liễu Y trong dự liệu mở miệng.

“Đây là từ đâu tới, ” Dương Vanh mở miệng chất vấn, hoang mang lo sợ.

“Cái gì ? ” Liễu Y ra vẻ không biết hỏi.

“Liễu Y, người sáng không nói lời tối, từ đâu em có cuộn phim này, ” Dương Vanh nghiến răng nghiến lợi nói.

“Là chuyện của anh sao lại hỏi tôi, làm sao mà tôi biết, ” Liễu Y hừ một tiếng, giọng điệu trầm thấp.s0ck…d.d.l.q.d

“Liễu Y, em không biết thật, ” Dương Vanh cũng có chút không xác định, nhìn hình ảnh trong máy tính trước mặt, cả người Dương Vanh ngổn ngang trong gió, trong lòng có cảm giác muốn nôn mửa.

“Chỉ là ngẫu nhiên nhớ tới cái hòm thư kia, lật đi lật lại, nào biết anh lại có loại ham mê này, ” Liễu Y ngoài miệng nói.

Hiện tại Dương Vanh chẳng quan tâm chất vấn Liễu Y, mà muốn trấn an Liễu Y xuống, nếu thứ này truyền ra ngoài, thật sự sẽ bị hủy cả đời, giọng điệu vội vàng, “Có người nào đã xem qua.”

“Thứ này cho tôi xem tôi cũng không muốn xem, đừng nói những người khác, bất quá, Dương Vanh, tôi hi vọng đây là lần cuối cùng, sau này đừng làm phiền tôi nữa, ” Liễu Y nói thẳng.

“Được, anh không làm phiền em, bất quá, em, ” Dương Vanh chỉ sợ Liễu Y còn giữ phim.

“Anh không làm phiền tôi, thứ này tôi cũng sẽ mau quên, ” Liễu Y thấp giọng một câu.

“Quên là tốt, Liễu Y, em cũng đừng nói việc này ra ngoài, anh cũng không biết là chuyện gì xảy ra, thật sự anh chưa làm qua, đây là vu oan hãm hại, ” Hiện tại Dương Vanh rất sợ Liễu Y, không phải chỉ là Liễu Y vũ lực.s0ck…d.d.l.q.d

“Làm hay chưa làm tôi không cần biết ý, tôi để ý chính là anh thường xuyên xuất hiện trước mặt tôi, tôi là người rất ghét nhất bị làm phiền, được rồi, sau này đừng điện thoại cho tôi nữa, tôi không biết anh, ” Liễu Y nói xong liền cúp điện thoại.

Để ình không thoải mái, tiện để ình người khác cả đời không thoải mái, ai nói báo thù mười năm không muộn, mình báo thù là sáng làm tối phải chịu.

95. Chương 95

Tuần Tu nghe lời Liễu Y nói, ánh mắt trầm xuống, thấy Liễu Y cúp điện thoại, trực tiếp ôm eo nhỏ của Liễu Y, tiến đến bên tai Liễu Y, khóe miệng cười lên, thấp giọng nói một câu, “Nói chuyện với ai vậy.”

Liễu Y tựa vào bả vai Tuần Tu, ngẩng đầu lườm một cái, “Không phải anh đã nghe thấy rồi sao.”

Tuần Tu cầm bàn tay nhỏ bé của Liễu Y, hôn một cái, giọng nói trầm thấp, “Sao Dương Vanh lại tìm em.”

“Người luôn cảm thấy chưa đủ, đây là bình thường,” Liễu Y vì nguyên thân mà cảm thấy không đáng, vì một người đàn ông như vậy mà hồn phi phách tán, đáy mắt trầm xuống.

Tuần Tu không muốn cho Liễu Y nghĩ tới những người khác, đưa tay kéo mặt Liễu Y qua, cúi người hôn lên khuôn mặt Liễu Y, cánh tay ôm chặt hơn.

“Dương Vanh là con trai của quản gia nhà họ Dương, khi đó anh rể anh kêu anh phóng cho anh ta một con đường, nếu hắn vội vàng tự tìm phiền phức, cũng không cần phải nể tình, yên tâm, sau này anh ta sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa, ” Tuần Tu lạnh giọng nói. diễn.đàn.lê.quý.đôn

Liễu Y nghiêng đầu chăm chú nhìn, đưa tay đẩy khuôn mặt tuấn tú đang nhích lại gần mình ra, “Cho anh ta một con đường cũng được, hiện tại anh ta cũng sẽ không dám xuất hiện trước mặt em, chuyện trước kia em đã quên rồi, anh cũng quên đi.”

Đương nhiên Liễu Y biết người này đang ghen, bằng không không đáng đi làm khó một người hai bàn tay trắng như Dương Vanh, kỳ thật Liễu Y cảm thấy như vậy cũng tốt, dù sao làm cho người ta có được trước sau đó lại mất đi, mới đúng trừng phạt lớn nhất, có đôi khi làm quá mức, sẽ chỉ càng thêm phiền toái.

Tuần Tu vừa nghe, chớp mắt hai cái, cười lấy lòng, “Vậy thì nghe em, bất quá, cho anh một an ủi, ừm, mới vừa rồi bị cắt ngang.”

Cuối cùng nụ hôn an ủi không thấy đâu, trái lại bị Liễu Y trực tiếp đá bay, để cho Tuần Tu thầm hận trong lòng, nhớ lại Dương Vanh, trong lòng trầm tư.

Sau khi về đến nhà, vài ngày tiếp theo, Liễu Y đã thông suốt thái độ của mình với Tuần Tu, có một số việc, chỉ cần nói ra, Tuần Tu trực tiếp, Tuần Tu chủ động thân cận cũng không muốn trốn như bản năng trước kia, ngược lại thường tựa vào trong lòng Tuần Tu, thường chủ động cho nụ hôn chào buổi sáng và nụ hôn chúc ngủ ngon.

Tuần Tu thấy Liễu Y từ từ mở rộng lòng, càng thêm được một tấc lại muốn tiến một thước, những thứ này xa xa không đủ, đến mỗi tối, Tuần Tu thấy Liễu Y đang tắm, hận không thể hóa thân thành sói, trực tiếp kéo lên giường, cho nên đến mỗi tối, Tuần Tu đánh chủ ý vây quanh Liễu Y.

Lần đầu tiên Tuần Tu ở phòng khách làm bộ như ngủ rồi, nhưng bị Liễu Y ôm lấy, ném tới phòng ngủ của mình, thất bại mà về.

Lần thứ hai Tuần Tu thừa dịp lúc Liễu Y tắm, trực tiếp lên giường Liễu Y, bị Liễu Y ôm lấy ném ra ngoài cửa, thất bại mà về.

Lần thứ ba Tuần Tu thừa dịp Liễu Y đi ngủ, đẩy cửa vào, bị một cước của Liễu Y đá bay, nhốt ở ngoài cửa, thất bại mà về.

Tuần Tu cũng không nản lòng, không đợi Tuần Tu có hành động tiếp theo, Liễu Y đã nhận được thông báo quay phim, làm cho Tuần Tu rất ảm đạm với việc Liễu Y vứt bỏ mình rời đi.

Mặc kệ như thế nào, Tuần Tu cũng biết Liễu Y kiên quyết, cho nên sau khi ép Liễu Y chủ động hôn môi, Tuần Tu mới thả Liễu Y theo Tiền Văn Phương đi nơi khác quay phim, trong lòng lại đánh chủ ý khác.

Liễu Y vừa ra khỏi cửa, cũng nhẹ nhàng thở ra, tuy đã tiếp nhận Tuần Tu, nhưng cũng không chịu nổi việc có một cầm thú bên người lúc nào cũng muốn gục mình, tuy đã tính toán mở rộng lòng, nhưng tốc độ này, Liễu Y cũng không tiếp thụ được.

Mà Tiền Văn Phương không biết chuyện gì thấy thái độ Liễu Y tích cực chủ động, càng vừa lòng và cảm thán, dọc theo đường đi, cũng cổ vũ và khen Liễu Y, để cho Liễu Y càng không biết nói gì.

Địa điểm quay ngoại cảnh là ở Kỳ Sơn, bởi vì Kiều Kỳ và La Thành chưa tới, cho nên chỉ có nhân viên công tác bắt đầu công việc, mà Liễu Y không có việc gì đứng ở trong phòng trong khách sạn, lần này Tiền Văn Phương và Hiểu Mẫn đều theo Liễu Y tới, hai người cũng ở phòng kế bên Liễu Y.

Hôm nay, sau khi ăn cơm chiều xong Liễu Y về phòng, Liễu Y nghe được tiếng gõ cửa, liếc mắt một cái, biết ai tới, đi tới mở cửa, tự nhiên mà nói, "Tới khi nào vậy."

Kiều Kỳ phất phất tay với trợ lý đang cầm hành lý, tay không đi vào trong, "Vừa tới, em tới với tổ quay phim sao, sao lại biết tích cực rồi."

"Không cần trả tiền, đương nhiên phải tới sớm một chút, " Sau khi Liễu Y đóng cửa, nói với Kiều Kỳ trong phòng.

Kiều Kỳ ngồi xuống trên sofa bên cửa sổ, chăm chú nhìn thần sắc Liễu Y, muốn nói lại thôi, bỗng nhiên cười lên, lắc đầu, "Liễu Y, chị thật không hiểu em, hiện tại em đã có đại kim chủ, lại vẫn tính toán chi li như vậy, chị cũng không biết nói gì với em cho tốt."diễn.đàn.lê.quý.đôn

Liễu Y vừa nghe giọng điệu của Kiều Kỳ, trong lòng hiểu rõ, chuyện mình và Tuần Tu đúng là không ít người biết, mà khi đó mình còn tính toán muốn ly khai, ai ngờ mình sẽ thật sự tiếp nhận, thở dài một tiếng, ngồi xuống bên cạnh Kiều Kỳ, dựa người về sau, thấp giọng nói, "Chị cũng biết rồi."

"Ngày đó sau khi trở về, Smith đã nói, em dấu thật kĩ đó, " Trong lời nói Kiều Kỳ có chút hâm mộ và cảm khái.

Đúng là Kiều Kỳ không biết Tuần Tu, nhưng Kiều Kỳ cũng nghe Smith nhắc tới mấy câu, ít nhiều cũng biết phân lượng của vị Tuần thiếu kia, nhìn về Liễu Y đang trầm mặc, không biết nên cảm thán Liễu Y mệnh tốt, hay là nên tò mò Liễu Y có thiệt tình thích vị Tuần đại thiếu gia tàn phế kia hay không, "Chị kêu Smith cho em vai diễn này, xem ra làm điều thừa, không có chị, em cũng sẽ có được, không chừng nhân vật này của chị cũng sẽ là của em."

Liễu Y nhàn nhạt nhìn, "Muốn nói gì thì nói đi, em không thích nghe chị nói lòng vòng, chúng ta biết nhau lâu như vậy, không có vị Smith kia, em cũng không biết nhà đầu tư bộ phim này là ai, anh ấy cũng chưa nói qua."

Kiều Kỳ sửng sốt, "Ý của em là…."

" Ý của em là chuyện của em thì em quyết định, không quan hệ tới anh ấy, anh ấy muốn dùng quyền lực nâng em lên, em cũng không cần, cho nên Smith đầu tư bộ phim này, không có liên quan gì với anh ấy, " Liễu Y nói thẳng, lần đó sau khi trở về, Liễu Y cũng trực tiếp hỏi Tuần Tu, Tuần Tu gật đầu nói biết, nhưng cũng không có đưa tay ra, đây cũng là nguyên nhân Liễu Y chấp nhận Tuần Tu, anh ta rất hiểu mình.

Kiều Kỳ hơi quẫn bách, ánh mắt nhìn một chút, "Liễu Y, đừng để ý những lời nói của chị, chị coi em là bạn bè, nhưng chuyện gì em cũng không nói, trong lòng chị có chút không thoải mái, lúc biết em chỉ cần gật đầu, có thể có được diễn viên chính này, chị còn giúp em chạy đông chạy tây, cái cảm giác này, em cũng biết."

Liễu Y gật đầu, thở dài một tiếng, "Em hiểu, chỉ là, lần này em không biết thật."

Kiều Kỳ vừa nghe, nhìn mắt Liễu Y thật lâu, "Em và vị Tuần thiếu kia đến cuối cùng là chuyện gì."

Liễu Y bất đắc dĩ buông tay mà nói, "Kỳ thật cũng không phải chuyện gì lớn, hiện tại mới kết giao, còn chuyện sau này thì cũng không biết."

"Anh ta thật sự tốt với em, " Kiều Kỳ thấp giọng hỏi.

Liễu Y dựa người về sau, đưa tay sờ sờ cằm, “Chắc là vậy.”

“Vậy em đối với anh ta, ” Kiều Kỳ ngẩng đầu nhìn qua.

“Chắc cũng có , ” Liễu Y gật đầu nói.

Kiều Kỳ trợn mắt, “Có là có, không là không, Liễu Y, em cũng đừng hồ đồ, giá trị con người của vị Tuần thiếu kia đúng là số một số hai ở Đô thành, nhưng tình hình thân thể hiện tại của anh ta, Liễu Y, em phải suy nghĩ kĩ.”

Liễu Y biết Kiều Kỳ quan tâm mình, trong lòng hơi hơi cảm động, bất quá chuyện chân của Tuần Tu, hiện tại Liễu Y cũng không muốn nói ra, mình và Tuần Tu kết giao, nếu người khác biết, khẳng định cũng sẽ nghĩ như Kiều Kỳ, nhưng là chuyện của mình tự mình biết, liền tính Tuần Tu không đi lại được, Liễu Y cũng chỉ là nhìn trúng Tuần Tu người này mà thôi.

“Cảm ơn, Kiều Kỳ, chuyện của em với anh ấy, một hai câu nói không rõ, nhưng em biết mình muốn gì, yên tâm đi, ” Liễu Y gật đầu nói thẳng.

Kiều Kỳ thấy Liễu Y như vậy, cũng không hỏi tiếp, dù sao cũng là lựa chọn của Liễu Y, thở dài một tiếng, “Trong lòng em hiểu là được rồi, tuy hiện tại Tuần thiếu kia sủng em, em cũng phải cẩn thận một chút, nếu muốn yêu cũng được, nhưng không được trong mắt chỉ có tình yêu.”

Liễu Y quẫn bách, có lẽ Kiều Kỳ nên làm nghề khác mới đúng, bất quá, vẫn gật đầu, “Ừ, biết rõ, đúng rồi, chị và Smith là….”

Kiều Kỳ nhìn vào mắt Liễu Y thật lâu, một lúc sau, thấp giọng nói, “Chị không giống em, chị đã quen cuộc sống như vậy, cũng không hy vọng cái tình yêu xa vời kia, anh ta có thể cho chị bao nhiêu, chị cũng cho anh ta bấy nhiêu, đến sau cùng, không hợp thì chia tay cũng cực kỳ bình thường.”

Liễu Y chăm chú nhìn, không nói gì thêm.

“Chị là người như vậy, người nào tốt với chị chị tốt lại, chị và Smith, đều có cuộc sống riêng, cho nên chị mới có thể nói những lời kia với em, vị Tuần thiếu kia nhìn cũng không phải người tốt gì, ngày đó chọ đều không dám nhìn vào mắt anh ta, rất âm trầm, em phải cẩn thận một chút, ” Kiều Kỳ thấp giọng nói.

“Ừ, cảm ơn, Kiều Kỳ, ” Liễu Y thật lòng nói.

Kiều Kỳ bật cười, cười run rẩy hết cả người, một lúc sau, mới bình phục lại, khoát tay, “Liễu Y, chị biết em không coi chị như bạn bè, có lẽ cho tới bây giờ em cũng không nghĩ tới, nhưng chị biết, người em như vậy, người khác đối em tốt, em đều ghi tạc trong lòng, có đôi khi em quá thực dụng, cho nên, chị nói những lời thật lòng, kỳ thật có đôi khi chị rật hâm mộ em, nếu thời gian có thể trở lại, chị cũng muốn sống một cuộc sống như em, nhưng bây giờ, chị đã không có tư cách hối hận, hiện tại vị Tuần thiếu kia đối với em có thể là thật, nhưng chuyện cảm tình này không nói chính xác được, chị chỉ hy vọng em đừng giao toàn bộ trái tim ra, em đối người khác tốt, sẽ tốt cả đời, đến lúc đó, chị không hy vọng em hối hận.”

Liễu Y mím môi, cúi đầu trầm tư, bỗng nhiên nâng lên, nghiêm túc nhìn Kiều Kỳ, “Nói thật, em không có bạn, bởi vì em làm bạn không nổi, có cũng chỉ là đồng bạn, bất quá, Kiều Kỳ, cám ơn chị đã nói những thứ này với em.”

Kiều Kỳ nhìn thâm sâu mắt Liễu Y, gật đầu, “Về sau có việc thì nói một tiếng, tuy chị không trợ giúp gì quá lớn.”

“Ừ, chị cũng thế, không lấy tiền, ” Liễu Y nghiêm túc nhìn Kiều Kỳ, có lẽ có thể thử thay đổi mình, dù sao mình đã không còn sống ở thế giới trước rồi, lấy tiêu chuẩn trước kia để suy nghĩ, đối với người khác không công bằng.

Kiều Kỳ trừng to mắt, không thu tiền, cũng có thể nói, Liễu Y đã coi mình như bạn đối đãi hay không, trong lòng Kiều Kỳ nhất thời cảm động, thấp giọng một câu, “Liễu Y.”

Liễu Y nhún vai, nhớ tới mình vì chiếm tiện nghi, tự bán đứng mình, Liễu Y hối hận không kịp, về sau nếu thu phí, cũng phải cao hơn, “Tiêu chuẩn thu phí trước kia em đã chướng mắt, nếu thật có chuyện lớn muốn em giúp, lúc đó lại nói tiếp.”

Ánh mắt cảm động của Kiều Kỳ còn chưa kịp thu lại, đã bị lời nói thẳng này của Liễu Y, đánh về nguyên hình.

Bộ phim Ẩn Tình chính thức khởi quay, ngày khởi quay đó, vị minh tinh điện ảnh quốc tế La Thành kia mới xuất hiện, những người khác chắc chắn sẽ chị chỉ trích, không người nào trong tổ quay phim cảm thấy không đúng, ngược lại vẫn nhiệt liệt hoan nghênh.

Ngày quay đầu tiên, buổi sáng Liễu Y không có cảnh gì, thẳng đến chiều, mới có cảnh của Liễu Y, trong phòng hóa trang Liễu Y đã hóa trong tốt, đi đến trước gương. diễn.đàn.lê.quý.đôn

Chăm chú nhìn vị thiếu nữ cổ trang xuất hiện trong gương, nhất thời có chút bất đắc dĩ, đưa tay sờ hai cái bánh bao trên đầu mình, vừa ngắm mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của mình bị hoá trang thành thiếu nữ non mềm, đầy đầu vạch đen, cúi đầu nhìn bộ đồ cổ trang màu hồng phiêu dật, rất nữ tính.

Chỉ có đều, Liễu Y nhìn gương mặt cứng ngắt của mình, lắc lắc đầu, khuyết điểm thật lớn, thở dài một tiếng, trấn an trong lòng, có lẽ ông cụ non là như vậy đi, nói cho cùng, mình diễn cái vai này là vai một người mệnh khổ thù lớn chưa trả tâm ngoan thủ lạt, nên gương mặt của mình với thân thế vai diễn này cũng rất hợp.

Quả nhiên đạo diễn Hàn không phản đối, là có chủ ý này đi, Liễu Y nhớ tới khả năng này.

96. Chương 96

Sau khi bắt đầu quay, Liễu Y dựa vào lý giải của mình và Hàn Thần chỉ điểm, còn có thỉnh thoảng thảo luận với Kiều Kỳ, dần dần cũng diễn ra vai nữ phụ âm u và hồn nhiên này, diễn với sư phụ La Thành bất cần đời, lúc đầu Liễu Y còn có chút thấp thỏm, song thấy La Thành sau khi quay toàn tâm nhập vai, Liễu Y cũng tiến vào trạng thái.

Quay mấy cảnh đầu vô cùng thuận lợi, lúc quay cảnh ra tay tàn nhẫn, cảnh bị sư phụ trách phạt mà quật cường, cảnh ẩn nhẫn khi thấy kẻ thù xuất hiện, Liễu Y căn bản có thể một lần thông qua.

Chỉ có lúc đụng phải sư phụ La Thành, thấy kỹ thuật diễn đạt tới trình độ thu phóng tự nhiên của minh tinh quốc tế, Liễu Y cũng thỉnh thoảng NG một lần, nhưng áp lực càng lớn Liễu Y càng nghiêm túc, ngược lại kỹ thậy diễn càng tiến bộ.

Nhưng buổi quay phim chiều hôm nay, Liễu Y đụng phải bình cảnh, mà La Thành đóng chung rõ ràng là khiến áp lực Liễu Y hơn .

Liễu Y nghe một tiếng hô ngừng, vội vàng cúi đầu xoa khóe mắt, còn La Thành ngồi ở mép giường bên cạnh trực tiếp quay đầu cười khẽ, không có một chút phong phạm của minh tinh điện ảnh quốc tế.

Hàn Thần bất đắc dĩ đứng lên nhìn nhân viên làm việc đang cúi đầu cười bốn phía, ánh sáng lạnh đảo qua, cao giọng nói với Liễu Y đang cúi đầu trong sân, “Liễu Y, cô không thể biểu hiện một chút cô gái đang hoài xuân, ánh mắt kia của cô, nếu là người, đều cho rằng cô đang nhìn kẻ thù, anh ta là sư phụ của cô, là người cô yêu, sao cô vừa đụng tới cảnh tình cảm thì kẹt rồi.”

Liễu Y vừa nghe, đã sớm quen với những lời này, ngu ngơ ở trên giường, cúi đầu trùm chăn lên người, làm như không nghe tiếng cười nhạo của La Thành bên giường, nhỏ giọng nói với Hàn Thần, “Đạo diễn Hàn, đại khái tôi còn chưa tìm được cảm giác.”

La Thành chăm chú nhìn Liễu Y, rồi lại nhìn Hàn Thần, cười như không cười nói, “Nếu không để cho tôi và Liễu Y bồi dưỡng chút tình cảm trước,được không đạo diễn Hàn.”

Hàn Thần vừa nghe, trừng mắt nhìn La Thành, sau khi người này quay phim nhiều lần trong sáng ngoài tối vứt mị nhãn với Liễu Y, may mà Liễu Y đầu gỗ, nếu không phim còn chưa quay xong, xì căng đan đã bay đầy, hừ một tiếng, nói với La Thành, “Cũng được, hiện tại không bằng cậu câu thông với Liễu Y một chút, đã diễn nhiều lần như vậy, không diễn xong cảnh này, hôm nay không quay xong, người nào cũng không được nghỉ, tôi cũng không tin, không phải chỉ là ánh mắt thôi sao.”

Lúc Hàn Thần biết nhà đầu tư chỉ định Liễu Y, đúng là đồng ý, dù sao lần đầu Liễu Y đã để lại ình ấn tượng rất sâu, dám động thủ đánh vai nam chính ngoan độc mạnh mẽ, diễn nhân vật như vậy tuyệt đối là hạ bút thành văn, nhưng thật không nghĩ tới, Liễu Y thiếu sợi dây cảm tình, như vậy xem ra, cho dù Liễu Y là một diễn viên thiên tài, nhưng đường diễn lại càng ngày càng hẹp, đáng tiếc rồi.

Cảnh quay lần này là Liễu Y nghe La Thành phải ra khỏi cốc đi thăm bạn tốt võ lâm minh chủ, trong lòng biết võ lâm minh chủ là kẻ thù của mình, Liễu Y phải giả bộ bị cảm lạnh nằm ở trên giường, dùng chuyện này để ngăn cản La Thành đi.

Liễu Y nhìn vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép của đạo diễn Hàn, cũng rất buồn bực, biết nên diễn ra sao, nhưng ánh mắt lại không làm được.

Lần quay đầu tiên là bình tĩnh nhìn, đương nhiên không được, lần thứ hai là ra sức chớp mắt, càng thêm không được, lần thứ ba là vừa rồi, Liễu Y nhớ lại ánh mắt lúc mình nhìn Tuần Tu, chuẩn bị thử một lần, nhưng từ đầu Liễu Y đã quên mình với Tuần Tu đó là càng thêm trực tiếp, cho nên nhìn chằm chằm nửa ngày, khóe mắt đều đã bắt đầu giật giật, vẫn lại là không được.

La Thành nhìn Liễu Y đang cúi thấp đầu trên giường, vốn loại chuyện này không cần mình làm, nhưng chỉ cần là Liễu Y, La Thành muốn đùa một chút, gương mặt vạn năm không đổi kia, quả nhiên có làm cho người ta rất có dục vọng khi dễ, khóe miệng nhếch lên, gật đầu với Hàn Thần, không ngại nói một chút với Liễu Y kỹ thuật diễn, "Vậy đạo diễn Hàn đợi một chút, tôi và Liễu Y nói chuyện trước đã."

Hàn Thần gật đầu, mình cũng đã nói với Liễu Y không ít lần, cũng không có hiệu quả, hiện tại cho La Thành thử xem, không chừng lại có tác dụng, khoát tay với nhân viên công tác, ngồi xuống.

La Thành ngồi bên giường Liễu Y, nhìn Liễu Y, đưa tay muốn vỗ vỗ bả vai Liễu Y an ủi một chút, lại bị Liễu Y nhanh chóng né tránh, đáy mắt tối sầm lại, cười khẽ, "Em cảnh giác anh như vậy, tiếp theo đúng là quay không nổi nữa."

"Có gì cứ nói, đừng động tay động chân, " Liễu Y nói thẳng.

Hiện tại La Thành phát hiện thân phận người gặp người thích kia của mình có đôi khi cũng không dùng được, nhàn nhạt nói, "Anh không làm tim em đập nhanh hơn sao, em cũng nên cho chút phản ứng đi."

Liễu Y im lặng nhìn người đàn ông tự kỷ đang nói chuyện với mình, lấy tay vỗ trán, nhàn nhạt nhìn, "Cho đến bây giờ tôi cũng không phát hiện anh có ưu điểm gì." diễn.đàn.lê.quý.đôn

"Đồ đệ, em quá đả kích người, em chưa từng thầm mến người nào, " La Thành nhỏ giọng hỏi.

Liễu Y nhanh chóng lắc đầu, không chút suy nghĩ, "Không có."

"Vậy em có yêu người nào chưa, " Cặp mắt La Thành sáng lên, khóe miệng cười nhạt.

"Chưa, " Liễu Y trầm tư hồi lâu, cho là với Tuần tu còn chưa đạt tới cái loại thích đó, chỉ là để ý.

La Thành sững sờ, nhìn Liễu Y từ trên xuống dưới, chợt khẽ cười, "Vậy thì dễ làm rồi, em nhìn anh như nhìn người trong lòng mình là được, nếu không thử một chút."

Liễu quần áo , muốn nói lại thôi, một lúc sau, nặn ra một câu, "Vừa rồi tôi cho anh là bạn trai đó."

La Thành nhớ tới ánh mắt nhìn thẳng vừa rồi, nhất thời nói không được nữa, không biết nên nói Liễu Y thiếu hụt tình cảm, hay là quá lạnh nhạt, một lúc sau, nhỏ giọng nói, "Liễu Y, nhìn vào mắt anh."

Liễu Y suy nghĩ một chút, ngây ngốc ngẩng đầu nhìn La Thành.

La Thành chuẩn bị một chút, đắm đuối đưa tình, khóe mắt mang theo tình yêu, dịu dàng mà cưng chiều, thấy Liễu Y run run, giọng nói từ tính mà nhu hòa, "Có cảm giác gì." diễn.đàn.lê.quý.đôn

Liễu Y chép chép miệng, "Nổi da gà."

La Thành thất bại rồi, chưa từng gặp người nào ngu Liễu Y, không phải ai cũng bị mình làm cho thất điên bát đảo sao, La Thành chưa từ bỏ ý định, ánh mắt càng thêm nhu hòa, ánh mắt đào hoa phóng điện ra, trầm thấp nói: "Liễu Y, em lại nhìn nào hai đôi mắt của anh."

Liễu Y sững sờ nhìn, cho đến khi khóe mắt co quắp, nghi ngờ nói, “Còn phải nhìn tiếp à.”

La Thành nhìn Liễu Y căn bản không choáng khi bị mình phóng điện, buồn bực trong lòng, chẳng lẽ sức quyến rũ của mình có vấn đề rồi, “Em thấy gì trong mắt anh.”

Liễu Y nháy hai cái mắt, trực tiếp nói, “Một con mắt to một mắt nhỏ, có phải anh đã từng phẫu thuật hay không.”

La Thành nghẹn một hơi , gỗ mục không thể đẽo, nhìn ánh mắt trong suốt phát hiện chân tướng của Liễu Y trước sau như một, La Thành mình hoài nghi, chẳng lẽ mình già rồi.

Hàn Thần nhìn hai người hồi lâu không có động tĩnh bên kia, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, cao giọng nói, “Hai người xong chưa.”

La Thành hồi hồn, nhìn ánh mắt của Liễu Y bao tử bắt đầu đau, lúng túng sờ mũi, trực tiếp đi tới bên cạnh Hàn Thần, sau khi nhỏ giọng mấy câu, vừa chỉ chỉ Liễu Y, sau đó Hàn Thần suy nghĩ một chút, bất đắc dĩ gật đầu.

Khóe miệng La Thành nở nụ cười, đi tới gần Liễu Y, nhỏ giọng nói, “Anh và đạo diễn Hàn đã thương lượng, lời kịch của cảnh này vẫn như vậy chỉ là, đến lúc đó anh sẽ thêm động tác, em phối hợp là được, ánh mắt lời nói, tùy em thôi.”

Liễu Y vừa nghe, thở phào nhẹ nhõm, nếu như nếu muốn mình thi triển cái ánh mắt thầm mến kia, chắc hai mắt đều phải rút ra, gật đầu.

Nghe một tiếng hô bắt đầu, Liễu Y nằm lên giường, nhắm mắt lại, trong lòng bình phục, chỉ cần đừng kêu mình làm cô gái đang yêu, những chuyện khác đều không có vấn đề, đợi La Thành đi tới bên giường, Liễu Y theo kịch bản len lén mở mắt ra nhìn trộm, vội vàng lại nhắm lại.

La Thành bưng chén thuốc, ngồi ở mép giường, cúi đầu nhìn Liễu Y một lúc, diễn như là một sư phụ hòa ái, đưa tay sờ mặt của Liễu Y, ngón tay xẹt qua khuôn mặt.

Liễu Y nắm chặt tay lại, phản xạ có điều kiện liền muốn nhảy người lên, nhớ những lời La Thành vừa nói, nhớ tới cái gì, cứng ngắt nằm, không nhúc nhích, trong lòng buồn bực, trong kịch bản cũng không như vậy, thêm động tác cũng đừng quá mức, đợi qua một lúc, Liễu Y căn cứ theo kịch bản, từ từ mở mắt, không có sức nhìnn người ngồi đối diện bên giường nói, “Sư phụ.”

La Thành ôn hòa cười một tiếng, đưa tay gõ lên đầu Liễu Y một cái, “Uống thuốc trước đã, sư phụ mới một ngày không gặp ngươi…ngươi cũng không chiếu cố thân thể, sau này lớn lên, cũng phải biết tự chăm sóc mình.”

“Không phải có sư phụ sao, sư phụ, có thể không uống thuốc hay không, ” Liễu Y không biết cái gì là nhìn trộm, biết không làm cái ánh mắt quỷ dị kia, chỉ biết trừng to mắt mà nhìn.

La Thành ôn hòa cười một tiếng, đỡ Liễu Y dậy, khiến Liễu Y dựa nửa người vào người mình, sau đó ôm Liễu Y, cúi đầu dùng muỗng múc thuốc đưa đến khóe miệng Liễu Y, “Thuốc đắng dã tật, ngoan.”

Trong lòng Liễu Y cực kỳ buồn bực, hô hấp phái nam nhàn nhạt phun bên tai, trực tiếp làm toàn thân Liễu Y cứng đờ, nhìn muỗng thuốc đưa đến, cúi đầu thuận theo uống một hớp, thầm nghĩ trong lòng, động tác thêm này cũng quá nghiêm trọng đi, kịch bản nói ình tựa vào đầu giường, như bây giờ, Liễu Y cũng chỉ có thể nhắm mắt diễn xuống.

Uống thuốc xong, Liễu Y nghiêng đầu vừa định nói lời kịch, mà La Thành để chén thuốc đã hết xuống quay đầu hôn lên trán Liễu Y, da thịt tiếp xúc, khiến hai tay Liễu Y ở dưới chăn nắm thật chặt, nhịn, cụp mắt xuống, cắn răng nghiến lợi nói lời kịch, “Sư phụ, đừng rời khỏi ta.”

Trong kịch bản là một câu cầu khẩn đến miệng Liễu Y, biến thành ra lệnh, nhưng Hàn Thần đang nhìn chằm chằm màn ảnh không có la ngừng, bởi vì hắn thấy tròng mắt Liễu Y che giấu âm trầm và nhẫn nại, biểu hiện như vậy ngược lại vừa đúng, trong lòng có chút đáng tiếc cho Liễu Y, thật là một mầm non tốt, sao lại không biết diễn tình cảm chứ.

Đáy mắt La Thành tối sầm lại, đụng chạm vừa rồi hắn cũng không nghĩ tới, chỉ là trong nháy mắt hồi hồn, cúi đầu nhìn Liễu Y trong ngực, đưa tay vuốt tóc của cô, cảm nhận thân thể Liễu Y càng thêm cứng còng, khóe miệng cười nhạt, cưng chìu nói, "Yên tâm, sư phụ không đi đâu cả."

Hàn Thần nhìn chằm chằm ống kính, thấy kịch bản hoàn toàn bị thay đổi, thấy thế nào, hai người trong sân có chút mập mờ, mặc dù hiệu quả không tệ, nhưng mình cần chính là Liễu Y đơn phương thầm mến, hiện tại như vậy, cảm thấy người sư phụ kia muốn chiếm tiện nghi của đồ đệ thôi.

Hàn Thần ho khan một tiếng, được rồi, hiệu quả mình muốn đã có, cũng chỉ có thể như vậy, Hàn Thần biết rõ khuyết điểm của Liễu Y , có thể diễn tới như bây giờ, đã coi như là không tệ, ngẩng đầu gật đầu với phụ tá, những thứ khác có thể xem nhẹ đi. diễn.đàn.lê.quý.đôn

Liễu Y nghe hô ngừng, vội vàng trở mình lật người xuống giường, mà cùi chỏ không cẩn thận thúc ngay sau lưng La Thành, căn bản không nhìn người phía sau, chạy ra khỏi sân khấu cảnh.

La Thành còn đắm chìm trong phim, không phản ứng kịp, trực tiếp bị Liễu Y đẩy một cái, cả người ngã xuống giường, La Thành một tay ôm ngực, ẩn ẩn có cảm giác đau, bò dậy thấy Liễu Y không biết đã chạy đi đâu, gân xanh trên trán nổi lên, nhỏ giọng nói, "Liễu Y."

Liễu Y chạy ra ngoài trình diện, đang muốn đi tới chỗ Hàn Thần xem lại một chút, ánh mắt liếc một cái, bước chân dừng ngay tại chỗ, nhìn người nào đó đang ngồi trên xe lăn đen mặt cách đó không xa, có cảm giác chột dạ, mắt nhìn những người trong tổ quay phim, chà chà lòng bàn chân, bước nhanh tới.

97. Chương 97

Sau khi Tuần Tu cho Liễu Y đi, đầu tiên là đưa cho Smith một đống công việc, sau đó làm cho Dương Vanh biến mất ở Đô thành, nhịn mấy ngày, rốt cuộc không nhịn nỗi nữa, cho người an bài tự mình đi Kỳ Sơn.

Tuần Tu không ngờ vừa tới tổ quay phim, lại thấy được một màn làm gân xanh trên trán nổi lên, thấy Liễu Y được một người đàn ông khác ôm vào trong ngực, rất muốn tiến lên tách ra, nhưng sự nhẫn nại cho tới nay, khiến Tuần Tu dừng ở bên ngoài, không chớp mắt nhìn chằm chằm từng cử động trong sân.

Như vậy thì cũng thôi đi, ai ngờ tiếp theo, Liễu Y lại bị người đàn ông kia hôn một cái, Tuần Tu biết đây là đóng phim, cũng biết chỉ là thoáng qua, nhưng ánh mắt Tuần Tu lại như dao, hận không thể trực tiếp giẫm chết diễn viên nam này.

Bởi vì biết tính tình Liễu Y, Tuần Tu chỉ có thể nắm chặt tay vịn, cái gì cũng không làm, ngồi một bên nhìn hai người tình ý triền miên trong sân, chỉ là u ám nơi đáy mắt càng ngày càng đậm hơn, trong lòng không biết nghĩ cái gì.

Liễu Y thấy ánh mắt sâu thẳm này của Tuần Tu, dần dần thả chậm bước chân, cuối cùng, từng bước đi tới, đứng ở trước mặt Tuần Tu, đưa tay vẫy vẫy, "Sao anh lại tới đây."

Một tiếng hô này, khiến nhân viên làm việc bên cạnh quay đầu nhìn sang, lúc Tuần Tu vừa tới thì mọi người cho là đi ngang qua mà thôi, không ngờ lại là người quen của minh tinh mới nổi Liễu Y, không che giấu ánh mắt bát quái, dựng lỗ tai lên.

Ánh mắt lạnh lẽo của Tuần Tu quét một vòng, thấy những nhân viên công tác kia rối rít cúi đầu làm việc, lúc này mới thu hồi ánh mắt, nhìn Liễu Y cùng mình chào hỏi, nhàn nhạt hừ một tiếng, trực tiếp đưa tay, "Tới đây."

Liễu Y cúi đầu chà chà chân, thầm than trong lòng, mình lại không làm việc trái với lương tâm, sao lại không dám đi tới, nhìn bàn tay duỗi ra, Liễu y tiến lên một bước, đặt bàn tay nhỏ bé của mình vào trong lòng bàn tay của Tuần Tu.

Tuần Tu từ từ kéo Liễu Y tới gần mình hơn, ngẩng đầu nhìn, "Cúi đầu."

Liễu Y không hiểu gì, nhưng vẫn cúi đầu xuống, thấy Tuần Tu âm tình bất định, nhỏ giọng nói, "Sao anh lại tới đây."

Tuần Tu không trả lời, mà móc khăn tay từ trong túi ra, lau trán của Liễu Y một hòi, “Sau này đừng cho người khác chạm vào, em là của anh.”

Liễu Y nhất thời quẫn bách, thấy Tuần Tu tức giận, cắn răng, nhỏ giọng nói, “Sao anh lại tới , Tuần Tu.”

Sau khi Tuần Tu thu hồi khăn tay, sắc mặt mới tốt hơn một chút, cười như không cười, “Em ở đây, đương nhiên anh muốn tới.”

Liễu Y biết người này đang ghen, trừng mắt nhìn, trực tiếp nói, “Trước kia em đã nói, anh quên rồi sao?.”

Tuần Tu buông tay ra, “Anh không tới, còn không thấy được một màn vừa rồi, tiểu Y, em cho anh một kinh hỉ.”

Ý của những lời này rất rõ ràng, khiến Liễu Y nhớ tới cảnh tượng vừa rồi, , vừa rồi mình cũng rất kinh ngạc, đừng nói Tuần Tu, người này cũng biết bắt thời cơ, hừ một tiếng, “Tuần Tu.”

“Tiểu Y, nếu anh không đến, vợ anh sẽ bỏ đi với người khác, ” Tuần Tu uyển chuyển nói.

Liễu Y nghẹn lời, không ngờ anh ấy lại để ý như vậy, vừa định nói chuyện, lại thấy Tiền Văn Phương vội vã chạy tới, Liễu Y nhức đầu.

Tiền Văn Phương đang nói chuyện với những người khác, quay đầu , thấy bộ đáng trợn mắt há mồm của Hiểu Mẫn, theo tầm mắt nhìn sang, vừa thấy người đàn ông ngồi trên xe lăn, nhất thời khẩn trương, nhớ tới xì căng đan lần trước, thấy Liễu Y đang nhỏ giọng nói chuyện với người kia, hoang mang.

Tiền Văn Phương nhìn nhân viên làm việc trong sân mặc dù đang làm chuyện của mình, nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn về phía Liễu Y bên kia, còn có mấy người nhỏ giọng bắt đầu nghị luận, Tiền Văn Phương thầm kêu không ổn, không để ý tới những chuyện khác, vội vàng đi tới.

Liễu Y cho Tuần Tu một ánh mắt cảnh cáo, nghiêng đầu nhìn Tiền Văn Phương đang đi tới gần, “Chị Tiền, hôm nay em đã quay xong rồi, chị cũng nghỉ ngơi một chút đi.”

Tiền Văn Phương chuẩn bị chất vấn, thấy gương mặt bình tĩnh của Liễu Y, lập tức nghẹn lại, có chút cà lăm nói, “Em……, anh ta……, cái kia……, lần trước.”

Liễu Y thấy Tuần Tu dù bị bắt gặp nhưng vẫn ung dung nhìn mình, đưa tay vỗ vỗ bả vai Tiền Văn Phương, “Chị Tiền, chị không sao chứ.”

“Liễu Y, em và anh ta……, ” Tiền Văn Phương lưu loát hỏi.

Liễu Y thả tay xuống nói, “Là hàng xóm của em, thuận đường đến Kỳ Sơn, tới gặp em một chút.”

Tiền Văn Phương nghi ngờ nhìn, “Hàng xóm của em, từ Đô thành thuận đường tới đây, Liễu Y, em cho chị là người ngu sao.”

“Chị Tiền, đây không phải nơi nói chuyện, về rồi hãy nói, ” Liễu Y thầm than quả nhiên mình đoán không sai, quá thành thực cũng không tốt.

La Thành ngồi ở chỗ của mình, uống trà, mắt nhìn chằm chằm động tĩnh chỗ Liễu Y, lúc đầu cũng không quan tâm, chỉ là, thấy Liễu Y và người đàn ông ngồi trên xe lăn nói chuyện hòa hợp, tâm dừng lại, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, nhưng dưới con mắt của mọi người, La Thành cũng không thể tiến lên thám thính, chỉ là ánh mắt kia lộ ra ngờ vực vô căn cứ.

Mà hiện tại Kiều Kỳ đang chuẩn bị diễn phần của mình, bên tai nghe Hàn Thần chỉ điểm, ánh mắt liếc một cái, thật ra thì lúc Tuần Tu tới, Kiều Kỳ đã biết, chỉ là, Kiều Kỳ cũng không coi là quen vị Tuần thiếu này, cho nên không có đi qua chào một tiếng, nhưng thấy Liễu Y chủ động tiến lên, dù sao Kiều Kỳ cũng hơi lo lắng tình huống hiện tại của Liễu Y .

Hàn Thần theo Kiều Kỳ ánh mắt nhìn qua, mới nhìn một cái, cũng không có chú ý, dù sao làm đạo diễn, phải chú ý cảnh đang quay, mà không phải là xì căng đan của diễn viên, nhưng đối với người đàn ông ngồi trên xe lăn, tăng thêm cảm giác không nhìn thấu trong lòng đối với Liễu Y.

Những người khác cũng bắt đầu nghị luận, bởi vì Tuần Tu rất ít xuất hiện ở bên ngoài, cho nên tất cả mọi người cũng không biết đây là người nào, chỉ là, thấy người đàn ông vạn vỡ đen mặt đứng sau lưng người đàn ông ngồi trên xe lăn, cũng ghé đầu suy đoán quan hệ của Liễu Y và người đàn ông đang ngồi trên xe lăn.

Liễu Y đi chung xe với đoàn phim, lúc phát hiện phần diễn của mình đã xong, thấy mình và Tuần Tu hiển trở thành trọng điểm chú ý của mọi người, suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nói mấy câu với Tiền Văn Phương bên cạnh, xong đẩy Tuần Tu đi ra ngoài.

Hải Phong nhìn người cướp việc của mình, im lặng nhìn trời, không nói tiếng nào đi sau lưng hai người, tự nhiên không nhìn ánh mắt của những người bên cạnh, nhìn đi tới bên cạnh xe, Liễu Y tự nhiên ôm lấy Tuần Tu ném vào trong xe, vạch đen đầy trán, vội vàng thu xe lăn lại, bỏ vào cóp sau, ngồi vào vị trí phía trước.

Mà Liễu Y vừa lên xe, liền khởi động đi, Liễu Y nhìn Tuần Tu, Tuần Tu nhìn Liễu Y, hai bên trầm mặc không nói.

Một lúc sau, Tuần Tu không để ý tới đau đớn trên mông, thở dài một tiếng, đưa tay ôm cổ Liễu Y, nhắm ngay đôi môi liền khẽ cắn một hớp, nhỏ giọng nói ra, "Anh tới, em không vui như vậy sao."

Liễu Y nháy mắt hai cái, "Cũng không phải, chỉ là, sao anh không trước với em một tiếng, hơn nữa anh đã đồng ý với em, sẽ không cho người khác biết quan hệ của hai chúng ta."

"Vậy là em muốn giấu cả đời sao, hay là nói, em còn chưa có bỏ ý nghĩ rời đi, " Tuần Tu nói thẳng.

Liễu Y mím môi, "Làm sao có thể, không phải em đang từ từ tiếp nhận anh sao."

Ánh mắt Tuần Tu tối sầm lại, nghiêng đầu nhìn Liễu Y, "Em đã không thích anh tới, anh đi vậy."

Liễu Y sững sờ, thở dài một tiếng, dựa người về sau, vô hồn nhìn mui xe, nhỏ giọng nói, "Anh ép em quá chặt, Tuần Tu."

Tuần Tu cũng dựa người về sau, "Anh tới, không có tâm tư khác, mặc dù để cho người khác biết anh cũng không sao cả, nhưng mà không phải bởi vì nguyên nhân này anh tới tìm em, anh chỉ là nhớ em thôi."

Liễu Y đưa tay khẽ vuốt trán, trầm mặc xuống, bên trong xe chỉ nghe được tiếng hít thở, mà Tuần Tu bên cạnh, chậm rãi tới gần Liễu Y, đưa tay ôm eo của Liễu Y, nắm thật chặt.

Liễu Y biết Tuần Tu là người không đạt mục đích không bỏ qua, cùng một đức hạnh với mình, đối với hắn không nói mà tới, thật ra Liễu Y cũng không để ý, chuyện mình để ý là, mình vô cùng bị động, quan hệ bây giờ, những người trong tổ quay phim, không biết lại nghĩ gì, mà chỗ Tiền Văn Phương, bây giờ Liễu Y vừa nghĩ tới liền nhức đầu.

"Tiểu Y, " Tuần Tu nhìn Liễu Y trầm mặc, nhỏ giọng nói.

Liễu Y nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, quả nhiên đang chiếm tiện nghi của mình, đưa tay đẩy cánh tay đang ôm eo mình ra, "Hiện tại lập tức về Đô thành đi, chờ em về tính sổ với anh."

Tuần Tu vừa nghe, lật người đè lên Liễu Y, Hải Phong phía trước giật mình một cái, vội vàng đóng cửa sổ ở giữa lại, đưa tay lau mồ hôi, cũng may lần này tới đây đi chiếc xe này, phi lễ chớ nhìn.

Tuần Tu đến gần Liễu Y, sắc mặt âm trầm, "Em thích người cùng em quay phim."

Lúc mới gặp, Tuần Tu chỉ cảm thấy Liễu Y là một người phụ nữ có thể cho mình an tâm, khi mình và cô ấy tiến một bước tiếp xúc thì mới phát hiện, cô ấy là người thông minh nhưng vẻ ngoài đần độn sau lưng là xa cách, chỉ có người trong lòng cô ấy nhận định mới có thể từ từ cảm thấy cô ấy chân thành và trực tiếp.

Tuần Tu càng hiểu rõ một điểm này, cũng liền càng yêu Liễu Y, trong lòng có dục niệm độc chiếm càng mạnh, hi vọng ánh mắt của cô ấy chỉ đặt ở trên người mình, hi vọng cô ấy thấy chỉ có một người là mình, vậy mà, mâu thuẫn, là hắn muốn phóng túng cô ấy, cưng chiều cô ấy, cô ấy muốn làm ình đều muốn dung túng, thậm chí nghĩ tới mặc kệ trả giá gì cũng phải vì cô ấy làm được.

Cho nên, lúc mới bắt đầu, Tuần Tu đúng là mặc kệ công việc Liễu Y, ngược lại còn có thể giúp cô ấy loại bỏ chướng ngại, nhưng khi thấy một màn vừa rồi, Tuần Tu có chút hối hận, ý niệm muốn Liễu Y rời đi giới Giải Trí càng ngày càng mạnh.

Liễu Y nháy mắt hai cái, im lặng nhìn người trước mặt, đưa tay đẩy ra chút cự ly, “Nghĩ cái gì đâu, em còn hơn một tháng là quay xong rồi, còn nữa, em nói lại một lần, vừa rồi chỉ là quay phim.”

Tuần Tu vừa nghe, ôn hòa cười một tiếng, “Thật.”

“Thật, nếu như anh nói trước một tiếng, cũng không phải em sẽ không đồng ý , anh hiện tại rất tốt, trực tiếp chạy tới nơi đây, chuyện của em và anh, em còn chưa nói cho Tiền Văn Phương nữa, ” Liễu Y nhỏ giọng nói.

“Đó không phải là vừa đúng, ” Tuần Tu có thâm ý cười một tiếng.

Liễu Y nhìn khuôn mặt tươi cười xảo trá của người trước mặt, hận không thể đánh lên một cái, “Thật là tốt, anh cho những lời nói trước kia của em như gió thổi bên tai.”

“Đó không phải là trước kia ư, hiện tại hai chúng ta tình đầu ý hợp, hai bên tình nguyện, người khác thích nói thích xem, đều không liên quan tới chúng ta, thật ra thì anh cảm thấy được nếu như em quan tâm những thứ này, còn không bằng ở nhà cùng với anh… tất cả mọi thứ của anh hiện tại đều là của em, bây giờ em đã là một tiểu phú bà rồi, có làm diễn viên hay không cũng không sao, ” Tuần Tu nói.

Liễu Y thoáng nhìn, hừ một tiếng, “Vứt ý nghĩ trong đầu anh đi, em còn tính toán làm diễn thêm vài năm nữa.”

Tuần Tu cứng đờ, mình hiểu rõ Liễu Y, nhưng Liễu Y cũng hiểu rõ mình, biết Liễu Y sẽ không dễ dàng đổi quyết định, trong mắt Tuần Tu trầm xuống, đôi tay ôm eo Liễu Y, tựa vào trên bả vai Liễu Y, nhỏ giọng nói, “Em phải cách xa những người này một chút.”

“Được, ” Liễu Y cũng không có ý định thân cận với người khác.

“Kịch bản sau này của em, anh xem trước, nếu như có những màn như vừa rồi, anh có quyền phản đối, ” Tuần Tu nhân cơ hội quang minh chánh đại tính toán .

Liễu Y hừ một cái, cũng biết này người nghĩ cái gì, chỉ là, mình cũng sẽ không nhận những bộ phim như vậy , dù sao đường diễn của mình rất nhỏ, gật đầu, “Được.”

“Vậy sau này em quay phim, nếu như mà anh nhớ em, em phải đồng ý cho anh tới gặp, ” Tuần Tu nói thẳng.

Hiện tại Liễu Y mới phát hiện mình lọt hố, mắt nháy hai cái, thật ra thì công khai hay không, hiện tại Liễu Y cũng không còn mâu thuẫn trong lòng, mình thật sự đối với Tuần Tu không giống với nhựng người khác, gật đầu, cò kè mặc cả nói: “Không được thưởng xuyên.”

“Em muốn anh về, anh khẳng định nghe lời em, chỉ là, em phải bày tỏ một chút, thật vất vả anh mới tới một chuyến, ” Tuần Tu nhân cơ hội ngẩng đầu, nhìn gương mặt gần trong gang tấc, ánh mắt dừng ở trên đôi môi.

Liễu Y nhìn người nào đó được voi đòi tiên, lật người đè Tuần Tu ở dưới, hai người trao đổi vị trí, nữ trên nam dưới, mà Tuần Tu cười khẽ, mỉm cười đợi.

Liễu Y đưa tay nâng cằm Tuần Tu lên, đáy mắt trầm xuống, “Bày tỏ xong rồi, anh về Đô thành đi.”

Tuần Tu ngoan ngoãn gật đầu, ánh mắt mong đợi nhìn Liễu Y.

Liễu Y thầm nghĩ, cuối cùng mình cũng áp một lần, có thể ngộ nhưng không thể cầu, nói gì cũng phải chiếm thượng phong một lần, cúi đầu nhắm ngay đôi môi Tuần Tu gặm nuốt, chỉ là, Liễu Y đúng là không có học đến nơi đến chốn, loạn gặm vừa thông suốt, khiến Tuần Tu cau mày chịu đựng đau đớn, một lúc sau, thấy Liễu Y vẫn còn động tác kia, trực tiếp đưa tay đè đầu Liễu Y xuống, chủ động xâm nhập.

Bày tỏ như thế sao đủ, một màn vừa rồi kia, Tuần Tu nhịn đã lâu, lật người đè Liễu Y ở phía dưới, chuẩn bị nếm thử một chút tư vị mình tiêu muốn lâu rồi.

Nhưng động tác này, khiến Liễu Y điều kiện phản xạ một cái, đưa tay đẩy ra, mà Tuần Tu bị Liễu Y đánh bay đến trên cửa xe.(_____sOck_: tội nghiệp anh ấy)

Liễu Y hồi hồn, vội vàng kéo Tuần Tu về chỗ ngồi, nhìn bất mãn trong mắt người nào đó, cái trán bầm tím, lúng túng liếm môi một cái, nhỏ giọng nói, “Em bày tỏ xong rồi, anh đưa em đến cửa khách sạn thì về đi.”

98. Chương 98

Sau bữa cơm chiều, phòng khách trong khách sạn, Liễu Y ngồi trên ghế sa lon bên cửa sổ cúi đầu uống trà, Tiền Văn Phương ở trước mặt Liễu Y nóng nảy đi tới đi lui, không khí trầm thấp.

Tiền Văn Phương liếc Liễu Y, lửa giận trong mắt càng tăng, nắm chặt tay, xoay người ngồi bên cạnh Liễu Y, ho khan một tiếng, muốn hấp dẫn lực chú ý của Liễu Y.

Còn Liễu Y bên cạnh vẫn cúi đầu trầm tư, khóe mắt mang theo nhu tình, vừa vô thức uống trà, vừa vô thức đưa tay vuốt khóe miệng, xuất thần.

Tiền Văn Phương phát hiện đôi môi Liễu Y có chút sưng đỏ, cả kinh, ho khan nửa ngày không thấy Liễu Y có động tĩnh, rốt cuộc không nhịn được lên tiếng, "Em và người đàn ông ngồi xe lăn có quan hệ gì."

Liễu Y nghe được giọng nói bên tai, đặt ly trà xuống, nghiêng đầu nhìn, không nghe rõ lời Tiền Văn Phương nói, nháy mắt hai cái, "Chị Tiền, chị nói gì."

Tiền Văn Phương giận sôi lên, tay run run, cắn răng nói ra, "Liễu Y, em nghiêm túc chút cho chị."

Liễu Y duỗi lưng một cái, ngồi thẳng thân thể, nghiêm trang, nghiêm túc nói, "A, nói đi, chị Tiền."

"Người tới hồi chiều, em có quan hệ gì với anh ta, em cũng đừng nói là xem mắt, cũng đừng là hàng xóm, " Tiền Văn Phương trực tiếp hỏi, có mắt đều có thể thấy quan hệ của Liễu Y và người đàn ông ngồi trên xe lăn đó, Tiền Văn Phương không chớp mắt nhìn miệng Liễu Y, nói không có gì, đánh chết mình cũng không tin.

Liễu Y vẻ mặt thì ra là như vậy, thành khẩn gật đầu, chuẩn bị nói cho Tiền Văn Phương, dù sao chuyện này cũng phải nói cho Tiền Văn Phương một tiếng, "Chị Tiền, nói thật, em cũng không ngờ sẽ như vậy, lúc đầu đúng là xem mắt, sau lại trở thành hàng xóm, gần đây mới lui tới, bây giờ anh ấy là bạn trai của em."

Tiền Văn Phương vừa nghe Liễu Y thừa nhận, trong lòng không biết tư vị gì, mặc dù khẳng định, nhưng Liễu Y thừa nhận, khiến Tiền Văn Phương sững sờ tại chỗ, có cảm giác bị sét đánh, há to mồm, muốn nói lại thôi.

Liễu Y liếc một cái, nhìn Tiền Văn Phương ngổn ngang trong gió, vội vàng ân cần hỏi han, "Chị Tiền, chị không sao chớ."

"Em cứ nói đi, Liễu Y, em rất được, trước kia không phải em đã thề không nói chuyện yêu đượng sao, sao mới không bao lâu lại chấp nhận" Tiền Văn Phương cắn răng, tăng thêm giọng nói.

"Trước kia không có quan hệ này, sau này em mới đồng ý, " Liễu Y cúi đầu lấy tay tính, hết sức chăm chú bẻ mấy đầu ngón tay, một lúc sau, ngẩng đầu nhìn Tiền Văn Phương, "Cũng chỉ mới hơn một tháng, thật."

Tiền Văn Phương dựa người về sau, không còn hơi sức, "Liễu Y, chị cũng không biết nói gì với em mới tốt, em gạt chị nói chuyện yêu đương còn chưa tính, sao lại công khai lui tới, chị nói cho em biết nghệ sĩ không giống người khác, em có thấy minh tinh nào kết hôn rồi còn tiếp tục huy hoàng nữa, cho dù có kết hôn, cũng che giấu không cho người ta biết, chứ đừng nói tới chuyện yêu đương, người nào không phải lén lén lút lút, em rất được, còn chưa có thành danh đâu, đã công khai yêu đương rồi, có phải em không muốn cầm Tiểu Kim Nhân hay không, có phải em không muốn làm diễn viên nữa hay không."

Liễu Y thở dài một tiếng, những gì Tiền Văn Phương nói mình cũng cân nhắc qua, từ lúc xác định quan hệ với Tuần Tu, đúng là không muốn cho người khác biết, bởi vì khi đó Liễu Y còn muốn rời đi, nhưng sau khi hai người nói chuyện lần trước, Liễu Y cũng không có ý kiến gì với việc có công khai hay không.

Nói cho cùng, Liễu Y cho là đây là vấn đề riêng của mình, ngược lại có thì có, không có cũng không sao, Liễu Y không muốn phức tạp như thế, có một số việc, sớm muộn cũng sẽ bị người biết nói, cần gì phải giấu, mặc dù bây giờ ra cửa phải cải trang, đi tới chỗ nào cũng có người muốn ký tên, nhưng Liễu Y vẫn không muốn làm minh tinh.

Quan điểm của Liễu Y là, mình có cố gắng nữa, cũng không thể nổi tiếng như Kiều Kỳ, nhiều nhất cũng được xem là một diễn viên hạng hai.

Đối với Liễu Y, cuộc sống mới là chủ yếu nhất, một năm có thể quay mấy bộ phim, những thời gian khác, Liễu Y chỉ muốn làm mình, có lẽ Liễu Y nghĩ tương đối thật sự, có lẽ ý nghĩ như vậy sẽ không sinh tồn được trong ngành giải trí, nhưng bản tính Liễu Y là như thế, cho nên Liễu Y chỉ thuận theo tự nhiên, nếu như quan hệ với Tuần Tu bị người biết nói, vậy thì công khai luôn.

"Chị Tiền, em biết chị muốn tốt cho em, nhưng là đây là việc riêng của em, em hi vọng chị có thể hiểu cho em, lúc mới bắt đầu em thật sự không cùng anh ấy lui tới, mà bây giờ, xác thực là có, sau này có kết hôn hay không, hiện tại em cũng không nói trước được, nhưng có một số việc, không phải che giấu là tốt, nếu như fan của em vì vấn đề này mà không quan tâm em nữa, vậy em cũng không còn gì để nói, mà tổ quay phim vì vấn đề này mà không muốn em quay tiếp…em cũng không để ý, nhiều năm như vậy, chị là người em thân cận nhất, em không cần chị ủng hộ, chỉ yêu cầu chị hiểu, chị Tiền, có một số việc, em có thể nghe lời chị, nhưng chuyện này, chị để em tự xử lý đi, " Liễu Y nghiêm túc nói, cũng hiểu được nguyên nhân Tiền Văn Phương phản đối.

Liễu Y hiểu lời nói của Tiền Văn Phương, nhưng vẫn muốn sống như ý muốn của mình, đời người ngắn ngủi, Liễu Y càng thêm quý trọng cuộc sống này, bây giờ có thể cảm nhận được người khác quan tâm, Liễu Y sẽ không vì tương lai không xác định mà buông tha, bởi vì có chuyện cưỡng cầu cũng không được.

Tiền Văn Phương nghiêm túc nhìn gò má bình tĩnh của Liễu Y, những năm này chung đụng với Liễu Y, từ sau sự kiện Dương Vanh, Liễu Y giống như biến thành người khác, vô cùng thành thật, vô cùng cố chấp.

Tiền Văn Phương cũng biết lời nói của mình, cô ấy có thể hiểu, nhưng mà làm theo hay không, lại là một chuyện khác, nhưng thấy Liễu Y cố gắng hăm hở tiến lên, có lúc Tiền Văn Phương cũng chỉ có thể thỏa hiệp, nhưng chuyện này, quan hệ đến sự phát triển sau này của Liễu Y, nấu làm không tốt, liền hủy sạch.

"Em thích anh ta thật, " Tiền Văn Phương chưa từ bỏ ý định hỏi.

"Em cũng không biết có thích hay không, nhưng đối với anh ấy thật sự không giống với người khác, nếu như muốn em tiếp nhận, cũng chỉ có anh ấy, cho nên em không muốn bỏ qua, " Liễu Y nhỏ giọng nói, mặt mày cũng có chút nghi ngờ, thích hay không, Liễu Y cũng không biết rõ, nhưng rời đi Tuần Tu, hiện tại Liễu Y cũng không làm được, đưa tay sờ sờ khóe miệng, trong mắt dâng lên nhu tình.

Liễu Y nhớ tới chuyện trên xe vừa rồi, sau khi bị mình đẩy ra, tên kia lại vẫn trở lại, nhớ tới mình bị Tuần Tu hôn đến quên hết tất cả, hai tai Liễu Y lại hồng lên, hiện tại Liễu Y không phủ nhận, mình cũng háo sắc, không chịu nổi người ta hấp dẫn, chỉ là, tư vị vẫn không tệ, nếu như mình ở trên, vậy thì càng tốt.

Tiền Văn Phương giương mắt , thấy Liễu Y lại mất hồn, thở dài nhìn trần nhà, bộ dáng như vậy nếu nói không thích người đàn ông ngồi xe lăn này, ai cũng không tin.

Tiền Văn Phương cao giọng ho khan mấy tiếng, nhìn liễu y trực ngu ngốc nhìn mình, Tiền Văn Phương thất bại, khoát tay, vô lực tựa vào ghế sa lon sau lưng, "Em thật sự kiên quyết, Liễu Y, em rất tốt, nhưng người kia lại….."

Tiền Văn Phương chẹn chữ xuống, không phải mình có thành kiến, dù sao người kia là một người tàn tật, nếu như bị người khác biết quan hệ của Liễu Y với anh ta, như vậy mặc kệ sau này Liễu Y có chia tayhay khôn, đều là bị người khác bàn tán.

Tiền Văn Phương xác thực không coi trọng lựa chọn của Liễu Y, nếu như là người bình thường, có lẽ cũng sẽ không bị người khác chú ý, nhưng người đàn ông kia lại ngồi xe lăn, loại tình yêu không ngang hàng này, nếu như liễu y không chia tay, người khác sẽ đoán Liễu Y vì cái gì mới ở cùng với anh ta, nếu như chia tay, người khác sẽ nói liễu y bội tình bạc nghĩa, mặc kệ cái nào, liễu y cũng không chiếm được chỗ tốt.

Tiền Văn Phương nhớ tới lời đồn thời gian trước, chỉ bị người khác chụp hai phát, cũng đã nói bóng nói gió rồi, hiện tại nếu như bị người khác biết minh tinh là Liễu Y, không biết có nỗi bão luôn hay không.

Tiền Văn Phương nhớ tới cái gì, nhỏ giọng hỏi, "Anh ta đang làm nghề gì."

Liễu Y không ngờ Tiền Văn Phương chấp nhận nhanh như vậy, ngây nhẩn cả người, sờ sờ cằm, "Chị Tiền, anh ấy là người nhà họ Tuần."

“Nhà họ Tuần, ” Trong lúc nhất thời Tiền Văn Phương không nghĩ ra, trầm mặc một lúc, chợt vỗ đùi, kinh ngạc nhìn Liễu Y, “Em nói là nhà họ Tuần, trời, Liễu Y, em và anh ta sao lại biết nhau.”

Không trách Tiền Văn Phương kinh ngạc, ở Đô thành, trước kia tồn tại của nhà họ Tuần chính là nói một không hai, sau lại bởi vì biến cố mới yên tĩnh lại, nhưng cho dù như thế, đó cũng là một con cọp, hơn nữa nhà họ Tuần cũng có quan hệ với nhà họ Dương như mặt trời ban trưa đi, Tiền Văn Phương nhớ tới Dương Vanh, nhớ tới Tần Vân, nuốt nước miếng một cái, cho nên Liễu Y quen với người đàn ông ngồi xe lăn trong lúc đó, đừng trách Tiền Văn Phương nghĩ sai, có phải vì tiền hay không, có phải không vì cái khác hay không.

Liễu Y vừa nghe, có chút xấu hổ, lúc đầu đúng là vì một nửa gia sản của người ta đi, mặc dù sau lại không phải, nhưng cũng không che được mục đích không tinh khiết lúc đầu của mình, thấy ánh mắt bát quái của Tiền Văn Phương, ngoài miệng nói, “Chị Tiền, Em là hạng người đó sao.”

Tiền Văn Phương xuy một tiếng, “Em là loại người nào chị còn không biết, là người trong mắt chỉ có tiền, có lẽ em không khuất phục dưới quyền thế, nhưng tiệc bạc lại không chắc, mặc dù bây giờ nhà họ Tuần không bằng trước kia, nhưng nội tình, mà vị Tuần thiếu kia mặc dù không xuất hiện, ở Đô thành, đó cũng là có thể có tiếng nói, em và hắn cùng nhau, rốt cuộc là vì cái gì, hửm.”

Khóe miệng Liễu Y giật giật, thầm than trong lòng, mình cung không tham tiền như vậy, chỉ là nhớ tới sao mình lại rơi vào bẫy của Tuần Tu, Liễu Y cũng không tiện nói, chỉ có thể nói nói: “thật không có nguyên nhân khác, chị Tiền, chị nghĩ đi đâu, em qua lại với anh ấy, chỉ bởi vì anh ấy là Tuần Tu, không liên quan đến cái khác.”

Tiền Văn Phương rõ ràng không tin, “Chân của anh ta như vậy, em nói em thích thật, chị ngu sao.”

Liễu Y nghẹn lời, nhưng bây giờ cũng không thể nói chân Tuần Tu không sao, dù sao đây là chuyện của Tuần Tu, nghiêm túc nhìn Tiền Văn Phương, “Có vài người có chân cũng không phải là tốt.”

Tiền Văn Phương cứng đờ, biết Liễu Y nói là Dương Vanh, thở dài một tiếng, khoát tay, “Liễu Y, chị mặc kệ em vì cái gì, nhưng em phải rõ ràng, nếu em không muốn che giấu, phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, một khi người khác biết hắn là người nhà họ Tuần, nhất định em sẽ bị người khác bàn tán, những gì vừa rồi chị hỏi, có lẽ người khác cũng sẽ nghĩ như vậy, em phải chuẩn bị tâm lý, chị biết không khuyên được em, em đã quyết định, cũng đừng hối hận, ai, nếu như vị Tuần thiếu thật tình với em, có lẽ sau này em sẽ tốt một chút, nếu như không phải, Tiểu Kim Nhân của chị đoán chừng cũng đừng nghĩ tới nữa.”

Liễu Y điểm đầu, xác thực Tiền Văn Phương nghĩ rất xa, nhưng Liễu Y không muốn dựa vào Tuần Tu, nếu quả thật bởi vì mình và Tuần Tu công khai mà mang đến tương lai không thể dự đoán, như vậy Liễu Y cũng không hối hận, coi như cuối cùng Tuần Tu và mình chia tay, Liễu Y hai bàn tay trắng, nhưng tối thiểu, cũng đã nếm thử một lần, coi như sau này đi làm công nhân vệ sinh, Liễu Y cũng đã chuẩn bị tâm lý.

Tiền Văn Phương không nói thêm gì nữa, có lẽ là mình nghĩ nhiều, đúng là có một số chuyện, không phải nói không muốn thì không có, chỉ cần Liễu Y cùng vị Tuần thiếu kia còn qua lại, sớm muộn cũng sẽ bị người khác biết, buổi sáng mình và tổ diễn kịch đồng thời trở về, những nhân viên công tác kia nghị luận ầm ĩ, mỗi người đều có tâm nhiều chuyện, coi như mình nghe chính miệng Liễu Y nói, cũng không ngừng được suy đoán.

99. Chương 99

Ngày hôm sau, Liễu Y đang ở đại sảnh dưới lầu ăn sáng, bị Kiều Kỳ bắt quả tang , Kiều Kỳ bởi vì biết chuyện của Liễu Y và Tuần Tu, cho nên chỉ nhỏ giọng hỏi mấy câu, cũng nhắc Liễu Y cẩn thận, thấy Liễu Y vẫn bình tĩnh, Kiều Kỳ lo lắng, nhưng cũng xem trọng Liễu Y hơn.

Ăn xong bữa sáng, Liễu Y đi cùng với tổ quay phim, đi tới chỗ quay phim, cảnh quay hôm nay chỉ có cảnh của Liễu Y và La Thành, nên trừ Liễu Y và La Thành, những diễn viên phụ khác, cũng không tới.

Sau khi xuống xe, ai làm việc nấy, mà Liễu Y rõ ràng cảm thấy có vài ánh mắt nhìn mình suy đoán, nhưng Liễu Y cũng không để ý, dù sao đã sớm chuẩn bị tâm lý cho chuyện này.

Liễu Y thay xong cổ trang, cám ơn nhân viên hóa trang, nhìn La Thành và đạo diễn Hàn đang nhỏ giọng nói chuyện cách không xa, liền đi qua đó.

Hàn Thần rất hài lòng với tiến độ quay phim, đối với kinh nghiệm của mỗi diễn viên cũng rất hài lòng, cảnh quay hôm nay, Hàn Thần cũng hơi yên tâm với liễu y, ở trong mắt Hàn Thần, mặc dù quay cảnh tình cảm, Liễu Y không được, nhưng cảnh quay võ lực, mình tuyệt đối không cần lo lắng, Hàn Thần cũng không quên cảnh tượng Liễu Y một cước liền đá bay nam chính, cho nên không lo lắng đối với cảnh quay hôm nay, mà La Thành, Hàn Thần càng thêm không lo lắng.

Hàn Thần và La Thành đang nhỏ giọng nói chuyện, thấy Liễu Y đi tới, hai mắt tỏa sáng, toàn thân áo đen, trên mặt che một miếng vải đen, cặp mắt thâm u kia, Hàn Thần cực kỳ hài lòng với tạo hình liễu quần áo.

Liễu Y đi tới, cung kính đứng trước mặt đạo diễn Hàn, căn bản không phát hiện La Thành bên cạnh không chớp mắt nhìn mình, trực tiếp nói với Hàn Thần, "Đạo diễn Hàn, lúc nào thì quay."

"Không vội, trước nói rõ ràng, lát nữa hai người còn phải nghe chỉ đạo võ thuật chỉ đạo, " Hàn Thần tỉnh táo nói.

Liễu Y biết ý tứ Hàn Thần, trực tiếp gật đầu, "Được, đạo diễn Hàn."

"Lát nữa có cảnh treo ngược, cô thật sự không cần thế thân, " Hàn Thần lạnh giọng hỏi, mặc dù đã sớm hỏi vấn đề này, nhưng lúc quay, Hàn Thần cũng không hy vọng có ngoài ý.

Liễu Y khoát tay, "Không cần, đạo diễn Hàn."

La Thành rất muốn hỏi Liễu Y chuyện ngày hôm qua, Diễ nĐà nLê Qu ýĐô nnn nhưng nhìn Liễu Y và Hàn Thần một hỏi một đáp, bất mãn thầm nói, "Lão Hàn, làm sao ông chưa từng hỏi tôi."

Hàn Thần vừa nghe, nhàn nhạt nhìn, "trước kia không phải cậu cũng tự mình ra trận, tôi còn phải hỏi à."

Hàn Thần dặn dò Liễu Y và La Thành một chút, cuối cùng nói, "Buổi sáng quay cảnh hành động, buổi chiều quay cảnh lại quay tiếp, hai người chịu khổ chút, không có vấn đề chứ."

Liễu Y và La Thành gật đầu, Liễu Y là chỉ nghe an bài, mà La Thành bởi vì an bài thời gian để quay bộ phim này ngắn, nên cũng đồng ý với tiến độ của Hàn Thần.

Sau khi Liễu Y cài nút, cẩn thận kiểm tra các bộ phận, còn La Thành bên cạnh thấy, đi tới cạnh Liễu Y nhỏ giọng nói, "Yên tâm, rất an toàn."

Liễu Y ngẩng đầu nhìn, khóe miệng mấp máy, lần trước bởi vì sơ suất, trực tiếp từ trời cao rớt xuống, mặc dù không bị thương, nhưng nguyên nhân cũng là bởi vì mình không kiểm tra, lần này, Liễu Y cũng không muốn lại xuất hiện ngoài ý muốn, nghe lời La Thành nói, Liễu Y không nói gì, chỉ gật đầu.

La Thành sờ mũi một cái, hắn đã sớm phát hiện Liễu Y đối với người khác ôn hoà, trừ quay phim, những thời gian khác cũng chỉ nhỏ giọng nói hai câu với người đại diện của mình, nhìn ánh mắt bình tĩnh của Liễu Y, La Thành trực tiếp nói, "Đồ đệ, con cứ thoải mái đi, cho dù có chuyện, có sư phụ đây."

"Vậy thì cảm tạ, sư phụ, bất quá, nhưng hôm nay hai chúng ta là đối thủ, " Liễu Y nhìn La Thành, trực tiếp trả lời.

Câu nói của Liễu Y, La Thành mới nhớ tới cảnh quay hôm nay, muốn nói lại thôi.

Cảnh hôm nay quay là sư phụ La Thành và nữ chính tra xét được đầu mối người sát hại bạn tốt võ lâm minh chủ, Diễ nĐà nLê Qu ýĐôn nữ phụ Liễu Y bởi vì muốn chia rẽ sư phụ và nữ chính, cho nên để cho thủ hạ dẫn nữ chính đi, mà mình giữ chân sư phụ, bởi vì nữ phụ không nỡ ra tay với sư phụ, cuối cùng bị sư phụ đánh chưởng, bị thương bỏ chạy.

Cho nên, Liễu Y nói vậy, đúng là có nguyên nhân, mà La Thành nghe lời Liễu Y nói, nhất thời thất bại.

Liễu quần áo chuẩn bị thỏa đáng, mà bên kia La Thành cũng chuẩn bị thỏa đáng, chỉ đạo võ thuật giảng giải làm mẫu cho Liễu Y và La Thành, mới bắt đầu quay.

Nhân viên làm việc mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, Hàn Thần ngồi ống kính trước, ra hiệu với người trong đoàn làm phim, sau đó ra hiệu cho La Thành và Liễu Y, gật đầu với phụ tá.

Tới tới lui lui, cao thấp, dừng đánh một chút, Liễu Y từ lạnh nhạt đến thuần thục, càng lúc càng nhẹ nhàng, phối hợp đây treo ngược sau lưng, điều chỉnh tốt nhất tư thế cơ thể, biểu hiện động tác rất tốt, mà La Thành càng ngày càng cố hết sức, mặc dù đã không chỉ một lần treo ngược, nhưng rất tiêu hao thể lực, cho đến màn cuối cùng, Liễu Y và La Thành mặt đối mặt đứng trên nhánh cây, lá cây cũng lay động theo chiều gió.

Hình ảnh rất đẹp, La Thành toàn thân áo trắng bồng bềnh và Liễu Y toàn thân áo đen ở trên nhánh cây đón gió đứng, Liễu Y một tay cầm đao, biết gần kết thúc, thở nhẹ ra một hơi.

Mà La Thành âm thầm kêu khổ trong lòng, một bên là thể lực theo không kịp, một bên là Liễu Y quá khí thế, từ lúc quay đến bây giờ, bàn tay nắm trường kiếm của La Thành bắt đầu cảm giác đau đớn, nhìn Liễu Y đối diện, La Thành âm thầm thở dài, dù thế nào cũng không ngờ cho đến bây giờ Liễu Y vẫn nhẹ nhàng như thường.

Hàn Thần gật đầu với phụ tá, hai người trên cây làm theo những gì đã được chỉ dẫn, sau lưng treo lên, trên không trung theo thiết kế tốt bắt đầu binh khí chạm nhau, La Thành giữ vững tạo hình phong độ nhẹ nhàng, thở một hơi thật dài, nhìn bóng dáng đang vung đao đến, giơ tay đưa kiếm lên cản.

Thân thể hai người quấn quít, đao quang kiếm ảnh, Hàn Thần chăm chú nhìn chằm chằm ống kính, cực kỳ hài lòng với kỹ năng quay phim võ trang của Liễu Y, có lẽ sau này, Liễu Y có thể trở thành một minh tinh hành động, một chút liền thông, nhi động làm đến nơi, nhìn nhanh tiến vào hồi cuối, gương mặt nghiêm túc của Hàn Thần cũng buông lỏng.

Mà hai người trên không trung, Liễu Y ra một đao, lại ngoài ý, trường kiếm vốn nên ngăn trở lại bị Liễu Y đánh bay, mà Liễu Y nhất thời không khống chế được lực đạo, lưỡi đao đi tới đầu La Thành, La Thành không ngờ một kích vừa rồi của Liễu Y lại dùng sức như thế, nhìn lưỡi đao đang tới gần, mặc dù biết không sao, nhưng cũng có chút kinh hoảng, trọng tâm không vững, ngã về phía sau.

Liễu Y vừa thấy cũng biết mình lại mất khống chế, theo bản năng xách La Thành đang mất trọng tâm rơi xuống, không chút suy nghĩ, dùng sức, đưa tay ôm hông của La Thành, lúc nhân viên làm việc tỉnh táo, sau khi từ từ để xuống đạo cụ, chỉ thấy Liễu Y đang ôm ngang La Thành đứng trên mặt đất trong sân.

Hàn Thần nhìn tình hình trong sân, cúi đầu bả vai run lên, còn những người khác bên cạnh, nhìn kiểu ôm công chúa kia, cười ầm lên.

Thân thể La Thành cứng nhắc, mặt già đỏ lên, thấy Liễu Y còn ôm mình, nhỏ giọng nói, “Thả tôi xuống trước.”

Liễu Y nghe được tiếng cười bên cạnh, cúi đầu nhìn La Thành, nhớ tới lời Tuần Tu nói, vội vàng buông tay, chỉ nghe bịch một tiếng, La Thành đang rất tốt, Liễu Y vừa buông tay, mông trực tiếp tiếp đất.

Mà những người đang cười, nhìn biến chuyển trong sân, trợn mắt há mồm, La Thành không nghĩ Liễu Y sẽ buông tay, nhíu mày một cái, đau đớn từ trên mông truyền tới, nhìn Liễu Y trước mặt cố làm vô tội, cắn răng nghiến lợi nói, “Liễu Y.”

Hàn Thần vừa thấy, kho khan một tiếng, cao giọng nói với những người chung quanh, “Tốt lắm, tiếp tục quay đoạn cuối, La Thành, không có vấn đề gì chứ.”

Mặc dù có nhạc đệm, nhưng lúc quay vẫn tương đối thuận lợi, trừ ánh mắt La Thành nhìn Liễu Y có chút không giống bình thường, những người khác ngược lại tăng hảo cảm với Liễu Y.

Buổi trưa sau khi ăn cơm xong, nghỉ ngơi một chút, tiếp tục bắt đầu quay, buổi sáng căn bản là việc tốn sức, buổi chiều căn bản là nhẹ nhõm, Hàn Thần nhìn đi chỉ đạo võ thuật đang nói chuyện với Liễu Y trong sân, có thâm ý nói với La Thành bên cạnh, “Cậu nghiêm túc chút cho tôi, đừng trình diễn mỹ nữ cứu anh hùng nữa.”

La Thành vừa nghe, nụ cười khóe miệng cứng đờ, nhìn Liễu Y cách đó không xa, đáy mắt càng thêm thâm trầm, ngẩng đầu nói với Hàn Thần, “Lão Hàn, ngươi cũng quá coi thường tôi.”

“Tốt lắm, bắt đầu đi, theo tốc độ này, hôm nay có thể kết thúc công việc sớm, ” Hàn Thần nhàn nhạt nhìn La Thành, trực tiếp nói.

“Uh, chỉ là, ông đừng nói, Liễu Y này đúng là noài dự đoán, ông nói cô ấy cũng bị treo cho tới trưa, bây giờ còn rất vui vẻ, ai, có phải tôi đã già rồi hay không, ” La Thành cảm khái nói.

“Lão La, không phải tôi nói cậu, có phải cậu quá chú ý Liễu Y rồi hay không, hôm qua tới chính là người kia, nhìn cũng biết quan hệ hai người không tầm thường, cậu đừng đánh chủ ý, ” Hàn Thần không rõ ý nghĩ của La Thành, những ngày này, thái độ La Thành đối với Liễu Y quá không bình thường.

“Taôi chỉ là có chút hứng thú với cô ấy, lão Hàn, ngươi đừng nghĩ ta hoa tâm như vậy, lại nói, cô ấy cũng đã có nói, bây giờ cô ấy chưa có người trong lòng, ” La Thành nhỏ giọng nói, khóe miệng vãnh lên.

“Trong lòng cậu biết rõ là được, trong quá trình quay phim đừng gây ra phiền toái cho tôi là được, ” Hàn Thần nhỏ giọng cảnh cáo.

“Được rồi, biết, ” La Thành khoát tay, đi tới trong sân.

Hiện tại Liễu Y cũng hiểu được cực khổ khi quay phim, khổ cực cả buổi sáng, cũng chỉ được nghỉ có mấy phút, mà hôm nay quay, còn lâu mới xong.

Đợi mỗi nhân viên làm việc vào vị trí và cương vị riêng của mình, Liễu Y và La Thành gật đầu, bắt đầu quay phim.

Liễu Y núp ở phía sau cây, nhìn La Thành bước nhanh đuổi theo đến, từ từ đứng dậy, ngăn phía trước.

La Thành dừng bước lại, áo trắng bay bay, nghiêm sắc mặt, cảnh giác nhìn người đối diện, bắt đầu nói lời kịch, “Là ai phái ngươi tới.”

Liễu Y lẳng lặng đứng thẳng, ánh mắt nhìn chằm chằm người trước mặt, hừ một tiếng, “Các hạ thật không có đạo lý.”

La Thành theo kịch bản an bài biểu hiện có chút gấp nóng nảy, nhưng giọng nói vẫn không nhanh không chậm, “Vậy thì mời tránh ra.”

Mà Liễu Y theo kịch bản, đưa tay rút đao trong tay ra, ánh sáng chợt lóe, “Có nhường hay không, phải hỏi đao trong tay ta.”

La Thành vừa thấy, đáy mắt không giấu được lo âu, mà Liễu Y làm nữ phụ, nhìn lên trước mặt người, tay nắm chặt đao, nhấc chân chạy tới chỗ La Thành, bắt đầu theo chỉ đạo võ thuật chỉ vung đao lên.

Không nói một lời liền đánh, lúc đầu La Thành bị động chống cự, mà Liễu Y ra đao quá lợi hại, hung dữ.

Một người kinh nghiệm quay phim phong phú, một người kinh nghiệm thực chiến phong phú, mặc dù hai người động tác chậm chạp, nhưng từng cử động cũng có chút ít khí thế, phối hợp tương đối tự nhiên mà ăn khớp.

Liễu Y dần dần hung dữ, mà ánh mắt dần dần sắc bén, cho đến thừa dịp La Thành có khe hở, một đao chặt xuống, Diễ nĐà nLê Qu ýĐôn lúc đao đụng vào bả vai phải của La Thành thì Liễu Y nhớ tới là đang quay phim, trở tay đổi hướng, bị La Thành trước mặt đưa tay ột chưởng trước ngực.

Liễu Y giận, ôm ngực, nháy mắt hai cái, nhấc chân liền đá ra ngoài, Hàn Thần nhảy lên, “Ngừng, chuyện gì xảy ra, động tác sau cùng là chuyện gì xảy ra.”

Bên này Liễu Y bị vỗ một chưởng không có chuyện gì, bên kia La Thành bị Liễu Y đá một cước, ngược lại khom lưng khổ sở.

Liễu Y vừa thấy, phát hiện mình lại làm sai rồi, nhưng chuyện này cũng không thể trách mình, phản xạ có điều kiện cũng là bệnh, liền vội vàng tiến lên đỡ La Thành dậy, nhỏ giọng hỏi, “Không sao chứ.”

La Thành cắn răng nghiến lợi, “Đồ đệ, ngươi đá cũng tàn nhẫn quá.”

Hàn Thần đi tới, liếc Liễu Y, hừ một tiếng, “Liễu Y, vừa rồi cô không phải lại thất thần chứ, thói quen diệt nam chính của cô phải đổi đi.”

Người chung quanh vừa nghe, ánh mắt nhìn Liễu Y kia lấp lánh có hồn, không ngờ lại không phải lần đầu tiên, mà chỉ đạo võ thuật đối với thần kinh vận động của Liễu Y bày tỏ tán thưởng, nhưng thấy gương mặt đâu khổ của La Thành, và mặt đạo diễn Hàn âm tình bất định, nuốt xuống câu nói kia.

"Thật xin lỗi, đạo diễn Hàn, lần sau sẽ không như vậy, " Liễu Y vội vàng thừa nhận sai lầm, ngắt lòng bàn tay của mình.

Hàn Thần vừa thấy, bao tử lại đau , khoát tay, "Quay lại lần nữa, chỉ là, Liễu Y, cô phải cố gắng khống chế, cô cứ như vậy, đoán chừng không có ai nguyện ý đóng vai nam chính luôn."

Liễu Y vội vàng gật đầu, còn La Thành bên cạnh quên mất đau đớn, nghiêm túc nhìn Liễu Y, "Cô thật sự có thói quen này ."

Liễu Y lắc hai tay, "Tuyệt đối không có, yên tâm, lát nữa tôi quay theo kịch bản, chắc chắn sẽ không xuất hiện tình huống này."

Lúc quay lần thứ hai, Liễu Y âm thầm cảnh giác trong lòng, đến cuối cùng, Liễu Y bị La Thành ột chưởng, cũng không phản xạ có điều kiện đá một cước, Diễ nĐà nLê Qu ýĐôn nhưng lại quên phản ứng của mình, cho nên Hàn Thần hết ý kiến, cô ta không giống những người khác, đi ra dạu dỗ lại.

Liễu Y bị Hàn Thần dạy dỗ hồi lâu, quay lại lại lần, lần này cuối cùng cũng thông qua, Liễu Y bị La Thành chp một chưởng bay ra ngoài, lùi lại mấy bước, tay vỗ ngực, ngẩng mắt yếu đuối nhìn La Thành, liền xoay người bỏ chạy.

Hàn Thần thấy rốt cuộc cũng quay xong, thở ra một hơi, không dễ dàng, còn chỉ đạo võ thuật bên cạnh cũng cúi đầu lau mồ hôi, không dễ dàng.

100. Chương 100

Sau khi quay phim trở lại, Liễu Y liền ném chuyện mình diệt nam chính ra sau đầu, ở trong mắt Liễu Y, trong lúc quay phim xảy ra chuyện ngoài ý muốn là rất bình thường, mà mình phản xạ có điều kiện thì càng bình thường.

Ăn xong cơm tối, Liễu Y nói mấy câu với Tiền Văn Phương, liền trở về phòng, ngồi còn chưa nóng, thì nghe được tiếng gõ cửa, nghi ngờ liếc một cái, ngẩn ra, La Thành.

Liễu Y thấp thỏm trong lòng, chẳng lẽ đến đây tính sổ, nhớ tới ngoài ý muốn lúc quay phim, lần đầu tiên là phản xạ có điều kiện, lần thứ hai là đồng ý với Tuần Tu, nên cũng không thể trách Liễu Y buông tay, còn lần thứ ba người bình thường cũng sẽ có phản ứng như vậy thôi.

Sau khi Liễu Y tự an ủi mình, ưỡn ngực, đi tới cửa, từ từ mở ra một cái khe hở, thò đầu ra, nhìn La Thành đang cười như không cười tựa vào cạnh cửa, nhỏ giọng nói, "Tiền bối, có chuyện."

La Thành một tay chống lên cửa, ánh mắt lóe lóe, chợt khẽ cười, cúi người nhìn Liễu Y đang cảnh giác, chậm rãi nói, "Không mời anh vào sao."

"Tiền bối, có chuyện thì nói luôn đi, " Liễu Y căn bản không có ý định để người khác đi vào, ánh mắt nhàn nhạt thoáng nhìn khuôn mặt tươi cười của La Thành, toàn thân căng thẳng, nếu đúng là tới tính sổ, đáy mắt Liễu Y thoáng qua một tia thâm ý.

"Gọi anh La, đã nói bao nhiêu lần rồi rồi, " La Thành nhíu mày, nhẹ nhàng an ủi.

"Khụ, anh La, nếu như không có chuyện gì tôi muốn nghỉ ngơi, " Liễu Y nói theo La Thành, một cái xưng hô mà thôi, Liễu Y không có gì rối rắm, gọi tiền bối cũng là do Tiền Văn Phương dặn dò thôi.

La Thành ho khan một tiếng, nhìn Liễu Y căn bản không có động tĩnh, liếc mắt nhìn vào trong phòng, "Không mời anh vào ngồi một chút sao, nếu để người khác nhìn thấy, cũng không tốt."

Liễu Y sững sờ, khóe miệng giật giật, nếu ảnh hưởng không tốt, sao còn tìm tới cửa, phát hiện có tiếng bước chân, Liễu Y không để ý tới cái khác, vội vàng kéo La Thành đi vào, rầm một tiếng đóng cửa lại, quay đầu nhìn người nào đó đã đi vào trong phòng, có chút không rõ người này rốt cuộc có chuyện gì.

“Anh La, nếu như là chuyện quay phim hôm nay, thì cho tôi xin lỗi, lúc ấy tôi phản ứng quá mức, ” Liễu Y đi vào, nhìn La Thành đã ngồi trên ghế sa lon trực tiếp mở miệng.

“Anh không có nhỏ mọn như vậy, quay phim ngoài ý muốn là rất bình thường, ” La Thành nghiêng người từ trên khay trà bên sofa rót một chén nước, không lo lắng gì giống như ở trong phòng của mình.

Liễu Y không hiểu ra sao, không phải tính sổ, vậy rảnh rỗi tới đây làm cái gì, ngồi xuống bên cạnh trên ghế sa lon, ngẩng đầu nhìn La Thành đang bắt đầu uống trà, trong mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu.

“Chúng ta cũng coi như là người quen, bộ phim này cũng sẽ nhanh quay xong ” La Thành bị ánh mắt thẳng vào lòng người của Liễu Y phải dừng lại, sờ mũi một cái, đặt ly trà xuống, nhỏ giọng mà nói ra.

“Sau đó …, ” Liễu Y trực tiếp hỏi.

La Thành nghẹn lời, cười khẽ một tiếng, “Thật ra thì hợp tác với em cũng rất vui vẻ, em là người chỉ cần nói một chút liền thông, mặc dù quay cảnh tình cảm có chút thiếu sót.”

Liễu Y vừa nghe, im lặng nhìn trần nhà, chẳng lẽ người này tới là muốn thảo luận kỹ thuật diễn với mình, “Anh nói tôi cũng biết rõ, anh La, anh tới có chuyện gì.”

La Thành nắm tay thành nắm đưa tới bên miệng kho khan một tiếng, nhìn gương mặt bình tĩnh của Liễu Y, nhỏ giọng nói ra, “Người tới hôm qua có quan hệ gì với em.”

Liễu Y vừa thấy, trên ánh mắt quan sát, sao đàn ông và phụ nữ đều quá bát quái rồi, chỉ là, mắt liếc, thử dò xét vừa hỏi, “Chẳng lẽ anh tới hỏi tôi cái vấn đề này.”

“Đồ đệ, ta chỉ là quan tâm con một chút, ” La Thành lẽ thẳng khí hùng nói.

Liễu Y nhàn nhạt nhìn, “Anh La, đây là chuyện riêng của tôi.”

“Liễu Y, tôi chỉ hỏi mà thôi, em không nói cũng không sao, thật ra thì anh tới tìm em, đúng có chút chuyện muốn nói với em, anh và đạo diễn Hàn bình thường cũng nói một chút về em, em vẫn có thê phát triển được [lê quý đôn], cho nên đừng đi lầm đường, ” La Thành ẩn ý nói.

Liễu Y liếc nhìn, mình không biết, thái độ người này chỉ điểm y hệt như nói chuyện đất nước, khiến Liễu Y càng thêm rối rắm.

La Thành dựa người về sau, tiếp tục nói, “Mặc dù em diễn cảnh tình cảm không được, nhưng em diễn cảnh hành động rất tốt, có muốn cùng anh ra nước ngoài phát triển hay không.”

Liễu Y hít vào một hơi, ngược lại càng thêm cảnh giác nhìn La Thành, “Ý anh La là.”

“Ý của anh là, em ở trong nước không có không gian phát triển, nếu như muốn trở thành minh tinh hành động, nước ngoài mới là nơi em phát triển” La Thành nhỏ giọng nói, khóe miệng vãnh lên.

Tâm Liễu Y run lên, không hề có cảm giác hưng phấn, chỉ có hoài nghi, La Thành đang nói, thật là mình sao.

Ánh mắt Liễu Y nhìn về phía La Thành, xoa tóc hỏi, “Anh La, rốt cuộc anh có ý gì, tôi nghe không hiểu.”

La Thành đưa tay chống cằm, nhìn chằm chằm Liễu Y mắt không chớp, có thâm ý nói, “Em cứ nói đi.”

Liễu Y vừa thấy, đáy mắt trầm xuống, “Anh La, có lời gì cứ nói thẳng.”

La Thành nâng ly trà lên khẽ nhấp một cái, từ từ để xuống, sau một lúc trầm mặc, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Liễu Y, “Anh tương đối coi trọng em, cho nên, sẽ không để ý cho em một cơ hội , dĩ nhiên, anh cũng có yêu cầu với em.”

Liễu Y hít vào hai cái, nói ra như vậy rồi mà mình còn không hiểu vậy thật ngu, Liễu Y mịt mờ nhìn La Thành, không có cảm giác đưa tay sờ sờ mặt, thầm than trong lòng, chẳng lẽ mình đoán sai rồi.

Liễu Y thử dò xét một câu, ” Ý anh La là….”

La Thành lười biếng mà mẹ ndựa người về sau, gật đầu, “Anh rất thưởng thức em, dĩ nhiên không ngại phát triển quan hệ với em.”

Liễu Y có loại cảm giác bị sét đánh, ngổn ngang trong gió, hồi lâu mới hồi hồn, nghiêm túc nói, "Anh La, tôi đã có bạn trai, anh nói ra nước ngoài phát triển, tôi không có hứng thú."

Khuôn mặt tươi cười của La Thành cứng đờ, há hốc mồm, không nghĩ tới Liễu Y không chút suy nghĩ liền cự tuyệt [dđ lêquý đôn], nhìn Liễu Y hỏi, "Không phải em nói em không có người trong lòng sao."

"Không thích chẳng lẽ không có thể có bạn trai, tiền bối, tôi nghe nói anh và một người mẫu quốc tế có quan hệ, " Liễu Y nháy hai cái mắt, nói thẳng.

La Thành nghẹn lời, vội vàng nói, "Đó chẳng qua là trò chuyện ."

Liễu Y xuy một tiếng, tiếp tục nói, " Nhưng tôi còn nghe nói anh và một ca sĩ họ Sa cũng có quan hệ."

La Thành lại nghẹn, sờ mũi một cái, "Đây chẳng qua là quan hệ bạn bè."

"Tôi nhớ hình như còn một người, " Liễu Y nhớ tới chuyện Tiền Văn Phương đã bát quái bên tai mình, trực tiếp nói.

Nhưng khi chưa nói xong, La Thành liền cắt đứt, "Liễu Y, đó là chuyện lúc trước."

Liễu Y nghiêng đầu nhìn La Thành, "Trước kia."

"Đúng, trước kia là chuyện xưa rồi, hiện tại anh chỉ cảm thấy hứng thú với em, " Giọng nói La Thành trầm thấp.

Khóe miệng Liễu Y giật giật, "Tiền bối."

"Liễu Y, gọi anh là anh La, anh không biết em nói có bạn trai có thật không, nhưng em cũng nói không thích, cho nên, em suy nghĩ một chút với đề nghị của anh, " La Thành phát hiện nói lòng vòng với Liễu Y căn bản vô dụng, không bằng gọn gàng dứt khoát.

Liễu Y nhìn sâu mắt, nhìn lên nhìn xuống đánh giá, "Không phải bị tôi đá nên đầu xảy ra vấn đề đi, tôi nhớ không có đá trúng đầu anh mà ."

La Thành thất bại rồi, ánh mắt lóe lóe, "Liễu Y anh nghiêm túc, em có thể phát triển, chỉ là không ai dẫn dắt em, anh không ngại làm người dẫn đường cho em, cùng anh ra nước ngoài đi, em nên suy nghĩ một chút, sao?."

"Cái kia, hiện tại tôi đã có bạn trai, chuyện anh nói, hiện tại tôi có thể trả lời anh, không cần, tốt lắm, không có việc gì đi trở về đi, tôi muốn nghỉ ngơi, " Liễu Y liếc La Thành, trực tiếp kéo người đi ra ngoài cửa, nhìn người còn muốn nói chuyện, trực tiếp mở cửa, dùng một cước đá ra ngoài cửa, trước khi đóng cửa trực tiếp nói, "Anh cũng về nghỉ ngơi sớm đi, bắt đầu nói mê sảng rồi, hài."

La Thành nhìn đóng cửa lại, căn bản không có kịp phản ứng, một lúc sau, moi ra gương từ trong túi, nhìn chung quanh một chút, vẫn là gương mặt tuấn tú thành thục, sao ở trước mặt Liễu Y lại không có tác dụng rồi, chẳng lẽ có bạn trai thật, khóe miệng nhếch lên, mặc kệ nói thế nào, La Thành không dễ dàng buông tay như vậy.

Biệt thự trên núi nhà họ Tuần trong thư phòng, Tuần Tu nhìn tin tức trong tay, mặt đen chăm chú, trong lúc quay phim, Liễu Y lại bị tên kia ôm, trong khách sạn, tên kia còn vào trong phòng Liễu Y nói chuyện, Tuần Tu dấm chua chạy lên não, nắm chặt hai tay, ngày đó quả nhiên không nhìn lầm, ngón tay xẹt qua cái tên trong tài liệu, La Thành nên sống ở nước ngoài mới tốt.

Tuần Tu phất phất tay với Hải Phong trước mắt, sau khi cửa thư phòng đóng lại, liền đứng lên, trực tiếp đi tới trước bàn đọc sách, liên tiếp phát ra mệnh lệnh, ở trong mắt Tuần Tu, hiện tại nên thu lưới, bằng không, cô dâu của mình sẽ bị người khác bắt cóc.

Nếu bây giờ Liễu Y đang ở trước mặt, không chừng Tuần Tu sẽ giải quyết người ngay tại chỗ, như vậy cũng tiết kiệm lo lắng đề phòng, mặc dù, Tuần Tu rất hài lòng đối với một cước kia của Liễu Y, nhưng lại không che đậy được ghen tức khi cô dâu của mình bị người ta nhòm ngó .

Sau khi Tuần Tu để điện thoại xuống, ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn, bây giờ nhà họ Dương đã ổn, nhà họ Tuần cũng nên chính thức xuất hiện, cũng là thời điểm nữ chủ nhân nhà họ Tuần nổi lên mặt nước rồi.

Đang quay phim cả người Liễu Y lạnh lẽo, hắt hơi một cái, bị Hàn Thần dạy dỗ mấy câu, quay lại lần nữa, chờ quay xong, Tiền Văn Phương đưa tới áo khoác ngoài, ngồi ở vị trí của mình, đang cầm trà nóng.

La Thành ngồi bên cạnh Hàn Thần, nhìn ống kính, liếc Liễu Y đang nghỉ ngơi, trầm tư trong lòng, mặc dù bị cự tuyệt, nhưng La Thành không dễ dàng buông tha như vậy, từ từ đứng lên.

Hàn Thần nghiêng đầu liếc nhìn, "Cậu ít đánh chút chủ ý đi, an phận một chút cho tôi, tôi không muốn phim còn chưa quay xong, đã truyền xì căng đan ra."

La Thành sững sờ, chợt khẽ cười, đưa tay ôm bả vai Hàn Thần, nhỏ giọng nói, "Tôi có tính toán trong lòng, yên tâm đi."

"Lão La, không phải tôi nói cậu, Liễu Y căn bản không có hứng thú với cậu, " Hàn Thần hừ lạnh một tiếng.

"Ai, phụ nữ như vậy, mới có thể cho tôi có chút động lực, " La Thành nháy một cái mắt, cười xấu xa một tiếng.

"Tôi thấy mấy ngày nay Liễu Y đang trốn cậu đi, không phải cậu đã tới tìm người ta đó chứ, " Hàn Thần trực tiếp nói.

La Thành lúng túng sờ mũi một cái, buông tay mà nói: "cũng là ông hiểu tôi, không phải tôi đợi không được, bộ phim này cũng sắp quay xonh rồi, không chừng sẽ không đụng mặt nữa, hiện tại không ra tay không biết có còn cơ hội hay không."

"Hừ, sớm muộn gì cũng có ngày cậu gặp hạn, cậu chú ý một chút cho tôi, người khác cũng có mắt , " Hàn Thần nhỏ giọng cảnh cáo.

"Được, lão Hàn, tôi biết rồi, yên tâm, tôi có chừng mực, " La Thành cười nhạt.

101. Chương 101

Hàn Thần nhìn La Thành đi tới chỗ Liễu Y, hừ lạnh một tiếng, nói cho cùng, La Thần chính là một lãng tử đa tình, có lẽ hôm nay có chút hứng thú với Liễu Y, nhưng không chừng ngày mai sẽ quên, chỉ là, thấy Liễu Y thờ ơ ơ hờ, hảo cảm trong lòng Hàn Thần đối với Liễu Y ngược lại tăng lên không ít.

Liễu Y đang mím môi trà nóng, thấy người đang từ từ đi tới, im lặng thở dài một tiếng, nghiêng đầu nháy mắt với Tiền Văn Phương, cúi đầu tiếp tục uống trà.

Tiền Văn Phương nhìn theo ánh mắt Liễu Y, híp mắt lại, mấy ngày nay cũng nhìn ra chút vấn đề, đối với lời nói của Liễu Y, Tiền Văn Phương vẫn có chút ý tưởng, biết La Thành thỉnh thoảng nhìn trộm Liễu Y, Tiền Văn Phương lập tức cảnh giác lên.

Nhà họ Tuần và La Thành, ở trong mắt Tiền Văn Phương, nhà họ Tuần ổn hơn, La Thành được công nhận là hoa hoa công tử, xì căng đan rất nhiều, mặc dù thiết lập quan hệ với vị minh tinh điện ảnh quốc tế này sẽ làm danh tiếng Liễu Y càng tăng [dđ lê.quý,đôn], nhưng Tiền Văn Phương cũng không muốn Liễu Y và La Thành có xì căng đan gì, nên như vậy, quan hệ của Liễu Y và Tuần Tu, Tiền Văn Phương cũng đã tiếp nhận.

Tiền Văn Phương thấy La Thành đã ngồi bên cạnh Liễu Y bắt đầu nói chuyện, trực tiếp đưa tay lấy điện thoại di động ra, đi tới, dùng giộng nói chỉ ba người nghe được, "Người kia điện thoại, Liễu Y."

Liễu Y cố làm kinh ngạc nhìn Tiền Văn Phương, gật đầu với La Thành bên cạnh, trực tiếp nhận lấy điện thoại, đi tới một bên nhỏ giọng nói, mà Tiền Văn Phương nhìn khuôn mặt tươi cười cứng còng của La Thànhdđl êqu ý đôn, cảm thán một tiếng, "Ai, con gái lớn không giữ được, một ngày mấy lần điện thoại, làm cho người ta hâm mộ."

La Thành vừa nghe, nghiêng đầu nhìn vào mắt Tiền Văn Phương, "Cô không phản đối."

Tiền Văn Phương có thâm ý cười, “Phản đối có ích lợi gì, chuyện tình cảm, không ai nói rõ được, nhưng mà, chỉ cần Liễu Y thích, tôi thì không sao cả.”

“Công ty cho phép, ” La Thành nhỏ giọng nói.

“Lén lút lui tới không có việc gì , chỉ là, kính xin đại minh tinh La giữ bí mật, ” Tiền Văn Phương cười híp mắt nói.

La Thành nắm chặt hai tay, “Cô ấy có bạn trai thật.”

“Đại minh tinh La cũng thấy rồi, ngày đó còn tới thăm , ” Tiền Văn Phương trực tiếp nói.

La Thành nhỏ giọng cười một tiếng, “Người nọ không xứng với Liễu Y.”

Tiền Văn Phương buông tay bất đắc dĩ mà nói: “Đây là lựa chọn của Liễu Y, hài, tôi chỉ có thể đồng ý.”

La Thành cúi đầu trầm mặc, không hỏi thêm gì nữa, mắt nhìn liễu y đang nói chuyện diện thoại cách đó không xa, khóe miệng cười nhạt, có thâm ý nhìn Tiền Văn Phương, trực tiếp đứng lên, xoay người bước đi.

Tiền Văn Phương thở ra một hơi, đưa tay vỗ vỗ ngực, thấy ánh mắt Liễu Y nhìn sang, nháy mắt hai cái, sau đó đưa tay làm đấu ok.

La Thành không nghĩ Liễu Y có bạn trai thật, cảm thán trong lòng, thật vất vả mới có hứng thú với một người, vậy mà lại là hoa đã có chủ, chỉ là, ngược lại La Thành không có từng bước ép sát nữa ddlê quý.đôn, những ngày kế tiếp, giống như đã quên chuyện nói với Liễu Y, không xa không gần, bình thường lui tới.

Liễu Y và Tiền Văn Phương thở phào nhẹ nhõm, thật ra thì Hàn thần Cũng thở phào nhẹ nhõm, dù sao mấy ngày nay cũng thấy ở trong mắt, nếu như lúc quay phim truyền ra xì căng đan, Hàn Thần cũng không muốn, đối với Liễu Y, ngược lại coi trọng một chút.

Ngày không nhanh không chậm, quay phim cũng tới ngày cuối, ngày này cũng là cảnh cuối của Liễu Y trong kịch bản, là lúc nữ phụ bị nữ chính phát hiện thân phận, hai người hẹn đến bên vách núi, bởi vì ghen tỵ và hận ý thiêu đốt, nữ phụ nói ra những chuyện mình đã làm, đối thoại, nữ phụ muốn đẩy nữ chính xuống vách đá, lại bị sư phụ đuổi theo tới phát hiện ngăn cản, rồi sau đó, nữ phụ thấy sư phụ và nữ chính dựa vào nhau, thừa dịp sư phụ không có phát hiện, muốn một đao đâm chết nữ chính, nhưng bị sư phụ trở tay đón đỡ, bị đánh chết.

Nhìn lên ba vị diễn viên chủ yếu trước mặt, sau khi Hàn Thần dặn dò một chút, cuối cùng nhỏ giọng nói với Liễu Y một câu, “Vấn đề riêng tự mình giải quyết, cũng đừng lôi vào trong lúc quay phim, Liễu Y, đây là cảnh cuối cùng của cô, nghiêm túc chút.”

Kiều Kỳ vừa nghe, ánh mắt mịt mờ nhìn Liễu Y và La Thành, cúi đầu như có điều suy nghĩ, mà người thông minh, biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi, chỉ là, thấy ánh mắt bình tĩnh của Liễu Y, Kiều Kỳ cũng không lo lắng, chỉ có thâm ý nhìn La Thành, khóe miệng cười nhạt.

La Thành dĩ nhiên biết ý tứ trong lời nói của Hàn Thần, cười nhạo một tiếng, “Đạo diễn Hàn đối xử với Liễu Y khác với người khác nha.”

“La Thành, cậu cũng nghiêm túc chút cho tôi, ” Hàn Thần trừng mắt La Thành, trực tiếp phất tay, “Mọi người đi chuẩn bị một chút, lập tức quay.”

La Thành nhún vai, lúc đi ngang qua Liễu Y nhỏ giọng nói, “Đồ đệ, trước lần ta nói, lúc nào cũng hữu hiệu, con nên suy nghĩ nha.”

Liễu Y nhìn La Thành đi ra xa, thở dài một tiếng, mà bên cạnh Kiều Kỳ bu lại, nhỏ giọng nói, “Em và La Thành nên giữ khoảng cách chút, người kia của em chính là một bình dấm chua.”

Liễu Y im lặng liếc Kiều Kỳ, gật đầu, “Chị cũng nhìn ra sao.”

Kiều Kỳ ôm bả vai Liễu Y, khóe miệng cười nhạo một tiếng, “Từ lúc khai mạc, chị liền có cảm giác không đúng, thần kinh em thật là thô, chỉ là cũng may, vị đại minh tinh kia cũng không có quá phận, bằng không xì căng đan rồi đã sớm truyền ra.”

Liễu Y nhún vai, gật đầu.

“Dù sao hôm nay quay xong liền kết thúc, như vậy cũng tốt, sớm trở về Đô thành một chút, chuyện như vậy, trong giới này là quá bình thường rồi, nhưng mà đối với em mà nóidiễ,nđà,nlêq,uýđôn, là tránh không kịp, ” Kiều Kỳ cảm thán một tiếng, những người trước kia bị La Thành coi trọng, ai không gấp gáp nhờ vả quan hệ, cũng đã là minh tinh hết rồi.

Cảnh quay cuối cùng cũng bắt đầu, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, Hàn Thần nhìn hai người đứng trong sân, chầm chậm ngồi xuống, gật đầu với phụ tá, nhìn chằm chằm ống kính.

Liễu Y bây giờ đã không có khẩn trương và thấp thỏm, vừa nghe bắt đầu, liền toàn thân đầu nhập, toàn thân áo đen và Kiều Kỳ toàn thân áo trắng mặt đối mặt mà đứng, Liễu Y một tay lấy khăn che mặt màu đen, ném xuống đất, lộ ra cả khuôn mặt.

“Quả nhiên là ngươi, ” Kiều Kỳ làm nữ chính đáy mắt mang theo không thể tin.

” Không phải ngươi đã đoán được sao, ” Liễu Y hừ lạnh một tiếng, ánh mắt sắc bén.

“Tại sao, ” Kiều Kỳ cắn môi dưới, đây là đồ đệ của người nàng yêu, mình yêu ai yêu cả đường đi, coi như muội muội, dù tra ra đầu mối, nhưng lúc biết được, cũng bị đả kích.

Liễu Y ánh mắt hung dữ nhìn Kiều Kỳ, “Ngươi nói tại sao, cả nhà của ta 108 người bị diệt môn, chính là vị phụ thân chính nhân quân tử đức cao vọng trọng của ngươi làm, hắn miệng đầy đạo đức, lại lòng dạ độc ác, ta chỉ làm chuyện ta nên làm, bây giờ ngươi tới hỏi ta, ngươi không cảm thấy buồn cười à.”

“Nhưng ta vẫn đối đãi với ngươi như muội muội, ” Nước mắt Kiều Kỳ rơi xuống.

“Muội muội, nhưng ta không dám, bây giờ bị ngươi phát hiện, ta cũng không có gì có thể nói, vận số ngươi thật tốt, ta tính thế nào, đều có người giúp ngươi, ta chỉ hối hận lúc đầu không giết ngươi” Liễu Y nhỏ giọng nói những câu âm trầm.

Kiều Kỳ che miệng, không thể tin nhìn Liễu Y, “Không, ta không tin.”

“Không tin phải không, hừ, ngươi vừa sanh ra liền cẩm y phồn hoa, cha mẹ thương yêu, ta vừa sinh ra đã không cha không có mẹ, còn bị người đuổi giết, ngươi thì sao, người phụ thân miệng đầy nhân nghĩa kia của ngươi vì đao phổ nhà ta diệt ta cả nhà, lại trở thành võ lâm minh chủdiễn.đàn.lê.quý.đôn, ngươi cao cao tại thượng, muốn cái gì có cái đó, ngay cả sư phụ cùng ta sống nương tựa lẫn nhau, vừa thấy ngươi liền khuynh tâm, vì ngươi tra tìm hung thủ, vì ngươi bôn ba, ngươi thì sao, bây giờ cùng ta nói tỷ muội tình thâm, vậy lúc ngươi và sư phụ ta chàng chàng thiếp thiếp, có từng nghĩ đến ta, ” Liễu Y nói lời kịch.

Kiều Kỳ lắc đầu, vội vàng đi tới trước mặt Liễu Y, bắt được cánh tay Liễu Y, “Phụ thân ta không thể nào làm chuyện như vậy, có phải ngươi nghĩ sai rồi hay không.”

Liễu Y lạnh lùng nhìn, không chút cử động, “Một câu sai, là có thể hủy bỏ chuyện phụ thân ngươi đã làm, ngươi nghĩ cũng quá dễ dàng, hôm nay ngươi không chết, chính là ta chết, không có ngươi, sư phụ là của ta, ta sẽ thay ngươi chăm sóc tốt sư phụ, chỉ trách ngươi là nữ nhi kẻ thù của ta.”

Kiều Kỳ bị Liễu Y trở tay kéo tới vách núi, Kiều Kỳ vừa thấy, vội vàng nói, “Nếu đúng là phụ thân ta đã làm, hắn cũng bị ngươi giết, ngươi đừng mắc thêm lỗi lầm nữa, Thanh Y.”

Liễu Y dừng bước lại, đối diện nhìn thật sâu Kiều Kỳ, mà Kiều Kỳ cầm cánh tay Liễu Y nắm thật chặt, “Chúng ta vẫn là có thể làm tỷ muội, hiện tại chỉ có ta biết rõ, ta sẽ không nói cho người khác biết .”

Liễu Y hừ một tiếng, tiếp tục kéo tới vách núi, đến gần vách đá thì dừng bước lại, nhìn Kiều Kỳ trước mặt “Coi như không biết, vậy có phải về sau cho ta nhìn ngươi và sư phụ chàng chàng thiếp thiếp hay không, Hồng Tiêu, ngươi đừng nằm mơ.”

Kiều Kỳ bị gió vách đá thổi, trong lòng có chút sợ, trọng tâm có chút không ổn, vội vàng bắt ôm eo của Liễu Y, có chút giống ôm ấp yêu thương, mà Liễu Y không có chú ý tới, nói qua lời kịch.

Ánh mắt Hàn Thần nhìn chằm chằm ống kính, nhìn hai người trong sân, đưa tay sờ sờ cằm, cảm giác có chút không đúng, nhưng không có hô ngừng.

Một tay Liễu Y nắm lấy cổ Kiều Kỳ đẩy xuống, Kiều Kỳ càng ôm chặt eo của Liễu Y, hai người ánh mắt chống lại, một rơi lệ mà nhín, một lạnh nhạt nhìn.

Đang lúc ấy thì, sau lưng toát ra một bóng người, La Thành toàn thân áo trắng chân thành mà đến, "Dừng tay, Thanh Y."

Liễu Y và Kiều Kỳ nghiêng đầu nhìn sang, Liễu Y theo kịch bản buông tay ra, mà Kiều Kỳ vốn là theo kịch bản cũng nhanh nhanh chóng chạy đến bên cạnh La Thành, nhưng bởi vì dựa vào vách đá, Kiều Kỳ không chút suy nghĩ, càng ôm chặt eo của Liễu Y.

Hàn Thần vừa thấy, vừa định hô ngừng, La Thành bên kia liền tiến lên kéo Kiều Kỳ tới gần, Hàn Thần suy nghĩ một chút, tiếp tục nhìn xuống.

Ba người trong sân có chút không đúng, cũng không nghe được đạo diễn Hàn kêu dừng dd l equ ydo n, cho nên Liễu Y tiếp tục diễn, nhanh chóng rút đao ra, trực tiếp công kích Kiều Kỳ.

Mà La Thành giơ tay lên rút ra trường kiếm, chống đỡ đao gió của Liễu Y đập vào mặt "Trong mắt ngươi có còn người sư phụ là ta đây hay không, để đao xuống."

Liễu Y vung tay, vẫn công kích Kiều Kỳ, mà La Thành lại ngăn cản, "Tại sao ngươi phải làm những chuyện này."

"Sư phụ, không phải ngươi đã biết rồi ư, " Liễu Y bình tĩnh nói một câu, lại trở tay, thừa dịp La Thành ngây người, trực tiếp đánh bay trường kiếm trong tay La Thành, mạnh mẽ xông qua.

Mà La Thành Kiều Kỳ ra, đưa tay chặn cánh tay Liễu Y lại, xoay ngược lại, đâm thẳng vào tim Liễu Y.

Liễu Y thầm than, rốt cuộc cũng xong rồi, lui ra phía sau, vội vàng phá túi máu trong miệng, khạc ra một búng máu, hai tay nắm đao, máu trên ngực cũng chảy ra, lui về phía sau mấy bước.

Kiều Kỳ theo kịch bản, ra vẻ dịu dàng, vội vàng tiến lên ôm bả vai Liễu Y, nhìn Liễu Y ở trong lòng ngực mình, nước mắt rơi xuống, ngẩng đầu sững sờ nhìn La Thành, "Tại sao có thể như vậy."

La Thành không có di chuyển, chỉ là có chút không thể tin mình lại động thủ thật, mất hồn nói, "Thanh Y, ta."

Liễu Y phẩn hận nhìn chằm chằm sư phụ trước mặt, một câu nói cũng không nói.

La Thành tiến lên, bị cái nhìn kia của Liễu Y làm đứng tại chỗ, có chút thất hồn lạc phách, từ từ tay nắm chặt, "Thanh Y, nhiều năm như vậy, ta vẫn muốn cho ngươi quên đi thù hận, oan oan tương báo khi nào dừng, ngươi ở trước mặt của ta chưa bao giờ nói, sư phụ cho là ngươi đã sớm quên, mặc dù ta tra ra chút đầu mối, nhưng chưa bao giờ hoài nghi tới ngươi lqđ, có lúc ta nghĩ, dù là ngươi, sư phụ cũng có thể làm như chưa từng xảy ra, chỉ cần ngươi quay đầu lại, nhưng là, tại sao ngươi còn xuống tay với Hồng Tiêu, tại sao."

Liễu Y thầm than, quả nhiên người cổ đại không dễ dàng chết, trước khi chết còn phải an bài di ngôn, giương mắt lên, vừa nói, máu phun ra, "Quên thù hận, làm sao có thể, sư phụ, nhiều năm như vậy, ta nghĩ , sư phụ cho tới bây giờ cũng theo ta, nhưng nàng vừa xuất hiện, sư phụ liền không còn là sư phụ của ta, chuyện năm đó, xác thực không liên quan tới Hồng Tiêu, nhưng tại sao ngươi lại thích nàng, nàng đáng chết, ta chỉ hận, không động thủ sớm một chút."

Sắc mặt La Thành tái nhợt, nhìn Liễu Y ngã trong vũng máu, thở dài một tiếng, "Ta chỉ là sư phụ của ngươi."

Kiều Kỳ nhìn Liễu Y lại khạc ra một búng máu, vội vàng ôm thân thể Liễu Y, mà Liễu Y nghiêng đầu hung hăng nhìn chằm chằm Kiều Kỳ, đứt quãng, "Chết ở sư phụ trong tay ta không oán hận, chỉ là, Hồng Tiêu, các ngươi đừng mơ tưởng hạnh phúc."

"Thanh Y, " Kiều Kỳ vừa thấy Liễu Y cúi đầu, nước mắt chảy xuống, om người mà nàng coi như muội muội, mà La Thành sau lưng đáy mắt tối sầm lại, một lúc sau, từ từ đi tới, ôm bả vai Kiều Kỳ[diễnđànlêquýđôn], nhìn Liễu Y không hô hấp, ánh mắt giật mình.

Hàn Thần sờ lên cằm, gật đầu với phụ tá, rất hài lòng với kỹ thuật diễn của ba người, kết cục cũng rất hài lòng, nhưng khi nhìn cảnh tượng máy quay, luôn có loại cảm giác nói không nên lời.

Liễu Y nghe hô ngừng, vội vàng đứng lên, không dễ dàng, rốt cuộc quay xong phim rồi, mà Kiều Kỳ cũng nở nụ cười, trực tiếp đẩy tay La Thành đang ôm bả vai mình ra, ôm Liễu Y, "Diễn không tệ."

Ánh mắt La Thành nhìn hai người ôm nhau, sờ mũi một cái, từ khai mạc đến kết thúc, cho đến hiện tại, La Thành có cảm giác chỗ nào không đúng, cảm giác có kỳ đà cản mũi.

Một lúc sau, La Thành lắc đầu, quả nhiên bởi vì Hàn Thần nói chuyện Liễu Y và Tần Vân, mình mới có cảm giác này, hắn mới là nam chính của bộ phim này nha, chỉ là, trong phim hay ngoài phim, tình cảm hai người kia cũng quá tốt đi, La Thành chưa quên cảnh tượng hai người ôm nhau trên vách núi cheo leo mới vừa rồi, lúc ấy nếu không phải mình nhanh trí, kéo Kiều Kỳ qua, hiện tại chắc là phải quay lại rồi.

102. Chương 102

Buổi sáng hôm sau, Liễu Y không có gì vướng víu, ăn xong bữa sáng, cùng nhân viên làm việc tổ quay phim, đạo diễn Hàn, Kiều Kỳ chào một tiếng, liền dọn dẹp hành lý trở về Đô thành, mà La Thành không nghĩ tới Liễu Y cứ như vậy mà rời khỏi, chờ sau khi hắn biết, đã sớm không thấy tung tích Liễu Y.

Liễu Y và Tiền Văn Phương Hiểu Mẫn tới Đô thành đã vào buổi trưa, ba người vừa đi vừa nói, đẩy hành lý ra bên ngoài, vừa tới đại sảnh, liền thấy một dãy xe hơi dừng ở cửa chính, bên cạnh mỗi chiếc xe đứng mấy hộ vệ áo đen, giống như an ninh duy trì trật tự sân bay, Liễu Y và Tiền Văn Phương hai mặt nhìn nhau.

Tiền Văn Phương cười nhạo một tiếng, "Không biết tiếp đãi đại nhân vật nào, này có thể so với lãnh đạo quốc gia."

Liễu Y đẩy mắt kính một cái, kéo thấp mũ, nhỏ giọng một câu, "Đi thôi, chị Tiền, hiện tại em chỉ muốn về nhà ăn cơm, trên máy bay ăn không no."

Tiền Văn Phương cười khẽ, "Tất nhiên, em ăn luôn phần của chị và Hiểu Mẫn, hiện tại chị cũng đói bụng đấy."

Ba người đi ra ngoài đại sảnh, vừa ra cửa, bên kia chạy tới tới hai vị người đàn ông mặt đen, ngăn đường đi của ba người, Tiền Văn Phương run một cái, đến gần Liễu Y, mà Hiểu Mẫn trực tiếp núp sau lưng Liễu Y và Tiền Văn Phương.

Liễu Y ngẩng đầu, miệng há lớn, có cảm giác nói không ra một tiếng, "Hải thành, Hải Phong."

Hải Thành nhận lấy hành lý trong tay Liễu Y, mà Hải Phong nghiêng người nói với Liễu Y, "Tuần thiếu chờ trong xe."

Tiền Văn Phương nhìn theo ánh mắt của người đàn ông mặt đen, nghiễm nhiên chính là tiếp đãi cao cấp mình mới vừa châm chọc, nuốt nước miếng, đẩy bả vai Liễu Y, "Đón em."

Liễu Y liếc một cái, thấy cửa kích chiếc xe chính giữa hạ xuống, mà nụ cười quen thuộc hiện ra, Liễu Y nhìn ánh mắt chung quanh giống như đèn pha, nghiêng đầu gật đầu với Tiền Văn Phương, "Chị Tiền, gọi điện thoại cho công ty, kêu tài xế trở về đi."

Tiền Văn Phương gật đầu một cái, đưa tay cầm lấy điện thoại ra, vừa nói chuyện vừa đi theo Liễu Y đi về phía trước, thầm than trong lòng, này còn lớn hơn đại minh tinh rồi.

Liễu Y lên xe có Tuần Tu, mà Tiền Văn Phương và Hiểu Mẫn ngồi vào một chiếc xe phía sau, lúc này, hộ vệ áo đen đứng ở xung quanh phòng bị, nhanh chóng chui vào bên trong xe, sân bay an ninh rối rít rút lui, đoàn xe khởi động, lái vào trong dòng xe cộ.

Vừa lên xe, Tuần Tu liền ôm Liễu Y, lật người đè xuống, khích lệ mà bá đạo miệng lưỡi quấn quít, hơn một tháng ngày đêm đăm chiêu, trút xuống toàn bộ, cho đến sắc mặt Liễu Y đỏ bừng diễn đàn, lê quý đônn ánh mắt mông lung, hơi thở dồn dập, Tuần Tu mới chậm rãi lui ra, đáy mắt có chút ám sắc, đưa tay vuốt đôi

môi đỏ thắm của Liễu Y, cúi đầu lại hôn một cái, ngăn chận kích động dưới người, thở dài một tiếng, lật người ngồi xuống, kéo qua Liễu Y đang vô lực qua, ôm thật chặt.

Liễu Y chưa khịp nói gì, liền bị Tuần Tu đến hôn thất điên bát đảo, sau khi thở gấp thông khí, từ từ mở mắt ra, thở bình thường đáy lòng rung động, cũng không còn kiểu cách, buông lỏng tựa vào trong ngực Tuần Tu, đưa tay sờ sờ khóe miệng, "Lại vỡ."

Tuần Tu cười khẽ, nâng cằm Liễu Y lên, cúi người liếm liếm khóe miệng Liễu Y, "Vừa rồi không khống chế được, quá nhớ em."

Liễu Y nháy mắt hai cái, trực tiếp đưa tay vòng qua cổ Tuần Tu, cúi đầu nhìn đôi môi người nào đó không chút tổn hại, cúi đầu cắn một cái, ngẩng đầu nói, "Như vậy mới công bằng."

Tuần Tu cưng chìu nhìn Liễu Y, lè lưỡi liếm miệng một cái, từ từ tràn ra nụ cười, "Cắn nhiều hơn vài cái cũng không sao, anh thích."

Liễu Y dừng lại, hai tai đỏ ửng, lắp bắp buông cánh tay xuống, dựa vào trong ngực Tuần Tu, nghiêng đầu nhìn người nào đó đang cười dịu dàng, trong lòng lộp bộp một tiếng, mình và Tuần Tu sống chung quá mức tự nhiên.

Tuần Tu cúi đầu nhẹ nắm bàn tay nhỏ bé của Liễu Y, lấy một cái hộp nhỏ đỏ ra, lấy ra một chiếc nhẫn, không hề nói gì, trực tiếp đeo lên ngón tay Liễu Y, giọng nói trầm thấp, "Gả cho anh đi, tiểu Y."

Cả người Liễu Y ngốc, lời này Tuần Tu nói rất bình thản, cảm giác giống như ăn một bữa cơm, đáy mắt Liễu Y rối rắm cực kỳ, đây là cầu hôn ư, nghiêng đầu nhìn ánh mắt dịu dàng của Tuần Tu, Liễu Y có cảm giác muốn ngoáy lỗ tai .

Cổ họng Liễu Y như bị chận lại, cà lăm hỏi, "Anh vừa nói gì."

Tuần Tu vừa thấy, cười chúm chím kéo tay Liễu Y, cúi đầu hôn lên chiếc nhẫn kia, gặm nhấm đầu ngón tay Liễu Y, nhìn Liễu Y khàn khàn nói, "Tiểu Y, làm vợ anh đi."

Liễu Y có cảm giác giống như lửa đốt rút tay ra, thả vào sau lưng, ánh mắt trầm tĩnh, nhưng giọng nói mang theo chút run rẩy, "Ý của anh là."

"Ý của anh là chúng ta cùng nhau đến già, vợ à, " Sau khi Tuần Tu nói xong, cúi đầu lại lấy ra một chiếc nhẫn khác của nam, đưa tay kéo bàn tay nhỏ bé của Liễu Y qua, đặt ở trong lòng bàn tay Liễu Y, mong đợi nhìn Liễu Y.

Liễu Y nuốt nước miếng, cúi đầu lấy tay tính toán, nói gì chứ, yêu nhau phải hơn một năm, hiện tại còn chưa tới ba tháng, có lẽ Liễu Y chưa từng nghĩ tương lai sẽ như thế nào, sau khi tiếp nhận Tuần Tu, Liễu Y chỉ muốn thuận theo tự nhiên, nhưng như thế này cũng quá nhanh đi diễn đàn, lêq quý đôn cúi đầu nhìn lòng bàn tay của mình.

"Có phải quá nhanh hay không, " Hồi lâu Liễu Y mới nặn ra một câu, nắm chặt lòng bàn tay, trong lòng có chút loạn.

Tuần Tu đưa tay vén sợi tóc trên mặt Liễu Y ra sau tai, trực tiếp vỗ về vành tai xinh xắn, "Anh lại cảm thấy rất chậm, tiểu Y, không phải còn muốn rời khỏi anh chứ, hửm."

Liễu Y vô ý thức lắc đầu, "Chưa từng nghĩ."

"Nếu không muốn rời khỏi anh…chúng ta là người yêu, em hiểu anh…anh cũng hiểu em, hơn nữa nên làm cũng đã làm, hiện tại tình cảm ổn định, cho nên cũng nên kết hôn, chẳng lẽ, em muốn nói xong chuyện yêu đương với anh liền hất tay đi, tiểu Y, đó là đùa giỡn tình cảm, không được làm như vậy, " Tuần Tu nhỏ giọng hướng dẫn từng bước.

Liễu Y lắc đầu, trừng mắt liếc, "Em là loại người như vậy à."

Khóe miệng Tuần Tu vãnh lên, "Vậy chúng ta kết hôn cũng là thuận nước đẩy thuyền, cái này gọi là thuận theo tự nhiên, sao?."

Liễu Y gật đầu, trong lòng thầm nghĩ, đúng là như thế, nhưng là, Liễu Y có cảm giác không đúng lắm.

“Đeo lên cho anh, tiểu Y, từ nay về sau, anh chính là người của em, ” Khóe mắt Tuần Tu chứa ý nụ cười, đưa ngón tay thon dài ra, ánh mắt nhìn liễu y còn đang sững sờ.

Liễu Y vừa nghe, mở lòng bàn tay ra, trong đó có một chiếc nhẫn của nam, lúc này, Liễu Y nhớ tới gương mặt của ba mẹ kiếp trước, nhớ tới kiếp sống năm năm dằn độn sớm chiều khó giữ được, nhớ tới lúc mới tới vẫn còn vui sướng không thể tin, nhớ tới những lúc ở cùng Tuần Tu.

Liễu Y ngẩng đầu nhìn Tuần Tu đang mỉm cười chờ đợi, đáy lòng có chút chua xót, đáy mắt cũng có chút chua xót, trước kia chưa từng nghĩ tới tương lai, mà tương lai lại đến nhanh như vậy diễn. đàn lê, quý đônn khiến Liễu Y không có chuẩn bị, nếu quả thật cần một người cùng mình đi tiếp, nếu như người kia là Tuần Tu, đáy lòng Liễu Y động.

Liễu Y nháy mắt hai cái, khiến đáy mắt ướt át tiêu tán, nhớ tới số tuổi bây giờ của mình, nhớ tới mẹ bây giờ, từ từ hồi hồn, khóe miệng từ từ nhếch lên, có lẽ gật đầu, cũng không phải việc khó gì, dù sao người trước mặt, xác thực dụng tâm cưng chiều mình, có lẽ mình thực sự có thể hạnh phúc, bởi vì ở cái thế giới này, còn có Tuần Tu.

Ánh mắt Tuần Tu dừng ở nụ cười trên mặt Liễu Y, mặc dù là cười nhẹ, mặc dù biến mất trong nháy mắt, nhưng đúng là cười, Tuần Tu giật mình, giống như có gì đó phá vỡ.

Mà Liễu Y sau khi trầm mặc một lúc, cúi đầu lấy chiếc nhẫn lòng bàn tay trong từ từ đẩy vào ngón tay Tuần Tu, sau đó mười ngón tay nắm chặt, ngẩng đầu, nhìn người nào đó đang ngây ngẩn, ho khan một tiếng.

Thấy Tuần Tu không có phản ứng, Liễu Y buồn bực, đưa tay gõ lên trán Tuần Tu, “Nghĩ gì thế.”

“Không phải, tiểu Y, vừa rồi em cười, ” Tuần Tu sững sờ nói, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Liễu Y sững sờ, đưa tay sờ sờ mặt, lại gần Tuần Tu nhỏ giọng hỏi, “Thật.”

Tuần Tu cực kỳ khẳng định gật đầu, ánh mắt liếc qua ngón tay, sau khi giật mình, khóe miệng mở nụ cười chân thật, tiến tới trước mặt Liễu Y nhỏ giọng nói, “Tiểu Y, em đồng ý, em đồng ý thật.”

Liễu Y đẩy gương mặt tuấn tú của Tuần Tu ra, nhàn nhạt thoáng nhìn, “Tốt lắm, về anh sau là người của em rồi, giống người ngốc quá.”

Tuần Tu cười rộ lên, ánh mắt dịu dàng, vốn là không ôm hy vọng gì, chỉ là muốn nói trước với Liễu Y nói một tiếng, bởi vì coi như Liễu Y không đồng ý, chờ vài ngày, không đồng ý cũng phải đồng ý, chỉ là không ngờ, quả nhiên Liễu Y không theo lẽ thường, đáy mắt Tuần Tu thoáng qua một tia sáng, mặc kệ tai sao Liễu Y lại đồng ý, nếu đồng ý, vậy thì không có cơ hội thay đổi rồi.

Cánh tay Tuần Tu ôm eo Liễu Y càng chặt, cúi đầu hôn lên trán Liễu Y, giống như tuyên thệ, giống như lời thề.

Liễu Y liếc Tuần Tu đang ôm chặt mình, cũng không còn để ý, đối với Liễu Y mà nói, chỉ cần mình nghĩ thông suốt, đó chính là chuyện đương nhiên, hiện tại có cảm giác giống như ăn cơm xong, chỉ là trên ngón tay nhiều thêm một chứng cớ mà thôi.

Trên đường, xe chở Tiền Văn Phương và Hiểu Mẫn lái lên một con đường khác, những xe khác trực tiếp đi tới chung cư Phong Hòa.

Không lâu sau, xe dừng trước cửa nhà ở Phong Hòa chung cư, liễu y cám ơn Hải Phong đã mở cửa xe, liền đi xuống xe, quay đầu chuẩn bị ôm lấy Tuần Tu, chỉ thấy Tuần tu Nhẹ động đầu, nắm tay của mình, từ từ đi xuống.

Liễu Y ánh mắt thấy Hải Phong không có nửa điểm kinh ngạc, đứng bên Tuần Tu nhỏ giọng hỏi, “Bây giờ anh không ngồi xe lăn nữa.”

Tuần Tu phất phất tay với sau lưng, đoàn xe nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại Hải Phong cầm hành lý của Liễu Y đứng ở phía sau, đưa tay ngắt khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Y, nhỏ giọng nói, “Cũng không thể để cho người khác cho là em gả cho người tàn phế.”

"Còn nhà họ Dương, " Liễu Y vô cùng rõ ràng, trong lòng có chút cảm động, dù sao Tiền Văn Phương cũng mấy lần nói tới chuyện chân Tuần Tu, chuyện mình và Tuần Tu, sớm muộn cũng sẽ bị người moi ra diien đàn, lêq quý đônn hiện tại Tuần Tu có thể bình thường đi lại, cũng làm cho áp lực Liễu Y nhỏ rất nhiều.

"Nhà họ Dương là thế lực ủng hộ anh, trước kia chỉ sợ phiền toái mà thôi, hiện tại nhà họ Dương đã ổn định, hiện tại anh bình phục, nói không chừng còn là chuyện tốt, yên tâm đi, những chuyện này trong lòng anh biết rõ, anh không thể để cho người khác nói xấu em" Tuần Tu nhỏ giọng nói, sau khi trấn an Liễu Y, liền dắt tay Liễu Y đi về phía trước.

Liễu Y đi theo Tuần Tu, nhàn bàn tay được Tuần Tu nắm chặt, nháy mắt hai cái, buồn bực suy nghĩ, quả nhiên trước kia là ảo giác, hiện tại khí thế người này bắt đầu vượt trên mình rồi.

103. Chương 103

Sau khi mở cửa nhà, Hải Phong cất xong hành lý liền xoay người biến mất, còn Liễu Y thậm chí chưa kịp sửa sang lại đã bị Tuần Tu vác đến phòng khách.

Liễu Y lơ đãng liếc mắt một cái liền sững sờ cả người. Mắt giương thật to nhìn về phía cánh cổng tò vò to đùng, mới tinh trên vách tường phòng khách rồi nghiêng đầu nhìn về phía Tuần Tu.

"Cái này…" Liễu Y đưa tay chỉ về phía cái cổng tò vò, có chút không nói nên lời. Chuyện này… Tuần Tu thế mà dám làm thật.

Tuần Tu ôm hông của Liễu Y, cúi người xuống, nhỏ giọng nói bên tai Liễu Y, "Như vậy càng dễ dàng, mỗi lần đều phải đi từ cửa sau, thật phiền toái."

Liễu Y hít vào một hơi, dùng tinh thần lực liếc một cái, đẩy cái người ở đằng sau lưng ra, vội vàng lao về phía cửa phòng luyện công. Vừa mở cửa, nhìn căn phòng với một đống thiết bị đã được đổi mới hoàn toàn, đưa tay dụi dụi con mắt, không nhìn nhầm chứ?

Tuần Tu cười như không cười, đứng bên cạnh Liễu Y, kéo tay của Liễu Y, dắt Liễu Y đi vào trong phòng, bình tĩnh nói, "Mỗi ngày đều tới tới lui lui thật phiền toái nên anh chuyển phòng luyện công của em sang bên nhà anh, còn nơi này chuyển thành phòng ngủ của anh. Như vậy sau này, mỗi sáng sớm muốn gọi em dạy cũng sẽ dễ dàng hơn."

Liễu Y khóc không ra nước mắt. Mình quả nhiên là dẫn sói vào nhà mà. Cúi đầu, liếc mắt về phía chiếc nhẫn đang đeo trên tay, siết chặt lại, vừa muốn nói gì đó thì bị Tuần Tu nhanh chóng kéo tới trên giường.

"Tới đây thử giường mới một chút đi!" Tuần Tu da mặt dày, nằm đè lên người Liễu Y, cúi đầu nhìn khuôn mặt sững sờ của Liễu Y mà cười chúm chím, đưa tay ngắt một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Y, cúi đầu hôn một cái.

"Tuần Tu," Liễu Y cắn răng nghiến lợi, nhỏ giọng gọi.

"Ừ, Tiểu Y, anh ở đây." Tuần Tu không hề hay biết áp suất thấp của Liễu Y, con mắt lóe sáng, cúi người nhằm thẳng về phía đôi môi đỏ mọng của Liễu Y mà đè lên, tay nắm lấy cánh tay đang quờ quạng của Liễu Y, cạy răng môi của Liễu Y ra, thăm dò vào trong miệng, mút thật sâu, thật thỏa thích.

Cho đến khi Tuần Tu duỗi tay vào trong quần áo của Liễu Y, Liễu Y mới đột nhiên thức tỉnh, đẩy anh ra. Nhìn cái người nào đó đang tỏ vẻ vô tội, Liễu Y mới sâu sắc cảm nhận được rằng võ lực của mình mà muốn chống lại Tuần Tu thì chỉ là mây bay a mây bay.

Bây giờ trong nhà đã thành ra như vậy rồi, Liễu Y cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể thuận theo tự nhiên mà tiếp nhận thôi. Cũng may Tuần Tu không đả thông luôn phòng ngủ của cô với anh nên cũng khiến trong lòng Liễu Y cảm thấy được an ủi một chút, tối thiểu là lúc ngủ cũng không cần phải cảnh giác vì trên giường có nhiều hơn một người. Nhìn ánh mắt vô tội của Tuần Tu, Liễu Y chỉ có thể thở dài, không nói thêm gì nữa.

Buổi sáng hôm sau, Liễu Y nghe được "phanh phanh" tiếng gõ cửa, từ từ thò đầu ra khỏi chăn, còn chưa kịp dùng đến tinh thần lực thì điện thoại di động ở đầu giường đã vang lên.

Liễu Y lề mề duỗi tay ở trong chăn ra ngoài lấy điện thoại di động, liếc một cái liền nghe.

"Mở cửa, Liễu Y." Thanh âm Tiền Văn Phương trầm thấp, mang theo chút ít hốt hoảng.

Liễu Y mở mắt, quét về phía ngoài cửa ra vào. Quả nhiên, Tiền Văn Phương đã đứng ở trước cửa nhà cô. Ừ một tiếng, cúp điện thoại, lật người xuống giường. Trước đi về phía tủ quần áo, lục ra một cái áo khoác để mặc tạm, đi ra khỏi phòng ngủ.

Tiền Văn Phương lo lắng, liếc nhìn tờ báo trong tay. Làm sao lại nhanh như vậy đã bị người ta moi ra rồi? Lúc cánh cửa mở ra, ánh mắt của cô thẳng tắp nhìn về phía ánh mắt bình tĩnh của Liễu Y, cả người Tiền Văn Phương liền được buông lỏng.

"Chị Tiền, sao lại đến đây sớm vậy? Có phải lại có công việc gì mới được sắp xếp không?" Liễu Y ngẩng đầu liền hỏi.

Tiền Văn Phương thở dài một tiếng, không nói gì, đi thẳng vào, đặt mông ngồi trên ghế salon trong phòng khách, nhìn Liễu Y theo sau, đưa tờ báo đang cầm trong tay cho cô ấy, "Trước tiên em đọc cái này đi đã."

Liễu Y nhận lấy tờ báo Tiền Văn Phương đưa đến, ngồi xếp bằng trên ghế salon đối diện, đưa tay dụi dụi con mắt, cúi đầu lật xem. Vừa nhìn, mắt liền trợn to. Xem tấm hình khá là rõ ràng cùng với bài báo ở bên cạnh, tay Liễu Y run run. Người phóng viên này cũng thật giỏi quá đi. Mặc dù bản thân cô không ngại bị người ta biết thì sẽ nói ra nói vào, nhưng tốc độ này cũng quá nhanh đi, chân trước cô vừa tới Đô Thành, chân sau đã bị người ta moi ra rồi.

Tiền Văn Phương dựa người về sau: "Chị còn chưa kịp đến công ty đấy. Em nghĩ thế nào?".

Liễu Y quăng tờ báo sang một bên: "Không sao. Dù sao thì sớm muộn họ cũng sẽ biết, chỉ là em cảm thấy hơi nhanh quá thôi."

Tiền Văn Phương liếc mắt. Sớm cũng đoán được Liễu Y mà biết tin này thì cũng thấy không sao cả. Chỉ là, ánh mắt thoáng thấy một vài tia sáng lấp lánh, Tiền Văn Phương nheo mắt lại, nhìn chằm chằm vào tay Liễu Y, đưa tay chỉ: "Trên tay em là..."

Liễu Y giơ tay lên nhìn một chút, tương đối trấn định nói: "Chiếc nhẫn. Làm sao vậy?"

Tiền Văn Phương hết nói nổi rồi, co quắp lui về phía sau: "Liễu Y, làm người đại diện của em đại khái chị sẽ sống ít đi mấy năm. Em đúng là "Bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân"* a!"

(*: không lên tiếng thì thôi, đã lên tiếng thì đều khiến mọi người kinh ngạc)

"Mọi người không phải đều biết ư? Còn kinh ngạc cái gì?" Liễu Y nhàn nhạt thoáng nhìn, nhỏ giọng nói một câu.

"Chị biết em và vị đại thiếu gia nhà họ Tuần kia đang yêu đương, nhưng mới có mấy ngày, thậm chí đến nhẫn em cũng đã đeo lên rồi. Chị phát hiện chị không thể theo kịp tiết tấu của em được. Qua tầm mấy ngày nữa, em nâng cao bụng bự, đoán chừng chị cũng không kinh ngạc đâu." Trong tâm Tiền Văn Phương vừa vui mừng ho Liễu Y, vừa cảm thấy bất đắc dĩ cho bản thân. Trước kia cũng không quá coi trọng chuyện của Liễu Y và Tuần Tu. Dù sao hiện tại những người có quyền có thế, có mấy người thật lòng. Thế nào mà đến lượt Liễu Y, lại không phải như vậy đây. Tốc độ này thì đến cả hỏa tiễn cũng chẳng cản nổi.

Liễu Y lúng túng đưa tay xoa xoa đầu. "Gì chứ... Để em qua phòng bếp pha cho chị một ly trà, chị ngồi trước đi."

Tiền Văn Phương im lặng nhìn Liễu Y. Bị Liễu Y quấy nhiễu một chút nên những lo âu trong tâm mới vừa rồi ngược lại đã bình thường trở lại. Cúi đầu thở dài, ánh mắt mới chăm chú nhìn về một nơi nào đó hồi lâu.

Tiền Văn Phương nheo mắt lại, cúi người rút ra một túi giấy lót dưới bàn trà. Tay run run lật xem. Sau khi thấy nội dung bên trong thì trợn mắt há mồm, ngổn ngang trong gió, ngây người như phỗng.

Liễu Y bưng trà nóng tới phòng khách, chỉ thấy Tiền Văn Phương đang thất hồn lạc phách liền đặt ly trà xuống, đi tới bên cạnh Tiền Văn Phương, "Chị Tiền, chị bị làm sao thế?"

Tiền Văn Phương bừng tỉnh lại, ánh mắt không hề chớp nhìn chằm chằm về phía Liễu Y, nuốt nước miếng một cái: "Liễu Y."

"Vâng! Chị Tiền, chị đừng nóng vội, chuyện của em và Tuần Tu sớm muốn cũng sẽ bị người ta biết thôi. Em cũng không có ý định sẽ giấu giếm chuyện này mà." Liễu Y cho là Tiền Văn Phương còn đang suy nghĩ những tin tức trên báo nên liền nhỏ giọng trấn an.

Một lúc sau, Tiền Văn Phương mới giơ túi giấy trong tay lên, "Đây là sự thật sao?"

Liễu Y vừa nhìn thấy, điểm đầu một cái, "Chị Tiền, cái này em lót ở dưới đáy bàn trà trước mặt mà, sao chị lại lấy ra rồi."

Tiền Văn Phương thấy ngột ngạt khó thở, rất muốn giơ tay lên túm lấy quần áo của Liễu Y mà lớn tiếng gầm thét một phen. Tài liệu quan trọng như vậy mà cái người này tùy tiện ném. Ném rồi thì cũng thôi đi, tại sao còn để lót dưới bàn trà cơ chứ. Hơn nữa người này đã giàu có như vậy rồi mà lần nào cũng để mình phải móc tiền túi ra mời ăn cơm, mời ăn cơm cũng thôi đi, còn khiến cho ông chủ quán buffet phải chạy tới khẩn cầu lần sau làm ơn đừng đến nữa. Trong bụng Tiền Văn Phương cực kì buồn bực. Người này rõ ràng đã là tân đại cổ đông rồi lại còn tưởng mình vẫn chỉ là một tiểu diễn viên, làm diễn viên cũng thôi đi, mỗi lần còn tính toán chi li tiền cát xê nhiều hay ít nữa chứ.

Tiền Văn Phương rất muốn hộc máu, không ngờ mình còn lo lắng đến việc công ty biết chuyện của Liễu Y và Tuần Tu sẽ chọn biện pháp nào để đối phó, ba chân bốn cẳng chạy tới đây để nghĩ đối sách. D1end@nl3quyd0n Nào có biết đại cổ đông chính là Liễu Y và vị đại thiếu gia nhà họ Tuần kia. Đây còn không phải là hoàng đế chưa vội, thái giám đã gấp à?

Rốt cuộc, Tiền Văn Phương phát hiện bản thân thật chẳng dễ dàng gì. Không ai có thể kìm nén hơn cô được nữa rồi. Cho nên nói, có đôi khi chân tướng gì đó, đừng nên để người khác biết thì vẫn tốt hơn. Tiền Văn Phương rất hối hận hôm nay đã đến đây. Thà chưa bao giờ nhìn thấy phần tài liệu vừa rồi thì cô cũng sẽ không nghĩ đến việc mình thiếu chút nữa đã ngăn cản hai đại nhân vật đứng sau màn tương thân tương ái rồi.

Liễu Y cầm lấy túi tài liệu trong tay Tiền Văn Phương, cúi đầu nhét lại xuống dưới đáy khay trà, thấy khay trà không bị đung đưa thì hài lòng gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Tiền Văn Phương, đưa ly trà nhét vào tay Tiền Văn Phương.

"Chị Tiền, uống chút trà nóng đi." Liễu Y nhẹ giọng nói, có chút lo lắng cho trạng trái tinh thần của Tiền Văn Phương.

Tiền Văn Phương vô thức đưa ly trà lên đến khóe miệng, cố đè ép sự chấn kinh của mình, uống một hớp, còn chưa nuốt xuống cổ họng thì đã thấy cửa phòng ngủ đối diện mở ra, nhìn người đang mặc đồ ngủ đi ra ngoài, Tiền Văn Phương phì một tiếng liền phun hết trà trong miệng ra ngoài. Hoảng sợ càng tăng thêm rồi.

Tuần Tu hí mắt nhìn Tiền Văn Phương ngồi trên ghế sa lon, nhàn nhạt thoáng nhìn, vẫy vẫy tay với Liễu Y, nhìn người đang đi tới trước mặt mình, nhỏ giọng cưng chiều nói: "Sao thức dậy sớm như vậy? Có đói bụng không? Bác Hòa làm xong bữa sáng rồi, anh bưng sang đây nhé! Em đi rửa mặt trước đi."

Tuần Tu cúi người, hôn một cái xuống một bên mặt của Liễu Y, trực tiếp đi từ phòng khách qua cái cổng tò vò mới bên cạnh. Mà Tiền Văn Phương đang ngồi trên ghế sa lon đã tiến vào trạng thái bị sét đánh cháy khét cả người.

Tiền Văn Phương nóng nảy. Làm sao mới có một ngày mà cái người ngồi xe lăn đã có thể đi bộ bằng hai chân? Làm sao mới có một ngày mà trong phòng khách nhà Liễu Y đã có thêm một cánh cửa? Làm sao mới có một ngày mà Liễu Y và vị đại thiếu gia nhà họ Tuần kia đã ở chung, hơn nữa còn mặc cùng một kiểu quần áo ngủ đây?

Tiền Văn Phương thoắt cái đứng lên, xốc túi của mình lên, cảm thấy mình phải đi tìm một chỗ yên tĩnh. Cứ tiếp tục ở lại nhà của Liễu Y, Tiền Văn Phương cảm thấy mình sớm muộn cũng trúng gió. Lung lay

đứng bên cạnh Liễu Y, cô không còn hơi sức mà nói "Liễu Y, có rảnh chị sẽ lại tới."

Liễu Y chỉ kịp nghe thấy tiếng đóng cửa, phòng đã không còn bóng dáng của Tiền Văn Phương nữa. Đưa tay sờ sờ cằm, thầm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ công việc của chị Tiền quá bận rộn nên tinh thần mới có chút thất thường? Liễu Y sâu sắc cảm giác được mình là một người có lương tâm. Không bằng cho Tiền Văn Phương nghỉ ngơi một khoảng thời gian đi. Ai, hiện tại áp lực công việc trong xã hội này thật là lớn a.

Liễu Y vừa mới trở về Đô Thành ngày đầu tiên, sáng sớm, báo chí đã đưa tin tức giải trí khiến dân chúng hưởng ứng kịch liệt. Một vị nam sĩ thần bí dàn trận lớn đi đón máy bay, và đối tượng thực ra chính là ngôi sao giải trí mới nổi Liễu Y. Ảnh chụp là Liễu Y đang lên xe trong nháy mắt, mà người bên trong xe nửa che nửa đậy, mặc dù không thấy rõ mặt nhưng có thể lập lòe thấy được là một thanh niên tài tuấn.

Ngày thứ hai, báo giải trí sáng sớm lại tung ra một tin tức mới. Ngôi sao mới nổi Liễu Y cùng vị nam sĩ thần bí đã bí mật ở chung, hư hư thực thực chuẩn bị kết hôn bí mật. Hình ảnh bên cạnh rõ ràng là lúc Liễu Y và Tuần Tu xuống xe, hơn nữa đặc biệt rõ ràng phóng to chiếc nhẫn trên những ngon tay đan xen của Liễu Y và Tuần Tu, làm cho danh tiếng của nữ diễn viên duy nhất của bộ phim truyền hình đang gây sốt hiện nay, Liễu Y, xác thực càng lúc càng lớn. Cho nên chỉ một tia lửa này lại càng truyền càng nóng.

Ngày thứ ba, báo giải trí sáng sớm đào ra được lời đồn đại ngày trước về Liễu Y và Tuần Tu bị chụp ở quán cà phê. Hơn nữa còn có hình ảnh minh họa chân tướng, bên cạnh trình bày xác thực Liễu Y và vị nam sĩ thần bí kia đã ở chung một chỗ thật lâu. Sau khi phân tích tình huống từ những dẫn chứng thêm vào đã khẳng định vị nam chính ngồi xe lăn kia chính là vị nam sĩ thần bí ở phi trường, đối với tinh thần khôn vứt bỏ, không buông tha của Liễu Y đánh giá rất cao.

Ngày thứ tư, báo giải trí sáng sớm lại bắt đầu tuôn ra thêm một quả bom. Thì ra vị nam sĩ thần bí kia chính là người nhà họ Tuần. Không biết tìm được hình cũ từ chỗ nào, phía trên chính là hình Tuần Tu và Liễu Y cùng tham gia tiệc rượu của nhà họ Lý mừng con gái về nước. Lần này thì tất cả đều nổ tung rồi. Nếu như là người khác, công chúng sẽ chỉ a lên một tiếng, nhưng đây lại là người nhà họ Tuần, vốn khiêm tốn thần bí, khiến lòng mọi người đều tò mò dậy sóng, cho nên một khi đã có bát quái liền không thể ngăn cản nổi rồi.

Từ sau khi Tiền Văn Phương trở về từ nhà Liễu Y liền yên lặng ở nhà tĩnh dưỡng mấy hôm, từ từ tiêu hóa những gì đã thấy ngày đó. Đợi đến khi cô rốt cuộc đã bình tĩnh lại, đi ra ngoài thì thế giới đã đổi khác.

Buổi sáng ngày thứ năm, Tiền Văn Phương lại chạy đến nhà Liễu Y. Lần này, Tiền Văn Phương không có đến nửa điểm lo âu. Sau khi ra ngoài, Tiền Văn Phương thấy lời đồn đại càng ngày càng náo nhiệt thì trong lòng đã có chút chủ ý. Chuyện này nếu như không có công ty đồng ý thì tờ báo này cũng không thể phát hành được. Cho nên Tiền Văn Phương chỉ đến để ném những tờ báo mấy ngày nay cho Liễu Y rồi cái gì cũng không nói, xoay người trở về nhà đi nghỉ.

Lần đả kích này thật quá lớn, Tiền Văn Phương quyết định sẽ nghỉ ngơi thật tốt một khoảng thời gian. Mà tương lai của Liễu Y có như thế nào đi nữa thì Tiền Văn Phương cũng không nóng nảy nữa rồi. Có hẳn một ông chủ lớn ở phía sau đài nhìn chằm chằm, mình chỉ cần phụng mệnh làm việc là được rồi.

Liễu Y từ ngày đầu tiên sau khi Tiền Văn Phương tới đây, căn bản cũng không để ý báo chí nói gì. Dù sao cũng có một lần kinh nghiệm, Liễu Y cũng chỉ nghĩ rằng lần này lại có người nào đó ngoài ý muốn chụp được nên ném ra sau ót, yên tâm nằm nhà nghỉ ngơi.

Đến tận ngày thứ năm, khi nhìn thấy mấy tờ báo mà Tiền Văn Phương mang đến, Liễu Y mới ngây dại một chút. Điều này cùng những gì mà cô dự đoán hoàn toàn không giống nhau. Đến tận khi Tiền Văn Phương đã đi rồi, Liễu Y mới hồi hồn, vùi mình trên ghế salon, lật xem. Hồi lâu, Liễu Y càng xem lại càng cảm thấy có gì đó không đúng. Cô đứng vụt dậy, một cước đá văng cửa phòng ngủ của Tuần Tu, vọt đến bên giường, nhìn người nào đó vẫn đang chìm trong mộng, đá đôi dép trên chân xuống, trực tiếp bò lên giường, đưa tay xốc cổ áo của Tuần Tu lên, lay động.

"Có phải là trò quỷ của anh hay không, Tuần Tu?" Liễu Y trực tiếp hỏi. Cô hiện tại không tin đây là sự cố ngoài ý muốn, chuyện này rõ ràng đã được cố ý an bài từ trước.

Tuần Tu mở mắt ra, nhàn nhạt thoáng nhìn, vô cùng trấn định đưa tay ôm lấy eo nhỏ của Liễu Y, lật người một cái, đè lên trên, nhỏ giọng nói một câu, "Tối hôm qua đến tận nửa đêm mới hoàn thành được bài huấn

luyện mà em giao cho, để cho anh ngủ tiếp một lát, há."

Liễu Y không thể bình tĩnh nổi, dùng sức một cái, lật người ngăn chặn Tuần Tu, đưa tay lại bắt đầu lay động, "Nói chuyện rõ ràng với em đã rồi hãy ngủ tiếp."

Tuần Tu cũng không mở mắt ra mà trực tiếp lật người đè lên trên, khống chế Liễu Y dưới thân, đưa tay ôm sát hông của Liễu Y, tìm đến bên mặt của Liễu Y, hôn một cái: "Ngoan, chờ anh tỉnh ngủ, em muốn hỏi cái gì cũng được. Trước ngủ với anh một chút đã nhé!"

104. Chương 104

Liễu Y và Tuần Tu cùng nhau chơi vật lộn trên giường. Đến cuối cùng, Liễu Y vẫn phải thoải hiệp, bất đắc dĩ bị Tuần Tu ôm kiểu bạch tuộc, ngước mắt nhìn trần nhà, cúi mắt lại thấy Tuần Tu còn đang trong mộng. Khẽ giãy giụa, Tuần Tu đang nhắm mắt liền hôn một cái. Lại giãy giụa thêm lần nữa, Tuần Tu lại hôn thêm một cái. Liễu Y thấy thật rối rắm. Chẳng lẽ người này có tinh thần lực còn mạnh hơn cả mình, nhắm mắt mà cũng có thể tìm đến đúng vị trí.

Liễu Y vỗ ngực liên tục. Quả nhiên không nên giúp người này lập cái kế hoạch huấn luyện gì gì đó. Quả nhiên mình thật là quá ngu ngốc, quá ngây thơ mà.

Thì ra dùng võ lực để chống lại Tuần Tu khi ngồi trên xe lăn chính là một cước đá bay, sau này dùng võ lực để chống lại cầm thú trong con người Tuần Tu lại càng là phản kháng không có hiệu quả. Mà bây giờ, Tuần tu càng ngày càng hung hãn, mình bị hắn thuyết phục, chủ động giúp hắn lên kế hoạch huấn luyện, giờ thì ngon rồi, hai nhà hợp lại làm một, mình chỉ còn nước bị áp bức mà thôi.

Liễu Y đã bắt đầu dự đoán được cuộc sống bi thống sau này của bản thân rồi. Quả nhiên rơi vào hố, leo lên không nổi. Đều là do tiền làm hại mà. Quả nhiên làm người thì không nên tham lam. Liễu Y càng ngày càng ngộ ra rằng sau này phải làm đến đâu chắc đến đó, ăn khổ một lần rồi thì phải biết khôn ra, nhìn xa trông rộng, ánh mắt phải nhìn xa một chút, chuyện như thế này chỉ có thể xảy ra một lần, không thể để xảy ra lần thứ hai được.

Đợi đến khi Liễu Y cảnh giác, mở mắt ra lần nữa thì liền bắt gặp gương mặt tuấn tú đang phóng đại trước mắt. Như nhớ tới cái gì, cô liền cọ cọ lui về phía sau, nhưng không kịp chạy xa thì đã bị Tuần Tu ôm lại vào ngực.

Tuần Tu nhìn Liễu Y đang an phận trong ngực mình, cúi đầu liền hôn lên trán cô một cái, cất tiếng khàn khàn, nói "Chào buổi sáng".

Liễu Y đẩy gương mặt tuấn tú đang nhích lại gần mình ra, cười nhạo một tiếng, nhỏ giọng nói, "Bây giờ đã là buổi trưa rồi."

Tuần Tu gương mắt nhìn, nghĩ muốn đi kéo rèm cửa sổ, sau lại chợt cười một tiếng, ánh mắt lóe lóe, tay nắm chặt lấy hông của Liễu Y, lật người đè Liễu Y xuống dưới thân, chuẩn bị âm yếm.

Liễu Y vội vàng đẩy ra, tạo một chút khoảng cách, "Anh còn chưa có đánh răng mà. Bụng của em đói rồi."

Tuần Tu dừng lại động tác, đưa tay gạt mấy sợi tóc của người nằm phía dưới, "Bác Hòa chắc đã chuẩn bị xong bữa trưa rồi."

Liễu Y vừa nghe, con mắt lóe sáng, mắt liếc về phía cánh tay còn đặt bên hông, "Vậy còn chờ gì nữa, mau rời giường đi thôi."

"Không vội, em không phải còn có chuyện muốn hỏi anh hay sao?", Tuần Tu đưa tay nâng cằm Liễu Y lên, ngón tay xẹt qua cánh môi mềm mại, nhận thấy thân thể Liễu Y cứng đờ thì nhỏ giọng cười một tiếng, đáy mắt càng trở nên đen thẫm.

Liễu Y vừa nghe được ăn thì chuyện gì cũng phải đứng qua một bên. Đây chính là chân lý vĩnh viễn không bao giờ thay đổi. Cô lập tức đẩy móng vuốt của người nào đó qua một bên, "Ăn no rồi lại hỏi".

Tuần Tu nhếch miệng cười, gật đầu, buông cánh tay bên hông Liễu Y, nhích ra tạo chút khoảng cách, nhìn Liễu Y trở mình bò dậy, nhảy đến cuối giường, trong ngực trống không, nhất thời cảm thấy có chút bất mãn mà nhíu mày.

Tuần Tu ưu nhã ngồi dậy, tựa vào đầu giường, nhìn cái mũi Liễu Y đang ra sức ngửi ngửi, trực tiếp xông thẳng ra ngoài thì không tự chủ mà nở một nụ cười cưng chiều.

Chung đụng với Liễu Y càng lâu, anh lại càng thích phương thức biểu đạt trực tiếp của cô ấy. Chỉ cần anh hỏi, cô có thể trả lời sẽ trả lời, không bao giờ giấu giếm. Tuần Tu thích Liễu Y, lại càng thích mỗi phút, mỗi giây được sống chung với Liễu Y bởi lúc ấy anh không cần phải che giấu mình. Rốt cuộc anh là người như thế nào, Liễu Y đều rõ ràng cả.

Tuần Tu từ từ xuống giường, duỗi lưng một cái, đi tới bên cửa sổ, kéo rèm cửa ra. Mặc dù chỗ này đúng là có hơi nhỏ, ngay cả một phòng ở sơn trang của nhà họ Tuần cũng chẳng thể so cùng nhưng lại không có cảm giác bị đè nén. Ở bên cạnh Liễu Y, Tuần Tu càng cảm thấy chân thật hơn.

Tuần Tu nhìn mấy chấm nhỏ màu lục trong sân nhỏ ngoài cửa sổ thì chợt vểnh khóe miệng. Đây chính là mấy cái mầm hành lá mà Liễu Y vẫn chăm sóc tỉ mỉ. Có lẽ về sau, cuộc sống sẽ cứ bình thản thường thường như vậy. Nhưng Tuần Tu biết, đây chính là cuộc sống mà anh vẫn mong đợi. Mà tất cả những điều này, đều do Liễu Y mang tới.

Liễu Y có rất nhiều thói quen mà đến tận bây giờ Tuần Tu cũng nhìn không thấu. Giác quan thứ sau bén nhạy, sức mạnh siêu phàm không biết ở đâu ra, đam mê tích trữ lương thực, thói quen thích ăn uống như mạng, duy trì cảnh giác cao độ, còn cả cái cảm giác luôn giữ vững khoảng cách với người khác nữa.

Tuần Tu biết Liễu Y trừ Tiền Văn Phương và mình ra thì đối với mọi người ở bên cạnh luôn giữ một khoảng cách nhất định. Tuy đã từng có những lúc, anh rất hy vọng Tiền Văn Phương biến mất nhưng khi đã hiểu rõ Liễu Y hầu như không thích chung đụng với người khác thì Tuần Tu lại không nghĩ như vậy nữa. Có lẽ có thật nhiều người để Liễu Y nhớ thương thì sẽ làm cho Liễu Y càng trở nên chân thật hơn.

Tuần Tu đã điều tra qua hoàn cảnh gia đình của Liễu Y, còn Liễu Y lại chưa bao giờ nhắc tới người nhà với anh. Lúc mới đầu, Tuần Tu có chút khó chịu, nhưng sau một lần nghe được cuộc điện thoại của Liễu Y với cái vị Liễu mẹ kia thì những bất mãn kia của Tuần Tu đã tiêu tan hết. Không gần, không xa, rất đúng mực, đó chính là thái độ của Liễu Y đối với người nhà mà anh có thể nghe ra được. Không có thân tình, nhưng lại có đủ trách nhiệm.

Tuần Tu biết, từ sau lần đó, anh liền xác định được, Liễu Y đích xác là mệnh trung chú định (người trong mệnh) của mình. Anh và Liễu Y vốn đều là những người lãnh tình. Nếu như không có Liễu Y, có lẽ anh đối với ai cũng đều không thể động tâm, mà Liễu Y cũng vậy.

Tuần Tu chợt cười khẽ, nhìn nắng ấm bên ngoài cửa sổ, đáy lòng cảm thấy ấm áp. Hai người họ, cứ như vậy, cả đời không buông tay, cả đời cùng đi.

Đúng lúc ấy, cửa bị đá, mở ra. Liễu Y đứng ở ngoài cửa, nhìn Tuần Tu đang cố tạo dáng thâm trầm đứng bên cửa sổ, "Ăn cơm."

Tuần Tu quay đầu nhìn sang, gật đầu một cái, nở nụ cười. Đi lên trước, đưa tay vuốt vuốt lại tóc cho Liễu Y, "Em đi trước đi, anh đi rửa mặt xong sẽ qua."

Sau khi hai người ăn cơm xong, Liễu Y nằm trên ghế sa lon trong phòng khách, xoa bụng. Mà Tuần Tu ngồi bên cạnh, cúi đầu nhìn tờ báo trước mặt. Hai người ở chung càng ngày càng tự nhiên hơn, tràn ngập tư vị ấm áp.

Ánh mắt Liễu Y nhìn theo Tuần Tu đặt tờ báo xuống, lập tức ngồi thẳng dậy, bày ra tư thế tra hỏi, "Thành thật khai báo đi. Thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị."

Tuần Tu nắm quyền đặt trên môi, thấp giọng ho một tiếng, dựa người về phía sau, "Tiểu Y, thật ra thì trong lòng em đã có đáp án rồi đó thôi."

Liễu Y gật đầu, nhưng mà cô vẫn không hiểu rõ, bản thân đã đồng ý với người này rồi mà sao anh vẫn phải làm như vậy.

Tuần Tu vươn tay, ôm chầm Liễu Y vào lòng, nhìn cô giãy giụa một lúc rồi an tĩnh lại, cúi đầu hôn một cái lên trán cô, thở dài một tiếng, "Đây chính xác là chủ ý của anh. Em cũng biết anh còn có một người thân đúng không?"

Liễu Y vừa nghe, ngẩng đầu lên nhìn qua, "Cùng chuyện này thì có quan hệ gì chứ?"

Tuần Tu cười cười, đưa tay ngắt khuôn mặt nhỏ nhắn của ai đó, điều chỉnh lại tư thế, để cả người Liễu Y nằm trọn trong lồng ngực của anh, đôi tay ôm lấy hông của Liễu Y, dựa người về sau, lười biếng nói, "Đương nhiên là có liên quan chứ. Vào lúc chân của anh không tốt, mặc kệ anh lựa chọn cùng ai kết hôn, chị gái anh cũng sẽ đồng ý. Nhưng anh không thể cứ ngồi trên xe lăn cả đời mà sống qua ngày được. Bình phục chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Từ lần đầu tiên chúng ta đi xem mắt, bị người khác chụp được, anh đã muốn vì hiện tại mà chuẩn bị."

Liễu Y giờ mới kịp phản ứng, nâng mắt nhìn, "Anh nói là lần đó sao?"

Tuần Tu gật đầu. Chuyện mà anh đã làm qua, coi như anh không nói ra thì Liễu Y cũng sẽ có ngày nghĩ ra được, vậy chẳng bằng anh cứ nói thẳng ra từ trước vẫn hơn.

Liễu Y hít vào một hơi. Người này bắt đầu từ lần đó đã uy hiếp cộng lợi dụng, sớm như vậy đã nhìn chằm chằm mình. Liễu Y run lên một cái, thật không rõ tại sao lại có nhiều cong cong quẹo quẹo như vậy.

"Chị gái anh và con trai nhà họ Dương kết hôn chính trị. Trước khi kết hôn, trong nhà anh xảy ra chuyện, chị gái và anh rể vốn không có cơ sở tình cảm gì lại vì chuyện trong nhà mà ngược lại, sinh ra tình cảm với nhau. Nhà họ Dương vẫn tương đối chú trọng mặt mũi nên mặc dù không hài lòng với chị gái anh nhưng vài năm sau, hôn lễ vẫn được cử hành như đã định. Nhưng vì không có gia đình làm chỗ dựa, chị gái anh ở nhà họ Dương cất bước khó khăn, lại vừa muốn chăm sóc cho anh, vừa muốn nhận được sự thừa nhận của nhà họ Dương nên đã phải khổ cực nhiều rồi. Cho nên chị ấy thay đổi cũng là dễ hiểu." Tuần Tu thở dài một tiếng. Anh tôn kính chị gái, nhưng có một số việc, anh không có cách nào thỏa hiệp được.

Liễu Y vừa nghe vậy đã hiểu ra được chút ít những thứ gọi là hào môn trong truyền thuyết. Có lẽ vì đã phải chịu khổ sở nên đối với người thân duy nhất sẽ càng thêm chú ý, mà nhà họ Tuần bây giờ chỉ còn một mình Tuần Tu, vậy thì nhất định chị gái Tuần Tu sẽ giúp Tuần Tu xem xét tốt những ứng cử viên cho việc kết hôn.

"Lúc mới đầu khi chân của anh không tốt, chị gái anh chưa bao giờ đề cập đến chuyện hôn nhân. Tuy cũng có lúc sẽ âm thầm nói đến một chút nhưng bởi vì còn bận tâm về thân thể của anh nên cũng chỉ nói qua loa. Thế nhưng từ khi biết anh đã bình phục, quả nhiên không ngoài dự đoán, chị gái anh liền bắt đầu sắp xếp mai mối. Chị gái anh từ nhỏ đã cẩm y ngọc thực, sau này lại bị người ta cười nhạo, châm chọc nên chị ấy càng hiểu rõ cuộc sống hào môn thế gia là như thế nào. Vậy nên chị ấy luôn hi vọng anh có thể tìm được một người phụ nữ môn đăng hộ đối. Suy cho cùng đây cũng không phải lỗi của chị ấy. Thật ra chị ấy làm vậy cũng chỉ là muốn tốt cho anh mà thôi. Thời điểm anh chọn em, anh đã biết chị ấy tuyệt đối sẽ không đồng ý. Dù anh có thể làm theo ý mình nhưng suy cho cùng vẫn là chị em ruột nên chỉ có thể dùng chút thủ đoạn để cho chị ấy có thể đồng ý. Cho nên, từ lúc vừa mới cùng em xem mắt, anh đã bắt đầu chuẩn bị tất cả. Hiện tại chị anh đã biết được quá trình chúng ta quen biết nhau, vậy thì hẳn là sẽ không phản đối quá kịch liệt." Tuần Tu thấp giọng kể. Ở trong lòng anh, đây không phải là những điều trọng yếu nhất, mà quan trọng nhất chính là phải để cho Liễu Y không còn đường để đi, không có cách nào để hối hận.

Liễu Y nháy mắt hai cái, trợn to hai con mắt nhìn chằm chằm Tuần Tu, đánh giá anh từ trên xuống dưới một lượt, "Đến chị anh mà anh cũng tính toán được."

Tuần Tu không nghĩ tới việc Liễu Y sẽ nói như vậy, cười hì hì một tiếng, cúi đầu hôm một cái lên trán cô, "Không thể tính như vậy được. Đây là chuyện mà anh phải giải quyết. Anh chỉ là không muốn để cho em phải trái lo phải nghĩ mà thôi. Mặc dù anh chưa bao giờ quan tâm đến việc người khác cảm thấy thế nào nhưng anh lại quan tâm người ta sẽ nhìn em như thế nào."

Liễu Y chép chép miệng vài cái, gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Mặc dù cô không quan tâm người ta nhìn cô như thế nào nhưng vì Tuần Tu quan tâm nên Liễu Y cảm thấy có chút cảm động. Có lẽ được người khác cưng chiều,

xác thực khiến cho Liễu Y cảm giác mình không chọn lầm người.

"Sẽ không còn nguyên nhân gì khác chứ?" Liễu Y thử dò xét, hỏi. Cô cũng không tin rằng Tuần Tu làm thế chỉ vì giải quyết chuyện nhà.

Tuần Tu cúi đầu, cười như không cười, nhìn Liễu Y, "Dĩ nhiên còn có em nữa. Dù sao anh vẫn cảm thấy em còn chưa quá quan tâm anh. Mặc dù em đã đồng ý lời cầu hôn của anh nhưng lại không có thêm gì bảo đảm, em bảo anh làm sao mà yên tâm được."

Liễu Y rối rắm liếc nhìn. Cô đâu phải là cái loại khốn khiếp, không có lương tâm ấy chứ. Lời này, ai. Đưa tay ngắt một cái trên mặt Tuần Tu, cảm giác có chút không buông tay được. Da người này so với mình còn non hơn a.

Tuần Tu cầm lấy móng vuốt đang nhích tới nhích lui trên mặt mình, "Tiểu Y, tâm tư của em có nhiều lúc anh nhìn không thấu. Mặc dù tin tưởng em, nhưng cho đến bây giờ, em cũng không phải là một người hành động theo lẽ thường. Nếu như em muốn rời đi, anh cảm thấy đại khái anh khôn có cách nào tìm được em, bởi vì ngay cả làm công nhân vệ sinh mà em cũng có thể làm được thì còn có nơi nào mà em không thể sinh tồn đây? Anh không muốn mình phải hối hận."

105. Chương 105

Trong lòng Liễu Y có chút xúc động. Cô chưa từng nói với Tuần Tu lời ngon tiếng ngọt gì bởi bản thân cô không biết. Cô cũng chưa bao giờ làm ra hành động gì thể hiện cái người ta gọi là yêu, cũng bởi cô không hiểu yêu là như thế nào. Chỉ là, đối với Tuần Tu, cô vẫn luôn đặt anh tại một vị trí bất đồng so với người khác. Chẳng lẽ đây chính là thích?

Liễu Y nhớ tới quá trình chung sống với Tuần Tu, từng ly từng tí. Lần đầu tiên ôm nhau, liền cảm thấy không bỏ được. Ánh mắt chứa đầy lãnh ý, không giống với sự tàn độc của người khác nhưng lại quá mức giống mình. Cho nên, một lần lại một lần, không hề cự tuyệt anh đến gần. Luôn muốn trong thế giới này, có thể tìm được một đồng bạn, một người trung thành.

Mà sự thật, cũng giống như Liễu Y đã nghĩ. Người như vậy, nếu sống ở thế giới kia của cô, hẳn cũng sẽ tồn tại được.

Liễu Y thở dài một tiếng, ánh mắt lóe lóe, ngẩng đầu nhìn người trước mặt, nhỏ giọng nói, "Tuần Tu, lúc mới bắt đầu, đúng là em chỉ vì một nửa gia sản của anh nhưng đến lúc nhận được rồi, em lại cảm thấy ngược lại, trở nên bị gò bó. Khi đó, thật sự em đã định đem những thứ này trả lại cho anh, sau đó phủi mông chạy lấy người. Nhưng rồi em lại không đi nữa. Cho nên, em hiểu rõ, thật ra bản thân em có quan tâm đến anh. Tuần Tu,em không biết làm thế nào để cho anh cảm giác an toàn. Đó là vì em có bí mật của riêng em. Em đồng ý với anh, cũng giống như tin tưởng vào chính bản thân mình. Em sẽ là người đồng hành, đồng bạn của anh. Chỉ cần anh không phản bội em… vậy em cũng sẽ không buông tay. Cái em có thể cho anh chính là sự tin tưởng. Còn cái gọi là tình yêu, tự bản thân em cũng không hiểu rõ. Nếu như có một ngày em hiểu được, nhất định em sẽ trực tiếp nói cho anh nghe."

Tuần Tu giật mình, đáy mắt trở nên trầm tĩnh, không biết trong lòng suy nghĩ những gì. Cho đến nay, anh vẫn luôn cảm thấy phương thức tư duy của Liễu Y so với người bình thường rất khác biệt. Mà bây giờ, anh lại càng cảm thấy thế giới này quả nhiên gì cũng có.

Tuần Tu tin rằng những lời này của Liễu Y chính là câu trả lời tốt nhất mà Liễu Y có thể cho anh. Không phải là không yêu, mà là không hiểu yêu là như thế nào. Có lẽ Liễu Y sớm đã yêu anh mà không biết. Nhưng những điều này đều không sao cả, bởi Tuần Tu biết, tin tưởng mới là yếu tố quan trọng nhất, và lời cam kết của Liễu Y khiến Tuần Tu rốt cuộc đã có thể yên tâm.

"Tuần Tu, về sau có tính toán gì em thì anh phải nói trước cho em biết một tiếng. Kể cả có không nói trước thì sau khi tính toán xong, anh cũng phải giải thích một tiếng. Em vốn là người không thích cong cong

quẹo quẹo. Em biết, mỗi người đều có ý nghĩ riêng của mình. Chỉ cần anh trân trọng sự tin tưởng của em là được. Có một số việc, không cần phải so đo quá nhiều." Liễu Y nhỏ giọng nói.

Trong suy nghĩ của Liễu Y, cô không thèm để ý đến việc bị người khác tính kế, chỉ cần không phải ý xấu là được. Nhưng Liễu Y cũng không thích việc chẳng hay biết điều gì. Chỉ cần nói ra, Liễu Y vẫn có thể hiểu được. Liễu Y chưa bao giờ yêu cầu người khác phải có ý tưởng giống mình, bởi vì cô biết bản thân cô sinh trưởng trong một thế giới hoàn toàn khác biệt.

Tuần Tu nâng cằm Liễu Y lên, vuốt ve bằng những ngón tay, đáy mắt tối sầm lại. Anh cúi người hôn lên môi cô. Nói gì cũng không bằng làm.

Tuần Tu dịu dàng cạy răng môi Liễu Y ra, dần dần xâm nhập dây dưa. Thấy Liễu Y lùi dần về phía sau, anh đưa tay, chặn lấy cái ót của Liễu Y, một bên vẫn không ngừng liếm láp thứ hương vị khiến con tim phải loạn nhịp.

Cảm thấy Liễu Y đã trầm tĩnh lại, Tuần Tu không kiềm nổi lòng mình, với tay, thăm dò vào bên trong áo của Liễu Y, từ từ dịch lên trên, cách một lớp vải, chạm tới phần mềm mại cao ngất kia, nắm vào trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng xoa nắn. Nghe được Liễu Y không tự chủ rên lên một tiếng, Tuần Tu khống chế không nổi dục vọng dưới thân, lật người, đè Liễu Y xuống ghế sa lon.

Liễu Y không ngờ ngồi nói chuyện một lúc lại thành ra như vậy, đầu choáng mắt hoa, cả người vô lực. Móng vuốt đang làm loạn trước ngực đã tháo được áo ngực của cô ra.

Liễu Y khó nhịn được mà bộc phát, muốn mở miệng nhưng lại bị đầu lưỡi Tuần Tu mãnh liệt đòi hỏi. Liễu Y vặn vẹo thân thể. Những ngón tay đang xoa nắn trước ngực khiến Liễu Y không ức chế nổi, cả người run lên. Loại cảm giác này không ngôn ngữ nào có thể hình dung nổi. Cả thể xác lẫn tinh thần đều như trống rỗng, hư thoát.

Dần dần, Tuần Tu cảm thấy vuốt ve còn chưa đủ. Cái tay còn lại đẩy áo của Liễu Y ra. Cánh môi rời đi, cúi đầu xuống ngậm lấy đỉnh cao vút lộ ra. Phía dưới dính sát vào Liễu Y, không thể khống chế được mà đội lên cao.

Toàn thân Liễu Y cứng đờ, bị vật nóng rực chỉa vào bụng làm cho sợ đến hồi hồn, nhấc chân liền đá. Vừa thấy kẽ hở liền vội vàng thối lui sang phía bên kia của ghế sa lon, trực tiếp kéo xuống phần y phục đang bị vung lên, sắc mặt đỏ bừng.

Tuần Tu bất đắc dĩ, đành dựa vào một bên của ghế sa lon. Cũng may Liễu Y không dùng lực. Lại nhìn Liễu Y đang cảnh giác nhìn mình chằm chằm, Tuần Tu không tiếng động thở dài. Cúi đầu nhìn Tiểu Tu Tu đang đứng thẳng, Tuần Tu từ từ đứng lên, cất giọng khàn khàn, nói, "Anh đi tắm trước. Tiểu Y, đây chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Lần sau anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho em như vậy đâu."

Liễu Y nhìn chằm chằm người đang đi về phía phòng vệ sinh, nháy mắt hai cái rồi nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ. Bây giờ mới là buổi trưa, lại đi tắm. Sau lại nghĩ đến cái gì, máu mũi Liễu Y nhất thời trào ra, vội vàng ngửa đầu lên. Mình cũng nên đi tắm rồi. Đúng là bản tính háo sắc chết tiệt.

*****

Chuyện đã nói rõ ràng, Liễu Y cho rằng đã có thể bình tĩnh lại. Nào biết chỉ một cuộc điện thoại của mẹ Liễu lại khiến cho Liễu Y bắt đầu rối rắm rồi.

Mẹ Liễu đọc báo, thấy tin tức càng ngày càng văn vẻ thì rốt cuộc nhịn không được. Vốn dĩ mẹ Liễu đã đồng ý nhưng giờ thấy đối tượng của Liễu Y là một thế gia thì lo lắng vô cùng.

Ăn xong cơm tối, Liễu Y ngồi trên ghế sa lon trong thư phòng để đọc sách, còn Tuần Tu thì ngồi trước bàn làm việc, cúi đầu lật xem tài liệu. Điện thoại di động vang lên, với thính giác nhạy bén, Liễu Y lập tức ném sách xuống, mở cửa, đi ra ngoài phòng khách, đến bên bàn trà, cầm điện thoại di động lên nghe.

"Tiểu Y", mẹ Liễu nhỏ giọng gọi.

Liễu Y sững sờ. Mới vừa rồi cô không nhìn tên người gọi đến, trực tiếp kêu lên, "Mẹ."

"Công việc còn bận không?" Đầu tiên mẹ Liễu vẫn hỏi thăm đôi câu.

"Tạm được. Hiện giờ vừa đúng lúc được nghỉ ngơi ở nhà, không có việc gì." Liễu Y nhỏ giọng nói, đi đến ghế sofa, ngồi xuống. Mà Tuần Tu thì đi từ thư phòng ra phòng bếp, rót ly sữa nóng, mang lại đây.

"Vậy thì tốt. Nên nghỉ ngơi một chút. Thân thể mới là điều quan trọng nhất. Tiểu Y, con và người bạn trai kia dạo này thế nào rồi?" Mẹ Liễu thử thăm dò.

Liễu Y liếc mắt nhìn Tuần Tu đang ngồi bên cạnh mình, nhìn cái ly đã đưa đến tận miệng, liền đỡ tay Tuần Tu, uống một hớp, sau đó nói vào trong điện thoại, "Tạm được."

"Trước đây không phải con nói là không có gì hay sao?" Dĩ nhiên mẹ Liễu nhớ những lời trước kia Liễu Y đã nói, giờ nghe được câu trả lời của Liễu Y, trong lòng liền căng thẳng.

"Thời điểm đó đúng là còn chưa có gì, sau này mới xác định." Liễu Y lại nhấp một hớp sữa tươi, trừng mắt nhìn Tuần Tu đang uy mình, lắc đầu một cái.

"Tiểu Y, mẹ thấy hay là thôi đi. Mẹ cảm thấy có chút không đáng tin. Con cứ đi tìm một người bình thường là được." Mẹ Liễu lo lắng nói

"A." Liễu Y có chút mơ hồ.

"Tiểu Y, mẹ đã đọc báo của mấy hôm nay rồi. Người bạn trai kia của con mặc dù đã bình phục nhưng gia đình ta không với cao được như thế. Chuyện này cũng nên trách mẹ. Nếu như ban đầu mẹ không nói với con những điều ấy thì con đại khái sẽ không đồng ý đâu. Tiểu Y, nếu không lại bảo Chu Phi giúp con tìm một người đáng tin nhé." Mẹ Liễu âm thầm tự trách bản thân.

Lúc mới đầu, bà thực sự tin tưởng vào lời nói của Chu Phi, cứ cho là Liễu Y đang lui tới với đối tượng hẹn hò bình thường kia, cho nên mỗi lần Liễu Y giơ tay lên thề, bà đều không coi là thật. Bây giờ suy nghĩ lại một chút, có lẽ lúc bắt đầu, Liễu Y quả thực không lui tới với đối tượng hẹn hò này, nhưng vì bà nói nhiều quá nên mới đồng ý.

Chuyện này đúng là mẹ Liễu đã mơ mộng quá nhiều rồi. Nhưng cũng không thể trách mẹ Liễu suy nghĩ nhiều được. Càng để ý thì lại càng hăng tưởng tượng mà.

Liễu Y hơi hoang mang, "Mẹ, mẹ muốn để con đi xem mắt lần nữa sao?"

Nghe được lời Liễu Y nói, Tuần Tu nắm tay thật chặt. Bất chấp tất cả, để cái ly trong tay xuống, trực tiếp cầm lấy điện thoại trong tay Liễu Y, nói với đầu bên kia của điện thoại, "Bác gái ạ, cháu là Tuần Tu."

Một câu nói ra, mẹ Liễu liền ngổn ngang trong gió. Nhìn sắc trời bên ngoài, đã trễ như vậy rồi mà sao người này vẫn còn ở bên cạnh Liễu Y. Tuần Tu, không phải là cái người nhà họ Tuần mà báo chí vẫn nhắc đến hay sao? Chẳng lẽ đã ở chung rồi? Mẹ Liễu càng suy nghĩ, sắc mặt càng trở nên khó coi.

Mà Liễu Y thì liếc một cái, thở phào nhẹ nhõm. Chuyện này cứ để cho Tuần Tu nói thì hay hơn. Có lúc thật hoài nghi mình và mẹ có khoảng cách thế hệ. Liễu Y trực tiếp dựa người vào ghế sofa, cầm cái ly ở trước mặt lên, cúi đầu uống một hớp, lỗ tai nghe Tuần Tu và mẹ Liễu nói chuyện.

Chưa nói được mấy câu, ánh mắt của Liễu Y liền rối rắm. Cái gì gọi là đã đính hôn? Cái gì gọi là chuẩn bị kết hôn, mong mẹ Liễu đến đây để thương lượng? Cái gì gọi là không yên tâm để cô ở nhà một mình nên chủ động tới chăm sóc? Cái gì mà mang thai hơn một tháng?

Liễu Y thật hối hận đã ném điện thoại cho Tuần Tu. Một câu cuối cùng của anh càng khiến Liễu Y thêm hối hận, vì Tuần Tu trông thế mà da mặt thật dày, đã hướng về đầu kia điện thoại gọi mẹ.

Vốn Liễu Y còn cho là da mặt mình dày. Lúc mới tới, cô cũng hướng về phía mẹ Liễu, nghiêm chỉnh kêu ra miệng. Lúc ấy cô có trí nhớ của nguyên thân nhưng vẫn phải rối rắm hồi lâu mới lắp ba lắp bắp kêu một tiếng. Vậy mà người này, so với cô, càng thêm không biết xấu hổ.

Tuần Tu cúp điện thoại, ôm Liễu Y, cúi đầu hôn một cái, nhỏ giọng nói, "Mẹ nói rằng tuần sau sẽ tới đây, hôn lễ cũng sẽ chuẩn bị thật tốt, Tiểu Y."

"Đấy là mẹ em, không phải là mẹ anh." Liễu Y nói không nên lời.

"Tiểu Y, em mất hứng à?" Tuần Tu nhỏ giọng hỏi.

Liễu Y có thể vui mừng được hay sao? Mặc dù đã đồng ý lời cầu hôn của anh nhưng cô chưa từng nghĩ sẽ nhanh như vậy, ngẩng mặt nhìn Tuần Tu, "Cái gì mà em đang mang thai hả?"

"Em bây giờ vừa đúng lúc được nghỉ ngơi, chúng ta tăng nhanh quá trình tạo người, đến lúc kết hôn cũng sẽ không khác nhiều lắm. Anh không hi vọng mẹ em sẽ phản đối em gả cho anh. Dù sao cũng chỉ là đổi lại phương thức mà thôi, không sao đâu." Tuần Tu cười nhạt, giống như chuyện mang thai chỉ đơn giản như uống trà vậy.

Liễu Y nghẹn lời, cúi đầu nhìn qua bụng mình, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tuần Tu, "Nghĩ cũng đừng nghĩ."

Tuần Tu siết chặt nắm tay, nhìn vào trong mắt của Liễu Y, "Anh chỉ không mốn phía bên chị gái anh sẽ xảy ra việc ngoài ý muốn. Có thêm sự bảo đảm bao giờ cũng tốt hơn. Chẳng lẽ em không nghĩ đến việc sẽ có một đứa trẻ giống như anh sao? Tiểu Y, đến lúc ấy em nghĩ muốn giày vò nó như thế nào cũng được, dù sao cũng là do em sinh ra mà. Em cũng đã đồng ý với lời cầu hôn của anh rồi thì kết hôn cũng là chuyện không xa, mang thai lại càng là vấn đề sớm tối thôi mà."

Liễu Y trầm mặc hồi lâu. Có một đứa bé ư? Chuyện này quả thực quá xa lạ với cô. Ở thế giới kia, sẽ chẳng có đứa bé nào xuất hiện cả.

Con mắt của Liễu Y chợt lóe sáng rồi lại cảnh giác nhìn về phía Tuần Tu, "Chuyện con cái sau này hãy nói. Chuyện này vốn do anh mở miệng, vậy anh giải quyết đi. Hôn lễ thì không sao cả, dù sao đây cũng là chuyện sớm muộn mà thôi. Nhưng em vẫn muốn chậm một chút để cho em có thể chuẩn bị tâm lý trước một chút. Còn nữa, em không muốn phải giống như những người khác, sau khi kết hôn thì ngây ngốc ở nhà, em sẽ tiếp tục đi làm diễn viên, hy vọng anh có thể hiểu được."

"Được, anh nghe lời em. Chỉ là em cũng đừng quên lần trước đã đồng ý chuyện gì với anh đấy. Những thứ kịch bản kia anh đều phải được xem trước, còn có, phải bớt tiếp xúc với những người khác. Hôn lễ muộn nhất cũng không thể vượt quá hai tháng. Anh không muốn phải tắm nước lạnh nữa, em hiểu chứ?" Tuần Tu một lời liền đáp ứng.

Không nghĩ tới Liễu Y lại dễ nói chuyện như vậy, Tuần Tu hận không thể ngay lập tức xử tử Liễu Y tại chỗ. Xử tử rồi, bánh bao muốn ra lò còn phải chờ lâu sao.

Liễu Y nhàn nhạt nhìn qua, nhớ tới chuyện buổi trưa, mang tai có chút hồng lên. Trong lòng lẩm nhẩm, đây vốn là bản năng, vốn là bản năng thôi, nhưng mắt vẫn không thể khống chế mà liếc về phía Tuần Tu, không thể khống chế mà dùng lực tinh thần. Đây là lần đầu tiên Liễu Y dùng năng lực của mình để rình coi thân thể người khác. Chỉ một lần thôi, Liễu Y liền nuốt một ngụm nước bọt, mang thai càng thêm hồng.

Tuần Tu vừa thấy, đưa tay sờ sờ cái trán Liễu Y, quan tâm hỏi, "Làm sao vậy?"

Liễu Y vội vàng lắc đầu, thu hồi ánh mắt, trong lòng lẩm bẩm, không tức là sắc, không vội, không vội. Dù sao Tuần Tu sớm muộn cũng là người của mình, chỉ là còn phải chờ mình chuẩn bị tâm lý thật tốt đã.

106. Chương 106

Một tuần lễ sau, buổi sáng ngày chủ nhật, mẹ Liễu đúng hẹn chạy từ Phong Thành tới, đi cùng với bà chính là Chu Thành, thậm chí cả Chu Phi cũng theo tới. Ở sân bay, Liễu Y lần đầu tiên nhìn thấy mẹ Liễu, người đã trò chuyện cùng cô hơn một năm nay, thấy bà tuổi đã có mà vẫn có vẻ trung niên thùy mị, mà Chu Thành đi bên cạnh thì hòa ái dễ gần. Hai người họ nhìn về phía Liễu Y, ánh mắt chan chứa ân cần và yêu thương.

Khi biết Liễu Y lại mua lại căn phòng mà lần trước đã bán đi, mẹ Liễu cũng không muốn nhiều lời. Nhìn thấy anh chàng cao lớn, tuấn tú, đang đứng bên cạnh con gái bà, Tuần Tu, thì trong lòng bà có chút vui mừng. Một nhóm ba người họ đi tới chỗ ở của Liễu Y bây giờ, nhìn thấy hai gian nhà đã bị đả thông thì bao nhiêu sự không cam lòng của mẹ Liễu cũng đều hóa thành hư không cả. Đã đến nước này, mẹ Liễu biết có phản đối nữa cũng vô dụng mà thôi, ngược lại dặn dò Liễu Y phải chú ý thân thể.

Liễu Y nghe những lời ngoài sáng trong tối (nói bóng nói gió) thì trong lòng cũng đã sáng tỏ. Thừa dịp không có ai chú ý, cô liền xốc tai Tuần Tu lên.

Việc gặp mặt của hai gia đình được bố trí vào buổi tối. Liễu Y và mẹ gặp lại nhau, chỉ lúc bắt đầu có hơi lúng túng, xấu hổ, đến lúc sau đã thành tự nhiên, khiến Liễu Y yên tâm hơn rất nhiều. Dù sao đã nhiều năm không gặp, cô lại có trí nhớ của chủ nhân thân thể này nên cũng không lộ ra sơ hở gì. Mà thái độ tự nhiên của Liễu Y, ngược lại, lại khiến cho mẹ Liễu trở nên kích động và vui mừng vô cùng, trong lòng còn cho rằng con gái đã chân chính trưởng thành.

Trải qua nửa ngày làm quen, mẹ Liễu đã hoàn thành việc khảo sát Tuần Tu, trong lòng tràn ngập vui mừng. Mà Tuần Tu thì còn tự nhiên hơn, một tiếng mẹ kia gọi đến trơn tru, thuận miệng khiến cho Liễu Y ngồi bên cạnh có chút không biết nói gì hơn, ngay cả người giả bộ đầu gỗ như Chu Phi cũng phải phát run.

Buổi tối, hai nhà gặp mặt tại khách sạn, hai vợ chồng nhà họ Dương mang theo con trai, Liễu Y và mẹ cùng với cha con nhà họ Chu, dĩ nhiên còn có cả Tuần Tu ở trong đó, sau khi đã giới thiệu xong xuôi từng người một liền rối rít ngồi xuống.

Lần đầu tiên Liễu Y nhìn thấy chị gái Tuần Tu, đúng là có chút giống với Tuần Tu, mặc một bộ trang phục ưu nhã, cao quý, ánh mắt có chút sắc bén, khiến cho người khác vừa nhìn liền biết xuất thân nhà thế gia. Còn có bên cạnh chính là anh rể họ Dương, Dương Thiếu Minh, vừa nhìn đã biết là người trong chốn quan trường, giơ tay, nhấc chân đều mang theo quan uy, nhưng đối với chị gái Tuần Tu lại lộ ra ôn tình.

Lúc bắt đầu, quả nhiên chị gái Tuần Tu bén nhọn hỏi về tình huống của Liễu Y, sau đó lại hỏi về gia thế nhà họ Chu. Sau khi chứng kiến cha con nhà họ Chu cùng với mẹ con họ Liễu không kiêu ngạo, không tự ti thì thái độ có chút biến chuyển. Mà Dương Thiếu Minh nhìn thấy không khí nặng nề thì nhân cơ hội, uyển chuyển đổi đề tài.

Bữa tiệc tiến hành được hơn phân nửa, chị gái Tuần Tu thấy em trai mình chỉ toàn lo gắp thức ăn cho Liễu Y, mà Liễu Y thì chỉ biết vùi đầu ăn cơm, căn bản hoàn toàn không thèm để ý đến đao quang kiếm ảnh giữa hai nhà thì có chút ngột ngạt khó thở, tựa như dùng sức đánh xuống bông vậy.

Đợi đến khi Tuần Tu cho Liễu Y ăn no rồi mới trực tiếp mở miệng để hai nhà thương thảo các bước của hôn lễ, làm cho hai gia đình nhất thời đều không biết nói gì cho phải, không ngờ đấu đi đấu lại nửa ngày, người ta vừa mở miệng nói một câu thì tất cả đều quyết định xong rồi.

Lúc này, chị gái Tuần Tu cũng đã nhìn ra điều gì đó, ánh mắt không thèm chớt nhìn về phía cô bé vẫn đang chăm chăm nhét thức ăn vào miệng kia, lại nhìn sang em trai nhà mình đang cẩn thận chiếu cố thì chị gái nhà họ Tuần liền sáng tỏ, sắc mặt cũng từ từ chuyển biến, bắt đầu thương thảo với nhà gái. Còn mẹ Liễu nhìn thấy cục diện biến hóa thì trong lòng càng thêm coi trong người con rể này, đương nhiên là tát nước theo mưa mà đáp ứng, khiến không khí lại trở nên vui vẻ hòa thuận.

Đợi đến khi bữa tiệc kết thúc, Liễu Y đã biến thành vị hôn thê mới nhậm chức của Tuần Tu, mà hôn lễ được định ra vào cuối tháng hai. Đối mặt với tình huống này, căn bản là Liễu Y cũng không thèm để ý. Dĩ nhiên cũng không còn lo lắng chuyện người tới ta đi giữa hai nhà. Liễu Y xem chừng, sẽ không có việc gì mà Tuần Tu không giải quyết được. Cho nên, cô không cần chú ý, chỉ cần ăn no bụng là được rồi. Mà đối với thân phận, Liễu Y cũng suy nghĩ thông suốt rồi. Dù sao thì hiện tại cô và Tuần Tu cũng đã ở cùng nhau, giờ chỉ là thêm việc tán thành của hai nhà mà thôi.

Mẹ Liễu ở chỗ Liễu Y đợi mấy ngày, nhìn thấy cách ở chung của con gái và con rể thì hài lòng, đưa ông xã của mình cùng nhau trở về Phong Thành. Mà Chu Phi, đối với người em rể mới nhận chức này, hoàn toàn không phản bác được, thấy bố già của mình vừa đi thì cũng lập tức xoay người cáo từ.

Người đi hay không thì cũng vậy, Liễu Y và Tuần Tu vẫn như cũ trải qua cuộc sống gia đình tạm ổn của chính mình. Đợi đến đầu tháng hai, bộ phim võ hiệp lớn đầu tiên của Hàn Thần, "Ẩn tình" (cả nhà thứ lỗi, mình ko nhớ tên của phim này bạn trước dịch là gì mình đi tìm lại mà ko thấy có gì cả nhà giúp mình nhớ lại với), lên sóng nên dĩ nhiên diễn viên nữ phụ Liễu Y bị yêu cầu phải tham gia nghi thức ngày đầu công chiếu.

Đại boss lớn nhất phía sau màn, Tuần Tu, trực tiếp dẫn theo Liễu Y đi lên thảm đỏ mà đi theo phía sau chính là người mới trở về từ kì nghỉ phép, Tiền Văn Phương. Truyền thông đối mặt với tin tức lớn này thì thập phần, vạn phần nhiệt tình. Ánh đèn lóe lên liên tục. Đây chính là lần đầu tiên chính thức công khai của cặp nam nữ chính tin đồn suốt một tháng nay. Mà Tuần Tu chính là người của nhà họ Tuần, những

thứ tư sản ẩn núp ở sau lưng cũng đã lục tục bị báo chí kéo ra ngoài ánh sáng. Trong lúc nhất thời, mọi người đều đối với Liễu Y ước ao, ghen tị.

Chẳng ai nghĩ tới, thân thế của Tuần Tu lại là đế quốc thương nghiệp khổng lồ đến vậy. Mà vào lúc nhà họ Tuần nghèo túng, ai cũng không muốn duỗi cánh tay ra giúp. Vào lúc Tuần Tu còn tàn phế, ai cũng không thèm chú ý tới. Bao nhiêu thiếu nữ con nhà thế gia liền liên tục vỗ ngực. Cơ hội tốt như vậy, người đàn ông ưu tú như vậy lại bị cô nàng minh tinh hạng hai này bao lấy. Cũng có những người còn mang chút hy vọng trong người, dù sao thì vẫn còn chưa kết hôn, không phải sao.

Tuần Tu và Liễu Y cùng nhau tới khiến cho đáy lòng của Hàn Thần và những người liên quan có chút không yên. Cũng may sau khi quay phim xong, công việc của La Thành bị sắp xếp dày đặc, vẫn luôn sống ở nước ngoài. Nhưng đoán chừng sau khi La Thành đọc được tin tức trên báo cũng sẽ có chút không yên, nhưng cũng chỉ có thể cảm thán vô duyên mà thôi.

Trong lần đầu công chiếu, các nhà báo đều nhắm vào Liễu Y đang đứng trên đài và Tuần Tu đứng dưới, vội vàng nhấn máy chụp ảnh, so với "Ẩn tình", ngược lại đi chú ý vào từng cử động của hai người họ.

Mặc kệ sự chú ý của nhà báo tập trung vào đâu, "Ẩn tình" vẫn đến giờ công chiếu. Trong khi chiếu phim, Liễu Y và Tuần Tu cũng ngồi vào hàng. Khi thấy cảnh mập mờ của sư phụ và đồ đệ trong phim, Tuần Tu nhìn Liễu Y một cái. Khi thấy đồ đệ và nữ chính diễn tình đồng tỉ muội, Tuần Tu lại nhìn Liễu Y một cái. Đến cuối cùng, khi đồ đệ chết trong ngực nữ chính, nữ chính đôi mắt đẫm lệ mông lung, còn sư phụ lại thâm tình khẩn thiết thì Tuần Tu đưa tay, nắm thẳng lấy cằm Liễu Y, hung hăng hôn một cái.

Sau khi phim kết thúc, mọi người rối rít đứng dậy, tiếng vỗ tay vang lên nhưng trong lòng ai cũng đều không hẹn mà gặp, đều cảm thấy nghi ngờ. DΦDΦLΦQΦD Rốt cuộc là sư phụ cùng đồ đệ, hay là sư phụ và nữ chính, hay lại là nữ chính và đồ đệ, cuối cùng thì bọn họ là ai với ai có mối tình thắm thiết cơ chứ? Mặc dù lòng đầy nghi hoặc nhưng chất lượng phim đều có thể thấy được, tất cả đều vô cùng thành công.

Liễu Y đứng dậy theo mọi người, đang chuẩn bị tiến lên, đến chỗ của Kiều Kỳ và Hàn Thần nói mấy câu thì liền bị Tuần Tu bên cạnh lôi ra khỏi rạp chiếu phim. Mới vừa lên xe, Tuần Tu đã lạnh giọng nói với Hải Phong ở trước mặt, "Về nhà."

Hải Phong vừa thấy, run lên một cái, vội vàng nâng vách ngăn trung gian lên, than thầm trong lòng, tôi cái gì cũng không nhìn thấy a.

"Có chuyện gì mà phải vội vã như vậy, em còn chưa cùng Kiều Kỳ," Liễu Y còn chưa kịp nói xong thì thân mình đã bị lôi kéo thật mạnh, bị giam trong lồng ngực ấm áp của Tuần Tu, tiếp đó, cằm cũng bị Tuần Tu kiềm chặt khiến Liễu Y suýt nữa thì theo phản xạ mà đánh bay. Ý thức được người trước mặt chính là Tuần Tu, Liễu Y mới cứng rắn ngăn lại.

"Đúng là gấp," Thanh âm của Tuần Tu không biết từ lúc nào đã trở nên trầm thấp, hơi thở cũng trở nên phong bạo. Liễu Y khẽ giãy giụa, Tuần Tu trở tay dùng sức hơn nữa, Liễu Y nháy mắt hai cái, không hiểu ra sao.

"Vậy thì một mình anh đi làm việc không được sao? Em và Kiều Kỳ đã lâu chưa được gặp nhau rồi. Ai," Liễu Y khôn hề hay biết áp suất thấp của người bên cạnh, vẫn thuận miệng nói ra.

Đáy mắt Tuần Tu che giấu ghen tức, cúi người nhìn Liễu Y, nhỏ giọng nói, "Về sau ít tiếp xúc với Kiều Kỳ đi. Lần trước anh và em đã nói chuyện, em quên sạch rồi hả."

Liễu Y trợn ngược hai mắt, "Tuần Tu, dĩ nhiên em chưa quên, nhưng Kiều Kỳ…"

"Là nữ cũng không được." Ngón cái của Tuần Tu chậm rãi mơn trớn cánh môi Liễu Y, mặt càng dán lại gần hơn. Nhìn thấy ánh mắt trong suốt của Liễu Y, khóe miệng giương nhẹ. Có lẽ bản thân Liễu Y không coi điều đó là quan trọng, nhưng thật không chịu nổi người khác cứ tìm cách tiếp cận. Đàn ông thì cũng thôi đi, thế nào mà giờ đến cả đàn bà cũng bị hấp dẫn thế? Tay Tuần Tu nắm lại thật chặt, đáy mắt trầm xuống.

Cúi đầu, môi của hai người liền dính lại một chỗ, động chạm nhẹ nhàng, chậm rãi mà lưu luyến, trong nháy mắt đó, đến cả thời gian cũng như bị ngưng đọng, vạn vạn tựa như giảm thanh âm. Không lùi lại cũng không tiến lên, Tuần Tu dịu dàng mà bá đạo liếm láp, từ trong ra ngoài, khắp nơi đều càn quét. Mãi cho đến khi Liễu Y được buông lỏng ra, ngực đã phập phồng, sắc mặt còn mang theo ửng đỏ.

Tuần Tu áp xuống xao động của hạ thể, từ từ rời đi, ngón tay vẫn nắm lấy cằm Liễu Y, nâng cao mặt của cô, ép Liễu Y phải nhìn thẳng vào ánh mắt thâm trầm của anh, âm thanh gần bên tai, từng chữ đều rõ ràng, "Tiểu Y, anh sẽ ghen. Cho nên, mặc kệ là nam hay nữ, em đều phải giữ vững khoảng cách. Anh tin tưởng em, nhưng mỗi người đều có ý nghĩ riêng, anh không yên lòng."

Hiện tại, Liễu Y mới hơi hồi hồn lại, nhớ tới khi ở trong rạp chiếu phim, khuôn mặt Tuần Tu đen như mực, nhớ tới hơi thở Tuần Tu phát tán ra, nhất thời có chút .Thật là không khóc ra nước mắt mà! Vậy mà cũng được sao? Lúc nào thì cô và Kiều Kỳ làm chuyện mập mờ chứ? Hiện tại đến làm bạn bè cũng không được nữa hả?

Liễu Y chợt nhớ tới cái gì, nhỏ giọng hỏi, "Chị Tiền thì sao? Chúng ta đi ra ngoài còn chưa nói với chị ấy một tiếng đấy."

Tuần Tu cúi đầu, tiếp tục gặp cắn, thanh âm trầm thấp, "Anh mới vừa nói gì mà em đã lại quên rồi hả?"

Liễu Y lại càng . Chẳng lẽ đến cả Tiền Văn Phương mà anh cũng ăn dấm sao? Liễu Y vừa định nói chuyện thì đã bị Tuần Tu chặn lại, không phát ra âm thanh nào.

Hơi thở mập mờ càng ngày càng đậm. Liễu Y trợn trừng mắt nhìn đôi môi Tuần Tu từ từ gặm nuốt đi xuống, không thể ức chế dược hơi thở hổn hển. Không khí bên trong buồng xe tràn ngập hơi thở kích tình.

Liễu Y nghe được một tiếng vang nhẹ, giật mình. d1end@nl3quyd0n Thế mà Tuần Tu đã kéo khóa kéo lễ phục của mình, tiếp theo lại như có như không, vuốt ve lên xuống trên khoảng lưng bóng loáng của mình. Liễu Y cảm nhận được nhiệt độ bàn tay cùng với những trêu đùa hưng phấn mơ hồ của người nào đó.

Liễu Y vội vàng kéo cánh tay đang hoạt động trước ngực lại. "Không được."

Đáy mắt Tuần Tu bộc phát càng sâu hơn, cái tay còn lại tron nháy mắt đã đẩy áo ngực của Liễu Y ra, ngón tay luồn vào đỉnh núi cao ngất cảu Liễu Y, vừa đúng một bàn tay, xoa nắn, vuốt ve.

Xe vẫn chạy vững vàng, thế giới huyên náo ngoài kia đều bị ngăn cách, cửa kính xe từ bên ngoài không thể nhìn thấy được bên trong, nhưng bên trong lại có thể thấy được bên ngoài. Liễu Y run lên một cái, thậm chí ngay cả các kẽ tay cũng đều cảm nhận được sự run rẩy. Đủ loại cảm giác hỗn tạp tựu vào một chỗ, xông lên não, không thể phân biệt được, chỉ cảm thấy một đoàn ẩm nóng hỗn độn.

Mà Tuần Tu cúi đầu gặm nhấm phần cao vút, đầy đặn, một tay từ phía sau lưng mò xuống dưới, một tay bóp lấy cái mông nhỏ của Liễu Y, đang chuẩn bị lần xuống dưới để công kích thì xe ngừng lại.

Trong nháy mắt khi xe dừng lại, Liễu Y lập tức phát hiện ra, dùng sức ngẩng đầu lên, đẩy Tuần Tu còn đang gặm trước ngực mình, cắn răng mà nói, "Đến nhà rồi, Tuần Tu."

Tuần Tu ngẩng đầu, nhìn thấy Hải Phong đã chạy tới trước cửa xe ở bên ngoài thì ánh mắt lạnh lẽo, ngón tay vẫn chưa thỏa mãn lướt qua đường cong của Liễu Y, thanh âm biến mất trong hơi thở còn chưa thỏa mãn dục vọng, "Thật không may mà."

Tuần Tu đứng thẳng người dậy, tay nhanh chóng sửa sang lại lễ phục đã rơi xuống tận thắt lưng cho Liễu Y, đáy mắt một mảnh trầm tĩnh.

Liễu Y im lặng cảm thán, trong lòng cực kì khẳng định, mình quả nhiên là bản tính háo sắc. Chỉ là tại sao quần áo của Tuần Tu vẫn còn nguyên mà bản thân mình thì ngược lại, tan tác thế này. Đúng là không công bằng mà.

Tuần Tu xuống xe, nhàn nhạt liếc nhìn Hải Phong, khiến tâm của Hải Phong run lên. Mà Tuần Tu vẫn không nói gì, nhìn Liễu Y chuẩn bị xuống xe, khẽ lắc đầu, đưa tay, ôm Liễu Y ra ngoài.

Liễu Y thuận theo, nằm trong ngực Tuần Tu. Cũng không phải Liễu Y không muốn tự mình đi, chỉ là chân có chút mềm, lại có người muốn bỏ sức, Liễu Y cũng không muốn kiểu cách làm gì. Nghĩ đến việc mình đã vô số lần ôm Tuần Tu tới tới lui lui, hiện tại khó khăn lắm mới được hưởng thụ một lần, trong lòng ngược lại phun ra một ngụm trọc khí.

Hải Phong bị ánh mắt của Tuần Tu liếc qua một cái thì nào dám tiến lên tự tìm phiền phức, xa xa đi theo sau hai người, nhìn mặt Tuần Tu ít nhiều đã nhẹ nhõm, đang ôm Liễu Y đi trước thì cảm khái nhìn trời.

Quả nhiên bình thường trở lại mới là chính đạo.

Cuối tháng hai, hôn lễ được cử hành tại sơn trang của nhà họ Tuần. Vì Liễu Y là nghệ sĩ nên sau khi đã thương lượng cùng Tuần Tu, không muốn sắp xếp quá khoa trương nên chỉ mời một số bạn bè có quan hệ thân mật mà thôi.

Bên phía Liễu Y có mời một vài vị minh tinh và đạo diễn có quan hệ không tệ. Bên phía Tuần Tu thì mời mấy vị cấp dưới cùng với anh em bạn bè có quan hệ tốt. Dĩ nhiên trong đó còn có cả mẹ Liễu, ba Chu và vợ chồng nhà họ Dương.

Sơn trang nhà họ Tuần trong quá khứ vẫn luôn trống vắng bỗng chốc trở nên náo nhiệt, vui mừng, khiếm tốn lại xa hoa. Người mặc dù không có nhiều lắm nhưng ai ai cũng đều mang theo sự chúc phúc chân thành.

Toàn thân Liễu Y áo cưới hoa lệ. Tuần Tu lại một thân âu phục định chế. Hai người chân thành đứng bên nhau, sau khi thề nguyện xong, hai người quay mặt nhìn nhau. Liễu Y nhìn nụ cười cưng chiều của Tuần Tu, khóe miệng cũng từ từ nhếch lên, bị Tuần Tu một tay ôm vào lòng, trao nhau nụ hôn dịu dàng mà thâm tình.

Liễu Y không biết tương lai sẽ ra sao, nhưng cô biết, cuộc sống của mình tại thế giới này đến bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/lich-su-cua-nhan-vat-nho-trong-lang-giai-tri